

Proiect Twinning Light între ROMÂNIA și AUSTRIA RO2007/IB/JH-09
„CONTINUAREA ASISTENȚEI ÎN DOMENIUL COOPERĂRII JUDICIARE ÎN MATERIE
CIVILĂ, COMERCIALĂ ȘI PENALĂ“

Recunoașterea reciprocă în domeniul cooperării judiciare în materie penală: Instrumente juridice și implementarea lor

Manual

Proiect finanțat de
Uniunea Europeană

Proiect Twinning Light între ROMÂNIA și AUSTRIA RO2007/IB/JH-09

**„CONTINUAREA ASISTENȚEI ÎN DOMENIUL COOPERĂRII
JUDICIARE ÎN MATERIE CIVILĂ, COMERCIALĂ ȘI PENALĂ“**

**Recunoașterea reciprocă în domeniul cooperării judiciare
în materie penală:
Instrumente juridice și implementarea lor**

Manual

Proiect finanțat de Uniunea Europeană

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Recunoașterea reciprocă în domeniul cooperării judiciare
în materie penală : instrumente juridice și implementarea
lor : manual / dr. Judith Hester..., dr. Michael Klackl...,
Mariana Zainea..., ... - București : Euro Standard, 2010
ISBN 978-606-92009-4-0

I. Hester, Judith
II. Klackl, Michael
III. Zainea, Mariana

343(4)

EDITURA EURO STANDARD

TEL/FAX: 021 667 51 61

MOBIL: 0741 199 299

WWW.EUROSTANDARD.RO

© Ministerul Justiției, 2010

Toate drepturile prezentei ediții sunt rezervate editurii și autorilor.

Nici o parte din această lucrare nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă indiferent prin ce formă, fără acordul prealabil scris al autorilor.

Cuprins

A. INTRODUCERE ÎN DREPTUL UNIUNII EUROPENE	11
I. Istoria asistenței judiciare reciproce	11
II. Legi ale Uniunii Europene	23
III. Mecanisme de cooperare judiciară și instrumente de informare	24
IV. Cuprinsul manualului	26
B. SANCTIUNILE FINANCIARE	29
I. Obiectiv	29
II. Definiții (articolul 1)	29
III. Stabilirea autorităților competente (articolul 2)	32
IV. Transmiterea deciziilor (articolul 4)	32
V. Recunoașterea deciziilor - domeniu de aplicare (articolul 5)	36
VI. Temeiuri de nerecunoaștere și neexecutare (articolul 7)	41
VII. Stabilirea sumei de plată (articolul 8)	43
VIII. Legea care guvernează executarea (articolul 9)	44
IX. Pedepsa cu închisoarea sau altă sancțiune alternativă de substituție în cazul nerecuperării sancțiunii financiare (articolul 10)	44
X. Amnistie, grațiere, revizuirea condamnării și încetarea executării (articolele 11 și 12)	44
XI. Alocarea sumelor obținute din executarea deciziilor (articolul 13)	45
XII. Informații transmise de statul executant (articolul 14)	45
XIII. Consecințele transmiterii unei decizii (articolul 15)	45
XIV. Regim lingvistic (articolul 16)	45
XV. Cheltuieli (articolul 17)	46
XVI. Raportul cu alte acorduri și înțelegeri (articolul 18)	46
XVII. Aplicare teritorială (articolul 19)	46
XVIII. Aplicarea în Austria	46
1. Dispoziții legale	47
2. Studiu de caz privind încălcările normelor de drept administrativ	59
3. Studiu de caz în materie penală	63
XIX. Aplicarea în România	67
1. Studiu de caz privind o infracțiune în conformitate cu Codul rutier român ...	68
2. Studiu de caz privind o infracțiune în conformitate cu Codul penal român ...	72
XX. Aplicarea în alte state membre	76
XXI. Utilizarea certificatului	85
XXII. Concluzii și critică	89
C. ORDINUL DE CONFISCARE	91
I. Obiectiv (articolul 1)	91
II. Relația cu Decizia-cadru 2001/500/JAI, Decizia-cadru 2003/577/JAI și cu Decizia-cadru 2005/212/JAI	91
1. Ordin de indisponibilizare versus ordin de confiscare în legislație română ...	93
2. Infracțiuni financiare și economice	96
III. Definiții (articolul 2)	97

IV.	Stabilirea autorităților competente (articolul 3)	99
V.	Transmiterea ordinelor de confiscare (articolul 4)	99
VI.	Trimiterea unui ordin de confiscare către unul sau mai multe state solicitate (articolul 5)	99
VII.	Infrațiuni (articolul 6)	100
VIII.	Recunoaștere și aplicare (articolul 7)	101
IX.	Temeiuri de nerecunoaștere și neexecutare (articolul 8).....	101
X.	Căile de atac în statul executant împotriva recunoașterii și executării (articolul 9)	103
XI.	Amânarea executării (articolul 10).....	103
XII.	Hotărâri multiple de confiscare (articolul 11)	104
XIII.	Legea care guvernează executarea (articolul 12)	104
XIV.	Amnistie, grațiere, revizuirea ordinului de confiscare (articolul 13)	105
XV.	Consecințele trimiterii ordinelor de confiscare (articolul 14)	105
XVI.	Încetarea executării (articolul 15).....	105
XVII.	Utilizarea bunurilor confiscate (articolul 16)	105
XVIII.	Informarea privind executarea hotărârii (articolul 17)	106
XIX.	Rambursare (articolul 18).....	106
XX.	Relația cu alte acorduri și aranjamente (articolul 21).....	106
XXI.	Implementare	107
	1. Implementarea în Austria	107
	2. Implementarea în România	107
	3. Implementarea într-un alt stat membru.....	107
XXII.	Folosirea certificatului anexat	108
XXIII.	Limbi	113
XXIV.	Concluzii și critici	113
XXV.	Studiu de caz	114
D.	ORDINUL DE INDISPONIBILIZARE	127
I.	Obiective generale	127
II.	Relația cu alte instrumente de asistență judiciară reciprocă	129
	1. Relația cu Decizia-cadru 2008/978/JAI.....	129
	2. Relația cu alte instrumente de asistență judiciară reciprocă	130
III.	Definiții (articolul 2)	130
IV.	Infrațiuni	132
	1. Hotărâri executate fără verificarea dublei incriminări.....	132
	2. Condiții pentru recunoașterea și executarea unei hotărâri în alte cazuri	134
V.	Transmiterea ordinelor de indisponibilizare.....	134
	1. Forma de transmitere	134
	2. Stabilirea autorității competente din statul de executare	134
VI.	Recunoașterea și executarea imediată	141
VII.	Durata indisponibilizării.....	141
VIII.	Temeiuri de nerecunoaștere sau de neexecutare	142
	1. Crearea unui mecanism pentru alegerea jurisdicției	143
	2. Principiul <i>ne bis in idem</i>	148
	3. Consolidarea principiului recunoașterii reciproce	148

IX.	Motive de amânare a executării.....	149
X.	Regim lingvistic	149
XI.	Regimul ulterior al bunului indisponibilizat	150
XII.	Căi de atac	151
XIII.	Rambursare.....	151
XIV.	Aplicare teritorială.....	151
	1. Observații generale	151
XV.	Punerea în aplicare	152
XVI.	Aplicarea în Austria.....	152
XVII.	Aplicarea în România.....	157
XVIII.	Aplicarea în alte state membre	158
XIX.	Utilizarea certificatului.....	165
XX.	Concluzii și critică.....	171
XXI.	Anexă (Lista autorităților competente din fiecare țară, conform notificărilor oficiale transmise de statele membre)	173
E. CONFISCAREA PRODUSELOR, A INSTRUMENTELOR ȘI A BUNURILOR		
AVÂND LEGĂTURĂ CU INFRAȚIUNEA..... 211		
I.	Obiectiv	211
II.	Definiții	212
III.	Confiscare.....	213
IV.	Atribuții de confiscare sporite	213
	1. Generale.....	213
	2. Infrațiunile la care se referă prezenta decizie-cadru	213
	3. Standardele legale minime pe care trebuie să le adopte statele membre	223
V.	Căi de atac	224
VI.	Garanții	224
VII.	Punerea în aplicare	224
	1. Aplicarea în Austria.....	224
VIII.	Aplicarea în alte state membre	226
IX.	Concluzii și critică.....	230
	1. Generale.....	230
	2. Experiența practică	230
	3. Dificultățile curente ale cadrului judiciar comunitar	230
	4. Cooperarea între autoritățile naționale.....	234
	5. Cooperare internațională – Chestiuni relative la țările terțe	236
	6. Măsuri de însoțire non-legislative	237
	7. Concluzii – Zece priorități strategice.....	238
F. HOTĂRĂRILE PENALE DE CONDAMNARE PRONUȚATE ÎN UNIUNEA EUROPEANĂ..... 241		
I.	Obiectivul și obiectul (articolul 1).....	241
II.	Definiții (articolul 2)	243
III.	Relația cu alte instrumente juridice (articolul 4)	243
IV.	Punerea în aplicare (articolul 5)	244
V.	Concluzii și critică.....	244

G. LUPTA ÎMPOTRIVA CRIMEI ORGANIZATE	245
I. Obiectiv	245
II. Definiții (articolul 1)	246
III. Infracțiuni privitoare la participarea la o organizație criminală (articolul 2)	247
IV. Pedepsele (articolul 3)	248
V. Circumstanțe speciale (articolul 4).....	248
VI. Răspunderea persoanelor juridice (articolul 5)	249
VII. Sancțiunile persoanelor juridice (articolul 6)	250
VIII. Jurisdicția și coordonarea acțiunilor de urmărire penală (articolul 7).....	252
IX. Absența obligației unei declarații sau acuzații din partea victimelor (articolul 8).....	254
X. Abrogarea dispozițiilor existente (articolul 9).....	254
XI. Punerea în aplicare	254
H. RECUNOAȘTEREA ȘI EXECUTAREA HOTĂRĂRILOR PENALE DE CONDAMNARE PRONUNȚATE ÎN UNIUNEA EUROPEANĂ	255
I. Obiectiv, domeniu de aplicare și scop.....	255
II. Definiții (articolul 1)	256
III. Stabilirea autorităților competente (articolul 2)	257
IV. Criteriile de transmitere a unei hotărâri judecătorești și a unui certificat unui alt stat membru (articolul 4)	257
V. Transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului (art. 5)	259
VI. Consimțământul, avizul și notificarea persoanei condamnate (art. 6)	260
VII. Dubla incriminare (articolul 7).....	261
VIII. Recunoașterea hotărârii judecătorești și executarea pedepsei (art. 8).....	263
IX. Temeiurile de nerecunoaștere și neexecutare (articolul 9).....	264
X. Recunoașterea parțială și executarea (articolul 10).....	269
XI. Amânarea recunoașterii hotărârii (articolul 11).....	270
XII. Hotărârea privind executarea pedepsei și termene (articolul 12).....	270
XIII. Retragera certificatului (articolul 13)	271
XIV. Arestul preventiv (articolul 14)	271
XV. Transferarea persoanelor condamnate (articolul 15).....	272
XVI. Tranzitul (articolul 16)	272
XVII. Legea care guvernează executarea (articolul 17)	273
XVIII. Principiul specialității (articolul 18).....	273
XIX. Amnistia, grațierea și revizuirea hotărârii judecătorești (articolul 19).....	274
XX. Informații transmise de statul emitent (articolul 20).....	275
XXI. Informații furnizate de statul de executare (articolul 21).....	275
XXII. Consecințele transferării persoanei condamnate (articolul 22)	275
XXIII. Regim lingvistic (articolul 23)	275
XXIV. Cheltuieli (articolul 24)	276
XXV. Executarea sentințelor ca urmare a unui mandat european de arestare (art.25)..	276
XXVI. Raportul cu alte acorduri și înțelegeri	278
XXVII. Aplicare teritorială (articolul 27).....	286
XXVIII. Dispoziție tranzitorie (articolul 28)	287
XXIX. Punerea în aplicare	287

XXX.	Intrare în vigoare	288
XXXI.	Studii de caz	288
XXXII.	Concluzii și critică.....	299
I.	RECUNOAȘTEREA HOTĂRÂRILOR JUDECĂTOREȘTI ȘI A DECIZIILOR DE PROBAȚIUNE.....	301
I.	Obiectiv	301
II.	Domeniu de aplicare.....	302
III.	Desemnarea autorităților competente	304
IV.	Tipuri de măsuri de probațiune și sancțiuni alternative	304
V.	Criterii pentru transmiterea unei hotărâri judecătorești și, după caz, a unei decizii de suspendare condiționată a executării pedepsei	305
VI.	Procedura de transmitere a hotărârii judecătorești și, după caz, a deciziei de probațiune	305
VII.	Consecințe pentru statul de condamnare	306
VIII.	Decizia statului de executare	306
IX.	Adaptarea măsurilor de probațiune sau a pedepselor alternative	306
X.	Dubla incriminare	306
XI.	Motive de refuz al recunoașterii și al supravegherii.....	308
XII.	Termenul	310
XIII.	Legea aplicabilă.....	310
XIV.	Competența privind toate deciziile ulterioare și legea aplicabilă.....	310
XV.	Consultări între autoritățile competente	311
XVI.	Obligațiile autorităților care intervin în cazul în care competența pentru deciziile ulterioare revine statului de executare	311
XVII.	Obligațiile autorităților care intervin în cazul în care competența pentru deciziile ulterioare revine statului de condamnare	312
XVIII.	Informații transmise de statul de executare în toate situațiile	312
XIX.	Amnistia, grațierea, revizuirea hotărârii judecătorești	313
XX.	Limitele competenței statului de executare	313
XXI.	Regim lingvistic	313
XXII.	Cheltuieli	313
XXIII.	Raportul cu alte acorduri și înțelegeri	313
XXIV.	Punerea în aplicare și reexaminarea	313
XXV.	Utilizarea certificatului anexat	314
XXVI.	Utilizarea formularului anexat.....	319
XXVII.	Concluzii și critică privind supravegherea persoanelor condamnate sau a persoanelor eliberate condiționat.....	321
J.	PROTECȚIA DATELOR CU CARACTER PERSONAL PRELUCRATE ÎN CADRUL JUDICIAR ÎN MATERIE PENALĂ	337
I.	Obiective	337
II.	Obiectivul și domeniul de aplicare (articolul 1)	339
III.	Definiții (articolul 2)	340
IV.	Principii de legalitate, proporționalitate și scop (articolul 3)	341
V.	Rectificarea, ștergerea și blocarea (articolul 4)	344

VI.	Stabilirea de termene pentru ștergere și revizuire (articolul 5)	345
VII.	Prelucrarea unor categorii speciale de date (articolul 6)	345
VIII.	Deciziile individuale bazate pe prelucrarea automatizată (articolul 7)	347
IX.	Verificarea calității datelor transmise sau puse la dispoziție (articolul 8).....	347
X.	Termenele (articolul 9).....	347
XI.	Luarea în evidență și documentarea (articolul 10)	348
XII.	Prelucrarea datelor cu caracter personal primite sau puse la dispoziție de un alt stat membru (articolul 11)	348
XIII.	Respectarea restricțiilor naționale privind prelucrarea (articolul 12).....	348
XIV.	Transferul către autorități competente din state terțe sau către organisme internaționale (articolul 13)	348
XV.	Transmiterea către entitățile private din statele membre (articolul 14).....	351
XVI.	Informații pentru persoana vizată (articolul 16).....	351
XVII.	Dreptul de acces (articolul 17)	352
XVIII.	Dreptul la rectificare, ștergere sau blocare (articolul 18).....	352
XIX.	Dreptul la compensație (articolul 19).....	353
XX.	Căile de atac (articolul 20)	353
XXI.	Confidențialitatea prelucrării (articolul 21).....	359
XXII.	Securitatea prelucrării (articolul 22).....	360
XXIII.	Consultarea prealabilă (articolul 23)	363
XXIV.	Sanțiuni (articolul 24).....	363
XXV.	Autoritățile naționale de supraveghere (articolul 25).....	364
XXVI.	Legătura cu acordurile încheiate cu state terțe (articolul 26)	373
XXVII.	Punerea în aplicare (articolul 29)	373
K.	MANDATUL EUROPEAN DE OBȚINERE A PROBELOR	375
I.	Obiectiv	375
II.	Definiții (articolele 1 și 2)	376
III.	Desemnarea autorităților competente (articolul 3).....	377
IV.	Domeniul de aplicare al mandatului european de obținere a probelor (MEP) (articolul 4).....	377
V.	Tipul de proceduri pentru care poate fi emis MEP (articolul 5)	378
VI.	Conținutul și forma MEP (articolul 6)	378
VII.	Condiții pentru emiterea MEP (articolul 7).....	379
VIII.	Transmiterea MEP (articolul 8).....	379
IX.	MEP cu referire la un MEP anterior sau un ordin de înghețare (articolul 9)	380
X.	Condiții de utilizare a datelor cu caracter personal (articolul 10)	380
XI.	Recunoașterea și executarea (articolul 11).....	380
XII.	Formalități care trebuie urmate în statul executant (articolul 12)	381
XIII.	Temeiuri de nerecunoaștere și neexecutare (articolul 13).....	382
XIV.	Dubla incriminare (articolul 14).....	386
XV.	Termene pentru recunoaștere, executare și transfer (articolul 15)	388
XVI.	Temeiuri pentru amânarea recunoașterii sau a executării (articolul 16)	389
XVII.	Utilizarea formularului anexat.....	390
XVIII.	Punerea în aplicare (articolul 23)	396
XIX.	Concluzii și critică.....	396

Acest manual a fost elaborat de:

Dr. Judith HESTER, Procuror, Viena, Austria

Dr. Michael KLACKL, Procuror General, Viena, Austria

Dr. Gabriele MUCHA, Procuror General, Viena, Austria

Mag. Roman REICH, Procuror, Viena, Austria

Mag. Birgit SCHNEIDER, Judecător, Viena, Austria

Dr. Harald TIEGS, Procuror General, retras, Viena, Austria

Mag. Michael TOLSTIUK, Judecător, Viena, Austria

Dr. Mariana ZAINEA, Șef serviciu, Direcția Drept Internațional și Tratatate din Ministerul Justiției, România

A. INTRODUCERE ÎN DREPTUL UNIUNII EUROPENE

I. Istoria asistenței judiciare reciproce

1. **Prima fază** a integrării europene a fost caracterizată de concentrarea pe aspecte economice. Aceasta se aplică îndeosebi pentru *Tratatul de instituire* a Comunității Europene a Cărbunelui și Oțelului (**CECO**), semnat pe 18 aprilie 1951 la Paris (a expirat la 23 iulie 2002) și cele două “Tratate de la Roma”, semnate pe 25 martie 1957, de instituire a Comunității Economice Europene (**CEE**), respectiv a Comunității Europene a Energiei Atomice (**Euratom**). De asemenea, și **Actul Unic European (AUE)**, semnat la Luxemburg și la Haga în 1986, a servit în principal tot acestui scop prin prevederi referitoare la adaptările necesare pentru desăvârșirea Pieței Interne.

2. Un pas deosebit de important către o mai bună calitate a integrării europene din perspectiva intensificării cooperării dintre statele membre și în alte domenii în afară de cel economic l-a reprezentat **Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE)** din 1992, cunoscut ca „**Tratatul de la Maastricht**”. Prin acest tratat s-au reunit cele trei comunități (Euratom, CEE, CECO) și s-a creat cadrul instituțional al cooperării în domeniul politicii externe, apărării, poliției și justiției, toate reunite sub un singur acoperiș – „**Uniunea Europeană**”, așa cum a fost denumită. Tratatul de la Maastricht a introdus noi forme de colaborare între guvernele statelor membre, în mai multe domenii, printre care și în domeniul „justiției și afacerilor interne”. Prin această cooperare interguvernamentală în cadrul sistemului existent de „comunitate”, Tratatul de la Maastricht a creat o nouă structură cu **trei „piloni”**, care include atât domeniul politic, cât și pe cel economic. Primul pilon includea Comunitățile Europene, al doilea politica externă și de securitate comună, iar al treilea cooperarea polițienească și judiciară. Pentru prima dată, „justiția și afacerile interne” au constituit zone de „interes comun” pentru statele membre, iar aici se încadra și cooperarea polițienească și judiciară în materie penală.

3. **Tratatul de la Amsterdam** din 1997 a modificat și renumerotat tratatele UE și CE și a sporit competențele Uniunii, de exemplu prin transferul anumitor domenii care înainte țineau de cooperarea interguvernamentală în domeniul justiției și afacerilor interne. În plus, se specifica oficial că unul dintre obiectivele Uniunii Europene este realizarea unui spațiu comun al libertății, securității și justiției. Tratatul furnizează noi instrumente juridice cu caracter obligatoriu pentru statele membre. Unele dintre acestea necesită transpunerea în legislația statelor membre, dar nu necesită ratificare. Modificările cadrului legislative, deși încă insuficiente, au contribuit substanțial la îmbunătățirea eficienței acțiunii Uniunii Europene în acest domeniu.

4. Totuși, „evenimentul-cheie” în acest domeniu a fost **reuniunea Consiliului Uniunii Europene de la Tampere**, din 15 și 16 octombrie 1999, care a fost pentru prima dată dedicată **exclusiv** temei **justiției și afacerilor interne**. În cadrul acestei reuniuni, statele membre și-au asumat din nou angajamentul de a stabili ca obiectiv principal al agendei politice dezvoltarea Uniunii Europene ca spațiu al libertății, securității și justiției. Una din convingerile comune era că eliminarea progresivă a controlului la granițe în cadrul Uniunii Europene a facilitat considerabil libera mișcare a cetățenilor Uniunii Europene, dar a facilitat și acțiunea la nivel transnațional a infractorilor, mai ales din cauză că sfera de activitate a autorităților de aplicare a legii și a sistemelor de drept penal din Uniunea Europeană (UE) a fost de mult limitată la granițele statelor membre. Pentru a face față provocării pe care o reprezintă criminalitatea la nivel internațional, UE ar trebui să fie pregătită pentru noi forme

de cooperare în acest domeniu, mai ales prin dezvoltarea unor instrumente bazate pe principiul recunoașterii reciproce și prin îmbunătățirea mecanismelor de cooperare judiciară.

În acest sens, 62 de subiecte au făcut parte din concluziile președinției Consiliului European în urma acestei reuniuni. Dintre aceste concluzii, nr. 33, 35, 36 și 37 sunt cele mai reprezentative pentru cooperarea judiciară în materie penală. Printre concluziile Consiliului se numărau:

„33. O recunoaștere reciprocă consolidată a sentințelor și hotărârilor judecătorești și apropierea legislativă necesară ar facilita cooperarea dintre autorități și protecția judiciară a drepturilor individuale. De aceea, Consiliul Uniunii Europene **adoaptă principiul recunoașterii reciproce**, care, în opinia Consiliului, ar trebui să devină **piatra de temelie a cooperării judiciare** în Uniunea Europeană, atât în materie civilă, cât și în materie penală. Principiul se va aplica atât pentru hotărârile judecătorești, cât și pentru alte decizii ale autorităților judiciare.

(.....)

35. În materie penală, Consiliul UE îndeamnă statele membre să ratifice cât mai curând Convențiile UE din 1995 și 1996 privind extrădarea. În opinia Consiliului, **ar trebui să fie eliminată, între statele membre, procedura formală de extrădare** pentru persoanele care încearcă să se sustragă justiției după ce au făcut obiectul unei condamnări definitive și să fie înlocuită cu **simplul transfer** al acestor persoane, în conformitate cu articolul 6 TUE. Trebuie luată în considerare și **procedura rapidă de extrădare**, fără a încălca dreptul la un proces echitabil. Consiliul UE invită Comisia să facă propuneri în această privință, în lumina Convenției de Implementare a Acordului Schengen.

36. **Principiul recunoașterii reciproce** ar trebui să se aplice **hotărârilor anterioare fazei de judecată**, în special celor care ar permite autorităților competente să acționeze rapid pentru a **obține probe și a pune sub sechestru bunuri** ușor de transferat, și că probele strânse în mod legal de autoritățile unui stat membru ar trebui să fie admisibile în fața instanțelor din alte state membre, luând în considerare standardele care se aplică în statele respective.

37. Consiliul UE cere Consiliului și Comisiei să adopte, până în decembrie 2000, un program de măsuri de aplicare a principiului recunoașterii reciproce. În cadrul acestui program ar trebui să se înceapă lucrările la un Titlu Executoriu European și cu privire la acele aspecte de drept procesual în legătură cu care standardele minime comune sunt considerate necesare pentru facilitare.”

În acest context ar trebui să ne amintim:

4.1. Cooperarea judiciară tradițională poate fi definită ca o relație interstatală în cadrul căreia un stat suveran transmite o cerere altui stat suveran, iar acesta din urmă decide dacă să execute sau nu cererea. Aceste relații sunt organizate prin diferite instrumente juridice asupra cărora se cade de acord fie bilateral, fie în cadrul unor organizații internaționale, cum ar fi ONU sau Consiliul European. Acest sistem este **lent și complex**. El nu mai corespunde realității spațiului european de astăzi, în care persoanele circulă cu ușurință, cu controale reduse sau chiar fără controale. Unei **libere circulații a persoanelor** îi va corespunde o **liberă circulație a hotărârilor judecătorești**. În această privință, principiul recunoașterii reciproce duce la o reală schimbare a întregii filozofii a cooperării judiciare. În principiu, aceasta înseamnă că fiecare autoritate judiciară națională ar trebui, ipso facto, să **recunoască** cererile înaintate de o autoritate judiciară din alt stat membru, cu un minim de formalități de îndeplinit.

4.2. O recunoaștere reciprocă consolidată va spori eficiența cooperării dintre autorități. Ea este bazată pe încrederea reciprocă pe care statele membre o au în alte sisteme și care este bazată pe respectarea comună a drepturilor și libertăților fundamentale, așa cum sunt specificate în Tratatul privind Uniunea Europeană. Principiul recunoașterii reciproce este piatra de temelie a cooperării judiciare între statele membre ale Uniunii Europene (UE), atât în materie civilă, cât și în materie penală. Principiul pleacă de la premisa că hotărârile care urmează să fie recunoscute și executate respectă întotdeauna principiul legalității, subsidiarității și proporționalității. Decizia-cadru privind executarea în Uniunea Europeană a ordinelor de înghețare a bunurilor sau a probelor extinde principiul asupra hotărârilor anterioare fazei de judecată, prin care se îngheață bunuri sau probe.

4.3. Recunoașterea reciprocă a hotărârilor judecătorești este procesul prin care o decizie, luată de obicei de o autoritate judiciară dintr-un stat membru al Uniunii Europene, este recunoscută și - când este cazul - executată de alte state membre. Recunoașterea reciprocă este un concept-cheie în sfera cooperării judiciare, deoarece ajută la depășirea dificultăților care apar din cauza diversității sistemelor judiciare din statele membre.

5. Îndeplinind solicitarea reuniunii Consiliului de la Tampere din iulie 2000, **Comisia Europeană** a prezentat o comunicare privind recunoașterea reciprocă, urmată de adoptarea de către Consiliu a unui **program de 24 de măsuri** (2001/C 12/02). În considerațiile sale, Consiliul UE s-a arătat convins că recunoașterea reciprocă are diferite forme și trebuie solicitată în toate stadiile procedurii penale, adică înainte și în timpul procesului, precum și după condamnare, dar se aplică diferit în funcție de natura deciziei sau sancțiunii impuse.

În fiecare dintre aceste domenii, măsura în care se exercită recunoașterea reciprocă depinde foarte mult de anumiți **parametri care determină eficiența sa**. Acești parametri și conținutul lor s-au identificat în cadrul discuțiilor din timpul reuniunii Consiliului.

Ei sunt următorii:

- dacă măsura intenționată este una **cu aplicare generală sau limitată** la anumite infracțiuni. Unele măsuri de aplicare a asistenței reciproce pot fi limitate la infracțiunile grave;
- dacă se menține sau se renunță la îndeplinirea condiției referitoare la **dubla incriminare** în vederea recunoașterii;
- mecanisme de **garantare a drepturilor terțelor părți**, victimelor și suspecților;
- definirea unor **standarde comune minime** necesare pentru facilitarea aplicării principiului recunoașterii reciproce, de exemplu cu privire la competența instanțelor judecătorești;
- dacă executarea deciziei se face **direct sau indirect**, precum și definiția și sfera de aplicare a procedurii de validare, dacă există;
- determinarea și delimitarea **motivelor în temeiul cărora poate fi refuzată recunoașterea**, atunci când aceste motive sunt suveranitatea sau alte interese esențiale ale statului solicitat sau atunci când se referă la legalitate;
- dacă statele au aranjamente privind răspunderea în cazul achitării.

În funcție de tipul de decizie în cauză, modul în care sunt luați în considerare parametrii individuali poate varia în funcție de cât de ambițios poate fi considerat scopul aplicării

principiului recunoașterii reciproce a hotărârilor în materie penală, dacă nu trebuie luată o măsură autonomă pentru a stabili aplicarea generală a unui anumit parametru.

Totuși, **nu** trebuie privit ca un **program definitiv** care introduce o dată și pentru totdeauna mecanisme de recunoaștere reciprocă a hotărârilor în materie penală, ci mai degrabă ca un **proces** cu efecte pe termen lung, treptat și realist. Scopul său este să deschidă calea și să demonstreze **abordarea** care trebuie aplicată în domeniile în cauză, fără a stabili reguli dificile și rapide privind detaliile procedurilor viitoare. În același sens, statele membre nu ar trebui să considere că acest program le împiedică să ratifice unele instrumente relevante adoptate de alte foruri. Lucrările din cadrul acestui program ar trebui, cât mai mult posibil și acolo unde este cazul, să fie bazate pe soluțiile oferite de instrumentele existente, pentru a evita eforturile duble inutile.

În cadrul programului s-au luat următoarele măsuri:

5.1. Luarea în considerare a hotărârilor definitive în materie penală, luate deja de instanțe din alt stat membru

5.1.1. Ne bis in idem

Scopul este consolidarea securității juridice în cadrul Uniunii prin asigurarea faptului că o condamnare definitivă de către o instanță penală dintr-un stat membru nu este atacată în justiție în alt stat membru. Luarea unei astfel de **decizii** într-un stat membru trebuie să **elimine orice posibilitate** ca alt stat membru să continue urmărirea penală pentru faptele pentru care persoana respectivă a fost deja judecată. Acest obiectiv a fost parțial realizat în articolele 54 până la 57 din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen.

În acest context, ar trebui reconsiderate cazurile în care se pot exprima rezerve permise conform articolului 55 din aceeași convenție, mai ales cel în care un stat poate declara că nu se află sub obligație impusă de principiul *ne bis in idem* dacă „faptele au avut loc parțial pe teritoriul părții contractante unde s-a pronunțat hotărârea”.

Trebuie acordată o atenție sporită modului în care alte tipuri de decizii, cum ar fi achitarea, pot fi reglementate de principiul *ne bis in idem* și ar putea face obiectul unor rezerve.

În fine, ar putea fi abordată și chestiunea hotărârilor luate într-un stat în urma medierii penale.

Măsura propusă: Reconsiderarea articolelor 54–57 din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen, preluate din Convenția dintre statele membre ale Comunităților Europene privind dubla incriminare, semnată la Bruxelles pe 25 mai 1987, având în vedere aplicarea completă a principiului recunoașterii reciproce.

5.1.2. Sancțiuni individualizate

Obiectivul este ca o instanță judecătorească dintr-un stat membru să ia în considerare o sentință impusă în alt stat membru, pentru a evalua cazierul penal al infractorului și a utiliza aceste informații la condamnarea infractorului.

Măsura propusă: Adoptarea unuia sau a mai multe instrumente care să instituie principiul conform căruia o instanță dintr-un stat membru trebuie să poată **lua în considerare hotărârile penale definitive** luate de o instanță din **alt stat membru**, cu scopul de a evalua cazierul penal al infractorului și de a stabili dacă acesta a recidivat sau nu, precum și pentru a determina tipul de sentință aplicabilă și aranjamentele necesare pentru executarea ei.

Pentru a fi eficient, acest principiu implică cunoașterea sentinței din celălalt stat, de aceea trebuie luate următoarele măsuri:

Pentru a facilita schimbul de informații, un **formular-tip** asemănător celui întocmit pentru organismele Schengen, tradus în toate limbile oficiale ale Uniunii, ar trebui introdus pentru cererile referitoare la antecedentele penale [a se vedea punctul 49 (d) al Planului de Acțiune din 3 decembrie 1998 privind normele optime de punere în practică a dispozițiilor Tratatului de la Amsterdam privind instituirea unui spațiu de libertate, securitate și justiție].

În plus: Ar trebui realizat un studiu de fezabilitate pentru a stabili cum se poate garanta, luând în considerare toate cerințele legate de libertățile personale și protecția datelor, că autoritățile competente din Uniunea Europeană sunt informate cu privire la condamnările penale ale unei persoane. Un astfel de studiu ar trebui să se refere mai ales la tipurile de condamnări care trebuie transmise și să ia în considerare care dintre următoarele metode este cea optimă: (a) facilitarea schimburilor bilaterale de informații; (b) crearea unei rețele de birouri de cazier penal; sau (c) înființarea unui birou central european de cazier penal.

5.2. Executarea hotărârilor anterioare fazei de judecată

5.2.1. Hotărârile referitoare la păstrarea probelor și înghețarea bunurilor

5.2.1.1. Hotărâri în scopul obținerii de probe

Obiectivul este acela de a asigura admisibilitatea probelor, de a preveni dispariția lor și de a facilita executarea mandatelor de percheziție și de punere sub sechestru, astfel încât **probele să poată fi asigurate rapid în cadrul unui proces penal** (punctul 36 din concluziile reuniunii Consiliului de la Tampere). Trebuie să se țină cont de articolul 26 din *Convenția europeană privind transferul de proceduri în materie penală din 15 mai 1972 și articolul 8 din Convenția de la Roma din 6 noiembrie 1990 privind transferul de proceduri în materie penală*.

Măsurile propuse: Căutarea unor metode fezabile de a:

- asigura neinvocarea de către statele membre a rezervelor și declarațiilor stipulate în articolul 5 din Convenția europeană de asistență judiciară din 1959, suplimentat de articolele 51 și 52 din Convenția de punere în aplicare a acordurilor Schengen cu privire la măsurile represive, mai ales în ceea ce privește combaterea crimei organizate, spălarea produselor infracțiunii și infracțiunile financiare.
- asigura neinvocarea de către statele membre a temeiurilor de refuz al asistenței reciproce, stipulate în articolul 2 din Convenția din 1959, suplimentat de articolul 50 din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen.

În plus: Stabilirea unui instrument de recunoaștere a deciziilor privind înghețarea probelor, pentru a preveni pierderea probelor aflate pe teritoriul altui stat membru.

5.2.1.2. Măsuri provizorii privind confiscarea sau restituirea către victime

Obiectivul este de a permite **recunoașterea și executarea** imediată a hotărârilor de înghețare a bunurilor, în ceea ce privește confiscarea sau restituirea către victimele unei infracțiuni penale.

Măsura propusă: Stabilirea unui instrument de recunoaștere reciprocă a hotărârilor de înghețare a bunurilor. Acest instrument ar trebui să facă posibilă, în caz de urgență, eliminarea procedurilor de asistență reciprocă și să ducă la înghețarea temporară a bunurilor prin executarea unei hotărâri luate de o instanță judecătorească din alt stat membru. Pentru măsurile 6 și 7 se poate lua în considerare stabilirea unui singur instrument.

5.2.2. Hotărâri referitoare la persoane

5.2.2.1. Mandate de arestare

Obiectivul este **facilitarea executării** mandatelor de arestare în legătură cu procesul penal. În această privință, trebuie să ne amintim recomandarea nr. 28 din Strategia Uniunii Europene pentru începutul noului mileniu, în care se specifică faptul că trebuie luată în considerare posibilitatea pe termen lung de a crea un singur spațiu judiciar european de extrădare.

Măsura propusă: Căutarea unor mijloace de a stabili, cel puțin pentru cele mai grave infracțiuni menționate în articolul 29 din Tratatul privind Uniunea Europeană, aranjamente de predare bazate pe recunoaștere și pe executarea imediată a mandatului de arestare emis de autoritatea judiciară solicitantă. Aceste aranjamente ar trebui, printre altele, să includă condițiile în care un mandat de arestare ar constitui o bază suficientă pentru predarea persoanei în cauză de către autoritățile competente solicitate, cu scopul de a crea un singur spațiu judiciar de extrădare.

5.2.2.2. Măsuri de control neprivative de libertate

Obiectivul este asigurarea cooperării atunci când o persoană este supusă unor obligații sau controale în cadrul monitorizării judiciare premergătoare hotărârii instanței.

Măsura propusă: Catalogarea măsurilor care ar putea fi adoptate, a măsurilor de control care asigură respectarea măsurilor de către persoanele cărora li se aplică, precum și a sancțiunilor aplicabile în caz de nerespectare. Pe baza catalogului mai sus menționat, se va lua în considerare adoptarea unui instrument care să permită recunoașterea și executarea imediată a măsurilor de control, monitorizare sau a măsurilor preventive dispuse de o autoritate judiciară înainte de luarea unei hotărâri judecătorești. Acest instrument ar trebui să se aplice pentru orice persoană împotriva căreia s-a început un proces penal într-un stat membru și care s-ar fi putut deplasa în alt stat membru. Instrumentul ar trebui să specifice și modalitatea de monitorizare a aplicării măsurilor, precum și sancțiunile aplicabile în caz de nerespectare a măsurilor impuse.

5.2.3. Luarea în considerare a hotărârilor de începere a urmăririi penale, luate în alte state membre

Dezvoltarea criminalității la nivel internațional a dus la o creștere considerabilă a numărului de cazuri în care **mai multe state membre au jurisdicție**, conform normelor interne de procedură din fiecare stat, în ceea ce privește urmărirea penală și judecarea aceluiași infracțiuni sau unor infracțiuni asociate. De aceea, este necesară facilitarea **rezolvării pretențiilor conflictuale** legate de jurisdicție între statele membre și, atunci când este posibil, **evitarea multiplei urmăririi penale**. În acest sens, trebuie realizat un studiu de fezabilitate privind întocmirea unui registru central al cazurilor, care ar facilita evitarea rechizitoriului care ar putea fi respins în conformitate cu principiul *ne bis in idem* și care ar furniza informații utile privind investigațiile referitoare la infracțiuni care implică aceeași persoană.

Măsura propusă: Stabilirea unui instrument care să permită transferul de proceduri în materie penală în alte state membre și încurajarea coordonării corespunzătoare între statele membre. Pe lângă luarea în considerare a competenței sale în acest domeniu, una din sarcinile Eurojust este tocmai de a „*facilita coordonarea adecvată între autoritățile naționale de urmărire penală*” (punctul 46 din concluziile reuniunii Consiliului de la Tampere). Pentru a facilita coordonarea, s-ar putea stabili criterii care să ajute la stabilirea jurisdicției, pe baza unor referiri, printre altele, la cazurile în care se pot transfera procedurile, enumerate în articolul 8

din Convenția europeană privind transferul de proceduri în materie penală, semnată la Strasbourg, pe 15 mai 1972.

În plus: Realizarea unui studiu de fezabilitate pentru a stabili cum se poate garanta, luând în considerare toate cerințele legate de libertățile personale și protecția datelor, că autoritățile competente din Uniunea Europeană sunt informate cu privire la investigațiile sau urmărirea penale inițiate împotriva unei persoane. Un astfel de studiu ar trebui să se refere îndeosebi la categoriile de infracțiuni potențial incluse și la stadiul procedurii în care ar trebui să înceapă schimbul de informații. De asemenea, ar trebui să determine care dintre următoarele metode este cea optimă: (a) facilitarea schimburilor bilaterale de informații; (b) crearea unei rețele de birouri de cazier penal; sau (c) înființarea unui birou central european de cazier penal.

5.3. Pronunțarea sentințelor

5.3.1. Pedepsele privative de libertate

5.3.1.1. Obiectivul este **Recunoașterea și executarea imediată a unei sentințe definitive date într-un stat membru în legătură cu un resortisant al altui stat membru**, dacă extrădarea este refuzată de un stat care a declarat că nu-și va extrăda resortisanții, în conformitate cu articolul 7(2) din *Convenția privind extrădarea între statele membre ale Uniunii Europene, adoptată la 27 septembrie 1996, având ca unic temei faptul că persoana condamnată este resortisant al statului respectiv*.

Dacă un stat membru nu poate renunța la principiul conform căruia resortisanții aceluși stat **nu sunt extrădați**, atunci se va asigura **executarea** sentinței pentru care se solicitase extrădarea, de către **autoritățile din respectivul stat membru** și pe teritoriul său.

Măsura propusă: Adoptarea unui instrument adițional la Convenția UE privind extrădarea, din 27 septembrie 1996 și la Convenția europeană privind extrădarea din 13 decembrie 1957. În articolul 3(b) din Convenția dintre statele membre ale Comunităților Europene privind executarea condamnărilor penale străine, semnată la Bruxelles la 13 noiembrie 1991, sunt stipulate doar situațiile în care se solicită transferul executării. Viitorul instrument ar putea aplica un nou principiu și pentru aceste situații: „fie extrădarea, fie executarea sentinței”. Instrumentul ar trebui să includă modalitățile practice de executare a sentinței, de exemplu executarea continuă sau conversia sentinței.

Trebuie evaluate instrumentele internaționale privind sentințele definitive care implică privarea de libertate și trebuie stabilit dacă astfel de instrumente permit îndeplinirea tuturor aranjamentelor necesare pentru recunoașterea reciprocă.

Măsura propusă: Se va evalua măsura în care mecanismele moderne facilitează îndeplinirea tuturor aranjamentelor necesare pentru recunoașterea reciprocă a sentințelor definitive privative de libertate.

5.3.1.2. Transferul persoanelor cu intenția de a se sustrage justiției după ce au făcut obiectul unei condamnări definitive

Obiectivul este **simplificarea procedurilor** care se aplică atunci când o persoană care a făcut obiectul unei condamnări definitive **încearcă să se sustragă justiției** (punctul 35 din concluziile reuniunii Consiliului de la Tampere).

Măsura propusă: Adoptarea unui instrument care să elimine procedura formală de extrădare și să permită transferul unei persoane care încearcă să se sustragă justiției după ce a făcut obiectul unei condamnări definitive în statul în care s-a dat sentința, în conformitate cu articolul 6 din Tratatul privind Uniunea Europeană. Ar trebui luate în considerare și cazurile

în care procedura de transfer poate fi înlocuită de executarea continuă a pedepsei. Acest instrument, care introduce principiul „predării fugitivului sau executarea continuă a pedepsei”, este menit în special acelor persoane condamnate care au evadat.

5.3.1.3. Transferul persoanelor condamnate în scopul reabilitării sociale

Scopul este de a-i ajuta pe cetățenii unui stat membru să își execute sentința în statul lor de reședință. În acest sens trebuie să se ia în considerare articolul 2 al Acordului privind aplicarea de către statele membre ale Comunităților Europene a Convenției Consiliului European cu privire la transferul persoanelor condamnate, din 25 mai 1987.

Măsura propusă: Adoptarea unor instrumente adiționale la Convenția Europeană cu privire la transferul persoanelor condamnate din 21 martie 1983 extinzând convenția care se aplică cetățenilor de naționalitatea statelor în cauză pentru a se ocupa de locuitorii săi.

5.3.2. Amenzi

Obiectivul este acela de a facilita amenzile impuse persoanelor fizice și juridice într-un stat membru **spre a fi colectate în alt stat membru**. Prevederile adoptate în acest sens în cadrul Convenției încheiate între statele membre ale Comunităților Europene privind punerea în aplicare a sentințelor penale străine din noiembrie 1991 trebuie să fie luate în considerare.

Măsura propusă: Aplicarea la nivel de uniune a Acordului specific încheiat în cadrul Schengen cu privire la cooperarea în ceea ce privește procedurile pentru traficul rutier și aplicarea penalităților financiare impuse în acest sens aprobate prin Decizia Comitetului Executiv pentru spațiul Schengen din 28 aprilie 1999. Substanța acestui acord care face parte din acquis-ul Schengen trebuie să fie încorporată într-un act al Consiliului în temeiul articolului 34(2) cu privire la Tratatul Uniunii Europene ca fiind un nou instrument legal.

Adițional: Pregătirea unui instrument ce facilitează statului de reședință să colecteze amenzile impuse prin decizia finală asupra unei persoane fizice și juridice de către un alt stat membru. Instrumentul poate facilita perceperea automată a amenzilor impuse pentru infracțiuni sau o procedură simplificată de validare. Aceasta ar trebuie să stipuleze cât mai detaliat posibil procedura ce va fi aplicată în cazul de neefectuare a plății. Procedurile vor lua în considerare diferențele existente între statele membre ale Uniunii Europene cu privire la tema răspunderii persoanelor juridice.

5.3.3. Confiscare

Scopul este de a îmbunătăți executarea unui ordin de confiscare într-un stat membru emis într-un alt stat *inter alia* pentru a despăgubi partea prejudiciată în urma unei infracțiuni, luând în calcul existența Convenției Europene cu privire la spălarea, descoperirea, sechestrarea și confiscarea produselor infracțiunii din 8 noiembrie 1990.

O măsură poate verifica dacă:

- în principal în cazul în care cauzele refuzului aplicării măsurii de confiscare în articolul 18 din cadrul Convenției din 1990 sunt în totalitate compatibile cu principiul recunoașterii reciproce,
- fără a cauza un prejudiciu autorităților Comunității se poate îmbunătăți procedura de recunoaștere și aplicare imediată într-unul din statele membre sau decizia unui alt stat membru de a proteja interesele părții prejudiciate, caz în care această decizie reprezintă o parte componentă a deciziei ce impune condamnarea penală.

5.3.4. Descalificări și sancțiuni asemănătoare

Scopul este de a **extinde** treptat **efectele descalificărilor la nivelul Uniunii Europene**: eficiența anumitor sancțiuni în contextul european depinde de **recunoașterea și aplicarea** acestora în Uniune. Trebuie să se țină cont și de recomandarea nr. 7 din Planul de acțiune pe anul 1997 privind crima organizată care stipulează ca statele membre să excludă solicitanții ce au săvârșit infracțiuni în legătură cu crima organizată din participarea la procedurile de achiziție publică organizate de statele membre și de comunitate și să le respingă solicitările de acordare de subvenții sau licențe guvernamentale și de recomandarea nr. 2 din Strategia Uniunii Europene pentru începutul noului mileniu, care repetă cele sugerate anterior.

Măsuri propuse:

- a. Crearea unei liste de decizii referitor la descalificare, interzicere și incapacitatea tuturor statelor membre, acordată în momentul acordării unei sentințe unei persoane fizice sau juridice sau de altă natură.
- b. Realizarea unui studiu de fezabilitate pentru a determina modul în care se asigură cel mai bine informarea autorităților competente din Uniunea Europeană referitor la descalificare, interzicere sau incapacitate acordate de tribunale unui stat membru, ținând totodată cont și de cerințele referitor la libertățile individului și protecția datelor. Studiul trebuie să țină cont și de care din metodele de mai jos ar fi cea mai bună:
 - facilitatea schimburilor de informații bilaterale;
 - relaționarea birourilor naționale de acordare a cazierelor judiciare; sau
 - stabilirea unui birou european central de acordare a cazierelor judiciare.
- c. Crearea unuia sau mai multor instrumente care permit aplicarea descalificărilor enumerate în statul membru de reședință al persoanei condamnate și extinderea anumitor descalificări la nivelul Uniunii Europene, cel puțin referitor la anumite tipuri de infracțiuni și descalificări. În acest context trebuie rezolvată și situația extinderii interzicerii unei persoane de a intra pe teritoriul unui anumit stat membru la nivelul întregii Uniuni Europene.

5.4. Decizii ulterioare condamnării

Scopul este de a asigura că autoritățile cooperează referitor la o persoană ce trebuie să respecte aceste obligații sau care este **supravegheată și asistată**, în special persoanele **eliberate condiționat sau ca urmare a unui comportament ireproșabil**.

Măsură propusă: Depunerea eforturilor de a îmbunătăți aplicarea Convenției europene privind supravegherea infractorilor condamnați condiționat sau eliberați condiționat, din 30 noiembrie 1964. Ar fi deosebit de util să se stabilească măsura în care anumite rezerve și temeuri legale pentru refuzarea aplicării ar limita aplicabilitatea între statele membre, printr-un instrument specific dacă este necesar.

5.5. Evaluare colegială

Scopul este de stabili un mecanism pentru evaluarea colegială în vederea **recunoașterii deciziilor criminale** pentru a măsura progresul statelor membre de a implementa măsurile propuse.

Măsură propusă: Adoptarea unui instrument ce aplică principiul evaluării colegiale, modelat conform Acțiunii comune din 5 decembrie 1997 ce stabilește un mecanism pentru evaluarea

aplicării și implementării la nivel național a acțiunilor internaționale de combatere a crimei organizate. În acest sens, recomandarea nr. 8 din „*Prevenția și controlul crimei organizate – o strategie a Uniunii Europene pentru începutul noului mileniu*” îi solicită Consiliului să ia în considerare posibilitatea suplimentării mecanismelor de evaluare existente cu un mecanism ce ar putea fi folosit pentru evaluarea zonelor specifice de implementare.

5.6. Implementarea acestui program este unul din domeniile care pot înregistra cel mai mare progres în cooperarea juridică în cadrul Europei.

6. Mergând în această direcție, la 4 noiembrie 2004, Consiliul European a adoptat Programul de la Haga referitor la întărirea libertății, securității și justiției care a stabilit obiectivele ce trebuie implementate în domeniul libertății, securității și justiției în perioada 2005-2010. Acest program nou ia în considerare evaluarea finală făcută de Comisie referitor la programul Tampere, precum și comentariile primite în timpul consultării online a cetățenilor, organizată în iulie/august 2004.

Comisia a prezentat în mai 2005 un plan de acțiune cu un set de măsuri detaliate și un calendar de implementare a programului adoptat la Haga. În data de 2 iunie 2005, Consiliul a aprobat planul de acțiune ce va fi cadrul de referință pentru lucrările Comisiei și Consiliului în următorii cinci ani.

6.1. La 28 iunie 2006, Comisia a adoptat **primul raport de evaluare** privind implementarea programului Haga. Cu această ocazie, a luat în considerare toate acțiunile realizate în 2005 și s-a concentrat pentru prima dată asupra implementării la nivel național. În acest context, a lansat și propunerea pentru un mecanism care să ofere o evaluare eficientă a implementării și rezultatelor politicilor din această zonă și a analizat posibilitățile de a îmbunătăți procesul de luare a deciziilor și de acțiune în domeniul LSJ (liberate, securitate și justiție) în baza tratatelor existente. Aceasta a inclus și o comunicare privind adaptarea Tratatului CE pentru a oferi o protecție juridică mai eficientă prin Curtea Europeană de Justiție.

6.2. La 3 iulie 2007, Comisia a adoptat **al doilea raport anual** privind implementarea politicilor din domeniul justiției, libertății și securității stabilite în programul Haga. Raportul ce acoperea anul 2006 prezintă rezultate mixte și susține nevoia unei conferințe inter-guvernamentale pentru a pune capăt nesiguranței privind reforma Tratatului Uniunii Europene. Primul pilon a înregistrat progres mulțumitor în domenii precum drepturi fundamentale, cetățenie, justiție civilă, strategia europeană privind drogurile, azilul și migrarea, acordarea de vize și politici de frontieră, precum și combaterea terorismului global. Totuși, **politica privind justiția, libertatea și securitatea** este în prezent separată și există **întârzieri** în domeniile acoperite de cel de-al treilea pilon (cooperare polițienească și juridică pe aspecte infracționale). În acest caz, dificultățile și obstacolele recurente nu au permis înregistrarea unui progres. În același timp, tabela de marcaj subliniază faptul că implementarea la nivel național a inițiativelor stabilite de acord comun înainte lasă mult de dorit. Mai multe state membre nu respectă termenul-limită pentru a transpune instrumentele legale în legislația națională sau întârzie în a le transpune.

6.3. La 3 iulie 2008, Comisia a adoptat **al treilea raport anual** privind implementarea politicilor din domeniul justiției, libertății și securității stabilite în programul Haga. Raportul acoperă anul 2007.

7. Tratatul de la Nisa, semnat în 2001, a fost devotat în totalitate „resturilor” Tratatului de la Amsterdam, și anume problemele instituționale referitoare la extindere care nu au fost rezolvate în 1997. Astfel că nu s-a ocupat doar de crearea Comisiei, de ponderea voturilor în Consiliu și de expansiunea zonelor cu majoritate calificată cu drept de vot, dar a și simplificat

regulile privind folosirea procedurii lărgite de cooperare și a făcut sistemul juridic mai eficace.

8. În cele din urmă, trebuie menționat **Tratatul de la Lisabona** semnat la 13 decembrie 2007 și intrat în vigoare la 1 decembrie 2009. Începând cu această dată, Comunitatea Europeană a fost înlocuită cu Uniunea Europeană care o succede și preia toate drepturile și obligațiile acesteia. Tratatul privind Uniunea Europeană păstrează același nume, iar tratatul ce înființează Comunitatea Europeană devine Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene. Tratatul a stabilit **noi funcții și competențe politice**:

- **Președintele Consiliului European** are atribuții fixe cu normă întreagă, iar principala sarcină este de a asigura pregătirea și continuitatea lucrărilor Consiliului European – care devine o instituție de sine stătătoare – și de a facilita consensul.
- **Înaltul Reprezentant al Uniunii pentru afaceri externe și politica de securitate.**
- **Serviciul european pentru acțiunea externă (SEAE).** Va lucra în cooperare cu serviciile diplomatice ale statelor membre și va fi format din funcționarii serviciilor competente ale Secretariatului General al Consiliului și ale Comisiei, precum și din personal detașat al serviciilor diplomatice naționale. Tratatul stipulează că organizarea și funcționarea SEAE vor fi stabilite prin decizie a Consiliului.
- **Dublă majoritate (majoritate calificată) în Consiliu.**
- **Co-decizie extinsă.** „Procedura legislativă ordinară” va fi acordată prin co-decizia Parlamentului, cu o majoritate calificată în Consiliu. Această procedură a fost extinsă la aproximativ patruzeci de domenii, cele mai importante fiind cel al justiției și afacerilor interne. Domeniile precum fiscalitate, asigurarea socială, politica externă, apărare, cooperare operațională polițienească etc. încă mai necesită unanimitate în Consiliu.
- **Rolul nou al parlamentelor naționale** care vor avea opt săptămâni pentru a analiza propunerile de acte legislative europene. Dacă o treime din acestea (o pătrime în domeniul justiției și afacerilor interne) se opune unei propuneri, Comisia trebuie să o revizuiască. Mai mult, dacă mai mult de jumătate din toate parlamentele naționale se opun unei legi supuse co-deciziei, legislativul european (o majoritate a Parlamentului European sau 55% din voturile Consiliului) trebuie să decidă dacă se continuă sau nu cu procesul legislativ. De asemenea, parlamentele naționale pot înainta cazul Curții Europene de Justiție dacă sunt de părere că un act legislativ este contrar principiului subsidiarității.

General vorbind, scopul acestui tratat este de a face Uniunea Europeană mai democratică, de a întâmpina așteptările cetățenilor privind standardele înalte de responsabilitate, deschidere, transparență și participare și de a o face mai eficientă și de a putea aborda provocările globale din prezent cum ar fi, printre altele, securitatea.

În ceea ce privește **cooperarea judiciară în materie penală**, sunt de menționat următoarele schimbări: În contextul dat, este important ca cei **trei piloni să fie încadrați în Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE)** la Titlul V, Capitolul 4 (cooperare judiciară în materie penală) și 5 (cooperare polițienească). Astfel, cooperarea judiciară și polițienească nu mai aparțin domeniului „cooperării interguvernamentale”, ci au devenit parte integrantă din legislația UE. Acest lucru aduce schimbări în special domeniului legislativ deoarece, conform articolului 4 alin. 2 (g) din tratatul menționat mai sus, acest capitol intră sub competențele separate ale Uniunii Europene și statelor membre.

Schimbările cele mai importante sunt următoarele:

8.1. Principiul recunoașterii reciproce va fi consolidat:

Articolul 82 (ex. articolul 31 TUE) TFUE prevede în alineatul 1 cooperarea judiciară în materie penală din Uniune, care se bazează pe principiul recunoașterii reciproce a hotărârilor judecătorești și deciziilor judiciare și că va include apropierea actelor cu putere de lege și a normelor administrative ale statelor membre în domeniile prevăzute la alineatul 2 și în articolul 83. Parlamentul European și Consiliul, hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară, adoptă măsurile privind:

- instituirea unor norme și proceduri care să asigure recunoașterea, în întreaga Uniune, a tuturor categoriilor de hotărâri judecătorești și decizii judiciare;
- prevenirea și soluționarea conflictelor de competență între statele membre;
- sprijinirea formării profesionale a magistraților și personalului din justiție;
- facilitarea cooperării dintre autoritățile judiciare sau echivalente ale statelor membre în materie de urmărire penală și executare a deciziilor.

8.1.1. În măsura în care este necesar pentru a facilita recunoașterea reciprocă a hotărârilor judecătorești și a deciziilor judiciare, precum și cooperare polițienească și judiciară în materie penală cu dimensiune transfrontalieră, Parlamentul European și Consiliul, hotărând prin **directive** în conformitate cu procedura legislativă ordinară, pot stabili norme minime. Aceste norme minime iau în considerare diferențele existente între tradițiile juridice și sistemele de drept ale statelor membre. Acestea se referă la:

- admisibilitatea reciprocă a probelor între statele membre;
- drepturile persoanelor în procedura penală;
- drepturile victimelor criminalității;

Mai mult, orice aspecte specifice de procedură penală pe care Consiliul le-a identificat în prealabil printr-o decizie pot fi supuse regulamentelor; pentru adoptarea unei astfel de decizii, Consiliul va acționa în unanimitate după obținerea acordului Parlamentului European.

8.1.2. În cazul în care un membru al Consiliului consideră că un proiect de directivă prevăzut în articolul 82, alineatul 2 TFUE ar aduce atingere aspectelor fundamentale ale sistemului său de justiție penală, acesta poate solicita sesizarea Consiliului European. În acest caz, procedura legislativă ordinară se suspendă.

După dezbateri, în caz de consens, Consiliul European, în termen de patru luni de la suspendare, retrimite proiectul Consiliului, prin acesta încetând suspendarea procedurii legislative ordinare (articolul 82, alin. 3 TFUE).

8.2. Și aspecte de procedură penală pot fi reglementate în prezent de către Uniunea Europeană: articolul 83 (ex. articolul 31 TUE) TFUE prevede în alineatul 1 că Parlamentul European și Consiliul, hotărând prin **directive** în conformitate cu procedura legislativă ordinară, pot stabili **norme minime** cu privire la definirea infracțiunilor și sancțiunilor în domeniul ale **criminalității de o gravitate deosebită de dimensiune transfrontalieră** ce rezultă din natura sau impactul acestor infracțiuni ori din nevoia specială de a le combate pornind de la o bază comună. Aceste domenii ale criminalității sunt următoarele: terorismul, traficul de persoane și exploatarea sexuală a femeilor și copiilor, traficul ilicit de droguri,

traficul ilicit de arme, spălarea banilor, corupția, contrafacerea mijloacelor de plată, criminalitatea informatică și criminalitatea organizată.

8.2.1. În funcție de evoluția criminalității, Consiliul poate adopta o decizie care să identifice alte domenii ale criminalității care îndeplinesc criteriile prevăzute mai sus. Consiliul hotărăște în unanimitate, după aprobarea Parlamentului European.

8.2.2. În cazul în care apropierea actelor cu putere de lege și a normelor administrative ale statelor membre în materie penală se dovedește indispensabilă pentru a asigura punerea în aplicare eficientă a unei politici a Uniunii într-un domeniu care a făcut obiectul unor măsuri de armonizare, prin **directive** se pot stabili **norme minime** referitoare la **definirea infracțiunilor și a sancțiunilor** în domeniul în cauză. Directivele se adoptă printr-o procedură legislativă ordinară sau specială identifică cu cea utilizată pentru adoptarea măsurilor de armonizare în cauză.

8.2.3. În cazul în care un membru al Consiliului consideră că un proiect de directivă prevăzut mai sus ar aduce atingere aspectelor fundamentale ale sistemului său de justiție penală, acesta poate solicita sesizarea Consiliului European. În acest caz, procedura legislativă ordinară se suspendă. După dezbateri, în caz de consens, Consiliul European, în termen de patru luni de la suspendare, retrimite proiectul Consiliului, prin acesta încetând suspendarea procedurii legislative ordinare (articolul 83, alin. 3 TFUE).

8.3. Alte inovații importante pentru autoritățile judiciare sunt, după cum urmează:

8.3.1. Parlamentul European și Consiliul, hotărând prin regulamente în conformitate cu procedura legislativă ordinară, determină structura, funcționarea, domeniul de acțiune și atribuțiile **Eurojust**. Aceste atribuții pot include:

- începerea de cercetări penale, precum și propunerea de începere a urmăririi penale efectuate de autoritățile naționale competente, în special cele referitoare la infracțiunile care aduc atingere intereselor financiare ale Uniunii;
- coordonarea cercetărilor și urmăririlor penale prevăzute la litera (a);
- consolidarea cooperării judiciare, inclusiv prin soluționarea conflictelor de competență și prin strânsa cooperare cu Rețeaua Judiciară Europeană.

8.3.2. Se va înființa **Biroul Procurorului Public European** din Eurojust pentru combaterea infracțiunilor ce afectează interesele financiare ale Uniunii. Aceasta se va face prin regulamente adoptate în conformitate cu o procedură legislativă specială. Consiliul hotărăște în unanimitate, după aprobarea Parlamentului European.

Biroul Procurorului Public European va fi responsabil de investigarea, punerea sub urmărire penală și aducerea în judecată a infractorilor și complicilor ce săvârșesc fapte contra intereselor financiare ale Uniunii Europene, în cooperare cu Europol unde este cazul. Va exercita funcții de procuror în tribunalele competente din statele membre în legătură cu astfel de infracțiuni (art.86 alin. 2 TFU).

II. Legi ale Uniunii Europene

1. „Tratatul de la Roma” și Tratatul Uniunii Europene (Tratatul de la Maastricht), incluzând tratatele de după acesta din urmă (de ex., de la Amsterdam, Nisa, Lisabona), sunt recunoscute drept „Legea primară” a Uniunii Europene. Acestea se bazează pe tratate multilaterale și pot fi considerate ca fiind „constituția” Uniunii Europene. În aceste tratate se

stabilesce competențele instituțiilor Uniunii Europene. Pe de altă parte, există și „Legea secundară” care trebuie înțeleasă drept lege bazată pe tratatele menționate mai sus. Conform articolului 288 al Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene (ex. articolul 248 TEC), aceste legi ale Uniunii sunt: regulamente, directive, decizii, recomandări și opinii.

Regulamentele vor avea aplicare generală. Vor fi obligatorii în totalitate și aplicabile direct tuturor statelor membre.

Directivele vor fi obligatorii, în vederea respectării acestora, pentru fiecare stat membru căruia se adresează, dar autoritățile naționale vor alege forma și metodele corespunzătoare.

Deciziile vor fi obligatorii în totalitate. O decizie ce specifică acele state cărora le este adresată va fi obligatorie doar pentru acestea.

Recomandările și opiniile nu vor avea obligativitate juridică.

2. Deciziile-cadru sunt legi ale Consiliului European date în domeniul cooperării polițienești și judiciare în baza articolelor 29–42 ale Tratatului de la Amsterdam. Acestea sunt folosite pentru a aproba (alinia) legile și regulamentele statelor membre. Sunt obligatorii pentru statele membre care trebuie să le respecte, dar autoritățile naționale pot alege forma și metodele corespunzătoare.

Din momentul încadrării celui de-al treilea pilon în Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene în conformitate cu Tratatul de la Lisabona deciziile-cadru vor dispărea și vor fi înlocuite de un catalog complet cu legi instituționale ale Uniunii Europene - regulamente, directive și decizii. Însă deciziile-cadru deja în vigoare își păstrează domeniul de aplicare. Astfel, toate deciziile-cadru ce nu au fost transpuse până în prezent necesită transpunerea în legislația națională.

Deciziile-cadru sunt publicate în jurnalul oficial al Uniunii Europene și pot fi obținute sau reamintite în toate limbile statelor membre.

III. Mecanisme de cooperare judiciară și instrumente de informare

1. Legislația Uniunii Europene incluzând deciziile-cadru poate fi accesată pe **pagina de internet** (<http://eur-lex.europa.eu>). Această pagină de internet este disponibilă în limba română, precum și în toate celelalte limbi oficiale ale statelor membre ale UE. EUR-Lex oferă acces liber la legile Uniunii Europene și la alte documente considerate publice. Pagina de internet conține informații nu doar despre legislația Uniunii Europene, ci și despre procedurile legislative și instituțiile UE.

2. Rețeaua Judiciară Europeană (RJE) este o rețea cu puncte naționale de contact pentru facilitarea cooperării judiciare în materie penală. Rețeaua a fost creată prin Acțiunea Comună 98/428 JAI în data de 29 iunie 1998 pentru a îndeplini recomandarea nr. 21 din Planul de acțiune în vederea combaterii crimei organizate adoptat de Consiliu la 28 aprilie 1997. RJE a fost primul mecanism practic structurat al cooperării judiciare în vederea operaționalizării depline.

Din 24 decembrie 2008, o nouă bază legală a intrat în vigoare, și anume Decizia 976/2008/JAI a Consiliului din data de 16 decembrie 2008 privind Rețeaua Judiciară Europeană (menționată în continuare „Decizia RJE”), care a consolidat caracterul legal al REJ, păstrându-i intenția din 1998.

RJE este formată din **puncte de contact ale statelor membre**, precum și ale Comisiei Europene și ale **Secretariatului cu sediul la Haga**.

Punctele de contact naționale sunt **alocate per stat membru** din rândul autorităților centrale responsabile de cooperarea judiciară internațională, autorități judiciare și autorități competente cu responsabilități specifice în domeniul **cooperării judiciare internaționale**, atât în formă generală și specifică a criminalității grave, precum crimă organizată, corupție, traficul cu droguri și terorism.

Alocarea punctelor de contact se face în conformitate cu regulile constituționale, cutumele legale și structura internă a fiecărui stat. Singura condiție este să acopere în mod eficace toate formele de criminalitate la nivelul statului. Rezultatul constă în existența a **peste 300 de puncte de contact naționale** din cele 27 de state membre.

Printre punctele de contact, fiecare state membru va numi un corespondent național. Fiecare state membru va numi și un corespondent de instrumente care se va ocupa de aspectele referitoare la instrumentele electronice ale REJ.

Pagina Rețelei Judiciare Europene este (<http://www.ejn-crimjust.europa.eu>).

3. Eurojust a fost creat în urma unei cereri lansate în cadrul Consiliului European de la Tampere, iar importanța Eurojust ca organism specific în vederea îmbunătățirii cooperării judiciare a fost stabilită în Tratatul de la Nisa. Misiunea Eurojust este de a îmbunătăți cooperarea și coordonarea punerii sub urmărire penală individuale, dar și la un nivel mai strategic. Stimulează și îmbunătățește **coordonarea investigațiilor și punerii sub urmărire penală** dintre autoritățile competente din statele membre și îmbunătățește cooperarea dintre autoritățile competente ale statelor membre, în special prin facilitarea executării asistenței juridice reciproce internaționale și implementarea cererilor de extrădare. Eurojust susține în orice fel posibil autoritățile competente din statele membre să facă mai eficace investigațiile și punerile sub urmărire penală în domeniul **criminalității transfrontaliere**. La cererea unui stat membru, Eurojust poate asista investigațiile și punerile sub urmărire penală referitor la respectivul stat membru sau la un non-stat membru, dacă a fost încheiat un acord de cooperare sau dacă există un interes semnificativ în asigurarea asistenței în cauză.

Competența Eurojust acoperă aceleași tipuri de infracțiuni pentru care are competență Europol, cum ar fi terorism, trafic cu droguri, trafic de persoane, contrafacere, spălarea banilor, criminalitate informațională, crime împotriva proprietății sau bunurilor publice inclusiv fraudă și corupție, acte penale ce afectează interesele financiare ale Comunității Europene, crime împotriva mediului și participarea în organizații criminale. Pentru alte tipuri de infracțiuni, Eurojust poate ajuta în cadrul investigațiilor și punerii sub urmărire penală la cererea unui stat membru.

Eurojust poate solicita autorităților competente ale statelor membre în cauză:

- să investigheze sau să pună sub urmărire penală acțiuni specifice;
- să coopereze;
- să accepte că un stat poate pune mai bine sub urmărire penală decât un altul;
- să creeze o echipă de investigații comune; sau
- să ofere Eurojust informațiile necesare pentru a-și îndeplini atribuțiile.

Mai mult, Eurojust

- se va asigura că **autoritățile competente se informează reciproc** referitor la investigații și puneri sub urmărire penală despre care au fost informate la rândul lor;

- va acorda asistență în vederea îmbunătățirii cooperării dintre autoritățile competente naționale, în special în baza analizelor Europol;
- va **coopera și se va consulta cu Rețeaua Judiciară Europeană (RJE)** și va folosi și va contribui la îmbunătățirea bazei sale de date documentare;
- poate, în conformitate cu obiectivele sale, să ajute la **îmbunătățirea cooperării și coordonării dintre autoritățile** competente și cererile de asistență judiciară atunci când acestea:
 - a. vin din partea unei autorități competente a unui stat membru,
 - b. se referă la o investigație sau o punere sub urmărire penală organizată de respectiva autoritate într-un anumit caz, și
 - c. necesită intervenția sa în vederea coordonării acțiunilor;
- poate **acorda asistență Europol**, în special prin opinii bazate pe analizele realizate de Europol; și
- poate **oferi sprijin logistic**, de ex. asistență privind traducerea, interpretarea și organizarea întâlnirilor de coordonare. Pentru a-și îndeplini atribuțiile, Eurojust își păstrează relațiile privilegiate cu RJE, Europol, Biroul European Anti-fraudă (OLAF) și magistrații de legătură. Prin Consiliu, poate și să încheie acorduri de cooperare cu state ne-membre și organizații internaționale sau organisme în vederea schimbului de informații sau detașarea ofițerilor.

Eurojust a stabilit **puncte de contact în 24 de state ne-membre**: Albania, Argentina, Bosnia și Herțegovina, Canada, Egipt, Fosta Republică Iugoslavă a Macedoniei, Islanda, Croația, Israel, Japonia, Coreea, Liechtenstein, Moldova, Mongolia, Muntenegru, Norvegia, Federația Rusă, Serbia, Singapore, Elveția, Thailanda, Turcia, Ucraina și SUA. Coreea este cel mai recent punct de contact.

Referitor la **inovații** în legătură cu Eurojust introduse de **Tratatul de la Lisabona**, a se vedea mai sus la punctul I.8.3.1.

Pagina Eurojust este: <http://www.eurojust.europa.eu>

IV. Cuprinsul manualului

Manualul elaborat de mai mulți experți se referă la zece **decizii-cadru ale Consiliului** care prezintă o **importanță deosebită pentru cooperarea judiciară în materie penală** între statele membre. Prezintă conținutul acestor documente, oferă comentarii explicative ale textelor și le ilustrează prin exemple, completate cu studii de caz unde este necesar.

Deși unele din deciziile-cadru menționate mai jos au fost deja transpuse în legislația națională a statelor membre, mai sunt altele care necesită lucrări de pregătire în domeniul procedurilor legislative. Deciziile-cadru care vor fi abordate sunt următoarele:

1. Decizia-cadru a Consiliului 2005/214/JHA din 24 februarie 2005 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce a sancțiunilor pecuniare (OJ L 76, 22.3.2005, pp. 16–30)
2. Decizia-cadru a Consiliului 2006/783/JAI din 6 octombrie 2006 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce referitor la ordinele de confiscare (OJ L 328, 24.11.2006, pp. 59–78)

3. Decizia-cadru a Consiliului 2003/577/JHA din 22 iulie 2003 privind executarea în Uniunea Europeană a ordinelor de indisponibilizare (OJ L 196, 2.08.2003, pp. 45–55)
4. Decizia-cadru a Consiliului 2005/212/JHA din 24 februarie 2005 privind confiscarea produselor, a instrumentelor și a bunurilor având legătură cu infracțiunea (J.O. nr. L 68, 15.03.2005, pp. 49–51)
5. Decizia-cadru 2008/675/JAI a Consiliului din 24 iulie 2008 privind luarea în considerare a condamnărilor în statele membre ale Uniunii Europene în cadrul unui nou proces penal (J.O. nr. L 220, 15.8.2008, pp. 32–34)
6. Decizia-cadru a Consiliului 2008/841/JAI din 24 octombrie 2008 privind lupta împotriva crimei organizate (J.O. nr. L 300, 11.11.2008, pp. 42–45)
7. Decizia-cadru 2008/909/JAI A Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană (J.O. nr. L 327, 5.12.2008, pp. 27–46)
8. Decizia-cadru 2008/947/JAI A Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești și al deciziilor de probațiune în vederea supravegherii măsurilor de probațiune și a sancțiunilor alternative (J.O. nr. L 337, 16.12.2008, pp. 102–122)
9. Decizia-cadru 2008/977/JAI A Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind protecția datelor cu caracter personal prelucrate în cadrul cooperării polițienești și judiciare în materie penală (J.O. nr. L 350, 30.12.2008, pp. 60–71)
10. Decizia-cadru 2008/978/JAI A Consiliului din 18 decembrie 2008 privind mandatul european de obținere a probelor în scopul obținerii de obiecte, documente și date în vederea utilizării acestora în cadrul procedurilor în materie penală (J.O. nr. L 350, 30.12.2008, pp. 72–92)

B. SANȚIUNILE FINANCIARE

I. Obiectiv

Aplicarea libertății de mișcare permite cetățenilor să călătorească în întreaga Europă, iar societăților europene să desfășoare activități comerciale cu un minim de dificultăți. Această libertate a creat noi provocări în ceea ce privește aplicarea sancțiunilor împotriva celor care nu sunt rezidenți ai statelor în care s-a comis infracțiunea. Până acum, efectul a fost că un număr mare de infracțiuni transfrontaliere sancționate cu sancțiuni financiare rămăneau nepedepsite datorită naturii lor transnaționale. Sistemele anterioare de executare fie nu funcționau, fie erau lente și ineficiente.

Din aceste motive, Consiliul Uniunii Europene, implementând rezultatele reuniunii de la Tampere din 1999, a adoptat prezenta decizie-cadru, care este bazată pe aplicarea principiului recunoașterii reciproce a sancțiunilor financiare. Decizia-cadru va fi o asigurare că persoanele fizice și juridice nu vor mai putea evita plata amenzilor.

Scopul este ca autoritatea judiciară sau administrativă să poată transmite o sancțiune financiară direct către o autoritate dintr-un alt stat membru. Pe teritoriul acestui stat membru, sancțiunea trebuie recunoscută și executată fără alte formalități sau fără verificarea deciziei sau implicarea vreunei autorități politice. Executarea hotărârii va avea loc fără alte formalități, cu excepția cazului în care este invocat unul din temeiurile de nerecunoaștere.

În contextul deciziei-cadru, sancțiunea financiară trebuie să fie impusă printr-o decizie definitivă. Nu contează dacă hotărârea este luată de către o autoritate judecătorească sau administrativă. Singura condiție este să existe posibilitatea de a face apel împotriva deciziei în instanță, în sensul articolului 6 al Convenției Drepturilor Omului.

Decizia-cadru acoperă faptele penale și încălcările normelor de drept administrativ, inclusiv încălcarea normelor de trafic rutier, de sănătate și de siguranță.

Prin aplicarea acestei decizii-cadru, autoritatea competentă va putea transmite spre executare o sancțiune financiară emisă împotriva unei persoane fizice sau juridice către un stat membru în care persoana respectivă deține o proprietate, venituri sau este rezidentă sau înregistrată.

După cum am menționat mai sus, în partea generală, deciziile-cadru se adresează statelor membre, care trebuie să ia măsurile legislative necesare pentru a aplica decizia-cadru.

În următoarele capitole vom examina structura acestei decizii-cadru.

II. Definiții (articolul 1)

În articolul 1 este descris domeniul de aplicare al deciziei-cadru.

În această decizie-cadru, „decizia” înseamnă o decizie definitivă care impune plata unei sancțiuni financiare de către o persoană fizică sau juridică. Nu contează dacă organismul decizional este din punct de vedere formal o instanță judecătorească sau o autoritate administrativă. Prin această prevedere, decizia-cadru respectă diferitele sisteme judiciare din statele membre. La fel cum este și în România, chestiunile de natură administrativă sunt hotărâte de autoritățile administrative de primă instanță. Apelurile împotriva deciziilor acestora sunt rezolvate de instanțele judecătorești, care pot fi judecătorii sau tribunale.

O decizie, așa cum este precizat în decizia-cadru, este o decizie definitivă luată de o instanță judecătorească sau o autoritate administrativă, împotriva căreia nu se mai poate recurge la o cale de atac.
--

În comparație cu sistemul românesc, în Austria hotărârea în cazul apelului va fi luată de cea mai înaltă autoritate administrativă. Aceste autorități administrative superioare nu sunt incluse în sistemul instanțelor judecătorești.

Cunoscând aceste circumstanțe, se poate pune întrebarea legitimă legată de modul în care se asigură principiul unui judecător independent, conform Convenției Drepturilor Omului. În mod normal, cea mai înaltă autoritate administrativă poate emite reglementări adresate autorității subordonate și ea însăși este subordonată ministerului de resort.

Soluția acestei dileme este faptul că autoritatea administrativă superioară nu este obligată să respecte reglementările atunci când soluționează un apel. Prin intermediul acestei prevederi legale, autoritatea administrativă superioară, care în Austria se numește „instanță administrativă”, are funcția de tribunal, conform articolului 6 din Convenția Drepturilor Omului. Acest drept este garantat prin Constituție. De asemenea, se garantează că cel puțin un membru al completului de judecată trebuie să fie judecător, ceea ce înseamnă că această persoană a absolvit aceleași studii ca și un judecător implicat în sistemul judiciar.

În decizia-cadru se stipulează că decizia, în sensul articolului 1,

- trebuie să fie luată de o instanță judecătorească din statul emitent pentru o faptă penală în temeiul legii statului emitent

Exemplu:

Heinz Müller a fost condamnat pentru infracțiunea de furt, comisă la 10.01.2010 în Viena. Prin sentința Tribunalului regional pentru cauze penale din Viena, Heinz Müller trebuie să plătească o amendă de 500 euro.

sau

- de către o autoritate a statului emitent, alta decât o instanță judecătorească, pentru o faptă penală în temeiul legii statului emitent, cu condiția ca persoana în cauză să fi avut posibilitatea judecării cauzei sale de către o instanță judecătorească cu competență specială în materie penală sau
- o autoritate a statului emitent, alta decât o instanță judecătorească, pentru acte incriminate de dreptul intern al statului emitent, constituind încălcări ale normelor de drept, cu condiția ca persoana în cauză să fi avut posibilitatea judecării cauzei sale de către o instanță judecătorească cu competență specială în materie penală.

Exemplu:

Deoarece a condus cu viteză excesivă în orașul Graz, Roland Kaiser a fost sancționat de autoritatea administrativă a orașului Graz cu o amendă de 100 euro. El a primit somația de plată împreună cu instrucțiunile legale referitoare la posibilitatea sa de a face apel în termen de 14 zile, în fața unei instanțe administrative independente. Roland Kaiser nu a făcut apel, a renunțat la această posibilitate. Somația de plată a devenit definitivă.

Deci una din condițiile din decizia-cadru este ca decizia să fie luată de o instanță judecătorească sau decizia definitivă a unei autorități administrative să poată fi atacată în instanță. În această prevedere se regăsește principiul unui proces echitabil, menționat în articolul 6 din Convenția Drepturilor Omului.

Sanctiune financiară înseamnă obligația de a plăti:

- o sumă de bani la condamnarea pentru o infracțiune, impusă printr-o decizie,

Exemplu:

1. Max Huber a fost condamnat pentru distrugerea autoturismului vecinului său. Amenda este de aproximativ 1.000 de euro.
2. Roxana Dumitru a provocat un accident rutier în Viena. O persoană a fost rănită. Instanța a condamnat-o pe Roxana Dumitru la plata unei amenzi de 200 euro.
3. Corneliu Banescu a condus cu viteză excesivă. Poliția l-a oprit. Autoritatea administrativă l-a obligat la plata unei amenzi de 100 euro.

- despăgubire impusă în aceeași decizie în beneficiul victimelor, atunci când victima nu se poate constitui parte civilă la proceduri și instanța judecătorească acționează în temeiul competenței sale penale,

În Austria este în curs o anchetă împotriva lui Ștefan Todirica, care este suspect într-un caz de viol. Cotidianul „Presa” („Die Presse”) relatează despre acest caz și publică o fotografie a suspectului, menționându-i și numele.
Conform paragrafului 7b din legea austriacă privind mass-media, Ștefan Todirica are dreptul să introducă o acțiune împotriva cotidianului, din cauza nerespectării prezumției de nevinovăție. Instanța penală, competentă în cazurile legate de mass-media, a condamnat cotidianul la plata sumei de 2.000 euro - cu titlu de despăgubiri acordate lui Ștefan Todirica.

- o sumă de bani pentru cheltuielile procedurilor judiciare sau administrative aferente deciziei,

În cazul condamnării, persoana condamnată va fi obligată să plătească cheltuielile procedurilor judiciare, cu excepția costurilor aferente interpretariatului.

- o sumă de bani pentru un fond public sau o organizație de sprijinire a victimelor, impusă în aceeași decizie.

Conform legislației în materie penală, instanța obligă persoana condamnată la plata unei anumite sume de bani către un fond public sau o organizație de sprijinire a victimelor.

Decizia-cadru ar trebui să recunoască doar deciziile care impun sancțiuni penale. Legiuitorul - în acest caz Consiliul Uniunii Europene -, pe baza Tratatului privind Uniunea Europeană, are dreptul să adopte decizii-cadru doar în materie penală (al treilea pilon al Tratatului privind Uniunea Europeană; pentru mai multe detalii, a se vedea introducerea).

Alte solicitări, mai precis despăgubirile pentru daune civile, nu pot fi executate pe baza deciziei-cadru. Celelalte solicitări își au temeiul juridic în primul pilon, adică directivele și regulamentele bazate pe tratatele de instituire a Comunităților Europene. Prin urmare, astfel de pretenții țin în mod tipic de materia civilă, și nu țin de competența Consiliului Uniunii Europene, ca legiuitor.

Pe de altă parte, decizia-cadru nu include confiscarea instrumentelor sau produselor infracțiunii, din cauză că există deja o altă decizie-cadru relevantă [a se vedea Decizia-cadru

2005/212/JAI a Consiliului din 24 februarie 2005 privind confiscarea produselor, a instrumentelor și a bunurilor având legătură cu infracțiunea (JO L 68, 15.3.2005, pp. 49–51)].

În consecință, decizia-cadru stabilește ce nu ar trebui să includă o sancțiune financiară. Mai precis:

- ordinele de confiscare a instrumentelor sau produselor infracțiunii,
- ordinele care au o natură civilă și decurg dintr-o cerere de despăgubire sau restituire și care sunt executorii în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie civilă și comercială.

„Stat emitent” înseamnă statul membru în care a fost dată o decizie în sensul prezentei decizii-cadru. Statul membru care decide privind fapta penală poate fi orice stat membru în care s-a comis fapta penală. Nu trebuie să uităm posibilitatea de a începe urmărirea penală. În acest caz, statul emitent este statul în care se desfășoară procesul!

„Stat executant” înseamnă statul membru căruia i-a fost transmisă o decizie în scopul executării. Acesta poate fi statul în care persoana condamnată are proprietăți sau venituri, are reședința obișnuită sau sediul social, indiferent dacă este vorba despre o persoană fizică sau juridică.

III. Stabilirea autorităților competente (articolul 2)

Această decizie-cadru trebuie implementată de statele membre până la 22 martie 2007. Statele membre trebuie să ia măsurile legislative necesare și să informeze Secretariatul General al Consiliului referitor la autoritățile care, în temeiul dreptului intern, sunt competente în conformitate cu prezenta decizie-cadru să emită și să execute decizii.

IV. Transmiterea deciziilor (articolul 4)

1. Condiția pentru executarea acestei decizii este să existe o decizie definitivă a statului membru emitent.

Următorul pas este să se afle în ce stat membru persoana condamnată (persoană fizică sau juridică) are proprietăți sau venituri, reședința obișnuită sau sediul social.

Statul membru emitent trebuie să transmită autorităților competente decizia (definitivă) împreună cu un certificat, care este dat în anexa la decizia-cadru. Certificatul trebuie tradus într-o limbă acceptată de statul membru executant.

Transmiterea se va face direct de către autoritatea emitentă la autoritatea executantă. Calea de transmitere poate fi prin poștă, e-mail, fax sau orice altă metodă de încredere.

Dacă cererea de executare este transmisă unei autorități care nu este competentă, această autoritate este obligată să transmită cererea autorității competente.

Dacă autoritatea competentă din statul executant nu este cunoscută, cererea de executare poate fi transmisă fiecărei autorități din statul membru executant, deoarece această autoritate va transmite din oficiu decizia către autoritatea competentă și va informa corespunzător autoritatea competentă din statul membru emitent.

Este foarte importantă prevederea conform căreia statul membru emitent nu transmite o decizie decât unui singur stat executant la un moment dat. Deci statul emitent nu poate transmite cererea spre executare către diferite state membre. Statul membru emitent poate transmite cererea altui stat membru, dacă:

- statul membru emitent anulează cererea de executare, sau
- statul executant informează statul emitent că executarea nu este posibilă deoarece persoana condamnată nu are proprietăți sau venituri, nici reședința obișnuită sau sediul social în statul executant.

Autoritățile competente din statul membru executant se pot găsi în atlasul de pe pagina de internet a Rețelei Judiciare Europene (<http://www.ejn-crimjust.europa.eu>) sau prin intermediul punctelor de contact de pe această pagină. În conformitate cu articolul 4, paragrafele 5 și 6 din decizia-cadru, nu contează dacă cererea este transmisă unei autorități care nu are competența necesară, pentru că această autoritate va transmite din oficiu decizia către autoritatea competentă și va informa în mod corespunzător autoritatea competentă din statul emitent.

Pe pagina de internet <http://www.ejn-crimjust.europa.eu> se poate găsi așa-numitul „atlas”. Prin utilizarea acestui instrument, se pot găsi autoritățile competente din statele membre, căutând după cuvinte-cheie.

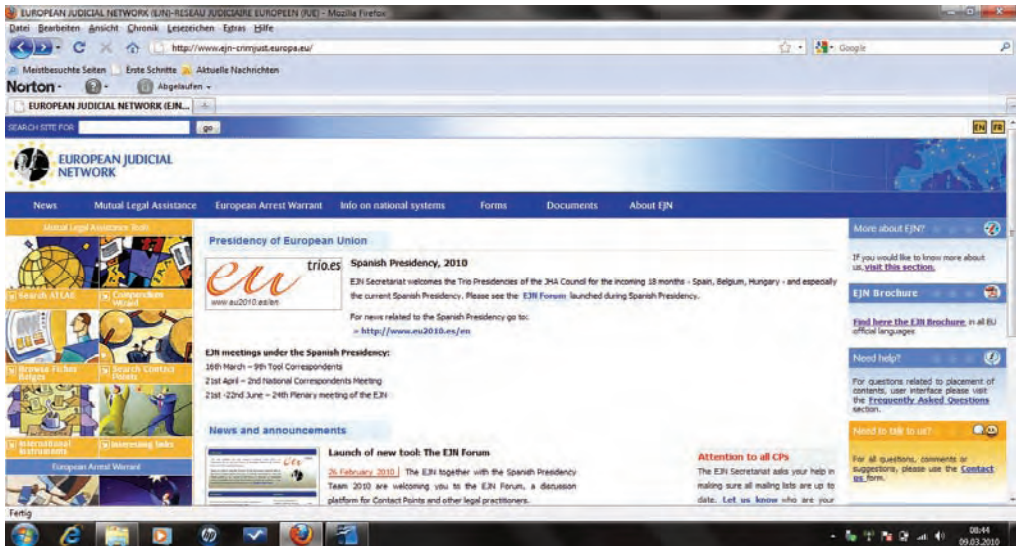
2. Rețeaua Judiciară Europeană (RJE)

Rețeaua Judiciară Europeană (RJE) este o rețea de puncte de contact naționale având ca scop facilitarea cooperării judiciare în materie penală. Rețeaua a fost creată prin Acțiunea Comună 98/428/JAI din 29 iunie 1998, cu scopul de a îndeplini recomandarea nr. 21 din Planul de acțiune adoptat de Consiliu la 28 aprilie 1997 privind combaterea criminalității organizate. Rețeaua a fost inaugurată oficial pe 25 septembrie 1998 de către ministrul austriac de justiție, în calitate de președinte al Consiliului Uniunii Europene. RJE a fost primul mecanism practic și structurat de cooperare judiciară care a devenit complet operațional.

Punctele de contact naționale sunt desemnate de fiecare stat membru din rândul autorităților centrale responsabile pentru cooperarea judiciară internațională, autorităților judiciare și altor autorități competente care au responsabilități specifice în domeniul cooperării judiciare internaționale, în ceea ce privește atât criminalitatea la modul general, cât și anumite forme de infracțiuni grave, cum ar fi criminalitatea organizată, corupția, traficul de droguri sau terorismul.

Rețeaua Judiciară Europeană oferă multe informații, chiar și pe internet. Pe pagina <http://www.ejn-crimjust.europa.eu> se pot găsi autoritățile competente pentru măsurile solicitate.

Pagina arată așa:

Rețeaua Judiciară Europeană poate fi de ajutor la:

- identificarea și stabilirea contactului direct cu autoritatea locală competentă din alt stat membru, căreia i-ați putea transmite o cerere de asistență judiciară;
- obținerea unor informații juridice și practice privind reglementările legate de cooperarea judiciară dintr-un alt stat membru;
- medierea cu scopul rezolvării dificultăților, întârzierilor și conflictelor care apar în aplicarea cererilor de cooperare judiciară; și
- oferirea de sfaturi privind abordarea corectă a colaborării dintre statele membre, în cazuri penale complexe.

Fiecare stat membru desemnează un punct de contact. În cazul în care nu se cunoaște autoritatea din statul membru executant, punctul de contact furnizează informații utile.

În România, punctul de contact românesc include următoarele persoane:

Nume/ Prenume	Funcția	Organizația	Adresa	Telefon	Fax	E-mail
Mariana ZAINEA	Corespondent Național Șef al Serviciului de cooperare judiciară internațională în materie penală Direcția Drept Internațional și Tratate	Ministerul Justiției	Apolodor 17, Sector 5, 050741, București	+40 37 204 1085 (Office) +40 733 737 769	+40 37 204 1079	mzainea@just.ro

Florin Răzvan RADU	Personal de specialitate juridică asimilat, potrivit legii, judecătorilor și procurorilor Expert național detașat la Eurojust, Secretariatul Rețelei Judiciare Europene	Ministerul Justiției	Apolodor 17, Sector 5, 050741, București Detașat The Hague, 174 Maanweg, până la 15 ianuarie 2012	+31 704 125 578 +31 625 064 113		
Daniela Eugenia BADICA	Procuror-șef al Biroului de cooperare judiciară internațională, Serviciului de Cooperare Judiciară Internațională, Relații Internaționale și Programe	Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție	Libertății nr. 14, Sector 5 050706, București	+40 21 319 39 24	+40 21 319 39 24	badica_daniela@mpublic.ro
Angela Eugenia NICOLAE	Procuror, Biroul de Relații Internaționale și Programe altele decât Programele Phare, Serviciului de Cooperare Judiciară Internațională, Relații Internaționale și Programe	Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție	Libertății nr. 14, Sector 5 050706, Bucharest	+40 21 319 39 24 +40 727 735 435	+40 21 319 39 24	nicolae_angela@mpublic.ro
Laura CEH	Procuror-șef al Biroului pentru Cooperare, Reprezentare și Asistență Judiciară Internațională, Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism	Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție	Libertății nr. 14, Sector 5 050706, București	+40 21 319 39 05 +40 730 03 95 23	+40 21 319 39 05	ceh_laura@mpublic.ro

Ingrid PETCU	Procuror, Serviciul de Cooperare Internațională, de Informare și Relații Publice, Direcția Națională Anticorupție	Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție	Știrbei Vodă 79-81, Sector 1, București	+40 21 313 01 24	+40 21 313 01 24	ipetcu@pna.ro
Cristina ROTARU	Judecător	Curtea de Apel București,	Splaiul Independen- denței nr.5, Sector 4, București	+ 40 213 195 180 +40 213 195 181 + 40 213 195 183	+40 21 319 51 85 +40 21 319 25 66	cristina.rotaru@just.ro
Ioana Cristina MORAR	Judecător	Curtea de Apel Cluj	Piața Ștefan cel Mare nr. 1, Cluj- Napoca 400133	+40.264.5 92322	+40 264 593 865	ioana.morar@just.ro
Tatiana JUVERDEANU	Judecător	Curtea de Apel Iași	Strada Anastasia Panu nr.25 bis, Iași	+40 232 217 808 +40 232 255 907	+40 232 217 808 +40 232 255 907	tatiana.-juverdeanu@just.ro

Pentru a obține informații referitoare la autoritatea competentă din statul membru executant, vă puteți adresa persoanelor de contact.

V. Recunoașterea deciziilor - domeniu de aplicare (articolul 5)

1. Recunoașterea fără verificarea dublei incriminări

Decizia-cadru va aplica principiul recunoașterii reciproce a deciziilor.

În total, în decizia-cadru, la articolul 5, sunt specificate 39 de infracțiuni pentru care nu se permite verificarea dublei incriminări. Aceasta înseamnă că statul executant nu poate refuza executarea dacă decizia se referă la o infracțiune care nu este incriminată în statul executant, dar este inclusă în lista de la articolul 5 al deciziei-cadru. Pentru infracțiunile enumerate trebuie recunoscute și executate deciziile.

Lista include următoarele infracțiuni:

- participarea la o organizație criminală,
- terorismul,
- traficul de persoane,
- exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă,
- traficul ilicit de narcotice și substanțe psihotrope,
- traficul ilicit de arme, muniții și explozivi,

- corupția,
- fraudă, inclusiv cea care aduce atingere intereselor financiare ale Comunităților Europene în sensul Convenției din 26 iulie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene,
- spălarea produselor infracțiunii,
- falsificarea, inclusiv falsificarea monedei euro,
- delict informatice,
- infracțiuni împotriva mediului, inclusiv traficul ilicit de specii animale pe cale de dispariție și traficul de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție,
- complicitatea la trecerea frauduloasă a frontierei și la ședere ilegală,
- omuciderea voluntară, vătămarea corporală gravă,
- traficul ilicit de organe și țesuturi umane,
- răpire, sechestrare și luare de ostatici,
- rasism și xenofobie,
- furt organizat sau armat,
- trafic ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă,
- escrocherie,
- înșelătorie și extorcare de fonduri,
- contrafacerea și pirateria produselor,
- falsificarea documentelor administrative și trafic de fals,
- falsificarea mijloacelor de plată,
- trafic ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere,
- trafic ilicit de materiale nucleare sau radioactive,
- trafic de vehicule furate,
- viol,
- incendiere,
- infracțiuni de competența Curții Penale Internaționale,
- deturnare de aeronave/nave,
- sabotaj,
- conduită contrară normelor de trafic rutier, inclusiv încălcarea reglementărilor referitoare la orele de conducere și perioadele de odihnă și a reglementărilor privind bunurile periculoase,
- contrabanda de mărfuri,
- încălcări ale drepturilor de proprietate intelectuală,
- amenințări și acte de violență împotriva persoanelor, inclusiv violență în cursul evenimentelor sportive,

- vandalism criminal,
- furt,
- infracțiuni stabilite de statul emitent care vizează obligații de executare ce decurg din instrumentele adoptate în temeiul Tratatului CE sau al titlului VI din Tratatul UE.

Nu există explicații suplimentare la infracțiunile mai sus menționate, enumerate în decizia-cadru. Ele sunt doar numite, iar pe baza acestei denumiri utilizatorul poate deriva domeniul lor de aplicare. Aceasta poate da naștere unor probleme legate de principiul legalității incriminării și a pedepsei.

Curtea Europeană de Justiție a examinat îndeaproape prevederile Deciziei-cadru 2002/584/JAI privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre, din punct de vedere al principiului legalității. În Cauza C-303/05 *Advocaten voor de Wereld VZW împotriva Leden van de Ministerraad* (cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de *Arbitragehof*), Curtea Europeană de Justiție a luat următoarea decizie:

Principiul legalității incriminării și a pedepsei (nullum crimen, nulla poena sine lege), care face parte din principiile generale ale dreptului aflate la baza tradițiilor constituționale comune statelor membre, a fost consacrat în egală măsură prin diferite tratate internaționale, în special prin articolul 7 paragraful 1 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului. Acest principiu presupune ca legea să definească în mod clar infracțiunile și pedepsele pentru acestea. Această condiție este îndeplinită atunci când justițiabilul poate ști, plecând de la textul dispoziției pertinente și, dacă este cazul, cu ajutorul interpretării care este dată acestui text de către instanțe, care sunt acțiunile și omisiunile care angajează răspunderea sa penală.

În această privință, articolul 2 alineatul (2) din Decizia-cadru 2002/584 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre, în măsura în care elimină verificarea dublei incriminări pentru infracțiunile menționate în această dispoziție, nu este lipsit de validitate ca urmare a unei încălcări a principiului legalității incriminării și a pedepsei. Decizia-cadru nu urmărește armonizarea infracțiunilor respective în ceea ce privește elementele lor constitutive sau pedepsele prevăzute pentru acestea. Dacă articolul 2 alineatul (2) din decizia-cadru elimină verificarea dublei incriminări pentru categoriile de infracțiuni prevăzute în această dispoziție, definirea acestora și a pedepselor aplicabile continuă să fie reglementată de dreptul statului membru emitent, care, cum se prevede, de altfel, la articolul 1 alineatul (3) din aceeași decizie-cadru, trebuie să respecte drepturile fundamentale și principiile juridice fundamentale, astfel cum sunt acestea consacrate la articolul 6 UE, și, în consecință, principiul legalității incriminării și a pedepsei.

Și în continuare:

*Potrivit *Advocaten voor de Wereld*, lista cuprinzând peste treizeci de infracțiuni pentru care condiția tradițională a dublei incriminări este eliminată atunci când statul membru emitent le pedepsește cu o pedeapsă privativă de libertate cu o durată maximă de cel puțin trei ani este într-atât de neclară, încât încalcă sau cel puțin poate încălca principiul legalității în materie penală. Infracțiunile prevăzute în această listă nu ar fi însoțite de definiția lor legală, ci ar reprezenta categorii foarte vag definite de comportamente nedorite. Persoana privată de libertate prin executarea unui mandat european de arestare fără verificarea dublei incriminări nu ar beneficia de garanția potrivit căreia legea penală trebuie să îndeplinească cerințele de precizie, de claritate și de previzibilitate care să permită fiecărei persoane să știe, la momentul săvârșirii faptei, dacă aceasta constituie sau nu o infracțiune și aceasta spre deosebire de cei care sunt privați de libertate în lipsa unui mandat european de arestare.*

Trebuie amintit că principiul legalității incriminării și a pedepsei (nullum crimen, nulla poena sine lege), care face parte din principiile generale ale dreptului aflate la baza tradițiilor constituționale comune statelor membre, a fost consacrat în egală măsură prin diferite tratate internaționale, în special prin articolul 7 paragraful 1 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (a se vedea în acest sens în special hotărârea din 12 decembrie 1996, X, C-74/95, Rec., p. I-6609, punctul 25, și hotărârea din 28 iunie 2005, Dansk Rørindustri și alții/Comisia, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P-208/02 P și C-213/02 P, Rec., p. I-5425, punctele 215-219).

Acest principiu presupune ca legea să definească în mod clar infracțiunile și pedepsele pentru acestea. Această condiție este îndeplinită atunci când justițiabilul poate ști, plecând de la textul dispoziției pertinente și, dacă este cazul, cu ajutorul interpretării care este dată acestui text de către instanțe, care sunt acțiunile și omisiunile care angajează răspunderea sa penală (a se vedea în special Curtea Europeană a Drepturilor Omului, hotărârea Coëme și alții împotriva Belgiei din 22 iunie 2000, 2000-VII, § 145).

Conform articolului 2 alineatul (2) din decizia-cadru, infracțiunile enumerate în această dispoziție, „în cazul în care sunt pedepsite în statul membru emitent cu o pedeapsă sau o măsură de siguranță privative de libertate a căror durată maximă este de cel puțin trei ani, astfel cum sunt definite acestea de dreptul statului membru emitent”, duc la predarea pe baza unui mandat european de arestare fără verificarea dublei incriminări a faptei.

Prin urmare, chiar dacă, în scopul punerii în aplicare a deciziei-cadru, statele membre preiau textual enumerarea categoriilor de infracțiuni prevăzută la articolul 2 alineatul (2) din aceasta, definiția propriu-zisă a acestor infracțiuni și pedepsele aplicabile sunt cele prevăzute de dreptul „statului membru emitent”. Decizia-cadru nu urmărește armonizarea infracțiunilor respective în ceea ce privește elementele lor constitutive sau pedepsele prevăzute pentru acestea.

Prin urmare, dacă articolul 2 alineatul (2) din decizia-cadru elimină verificarea dublei incriminări pentru categoriile de infracțiuni prevăzute în această dispoziție, definirea acestora și a pedepselor aplicabile continuă să fie reglementată de dreptul statului membru emitent, care, cum se prevede, de altfel, la articolul 1 alineatul (3) din aceeași decizie-cadru, trebuie să respecte drepturile fundamentale și principiile juridice fundamentale, astfel cum sunt acestea consacrate la articolul 6 UE, și, în consecință, principiul legalității incriminării și a pedepsei.

Rezultă din aceasta că articolul 2 alineatul (2) din decizia-cadru, în măsura în care elimină verificarea dublei incriminări pentru infracțiunile menționate în această dispoziție, nu este lipsit de validitate ca urmare a unei încălcări a principiului legalității incriminării și a pedepsei.

Decizia Curții Europene de Justiție se aplică și celor 39 de infracțiuni enumerate în prezenta decizie-cadru. Decizia-cadru nu are ca scop armonizarea normelor de drept material, ci facilitarea procedurii de executare a deciziilor.

În decizia-cadru 2002/584/JAI privind Mandatul european de arestare se regăsesc 32 de infracțiuni. Aceste 32 de infracțiuni pot fi considerate infracțiuni „de bază”, care sunt reglementate de această decizie-cadru și de altele, ca rezultat al reuniunii de la Tampere și principiului recunoașterii reciproce.

La lista din articolul 5 al deciziei-cadru se pot adăuga mai multe categorii de infracțiuni, prin hotărâre a Consiliului, în urma consultării Parlamentului European. Bineînțeles, adoptarea deciziei-cadru va fi făcută publică în Jurnalul Oficial.

Statul emitent este cel care stabilește dacă o infracțiune comisă se încadrează în lista celor 39 de infracțiuni. Statul executant nu va putea reverifica dacă o decizie este conformă cu normele de drept din statul executant atunci când infracțiunea este una dintre cele 39 de infracțiuni enumerate. Acesta este efectul principiului recunoașterii reciproce.

În următorul catalog sunt menționate cele 39 de infracțiuni, în paralel cu infracțiunile reglementate în codul penal român. Infracțiunile reglementate de codul penal român ar trebui să ajute la formarea unei idei despre sensul în care ar trebui înțelese cele 39 de infracțiuni.

Lista de reglementări românești nu este exhaustivă.

Decizia-cadru	Codul penal (CP) și alte legi relevante
participarea la o organizație criminală	Articolele 7–10 din Legea Nr. 39/2003
terorismul	Articolele 32–44 din Legea Nr. 535/2004
traficul de persoane	Articolele 12–18 din Legea Nr. 678/2001
exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă	Articolele 10–14 din Legea Nr. 196/2003 Articolul 198 CP
traficul ilicit de narcotice și substanțe psihotrope	Articolele 2–14 din Legea Nr. 143/2000
traficul ilicit de arme, muniții și explozivi	Articolele 279, 280 CP
corupția	Articolele 5–18 din Legea Nr. 78/2000 Articolele 254, 255 CP
frauda, inclusiv cea care aduce atingere intereselor financiare ale Comunităților Europene în sensul Convenției din 26 iulie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene	Articolul 215 CP
spălarea produselor infracțiunii	Articolul 221 CP
falsificarea, inclusiv falsificarea monedei euro	Art. 282 CP
delicte informatice	
infracțiuni împotriva mediului, inclusiv traficul ilicit de specii animale pe cale de dispariție și traficul de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție	
complicitatea la trecerea frauduloasă a frontierei și la ședere ilegală	
omuciderea voluntară, vătămarea corporală gravă	Articolele 174, 175, 176, 177, 179, 182 CP
traficul ilicit de organe și țesuturi umane	
răpire, sechestrare și luare de ostatici	Articolele 189, 190, 191 CP
rasism și xenofobie	Art. 3 – 6 din Ordonanța de Urgență nr. 31/2002
furt organizat sau armat	Articolele 211, 212 CP
trafic ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă	
escrocherie	Articolele 214, 215 CP
înșelătorie și extorcare de fonduri	Articolul 194 CP
contrafacerea și pirateria produselor	
falsificarea documentelor administrative și trafic de fals	Art. 288 CP
falsificarea mijloacelor de plată	
trafic ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere	
trafic ilicit de materiale nucleare sau radioactive	Articolul 279 (1) CP
trafic de vehicule furate	Articolele 208, 209, 221 CP
viol	Articolul 197 CP
incendiere	Articolele 218, 218

infracțiuni de competența Curții Penale Internaționale	Articolul 357 CP
deturnare de aeronave/nave	Articolele 211, 212
sabotaj	Art. 273, 276 CP
conduită contrară normelor de trafic rutier, inclusiv încălcarea reglementărilor referitoare la orele de conducere și perioadele de odihnă și a reglementărilor privind bunurile periculoase	Codul rutier; în această infracțiune nu se încadrează, de exemplu, parcarea unui autovehicul într-un loc interzis.
contrabanda de mărfuri	
încălcări ale drepturilor de proprietate intelectuală	Articolul 289
amenințări și acte de violență împotriva persoanelor, inclusiv violență în cursul evenimentelor sportive	
vandalism criminal	Articolele 217, 218, 276 CP
furt	Articolele 208, 208, 213, 216 CP
infracțiuni stabilite de statul emitent care vizează obligații de executare ce decurg din instrumentele adoptate în temeiul Tratatului CE sau al titlului VI din Tratatul UE.	

În ceea ce privește articolul 276, „Distrușgerea și semnalizarea falsă”, este discutabil în ce categorie se încadrează această infracțiune. Această infracțiune este reglementată în Codul penal la capitolul „*Infracțiuni contra siguranței circulației pe căile ferate*”. Prin înțelesul termenului "distrușgere", se poate încadra în categoria "vandalism criminal", deoarece, prin această prevedere din Codul penal, este protejată proprietatea. Dacă luăm în considerare numele capitolului în care se încadrează infracțiunea, se poate clasifica și la categoria "sabotaj".

În consecință, atunci când partea română este de părere că infracțiunea reprezintă un act de vandalism criminal și sabotaj, se pot lua în considerare ambele categorii.

2. Recunoașterea fără verificarea dublei incriminări

Pentru alte infracțiuni decât cele aflate în lista de 39 de infracțiuni, statul executant poate condiționa recunoașterea și executarea unei decizii de faptul ca decizia să privească o faptă ce ar reprezenta o infracțiune în temeiul legislației statului executant, oricare ar fi elementele constitutive ale acesteia și oricum ar fi descrisă.

În acest caz, statul membru este liber în ceea ce privește normele de drept intern. El poate adopta prevederile necesare pentru executarea deciziilor.

România acceptă solicitări de executare doar dacă decizia privește o conduită ce ar reprezenta o infracțiune în temeiul legislației române, oricare ar fi elementele constitutive ale acesteia și oricum ar fi descrisă. La fel este și în Austria.

Ca rezultat al recunoașterii, autoritățile competente din statul executant recunosc decizia fără altă formalitate și iau imediat toate măsurile necesare pentru executarea sa.

VI. Temeiuri de nerecunoaștere și neexecutare (articolul 7)

Pentru recunoașterea deciziei, trebuie anexat certificatul. Autoritățile competente din statul executant pot refuza executarea deciziei dacă certificatul nu este prezentat, este incomplet sau în mod evident nu corespunde deciziei. Statul executant va informa statul emitent despre aceasta. În acest caz, statul emitent va completa certificatul și-l va transmite încă o dată statului executant, iar eventualele erori vor fi remediate.

Alte temeieri de nerecunoaștere și neexecutare pot fi atunci când se stabilește că:

- a. o decizie a fost pronunțată împotriva persoanei condamnate pentru aceleași fapte în statul executant sau în orice alt stat decât statul emitent sau statul executant și, în acest din urmă caz, decizia a fost executată;

Această prevedere ia în considerare principiul „non bis in idem”. Acesta se referă la faptul că aceeași infracțiune nu poate fi incriminată și pedepsită de două ori. Acest principiu este stabilit în articolul 54 din Acordul Shengen din 14.06.1984, care prevede următoarele:

Aplicarea principiului „non bis in idem”

Articolul 54

O persoană în privința căreia s-a pronunțat o hotărâre definitivă într-o Parte Contractantă, nu poate fi urmărită pentru aceleași fapte de o altă Parte Contractantă, cu condiția ca, în caz de condamnare, hotărârea să fi fost executată, să fie în curs de executare sau să nu mai poată fi executată potrivit legii Părții Contractante care a pronunțat condamnarea.

Exemplu:

Un cetățean român a comis infracțiunea de furt în Austria. Victima era tot cetățean român. În absența sa, a fost condamnat la plata unei amenzi de 1.000 de euro. Decizia a devenit executorie.

Victima nu știa despre procesul împotriva suspectului și a denunțat infracțiunea în România, deoarece suspectul are reședința în România. În absența sa, suspectul a fost din nou găsit vinovat și condamnat la plata unei amenzi de 200 de euro. Condamnatul a plătit amenda imediat.

Acum, cererea de executare a deciziei austriece trebuie refuzată, luând în considerare decizia instanței române și plata efectuată.

- b. atunci când decizia se referă la fapte care nu ar constitui o infracțiune în temeiul legislației statului executant;

Articolul 5 (3) din decizia-cadru dă legiuitorului statelor membre posibilitatea de a decide să insiste sau nu asupra dublei incriminări. România insistă asupra acestui principiu în articolul 187⁴⁰ (2) din Legea 302/2004. Legea prevede următoarele:

Pentru alte infracțiuni decât cele prevăzute la alin. (1), executarea este subordonată condiției ca faptele la care se referă hotărârea să constituie infracțiune potrivit legii române, indiferent de elementele constitutive ale acesteia și indiferent de modul în care este descrisă.

- c. executarea deciziei este prescrisă în conformitate cu legislația statului executant și decizia se referă la fapte de competența acestui stat în temeiul propriei sale legislații;

Această prevedere se referă la o derivare de la principiul „non bis in idem”. Dacă, ipotetic vorbind, statul executant are competența de a începe urmărirea penală pentru infracțiunea respectivă, atunci va trebui să se verifice dacă mai este în curs o cerere de executare a deciziei. Atunci când spun „ipotetic”, ne referim la faptul că, în realitate, statul executant nu poate intenta proces împotriva persoanei condamnate, deoarece ar încălca principiul „non bis in idem”. Dacă a expirat termenul de executare a deciziei, statul executant trebuie să refuze executarea și să informeze statul emitent.

- d. Decizia se referă la fapte care sunt considerate de legislația statului executant ca fiind săvârșite în întregime sau parțial pe teritoriul statului executant sau într-un loc considerat ca atare sau au fost săvârșite în afara teritoriului statului executant și legislația statului executant nu permite urmărirea judiciară pentru aceleași infracțiuni comise în afara teritoriului său;
- e. există imunitate în temeiul legislației statului executant, ceea ce face imposibilă executarea deciziei;
- f. decizia a fost impusă împotriva unei persoane fizice care în temeiul legislației statului executant, datorită vârstei sale, nu putea încă răspunde penal pentru faptele pentru care a fost pronunțată decizia;
- g. în conformitate cu certificatul prevăzut la articolul 4, persoana în cauză, în cazul unei proceduri scrise, în conformitate cu legislația statului emitent, nu a fost informată personal sau printr-un reprezentant, competent în conformitate cu legislația internă, cu privire la dreptul său de a contesta cauza și de termenul unei asemenea căi de atac sau nu a compărut în persoană, cu excepția cazului în care certificatul declară:
- h. că persoana a fost informată personal sau printr-un reprezentant, competent în conformitate cu legislația internă, cu privire la procedura în conformitate cu legislația statului emitent sau că persoana a indicat că nu contestă cauza;
- i. sancțiunea financiară este sub 70 EUR sau echivalentul acestei sume.

După cum am menționat mai sus, temeiurile de nerecunoaștere și neexecutare nu sunt obligatorii pentru legiuitor.

Legiuitorul român a preluat temeiurile de nerecunoaștere și neexecutare așa cum sunt stabilite în decizia-cadru.

VII. Stabilirea sumei de plată (articolul 8)

Ca măsură de corectare a sumei de plată din decizia statului emitent, articolul 8 prevede posibilitatea de a reduce suma, cu condiția ca decizia să se refere la fapte care nu au fost desfășurate pe teritoriul statului emitent și ca faptele pedepsite să țină de competența statului executant. Dacă se îndeplinește această condiție, statul executant poate decide să reducă nivelul sancțiunii aplicate la suma maximă prevăzută pentru fapte de aceeași natură în temeiul legislației interne a statului executant.

Exemplu:

Ion Pap, cetățean român, a fost condamnat în Austria la plata unei amenzi de 100 euro. Decizia a fost transmisă statului român spre executare.

În România, persoana condamnată vrea să reducă amenda, deoarece și-a pierdut locul de muncă din Austria și în România are un venit de 250 euro pe lună. Aceste venituri reduse i-ar periclita viața de zi cu zi. În consecință, România poate reduce amenda conform legii.

Legiuitorul român a transpus această prevedere prin articolul 1874343 din Legea 302/2004. Textul prevederii este următorul:

(1) Dacă se stabilește că hotărârea se referă la fapte care nu au fost comise pe teritoriul statului emitent, autoritatea judiciară română de executare poate decide să reducă

suma pedepsei executate la suma maximă prevăzută pentru fapte similare de legea română, atunci când faptele intră în competența instanțelor române.

(2) Autoritatea judiciară română de executare schimbă, dacă este cazul, pedeapsa în moneda statului de executare, la cursul valutar de la data pronunțării pedepsei.

VIII. Legea care guvernează executarea (articolul 9)

Atunci când statul emitent transmite decizia împreună cu certificatul statului executant, competența pentru executare va fi a statului executant. În consecință, executarea va fi guvernată de legislația statului executant. Persoana condamnată poate apela împotriva executării la toate căile de atac prevăzute de legislația statului executant. Trebuie să se aplice chiar și prevederile legate de încetarea și încheierea executării. Statul emitent este obligat să respecte deciziile de procedură ale statului executant.

În cazul în care persoana condamnată este în măsură să furnizeze dovada unei plăți, totale sau parțiale, în orice stat, autoritatea competentă a statului executant consultă autoritatea competentă a statului emitent. Orice parte a sancțiunii recuperată în orice mod în orice stat este dedusă în întregime din valoarea sancțiunii care face obiectul unei executări în statul executant.

În articolul 9 (3), decizia-cadru face o excepție de la principiul verificării dublei incriminări pentru persoanele juridice. O sancțiune financiară emisă împotriva unei persoane juridice este executată chiar dacă statul executant nu recunoaște principiul răspunderii penale a persoanelor juridice.

Legiuitorul român nu a aplicat această excepție. Verificând Legea 302/2004, nu este clar dacă legiuitorul i-a dat autorității competente posibilitatea de a executa sancțiunile emise împotriva persoanelor juridice.

IX. Pedeapsa cu închisoarea sau altă sancțiune alternativă de substituție în cazul nerecuperării sancțiunii financiare (articolul 10)

Atunci când nu este posibil să se execute o decizie, total sau parțial, statul executant poate aplica sancțiuni alternative, inclusiv pedepse privative de libertate, dacă dreptul său prevede astfel în aceste cazuri și statul emitent a permis aplicarea acestor sancțiuni alternative în certificat. Severitatea sancțiunii alternative este stabilită în conformitate cu dreptul statului executant, dar nu depășește un nivel maxim prevăzut în certificatul transmis de statul emitent.

Legea română prevede la articolul 187⁴⁵ posibilitatea de a substitui sancțiunea. În locul plății unei sume de bani, autoritățile judiciare pot aplica prevederile din articolul 63¹ din Codul penal. Sancțiunea alternativă nu depășește un nivel maxim prevăzut în certificatul transmis de statul emitent.

X. Amnistie, grațiere, revizuirea condamnării și încetarea executării (articolele 11 și 12)

Amnistia și grațierea pot fi acordate de statul emitent, precum și de statul executant. Fiecare decizie a unui stat este obligatorie pentru autoritățile din celelalte state. Această prevedere se referă tot la o derivare de la principiul „non bis in idem”.

Numai statul emitent poate hotărî asupra unei cereri de revizuire a deciziei. Motivul este principiul recunoașterii reciproce a deciziilor. Decizia statului emitent va constitui baza pentru

procedura de executare. Dacă există motive de revizuire a deciziei, instanța competentă din statul emitent va fi cea care va decide. Altfel, se împiedică aplicarea principiului recunoașterii reciproce a deciziilor.

Dacă rezultatul revizuirii sentinței este că decizia încetează să mai fie executorie sau este retrasă de statul executant din orice alt motiv, statul emitent informează imediat statul executant, care va înceta imediat executarea deciziei.

XI. Alocarea sumelor obținute din executarea deciziilor (articolul 13)

Sumele obținute din executarea deciziilor revin statului executant. Obiectivul executării sancțiunilor trebuie să fie pedeapsa delincventului, și nu obținerea de bani.

Statul emitent și statul executant pot încheia un acord în privința banilor obținuți.

XII. Informații transmise de statul executant (articolul 14)

Statul executant informează statul emitent cu privire la executarea deciziei. Mai precis, statul executant va furniza statului emitent următoarele informații:

- cu privire la transmiterea deciziei către autoritatea competentă: aceste informații sunt utile îndeosebi atunci când autoritatea către care statul executant a transmis decizia nu era autoritatea competentă, dar a transmis decizia către autoritatea competentă;
- cu privire la orice decizie de a nu recunoaște și executa o hotărâre, din cauza refuzului executării, împreună cu motivele deciziei;
- cu privire la neexecutarea totală sau parțială a deciziei, împreună cu motivele deciziei;
- cu privire la executarea deciziei imediat ce executarea a fost finalizată;
- cu privire la aplicarea unei sancțiuni alternative, adică înlocuirea amenzii cu o pedeapsă privativă de liberate sau muncă în folosul comunității.

XIII. Consecințele transmiterii unei decizii (articolul 15)

Atunci când statul emitent transmite o decizie altui stat membru, spre executare, statul emitent nu mai poate executa o decizie nici în statul emitent, nici în alt stat membru. Statul emitent trebuie să aștepte primirea rezultatului de la statul executant.

Statul emitent poate continua executarea dacă este informat de către statul executant cu privire la neexecutarea totală sau parțială sau cu privire la nerecunoașterea sau neaplicarea deciziei. Dreptul de executare a deciziei va reveni statului emitent și în cazul în care statul executant a fost informat de statul emitent că decizia a fost retrasă de statul executant.

XIV. Regim lingvistic (articolul 16)

Certificatul trebuie tradus în limba oficială sau într-una din limbile oficiale ale statului executant.

Se știe că următoarele state membre acceptă următoarele limbi:

- Republica Cehă: limba cehă
- Estonia: limba estonă

- Franța: limba franceză
- Lituania: limba lituaniană
- Țările de Jos: limba neerlandeză sau engleză sau celelalte limbi ale statelor membre, dacă certificatul este însoțit de o traducere în engleză
- Danemarca: limba daneză
- România: limba română
- Spania: limba spaniolă
- Ungaria: limba maghiară
- Regatul Unit: limba engleză
- Austria: limba germană și limba statului membru emitent, dacă statul membru emitent acceptă și limba germană
- România, ca stat executant, acceptă doar limba română. Atunci când România este statul emitent, certificatul va trebui să fie tradus în limba oficială sau într-una din limbile oficiale ale statului executant sau în altă limbă acceptată de statul executant.

XV. Cheltuieli (articolul 17)

Nici un stat membru nu pretinde din partea altui stat membru rambursarea cheltuielilor ce decurg din aplicarea prezentei decizii-cadru.

Trebuie observat faptul că statul executant beneficiază de alocarea sumelor obținute din executarea deciziilor.

XVI. Raportul cu alte acorduri și înțelegeri (articolul 18)

Principiul recunoașterii reciproce se va aplica și pentru sancțiunile financiare, în scopul facilitării executării.

În ceea ce privește acest principiu, prezenta decizie-cadru nu împiedică aplicarea acordurilor sau înțelegerilor bilaterale sau multilaterale dintre statele membre în măsura în care aceste acorduri sau înțelegeri permit depășirea dispozițiilor prezentei decizii-cadru și ajută la simplificarea sau facilitarea procedurilor de punere în aplicare a sancțiunilor financiare.

Avantajul deciziei-cadru este că nu mai este necesară o procedură formală pentru recunoașterea unei decizii, ceea ce accelerează întreaga procedură.

XVII. Aplicare teritorială (articolul 19)

Decizia-cadru, ca act juridic emis de Consiliul Uniunii Europene, trebuie aplicată de toate statele membre ale Uniunii Europene. Prezenta decizie-cadru se aplică și Gibraltarului.

XVIII. Aplicarea în Austria

După cum s-a mai discutat anterior, în Austria, procedurile legate de încălcările normelor de drept administrativ nu sunt incluse în sistemul instanțelor penale. Asta înseamnă că există structuri paralele. Pentru sancționarea încălcărilor unor norme de drept administrativ, în primă instanță, autoritățile administrative districtuale sunt competente pentru a sancționa, de

exemplu, încălcarea normelor de trafic rutier și alte chestiuni administrative. Autoritățile administrative districtuale sunt „Bezirkshauptmannschaft” (autoritatea administrativă districtuală) și „Bundespolizeidirektion” (direcția districtuală de poliție federală).

Apelul împotriva deciziilor autorităților administrative districtuale va fi înaintat instanței administrative.

Pe de altă parte, deciziile în cauzele penale vor fi luate de instanțele și tribunalele regionale. Curtea de apel este instanța de apel împotriva acestor decizii.

În această privință, Austria a aplicat decizia-cadru prin adoptarea a două legi diferite.

Legea OJ I nr. 38/2007 a aplicat prevederile corespunzătoare referitoare la deciziile în materie penală, prin „*Legea federală privind cooperarea judiciară la nivel european, în materie penală*”. Legea, așa cum a fost modificată, a intrat în vigoare la 1 iulie 2007.

Prin Legea OJ I 3/2008 s-au aplicat prevederile corespunzătoare privind încălcările normelor de drept administrativ.

Emiterea și executarea deciziilor privind încălcările normelor de drept administrativ țin de competența autorităților administrative, conform explicațiilor de mai sus. Pentru emiterea deciziilor referitoare la astfel de încălcări și pentru executarea lor, temeiul juridic îl constituie „*Legea federală privind sancțiunile administrative*” și „*Legea federală administrativă privind executarea deciziilor legate de încălcările normelor de drept administrativ*”.

Ambele legi transpun prevederile deciziei-cadru în dreptul administrativ austriac.

1. Dispoziții legale

Reglementările austriece privind adoptarea și executarea hotărârilor judecătorești sunt următoarele:

Executarea deciziilor adoptate de alte state membre

Premise

§ 53. (1) *O decizie definitivă a unei instanțe dintr-un alt stat membru, prin care se aplică o sancțiune financiară (paragraful 3) a unei fapte care poate fi pedepsită conform legislației acestui stat, se va executa în conformitate cu prevederile din această secțiune.*

(2) *Și pentru o decizie în conformitate cu paragraful 1 se vor aplica aceleași prevederi:*

- 1. decizia altei autorități judiciare, mai ales a parchetului, dacă persoana în cauză a avut posibilitatea să prezinte cauza unei instanțe cu competențe și în materie penală, precum și*
- 2. decizia unei instanțe cu competențe și în materie penală, în fața căreia s-a înaintat apel împotriva unei decizii luate de o autoritate nejuducătorească privind o faptă care poate fi pedepsită conform legislației statului care a luat decizia, sau privind o încălcare a normelor de drept administrativ sau un delict minor.*

(3) *O sancțiune financiară este:*

- 1. o amendă stipulată de lege sau într-o hotărâre judecătorească,*
- 2. o obligație la plata unor despăgubiri victimei, specificată în aceeași decizie, când victima nu a putut solicita plata acestor despăgubiri de drept civil în cadrul procesului și instanța și-a exercitat competența în materie penală,*

3. *obligafia de a rambursa cheltuielile de judecată pe care le-a implicat luarea deciziei, sau*
4. *o obligație de plată a unei sume de bani către o casierie publică sau o organizație pentru protecția victimelor, specificată în aceeași decizie.*

Nici o sancțiune financiară nu reprezintă o reglementare de natură financiară care să exprime, conform legislației austriece, o acțiune împotriva îmbogățirii fără just teme, pierderea drepturilor asupra bunurilor sau confiscarea și nici un verdict privind pretenții ale persoanelor de drept privat.

Inadmisibilitatea executării

§ 53a. Instanțele austriece nu pot prelua executarea deciziei altui stat membru, prin care se impune o sancțiune financiară,

1. *dacă sancțiunea financiară este sub 70 EUR sau echivalentul acestei sume;*
2. *dacă fapta care a fost pedepsită prin respectiva decizie:*
 - a) *a fost comisă în Austria sau la bordul unei nave sau aeronave austriece; sau*
 - b) *a fost comisă în afara teritoriului statului care a luat decizia, dacă, conform legislației austriece, faptele de acest tip, comise în afara teritoriului federal, nu cad sub incidența dreptului penal austriac;*
3. *dacă împotriva persoanei în cauză, cu privire la fapta pedepsită prin acea decizie, există deja o decizie definitivă austriacă sau o decizie definitivă deja executată în alt stat;*
4. *dacă fapta care a fost pedepsită prin decizia respectivă nu poate fi pedepsită de instanțele austriece și nici nu constituie o încălcare a normelor de drept administrativ, cu excepția cazului în care fapta se încadrează într-una din categoriile de fapte penale și încălcări ale normelor de drept administrativ enumerate în anexa I, partea A sau B; clasificarea adoptată de statul care a luat decizia este obligatorie conform § 53c paragraful 3 Z 3;*
5. *dacă fapta pedepsită prin decizia respectivă a fost comisă de o persoană care, conform legislației austriece, nu răspundea penal la momentul săvârșirii faptei;*
6. *atunci când executarea deciziei referitoare la acea faptă, care cade sub incidența legislației penale austriece, s-a prescris conform dreptului penal austriac;*
7. *atunci când persoana condamnată a fost grațiată sau i s-a acordat amnistie în Austria;*
8. *atunci când executarea ar fi o încălcare a reglementărilor referitoare la imunitate;*
9. *când decizia a fost luată în cazul unei proceduri scrise, iar persoana condamnată nu a fost informată personal sau printr-un reprezentant, competent în conformitate cu legislația internă a statului care a luat decizia, cu privire la dreptul său de a contesta cauza și de termenul unei asemenea căi de atac;*
10. *când decizia a fost luată în absența persoanei condamnate, cu excepția cazului în care această persoană a fost informată cu privire la procedură personal sau printr-un reprezentant, competent în conformitate cu legislația internă a statului care a luat decizia, sau a indicat că nu contestă cauza;*

11. atunci când există dovezi obiective că decizia a fost luată încălcând drepturile fundamentale sau principiile juridice fundamentale înscrise la articolul 6 din Tratatul Uniunii Europene, mai ales dacă sancțiunea financiară a fost impusă cu scopul pedepșirii persoanei respective pe motive de sex, rasă, religie, etnie, cetățenie, limbă, convingeri politice sau orientare sexuală, iar persoana condamnată nu a avut posibilitatea să prezinte aceste circumstanțe în fața Curții Europene a Drepturilor Omului sau Curții de Justiție a Comunităților Europene.

Competența

§ 53b. (1) Curtea de primă instanță are competența de a lua decizii privind executarea unei decizii prin care se impune o sancțiune financiară.

(2) Competența teritorială se stabilește în funcție de domiciliul persoanei căreia i se impune sancțiunea financiară; dacă este vorba despre o asociație (§ 1 paragraful 2 și 3 din Legea privind răspunderea asociațiilor), se va stabili în funcție de sediul acesteia sau punctul de lucru sau sediul sucursalei sale. Dacă aceste locuri nu pot fi stabilite, va fi decisiv locul unde se află veniturile care constituie obiectul executării deciziei. Dacă nu se poate stabili competența unei instanțe în conformitate cu aceste prevederi, atunci competența revine Tribunalului de Land pentru cauze penale din Viena.

(3) Dacă instanța care a executat decizia nu este cea competentă, atunci cauza va fi transferată către instanța competentă.

(4) Dacă decizia prin care s-a impus o sancțiune financiară nu este o decizie în sensul § 53 paragraful 1 sau 2, atunci cauza va fi transferată autorităților administrative districtuale competente, sau direcției districtuale de poliție federală.

Procedura

§ 53 c. (1) Executarea prevede ca

1. decizia ce urmează a fi executată în instanțele la nivel național și
2. certificatul semnat de către autoritățile competente (anexa VI) în condițiile în care statul care e statul emitent nu a declarat că, în calitatea sa de stat executant acceptă și certificate emise în limba germană (art. 53 k paragraf 2) a căror traducere în limba germană le va fi transmisă.

(2) În cazul în care autoritățile statului emitent, vor clasifica infracțiunea de bază la categoria menționată la anexa I, partea B, Z 7, în cadrul certificatelor vor prevala circumstanțele în care s-a săvârșit fapta, prevederile legale aplicate intern, precum și toate dispozițiile care s-au aplicat în baza tratatului cu privire la înființarea Comunităților Europene sau în baza tratatului Uniunii Europene prin intermediul legislației interne.

(3) În cazul în care

1. certificatul nu a fost emis, anumite secțiuni importante ale acestuia sunt incomplete sau contravine deciziei în mod evident,
2. există elemente obiective care indică faptul că există unul din motivele de inadmisibilitate a executării menționate la art. 53a Z 6, 9, 10 și 11,
3. calificarea juridică a faptei ca infracțiune conform anexei I, partea A sau B este eronată în mod evident sau persoana în cauză a ridicat obiecții întemeiate contra acestui fapt sau dacă

4. *persoana în cauză certifică faptul că sancțiunea financiară a fost achitată complet sau parțial.*

Autoritatea statului emitent va solicita informațiile suplimentare în vederea transmiterii ulterioare sau completării deciziei în termenul corespunzător ce va fi stabilit, cu mențiunea ca la momentul expirării termenului fără a se obține nici un rezultat, executarea să nu mai fie aplicată în întregime sau parțial.

- (4) *În ceea ce privește practicile comerciale se va aplica art. 14 paragraf 1 până la 5.*

(5) *În ceea ce privește condițiile executării (art. 53, 53a) cu privire la valoarea sumei executate (art. 53d paragraf 2) și cu privire la valoarea tarifelor pe zi aferente deciziei de aplicare a pedepsei privative de libertate stabilite ce urmează a fi executată (art. 53d paragraf 3) persoana în cauză va fi audiată, dacă aceasta poate fi adusă în țară.*

Decizia

§ 53d (1) cu privire la executare se va adopta prin intermediul unei soluții. Soluția va cuprinde denumirea autorităților a căror decizie va fi executată, numărul de dosar al acestora, o scurtă prezentare a cazului incluzând locul și ora faptei, denumirea faptei ce trebuie pedepsită, precum și a prevederilor aplicate ale statului emitent.

(2) *În cazul în care executarea este adoptată, suma executată la nivel intern se va stabili la valoarea sumei care a fost pronunțată în cadrul deciziei ce trebuie să fie executată. Dacă suma nu este indicată în moneda euro, calculul se va efectua la cursul valutar valabil la data pronunțării deciziei ce urmează a fi executată. Cu toate acestea, suma ce va fi executată nu va fi scăzută la pragul maxim impus admis de legislația Austriei dacă fapta ce stă la baza deciziei a fost săvârșită în afara teritoriului statului emitent și dacă aceasta cade sub incidența legislației penale din Austria. Plățile efectuate și sumele achitate se vor lua în calcul.*

(3) *În cazul în care se adoptă o decizie spre a fi executată în cadrul căreia s-a hotărât aplicarea unei sancțiuni financiare ci nu imediat o pedeapsă privativă de libertate, menționându-se însă în cadrul aceasta, faptul că pedepsele cu privire de libertate sunt admise conform legislației statului emitent, iar amenda sau sancțiunea financiară nu a fost achitată, se va adopta hotărârea cu privire la executarea unei pedepse privative de libertate.*

Durata acesteia se va dispune în conformitate cu durata care corespunde numărului de tarife pe zi (art. 19 paragraf 3 din CP) care poate fi stabilită pentru fapta respectivă conform legislației din Austria sau care ar putea fi dispusă conform acesteia. Cu toate acestea, durata respectivă nu poate depăși durata maximă prevăzută în cadrul deciziei.

(4) *Pentru a ataca hotărârea, parchetul și persoana în cauză se pot adresa următoarei instanțe cu grad de jurisdicție superior în termen de 14 zile. O contestație depusă în termen din partea persoanei în cauză are un efect suspensiv.*

(5) *În urma efectului legal produs de hotărâre se va proceda conform art. 409 din Codul de procedură penală.*

(6) *În cazul în care executarea a fost refuzată pe motivul invocat la art. 53a Z 11, parchetul competent va raporta acest lucru Ministerului Federal al Justiției, incluzând în acest raport un exemplar al hotărârii.*

Amânarea executării

§ 53e. (1) Executarea unei decizii în cadrul căreia s-a pronunțat achitarea unei sancțiuni financiare se va amâna

1. dacă nu s-a luat o decizie asupra unei contestații admisibile (art. 53d paragraf 4) care să producă efecte legale;
2. pe durata efectuării traducerii deciziei pe propriile cheltuieli, acest lucru fiind considerat necesar de către instanță;
3. până la momentul obținerii informațiilor suplimentare solicitate de către autoritățile statului emitent.

(2) Pe durata amânării, se vor lua toate măsurile admisibile pentru a împiedica faptul ca suma respectivă să nu mai servească scopului executării deciziei, după eliminarea cauzei amânării.

Banii obținuți din executare

§ 53f. Banii obținuți din executare vor reveni federației în condițiile în care nu s-au încheiat alte acorduri corespunzătoare cu statul emitent.

Pedeapsă privativă de libertate

§ 53g. În cazul în care plata unei sancțiuni financiare nu poate fi efectuată, se va executa pedeapsa privativă de libertate stabilită în cadrul deciziei ce urmează a fi executată sau în hotărârea cu privire la executare (art. 53d paragraf 3).

Suspendarea executării

§ 53h. În cazul în care autoritatea competentă a statului emitent notifică faptul că sancțiunea financiară a fost pronunțată, caracterul său executoriu a fost revocat sau că executarea nu mai este solicitată din alte motive, aceasta va fi suspendată.

Acordul statului emitent

§ 53i. Instanța va aduce imediat la cunoștința autorității competente a statului emitent următoarele cazuri:

1. Cazul a fost predat către instanța competentă sau autoritatea administrativă competentă de sector către direcția de poliție federală (art. 53b paragraf 3 și 4).
2. Suma ce trebuie executată este mai scăzută decât suma stabilită în urma deciziei (art. 53d paragraf 2).
3. S-a impus o pedeapsă privativă de libertate și s-a ordonat executarea acesteia (art. 53g).
4. Decizia a fost executată.
5. Executarea a fost refuzată în întregime sau parțial, indicându-se motivele acestui lucru.
6. Decizia nu poate fi executată în țară ca urmare a imposibilității de a fi pusă în aplicare.

Cheltuieli

§ 53j. Cheltuielile apărute ca urmare a executării unei decizii luate în străinătate în cadrul căreia s-a impus o sancțiune financiară vor fi suportate de către statul federal indiferent de măsura în care acestea au fost provocate de către inculpat.

A doua subsecțiune

Îndeplinirea executării în alt stat membru

Delegarea unui alt stat membru

§ 53k. (1) În cazul în care există posibilitatea de a însărcina un alt stat cu executarea unei hotărâri judecătorești în cadrul căreia s-a impus o sancțiune financiară (art. 53 paragraf 2), tribunalul de primă instanță trebuie să dea parchetului posibilitatea de a se pronunța în privința cazului și să audieze persoana în cauză, în condițiile în care acesta poate fi adus în țară.

(2) Instanța va transmite autorității competente a statului executant

1. decizia ce urmează a fi executată împreună cu traducerea acesteia, în cazul în care aceasta a fost efectuată pentru persoana în cauză de origine străină în cadrul procesului din țară precum și un
2. certificat completat și semnat de către autorități (anexa VI) și în cazul în care statul executant nu a făcut declarații cu privire la acceptarea certificatelor și în limba germană, o traducere efectuată a acestora în limba oficială a statului executant sau într-o altă limbă acceptată de către acesta.

Ministrul Federal al Justiției va informa prin intermediul unui regulament ce state membre admit anumite limbi oficiale.

(3) În ceea ce privește practicile comerciale se va aplica art. 14 paragrafele 1 până la 5. În cazul în care decizia și hotărârea nu au fost transmise pe cale poștală, la solicitarea autorităților competente ale statului executant se vor transmite un exemplar sau o copie legalizată a deciziei, precum și decizia în original prin poștă.

(4) Delegarea concomitentă a unui alt stat membru cu executarea nu este admisă.

Revocarea delegării

§ 53l. Instanța va aduce imediat la cunoștința autorității competente a statului emitent următoarele cazuri:

1. Persoana în cauză a achitat deja o sumă de bani, în baza deciziei în cadrul căreia s-a pronunțat o sancțiune financiară.
2. Decizia prin care s-a pronunțat sancțiunea financiară sau caracterul său executoriu a fost ulterior revocată, modificată, valoarea sancțiunii financiare a fost scăzută sau
3. executarea nu mai este solicitată din alte motive.

Executare în țară

§ 53m. (1) În cazul în care un stat membru a fost delegat cu executarea, executarea nu va fi admisă în țară.

(2) *Procedura de executare se poate continua însă*

1. *După ce autoritățile competente i s-a comunicat faptul că executarea nu mai este solicitată.*
2. *Dacă în statul executant s-a produs o achitare sau o amnistie care a condus la neîndeplinirea executării.*
3. *În cazul în care executarea nu se poate aplica în statul executant sau*
4. *statul executant refuză executarea cu excepția cazurilor când executarea are la bază motivul menționat la art. 53a Z 3.*

Prevederile în vederea emiterii și executării deciziilor cu privire la încălcările de ordin administrativ sunt următoarele:

Secțiunea 1

Dispoziții generale

Domeniul de aplicabilitate

§ 1. *Această lege federală reglementează*

1. *executarea deciziilor altor state membre din Uniunea Europeană în Austria cu condiția ca aceasta să nu fie reglementată în legea federală cu privire la colaborarea pe probleme legate de infracțiuni în statele membre ale Uniunii Europene (UE Justizielles Zusammenarbeits-Gesetz, n. trad., Legea colaborării judiciare, Monitorul Oficial la nivel federal. I Nr. 36/2004) și*
2. *executarea deciziilor autorităților administrative din Austria într-un alt stat membru al Uniunii Europene,*

excepție fac însă deciziile autorităților financiare și vamale.

Definiții

§ 2. *În temeiul legii federale, termenul de*

1. *„decizie” desemnează:*

- a) *O decizie care produce efecte legale cu privire la plata unei sancțiuni financiare de către o persoană fizică sau juridică care*
 - aa) *a fost găsită vinovată de o autoritate a statului emitent, alta decât o instanță judecătorească, pentru o faptă penală în temeiul legii statului emitent, cu condiția ca persoana în cauză să fi avut posibilitatea judecării cauzei sale de către o instanță judecătorească cu competență specială în materie penală sau*
 - bb) *a fost găsită vinovată de o autoritate a statului emitent, alta decât o instanță judecătorească, pentru acte incriminate de dreptul intern al statului emitent, constituind încălcări ale normelor de drept, cu condiția ca persoana în cauză să fi avut posibilitatea judecării cauzei sale de către o instanță judecătorească cu competență specială în materie penală;*
- b) *În domeniul de aplicabilitate de la secțiunea 3 desemnează de asemenea și o decizie care produce efecte juridice cu privire la plata unei sancțiuni financiare de către o persoană fizică sau juridică care a fost găsită vinovată de către o*

instanță competentă în materie penală și cade sub incidența deciziei menționate la lit. a sublit. bb.

2. „sanctiune financiară” - obligația de plată
 - a. a unei sume de bani stabilite printr-o decizie ca urmare a unei pedepse impuse în urma unei fapte pasibile de pedeapsă sau în urma unei încălcări a prevederilor legale;
 - b. o despăgubire impusă în aceeași decizie în beneficiul victimelor, atunci când partea vătămată nu se poate constitui parte civilă la proceduri și instanța judecătorească acționează în temeiul competenței sale penale;
 - c. a unor sume de bani pentru acoperirea cheltuielilor de judecată și celor aferente procedurilor administrative, care au condus la decizia respectivă;
 - d. o sumă de bani pentru un fond public sau o organizație de sprijinire a părților vătămate, impusă în aceeași decizie.
 - e. Termenul de „sanctiune legală sau amendă” nu desemnează nici ordinele de confiscare a instrumentelor sau produselor infracțiunii, nici ordinele care au o natură civilă și decurg dintr-o cerere de despăgubire sau restituire și care sunt executorii în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 44/2001 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie civilă și comercială ABI Nr. L 12 din 16.01.2001 pag. 1.
3. „persoană condamnată” - persoană obligată în baza deciziei la plata unei sancțiuni financiare;
4. „decizie-cadru” - Decizia-cadru 2005/214/JI cu privire la aplicarea principiului recunoașterii reciproce a sancțiunilor financiare ABl. Nr. L 76 din 22.03.2005, pag. 16;
5. „stat membru” - un stat membru al Uniunii Europene;
6. „stat emitent” - statul membru în care a fost dată o decizie în sensul prezentei decizii-cadru;
7. „stat executant” - statul membru căruia i-a fost transmisă o decizie în scopul executării.
8. „certificat” - certificat conform art. 4 din decizia-cadru.

Secțiunea 2

Executarea deciziilor altor state membre în

Austria

Drept procesual aplicabil

§ 3. În cazul în care nu există alte dispoziții în prezenta secțiune, în cadrul procedurii de executare a deciziilor altor state membre în Austria se va aplica legea administrativă de executare din 1991 (VVG) publicată în Monitorul Oficial Federal nr. 53.

Transmiterea deciziei

§ 4. În cazul în care o autoritate administrativă din Austria primește o decizie în sensul legii federale sau al EU-JZG pentru care nu are competența să ia toate măsurile în vederea

executării sale, aceasta va transmite din oficiu decizia autorității competente de executare sau instanța competentă conform art. 53 paragraf 1 și 2 din EU-JZG.

Inadmisibilitatea executării

§ 5. (1) Autoritatea executantă poate refuza executarea deciziei în cazul în care nu există un certificat, este incomplet sau nu corespunde în mod evident deciziei. Se consideră incomplet de asemenea atunci când certificatul este transmis fără a fi însoțit de decizie sau de o copie legalizată a acesteia, sau dacă traducerea în limba germană lipsește, cu excepția cazului în care statul emitent a declarat în calitate de stat executant că acceptă și certificate în limba germană.

(2) Autoritatea executantă poate refuza executarea deciziei dacă

1. persoana condamnată nu dispune de active sau venituri în țară, sau în cazul în care locuiește de regulă în țară, respectiv are sediul acolo;
2. o decizie a fost pronunțată împotriva persoanei condamnate pentru aceleași fapte în statul executant sau în orice alt stat decât statul emitent sau Austria, decizia fiind executată;
3. decizia se referă la fapte care nu ar constitui o infracțiune în temeiul legislației statului austriac, cu condiția să nu fie vorba despre unul dintre cazurile enumerate în lista prezentată în anexa 1;
4. executarea deciziei este prescrisă în conformitate cu legislația statului austriac și decizia se referă la fapte de competența statului austriac în temeiul propriei sale legislații penale;
5. decizia se referă la fapte care:
 - a) s-au comis în țară sau la bordul unei nave sau aeronave austriece sau
 - b) au fost săvârșite în afara teritoriului statului executant iar legislația statului executant nu permite urmărirea judiciară pentru aceleași infracțiuni comise în afara teritoriului său;
6. există imunitate în temeiul legislației statului austriac, ceea ce face imposibilă executarea deciziei;
7. decizia a fost impusă împotriva unei persoane fizice care în temeiul legislației statului austriac, datorită vârstei sale, nu putea încă răspunde penal pentru faptele sale la momentul pronunțării deciziei;
8. persoanei condamnate i s-a garantat amnistie sau achitarea;
9. Conform certificatului, persoana condamnată
 - a) cazul unei proceduri scrise, în conformitate cu legislația statului emitent, nu a fost informată personal sau printr-un reprezentant, competent în conformitate cu legislația internă, cu privire la dreptul său de a contesta cauza și de termenul al unei asemenea căi de atac sau
 - b) nu a compărut în persoană, cu excepția cazului în care certificatul declară că persoana condamnată
 - aa) a fost informată personal sau printr-un reprezentant competent în conformitate cu legislația internă, cu privire la procedura în conformitate cu legislația statului emitent sau

bb) că persoana a indicat că nu contestă cauza;

10. sancțiunea financiară este sub 70 EUR sau echivalentul acestei sume sau
11. există drepturi sau principii generale fundamentale de drept conform art. 6 din tratatul Uniunii Europene care au fost încălcate.

(3) Autoritatea executantă poate refuza executarea deciziei dacă

1. Republica Austria a limitat domeniul de aplicabilitate al deciziei-cadru prin intermediul unei declarații date conform art. 20 paragraf 2 al deciziei-cadru sau
2. lipsește reciprocitatea referitoare la declarația dată de statul emitent conform prezentei dispoziții.

(4) În cazurile menționate la paragrafele 1 și 2 Z 4, 9 și 11, înainte de a decide nerecunoașterea și neexecutarea unei decizii, în întregime sau parțial, autoritatea executantă va consulta autoritatea competentă din statul emitent, prin orice mijloace adecvate. Dacă este cazul, aceasta îi va solicita să furnizeze fără întârziere orice informații suplimentare necesare.

(5) Înainte de a permite executarea sancțiunii financiare prin intermediul instanței sau înainte de a întreprinde ea însăși această acțiune (art. 3 paragraf 1 VVG), autoritatea executantă trebuie să solicite plata sumelor respective persoanei condamnate și să ofere acesteia posibilitatea de a exprima motivele pentru refuzul executării deciziei, dacă acesta poate fi adus în țară. În cazul în care există astfel de motive, executarea nu va fi admisă, la cererea persoanei debitoare se va refuza acordul unei executări judecătorești de către instanță.

Executarea

§ 6. (1) Autoritatea executantă va indica suma de bani ce urmează a fi executată în euro. În cazul în care sancțiunea financiară ce urmează a fi executată nu este indicată în euro în decizia cu caracter executoriu, aceasta se va calcula în euro la cursul valutar valabil din ziua impunerii sancțiunii financiare.

(2) Dacă decizia face referire la fapte care nu au fost săvârșite pe teritoriul statului executant, iar aceste fapte cad sub incidența dreptului penal austriac, suma ce urmează a fi executată va fi scăzută la pragul maxim admis de legislația austriacă.

(3) Art. 54b paragraful 3 VStG (n. trad., Verwaltungsstrafgesetz, n trad. - sancțiunile administrative prevăzute de legea penală) va fi aplicat corespunzător.

(4) Executarea deciziei poate fi suspendată pe durata efectuării traducerii acestora.

Calcularea plăților efectuate

§ 7. În cazul în care persoana debitoare poate face dovada unei plăți parțiale sau complete într-un stat, autoritatea executantă va consulta autoritatea competentă a statului emitent conform art. 5 paragraf 4. Orice sumă încasată indiferent de modalitatea de plată se va calcula raportat la suma ce trebuie să fie executată.

Încetarea executării

§ 8. În cazul în care autoritatea competentă a statului emitent transmite autorității executante o decizie sau o măsură în baza căreia caracterul executoriu al deciziei este stins, sau executarea este suspendată în Austria din alte motive, executarea va înceta.

Banii obținuți din executare

§ 9. În condițiile în care nu există un alt acord corespunzător cu statul emitent, banii obținuți din executare vor reveni reprezentantului legal care va suporta cheltuielile autorității executante.

Notificarea statului emitent

§ 10. Autoritatea în cauză trebuie să notifice autoritatea competentă a statului emitent imediat, forma de notificare trebuind să permită o dovadă scrisă.

1. Aceasta se va referi la transmiterea deciziei către autoritatea executantă competentă sau către instanța competentă conform art. 4.
2. La refuzul executării unei decizii conform art. 5 împreună cu motivația respectivă.
3. Caracterul său integral sau incomplet al executării deciziei rezultat conform art. 6 paragraf 2, art.7 sau a altor motive menționate în alte prevederi legale.
4. Executarea deciziei imediat ce aceasta a fost încheiată.

Cheltuieli

§ 11. Alte state membre nu pot solicita o compensare pentru cheltuielile apărute.

Secțiunea 3

Executarea deciziilor luate în Austria într-un alt stat membru.

Premise

§ 12. Deciziile autorităților austriece nu pot fi executate într-un alt stat membru dacă executarea nu este posibilă pe plan intern sau implică cheltuieli nerezonabile.

Transmiterea deciziei

§ 13. (1) Autoritatea care va aplica pedeapsa va transmite decizia sau o copie legalizată a deciziei împreună cu un certificat al autorităților competente al unui stat membru, în care persoana condamnată dispune de active, are venituri, își are de regulă reședința sau are sediul oficial.

(2) Pentru certificat, se va folosi fișa cuprinsă în anexa 2; aceasta va fi semnată de către autoritatea care va aplica pedeapsa în vederea confirmării corectitudinii conținutului. În condițiile în care statul executant nu a declarat admiterea certificatelor și în limba germană, certificatul se va traduce în limba oficială sau într-una dintre limbile oficiale ale statului executant. În cazul în care statul executant a dat o declarație conform căreia acesta va admite traduceri într-una sau mai multe limbi oficiale ale Uniunii Europene, se va efectua o traducere într-una dintre aceste limbi oficiale.

(3) Transmiterea conform paragrafului 1 se va efectua într-o formă care să permită producerea unei dovezi scrise în condițiile recunoașterii autenticității acesteia de către statul executant. Exemplarul original al deciziei sau o copie legalizată a deciziei, precum și certificatul în original se vor expedia prin poștă statului executant, la solicitarea acestuia. Transmiterea conform paragrafului 1, precum și a tuturor comunicatelor oficiale se va

efectua direct între autoritățile competente însărcinate cu sancționarea în materie penală și autoritatea competentă a statului executant.

(4) *Autoritatea penală poate transmite decizia individual doar unui stat executant.*

(5) *Dacă autoritatea penală nu cunoaște denumirea autorității competente în cadrul statului executant, aceasta va încerca să afle acest lucru, apelând la statul executant și recurgând la toate mijloacele pe care le are la dispoziție – inclusiv la serviciile de contact ale rețelei judiciare europene.*

Încetarea executării

§ 14. (1) *Autoritatea penală va notifica autoritatea competentă a statului executant fără întârziere cu privire la orice decizie sau măsură, în baza căreia caracterul executoriu al deciziei se stinge.*

(2) *Autoritatea penală va retrage dreptul de executare al statului executant în cazul în care condițiile prevăzute la art. 12 încetează să existe.*

Consecințe ale transmiterii

§ 15. (1) *Sub rezerva paragrafului 2 nu se poate executa o decizie transmisă intern conform art. 13.*

(2) *Executarea devine din nou admisibilă*

1. *după ce statul executant a notificat autoritățile cu privire la faptul că la aplicarea art. 7 exceptând paragraful 2 litera a, a art. 11 paragraful 1 sau a art. 20 paragraful 3 al deciziei-cadru, executarea deciziei nu a putut fi îndeplinită deloc sau parțial sau decizia nu a fost recunoscută sau*

2. *în cazul în care autoritatea a notificat statul executant cu privire la faptul că executarea deciziei a fost revocată conform art. 14 paragraf 2.*

(3) *În cazul în care, în urma transmiterii unei decizii conform art. 13, o autoritate austriacă obține o sumă pe care persoana condamnată a achitat-o în baza deciziei, aceasta va comunica fără întârziere acest fapt autorității competente a statului executant. Art. 7 se va aplica corespunzător.*

Secțiunea 4

Dispoziții finale

Raportarea la alte acorduri

§ 16. *Prezenta lege federală nu exclude aplicarea altor acorduri încheiate între statele membre cu condiția ca aceste acorduri să ofere posibilitatea de a depăși dispozițiile deciziei-cadru și care pot contribui la o simplificare a procedurii de executare a sancțiunilor financiare.*

Referințe

§ 17. *În condițiile în cazul în care prezenta lege federală face referire la alte legi federale, acestea vor fi aplicate în versiunea aflată în vigoare a acestora.*

Intrare în vigoare

§ 18. *Prezentul act de lege federală intră în vigoare la 1 martie 2008. Legea nu se va aplica încălcărilor care au fost comise înainte de această dată.*

Executare

§ 19. *Guvernul federal are sarcina de a executa prezenta lege federală.*

2. Studiu de caz privind încălcările normelor de drept administrativ

Ion Xulescu este cetățean român și a studiat jurisprudența în Austria, în perioada 1 martie - 30 iunie 2009. Ion Xulescu este înregistrat cu un apartament în Viena. În data de 6 martie 2009, la 7.00 seara, el conducea autoturismul personal cu o viteză de 70 km/h pe o stradă, și limita de viteză era de 50 km/h. Poliția l-a oprit și i-a verificat actele. Ion Xulescu a informat poliția cu privire la adresa sa din Viena și din România.

În data de 25 iunie, Ion Xulescu a primit o înștiințare de la Bundespolizeidirektion Wien, care includea decizia referitoare la depășirea vitezei admise. Decizia impunea o amendă de 150 euro. În informarea privind posibilitățile de atac, Ion Xulescu a citit că are posibilitatea de a face apel în termen de 14 zile, în fața tribunalului administrativ din Viena. Ion Xulescu s-a întors în România pe 30 iunie, unde și-a continuat studiile și unde își are reședința. El a considerat că astfel va scăpa de plata amenzii.

Ce are de făcut autoritatea din Austria?

Mai întâi, autoritatea trebuie să verifice dacă Ion Xulescu a primit decizia personal și dacă decizia este executorie.

Al doilea pas este executarea deciziei la adresa pe care Ion Xulescu a declarat-o la poliție. Autoritatea verifică de două ori dacă persoana în cauză încă este înregistrată la adresa cunoscută și dacă mai locuiește acolo.

Dacă rezultatul este negativ, autoritatea transmite decizia tradusă în limba română către autoritatea competentă din România.

Certificatul se va completa după cum urmează:

CERTIFICAT

prevăzut la articolul 4 din Decizia-cadru 2005/214/JAI a Consiliului privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce a sancțiunilor financiare

- (a) * Stat emitent: **Austria**
* Stat executant: **România**

- (b) Autoritatea care a emis decizia de impunere a sancțiunii financiare:

Denumirea oficială: **Bundespolizeidirektion Wien**

Adresa: **1010 Wien, Schottenring 7-9**

Numărul de referință al dosarului (...): **B 564.478/2008**

Tel. tel. (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului): **+43 1 31310 - 0**

Nr. fax (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului): **+43 1 31310 - 1245**

E-mail (după caz): **bpd-wien@polizei.gv.at**

Limbi în care este posibil să se comunice cu autoritatea emitentă: **germană, engleză**

Detalii de contact pentru persoana (persoanele) de contactat pentru a se obține informații suplimentare în scopul executării deciziei sau, dacă este cazul, în scopul transferării către statul emitent a banilor obținuți din executare (nume, titlu/grad, nr. tel., nr. fax și, dacă este cazul, e-mail): **Inspector Johann**

Zwirn, Nr. Tel +43 1 31310 – 1100, Fax: +43 1 31310 – 1101, e-mail: johann.zwirn@polizei.gv.at

- (c) Autoritatea competentă pentru executarea deciziei de impunere a sancțiunii financiare în statul emitent [dacă autoritatea este diferită de autoritatea de la punctul (b)]:
Denumirea oficială:
Adresa:
Tel. tel. (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului):
Nr. fax (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului):
E-mail (după caz):
Limbi în care se poate comunica cu autoritatea competentă pentru executare:
Detalii de contact pentru persoana (persoanele) de contactat pentru a se obține informații suplimentare în scopul executării deciziei sau, dacă este cazul, în scopul transferării către statul emitent a banilor obținuți din executare (nume, titlu/grad, nr. tel., nr. fax și, dacă este cazul, e-mail):
- (d) În cazul desemnării unei autorități centrale pentru transmiterea din. punct de vedere administrativ a deciziilor de impunere a sancțiunilor financiare în statul emitent:
Denumirea autorității centrale:
Persoana de contact, după caz (titlu/grad și nume):
Adresa:
Numărul de referință al dosarului
Tel. tel. (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului):
Nr. fax (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului):
E-mail (după caz):
- (e) Autoritatea sau autoritățile care pot fi contactate [în cazul în care au fost completate punctul (c) și/sau (d)]:
Autoritatea menționată la punctul (b)
Poate fi contactată pentru chestiuni privind:
Autoritatea menționată la punctul (c)
Poate fi contactată pentru chestiuni privind:
Autoritatea menționată la punctul (d)
Poate fi contactată pentru chestiuni privind:
- (f) Informații privind persoana fizică sau juridică împotriva căreia s-a impus sancțiunea financiară:
1. În cazul unei persoane fizice
Denumire: **Xulescu**
Prenume: **Ion**
Numele înainte de căsătorie, după caz: -
Alte nume, după caz: -
Sex: **masculin**
Cetățenie: **România**
Număr de identitate sau număr de securitate socială (după caz):
Data nașterii: **1.05.1980**
Locul nașterii: **București**
Ultima adresă cunoscută: **București, Calea Victoriei 19/5/1**
Limba (limbi) pe care persoana le înțelege (dacă se știe): **română, germană**
- (a) Dacă decizia este transmisă statului executant deoarece persoana împotriva căreia a fost pronunțată decizia are reședința obișnuită în statul executant, se adaugă următoarele informații:
Reședința obișnuită în statul executant: **București, Calea Victoriei 19/5/1**
- (b) Dacă decizia este transmisă statului executant deoarece persoana împotriva căreia a fost pronunțată decizia are proprietăți în statul executant, se adaugă următoarele informații:
Descrierea proprietăților persoanei:
Localizarea proprietăților persoanei:
- (c) Dacă decizia este transmisă statului executant deoarece persoana împotriva căreia a fost pronunțată decizia are venituri în statul executant, se adaugă următoarele informații:
Descrierea sursei sau surselor de venit ale persoanei:
Localizarea sursei sau surselor de venit ale persoanei:
2. În cazul unei persoane juridice:
Denumire:
Forma de persoană juridică:

Număr de înmatriculare (după caz) [1]:

Sediu social (după caz) [1]:

Adresa persoanei juridice:

- (a) Dacă decizia este transmisă statului executant deoarece persoana juridică împotriva căreia a fost pronunțată decizia are proprietăți în statul executant, se adaugă următoarele informații:

Descrierea proprietăților persoanei juridice:

Localizarea proprietăților persoanei juridice:

- (b) Dacă decizia este transmisă statului executant deoarece persoana juridică împotriva căreia a fost pronunțată decizia are venituri în statul executant, se adaugă următoarele informații:

Descrierea sursei sau surselor de venit ale persoanei juridice:

Localizarea sursei sau surselor de venit ale persoanei juridice:

- (g) Decizia de impunere a unei sancțiuni financiare:

1. Natura deciziei de impunere a sancțiunii financiare (bifați caseta relevantă):

(i) Decizia unei instanțe judecătorești a statului emitent pentru o faptă penală în temeiul legii statului emitent

(ii) Decizia unei autorități a statului emitent, alta decât o instanță judecătorească, pentru o faptă penală în temeiul legii statului emitent. Se confirmă că persoana în cauză a avut posibilitatea de a i se judeca cauza de o instanță judecătorească cu competență specială în materie penală.

- X (iii) Decizia unei autorități a statului emitent, alta decât o instanță cu privire la fapte care sunt pedepsite în temeiul legislației interne a statului emitent, constituind încălcări ale normelor de drept. Se confirmă că persoana în cauză a avut posibilitatea de a i se judeca cauza de o instanță judecătorească cu competență specială în materie penală.

(iv) Decizia unei instanțe judecătorești cu competență specială în materie penală cu privire la decizia prevăzută la punctul (iii).

Decizia a fost dată la (data): **28.05.2009**

Decizia a devenit definitivă la (data): **10.07.2009**

Număr de referință al deciziei (după caz): **B 564.478/2008**

Sancțiunea financiară constituie o obligație de a plăti [a se bifa caseta (casetele) relevante și indica suma (sumele) cu indicarea monedei]:

- X (i) O sumă de bani la condamnarea pentru o infracțiune, impusă printr-o decizie.

Suma: **Euro 150,--**

(ii) Despăgubire impusă în aceeași decizie în beneficiul victimelor, dacă victima nu se poate constitui parte civilă la acțiune și instanța judecătorească acționează în exercitarea competenței sale penale.

Suma:

(iii) O sumă de bani pentru cheltuielile procedurilor judiciare sau administrative aferente hotărârii.

Suma:

(iv) O sumă de bani pentru un fond public sau o organizație de sprijinire a victimelor, impusă în aceeași decizie.

Suma:

Suma totală a sancțiunii financiare cu indicarea monedei:

2. Un rezumat al faptelor și o descriere a împrejurărilor în care infracțiunea sau infracțiunile au fost săvârșite, inclusiv data și locul:

Natura și calificarea juridică a infracțiunii (infracțiunilor) și dispoziția legală/codul aplicabil pe baza căror a fost pronunțată decizia: **Ion Xulescu, în data de 6 martie 2009, la 7 p.m., a condus autoturismul personal pe Mariahilferstrasse, în apropiere de nr. 10, cu o viteză de 70 km/h. Viteza maximă permisă este de 50 km/h. Conducând cu viteză excesivă, a comis o infracțiune la regimul circulației pe drumurile publice, în conformitate cu paragraful 99 (2) c din Codul rutier.**

3. În măsura în care infracțiunea (infracțiunile) identificată (identificate) la punctul 2 de mai sus constituie una sau mai multe din următoarele infracțiuni, se va confirma prin bifarea casetei (casetelor) relevante: participarea la o organizație criminală;

terorism;

trafic de persoane;

exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă;

traficul ilicit de narcotice și substanțe psihotrope;

traficul ilicit de arme, muniții și explozivi;

corupție;

frauda, inclusiv cea care aduce atingere intereselor financiare ale Comunităților Europene în sensul

Convenției din 26 iulie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene;
 spălarea produselor infracțiunii;
 falsificarea, inclusiv falsificarea monedei euro;
 delict informatice;
 infracțiuni împotriva mediului, inclusiv traficul ilicit de specii animale pe cale de dispariție și traficul de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție;
 complicitate la trecerea frauduloasă a frontierei și la ședere ilegală;
 omucidere voluntară, vătămare corporală gravă;
 trafic ilicit de organe și țesuturi umane;
 răpire, sechestrare și luare de ostatici;
 rasism și xenofobie;
 furt organizat sau armat;
 trafic ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă;
 escrocherie;
 înșelătorie și extorcare de fonduri;
 contrafacerea și pirateria produselor;
 falsificarea documentelor administrative și trafic de fals;
 falsificarea mijloacelor de plată;
 trafic ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere;
 trafic ilicit de materiale nucleare sau radioactive;
 trafic de vehicule furate;
 viol;
 incendiere;
 infracțiuni de competența Curții Penale Internaționale;
 detunare de aeronave/nave;
 sabotaj;
 conduită contrară normelor de trafic rutier, inclusiv încălcarea reglementărilor referitoare la orele de conducere și perioadele de odihnă și a reglementărilor privind bunurile periculoase;
 contrabanda de mărfuri;
 încălcări ale drepturilor de proprietate intelectuală;
 amenințări și acte de violență împotriva persoanelor, inclusiv violență în cursul evenimentelor sportive;
 vandalism criminal;
 furt;
 infracțiuni stabilite de statul emitent care vizează obligații de executare ce decurg din instrumentele adoptate în temeiul Tratatului CE sau al titlului VI din Tratatul UE.
 Dacă este bifată această casetă, se vor indica dispozițiile exacte ale instrumentului adoptat în temeiul Tratatului CE sau al Tratatului UE vizate de infracțiune:

4. În măsura în care infracțiunea sau infracțiunile identificate la punctul 2 de mai sus nu sunt reglementate de punctul 3, se va descrie complet infracțiunea sau infracțiunile în cauză:

(h) Precizări privind decizia de impunere a sancțiunii financiare

1. A se confirma că (se va bifa caseta corespunzătoare):

X (a) decizia este definitivă

(b) după cunoștința autorității emitente a certificatului, în statul executant nu a fost emisă nici o decizie împotriva aceleiași persoane pentru aceleași fapte și nu a fost executată nici o asemenea decizie în vreun stat, altul decât statul emitent sau statul executant.

2. A se menționa dacă această cauză a făcut obiectul unei proceduri scrise:

(a) Nu.

X (b) Da. Se confirmă că, în conformitate cu legislația statului emitent, persoana în cauză a fost informată personal sau printr-un reprezentant, competent în conformitate cu legislația internă, cu privire la dreptul său de a contesta cauza și de termenul unei asemenea căi de atac.

3. A se menționa dacă persoana în cauză a compărut personal în procedură:

X (a) Da, a compărut.

(b) Nu. Se confirmă:

că persoana a fost informată personal sau printr-un reprezentant, competent în conformitate cu legislația internă, cu privire la procedură în conformitate cu legislația statului emitent, sau

că persoana a indicat că nu contestă cauza.

4. Plata parțială a sancțiunii
 Dacă o parte a sancțiunii a fost deja plătită statului emitent sau, după cunoștința autorității emitente a certificatului, oricărui alt stat, se va indica suma care a fost plătită:

(i) Sancțiuni alternative, inclusiv pedepse privative de libertate

1. A se declara dacă statul emitent permite aplicarea de către statul executant a unor sancțiuni alternative în cazul în care nu este posibilă executarea deciziei de impunere a unei sancțiuni, în întregime sau parțial:

X da
 nu

2. Dacă da, se va declara ce sancțiuni pot fi aplicate (natura sancțiunilor, nivelul maxim al sancțiunilor):

X Detenție. Perioada maximă: **48 ore**
 Serviciu comunitar (sau echivalent). Perioada maximă
 Alte sancțiuni. Descriere:

(j) Alte împrejurări relevante cauzei (informații opționale):

(k) Textul deciziei de impunere a sancțiunii financiare este anexat la certificat.
 Semnătura autorității emitente a certificatului și/sau a reprezentatului său atestând exactitatea conținutului certificatului:
 Denumire: **Johann Zwirn**
 Funcție deținută (titlu/grad):
 Data: **14.09.2009**
 Ștampilă oficială (dacă este cazul)

[1] În cazul în care o decizie este transmisă statului executant deoarece persoana juridică împotriva căreia a fost dată decizia are sediul social în acest stat, trebuie completate numărul de înregistrare obișnuită și sediul social.

3. Studiu de caz în materie penală

Roxana Tudorel și-a petrecut vacanța la Viena în perioada 1 septembrie - 15 septembrie 2009. În această perioadă, a avut posibilitatea să locuiască la o prietenă de-a ei. În data de 12 septembrie 2009, ea a intrat într-un magazin de bijuterii, să cumpere cadouri. În magazin, și-a dat seama că nu avea suficienți bani. A decis să ia un inel mai mic, fără să-l plătească. Detectivul magazinului și-a dat seama de planurile sale și a oprit-o după ce părăsise magazinul. Ea a mărturisit fapta comisă și a fost de acord să meargă la poliție pentru interogatoriu.

La poliție, ea și-a dat datele personale și a declarat că reprezentantul său legal este prietenul ei, Ion Kuhn. Lui i se poate transmite orice decizie. Ion Kuhn, care s-a prezentat la secția de poliție, a confirmat că este reprezentantul ei legal.

În data de 10 noiembrie 2009, tribunalul districtual din Viena-Josefstadt a găsit-o pe Roxana Tudorel vinovată de tentativă de furt, în conformitate cu articolele 15 și 127 din Codul penal austriac. Ion Kuhn a luat parte la proces. El a acceptat sentința care impunea o sancțiune de 200 euro, iar astfel, sentința a devenit executorie.

Acum, tribunalul districtual din Viena-Josefstadt trebuie să execute pedeapsa în România. Din acest motiv, sentința și certificatul completat, tradus în limba română, vor fi trimise în România.

Certificatul se va completa după cum urmează:

CERTIFICAT

prevăzut la articolul 4 din Decizia-cadru 2005/214/JAI a Consiliului privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce a sancțiunilor financiare

- (a) * Stat emitent: **Austria**
* Stat executant: **România**
- (b) Autoritatea care a emis decizia de impunere a sancțiunii financiare:
Denumirea oficială: **Bezirksgericht Wien-Josefstadt**
Adresa: **1010 Wien, Florianigasse 8**
Numărul de referință al dosarului (...): **13 U 96/09 g**
Tel. tel. (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului): **+43 1 40177 - 0**
Nr. fax (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului): **+43 1 31310 - 9712**
E-mail (după caz): **bg_josefstadt@justiz.gv.at**
Limbi în care este posibil să se comunice cu autoritatea emitentă: **germană, engleză**
Detalii de contact pentru persoana (persoanele) de contactat pentru a se obține informații suplimentare în scopul executării deciziei sau, dacă este cazul, în scopul transferării către statul emitent a banilor obținuți din executare (nume, titlu/grad, nr. tel., nr. fax și, dacă este cazul, e-mail): **Judecător Dr. Hans RICHTER, Tel. +43 1 40177 2536, Fax +43 1 40177 9712, e-mail: hans.richter@justiz.gv.at**
- (c) Autoritatea competentă pentru executarea deciziei de impunere a sancțiunii financiare în statul emitent (dacă autoritatea este diferită de autoritatea de la punctul (b)):
Denumirea oficială:
Adresa:
Nr. tel. (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului):
Nr. fax (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului):
E-mail (după caz):
Limbi în care se poate comunica cu autoritatea competentă pentru executare:
Detalii de contact pentru persoana (persoanele) de contactat pentru a se obține informații suplimentare în scopul executării deciziei sau, dacă este cazul, în scopul transferării către statul emitent a banilor obținuți din executare (nume, titlu/grad, nr. tel., nr. fax și, dacă este cazul, e-mail):
- (d) În cazul desemnării unei autorități centrale pentru transmiterea din punct de vedere administrativ a deciziilor de impunere a sancțiunilor financiare în statul emitent:
Denumirea autorității centrale: -
Persoana de contact, după caz (titlu/grad și nume):
Adresa:
Numărul de referință al dosarului
Tel. tel. (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului):
Nr. fax (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului):
E-mail (după caz):
- (e) Autoritatea sau autoritățile care pot fi contactate (în cazul în care au fost completate punctul (c) și/sau (d)):
Autoritatea menționată la punctul (b)
Poate fi contactată pentru chestiuni privind:
Autoritatea menționată la punctul (c)
Poate fi contactată pentru chestiuni privind:
Autoritatea menționată la punctul (d)
Poate fi contactată pentru chestiuni privind:
- (f) Informații privind persoana fizică sau juridică împotriva căreia s-a impus sancțiunea financiară:
1. În cazul unei persoane fizice
Denumire: **Tudorel**
Prenume: **Roxana**
Numele înainte de căsătorie, după caz: -
Alte nume, după caz: -
Sex: **feminin**
Cetățenie: **România**
Număr de identitate sau număr de securitate socială (după caz):
Data nașterii: **24.04.1978**

Locul nașterii: **Brașov**

Ultima adresă cunoscută: **Brașov, B-dul 15 Noiembrie 50/1**

Limbă (limbi) pe care persoana le înțelege (dacă se știe): **română, engleză**

(a) Dacă decizia este transmisă statului executant deoarece persoana împotriva căreia a fost pronunțată decizia are reședința obișnuită în statul executant, se adaugă următoarele informații:

Reședința obișnuită în statul executant: **Brașov, B-dul 15 Noiembrie 50/1**

(b) Dacă decizia este transmisă statului executant deoarece persoana împotriva căreia a fost pronunțată decizia are proprietăți în statul executant, se adaugă următoarele informații:

Descrierea proprietăților persoanei:

Localizarea proprietăților persoanei:

(c) Dacă decizia este transmisă statului executant deoarece persoana împotriva căreia a fost pronunțată decizia are venituri în statul executant, se adaugă următoarele informații:

Descrierea sursei sau surselor de venit ale persoanei:

Localizarea sursei sau surselor de venit ale persoanei:

2. În cazul unei persoane juridice:

Denumire:

Forma de persoană juridică:

Număr de înmatriculare (după caz) [1]:

Sediul social (după caz) [1]:

Adresa persoanei juridice:

(a) Dacă decizia este transmisă statului executant deoarece persoana juridică împotriva căreia a fost pronunțată decizia are proprietăți în statul executant, se adaugă următoarele informații:

Descrierea proprietăților persoanei juridice:

Localizarea proprietăților persoanei juridice:

(b) Dacă decizia este transmisă statului executant deoarece persoana juridică împotriva căreia a fost pronunțată decizia are venituri în statul executant, se adaugă următoarele informații:

Descrierea sursei sau surselor de venit ale persoanei juridice:

Localizarea sursei sau surselor de venit ale persoanei juridice:

(g) Decizia de impunere a unei sancțiuni financiare:

1. Natura deciziei de impunere a sancțiunii financiare (bifați caseta relevantă):

X (i) Decizia unei instanțe judecătorești a statului emitent pentru o faptă penală în temeiul legii statului emitent

(ii) Decizia unei autorități a statului emitent, alta decât o instanță judecătorească, pentru o faptă penală în temeiul legii statului emitent. Se confirmă că persoana în cauză a avut posibilitatea de a i se judeca cauza de o instanță judecătorească cu competență specială în materie penală.

(iii) Decizia unei autorități a statului emitent, alta decât o instanță cu privire la fapte care sunt pedepsite în temeiul legislației interne a statului emitent, constituind încălcări ale normelor de drept. Se confirmă că persoana în cauză a avut posibilitatea de a i se judeca cauza de o instanță judecătorească cu competență specială în materie penală.

(iv) Decizia unei instanțe judecătorești cu competență specială în materie penală cu privire la o decizie prevăzută la punctul (iii).

Decizia a fost dată la (data): **10.11.2009**

Decizia a devenit definitivă la (data): **10.11.2009**

Număr de referință al deciziei (după caz): **13 U 96/09 g**

Sancțiunea financiară constituie o obligație de a plăti [a se bifa caseta (casetele) relevante și indica suma (sumele) cu indicarea monedei]:

X (i) O sumă de bani la condamnarea pentru o infracțiune, impusă printr-o decizie.

Suma: **Euro 200,--**

(ii) Despăgubire impusă în aceeași decizie în beneficiul victimelor, dacă victima nu se poate constitui parte civilă la acțiune și instanța judecătorească acționează în exercitarea competenței sale penale.

Suma:

(iii) O sumă de bani pentru cheltuielile procedurilor judiciare sau administrative aferente hotărârii.

Suma:

(iv) O sumă de bani pentru un fond public sau o organizație de sprijinire a victimelor, impusă în aceeași decizie.

Suma:

Suma totală a sancțiunii financiare cu indicarea monedei:

2. Un rezumat al faptelor și o descriere a împrejurărilor în care infracțiunea sau infracțiunile au fost

săvârșite, inclusiv data și locul:

Natura și calificarea juridică a infracțiunii (infracțiunilor) și dispoziția legală/codul aplicabil pe baza căreia a fost pronunțată decizia: **În data de 12.09.2009, în Viena, Roxana Tudorel a comis infracțiunea (minoră) de tentativă de furt, prin sustragerea unui inel și părăsirea magazinului de bijuterii cu intenția de a se îmbogăți ilegal. Ea a comis infracțiunea (minoră) de tentativă de furt, în conformitate cu articolele 15 și 127 din Codul penal austriac.**

3. În măsura în care infracțiunea (infracțiunile) identificată (identificate) la punctul 2 de mai sus constituie una sau mai multe din următoarele infracțiuni, se va confirma prin bifarea casetei (casetelor) relevante: participarea la o organizație criminală;
- terorism;
 - trafic de persoane;
 - exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă;
 - traficul ilicit de narcotice și substanțe psihotrope;
 - traficul ilicit de arme, muniții și explozivi;
 - corupție;
 - frauda, inclusiv cea care aduce atingere intereselor financiare ale Comunităților Europene în sensul Convenției din 26 iulie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene;
 - spălarea produselor infracțiunii;
 - falsificarea, inclusiv falsificarea monedei euro;
 - delicte informatice;
 - infracțiuni împotriva mediului, inclusiv traficul ilicit de specii animale pe cale de dispariție și traficul de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție;
 - complicitate la trecerea frauduloasă a frontierei și la ședere ilegală;
 - omucidere voluntară, vătămare corporală gravă;
 - trafic ilicit de organe și țesuturi umane;
 - răpire, sechestrare și luare de ostatici;
 - rasism și xenofobie;
 - furt organizat sau armat;
 - trafic ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă;
 - escrocherie;
 - înșelătorie și extorcare de fonduri;
 - contrafacerea și pirateria produselor;
 - falsificarea documentelor administrative și trafic de fals;
 - falsificarea mijloacelor de plată;
 - trafic ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere;
 - trafic ilicit de materiale nucleare sau radioactive;
 - trafic de vehicule furate;
 - viol;
 - incendiere;
 - infracțiuni de competența Curții Penale Internaționale;
 - deturnare de aeronave/nave;
 - sabotaj;
 - conduită contrară normelor de trafic rutier, inclusiv încălcarea reglementărilor referitoare la orele de conducere și perioadele de odihnă și a reglementărilor privind bunurile periculoase;
 - contrabanda de mărfuri;
 - încălări ale drepturilor de proprietate intelectuală;
 - amenințări și acte de violență împotriva persoanelor, inclusiv violență în cursul evenimentelor sportive;
 - vandalism criminal;
- X furt;
- infracțiuni stabilite de statul emitent care vizează obligații de executare ce decurg din instrumentele adoptate în temeiul Tratatului CE sau al titlului VI din Tratatul UE.
- Dacă este bifată această casetă, se vor indica dispozițiile exacte ale instrumentului adoptat în temeiul Tratatului CE sau al Tratatului UE vizate de infracțiune:
4. În măsura în care infracțiunea sau infracțiunile identificate la punctul 2 de mai sus nu sunt reglementate de punctul 3, se va descrie complet infracțiunea sau infracțiunile în cauză:
- (h) Precizări privind decizia de impunere a sancțiunii financiare

1. A se confirma că (se va bifa caseta corespunzătoare):
X (a) decizia este definitivă
(b) după cunoștința autorității emitente a certificatului, în statul executant nu a fost emisă nici o decizie împotriva aceleiași persoane pentru aceleași fapte și nu a fost executată nici o asemenea decizie în vreun stat, altul decât statul emitent sau statul executant.
2. A se menționa dacă această cauză a făcut obiectul unei proceduri scrise:
(a) Nu.
X (b) Da. Se confirmă că, în conformitate cu legislația statului emitent, persoana în cauză a fost informată personal sau printr-un reprezentant, competent în conformitate cu legislația internă, cu privire la dreptul său de a contesta cauza și de termenul unei asemenea căi de atac.
3. A se menționa dacă persoana în cauză a compărut personal în procedură:
(a) Da, a compărut.
X (b) Nu. Se confirmă:
X că persoana a fost informată personal sau printr-un reprezentant, competent în conformitate cu legislația internă, cu privire la procedură în conformitate cu legislația statului emitent, sau
că persoana a indicat că nu contestă cauza.
4. Plata parțială a sancțiunii
Dacă o parte a sancțiunii a fost deja plătită statului emitent sau, după cunoștința autorității emitente a certificatului, oricărui alt stat, se va indica suma care a fost plătită:
- (i) Sancțiuni alternative, inclusiv pedepse privative de libertate
1. A se declara dacă statul emitent permite aplicarea de către statul executant a unor sancțiuni alternative în cazul în care nu este posibilă executarea deciziei de impunere a unei sancțiuni, în întregime sau parțial:
X da
nu
2. Dacă da, se va declara ce sancțiuni pot fi aplicate (natura sancțiunilor, nivelul maxim al sancțiunilor):
X X Detenție. Perioada maximă: **10 zile**
Serviciu comunitar (sau echivalent). Perioada maximă
Alte sancțiuni. Descriere:
- (j) Alte împrejurări relevante cauzei (informații opționale):
- (k) Textul deciziei de impunere a sancțiunii financiare este anexat la certificat.
Semnătura autorității emitente a certificatului și/sau a reprezentatului său atestând exactitatea conținutului certificatului:
Denumire: **Dr. Hans Richter**
Funcție deținută (titlu/grad):
Data: **20.11.2009**
Ștampilă oficială (dacă este cazul)

[1] În cazul în care o decizie este transmisă statului executant deoarece persoana juridică împotriva căreia a fost dată decizia are sediul social în acest stat, trebuie completate numărul de înregistrare obișnuită și sediul social.

XIX. Aplicarea în România

România a aplicat prezenta decizie-cadru prin Legea nr. 758 din 10 noiembrie 2008. Prin această lege, a fost modificată și completată Legea nr. 302/2004.

Prin articolele 187³⁴ până la 187⁴⁸, legiuitorul român a furnizat autorităților competente instrumentele necesare pentru a aplica decizia-cadru, în calitate de autoritate emitentă sau executantă. Aceste reglementări au intrat în vigoare la 10.11.2008.

1. Studiu de caz privind o infracțiune în conformitate cu Codul rutier român

Karl Huber, cetățean austriac, lucrează în București. În data de 3.08.2009, după terminarea programului de lucru, și-a petrecut timpul împreună cu colegii într-un bar, unde a consumat băuturi alcoolice. La ora 22.00, Karl Huber și-a condus autoturismul pe Bulevardul Libertății, îndreptându-se spre casă. În fața Ministerului Justiției, Karl Huber a fost oprit de poliție. Polițistul și-a dat seama că șoferul consumase alcool. Rezultatul verificării alcoolemiei a fost un conținut de 0.85 g/l alcool pur în sânge.

A fost sesizată instanța și, în data de 5.11.2009, Karl Huber a fost condamnat la plata unei amenzi în valoare de 500 euro. Karl Huber nu a făcut apel împotriva sentinței.

La două zile după finalizarea procesului, Karl Huber s-a întors la Viena, în Austria. Proiectul din România se încheiase.

Informații suplimentare: Karl Huber s-a născut pe 10.07.1975 în Graz. Adresa sa este: Waehringerstrasse 17/1/4, 1090 Viena.

Dr. Ion Pop, judecător la Judecătoria sectorului 5, strada Splaiul Independenței nr. 5, București, vrea să execute decizia.

CERTIFICAT

prevăzut la articolul 4 din Decizia-cadru 2005/214/JAI a Consiliului privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce a sancțiunilor financiare

- (a) * Stat emitent: **România**
* Stat executant: **Austria**
- (b) Autoritatea care a emis decizia de impunere a sancțiunii financiare:
Denumirea oficială: **Judecătoria sectorul 5**
Adresa: **strada Splaiul Independenței nr. 5, București**
Numărul de referință al dosarului (...) **12354/2009**
Nr. tel. (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului): **+40 21 319 51 80**
Nr. fax (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului): **+40 21 313 28 16**
E-mail (după caz): **jud-sector5@just.ro**
Limbi în care este posibil să se comunice cu autoritatea emitentă: **română, engleză**
Detalii de contact pentru persoana (persoanele) de contactat pentru a se obține informații suplimentare în scopul executării deciziei sau, dacă este cazul, în scopul transferării către statul emitent a banilor obținuți din executare (nume, titlu/grad, nr. tel., nr. fax și, dacă este cazul, e-mail): **Judecător Dr. Ion POP**
- (c) Autoritatea competentă pentru executarea deciziei de impunere a sancțiunii financiare în statul emitent (dacă autoritatea este diferită de autoritatea de la punctul (b)):
Denumirea oficială:
Adresa:
Nr. tel. (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului):
Nr. fax (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului):
E-mail (după caz):
Limbi în care se poate comunica cu autoritatea competentă pentru executare:
Detalii de contact pentru persoana (persoanele) de contactat pentru a se obține informații suplimentare în scopul executării deciziei sau, dacă este cazul, în scopul transferării către statul emitent a banilor obținuți din executare (nume, titlu/grad, nr. tel., nr. fax și, dacă este cazul, e-mail):
- (d) În cazul desemnării unei autorități centrale pentru transmiterea din punct de vedere administrativ a deciziilor de impunere a sancțiunilor financiare în statul emitent:
Denumirea autorității centrale: -
Persoana de contact, după caz (titlu/grad și nume):
Adresa:
Numărul de referință al dosarului:
Nr. tel. (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului):

Nr. fax (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului):.

E-mail (după caz):

- (e) Autoritatea sau autoritățile care pot fi contactate (în cazul în care au fost completate punctul (c) și/sau (d)):

Autoritatea menționată la punctul (b)

Poate fi contactată pentru chestiuni privind:

Autoritatea menționată la punctul (c)

Poate fi contactată pentru chestiuni privind:

Autoritatea menționată la punctul (d)

Poate fi contactată pentru chestiuni privind:

- (f) Informații privind persoana fizică sau juridică împotriva căreia s-a impus sancțiunea financiară:

1. În cazul unei persoane fizice

Denumire: **Huber**

Prenume: **Karl**

Numele înainte de căsătorie, după caz: -

Alte nume, după caz: -

Sex: **masculin**

Cetățenie: **Austria**

Număr de identitate sau număr de securitate socială (după caz):

Data nașterii: **10.7.1975**

Locul nașterii: **Graz**

Ultima adresă cunoscută: **Wahringerstraße 17/1/4, 1090 Wien**

Limbă (limbi) pe care persoana le înțelege (dacă se știe): **germană, engleză**

- (a) Dacă decizia este transmisă statului executant deoarece persoana împotriva căreia a fost pronunțată decizia are reședința obișnuită în statul executant, se adaugă următoarele informații:

Reședința obișnuită în statul executant: **Wahringerstraße 17/1/4, 1090 Wien**

- (b) Dacă decizia este transmisă statului executant deoarece persoana împotriva căreia a fost pronunțată decizia are proprietăți în statul executant, se adaugă următoarele informații:

Descrierea proprietăților persoanei:

Localizarea proprietăților persoanei:

- (c) Dacă decizia este transmisă statului executant deoarece persoana împotriva căreia a fost pronunțată decizia are venituri în statul executant, se adaugă următoarele informații:

Descrierea sursei sau surselor de venit ale persoanei:

Localizarea sursei sau surselor de venit ale persoanei:

2. În cazul unei persoane juridice:

Denumire:

Forma de persoană juridică:

Număr de înmatriculare (după caz) [1]:

Sediul social (după caz) [1]:

Adresa persoanei juridice:

- (a) Dacă decizia este transmisă statului executant deoarece persoana juridică împotriva căreia a fost pronunțată decizia are proprietăți în statul executant, se adaugă următoarele informații:

Descrierea proprietăților persoanei juridice:

Localizarea proprietăților persoanei juridice:

- (b) Dacă decizia este transmisă statului executant deoarece persoana juridică împotriva căreia a fost pronunțată decizia are venituri în statul executant, se adaugă următoarele informații:

Descrierea sursei sau surselor de venit ale persoanei juridice:

Localizarea sursei sau surselor de venit ale persoanei juridice:

- (g) Decizia de impunere a unei sancțiuni financiare:

1. Natura deciziei de impunere a sancțiunii financiare (bifați caseta relevantă):

X (i) Decizia unei instanțe judecătorești a statului emitent pentru o faptă penală în temeiul legii statului emitent

(ii) Decizia unei autorități a statului emitent, alta decât o instanță judecătorească, pentru o faptă penală în temeiul legii statului emitent. Se confirmă că persoana în cauză a avut posibilitatea de a i se judeca cauza de o instanță judecătorească cu competență specială în materie penală.

(iii) Decizia unei autorități a statului emitent, alta decât o instanță cu privire la fapte care sunt pedepsite în temeiul legislației interne a statului emitent, constituind încălcări ale normelor de drept. Se confirmă

că persoana în cauză a avut posibilitatea de a i se judeca cauza de o instanță judecătorească cu competență specială în materie penală.

(iv) Decizia unei instanțe judecătorești cu competență specială în materie penală cu privire la decizia prevăzută la punctul (iii).

Decizia a fost dată la (data) **5.11.2009**

Decizia a devenit definitivă la (data) **5.12.2009**

Număr de referință al deciziei (după caz): **123456/2009**

Sanctiunea financiară constituie o obligație de a plăti [a se bifa caseta (casetele) relevante și indica suma (sumele) cu indicarea monedei]:

X (i) O sumă de bani la condamnarea pentru o infracțiune, impusă printr-o decizie.

Suma: **Euro 500,--**

1. (ii) Despăgubire impusă în aceeași decizie în beneficiul victimelor, dacă victima nu se poate constitui parte civilă la acțiune și instanța judecătorească acționează în exercitarea competenței sale penale.

Suma:

2. (iii) O sumă de bani pentru cheltuielile procedurilor judiciare sau administrative aferente hotărârii.

Suma:

3. (iv) O sumă de bani pentru un fond public sau o organizație de sprijinire a victimelor, impusă în aceeași decizie.

Suma:

Suma totală a sancțiunii financiare cu indicarea monedei:

2. Un rezumat al faptelor și o descriere a împrejurărilor în care infracțiunea sau infracțiunile au fost săvârșite, inclusiv data și locul:

Natura și calificarea juridică a infracțiunii (infracțiunilor) și dispoziția legală/codul aplicabil pe baza căroră a fost pronunțată decizia: **Karl Huber a comis în data de 31.08.2009, orele 22:00, în București, infracțiunea de conducere sub influența alcoolului, în conformitate cu articolul 87 (1) din codul rutier român. Alcoolemia era de 0.85 g/l alcool pur în sânge.**

Prevederea legală este următoarea:

Art. 87 din Codul Rutier:

(1) Conducerea pe drumurile publice a unui autovehicul sau tramvai de către o persoană care are o îmbibație alcoolică de peste 0,80 g/l alcool pur în sânge se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani.

3. În măsura în care infracțiunea (infracțiunile) identificată (identificate) la punctul 2 de mai sus constituie una sau mai multe din următoarele infracțiuni, se va confirma prin bifarea casetei (casetelor) relevante:

participarea la o organizație criminală;

terorism;

trafic de persoane;

exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă;

traficul ilicit de narcotice și substanțe psihotrope;

traficul ilicit de arme, muniții și explozivi;

corupție;

frauda, inclusiv cea care aduce atingere intereselor financiare ale Comunităților Europene în sensul

Convenției din 26 iulie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene;

spălarea produselor infracțiunii;

falsificarea, inclusiv falsificarea monedei euro;

delicte informatice;

infracțiuni împotriva mediului, inclusiv traficul ilicit de specii animale pe cale de dispariție și traficul de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție;

complicitate la trecerea frauduloasă a frontierei și la ședere ilegală;

omucidere voluntară, vătămare corporală gravă;

trafic ilicit de organe și țesuturi umane;

răpire, sechestrare și luare de ostatici;

rasism și xenofobie;

furt organizat sau armat;

trafic ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă;

escrocherie;

înșelătorie și extorcare de fonduri;

contrafacerea și pirateria produselor;

falsificarea documentelor administrative și trafic de fals;
falsificarea mijloacelor de plată;
trafic ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere;
trafic ilicit de materiale nucleare sau radioactive;
trafic de vehicule furate;
viol;
incendiere;
infracțiuni de competența Curții Penale Internaționale;
deturnare de aeronave/nave;
sabotaj;

- X conduită contrară normelor de trafic rutier, inclusiv încălcarea reglementărilor referitoare la orele de conducere și perioadele de odihnă și a reglementărilor privind bunurile periculoase;
contrabanda de mărfuri;
încălcări ale drepturilor de proprietate intelectuală;
amenințări și acte de violență împotriva persoanelor, inclusiv violență în cursul evenimentelor sportive;
vandalism criminal;
furt;
infracțiuni stabilite de statul emitent care vizează obligații de executare ce decurg din instrumentele adoptate în temeiul Tratatului CE sau al titlului VI din Tratatul UE.
Dacă este bifată această casetă, se vor indica dispozițiile exacte ale instrumentului adoptat în temeiul Tratatului CE sau al Tratatului UE vizate de infracțiune:
4. În măsura în care infracțiunea sau infracțiunile identificate la punctul 2 de mai sus nu sunt reglementate de punctul 3, se va descrie complet infracțiunea sau infracțiunile în cauză:
- (h) Precizări privind decizia de impunere a sancțiunii financiare
1. A se confirma că (se va bifa caseta corespunzătoare):
- X (a) decizia este definitivă
- (b) după cunoștința autorității emitente a certificatului, în statul executant nu a fost emisă nici o decizie împotriva aceleiași persoane pentru aceleași fapte și nu a fost executată nici o asemenea decizie în vreun stat, altul decât statul emitent sau statul executant.
2. A se menționa dacă această cauză a făcut obiectul unei proceduri scrise:
- (a) Nu.
- X (b) Da. Se confirmă că, în conformitate cu legislația statului emitent, persoana în cauză a fost informată personal sau printr-un reprezentant, competent în conformitate cu legislația internă, cu privire la dreptul său de a contesta cauza și de termenul unei asemenea căi de atac.
3. A se menționa dacă persoana în cauză a compărut personal în procedură:
- X (a) Da, a compărut.
- (b) Nu. Se confirmă:
că persoana a fost informată personal sau printr-un reprezentant, competent în conformitate cu legislația internă, cu privire la procedură în conformitate cu legislația statului emitent,
sau
că persoana a indicat că nu contestă cauza.
4. Plata parțială a sancțiunii
- Dacă o parte a sancțiunii a fost deja plătită statului emitent sau, după cunoștința autorității emitente a certificatului, oricărui alt stat, se va indica suma care a fost plătită:
- (i) Sancțiuni alternative, inclusiv pedepse privative de libertate
1. A se declara dacă statul emitent permite aplicarea de către statul executant a unor sancțiuni alternative în cazul în care nu este posibilă executarea deciziei de impunere a unei sancțiuni, în întregime sau parțial:
- X da
nu
2. Dacă da, se va declara ce sancțiuni pot fi aplicate (natura sancțiunilor, nivelul maxim al sancțiunilor):
- X Detenție. Perioada maximă: **30 zile**
Serviciu comunitar (sau echivalent). Perioada maximă
Alte sancțiuni. Descriere:
- (j) Alte împrejurări relevante cauzei (informații opționale):
- (k) Textul deciziei de impunere a sancțiunii financiare este anexat la certificat.

Semnătura autorității emitente a certificatului și/sau a reprezentatului său atestând exactitatea conținutului certificatului:

Denumire: **Dr. Ion POP**

Funcție deținută (titlu/grad):

Data: **20.1.2010**

Ștampilă oficială (dacă este cazul)

[1] În cazul în care o decizie este transmisă statului executant deoarece persoana juridică împotriva căreia a fost dată decizia are sediul social în acest stat, trebuie completate numărul de înregistrare obișnuită și sediul social.

2. Studiu de caz privind o infracțiune în conformitate cu Codul penal român

Societatea „Print for all, Ltd.“ este o companie internațională care are o sucursală și în București, cu sediul în Bulevardul Regina Elisabeta 10/5, sectorul 5, București. Directorul societății este Răzvan Stancu, cetățean român. Sucursala este înregistrată în București.

În perioada 1 iulie 2008 - 30 iunie 2009, din cauza crizei economice, societatea a înregistrat un declin al vânzărilor. La finalul fiecărei perioade, directorul trebuie să aibă volumul corespunzător. Dacă declinul este prea mare, atunci sediul central din Austria poate decide să închidă sucursala.

Pentru a evita această situație, directorul a decis să falsifice bancnote. Intenția sa este de a merge cu aceste bancnote false la bancă, pentru a efectua o plată în contul societății. În registrele contabile, el a mărit volumul vânzărilor.

Pentru această infracțiune, în data de 1.12.2009, Răzvan Stancu a fost condamnat pentru falsificare de monedă, în conformitate cu articolul 282(1) și (2) din Codul penal. În conformitate cu articolul 285(1) din Codul penal, societatea „Print for all, Ltd.” a fost de asemenea condamnată la plata sumei de 150.000 RON. Sentința a devenit executorie în aceeași zi.

La finalul procesului, s-a inițiat procedura de faliment împotriva societății. Deoarece societatea nu avea proprietăți, procedura a încetat.

Acum, instanța română vrea să execute această amendă în Austria. Motivul este că acolo se află sediul central.

Mai multe detalii:

Răzvan Stancu s-a născut pe 20.01.1965 în București. Adresa sediului central din Viena este: 1010 Wien, Kaernterstrasse 1/5.

CERTIFICAT

prevăzut la articolul 4 din Decizia-cadru 2005/214/JAI a Consiliului privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce a sancțiunilor financiare

(a) * Stat emitent: **România**
* Stat executant: **Austria**

(b) Autoritatea care a emis decizia de impunere a sancțiunii financiare:
Denumirea oficială: **Judecătoria sectorului 5**
Adresa: strada Splaiul Independenței nr. **5, București**
Numărul de referință al dosarului (...) **12354/2009**
Nr. tel. (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului): **+40 21 319 51 80**
Nr. fax (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului): **+40 21 313 28 16**

E-mail (după caz: **jud-sector5@just.ro**)

Limbi în care este posibil să se comunice cu autoritatea emitentă: **română, engleză**

Detalii de contact pentru persoana (persoanele) de contactat pentru a se obține informații suplimentare în scopul executării deciziei sau, dacă este cazul, în scopul transferării către statul emitent a banilor obținuți din executare (nume, titlu/grad, nr. tel., nr. fax și, dacă este cazul, e-mail): **Judecător Dr. Ion POP**

- (c) Autoritatea competentă pentru executarea deciziei de impunere a sancțiunii financiare în statul emitent [dacă autoritatea este diferită de autoritatea de la punctul (b)]:

Denumirea oficială:

Adresa:

Nr. tel. (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului):

Nr. fax (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului):

E-mail (după caz):

Limbi în care se poate comunica cu autoritatea competentă pentru executare:

Detalii de contact pentru persoana (persoanele) de contactat pentru a se obține informații suplimentare în scopul executării deciziei sau, dacă este cazul, în scopul transferării către statul emitent a banilor obținuți din executare (nume, titlu/grad, nr. tel., nr. fax și, dacă este cazul, e-mail):

- (d) În cazul desemnării unei autorități centrale pentru transmiterea din punct de vedere administrativ a deciziilor de impunere a sancțiunilor financiare în statul emitent:

Denumirea autorității centrale: -

Persoana de contact, după caz (titlu/grad și nume):

Adresa:

Numărul de referință al dosarului

Nr. tel.: (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului).

Nr. fax: (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului).

E-mail (după caz):

- (e) Autoritatea sau autoritățile care pot fi contactate (în cazul în care au fost completate punctul (c) și/sau (d)):

Autoritatea menționată la punctul (b)

Poate fi contactată pentru chestiuni privind:

Autoritatea menționată la punctul (c)

Poate fi contactată pentru chestiuni privind:

Autoritatea menționată la punctul (d)

Poate fi contactată pentru chestiuni privind:

- (f) Informații privind persoana fizică sau juridică împotriva căreia s-a impus sancțiunea financiară:

1. În cazul unei persoane fizice

Denumire:

Prenume:

Numele înainte de căsătorie, după caz: -

Alte nume, după caz: -

Sex:

Cetățenie:

Număr de identitate sau număr de securitate socială (după caz):

Data nașterii:

Locul nașterii:

Ultima adresă cunoscută:

Limbă (limbi) pe care persoana le înțelege (dacă se știe):

- (a) Dacă decizia este transmisă statului executant deoarece persoana împotriva căreia a fost pronunțată decizia are reședința obișnuită în statul executant, se adaugă următoarele informații:

Reședința obișnuită în statul executant:

- (b) Dacă decizia este transmisă statului executant deoarece persoana împotriva căreia a fost pronunțată decizia are proprietăți în statul executant, se adaugă următoarele informații:

Descrierea proprietăților persoanei:

Localizarea proprietăților persoanei:

- (c) Dacă decizia este transmisă statului executant deoarece persoana împotriva căreia a fost pronunțată decizia are venituri în statul executant, se adaugă următoarele informații:

Descrierea sursei sau surselor de venit ale persoanei:

- Localizarea sursei sau surselor de venit ale persoanei:
2. În cazul unei persoane juridice:
Denumire: **Print for all, ltd.**
Forma de persoană juridică: **Societate cu răspundere limitată**
Număr de înmatriculare (după caz) [1]: **56897/90**
Sediul social (după caz) [1]: **Cornwall, Anglia**
Adresa persoanei juridice: **1010 Wien, Kaernterstrasse 1/5**
- (a) Dacă decizia este transmisă statului executant deoarece persoana juridică împotriva căreia a fost pronunțată decizia are proprietăți în statul executant, se adaugă următoarele informații:
Descrierea proprietăților persoanei juridice: **Imobil**
Localizarea proprietăților persoanei juridice: **1090 Wien, Alserstrasse 5**
- (b) Dacă decizia este transmisă statului executant deoarece persoana juridică împotriva căreia a fost pronunțată decizia are venituri în statul executant, se adaugă următoarele informații:
Descrierea sursei sau surselor de venit ale persoanei juridice:
Localizarea sursei sau surselor de venit ale persoanei juridice:
- (g) Decizia de impunere a unei sancțiuni financiare:
1. Natura deciziei de impunere a sancțiunii financiare (bifați caseta relevantă):
- X (i) Decizia unei instanțe judecătorești a statului emitent pentru o faptă penală în temeiul legii statului emitent
(ii) Decizia unei autorități a statului emitent, alta decât o instanță judecătorească, pentru o faptă penală în temeiul legii statului emitent. Se confirmă că persoana în cauză a avut posibilitatea de a i se judeca cauza de o instanță judecătorească cu competență specială în materie penală.
(iii) Decizia unei autorități a statului emitent, alta decât o instanță cu privire la fapte care sunt pedepsite în temeiul legislației interne a statului emitent, constituind încălcări ale normelor de drept. Se confirmă că persoana în cauză a avut posibilitatea de a i se judeca cauza de o instanță judecătorească cu competență specială în materie penală.
(iv) Decizia unei instanțe judecătorești cu competență specială în materie penală cu privire la decizia prevăzută la punctul (iii).
Decizia a fost dată la (data) **1.12.2009**
Decizia a devenit definitivă la (data) **1.12.2009**
Număr de referință al deciziei (după caz): **12345/2009**
Sancțiunea financiară constituie o obligație de a plăti [a se bifa caseta (casetele) relevante și indica suma (sumele) cu indicarea monedei]:
- X (i) O sumă de bani la condamnarea pentru o infracțiune, impusă printr-o decizie.
Suma: **150.000,-- RON (suma adecvată la 1.12.2009: Euro 42.860,--)**
(ii) Despăgubire impusă în aceeași decizie în beneficiul victimelor, dacă victima nu se poate constitui parte civilă la acțiune și instanța judecătorească acționează în exercitarea competenței sale penale.
Suma:
(iii) O sumă de bani pentru cheltuielile procedurilor judiciare sau administrative aferente hotărârii.
Suma:
(iv) O sumă de bani pentru un fond public sau o organizație de sprijinire a victimelor, impusă în aceeași decizie.
Suma:
Suma totală a sancțiunii financiare cu indicarea monedei:
2. Un rezumat al faptelor și o descriere a împrejurărilor în care infracțiunea sau infracțiunile au fost săvârșite, inclusiv data și locul:
Natura și calificarea juridică a infracțiunii (infracțiunilor) și dispoziția legală/codul aplicabil pe baza cărora a fost pronunțată decizia: **Răzvan STANCU a comis infracțiunea de falsificare de bancnote în București, în perioada 1.07.2008 - 30.06.2009. Societatea „Print for all, Ltd.”, cu sediul social în Bulevardul Regina Elisabeta 10/5, sectorul 5, București, a fost beneficiara produsului infracțiunii. Societatea a fost condamnată în conformitate cu articolul 285(1) din Codul penal la plata sumei de 150.000 RON.**
Prevederea legală este următoarea:
Articolul 282 din codul penal - Falsificarea de monede, timbre sau de alte valori
(1) Falsificarea de monedă metalică, monedă de hârtie ... pentru efectuarea plăților ... se pedepsește cu închisoare de la 3 la 12 ani.
Articolul 285(1) din Codul penal - Sancționarea persoanei juridice
Dacă una dintre faptele prevăzute în art. 282-285 a fost săvârșită de o persoană juridică, pe lângă

pedeapsa amenzii se aplică și pedeapsa complementară a dizolvării persoanei juridice sau a suspendării activității ori a uneia dintre activitățile persoanei juridice, după caz.

3. În măsura în care infracțiunea (infracțiunile) identificată (identificate) la punctul 2 de mai sus constituie una sau mai multe din următoarele infracțiuni, se va confirma prin bifarea casetei (casetelor) relevante:
- participarea la o organizație criminală;
 - terrorism;
 - trafic de persoane;
 - exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă;
 - traficul ilicit de narcotice și substanțe psihotrope;
 - traficul ilicit de arme, muniții și explozivi;
 - corupție;
 - frauda, inclusiv cea care aduce atingere intereselor financiare ale Comunităților Europene în sensul Convenției din 26 iulie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene;
 - spălarea produselor infracțiunii;
- X falsificarea, inclusiv falsificarea monedei euro;
- delicte informatice;
 - infracțiuni împotriva mediului, inclusiv traficul ilicit de specii animale pe cale de dispariție și traficul de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție;
 - complicitate la trecerea frauduloasă a frontierei și la ședere ilegală;
 - omucidere voluntară, vătămare corporală gravă;
 - trafic ilicit de organe și țesuturi umane;
 - răpire, sechestrare și luare de ostatici;
 - rasism și xenofobie;
 - furt organizat sau armat;
 - trafic ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă;
 - escrocherie;
 - înșelătorie și extorcare de fonduri;
 - contrafacerea și pirateria produselor;
 - falsificarea documentelor administrative și trafic de fals;
 - falsificarea mijloacelor de plată;
 - trafic ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere;
 - trafic ilicit de materiale nucleare sau radioactive;
 - trafic de vehicule furate;
 - viol;
 - incendiere;
 - infracțiuni de competența Curții Penale Internaționale;
 - deturnare de aeronave/nave;
 - sabotaj;
 - conduiță contrară normelor de trafic rutier, inclusiv încălcarea reglementărilor referitoare la orele de conducere și perioadele de odihnă și a reglementărilor privind bunurile periculoase;
 - contrabanda de mărfuri;
 - încălcări ale drepturilor de proprietate intelectuală;
 - amenințări și acte de violență împotriva persoanelor, inclusiv violență în cursul evenimentelor sportive;
 - vandalism criminal;
 - furt;
 - infracțiuni stabilite de statul emitent care vizează obligații de executare ce decurg din instrumentele adoptate în temeiul Tratatului CE sau al titlului VI din Tratatul UE.
- Dacă este bifată această casetă, se vor indica dispozițiile exacte ale instrumentului adoptat în temeiul Tratatului CE sau al Tratatului UE vizate de infracțiune:
4. În măsura în care infracțiunea sau infracțiunile identificate la punctul 2 de mai sus nu sunt reglementate de punctul 3, se va descrie complet infracțiunea sau infracțiunile în cauză:
- (h)** Precizări privind decizia de impunere a sancțiunii financiare
1. A se confirma că (se va bifa caseta corespunzătoare):
- X (a) decizia este definitivă
- după cunoștința autorității emitente a certificatului, în statul executant nu a fost emisă nici o decizie împotriva aceleiași persoane pentru aceleași fapte și nu a fost executată nici o asemenea decizie în vreun

stat, altul decât statul emitent sau statul executant.

2. A se menționa dacă această cauză a făcut obiectul unei proceduri scrise:
 (a) Nu.
 X (b) Da. Se confirmă că, în conformitate cu legislația statului emitent, persoana în cauză a fost informată personal sau printr-un reprezentant, competent în conformitate cu legislația internă, cu privire la dreptul său de a contesta cauza și de termenul unei asemenea căi de atac.

3. A se menționa dacă persoana în cauză a compărut personal în procedură:
 (a) Da, a compărut.
 X (b) Nu. Se confirmă:
 că persoana a fost informată personal sau printr-un reprezentant, competent în conformitate cu legislația internă, cu privire la procedura în conformitate cu legislația statului emitent, sau
 că persoana a indicat că nu contestă cauza.

4. Plata parțială a sancțiunii
 Dacă o parte a sancțiunii a fost deja plătită statului emitent sau, după cunoștința autorității emitente a certificatului, oricărui alt stat, se va indica suma care a fost plătită:

(i) Sancțiuni alternative, inclusiv pedepse privative de libertate
 1. A se declara dacă statul emitent permite aplicarea de către statul executant a unor sancțiuni alternative în cazul în care nu este posibilă executarea deciziei de impunere a unei sancțiuni, în întregime sau parțial:
 da
 X nu
 2. Dacă da, se va declara ce sancțiuni pot fi aplicate (natura sancțiunilor, nivelul maxim al sancțiunilor):
 Detenție. Perioada maximă:
 Serviciu comunitar (sau echivalent). Perioada maximă
 Alte sancțiuni. Descriere:

(j) Alte împrejurări relevante cauzei (informații opționale):

(k) Textul deciziei de impunere a sancțiunii financiare este anexat la certificat.
 Semnătura autorității emitente a certificatului și/sau a reprezentatului său atestând exactitatea conținutului certificatului:
 Denumire: **Dr. Ion POP**
 Funcție deținută (titlu/grad):
 Data: **20.02.2010**
 Ștampilă oficială (dacă este cazul)

[1] În cazul în care o decizie este transmisă statului executant deoarece persoana juridică împotriva căreia a fost dată decizia are sediul social în acest stat, trebuie completate numărul de înregistrare obișnuită și sediul social.

XX. Aplicarea în alte state membre¹

Notificări transmise de statele membre

Până în decembrie 2009, Comisia a primit notificări privind legile naționale care transpun prevederile deciziei-cadru de la următoarele treisprezece state membre: AT, CZ, DK, EE, FI, FR, HU, LT, LV, NL, RO, SI, UK. Următoarele șaisprezece state membre nu au transmis notificări: BE, BG, CY, DE, EL, ES, IE, IT, LU, MT, PL, PT, SE, SK.

Articolul 1 - Definiții

Articolul 1 definește termeni precum: „hotărâre”, „sancțiune financiară”, „stat emitent” și „stat de executare”.

¹ W. Hassemer, Warum Strafe sein muss, Berlin 2009, 25.

CZ, HU, RO și NL au inclus toți acești termeni, însă majoritatea statelor membre (AT, DK, EE, FI, FR, SI) au transpus numai definițiile referitoare la „hotărâre” și „sanctiune financiară”. LT și LV au transpus numai definiția referitoare la „sanctiune financiară”. O serie de legi privind transpunerea nu au dispoziții referitoare la anumite elemente din aceste definiții. Principalul element este nerecunoașterea de către legislația națională a Cehiei a responsabilității persoanelor juridice.

Articolul 2 - Stabilirea autorităților competente

Acest articol obligă statele membre să notifice Secretariatului General al Consiliului și Comisiei autoritățile naționale competente în sensul deciziei-cadru. Fiecare stat membru poate desemna, dacă este necesar în urma organizării sistemului său intern, una sau mai multe autorități centrale responsabile cu transmiterea și primirea pe cale administrativă a hotărârilor și sprijinirea autorităților competente.

În unele state membre, autoritățile care au competența de a emite sau de a pune în executare hotărâri sunt instanțele naționale (AT, CZ, HU, LT, LV, SI, RO). În alte state membre, autoritatea centrală este desemnată ca autoritate emitentă sau de executare. Acesta este cazul în DL și EE (Ministerul Justiției), NL (Procuratura din Leeuwarden). În FR, Ministerul Public este autoritatea competentă să emită hotărârea, iar procurorii sunt cei care au competența punerii în executare.

Pentru transmiterea documentelor, în CZ, HU, LT, LV și SI este desemnată o autoritate centrală (Ministerul Justiției).

FI a desemnat Oikesrekisterikeskus (Legal Registry Centre) drept autoritate competentă, în temeiul articolului 2.

Articolul 3 – Drepturi fundamentale

În conformitate cu articolul 3, decizia-cadru nu are ca efect modificarea obligației de a se respecta drepturile fundamentale și principiile juridice fundamentale consacrate de articolul 6 din tratat.

Mai multe state membre consideră că acest articol nu necesită transpunere (DK, FR, NL). AT și HU l-au transpus ca temei obligatoriu de refuz al punerii în executare. Unele state membre au invocat legislația națională în domeniu (LT, SI). FI a transpus această dispoziție ca prevedere care să constituie un temei de refuz al aplicării unei hotărâri atunci când există motive valabile de a presupune că au fost încălcate garanțiile procedurale pe parcursul procedurii în urma căreia a fost adoptată hotărârea respectivă.

Articolul 4 - Comunicarea hotărârilor și prezentarea acestora autorității centrale

În conformitate cu acest articol, hotărârea respectivă, însoțită de un certificat, poate fi comunicată autorităților competente ale unui stat membru în care persoana fizică sau juridică împotriva căreia a fost pronunțată o hotărâre are proprietăți sau venituri, domiciliază sau, în cazul unei persoane juridice, are sediul social. Comunicarea documentelor are loc direct între autoritățile competente.

CZ, FI, HU, LT, LV, NL și RO au transpus toate elementele din articolul 4 în legislațiile naționale de transpunere. AT, DK, FR și SI au transpus numai parțial această dispoziție.

În EE, sancțiunea poate fi executată în legătură cu persoanele care sunt cetățeni ori au reședința permanentă în statul membru emitent, precum și în legătură cu persoanele care se află pe teritoriul statului membru în cauză însă nu vor fi extrădate, precum și în legătură cu persoanele juridice care sunt înregistrate pe teritoriul statului membru de executare.

Articolul 5 – Domeniu de aplicare

Acest articol include o listă de infracțiuni care determină recunoașterea și executarea hotărârilor, fără verificarea dublei incriminări în cazul în care cei care le-au comis sunt pasibili de pedeapsă în statul membru emitent. Toate celelalte infracțiuni pot face obiectul unei asemenea verificări de către statul membru de executare. În listă sunt enumerate 32 de infracțiuni menționate deja în alte decizii-cadru (de exemplu, decizia privind mandatul european de arestare), precum și alte infracțiuni, cum ar fi:

- conducerea vehiculelor cu încălcarea normelor de circulație rutieră, inclusiv încălcarea reglementărilor referitoare la orele de conducere și perioadele de odihnă și a reglementărilor privind transportul mărfurilor periculoase;
- contrabanda de mărfuri,
- încălcări ale drepturilor de proprietate intelectuală,
- amenințări și acte de violență împotriva persoanelor, inclusiv violență în cursul evenimentelor sportive,
- vandalism criminal,
- furt,
- infracțiuni stabilite de statul emitent care vizează obligații de executare ce decurg din instrumentele adoptate în temeiul Tratatului CE sau al titlului VI din Tratatul UE.

AT, DK, EE, FI, FR, HU, LT, NL, RO, UK au transpus lista. În cazul CZ, LV și SI, o parte din listă nu a fost anexată.

Articolul 6 – Recunoașterea și executarea hotărârilor

În conformitate cu articolul 6, hotărârea în cauză este recunoscută fără să fie necesară altă formalitate și se iau imediat toate măsurile necesare pentru executarea acesteia.

CZ, DK, FI, FR, LV și NL au transpus această dispoziție. AT, EE, HU, LT și SI au transpus parțial dispoziția. În general, statele membre nu au prevăzut nici un termen de executare.

Articolul 7 – Temeiuri de nerecunoaștere și neexecutare

Articolul 7 prevede o serie de motive în temeiul cărora poate fi refuzată recunoașterea sau executarea. Toate motivele menționate în acest articol sunt facultative.

Acestea sunt următoarele:

- nu există un certificat, acesta este incomplet sau în mod evident nu corespunde hotărârii (transpus cu titlu facultativ de: FI, FR, HU; transpus cu titlu obligatoriu de: AT, CZ, DK, LT, LV, NL, SI, RO; EE l-a transpus cu titlu parțial obligatoriu, parțial facultativ)
- ne bis in idem (principiu transpus cu titlu facultativ de: DK, FI; transpus cu titlu obligatoriu de: AT, CZ, EE, FR, HU, LT, LV, NL, SI, RO)
- principiul dublei incriminări (transpus cu titlu facultativ de: DK, FI; transpus cu titlu obligatoriu de: AT, CZ, EE, FR, HU, LT, LV, NL, SI, RO)
- executarea este prescrisă (principiu transpus cu titlu facultativ de: DK, FI; transpus cu titlu obligatoriu de: AT, CZ, EE, FR, HU, LT, LV, NL, SI, RO)
- principiul teritorialității (transpus cu titlu facultativ de: FI, FR, HU, NL; transpus cu titlu obligatoriu de: AT, CZ, DK, LV, SI, RO; netranspus de EE și LT)

- imunitate (principiu transpus cu titlu facultativ de: FI; transpus cu titlu obligatoriu de: AT, CZ, DK, EE, FR, HU, LT, LV, NL, SI, RO)
- vârsta responsabilității penale (principiu transpus cu titlu facultativ de: FI; transpus cu titlu obligatoriu de: AT, CZ, DK, EE, FR, HU, LT, LV, NL, SI, RO)
- drepturile persoanei care face obiectul cauzei (principiu transpus cu titlu facultativ de: FI; transpus cu titlu obligatoriu de: AT, CZ, DK, EE, FR, LT, LV, NL, SI, RO; HU nu l-a transpus)
- sancțiunea este mai mică de 70 EUR (transpus cu titlu facultativ de: FI, FR, NL; transpus cu titlu obligatoriu de: AT, CZ, EE (1000 coroane), DK, HU, LT, LV, SI, RO)
- Motive suplimentare stabilite de șase state membre:
- În conformitate cu declarația CZ, având în vedere că legislația sa națională nu recunoaște responsabilitatea persoanelor juridice, executarea cererilor referitoare la aceste persoane va fi respinsă;
- Motivele suplimentare pentru EE se referă la: hotărârea unei instanțe, în cazul în care hotărârea nu a intrat în vigoare; hotărârea adoptată de o instanță care nu este considerată independentă (EE face deosebirea între cauzele privind propriii cetățeni și cauzele privind alți cetățeni ai UE);
- FI a adăugat un motiv cu titlu obligatoriu: dacă există motive întemeiate de a presupune că garanțiile procedurale au fost încălcate în cursul procedurii în urma căreia a fost adoptată hotărârea;
- HU a menționat câteva motive obligatorii suplimentare: infracțiunea penală pe care se întemeiază hotărârea statului membru este de competența Ungariei [articolele (3) și (4) din Codul penal]; în plus, infracțiunea penală este supusă amnistierii, în conformitate cu legislația Ungariei. Alte situații se referă la cazurile în care a trecut un an de la intrarea în vigoare a hotărârii adoptate de alt stat și termenul de limitare a fost depășit. Acest fapt nu împiedică punerea în executare începută în perioada de limitare;
- LV a adăugat drept motive obligatorii: motive pe baza cărora se consideră că sancțiunea a fost impusă drept pedeapsă pe motive legate de rasă, convingeri religioase, etnie, sex ori opinii politice, precum și în cazul în care hotărârea nu poate fi executată în LV;
- SI a adăugat două motive: motive pe baza cărora se consideră că sancțiunea a fost impusă drept pedeapsă pe motive legate de rasă, sex, opinii politice sau religioase, precum și în cazul în care executarea sentinței ar fi contravenit constituției Sloveniei.

Articolul 8 – Stabilirea sumei de plată

Acest articol se referă la situația în care faptele menționate în hotărâre nu au fost comise pe teritoriul statului membru emitent. În acest caz, statul de executare poate decide să reducă suma prevăzută pentru sancțiunea aplicată la valoarea maximă prevăzută pentru fapte de același gen în cadrul legislației naționale a statului de executare, atunci când faptele respective sunt supuse jurisdicției statului în cauză. Dacă este cazul, autoritatea competentă din statul de executare convertește contravaloarea sancțiunii în moneda statului de executare, la cursul de schimb în vigoare în momentul impunerii sancțiunii.

AT, CZ, DK, FI, FR, HU, LT, NL, SI, RO au transpus această dispoziție. EE nu a transpus dispoziția. LV a făcut trimitere numai la conversia monedei.

Articolul 9 – Legea care reglementează executarea hotărârii

În conformitate cu articolul 9, executarea hotărârii se supune legislației statului de executare, similar unei sancțiuni financiare impusă de statul de executare. În cazurile în care sancțiunea a fost achitată în totalitate sau în parte, aceasta se deduce în întregime din valoarea sancțiunii care urmează a fi pusă în aplicare în statul de executare.

În orice situație, o sancțiune financiară emisă împotriva unei persoane juridice este executată chiar dacă statul executant nu recunoaște principiul răspunderii penale a persoanelor juridice.

AT, FI, FR, NL, SI și RO au transpus acest articol. DK, EE, HU, LT și LV au transpus numai parțial acest articol.

Transpunerea parțială a acestui articol a fost determinată de faptul că alineatul 3 referitor la persoanele juridice nu a fost transpus. Unele state membre au invocat legislația națională în domeniu (AT, FR, NL). În CZ, legislația națională nu recunoaște răspunderea persoanelor juridice.

Articolul 10 – Pedepsa cu închisoarea sau altă sancțiune alternativă de substituție în cazul nerecuperării sancțiunii financiare

Atunci când nu este posibil să se execute o hotărâre, total sau parțial, statul de executare poate aplica sancțiuni alternative, inclusiv pedepse privative de libertate, dacă acest lucru este prevăzut de legislația statului respectiv pentru astfel de cazuri, iar statul emitent a permis aplicarea acestor sancțiuni alternative în certificatul prevăzut la articolul 4. Severitatea sancțiunii alternative se stabilește în conformitate cu legislația statului de executare, însă nu va depăși nivelul maxim prevăzut în certificatul transmis de statul emitent.

AT, CZ, HU, LT, SI și RO au transpus dispoziția. În cazul LV, unele dispoziții nu au fost introduse. EE a prevăzut schimbarea sancțiunii financiare în pedeapsă cu închisoarea ori serviciu în folosul comunității.

Unele state membre au declarat că, în conformitate cu sistemul lor național, nu se pot aplica sancțiuni financiare fie pe teritoriul lor, fie în afara teritoriului (FI, FR) ori numai pe teritoriul lor (DK). NL a transpus dispoziția. În Olanda, judecătorii pot permite pedeapsa cu închisoarea numai în următoarele situații: autoritatea competentă care a impus sancțiunea financiară a prevăzut în hotărâre că pedeapsa cu închisoarea este posibilă în cazul în care sancțiunea nu a fost executată; sancțiunea financiară nu a fost achitată de către persoana condamnată și nu sunt alte căi pentru executarea sancțiunii; în fine, autoritatea emitentă a fost de acord cu închisoarea drept posibilă alternativă a sancțiunii financiare.

Articolul 11 – Amnistie, grațiere, revizuirea sentinței

În temeiul acestui articol, atât amnistia, cât și grațierea pot fi acordate de statul emitent și de statul de executare, însă numai statul emitent poate stabili situația în care se aplică reexaminarea hotărârii.

Unele state membre au transpus acest articol (FI, NL). Dispozițiile CZ și DK de transpunere se referă numai la acordarea grațierii pe teritoriile lor. LT a transpus dispoziția în ceea ce privește amnistia și grațierea, însă nu au făcut nici o referire la reexaminarea hotărârii. În conformitate cu legislația EE, amnistia, grațierea și reexaminarea hotărârii au loc în statul emitent. LV a prevăzut situația în care hotărârile de amnistiere și de grațiere adoptate în statul membru emitent sunt obligatorii pentru LV. AT și SI au transpus dispoziția privind amnistia și grațierea drept motiv obligatoriu de respingere (în plus, SI a invocat legislația națională în materie). În ceea ce privește revizuirea, AT a declarat că această dispoziție nu necesită transpunere.

HU nu a transpus acest articol. Nici FR nu a transpus acest articol, însă au fost invocate prevederile legislației naționale în domeniu.

Articolul 12 – Încetarea executării hotărârilor

Acest articol prevede obligația ca autoritatea competentă a statului de executare să fie informată imediat cu privire la orice hotărâre sau măsură în urma căreia hotărârea încetează să mai fie executorie sau este retrasă din statul de executare, din orice alt motiv. În urma acestei informări, statul de executare are obligația de a nu mai executa hotărârea.

AT, CZ, DK, FI, FR, HU, LT, LV, NL, SI și RO au transpus în totalitate această dispoziție. EE nu a transpus acest articol.

Articolul 13 – Alocarea sumelor obținute din executarea deciziilor

Acest articol prevede că sumele obținute din executarea hotărârilor revin statului de executare, în afara cazului în care se convine altfel, în special atunci când există victime care nu sunt parte la procedurile civile.

Acest articol a fost transpus de AT, CZ, DK, FI, FR, HU, LT, NL, SI, RO. EE și LV nu au transpus această dispoziție.

Articolul 14 – Informații transmise de statul de executare

Conform acestui articol, autoritatea competentă din statul de executare informează imediat autoritatea competentă din statul emitent cu privire la hotărârile adoptate în ceea ce privește recunoașterea sau executarea unei hotărâri.

AT, CZ, FI, HU, LT, LV, NL, SI au transpus acest articol. FR a transpus acest articol cu excepția schimbării sancțiunilor, caz care nu este prevăzut de legislația națională a Franței.

EE nu a transpus acest articol. DK a declarat că această dispoziție nu necesită transpunere.

Articolul 15 – Consecințele comunicării unei hotărâri

Acest articol se referă la cazurile în care statul emitent, în mod excepțional, poate da curs executării.

În afară de EE, toate statele membre care au trimis notificări au transpus acest articol.

Articolul 16 – Regim lingvistic

Articolul 16 prevede că certificatul trebuie tradus în limba oficială a statului de executare sau într-una din limbile oficiale ale acestuia. Totuși, orice stat membru poate declara în orice moment că va accepta traducerea într-o altă limbă oficială sau în mai multe limbi oficiale.

Majoritatea statelor membre solicită traducerea în limba lor oficială (AT, CZ, DK, FR, HU, RO). Alte state acceptă, în plus, limba engleză (EE, LT, LV, NL, SI). FI acceptă certificate în limbile finlandeză, suedeză ori engleză și în alte limbi, dacă nu există impedimente în ceea ce privește aprobarea certificatului.

Articolul 17 – Costuri

Acest articol prevede că statele membre nu pretind unul altuia rambursarea costurilor ce rezultă din aplicarea prezentei decizii-cadru. AT, CZ, FI, NL, SI, RO au transpus acest articol. EE, HU și LV nu au transpus acest articol. DK, FR și LT au declarat că această dispoziție nu necesită transpunere.

Urmează un rezumat al statelor membre care au implementat decizia-cadru

	Stadiul de implementare a Deciziei-cadru	Transmiterea Legislației Naționale	Notificare Articolul 2(1) Autorități Competente	Notificarea Articolului 16 Limbi
BELGIA	Activitate legislativă în desfășurare			
BULGARIA				
REPUBLICA CEHĂ	Implementată	DA	<p>1/ Statul emițător este Republica Cehă: Instanțele judecătorești competente locale, regionale, judecătoriile și tribunalele, Tribunalul Praga, Tribunalul Brno și Curtea Supremă a Republicii Cehia</p> <p>2/ Statul executor este Republica Cehă: Instanțele judecătorești competente locale și regionale și Tribunalul Praga</p> <p>+ vezi anexele până la 8390/08 COPEN 74</p>	cehă
DANEMARCA	Implementată	DA	<p>Justitsministeriet Slotsholmsgade 10 1216 København K; Danemarca Telefon: +45 7226 8400 Fax: +45 3392 2689 E-mail: jm@jm.dk Vezi : 10909/07 COPEN 97</p>	<p>Daneză</p> <p>Vezi: 10909/07 COPEN 97</p>
GERMANIA				
ESTONIA	Implementată	DA	<p>Ambele, atât ca stat emițător, cât și ca stat executor: Ministerul Justiției, Tõnismägi 5a Tallin 15191, Estonia Tel: +372 620 81 00 E-mail: ifo@just.ee Vezi 14381/08</p>	Estonă sau engleză
GRECIA				
SPANIA	Implementată	DA	Autoritățile competente în materie penală	Spania:
FRANȚA	Implementată	DA	<p>– pentru emiterea penalităților monetare, procurorii (magistrați) și oficialii Parchetului;</p> <p>– pentru executarea penalităților monetare, procurorii publici (procureurs de la République) cu jurisdicție teritorială.</p> <p>Vezi 11080/07 COPEN 102</p>	Franceză
IRLANDA				
ITALIA	(Proiect de lege)			(Italiană)
CIPRU				
LETONIA	Implementată	DA	<p><u>Autoritatea competentă în statul executor :</u> Judecătoria</p> <p><u>Autoritatea competentă în statul emițător :</u> Orice instanță judecătorească sau</p>	Letonă sau engleză

			<p>Parchetul <u>Autoritatea centrală:</u> Ministerul Justiției Tieslietu ministrija (Ministerul Justiției) Brīvības bulv. 36 - Rīga LV-1536; Letonia tel.: +371 67036801 +37167036716 fax: +3716720823 e-mail: tm.kanceleja@tm.gov.lv Vezi 14385/08</p>	
LITUANIA	Implementată	DA	<p><u>Statul executor:</u> Tribunalele din zonele în care persoana fizică sau juridică care a primit o penalitate monetară își are domiciliul sau sediul. În cazul în care persoana fizică căreia i s-a aplicat o penalitate monetară nu are domiciliul în Republica Lituania sau când persoana juridică nu își are sediul în Republica Lituania, penalitatea monetară este recunoscută de către tribunalul din zona în care se găsește proprietatea sau partea principală a acesteia din care se poate recupera prejudiciul</p> <p><u>Statul emițător:</u> Instanțe judecătorești de competență generală (judecătorii, tribunale, Curtea de Apel a Lituaniei și Curtea Supremă a Lituaniei) <u>Autoritatea centrală</u> Ministerul Justiției al Republicii Lituania (Gedimino pr. 30/1, LT-01104, Vilnius, Lituania. Tel. (370) 5266 2933 Fax (370) 5262 5940)</p>	LITUANIA
LUXEMBURG				
UNGARIA	Implementată	DA	<p>1/ În cazul în care Republica Ungaria este statul emițător, instanțele sale judecătorești sunt competente conform deciziei-cadru 2/ În cazul în care Republica Ungaria este statul executor, instanțele judecătorești ale Republicii Ungaria sunt competente conform deciziei-cadru. Vezi SN 4073/07</p>	UNGARIA
MALTA				
OLANDA	Implementată	Da	<p>Procurorul public al Parchetului din Leeuwarden. Autoritatea competentă responsabilă cu transmiterea și primirea administrativă a deciziilor: Centraal Justitieel Incassobureau Europese geldelijke sancties</p>	Olandeză sau engleză, certIFICATELE intr-o altă limbă oficială a statelor membre ale Uniunii

			Postbus 22005 8900 KA Leeuwarden tel. +31 (0)58 2533700 Vezi documentul 5388/08 COPEN 6	Europene vor fi acceptate doar dacă sunt însoțite de o traducere în limba engleză. Vezi documentul 5388/08 COPEN 6
AUSTRIA	Implementată	DA	1/ Tribunalul din regiunea în care domiciliază permanent sau nu persoana fizică sau juridică împotriva căreia s-a luat decizia. O listă cu tribunalele competente și cu adresele lor poate fi găsită în Anexa II a documentului 7026/1/08 REV 1 COPEN 39 2/Autoritatea administrativă regională sau departamentul poliției federale din regiunea în care domiciliază permanent sau nu persoana fizică sau juridică împotriva căreia s-a luat decizia. O listă cu autoritățile administrative regionale și cu departamentele poliției federale împreună cu adresele lor poate fi găsită în Anexa III a documentului 7026/1/08 REV1 COPEN 39	Germană sau certificatele în alte limbi vor fi acceptate pe o bază reciprocă. Vezi: 7026/1/08 REV1 COPEN 39
POLONIA				
PORTUGALIA				
ROMÂNIA	Implementată	DA	Curții	Română
SLOVENIA	Implementată	NU	Tribunale sau judecătorii (pentru o listă detaliată: vezi 13174/08 COPEN 161)	Slovenă sau engleză (vezi 13174/08 COPEN 161)
SLOVACIA	implementată	DA		Slovacă
FINLANDA	Implementată	DA	Centrul Legal de Înregistrare Adresă: Centrul Legal de Înregistrare Linnankatu 3b P.O. Box 157 FI-13101 Hämeenlinna Finlanda Tel. +358 10 36 65631 Fax +358 10 36 65703 e-mail: oikeusrekisterikeskus@om.fi (vezi 7965/07 COPEN 40)	Finlandeză, suedeză sau engleză. (vezi 7965/07 COPEN 40)
SUEDIA	(Proiect de lege)			
REGATUL UNIT AL MARI BRITANII ȘI IRLANDEI DE NORD	implementată	DA	Emitere și executare: Pentru Anglia și Wales: curțile magistraților Pentru Scoția: instanțele șerifilor sau instanțele judecătoriale păcii (JP) Pentru Irlanda de Nord: Crown Court, curtea magistraților și orice curte de apel	

XXI. Utilizarea certificatului

Pentru executarea sancțiunilor financiare se va utiliza certificatul anexat. Acest formular se va completa punctual. Este importantă citirea cu atenție a certificatului. Atenție, certificatul trebuie să furnizeze autorității executante toate informațiile necesare în vederea executării.

CERTIFICAT

prevăzut la articolul 4 din Decizia-cadru 2005/214/JAI a Consiliului privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce a sancțiunilor financiare

- (a) * Stat emitent:
* Stat executant:

La început, se va trece statul emitent și statul executant. Este suficient să se menționeze numele statelor membre.

- (b) Autoritatea care a emis decizia de impunere a sancțiunii financiare:
Denumirea oficială:
Adresa:
Numărul de referință al dosarului (...):
Nr. tel. (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului):
Nr. fax (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului):
E-mail (după caz):
Limbă în care este posibil să se comunice cu autoritatea emitentă:
Detalii de contact pentru persoana (persoanele) de contactat pentru a se obține informații suplimentare în scopul executării deciziei sau, dacă este cazul, în scopul transferării către statul emitent a banilor obținuți din executare (nume, titlu/grad, nr. tel., nr. fax și, dacă este cazul, e-mail):

La litera b se va completa adresa de contact a autorității care a luat decizia. În cazul unor ambiguități, statul executant poate contacta direct autoritatea care a luat decizia.

- (c) Autoritatea competentă pentru executarea deciziei de impunere a sancțiunii financiare în statul emitent [dacă autoritatea este diferită de autoritatea de la punctul (b)]:
Denumirea oficială:
Adresa:
Nr. tel. (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului):
Nr. fax (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului):
E-mail (după caz):
Limbă în care se poate comunica cu autoritatea competentă pentru executare:
Detalii de contact pentru persoana (persoanele) de contactat pentru a se obține informații suplimentare în scopul executării deciziei sau, dacă este cazul, în scopul transferării către statul emitent a banilor obținuți din executare (nume, titlu/grad, nr. tel., nr. fax și, dacă este cazul, e-mail):

La litera c se va completa autoritatea competentă pentru executarea deciziei de impunere a sancțiunii financiare în statul emitent, dacă autoritatea este diferită de autoritatea de la punctul (b).

- (d) În cazul desemnării unei autorități centrale pentru transmiterea din punct de vedere administrativ a deciziilor de impunere a sancțiunilor financiare în statul emitent:
Denumirea autorității centrale:
.....
Persoana de contact, după caz (titlu/grad și nume):
Adresa:
Numărul de referință al dosarului:
Nr. tel. (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului):
Nr. fax (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului):

E-mail (după caz):

Unele state membre au decis că autoritatea centrală se va ocupa de transmiterea deciziilor de impunere a sancțiunilor financiare în statul emitent. În acest caz, se va completa și acest punct.

- (e) Autoritatea sau autoritățile care pot fi contactate (în cazul în care au fost completate punctul (c) și/sau (d)):

Autoritatea menționată la punctul (b)

Poate fi contactată pentru chestiuni privind:

Autoritatea menționată la punctul (c)

Poate fi contactată pentru chestiuni privind:

Autoritatea menționată la punctul (d)

Poate fi contactată pentru chestiuni privind:

La litera e se vor furniza informații privind consultarea, dacă este implicată pentru transmitere și o autoritate centrală, pe lângă autoritatea competentă pentru executarea deciziei.

- (f) Informații privind persoana fizică sau juridică împotriva căreia s-a impus sancțiunea financiară:

1. În cazul persoanelor fizice

Denumire:

Prenume:

Numele înainte de căsătorie, după caz:

Alte nume, după caz:

Sex:

Cetățenie:

Număr de identitate sau număr de securitate socială (după caz):

Data nașterii:

Locul nașterii:

Ultima adresă cunoscută:

Limbă (limbi) pe care persoana le înțelege (dacă se știe):

- (a) Dacă decizia este transmisă statului executant deoarece persoana împotriva căreia a fost pronunțată decizia își are reședința obișnuită, se adaugă următoarele informații:

Reședința obișnuită în statul executant:

- (b) Dacă decizia este transmisă statului executant deoarece persoana împotriva căreia a fost pronunțată decizia are proprietăți în statul executant, se adaugă următoarele informații:

Descrierea proprietăților persoanei:

Localizarea proprietăților persoanei:

- (c) Dacă decizia este transmisă statului executant deoarece persoana împotriva căreia a fost pronunțată decizia are venituri în statul executant, se adaugă următoarele informații:

Descrierea sursei sau surselor de venit ale persoanei:

Localizarea sursei sau surselor de venit ale persoanei:

2. În cazul persoanelor juridice:

Denumire:

Forma de persoană juridică:

Număr de înmatriculare (după caz) [1]:

Sediul social (după caz) [1]:

Adresa persoanei juridice:

- (a) Dacă decizia este transmisă statului executant deoarece persoana juridică împotriva căreia a fost pronunțată decizia are proprietăți în statul executant, se adaugă următoarele informații:

Descrierea proprietăților persoanei juridice:

Localizarea proprietăților persoanei juridice:

- (b) Dacă decizia este transmisă statului executant deoarece persoana juridică împotriva căreia a fost pronunțată decizia are venituri în statul executant, se adaugă următoarele informații:

Descrierea sursei sau surselor de venit ale persoanei juridice:

Localizarea sursei sau surselor de venit ale persoanei juridice:

Este cu atât mai bine cu cât statul membru executant cunoaște mai multe informații privind persoana condamnată. Furnizarea mai multor informații va ajuta la evitarea executării unei decizii împotriva unei persoane greșite. Poate exista o persoană cu același nume, de aceea

furnizarea de mai multe informații ajută la identificarea corectă a persoanei. În cazul persoanelor juridice, este util să se specifice numărul de înmatriculare, pentru a evita confuziile.

[1] În cazul în care o decizie este transmisă statului executant deoarece persoana juridică împotriva căreia a fost dată decizia are sediul social în acest stat, trebuie completate numărul de înregistrare obișnuită și sediul social.

(g) Decizia de impunere a unei sancțiuni financiare:

1. Natura deciziei de impunere a sancțiunii financiare (bifați caseta relevantă):

(i) Decizia unei instanțe judecătorești a statului emitent pentru o faptă penală în temeiul legii statului emitent

(ii) Decizia privind o faptă penală a unei autorități a statului emitent, alta decât o instanță judecătorească conform legislației statului emitent. Se confirmă că persoana în cauză a avut ocazia de a i se judeca cauza de o instanță judecătorească cu competență specială în materie penală.

(iii) Decizia unei autorități a statului emitent, alta decât o instanță judecătorească, privind fapte care sunt pedepsite în temeiul legislației interne a statului emitent, constituind încălcări ale normelor de drept. Se confirmă că persoana în cauză a avut ocazia de a i se judeca cauza de instanță judecătorească cu competență specială în materie penală.

(iv) Decizia unei instanțe judecătorești cu competență specială în materie penală cu privire la o decizia prevăzută la punctul (iii).

Decizia a fost dată la (data):

Decizia a devenit definitivă la (data):

Număr de referință al deciziei (după caz):

Sancțiunea financiară constituie o obligație de a plăti (a se bifa caseta (casetele) relevante și indica suma (sumele) cu indicarea monedei):

(i) O sumă de bani la condamnarea pentru o infracțiune, impusă printr-o decizie.

Suma:

(ii) O despăgubire impusă în aceeași decizie în beneficiul victimelor, atunci când victima nu se poate constitui parte civilă la proceduri și instanța judecătorească acționează în temeiul competenței sale penale.

Suma:

(iii) O sumă de bani pentru cheltuielile procedurilor judiciare sau administrative aferente hotărârii.

Suma:

(iv) O sumă de bani pentru un fond public sau o organizație de sprijinire a victimelor, impusă în aceeași decizie.

Suma:

Suma totală a sancțiunii financiare cu indicarea monedei:

2. Un rezumat al faptelor și o descriere a împrejurărilor în care infracțiunea sau infracțiunile au fost săvârșite, inclusiv data și locul:

Natura și calificarea juridică a infracțiunii (infracțiunilor) și dispoziția legală/codul aplicabil pe baza căreia a fost pronunțată decizia:

3. În măsura în care infracțiunea (infracțiunile) identificată (identificate) la punctul 2 de mai sus constituie una sau mai multe din următoarele:

infracțiuni, se va confirma prin bifarea casetei (casetelor) relevante:

participarea la o organizație criminală;

terorism;

trafic de persoane;

exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă;

traficul ilicit de narcotice și substanțe psihotrope;

traficul ilicit de arme, muniții și explozivi;

corupție;

frauda, inclusiv cea care aduce atingere intereselor financiare ale Comunităților Europene în sensul

Convenției din 26 iulie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene;

spălarea produselor infracțiunii;

falsificarea, inclusiv falsificarea monedei euro;

delicte informatice;

infrațiuni împotriva mediului, inclusiv traficul ilicit de specii animale pe cale de dispariție și traficul de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție;
complicitate la trecerea frauduloasă a frontierei și la ședere ilegală;
omucidere voluntară, vătămare corporală gravă;
trafic ilicit de organe și țesuturi umane;
răpire, sechestrare și luare de ostatici;
rasism și xenofobie;
furt organizat sau armat;
trafic ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă;
escrocherie;
înșelătorie și extorcare de fonduri;
contrafacerea și pirateria produselor;
falsificarea documentelor administrative și trafic de fals;
falsificarea mijloacelor de plată;
trafic ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere;
trafic ilicit de materiale nucleare sau radioactive;
trafic de vehicule furate;
viol;
incendiere;
infrațiuni de competența Curții Penale Internaționale;
deturnare de aeronave/nave;
sabotaj;
conduită contrară normelor de trafic rutier, inclusiv încălcarea reglementărilor referitoare la orele de conducere și perioadele de odihnă și a reglementărilor privind bunurile periculoase;
contrabanda de mărfuri;
încălări ale drepturilor de proprietate intelectuală;
amenințări și acte de violență împotriva persoanelor, inclusiv violență în cursul evenimentelor sportive;
vandalism criminal;
furt;
infrațiuni stabilite de statul emitent care vizează obligații de executare ce decurg din instrumentele adoptate în temeiul Tratatului CE sau al titlului VI din Tratatul UE.

Dacă este bifată această casetă, se vor indica dispozițiile exacte ale instrumentului adoptat în temeiul Tratatului CE sau al Tratatului UE vizate de infrațiune:

4. În măsura în care infrațiunea sau infrațiunile identificate la punctul 2 de mai sus nu sunt reglementate de punctul 3, se va descrie complet infrațiunea sau infrațiunile în cauză:

(h) Precizări privind decizia de impunere a sancțiunii financiare

1. A se confirma că (se va bifa caseta corespunzătoare):
 - (a) decizia este definitivă
 - (b) după cunoștința autorității emitente a certificatului, în statul executant nu a fost emisă nici o decizie împotriva aceleiași persoane pentru aceleași fapte și nu a fost executată nici o asemenea decizie în vreun stat, altul decât statul emitent sau statul executant.
2. A se menționa dacă această cauză a făcut obiectul unei proceduri scrise:
 - (a) Nu.
 - (b) Da. Se confirmă că, în conformitate cu legislația statului emitent, persoana în cauză a fost informată personal sau printr-un reprezentant, competent în conformitate cu legislația internă cu privire la dreptul său de a contesta cauza și de termenul unei asemenea căi de atac
3. A se menționa dacă persoana în cauză a compărut personal în procedură:
 - (a) Da, a compărut.
 - (b) Nu. Se confirmă:
că persoana a fost informată personal sau printr-un reprezentant, competent în conformitate cu legislația internă, cu privire la procedură în conformitate cu legislația statului emitent, sau
că persoana a indicat că nu contestă cauza.

4. Plata parțială a sancțiunii

Dacă o parte a sancțiunii a fost deja plătită statului emitent sau, după cunoștința autorității emitente a certificatului, oricărui alt stat, se va indica suma care a fost plătită:

.....

Autoritatea executantă trebuie să verifice dacă decizia intră sub incidența prezentei decizii-cadru. Autoritatea poate efectua această verificare dacă dispune de informațiile necesare. La litera g) și h), autoritatea competentă pentru executare trebuie să completeze informațiile corespunzătoare.

(i) Sancțiuni alternative, inclusiv pedepse privative de libertate

1. A se declara dacă statul emitent permite aplicarea de către statul executant a unor sancțiuni alternative în cazul în care nu este posibilă executarea deciziei de impunere a unei sancțiuni, în întregime sau parțial:
da
nu

2. Dacă da, se va declara ce sancțiuni pot fi aplicate (natura sancțiunilor, nivelul maxim al sancțiunilor):
Detenție. Perioada maximă:
Serviciu comunitar (sau echivalent). Perioada maximă:
Alte sancțiuni. Descriere:

Dacă persoana condamnată nu are nici venituri, nici proprietăți și în decizie sunt stabilite sancțiuni alternative, aceste sancțiuni trebuie specificate aici.

- (j) Alte împrejurări relevante cauzei (informații opționale):

Aici trebuie completate informațiile suplimentare, cum ar fi numele avocatului persoanei condamnate.

(k) Textul deciziei de impunere a sancțiunii financiare este anexat la certificat.

Semnătura autorității emitente a certificatului și/sau a reprezentatului său atestând exactitatea conținutului certificatului:

.....

Denumire:

Funcție deținută (titlu/grad):

Data:

Ștampilă oficială (dacă este cazul)

Certificatul trebuie cel puțin semnat de autoritatea care emite certificatul.

XXII. Concluzii și critică

România a transpus decizia-cadru conform cerințelor. În comparație cu Decizia-cadru 2002/584/JAI din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre, România a redus numărul de limbi acceptate. În cazul acestei decizii-cadru, România accepta mandatul european de arestare în engleză și franceză, ceea ce a cauzat multe probleme. Mandatul european de arestare trebuia tradus de către autoritățile române, ceea ce, bineînțeles, ducea la întârzieri ale procedurii și costa foarte mult.

C. ORDINUL DE CONFISCARE

I. Obiectiv (articolul 1)

În statele membre ale Uniunii Europene există și coexistă proceduri juridice diferite în vederea confiscării produselor infracțiunii. Agențiile naționale responsabile pentru depistarea activelor reprezintă o condiție preliminară pentru o confiscare de succes, dar și pentru cooperare internațională.

În preambulul prezentei decizii-cadru, scopul este acela „*de a facilita cooperarea între statele membre în materie de recunoaștere reciprocă și de executare a hotărârilor de confiscare a bunurilor astfel încât un stat membru să fie obligat să recunoască și să execute pe teritoriul său hotărârile de confiscare emise de către o instanță competentă în materie penală a unui alt stat membru. Prezenta decizie-cadru se află în strânsă legătură cu Decizia-cadru 2005/212/JAI a Consiliului din 24 februarie 2005 privind confiscarea produselor, a instrumentelor și a bunurilor având legătură cu infracțiunea. Scopul deciziei-cadru menționate este de a garanta că toate statele membre dispun de norme eficiente în materie de confiscare a produselor infracțiunii, în special cu privire la sarcina probei în ceea ce privește sursa bunurilor deținute de o persoană condamnată pentru o infracțiune având legătură cu criminalitatea organizată*”.

Acea decizie-cadru se ocupă de Decizia-cadru 2001/50/JI a Consiliului din 5.07.2001, J.O. L 182, p.1, Decizia-cadru 2003/577/JI a Consiliului din 2.8.2003, J.O. L 196, p. 45, și Decizia-cadru 2005/212/JI a Consiliului din 15.3.2005, J.O. L 68, p. 49. Intenția de a combate crima organizată poate fi transformată doar printr-un sistem juridic corespunzător.

Aceste decizii-cadru menționate reprezintă rezultatul reuniunii de la Tampere din 15 și 16 octombrie 1999 și a programului de măsuri pentru punerea în aplicare a principiului recunoașterii reciproce a hotărârilor judecătorești, din 30 noiembrie 2000.

Aceste decizii-cadru sunt premergătoare Convenției Consiliului Europei din 8 noiembrie 1990 privind spălarea, descoperirea, indisponibilizarea și confiscarea produselor infracțiunii. Toate statele membre ale Uniunii Europene au ratificat convenția. Convenția obligă părțile semnatare să recunoască și să aplice hotărârile de confiscare date de o altă parte sau să înainteze o cerere autorităților competente în scopul obținerii unui ordin de confiscare și, dacă acesta este transmis spre executare, să fie executat. Părțile pot refuza cererile de confiscare inter alia dacă infracțiunea cu care are legătură cererea nu este o infracțiune conform legii Părții căreia i se solicită sau dacă legea Părții căreia i se solicită confiscarea nu este stipulată referitor la tipul de infracțiune cu care are legătură cererea.

În baza Convenției, principiul recunoașterii reciproce ar trebui să faciliteze cooperarea dintre autoritățile statelor membre pentru combaterea infracționalității transfrontaliere.

Astfel că indisponibilizarea și confiscarea bunurilor dincolo de granițe au devenit un instrument esențial în combaterea infracțiunilor.

II. Relația cu Decizia-cadru 2001/500/JAI, Decizia-cadru 2003/577/JAI și cu Decizia-cadru 2005/212/JAI

Prin Decizia-cadru 2001/500/JAI a Consiliului din 5.7.2001, J.O. L 182, p. 1, sunt stabilite prevederile privind spălarea banilor, identificarea, urmărirea, indisponibilizarea, sechestrarea și confiscarea instrumentelor și produselor infracțiunii ca urmare a deciziei Consiliului din 3 decembrie 1998 de a adopta Acțiunea Comună 98/699/JAI privind spălarea banilor,

identificarea, urmărirea, indisponibilizarea și confiscarea instrumentelor și produselor provenite din activități infracționale. Consiliul European reunit la Tampere a reținut că spălarea banilor reprezintă motivul central pentru crima organizată și că ar trebui eliminat complet oriunde apare. Decizia-cadru a intrat în vigoare la 5.07.2001. Această decizie-cadru obligă statul membru de a lua măsurile necesare în vederea garantării că legislația și procedurile sale privind confiscarea bunurilor din infracțiuni permit și, măcar în cazurile în care aceste bunuri nu pot fi sechestrate, confiscarea valorii proprietății corespunzătoare acestor bunuri, atât în proceduri strict interne, cât și în proceduri instituite la cererea unui alt stat membru, incluzând cereri de aplicarea a ordinelor străine de confiscare.

Prezenta decizie-cadru nu a folosit principiul recunoașterii reciproce a unei hotărâri. Prevede că statele membre vor adopta măsurile necesare pentru a garanta că toate cererile de la alte state membre ce au legătură cu identificarea, urmărirea, indisponibilizarea sau sechestrarea și confiscarea au aceeași prioritate în procesare ca și cea dată măsurilor din cadrul procedurilor interne. Statele membre vor adopta măsurile necesare respectării prevederilor acestei decizii-cadru până la 31 decembrie 2002.

Decizia-cadru 2003/577/JAI a Consiliului din 22 iulie 2003 privind executarea în Uniunea Europeană a ordinelor de indisponibilizare a bunurilor sau a probelor, J.O. nr. L 196, p.45, a reprezentat un pas înainte semnificativ. Prin acest instrument se aplică în totalitate principiul recunoașterii reciproce. Această decizie-cadru folosește și certificate ce ar trebui să faciliteze aplicarea deciziilor. Această decizie-cadru, precum și Decizia-cadru 2001/500/JAI a Consiliului din 5.7.2001, are intenția de a stabili regulile conform cărora un stat membru recunoaște și execută pe teritoriul său un ordin de indisponibilizare emis de o autoritate judiciară a unui alt stat membru în cadrul procedurilor penale. Prin aceste instrumente, activele sau probele ce pot rezulta din infracțiuni penale reprezintă măsuri juridice temporare îndepărtate temporar de la proprietar sau terți pentru a asigura că sunt supuse confiscării sau probării.

Decizia-cadru 2005/212/JAI a Consiliului din 24 februarie 2005 privind confiscarea produselor, a instrumentelor și a bunurilor având legătură cu infracțiunea (J.O. nr. L 68, 15.03.2005, pp. 49-51) are scopul de a asigura că toate statele membre au prevăzut în legislația lor reguli clare care guvernează confiscarea bunurilor provenite din infracțiuni, inter alia, în legătură cu obligația de a dovedi proveniența licită a bunurilor deținute de o persoană condamnată pentru săvârșirea unei infracțiuni de crimă organizată. Confiscarea este o măsură sau o pedeapsă, dispusă de o instanță ce respectă procedurile referitoare la o infracțiune penală sau la infracțiuni penale, ce duc la confiscarea definitivă de respectivul bun.

Decizia-cadru 2006/783/JAI a Consiliului din 6 octombrie 2006 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce pentru hotărârile de confiscare (J.O. nr. L 328, 24.11.2006, pp. 59-78) ar trebui, asemenea Deciziei-cadru 2005/212/JAI a Consiliului, să faciliteze cooperarea dintre statele membre referitor la recunoașterea reciprocă și aplicarea hotărârilor de confiscare a proprietății în vederea obligării unui stat membru să recunoască sau să aplice pe teritoriul său hotărârile pronunțate de o instanță competentă în materie penală a unui alt stat membru. Prezenta decizie-cadru este corelată cu Decizia-cadru 2005/212/JAI a Consiliului din 24 februarie 2005 privind confiscarea produselor, a instrumentelor și a bunurilor având legătură cu infracțiunea. Scopul acelei decizii-cadru este de a garanta că toate statele membre au reguli efective de guvernare privind confiscarea bunurilor ce reies dintr-o infracțiune, inter alia în legătură cu obligația de a dovedi legalitatea sursei activelor deținute de o persoană condamnată pentru o infracțiune ce are legătură cu crima organizată.

Privire generală – deciziile-cadru menționate:

Decizia-cadru a Consiliului	Măsura	Obiect		Observații
2001/500/JAI	Impune statelor membre să ia măsurile necesare pentru a nu exprima rezerve privind următoarele articole din Convenția din 1990, cu scopul de a intensifica măsurile împotriva crimei organizate, luate de statele membre	Identificarea, urmărirea, înghețarea, sechestrarea și confiscarea produselor având legătură cu infracțiunea	Executarea hotărârilor provizorii	Urmarea Convenției Europene din 8 noiembrie 1990
2003/577/JAI	Impune statelor membre să stabilească norme prin care un stat membru recunoaște și execută ordinele de indisponibilizare	Indisponibilizarea bunurilor care ar putea fi confiscate sau a probelor	Executarea hotărârilor provizorii	
2005/212/JAI	Impune statelor membre să asigure reguli eficiente care să guverneze confiscarea produselor infracțiunii	Confiscarea produselor infracțiunii și a bunurilor	Executarea hotărârilor definitive	
2006/783/JHA	Stabilirea unor norme prin care un stat membru recunoaște și execută decizia de confiscare	Confiscarea bunurilor, produselor și instrumentelor infracțiunii	Executarea hotărârilor definitive	

1. Ordin de indisponibilizare versus ordin de confiscare în legislație română

Indisponibilizarea

Conform concluziilor reuniunii Consiliului European din 15 și 6 octombrie 1999 de la Tampere, se determină garantarea luării pașilor reali pentru a urmări, indisponibiliza, sechestra și confisca bunurile ce au legătură cu infracțiunea. Nimeni nu trebuie să obțină un avantaj prin comiterea unei infracțiuni.

Indiferent de cine a comis o infracțiune și a obținut un beneficiu economic de pe urma acesteia, sau a primit un beneficiu economic pentru comiterea unei infracțiuni, acesta trebuie condamnat la plata sumei de bani echivalente cu profitul câștigat ilegal. Obiectele folosite pentru a comite o infracțiune trebuie să fie confiscate. Bunurile de pe urma unei infracțiuni trebuie returnate victimelor dacă este posibil.

Fiecare stat membru cunoaște aspectele juridice pentru a atinge acest scop. În statul în care se desfășoară ancheta, autoritățile trebuie să dispună de instrumentele legale pentru a intra în posesia obiectelor relevante precum bani ce reprezintă un câștig în legătură cu o infracțiune, instrumentele pentru săvârșirea infracțiunii și alte efecte ce pot fi folosite ca dovadă. După finalizarea procesului, instanța trebuie să aibă posibilitatea de a hotărî ce să facă cu obiectele sechestrate.

Jurisprudența deosebește efectele acestor măsuri juridice. Hotărârile de indisponibilizare deservesc drept temei pentru investigații. Scopul este de a priva persoanele suspectate de obiectele ce trebuie sechestrate conform Codului penal sau ce pot fi folosite ca dovadă în procedura penală. Hotărârile de indisponibilizare sunt măsuri juridice temporare.

Hotărârile de confiscare au scopul de a priva permanent de bunurile obținute prin comiterea de infracțiuni.

În legislația internă a României, în cazul indisponibilizării bunurilor există următorul temei juridic²:

- Articolele 163–168 din Codul de procedură penală;
- Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării actelor de terorism;
- *Legea nr. 39/2003* privind prevenirea și combaterea criminalității organizate;
- *Legea nr. 678/2001* privind prevenirea și combaterea traficului de persoane;
- Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri;
- Art. 22 din OUG nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție și art. 19 și 20 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție.

În conformitate cu dispozițiile art. 163 alin. 1 din Codul de procedură penală, măsurile asigurătorii se iau în cursul procesului penal de organul de urmărire penală sau de instanța de judecată și constau în indisponibilizarea prin instituirea unui sechestru al bunurilor mobile și imobile, în vederea reparării pagubei produse prin infracțiune, precum și pentru garantarea executării pedepsei amenzii.

Măsurile asigurătorii în vederea reparării pagubei se pot lua asupra bunurilor învinuitului sau inculpatului și ale persoanei responsabile civilmente, până la concurența valorii probabile a pagubei.

Măsurile asigurătorii pentru garantarea executării pedepsei amenzii se iau numai asupra bunurilor învinuitului sau inculpatului.

Ca regulă generală, când se comite orice tip de infracțiune, se pot stabili măsuri intermediare în timpul procesului penal fie de către un procuror, fie de către instanță, constând în indisponibilizare, prin impunerea unui sechestru asupra bunurilor mobile și imobile, în vederea unei confiscări speciale, compensând daunele rezultate din săvârșirea unei infracțiuni, precum și garantarea executării pedepsei amenzii. În cazul în care se săvârșesc infracțiuni de corupție, este obligatorie adoptarea măsurilor provizorii. Acestea sunt obligatorii și în cazul infracțiunilor orientate împotriva intereselor financiare ale Comunităților Europene (art. 20 din Legea nr. 78/2000), în cazul infracțiunilor de spălare de bani și finanțarea actelor de terorism (art. 24¹ din Legea nr. 656/2002), în cazul evaziunilor fiscale (art. 11 din Legea nr. 241/2005).

Indisponibilizarea este posibilă doar în cadrul unei investigații în desfășurare.

Măsura poate fi luată de către un procuror în timpul unei etape de investigație penală și de către un judecător în timpul judecății. Poate dura până la revocarea acesteia de către procuror sau de către instanță. Este aplicată, în timpul investigației penale, de către poliția judiciară, în temeiul unui ordin emis de procuror. În timpul unui proces, un executor judecătoresc este competent să aplice măsura.

Legea prevede anumite remedii legale pentru persoana în cauză. Conform art. 168 din Codul de procedură penală, acuzatul, partea răspunzătoare într-un proces civil, precum și orice altă persoană interesată poate depune o plângere la procuror sau instanță împotriva măsurii

2 Pentru mai multe informații, a se vedea Raportul de evaluare a României privind a cincea rundă de evaluări reciproce „Infracțiunile economice și anchetele financiare”, 17640/2/09 REV 2 CROMORG 188.

provizorii luate și împotriva mijloacelor de îndeplinire a acesteia, în orice etapă a procesului penal.

Furtul bunurilor sechestrate constituie o infracțiune conform art. 244 din Codul penal și se pedepsește cu închisoarea între o lună și un an sau cu o amendă, iar dacă fapta este comisă de către tutore pedeapsa va fi de închisoare între 3 luni și 2 ani sau amendă.

Legea stabilește și modul în care sunt gestionate bunurile. Conform art. 165 din Codul de procedură penală, autoritatea ce aplică sechestrul este obligată să identifice și să evalueze bunurile sechestrate; dacă este cazul poate apela și la experți.

Este obligatoriu să se sechestrze bunurile perisabile, obiectele făcute din metale prețioase sau pietre prețioase, mijloace străine de plată, valori mobiliare locale, obiecte de artă și din muzee, colecții de valoare, precum și bani.

Bunurile perisabile sunt trimise unităților comerciale în care statul este acționar majoritar, conform profilului de activitate, care sunt obligate să le primească și să le valorifice fără întârziere.

Metalele sau pietrele prețioase sau artefactele ce conțin metale sau pietre prețioase, precum și mijloacele străine de plată trebuie depozitate la cea mai apropiată instituție bancară competentă.

Sumele de bani ce rezultă din capitalizare sunt înregistrate, după caz, în (pe) numele acuzatului sau persoanei civile răspunzătoare, la dispoziția autorității ce a ordonat inițierea sechestrului, cărora i se acordă chitanța cu suma respectivă, în decurs de maximum 3 zile de la luarea banilor sau de la capitalizarea bunurilor.

Dacă există pericolul înstrăinării, celelalte bunuri mobile sechestrate vor fi puse sub sigiliu sau luate și se poate numi un custode. Hotărârea de indisponibilizare poate fi retrasă dacă este contestată cu succes prin mijloace legale sau dacă un procuror sau un tribunal revocă ex officio măsura provizorie considerând că nu mai este necesară.

În practică, indisponibilizarea anumitor bunuri mobile precum vehicule poate fi problematică deoarece autoritățile nu le pot vinde înainte de hotărârea finală. Aceste bunuri trebuie să fie depozitate și păzite, ceea ce reprezintă o povară suplimentară pentru autoritățile implicate. Acestea își pot pierde valoarea în timpul procesului.

Confiscare

Confiscarea este reglementată în articolul 118 din Codul penal și este o măsură posibilă în cazuri referitoare la orice tip de infracțiuni.

Următoarele categorii de bunuri vor fi obligatoriu supuse confiscării speciale:

- bunurile produse prin săvârșirea faptei prevăzute de legea penală;
- bunurile care au fost folosite, în orice mod, la săvârșirea unei infracțiuni, dacă sunt ale infractorului sau dacă, aparținând altei persoane, aceasta a cunoscut scopul folosirii lor. Această măsură nu poate fi dispusă în cazul infracțiunilor săvârșite prin presă;
- bunurile produse, modificate sau adaptate în scopul săvârșirii unei infracțiuni, dacă au fost utilizate la comiterea acesteia și dacă sunt ale infractorului. Când bunurile aparțin altei persoane confiscarea se dispune dacă producerea, modificarea sau adaptarea a fost efectuată de proprietar ori de infractor cu știința proprietarului;

- bunurile care au fost date pentru a determina săvârșirea unei fapte sau pentru a răsplăti pe făptuitor;
- bunurile dobândite prin săvârșirea faptei prevăzute de legea penală, dacă nu sunt restituite persoanei vătămate și în măsura în care nu servesc la despăgubirea acesteia;
- bunurile a căror deținere este interzisă de lege.

În plus, dispozițiile Codului de procedură penală se aplică și infracțiunilor comise de persoanele juridice. Astfel, judecătorul, în cursul urmăririi penale și la propunerea procurorului, sau instanța, în cursul judecății, pot dispune, dacă există motive temeinice care justifică presupunerea rezonabilă că persoana juridică a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală și numai pentru a se asigura buna desfășurare a procesului penal, una sau mai multe măsuri preventive: suspendarea procedurii de dizolvare sau lichidare a persoanei juridice, suspendarea fuziunii, a divizării sau a reducerii capitalului social al persoanei juridice; interzicerea unor operațiuni patrimoniale specifice, susceptibile de a antrena diminuarea semnificativă a activului patrimonial sau insolvența persoanei juridice; interzicerea de a încheia anumite acte juridice stabilite de organul judiciar; interzicerea de a desfășura activități de natura celor în exercițiul sau cu ocazia cărora a fost comisă infracțiunea.

În plus, în conformitate cu articolul 479⁶ din Codul de procedură penală, față de persoana juridică se pot lua măsuri asiguratorii, în vederea asigurării confiscării speciale, reparării pagubei produse prin infracțiune, precum și pentru garantarea executării pedepsei amenzii.

Confiscarea bunurilor se aplică și infracțiunilor grave și grupurilor infracționale organizate, conform Legii nr. 39/2003 privind prevenirea și combaterea criminalității organizate, care include norme de procedură suplimentare, cum ar fi cele privind cazurile în care bunurile supuse confiscării nu se găsesc. În acest caz, se confiscă echivalentul lor în bani sau bunurile dobândite în locul acestora. În plus, legea prevede că veniturile sau alte beneficii materiale obținute din bunurile menționate anterior se confiscă. Dacă bunurile supuse confiscării nu pot fi individualizate față de bunurile dobândite în mod legal, se confiscă bunuri până la concurența valorii bunurilor supuse confiscării. Pentru a garanta aducerea la îndeplinire a confiscării bunurilor se pot lua măsurile asiguratorii prevăzute de Codul de procedură penală.

În conformitate cu articolul 19 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, în cazul săvârșirii infracțiunilor de un anumit tip, *„bani, valorile sau orice alte bunuri care au fost date pentru a determina săvârșirea infracțiunii sau pentru a răsplăti pe infractor ori cele dobândite prin săvârșirea infracțiunii, dacă nu sunt restituite persoanei vătămate și în măsura în care nu servesc la despăgubirea acesteia, se confiscă, iar dacă bunurile nu se găsesc, condamnatul este obligat la plata echivalentului lor în bani.”*

Prin urmare, procurorul (dacă decide să nu înceapă rechizitoriul) sau, după caz, instanța (dacă este anunțată prin rechizitoriu) trebuie să dispună, conform legii, confiscarea produselor (bunurilor) obținute prin comiterea infracțiunii.

2. Infracțiuni financiare și economice

Infracțiunile financiare și economice sunt definite ca infracțiuni împotriva proprietății, implicând conversia ilegală a titlului de proprietate în propriul folos și beneficiu. Infracțiunile financiare implică adesea - dar nu întotdeauna - fraudă și țin de aspecte vamale și fiscale.

Infracțiunile financiare sunt realizate prin verificare și fraudă cu carduri de credit, fraudă ipotecară, fraudă medicală, fraudă corporativă, fraudă cu conturi bancare, fraudă privind

plățile, fraudă cu valută și fraudă privind asigurarea de sănătate și implică acțiuni precum comercializare din interior, încălcări fiscale, mite, delapidări, furt de identitate, atacuri cibernetice, spălarea banilor, inginerie socială și fraudă cu valori mobiliare. Uneori, dar nu întotdeauna, infracțiunile financiare implică acțiuni penale suplimentare precum abuzul de persoane vârstnice, jaf armat, spargere și chiar omor. Victimele pot fi de la persoane fizice la instituții, corporații, guverne și economii întregi.

În țările anglo-saxone se folosește o definiție nouă pentru infracțiunile economice și financiare: delincvența funcționarilor.

Directorii de companii și de întreprinderi folosesc poziția pe care o au pentru a săvârși infracțiuni. Din cauza daunelor grave, Uniunea Europeană combate această formă de infracționalitate.

Uniunea Europeană nu are competența legislației în drept material, dar poate unifica măsurile procedurale pentru a facilita proceduri penale.

Criminalitatea nu aduce venituri³.

Pentru a stopa activitățile crimei organizate, este esențial ca infractorii să fie privați de bunurile obținute prin infracțiuni. Grupurile de crimă organizată construiesc rețele internaționale de scară largă și strâng câștiguri semnificative din diverse activități penale. Bunurile ce reies din infracțiuni sunt spălate și reinjectate în economia legală.

Eficacitatea sistemelor naționale împotriva spălării banilor și cooperarea internațională în acest domeniu reprezintă o importanță deosebită. Totuși, chiar și după spălarea cu succes a bunurilor obținute din infracțiuni, bunurile infractorilor ce au legătură cu crima organizată încă pot fi identificate prin informații financiare și investigații, pot fi indisponibilizate și recuperate.

Confiscarea și recuperarea bunurilor obținute din infracțiuni sunt un mod foarte eficace de a combate crima organizată, ce se axează pe profit în primul rând. Prin confiscare se previne folosirea unei averi obținute în mod ilegal în vederea finanțării altor activități penale, periclitarea încrederii în sistemele financiare și coruperea societății legitime. Confiscarea are un efect negativ prin consolidarea noțiunii că „infracțiunea nu plătește”. Aceasta poate ajuta la îndepărtarea exemplelor negative din comunități locale. În unele cazuri, măsurile de confiscare a bunurilor obținute prin infracțiuni permit identificarea factorilor de decizie din organizațiile criminale, care sunt rareori investigați sau acuzați.

III. Definiții (articolul 2)

La început, deciziile-cadru definesc noțiunile folosite:

„Stat emitent” înseamnă statul membru în care o instanță a emis o hotărâre de confiscare în cadrul unei proceduri penale.

Prin conceptul de „stat executant”, decizia-cadru se referă la statul membru căruia i-a fost transmisă o hotărâre de confiscare în scopul executării acesteia.

În multe situații, asemenea cazurilor de crimă transfrontalieră, proprietatea sau bunurile ce trebuie confiscate se găsesc în alte țări. Respectând principiul suveranității, competența instanței se oprește la graniță. Trebuie să li se solicite altor state membre să execute deciziile acestora.

3 Pentru mai multe detalii, a se vedea COM (2008) 766 final.

„Confiscare” înseamnă o pedeapsă sau o măsură dispusă de o instanță în urma unei proceduri în legătură cu o infracțiune sau infracțiuni, având ca rezultat deposedarea definitivă de bunul respectiv.

Un ordin de confiscare poate fi o decizie sau poate fi acoperit de o hotărâre. În legea română, termenul este de „ordin de confiscare”. Oricum, ordinul de confiscare este o decizie juridică, ce a intrat în vigoare și este definitivă. Scopul unui ordin de confiscare este de a priva de proprietatea deținută de condamnat sau de un terț.

„**Bun**” înseamnă orice bun corporal sau necorporal, mobil sau imobil, precum și actele juridice sau documentele. Statul emitent decide ce se va confisca. Bunurile pot fi:

- produsul unei infracțiuni sau echivalentul în tot sau în parte al valorii acestui produs;

Bunurile pot consta în numerar, economii la bancă, dar și acțiuni sau bunuri imobiliare, cumpărate cu bani obținuți ilegal. Bunurile se vor referi la orice avantaj economic rezultat din infracțiuni.

- instrumentul sau obiectul unei asemenea infracțiuni;

Multe aspecte pot fi incluse prin acest termen. Acestea pot fi computere, în special servere folosite pentru a intra ilegal în alte computere, carduri de credit și așa mai departe.

Instrumentele se referă la orice proprietate folosită sau intenționată a se folosi în orice modalitate, în întregime sau parțial, pentru a săvârși o infracțiune.

- un bun susceptibil de confiscare în temeiul articolului 3 (1) și (2) din Decizia-cadru 2005/212/JAI din 24.02.2005, sau oricăror alte dispoziții privind competențele de confiscare extinse în temeiul dreptului statului emitent

Fiecare stat membru trebuie să adopte cel puțin măsurile necesare care să îi permită să confişte, fie în întregime, fie parțial, proprietăți ce aparțin unei persoane condamnate de o infracțiune și să ia măsurile necesare care să permită confiscarea.

„Bunurile culturale care aparțin patrimoniului cultural național” sunt definite în conformitate cu articolul 1 alineatul (1) din Directiva 93/7/CEE a Consiliului din 15 martie 1993 privind restituirea bunurilor culturale care au părăsit ilegal teritoriul unui stat membru.

Exemplu:

O icoană veche de valoare dintr-un muzeu românesc a fost furată și dată spre vânzare în Elveția. Icoana, ca obiect cultural, a fost îndepărtată ilegal de pe teritoriul României. Pentru repatriere, se aplică prezenta decizie-cadru.

IV. Stabilirea autorităților competente (articolul 3)

Fiecare stat membru va informa Secretariatul General al Consiliului referitor la autoritatea sau autoritățile care, conform legii sale, sunt competente conform prezentelor decizii-cadru când respectivul stat membru este statul emitent sau statul executant.

Oricum, punctele de contact din rețeaua judiciară europeană pot oferi informații statului executant despre autoritățile competente.

Autoritățile competente pot fi găsite pe site-ul Rețelei Judiciare Europene, rubrica Mutual Legal Assistance - Atlas: <http://www.ejn-crimjust.europa.eu/>. Pentru mai multe informații, vă rugăm să consultați decizia-cadru B, menționată mai sus.

V. Transmiterea ordinelor de confiscare (articolul 4)

Se poate transmite autorității competente un ordin de confiscare sau o copie legalizată a acestuia, plus certificatul, dat în anexa la decizia-cadru. Înainte de a trimite ordinul de confiscare în această țară trebuie să existe motive rezonabile împotriva persoanei fizice sau juridice pentru care s-a emis ordinul de confiscare.

Motivele rezonabile sunt:

- persoana fizică împotriva căreia a fost emis ordinul de confiscare deține o proprietate sau are un venit
- persoana fizică sau juridică este un rezident legal sau are sediul social pe acest teritoriu.

Așa cum s-a menționat, nu este nevoie să se trimită ordinul de confiscare în original. Ordinul de confiscare în original, sau o copie legalizată a acestuia, și certificatul în original vor fi trimise statului executant conform cerințelor.

Certificatul va fi semnat, iar conținutul atestat ca adevărat de către autoritatea competentă a statului emitent.

Dacă autoritatea statului executant care primește un ordin de confiscare nu are competența pentru a-l recunoaște, va transmite ex officio ordinul autorității competente să îl execute și va informa autoritatea competentă a statului emitent în mod corespunzător.

Exemplu:

Tribunalul din București primește un ordin de confiscare. Persoana condamnată locuiește în Brașov. Astfel că instanța ex officio trebuie să trimită ordinul de confiscare Tribunalului din Brașov.

VI. Trimiterea unui ordin de confiscare către unul sau mai multe state solicitate (articolul 5)

Trimiterea unui ordin de confiscare trebuie să se realizeze direct între autoritățile competente menționate.

Un ordin de confiscare poate fi trimis doar unui stat executant la un moment dat. Astfel se garantează că ordinul de confiscare este executat doar pe rând.

Dacă un ordin de confiscare se referă la elemente specifice de proprietate, poate fi trimis către mai multe state executante deodată atunci când

- unele bunuri dintre cele la care se referă ordinul de confiscare se află în state diferite; sau
- confiscarea unui element anume de proprietate acoperit de ordinul de confiscare implică acțiunea mai multor state solicitate; sau
- autoritatea competentă a statului emitent are motive rezonabile să creadă că un element anume de proprietate la care se face referire în ordinul de confiscare este situat în unul din două sau mai multe state solicitate.

Exemplu:

Ion Tudorescu a fost condamnat în Austria pentru falsificare de mijloace de plată. Instanța din Austria a confiscat hârtia, care este depozitată în Bulgaria. Imprimeria pentru falsificarea banilor a fost depistată în Grecia. Ordinul de confiscare, care face referire la hârtie și imprimerie, poate fi trimis în Grecia și Bulgaria în același timp deoarece implică elemente diferite.

Un ordin de confiscare referitor la o sumă de bani poate fi trimis mai multor state solicitate deopotrivă, unde autoritatea competentă a statului emitent consideră că este necesar să îl trimită, atunci când

- proprietatea în cauză nu a fost indisponibilizată conform Deciziei-cadru 2003/577/JI a Consiliului, sau
- valoarea proprietății ce poate fi confiscată în statul emitent și în orice alt stat executant nu este suficientă pentru acoperirea întregii sume prevăzute de ordinul de confiscare.

Exemplu:

Hans Maier a fost condamnat în Portugalia pentru spălare de bani. Avantajul economic, și anume câștigul din infracțiune, a fost de 15.000 de euro. În cadrul procedurii preliminare la banca din Germania, a fost înghețat contul curent cu o sumă de 7.500 de euro. În urma investigațiilor s-a aflat că Hans Maier are bani la o bancă din Italia, pentru care nu există un ordin de înghețare.

Curtea poate trimite ordinul de confiscare Germaniei pentru a confisca cei 7.500 de euro și în Italia pentru a confisca restul de bani.

VII. Infracțiuni (articolul 6)

Dacă acțiunile ce duc la emiterea unui ordin de confiscare reprezintă una sau mai multe din următoarele 32 de infracțiuni, așa cum sunt definite de legea statului emitent, și sunt pedepsite în statul emitent cu o pedeapsă privativă de libertate de maxim trei ani, ordinul de confiscare va implica executarea fără verificare a dublei incriminări.

Cele 32 de infracțiuni sunt aceleași ca cele menționate în Decizia-cadru din 13 iunie 2002 privind mandatul de arestare european și procedurile de predare între statele membre (2002/584/JAI).

Referitor la aceste 32 de infracțiuni, ofer explicația în capitolul B.

Pentru infracțiuni ce nu sunt acoperite de lista celor 32, statul executant poate recunoaște și aplica un ordin de confiscare cu condiția ca aceste fapte care duc la emiterea unui ordin de

confiscare să reprezinte o infracțiune ce permite confiscarea conform legii statului solicitat, indiferent de elementele sale constitutive sau dacă este descris acest lucru în legea statului emitent.

VIII. Recunoaștere și aplicare (articolul 7)

Urmând principiul recunoașterii reciproce, autoritățile competente din statele solicitate vor recunoaște fără alte formalități un ordin de confiscare și lua imediat măsurile necesare pentru aplicare acestuia. Ordinul de confiscare poate fi schimbat dacă statul solicitat și statul emitent stabilesc de comun acord ca respectiva confiscare să aibă forma unei cerințe de a plăti o sumă de bani corespunzătoare valorii proprietății.

Exemplu:

Persoana condamnată are valori mobiliare, acțiuni și obligațiuni. Statul emitent și cel executant pot stabili de comun acord ca, în loc să execute acțiunile, persoana condamnată să plătească în numerar valoarea acțiunilor.

Dacă un ordin de confiscare se referă la o sumă de bani, autoritățile competente ale statului executant, dacă va fi nevoie, vor transforma suma ce trebuie confiscată în moneda statului executant la cursul de schimb din data emiterii ordinului de confiscare. În orice caz, dacă persoana condamnată deține o proprietate, ordinul de confiscare trebuie executat. Este posibil ca persoana condamnată să nu obțină nici un avantaj din comiterea infracțiunilor. În acest caz, cazul de executare trebuie să folosească orice proprietate a persoanei condamnate.

Decizia-cadru prevede și ca procedura de confiscare a proprietății, ordonată conform puterilor extinse de confiscare menționate în articolul 2(d)(iii) și ordinul de confiscare intră în spectrul alegerii adoptate de statul executant conform articolului 3 (2) din Decizia-cadru 2005/212/JAI. În acest caz, statul executant va aplica ordinul de confiscare cel puțin în măsura permisă în cazuri interne similare conform legislației naționale.

IX. Temeiuri de nerecunoaștere și neexecutare (articolul 8)

Următoarele temeieri sunt cele în baza cărora statul executant poate decide să nu recunoască sau să nu execute confiscarea. Motivele de nerecunoaștere și neexecutare sunt următoarele:

- certificatul nu este anexat, este incomplet sau nu corespunde în mod clar ordinului de confiscare;
- executarea hotărârii de confiscare ar contraveni principiului non bis in idem;

Exemplu:

Roxana Bicer a fost condamnată în Austria pentru săvârșirea infracțiunii de escrocherie. Curtea austriacă nu a știut că Bicer avea un cont bancar în Germania. Mijlocitorul din Germania a lansat un ordin de confiscare privind contul bancar din Germania. Ordinul de confiscare german este contrar principiului ne bis in idem. Austria a hotărât și a rămas definitiv. Nu contează că Austria nu a știut că Bicer avea un cont bancar în Germania.

- fapta care a condus la hotărârea de confiscare nu constituie o infracțiune care permite confiscarea în conformitate cu legislația statului solicitat; cu excepția faptului că, în ceea ce privește taxele și impozite, taxele vamale și operațiunile de schimb valutar, executarea hotărârii de confiscare nu poate fi refuzată pe motivul că dreptul statului executant nu impune același tip de taxe sau impozite sau nu cuprinde același tip de reglementări ca dreptul statului emitent în materie de taxe sau impozite, taxe vamale și operațiuni de schimb valutar;
- în dreptul statului solicitat se prevede o imunitate sau un privilegiu care ar împiedica executarea unei hotărâri de confiscare pronunțate la nivel național cu privire la bunurile respective;
- dacă drepturile oricărei părți interesate, inclusiv ale terților de bună credință, în temeiul legislației statului executant, fac imposibilă executarea hotărârii de confiscare;

Exemplu:

Ionel Tudor a fost condamnat pentru infracțiune în domeniul informaticii. Acesta a vândut unui coleg calculatorul pe care l-a folosit pentru comiterea infracțiunii. Colegul nu a știut că respectivul calculator a fost folosit pentru a comite o infracțiune. Conform dreptului civil, colegul a achiziționat calculator bona fide. Calculatorul nu mai poate fi confiscat.

- dacă persoana interesată nu s-a prezentat și nu a fost reprezentată prin avocat în cadrul procedurii care a dus la hotărârea de confiscare, cu excepția cazului în care certificatul arată că persoana interesată a fost informată în legătură cu procedura, în conformitate cu legislația statului emitent, personal sau prin intermediul reprezentantului său competent în conformitate cu dreptul național, sau că persoana interesată a indicat că nu contestă hotărârea de confiscare;

Aceasta se referă la principiul „audiatur est altera pars”. Fiecare persoană preocupată de confiscarea lucrurilor are dreptul de a participa la proces. Cel puțin, partea implicată are posibilitatea de a participa la proces.

- dacă în temeiul legislației statului solicitat sunt considerate ca fiind săvârșite în totalitate sau parțial pe teritoriul său sau într-un loc asimilat teritoriului său sau au fost săvârșite în afara teritoriului statului emitent, iar legislația statului executant nu autorizează urmărirea penală pentru astfel de infracțiuni în cazul în care sunt săvârșite în afara teritoriului acestuia;

Acest aspect se referă la cazul în care și statul executant are competență în a decide referitor la confiscare. În acest caz, puterea jurisdicției are prioritate în fața jurisdicției statului emitent.

- dacă hotărârea de confiscare, în opinia autorității respective, a fost pronunțată în temeiul competențelor de confiscare extinse;

Acest aspect se referă la articolul 2(d)(iv) din prezenta decizie-cadru. Și prevederile referitoare la puterile lărgite de confiscare conform legii statului emitent sunt acoperite.

- dacă executarea hotărârii de confiscare în statul executant s-a prescris, cu condiția ca faptele să țină de competența acestui stat în conformitate cu propria legislație penală.

În cazul unei duble jurisdicții, jurisdicția statului executant are prioritate.

Dacă autoritatea competentă a statului solicitat intenționează să nu recunoască sau să nu execute ordinul de confiscare, va consulta statul emitent. Astfel, statul emitent are posibilitatea de a oferi mai multe informații statului executant astfel ca recunoașterea și execuția să poată avea loc. Dacă nici după consultarea statului emitent recunoașterea și execuția nu sunt posibile, autoritatea competentă a statului emitent va fi anunțată fără întârziere. Statul solicitat va informa statul emitent și dacă o acțiune este adusă în instanță în statul solicitat.

X. Căile de atac în statul executant împotriva recunoașterii și executării (articolul 9)

Așa cum s-a menționat mai sus, principiul recunoașterii reciproce a deciziilor va fi principiul de bază. Totuși, fiecare stat membru va face pregătirile necesare pentru a garanta că oricare din părțile interesate, inclusiv terți bona fide, dispun de remediile legale împotriva recunoașterii și executării unui ordin de confiscare.

Prezentul articol nu contrazice principiul recunoașterii reciproce deoarece motivele semnificative pentru emiterea ordinului de confiscare nu pot fi contestate în fața unei instanțe din statul executant. Solicitantul poate aduce motive pentru care execuția nu poate fi permisă deoarece există motive pentru nerecunoaștere și neexecutare conform articolului 7 (1).

Dacă este nevoie de aceasta, acțiunea poate avea un efect nerezolvat. Prima realizare a proprietății confiscate va fi suspendată.

XI. Amânarea executării (articolul 10)

Amânarea executării înseamnă că ordinul de confiscare va fi executat mai târziu decât ar fi posibil. Amânarea poate avea diferite motive.

Temeiurile de amânare a executării sunt următoarele:

- în cazul în care consideră, atunci când hotărârea de confiscare vizează o sumă de bani, că există un risc ca valoarea totală care provine din aplicarea acesteia să fie mai mare decât suma specificată în hotărârea de confiscare ca urmare a executării simultane a hotărârii respective în mai multe state membre;
- în cazurile căilor de atac menționate la articolul 9;
- atunci când executarea hotărârii de confiscare riscă să aducă atingere unei anchete sau unei proceduri penale în curs, până în momentul în care aceasta este considerată rezonabilă;
- atunci când este considerată necesară o traducere totală sau parțială, efectuată pe cheltuiala statului solicitat, a hotărârii de confiscare, pe perioada necesară pentru obținerea traducerii, sau

- atunci când bunul face deja obiectul unei proceduri de confiscare în statul solicitat.

Când execuția unui ordin de confiscare este amânată, nu înseamnă că statul executant nu face nimic. Neexecutarea ordinului de confiscare ridică riscul ca proprietatea să nu mai fie disponibilă pentru execuția ordinului de confiscare. Articolul 10 (2) prevede ca autoritatea competentă dintr-un stat executant să ia toate măsurile, pe durata amânării, pe care le-ar lua într-un caz intern similar pentru a preveni situația în care proprietatea nu ar mai fi disponibilă în scopul executării ordinului de confiscare.

În orice caz, statul solicitat va informa statul emitent referitor la motivele amânării.

XII. Hotărâri multiple de confiscare (articolul 11)

Decizia-cadru prevede posibilitatea ca autoritățile competente ale statului executant să proceseze

- două sau mai multe ordine de confiscare referitoare la o sumă de bani, care au fost emise împotriva aceleiași persoane fizice sau juridice sau
- două sau mai multe ordine de confiscare referitoare la același element anume al unei proprietăți.

În acest caz, decizia în baza căreia se va executa ordinul sau ordinele de confiscare va fi luată de autoritatea competentă a statului executant conform legii.

XIII. Legea care guvernează executarea (articolul 12)

Așa cum se menționează deja într-o parte a Deciziei-cadru 2005/214/JAI a Consiliului din 24.02.2005, execuția ordinului de confiscare va fi guvernată de legea statului executant. Aplicarea ordinului de confiscare ține de jurisdicția statului solicitat.

Statul solicitat trebuie să scadă banii sau câștigurile recuperate în urma ordinului de confiscare dintr-un oricare alt stat decât statul solicitat.

Exemplu:

Cetățeanul italian Silvio Caletoni a fost condamnat să plătească 50.000 de euro pentru contrabandă cu droguri. Acesta deține un cont bancar în Franța cu suma de 30.000 de euro și o casă în Cehia, pe care a cumpărat-o cu câștigurile de pe urma infracțiunii. Valoarea casei este de 200.000 de euro.

Dacă autoritățile cehice confiscă respectiva casă înainte ca autoritățile franceze să confiște contul bancar, valoarea casei trebuie să se scadă în totalitate din suma ce trebuie să fie confiscată în Cehia. Ceea ce înseamnă că Franța nu poate executa ordinul de confiscare.

Este important de știut că prevederea conform căreia a fost emis un ordin de confiscare împotriva unei persoane juridice va fi executat chiar dacă statul executant nu recunoaște principiul răspunderii penale a persoanelor juridice. Această prevedere poate duce la probleme în execuția ordinului de confiscare, dacă legea internă nu prevede nimic în acest sens.

Conform articolului 11 (4), statul executant nu poate impune măsuri ca alternativă la ordinul de confiscare, inclusiv sancțiuni cu privire de libertate sau orice ale măsuri ce limitează libertatea unei persoane ca rezultat al unei trimeri, decât dacă statul emitent și-a dat acordul.

Spre deosebire de Decizia-cadru a Consiliului privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce a sancțiunilor pecuniare, se poate impune o alternativă la ordinul de confiscare, dacă statul emitent și-a dat acordul. În primul rând, ordinul de confiscare va preveni îmbogățirea ilegală a persoanei condamnate și nu îl va pedepsi.

XIV. Amnistie, grațiere, revizuirea ordinului de confiscare (articolul 13)

Amnistia și grațierea pot fi acordate de către statul emitent, dar și de statul solicitat. Dacă unul din aceste state decide să acorde amnistie sau grațiere, trebuie să informeze celălalt stat referitor la decizia sa. În acest caz, execuția este anulată. Nu se mai poate aplica altă executare. Spre deosebire de nerecunoaștere și neexecutare, în baza articolului 7, decizia de amnistie și grațiere obligă statul emitent. Ceea ce înseamnă că în caz de amnistie sau grațiere, ordinul de confiscare poate fi executat într-un alt stat membru. Principiul „ne bis in idem” formează o acțiune de lucru judecat.

Așa cum s-a menționat mai sus, doar statul emitent poate determina solicitarea revizuirii confiscării. Acest principiu este și un efect al recunoașterii reciproce așa cum a fost stabilit în cadrul reuniunii din 1999 de la Tampere.

XV. Consecințele trimerii ordinelor de confiscare (articolul 14)

În cazul trimerii unui ordin de confiscare către unul sau mai multe state executant, nu se limitează dreptul statului emitent de a executa ordinul de confiscare în sine. Dacă ordinul de confiscare este executat de statul emitent, ordinul de confiscare trimis trebuie să fie revocat.

Valoarea totală rezultată din executarea acestuia nu poate depăși suma maximă specificată în ordinul de confiscare. Statul emitent trebuie să informeze statul solicitat referitor la suma de bani ce este deja executată pentru a evita executarea dincolo de suma maximă.

XVI. Încetarea executării (articolul 15)

Statul emitent va informa fără întârziere autoritatea competentă din statul executant dacă vreuna din deciziile sau măsurile în urma cărora ordinul nu mai poate fi aplicabil sau este retras din statul executant din orice alt motiv. Drept urmare, statul solicitat trebuie să reziliere execuția. Statul emitent trebuie să informeze prin orice mijloace care lasă o urmă scrisă.

XVII. Utilizarea bunurilor confiscate (articolul 16)

Decizia-cadru stipulează ce se va întâmpla cu proprietatea confiscată.

Dacă suma de bani sau echivalentul acestei sume este sub 10.000 de euro, suma va reveni statului executant. Dacă suma de bani este de 10.000 de euro sau mai mult, 50% din această sumă va fi transferată de către statul executant statului emitent.

Dacă se obțin alte bunuri în afară de bani, statul executant decide modul de alocare:

- dacă proprietatea poate fi vândută, câștigurile din vânzare vor reveni statului solicitat, dacă suma de bani este sub 10.000 de euro, în caz contrar 50% din câștiguri trebuie transferate statului emitent;
- dacă statul executant nu vinde proprietatea sau aceasta nu se poate vinde, proprietatea trebuie să fie transferată statului emitent;

- dacă ordinul de confiscare acoperă obiecte culturale ce fac parte din patrimoniul național al statului respectiv, aceste elemente specifice nu vor fi returnate.

XVIII. Informarea privind executarea hotărârii (articolul 17)

Autoritatea competentă a statului solicitat va informa fără întârziere autoritatea competentă a statului emitent

- referitor la trimiterea ordinului de confiscare autorității competente (trimitere „ex officio” autorității competente);
- referitor la orice decizie de a nu recunoaște ordinul de confiscare, precum și motivele pentru această decizie;
- referitor la neexecutarea totală sau parțială a ordinului;
- imediat după finalizarea executării ordinului;
- referitor la aplicarea măsurilor alternative dacă statul emitent este de acord.

Referitor la cooperarea mai strânsă dintre autoritățile competente din Uniunea Europeană – și, desigur, ca gest de bunăvoință –, este foarte important să își ofere informații reciproc. Autoritățile din statele membre trebuie să funcționeze ca autorități ale unei țări unice.

XIX. Rambursare (articolul 18)

Statul executant nu are dreptul să solicite rambursarea costurilor apărute în urma aplicării prezentei decizii-cadru. În cazul în care statul solicitat a suportat costuri pe care le consideră mari sau excepționale, poate propune statului emitent ca aceste costuri să fie împărțite.

Statul solicitat este responsabil conform legislației sale de daune provocate uneia din părțile interesate.

Exemplul 1:

În baza unui ordin de confiscare, poliția trebuie să deschidă un cont bancar al unei persoane condamnate. Informațiile despre suma de bani sunt publicate în ziar. Prin această acțiune se încalcă legea privind protecția datelor. Statul executant este responsabil de toate costurile implicate de acest aspect.

Exemplul 2:

România a executat un ordin de confiscare. A fost necesar să depoziteze bunurile confiscate până la alocarea acestora. Costurile de depozitare vor fi plătite de România.

Exemplul 3:

În timpul confiscării, poliția austriacă a produs daune în casa unde s-a găsit proprietatea. Austria este responsabilă de daunele provocate și trebuie să plătească repararea acestora.

XX. Relația cu alte acorduri și aranjamente (articolul 21)

Prezenta decizie-cadru nu va afecta aplicarea acordurilor sau aranjamentelor bilaterale sau multilaterale dintre statele membre în măsura în care aceste acorduri sau aranjamente ajută la simplificarea sau facilitarea procedurilor pentru execuția ordinelor de confiscare.

XXI. Implementare

Prezenta decizie-cadru va fi transpusă în legislația națională până la 24.11.2008. După cum se știe, deciziile-cadru nu sunt aplicabile în mod direct. Statele membre vor lua măsurile necesare pentru transpunerea deciziei-cadru.

1. Implementarea în Austria

Austria a implementat decizia-cadru prin Legea BCB1 I 38/2007, care a intrat în vigoare la 1.07.2007. Textul de lege este conform cu textului deciziei-cadru.

Autoritățile competente sunt curțile regionale (Landesgericht). Austria nu a desemnat o autoritate centrală.

Austria acceptă limba germană și limba statului membru emitent, dacă și statul membru emitent acceptă limba germană.

2. Implementarea în România

România a implementat decizia-cadru prin Legea nr. 222/2008 din 28.10.2008. Prin această lege, articolele 189⁴⁹ - 189⁶⁹ au fost introduse în Legea nr. 302/2004.

Începând cu articolele 189⁴⁹ legiuitorul român prezintă definițiile termenilor folosiți în decizia-cadru. Conform legii române, ordinul de confiscare va consta într-o hotărâre prin care un tribunal a luat măsura confiscării speciale, cu mențiunea că este definitivă sau conținând termeni de aplicare a hotărârii respective, incluzând ordinul de confiscare. Autoritățile române ce au competența de a emite ordine de confiscare sunt tribunalele. Competența de a executa un ordin de confiscare emis de către o autoritate judiciară a unui stat membru aparține tribunalului în jurisdicția căruia este situată proprietatea ce trebuie confiscată. Autoritatea centrală română în scopurile art. 3 alin. (2) din decizia-cadru este Ministerul Justiției, care va acorda asistență tribunalelor, trimite și va primi ordine de confiscare când nu este posibil contactul direct.

Legea română solicită infracțiunea dublă a altor infracțiuni ce nu apar pe lista celor 32 de infracțiuni. Recunoașterea și execuția unui ordin de confiscare depinde de condiția ca faptele ce stau la baza emiterii unui ordin de confiscare să reprezinte o infracțiune ce permite confiscarea conform legilor din România, indiferent de elementele constitutive sau de modul în care sunt descrise în legea statului emitent.

3. Implementarea într-un alt stat membru

Deși prin prezenta, decizia-cadru ar fi trebuit implementată până la 24.11.2008, doar câteva state membre au făcut acest lucru. Următoarele state membre au implementat decizia-cadru:

- Austria
- Luxemburg
- Polonia
- Slovenia
- Germania

XXII. Folosirea certificatului anexat

În acest capitol ne vom ocupa de certificatul, necesar a fi trimis cu ordinul de confiscare.

Cu cât există mai multe informații în acest certificat, cu atât este mai bine. Oricum, în cazul apariției unor probleme, contactați direct autoritatea competentă conform principiului unei bune cooperări între autoritățile competente.

CERTIFICAT
menționat la articolul 4 din Decizia-cadru 2006/783/JAI a Consiliului privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce pentru hotărârile de confiscare
(a) Statul emitent și statul executant: Statul emitent: Statul executant:

(b) Instanța judecătorească care a emis hotărârea de confiscare: Numele oficial: Adresa: Numărul de referință al dosarului: Nr. tel. (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului): Nr. fax (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului): E-mail (dacă există): Limbile în care se poate comunica cu instanța judecătorească: Detalii de contact ale persoanei (persoanelor) de contactat în cazul în care sunt necesare informații suplimentare pentru executarea hotărârii de confiscare sau, după caz, pentru coordonarea executării unei hotărâri de confiscare transmise către cel puțin două state executante sau în scopul transferului către statul emitent a unor sume sau bunuri care provin din executare (numele, titlul/gradul, numărul de telefon, numărul de fax și e-mail, dacă există):

(c) Autoritatea competentă pentru executarea hotărârii de confiscare în statul emitent [în cazul în care această autoritate este diferită de instanța judecătorească indicată la litera (b)]: Numele oficial: Adresa: Nr. tel. (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului): Nr. fax (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului): E-mail (dacă există): Limbile în care se poate comunica cu autoritatea competentă pentru executare: Detalii de contact ale persoanei (persoanelor) de contactat în cazul în care sunt necesare informații suplimentare pentru executarea hotărârii de confiscare sau, după caz, pentru coordonarea executării unei hotărâri de confiscare transmise către cel puțin două state executante sau în scopul transferului către statul emitent a unor sume sau bunuri care provin din executare (numele, titlul/gradul, numărul de telefon, numărul de fax și e-mail, dacă există):
--

(d) În cazul desemnării unei autorități centrale pentru transmiterea din punct de vedere administrativ a deciziilor de impunere a sancțiunilor financiare în statul emitent: Numele autorității centrale: Persoana de contact, după caz (titlu/grad și nume): Adresa: Numărul de referință al dosarului: Nr. tel.: (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului) Nr. fax: (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului) E-mail (după caz):

(e) Autoritatea sau autoritățile care poate (pot) fi contactată (contactate) [în cazul în care au fost completate

punctul (c) și/sau (d)];
Autoritatea menționată la punctul (b)
Poate fi contactată pentru chestiuni privind:
Autoritatea menționată la punctul (c)
Poate fi contactată pentru chestiuni privind:
Autoritatea menționată la punctul (d)
Poate fi contactată pentru chestiuni privind:

(f) În cazul în care hotărârea de confiscare este emisă ca urmare a unui ordin de înghețare transmis statului executant în conformitate cu Decizia-cadru 2003/577/JAI a Consiliului din 22 iulie 2003 privind executarea în Uniunea Europeană a ordinelor de înghețare a bunurilor sau a probelor (1), se comunică informațiile relevante pentru identificarea ordinului de înghețare (datele emiterii și transmiterii ordinului de înghețare, autoritatea a căreia i-a fost transmis, numărul de referință, dacă există):

(g) În cazul în care hotărârea de confiscare a fost transmisă mai multor state executante, se comunică următoarele informații:
1. Hotărârea de confiscare a fost transmisă următoarelor state executante (țară și autoritate):
2. Hotărârea de confiscare a fost transmisă mai multor state executante din următorul motiv (a se bifa caseta corespunzătoare):
2.1. În cazul în care hotărârea de confiscare are ca obiect unul sau mai multe bunuri specifice:
Există motive pentru a considera că diferitele bunuri care fac obiectul hotărârii de confiscare se găsesc în state executante diferite.
Confiscarea unui bun specific implică acțiuni întreprinse în mai multe state executante.
Există motive pentru a considera că un bun specific care face obiectul hotărârii de confiscare se găsește în unul dintre statele executante indicate.
În cazul în care hotărârea de confiscare are ca obiect o sumă de bani:
Bunul respectiv nu a făcut obiectul unui ordin de înghețare în temeiul Deciziei-cadru 2003/577/JAI din 22 iulie 2003 privind executarea în Uniunea Europeană a ordinelor de înghețare a bunurilor sau a probelor.
Este probabil ca valoarea bunului care poate să fie confiscat în statul emitent și în orice stat executant în parte să nu fie suficientă pentru a executa suma totală prevăzută de hotărârea de confiscare.
Alt(e) motiv(e) (a se preciza):

(h) Informații privind persoana fizică sau juridică vizată de hotărârea de confiscare:
1. În cazul unei persoane fizice:
Nume:
Prenume:
Numele înainte de căsătorie (după caz):
Pseudonime (după caz):
Sex:
Cetățenie:
Codul numeric personal sau numărul de asigurare socială (după caz):
Data nașterii:
Locul nașterii:
Ultima adresă cunoscută:
Limbă (limbi) pe care persoana le înțelege (dacă se știe):
1.1. În cazul în care hotărârea de confiscare are ca obiect o sumă de bani:
Hotărârea de confiscare este transmisă statului executant deoarece (a se bifa caseta corespunzătoare):
(a) Statul emitent are motive să creadă că persoana împotriva căreia a fost emisă hotărârea de confiscare posedă bunuri sau venituri în statul executant. A se adăuga următoarele informații:
Motive în baza cărora se consideră că persoana posedă bunuri/venituri:
Descrierea bunurilor/sursei veniturilor persoanei:
Localizarea bunurilor/sursei veniturilor persoanei (în cazul în care aceasta nu este cunoscută, ultima localizare cunoscută):
(b) nu există nici un motiv rezonabil, după cum se indică la litera (a), care să permită statului emitent să stabilească statul membru căruia îi poate fi trimisă hotărârea de confiscare, însă persoana împotriva căreia a fost emisă hotărârea de confiscare își are reședința obișnuită în statul executant. A se adăuga următoarele informații:
Reședința obișnuită în statul executant:

1.2. În cazul în care hotărârea de confiscare are ca obiect unul sau mai multe bunuri specifice:
Hotărârea de confiscare este transmisă statului executant deoarece (a se bifa caseta corespunzătoare):
(a) bunul (bunurile) specifice(e) se găsește (se găsesc) în statul executant. [a se vedea punctul (i)]
(b) statul emitent are motive să creadă că bunul (bunurile) vizat(e) de hotărârea de confiscare se găsește (se găsesc) în tot sau în parte în statul executant. A se adăuga următoarele informații:
Motivele în baza cărora se consideră că bunul (bunurile) este (sunt) situat(e) în statul executant:
(c) nu există nici un motiv rezonabil, după cum se indică la litera (a), care să permită statului emitent să stabilească statul membru căruia îi poate fi trimisă hotărârea de confiscare, însă persoana împotriva căreia a fost emisă hotărârea de confiscare își are reședința obișnuită în statul executant. A se adăuga următoarele informații:
Reședința obișnuită în statul executant:

2. În cazul unei persoane juridice:
Nume:
Forma de persoană juridică:
Număr de înregistrare (dacă este disponibil) [1]:
Sediul social (în cazul în care informația este disponibilă) [1]:
Adresa persoanei juridice:

[1] În cazul în care o decizie este transmisă statului executant deoarece persoana juridică împotriva căreia a fost dată decizia are sediul social în acest stat, trebuie completate rubricile „numărul de înregistrare” și „sediul social”.

2.1. În cazul în care hotărârea de confiscare are ca obiect o sumă de bani:
Hotărârea de confiscare este transmisă statului executant deoarece (a se bifa caseta corespunzătoare):
(a) Statul emitent are motive să creadă că persoana juridică împotriva căreia a fost emisă hotărârea de confiscare posedă bunuri sau venituri în statul executant. A se adăuga următoarele informații:
Motive în baza cărora se consideră că persoana juridică deține bunuri/venituri:
Descrierea bunurilor/sursei veniturilor persoanei juridice:
Localizarea bunurilor/sursei veniturilor persoanei juridice (în cazul în care aceasta nu este cunoscută, ultima localizare cunoscută):
(b) nu există nici un motiv rezonabil, după cum se indică la litera (a), care să permită statului emitent să stabilească statul membru căruia îi poate fi trimisă hotărârea de confiscare, însă persoana juridică împotriva căreia a fost emisă hotărârea de confiscare își are sediul social în statul executant. A se adăuga următoarele informații:
Sediul social din statul executant:

2.2. În cazul în care hotărârea de confiscare are ca obiect unul sau mai multe bunuri specifice:
Hotărârea de confiscare este transmisă statului executant deoarece (a se bifa caseta corespunzătoare):
(a) bunul (bunurile) specifice(e) se găsește (se găsesc) în statul executant. (a se vedea punctul (i)).
(b) statul emitent are motive să creadă că bunul (bunurile) vizat(e) de hotărârea de confiscare se găsește (se găsesc) în tot sau în parte în statul executant. A se adăuga următoarele informații:
Motivele în baza cărora se consideră că bunul (bunurile) specific(e) este (sunt) situat(e) în statul executant:
(c) nu există nici un motiv rezonabil, astfel cum este menționat la litera (b), care să permită statului emitent să stabilească statul membru căruia îi poate fi trimisă hotărârea de confiscare, însă persoana juridică împotriva căreia a fost emisă hotărârea de confiscare își are sediul social în statul executant. A se adăuga următoarele informații:
Sediul social din statul executant:

(i) Hotărârea de confiscare
Hotărârea de confiscare a fost emisă la (data):
Hotărârea de confiscare a devenit definitivă la (data):
Număr de referință al hotărârii de confiscare (în cazul în care este disponibil):

1. Informații privind natura hotărârii de confiscare
1.1. A se indica [bifând caseta (casetele) corespunzătoare] în cazul în care hotărârea de confiscare are ca obiect:
o sumă de bani
Suma care trebuie executată în statul executant, cu indicarea monedei (în cifre și litere):
Suma totală vizată de hotărârea de confiscare, cu indicarea monedei (în cifre și litere):
un (mai multe) bun(uri) specific(e)

Descrierea bunului (bunurilor) specific(e):

Localizarea bunului (bunurilor) specific(e) (în cazul în care aceasta nu este cunoscută, ultima localizare cunoscută):

În cazul în care confiscarea bunului (bunurilor) specific(e) implică acțiuni întreprinse în mai multe state executante, descrierea acțiunii ce trebuie întreprinse:

1.2. Instanța judecătorească a stabilit că bunul [a se bifa caseta (casetele) corespunzătoare]:

- (i) reprezintă produsul unei infracțiuni sau corespunde total sau parțial valorii acestui produs,
- (ii) constituie instrumentul unei astfel de infracțiuni,
- (iii) este pasibil de confiscare ca urmare a aplicării, în statul emitent, a competențelor de confiscare extinse, menționate la punctele (a), (b) și (c). Decizia se bazează pe faptul că instanța judecătorească este convinsă pe deplin, pe baza faptelor specifice, de faptul că bunurile respective provin:
 - 1.(a) din activități criminale ale persoanei condamnate, în cursul unei perioade anterioare condamnării pentru infracțiunea prevăzută în cauză care este considerată rezonabilă de instanța judecătorească având în vedere circumstanțele cazului,
 - 2.(b) din activități criminale ale persoanei condamnate, în cursul unei perioade anterioare condamnării pentru infracțiunea prevăzută în cauză care este considerată rezonabilă de instanța judecătorească având în vedere circumstanțele cazului, sau
 - 3.(c) din activități criminale ale persoanei condamnate și s-a stabilit că valoarea bunurilor este disproporționată în raport cu venitul legal al acestei persoane.
- (iv) este pasibil de confiscare în temeiul oricăror alte dispoziții privind competențele de confiscare extinse în temeiul dreptului statului emitent.

În cazul în care sunt vizate cel puțin două categorii de confiscare, se furnizează detalii privind bunurile confiscate pentru fiecare categorie:

2. Informații privind infracțiunea (infracțiunile) care a (au) condus la hotărârea de confiscare:

2.1. Rezumatul faptelor și descrierea circumstanțelor în care au fost săvârșite infracțiunea sau infracțiunile care au condus la hotărârea de confiscare, inclusiv ora și locul:

2.2. Natura și încadrarea juridică a infracțiunii sau infracțiunilor care au condus la hotărârea de confiscare și dispoziția legală sau codul aplicabil în baza căreia/căruia a fost emisă hotărârea:

2.3. Se indică, după caz, una sau mai multe dintre infracțiunile următoare de care se leagă infracțiunea sau infracțiunile menționată(e) la punctul 2.2, în cazul în care infracțiunea sau infracțiunile este (sunt) sancționat(e) în statul emitent cu o pedeapsă privativă de libertate cu o durată maximă de cel puțin trei ani [a se bifa caseta (casetele) corespunzătoare]:

- participarea la o organizație criminală;
- terorism;
- trafic de persoane;
- exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă;
- traficul ilicit de narcotice și substanțe psihotrope;
- traficul ilicit de arme, muniții și explozivi;
- corupție;
- frauda, inclusiv fraudă care aduce atingere intereselor financiare ale Comunităților Europene, în sensul Convenției privind protejarea intereselor financiare ale Comunităților Europene din 26 iulie 1995;
- spălarea produselor infracțiunii;
- falsificarea, inclusiv falsificarea monedei euro;
- criminalitate informatică;
- infracțiuni împotriva mediului, inclusiv traficul ilicit de specii animale pe cale de dispariție și traficul de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție;
- complicitate la trecerea frauduloasă a frontierei și la ședere ilegală;
- omucidere voluntară, vătămare corporală gravă;
- trafic ilicit de organe și țesuturi umane;
- răpire, sechestrare și luare de ostatici;
- rasism și xenofobie;
- furt organizat sau armat;
- trafic ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă;
- escrocherie;
- înșelătorie și extorcere de fonduri;
- contrafacerea și pirateria produselor;

falsificarea documentelor administrative și trafic de fals;
falsificarea mijloacelor de plată;
trafic ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere;
trafic ilicit de materiale nucleare sau radioactive;
trafic de vehicule furate;
viol;
incendiere;
infracțiuni de competența Curții Penale Internaționale;
deturnare de aeronave/nave;
sabotaj.

2.4. În măsura în care infracțiunea sau infracțiunile care a (au) condus la hotărârea de confiscare prevăzute la punctul 2.2 nu este (sunt) reglementată(e) de punctul 2.3, se face o descriere completă a infracțiunii sau infracțiunilor respectiv(e) (aceasta ar trebui să cuprindă activitățile criminale efective respective, de exemplu, prin opoziție față de clasificările legale):

(j) Proceduri care au condus la decizia de confiscare

Persoana respectivă s-a prezentat în persoană în cadrul procedurii care a dus la hotărârea de confiscare:

1. Da, Persoana respectivă s-a prezentat în persoană în cadrul procedurii care a dus la hotărârea de confiscare.

2. Nu, persoana nu a fost prezentă în persoană la procesul în urma căruia a fost emisă decizia de confiscare.

3. Dacă ați bifat căsuța de la punctul 2, vă rugăm să confirmați unul din următoarele aspecte:

3.1a. persoana a fost citată personal la ... (ziua/luna/anul) și, prin urmare, informată cu privire la data și locul stabilite pentru procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia de confiscare și a fost informată că poate fi pronunțată o decizie în cazul în care nu se prezintă la proces;

SAU

3.1b. persoana nu a fost citată personal, dar a primit efectiv prin alte mijloace o informare oficială cu privire la data și locul stabilite pentru procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia de confiscare, în așa fel încât s-a stabilit fără echivoc faptul că a avut cunoștință de procesul stabilit și a fost informată cu privire la faptul că poate fi pronunțată o decizie în cazul în care nu se prezintă la proces;

SAU

3.2. având cunoștință de procesul stabilit, a mandatat un avocat care a fost numit fie de către persoana în cauză, fie de către stat, pentru a o apăra la proces și a fost într-adevăr apărată de avocatul respectiv la proces;

SAU

3.3. persoanei i s-a înmănat personal hotărârea de confiscare la ... (ziua/luna/anul) și a fost informată în mod expres cu privire la dreptul la rejudecarea cauzei sau la o cale de atac, în cadrul căreia are dreptul de a fi prezentă și care permite ca situația de fapt a cauzei, inclusiv dovezile noi, să fie reexaminată și care poate conduce la desființarea deciziei inițiale; și

persoana a declarat în mod expres că nu contestă decizia,

SAU

3.4. persoana nu a solicitat rejudecarea cauzei sau promovarea unei căi de atac în intervalul de timp corespunzător;

4. Dacă ați bifat caseta de la punctul 3.1b, 3.2 sau 3.3 de mai sus, vă rugăm să furnizați informații cu privire la modul în care a fost îndeplinită condiția relevantă:

(k) Conversia și transferul de bunuri

1. În cazul în care hotărârea de confiscare are ca obiect un bun specific, se indică dacă statul emitent autorizează statul executant să procedeze la confiscare sub forma unei obligații de plată a unei sume de bani care să corespundă valorii bunului.

da

nu

2. În cazul în care hotărârea de confiscare are ca obiect o sumă de bani, se indică dacă bunurile, altele decât banii obținuți ca urmare a executării hotărârii de confiscare, pot fi transferate statului emitent:

da

nu

- (l) Măsuri alternative, inclusiv pedeapsa privativă de libertate
1. Se indică dacă statul emitent autorizează aplicarea măsurilor alternative de către statul executant în cazul în care executarea hotărârii de confiscare este imposibilă, în tot sau în parte:
da
nu
 2. Dacă răspunsul este afirmativ, se va declara ce sancțiuni pot fi aplicate (natura sancțiunilor, nivelul maxim al sancțiunilor):
Detenție (durata maximă):
Activități în folosul comunității (sau o pedeapsă echivalentă) (durata maximă):
Alte sancțiuni (descriere):

(m) Alte împrejurări relevante cauzei (informații opționale):

(n) Textul hotărârii de confiscare este anexat certificatului.
Semnătura autorității emitente și/sau a reprezentantului acesteia, care atestă exactitatea informațiilor cuprinse în certificat:
Nume:
Funcție deținută (titlu/grad):
Data:
Ștampila oficială (dacă există):

XXIII. Limbi

România, ca stat executant, solicită ca ordinul de confiscare și certificatul să fie traduse în limba română [articolul 187⁵⁹ (1) din Legea nr. 302/2004]. Dacă nu se anexează traducerea, autoritatea competentă română trimite înapoi ordinul de confiscare statului emitent spre a-l traduce în decurs de 5 zile. Legea nu prevede ce se întâmplă dacă statul emitent nu oferă informațiile necesare în termenul dat.

XXIV. Concluzii și critici

România a implementat decizia-cadru conform cerințelor.

Legea română 302/2004 privind cooperarea juridică internațională în materie penală, modificată și completată prin legile nr. 244/2006 și nr. 222/2008, include prevederi privind cooperarea cu statele membre ale Uniunii Europene în aplicarea Deciziei-cadru 2006/783/JAI din 6 octombrie 2006 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce referitor la ordinele de confiscare.

Conform art. 87⁵¹ din Legea 302/2004, autoritățile române cu competența de a emite un ordin de confiscare sunt tribunalele. În cazurile în care un ordin de confiscare este emis de către o autoritate judiciară dintr-un stat membru, competența de executare revine tribunalului în circumscripția căruia este situat bunul ce formează obiectul confiscării. În cazul în care ordinul de confiscare se referă la:

- mai multe bunuri mobile găsite în circumscripția diferitelor tribunale, competența îi revine Tribunalului București;
- mai multe bunuri mobile și un bun imobil, competența îi revine tribunalului din circumscripția căruia este situat bunul imobil;
- mai multe bunuri imobile, situate în circumscripția unor tribunale diferite, competența îi corespunde tribunalului în circumscripția căruia este situat bunul imobil cu valoarea cea mai mare.

În cazul mai multor ordine de confiscare, trimise de mai multe state membre emitente pentru aceleași bunuri, competența îi revine tribunalului care a fost sesizat primul.

Ministerul Justiției din România este autoritatea centrală desemnată conform art. 3 alin. (2) din decizia-cadru, care asistă tribunalele, trimite și primește ordine de confiscare în cazul în care nu este posibil contactul direct.

Până în prezent, doar câteva țări au implementat prezenta decizie-cadru. Decizia-cadru 2006/783/JAI este în prezent ultima decizie-cadru ce se ocupă de confiscarea bunurilor din infracțiuni.

Problemele practicienilor constau în accesarea formularelor prezentei decizii-cadru. Pe pagina de web a Rețelei Judiciare Europene nu se poate obține un formular care să se completeze și să se folosească drept cerere pentru alte țări.

Următoarea problemă a practicienilor constă în informațiile lipsă pe care țările le-au implementat în decizia-cadru. Pe pagina de primire oficială nu se poate accesa informația necesară.

XXV. Studiu de caz

Cazul:

Ivan Ivanov, cetățean bulgar, a fost condamnat în România la 1.02.2010 pentru falsificare de bani. Tribunalul din România, și anume Tribunalul București, a decis și confiscarea unității de imprimare cu care se produceau banii și confiscarea a 15 000 de euro. În cadrul investigației preliminare, dispozitivul de imprimare a fost sechestrat în Bulgaria de către autoritatea bulgară, Biroul Procurorului Districtual din Plovdiv, Piața Saedinenie nr. 3, 4000 Plovdiv.

Poliția română a descoperit și că Ivan Ivanov are un cont bancar în Viena, Austria, în cadrul Bank of Austria, 1010 Viena, Stephansplatz 5, număr de cont: 1234 5678, cu suma de 20.000 de euro.

Posibilități de soluționare:

Primul pas este de a menționa că noi avem un ordin de confiscare, dar două state executante. Pentru contul bancar, ordinul de confiscare împreună cu certificatul trebuie să fie trimise în Austria, iar pentru dispozitivul de imprimare trebuie să fie trimis în Bulgaria.

Autoritățile competente din aceste țări pot fi găsite pe pagina de primire a Rețelei Judiciare Europene, <http://www.ejn-crimjust.europa.eu/>.

Așa cum informează și Rețeaua Judiciară Europeană, autoritatea competentă pentru Austria este Staatsanwaltschaft Wien (Parchetul din Viena), A-1080 Viena, Landesgerichtsstrasse 11. Autoritatea competentă pentru Bulgaria este Biroul Procurorului Curții Supreme de Casație, Bdul Vitosha nr. 2, 9040 – Sofia

Certificatul pentru Bulgaria:

CERTIFICAT	
(a)	Statul emitent și statul executant: Statul emitent: România Statul executant: Bulgaria

(b) Instanța judecătorească care a emis hotărârea de confiscare:

Numele oficial: **Tribunalul București**

Adresa: **București, Bulevardul Unirii 37**

Numărul de referință al dosarului: **215/303/2010**

Nr. tel. (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului): **021 - 408.36.00; 408.37.00**

Nr. fax (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului): **021 - 408.36.00; 408.37.10**

E-mail (dacă există):

Limbile în care se poate comunica cu instanța judecătorească: **română, engleză**

Detalii de contact ale persoanei (persoanelor) de contactat în cazul în care sunt necesare informații suplimentare pentru executarea hotărârii de confiscare sau, după caz, pentru coordonarea executării unei hotărâri de confiscare transmise către cel puțin două state executante sau în scopul transferului către statul emitent a unor sume sau bunuri care provin din executare (numele, titlul/gradul, numărul de telefon, numărul de fax și e-mail, dacă există): **Judecător Ion Popp**

(c) Autoritatea competentă pentru executarea hotărârii de confiscare în statul emitent [în cazul în care această autoritate este diferită de instanța judecătorească indicată la litera (b)]:

Numele oficial:

Adresa:

Nr. tel. (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului):

Nr. fax (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului):

E-mail (dacă există):

Limbile în care se poate comunica cu autoritatea competentă pentru executare

.....

Detalii de contact ale persoanei (persoanelor) de contactat în cazul în care sunt necesare informații suplimentare pentru executarea hotărârii de confiscare sau, după caz, pentru coordonarea executării unei hotărâri de confiscare transmise către cel puțin două state executante sau în scopul transferului către statul emitent a unor sume sau bunuri care provin din executare (numele, titlul/gradul, numărul de telefon, numărul de fax și e-mail, dacă există):

(d) În cazul desemnării unei autorități centrale pentru transmiterea din punct de vedere administrativ a deciziilor de impunere a sancțiunilor financiare în statul emitent:

Numele autorității centrale: **Ministerul Justiției**

Persoana de contact, după caz (titlu/grad și nume):

Adresa: **București, strada Apolodor 12**

Numărul de referință al dosarului:

Nr. tel.: (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului) **+440.37.204-1085**

Nr. fax: (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului)

E-mail (după caz): **mzainea@just.ro**

(e) Autoritatea sau autoritățile care poate (pot) fi contactată (contactate) [în cazul în care au fost completate punctul (c) și/sau (d)]:

Autoritatea menționată la punctul (b)

Poate fi contactată pentru chestiuni privind:

Autoritatea menționată la punctul (c)

Poate fi contactată pentru chestiuni privind:

Autoritatea menționată la punctul (d)

Poate fi contactată pentru chestiuni privind:

(f) În cazul în care hotărârea de confiscare este emisă ca urmare a unui ordin de înghețare transmis statului executant în conformitate cu Decizia-cadru 2003/577/JAI a Consiliului din 22 iulie 2003 privind executarea în Uniunea Europeană a ordinelor de înghețare a bunurilor sau a probelor (1), se comunică informațiile relevante pentru identificarea ordinului de înghețare (datele emiterii și transmiterii ordinului de înghețare, autoritatea careia i-a fost transmis, numărul de referință, dacă există):

Parchetul districtual din Plovdiv, P-ța Saedinie, 4000 Plovdiv

(g) În cazul în care hotărârea de confiscare a fost transmisă mai multor state executante, se comunică

următoarele informații:

1. Hotărârea de confiscare a fost transmisă următoarelor state executante (țară și autoritate): **Austria, Staatsanwaltschaft Wien (Parchetul din Viena), 1080 Viena, Landesgerichtsstraße 11**
2. Hotărârea de confiscare a fost transmisă mai multor state executante din următorul motiv (a se bifa caseta corespunzătoare):

2.1. În cazul în care hotărârea de confiscare are ca obiect unul sau mai multe bunuri specifice:

Există motive pentru a considera că diferitele bunuri care fac obiectul hotărârii de confiscare se găsesc în state executante diferite.

Confiscarea unui bun specific implică acțiuni întreprinse în mai multe state executante.

Există motive pentru a considera că un bun specific care face obiectul hotărârii de confiscare se găsește în unul dintre statele executante indicate.

1. În cazul în care hotărârea de confiscare are ca obiect o sumă de bani:

Bunul respectiv nu a făcut obiectul unui ordin de înghețare în temeiul Deciziei-cadru 2003/577/JAI din 22 iulie 2003 privind executarea în Uniunea Europeană a ordinelor de înghețare a bunurilor sau a probelor.

Este probabil ca valoarea bunului care poate să fie confiscat în statul emitent și în orice stat executant în parte să nu fie suficientă pentru a executa suma totală prevăzută de hotărârea de confiscare.

Alt(e) motiv(e) (a se preciza):

(h) Informații privind persoana fizică sau juridică vizată de hotărârea de confiscare:

1. În cazul unei persoane fizice:

Nume: **Ivanov**

Prenume: **Ivan**

Numele înainte de căsătorie (după caz): **nu se aplică**

Alte nume, după caz: **nu se aplică**

Sex: **masculin**

Cetățenie: **bulgară**

Codul numeric personal sau numărul de asigurare socială (după caz):

Data nașterii: **1.07.1980**

Locul nașterii: **Plovdiv**.

Ultima adresă cunoscută: **8500 Sofia, Mainsquare**

Limbă (limbi) pe care persoana le înțelege (dacă se știe): **bulgară, engleză**

1.1. În cazul în care hotărârea de confiscare are ca obiect o sumă de bani:

Hotărârea de confiscare este transmisă statului executant deoarece (a se bifa caseta corespunzătoare):

(a) Statul emitent are motive să creadă că persoana împotriva căreia a fost emisă hotărârea de confiscare posedă bunuri sau venituri în statul executant. A se adăuga următoarele informații:

Motive în baza cărora se consideră că persoana posedă bunuri/venituri:

Descrierea bunurilor/sursei veniturilor persoanei:

Localizarea bunurilor/sursei veniturilor persoanei (în cazul în care aceasta nu este cunoscută, ultima localizare cunoscută):

(b) nu există nici un motiv rezonabil, după cum se indică la litera (a), care să permită statului emitent să stabilească statul membru căruia îi poate fi trimisă hotărârea de confiscare, însă persoana împotriva căreia a fost emisă hotărârea de confiscare își are reședința obișnuită în statul executant. A se adăuga următoarele informații:

Reședința obișnuită în statul executant:

1.2. În cazul în care hotărârea de confiscare are ca obiect unul sau mai multe bunuri specifice:

Hotărârea de confiscare este transmisă statului executant deoarece (a se bifa caseta corespunzătoare):

(a) bunul (bunurile) specifice(e) se găsește (se găsesc) în statul executant. [a se vedea punctul (i)]

(b) statul emitent are motive să creadă că bunul (bunurile) vizat(e) de hotărârea de confiscare se găsește (se găsesc) în tot sau în parte în statul executant. A se adăuga următoarele informații:

Motivele în baza cărora se consideră că bunul (bunurile) este (sunt) situat(e) în statul executant:

(c) nu există nici un motiv rezonabil, după cum se indică la litera (a), care să permită statului emitent să stabilească statul membru căruia îi poate fi trimisă hotărârea de confiscare, însă persoana împotriva căreia a fost emisă hotărârea de confiscare își are reședința obișnuită în statul executant. A se adăuga următoarele informații:

Reședința obișnuită în statul executant:

2. În cazul unei persoane juridice:

Nume:

Forma de persoană juridică:

Număr de înregistrare (dacă este disponibil) [1].....
Sediul social (în cazul în care informația este disponibilă) [1]:
Adresa persoanei juridice:

[1] În cazul în care o decizie este transmisă statului executant deoarece persoana juridică împotriva căreia a fost dată decizia are sediul social în acest stat, trebuie completate rubricile „numărul de înregistrare” și „sediul social”.

2.1. În cazul în care hotărârea de confiscare are ca obiect o sumă de bani:

Hotărârea de confiscare este transmisă statului executant deoarece (a se bifa caseta corespunzătoare):

(a) Statul emitent are motive să creadă că persoana juridică împotriva căreia a fost emisă hotărârea de confiscare posedă bunuri sau venituri în statul executant. A se adăuga următoarele informații:

Motive în baza cărora se consideră că persoana juridică deține bunuri/venituri:

Descrierea bunurilor/sursei veniturilor persoanei juridice:
Localizarea bunurilor/sursei veniturilor persoanei juridice (în cazul în care aceasta nu este cunoscută, ultima localizare cunoscută):

(b) nu există nici un motiv rezonabil, după cum se indică la litera (a), care să permită statului emitent să stabilească statul membru căruia îi poate fi trimisă hotărârea de confiscare, însă persoana juridică împotriva căreia a fost emisă hotărârea de confiscare își are sediul social în statul executant. A se adăuga următoarele informații:

Sediul social din statul executant:

2.2. În cazul în care hotărârea de confiscare are ca obiect unul sau mai multe bunuri specifice:

Hotărârea de confiscare este transmisă statului executant deoarece (a se bifa caseta corespunzătoare):

(a) bunul (bunurile) specific(e) se găsește (se găsesc) în statul executant. [a se vedea punctul (i)].

(b) statul emitent are motive să creadă că bunul (bunurile) vizat(e) de hotărârea de confiscare se găsește (se găsesc) în tot sau în parte în statul executant. A se adăuga următoarele informații:

Motivele în baza cărora se consideră că bunul (bunurile) specific(e) este (sunt) situat(e) în statul

executant:

(c) nu există nici un motiv rezonabil, astfel cum este menționat la litera (b), care să permită statului emitent să stabilească statul membru căruia îi poate fi trimisă hotărârea de confiscare, însă persoana juridică împotriva căreia a fost emisă hotărârea de confiscare își are sediul social în statul executant. A se adăuga următoarele informații:

Sediul social din statul executant:

(i) Hotărârea de confiscare

Hotărârea de confiscare a fost emisă la (data): **01.02.2010**

Hotărârea de confiscare a devenit definitivă la (data): **01.02.2010**

Număr de referință al hotărârii de confiscare (în cazul în care este disponibil): **215/303/2010**

1. Informații privind natura hotărârii de confiscare

1.1. A se indica [bifând caseta (casetele) corespunzătoare] în cazul în care hotărârea de confiscare are ca obiect:

o sumă de bani

Suma care trebuie executată în statul executant, cu indicarea monedei (în cifre și litere):

Suma totală vizată de hotărârea de confiscare, cu indicarea monedei (în cifre și litere):

un (mai multe) bun(uri) specific(e)

Descrierea bunului (bunurilor) specific(e):

Localizarea bunului (bunurilor) specific(e) (în cazul în care aceasta nu este cunoscută, ultima localizare cunoscută):

În cazul în care confiscarea bunului (bunurilor) specific(e) implică acțiuni întreprinse în mai multe state executante,

descrierea acțiunii ce trebuie întreprinse:

1.2. Instanța judecătorească a stabilit că bunul [a se bifa caseta (casetele) corespunzătoare]:

(i) reprezintă produsul unei infracțiuni sau corespunde total sau parțial valorii acestui produs,

(ii) constituie instrumentul unei astfel de infracțiuni,

(iii) este pasibil de confiscare ca urmare a aplicării, în statul emitent, a competențelor de confiscare

extinse, menționate la punctele (a), (b) și (c). Decizia se bazează pe faptul că instanța judecătorească este convinsă pe deplin, pe baza faptelor specifice, de faptul că bunurile respective provin:

1.(a) din activități criminale ale persoanei condamnate, în cursul unei perioade anterioare condamnării pentru infracțiunea prevăzută în cauză care este considerată rezonabilă de instanța judecătorească având

în vedere circumstanțele cazului,

2.(b) din activități criminale ale persoanei condamnate, în cursul unei perioade anterioare condamnării pentru infracțiunea prevăzută în cauză care este considerată rezonabilă de instanța judecătorească având în vedere circumstanțele cazului, sau

3.(c) din activități criminale ale persoanei condamnate și s-a stabilit că valoarea bunurilor este disproporționată în raport cu venitul legal al acestei persoane.

(iv) este pasibil de confiscare în temeiul oricăror alte dispoziții privind competențele de confiscare extinse în temeiul dreptului statului emitent.

În cazul în care sunt vizate cel puțin două categorii de confiscare, se furnizează detalii privind bunurile confiscate pentru fiecare categorie:

2. Informații privind infracțiunea (infracțiunile) care a (au) condus la hotărârea de confiscare:

2.1. Rezumatul faptelor și descrierea circumstanțelor în care au fost săvârșite infracțiunea sau infracțiunile care au condus la hotărârea de confiscare, inclusiv ora și locul: **În perioada 01.07.2008 – 01.09.2009, Ivan Ivanov a falsificat monede în București, România. După 01.09.2009, tiparnița a fost dusă în Bulgaria.**

2.2. Natura și încadrarea juridică a infracțiunii sau infracțiunilor care au condus la hotărârea de confiscare și dispoziția legală sau codul aplicabil în baza căreia/căruia a fost emisă hotărârea: **Falsificarea de monede, conform articolului 282 din Codul penal al României.**

2.3. Se indică, după caz, una sau mai multe dintre infracțiunile următoare de care se leagă infracțiunea sau infracțiunile menționată(e) la punctul 2.2, în cazul în care infracțiunea sau infracțiunile este (sunt) sancționat(e) în statul emitent cu o pedeapsă privativă de libertate cu o durată maximă de cel puțin trei ani [a se bifa caseta (casetele) corespunzătoare]:

participarea la o organizație criminală;

terorism;

trafic de persoane;

exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă;

traficul ilicit de narcotice și substanțe psihotrope;

traficul ilicit de arme, muniții și explozivi;

corupție;

frauda, inclusiv fraudă care aduce atingere intereselor financiare ale Comunităților Europene, în sensul Convenției privind protejarea intereselor financiare ale Comunităților Europene din 26 iulie 1995;

spălarea produselor infracțiunii;

X falsificarea, inclusiv falsificarea monedei euro;

criminalitate informatică;

infracțiuni împotriva mediului, inclusiv traficul ilicit de specii animale pe cale de dispariție și traficul de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție;

complicitate la trecerea frauduloasă a frontierei și la ședere ilegală;

omucidere voluntară, vătămare corporală gravă;

trafic ilicit de organe și țesuturi umane;

răpire, sechestrare și luare de ostatici;

rasism și xenofobie;

furt organizat sau armat;

trafic ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă;

escrocherie;

înșelătorie și extorcare de fonduri;

contrafacerea și pirateria produselor;

falsificarea documentelor administrative și trafic de fals;

falsificarea mijloacelor de plată;

trafic ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere;

trafic ilicit de materiale nucleare sau radioactive;

trafic de vehicule furate;

viol;

incendiere;

infracțiuni de competența Curții Penale Internaționale;

deturnare de aeronave/nave;

sabotaj.

2.4. În măsura în care infracțiunea sau infracțiunile care a (au) condus la hotărârea de confiscare prevăzute la punctul 2.2 nu este (sunt) reglementată(e) de punctul 2.3, se face o descriere completă a infracțiunii sau

infracțiunilor respectiv(e) (aceasta ar trebui să cuprindă activitățile criminale efective respective, de exemplu, prin opoziție față de clasificările legale):

(j) Proceduri care au condus la decizia de confiscare

Persoana respectivă s-a prezentat în persoană în cadrul procedurii care a dus la hotărârea de confiscare:

1. Da, Persoana respectivă s-a prezentat în persoană în cadrul procedurii care a dus la hotărârea de confiscare.

2. Nu, persoana nu a fost prezentă în persoană la procesul în urma căruia a fost emisă decizia de confiscare.

3. Dacă ați bifat căsuța de la punctul 2, vă rugăm să confirmați unul din următoarele aspecte:

3.1a. persoana a fost citată personal la ... (ziua/luna/anul) și, prin urmare, informată cu privire la data și locul stabilite pentru procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia de confiscare și a fost informată că poate fi pronunțată o decizie în cazul în care nu se prezintă la proces;

SAU

3.1b. persoana nu a fost citată personal, dar a primit efectiv prin alte mijloace o informare oficială cu privire la data și locul stabilite pentru procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia de confiscare, în așa fel încât s-a stabilit fără echivoc faptul că a avut cunoștință de procesul stabilit și a fost informată cu privire la faptul că poate fi pronunțată o decizie în cazul în care nu se prezintă la proces;

SAU

3.2. având cunoștință de procesul stabilit, a mandatat un avocat care a fost numit fie de către persoana în cauză, fie de către stat, pentru a o apăra la proces și a fost într-adevăr apărată de avocatul respectiv la proces;

SAU

3.3. persoanei i s-a înmănat personal hotărârea de confiscare la ... (ziua/luna/anul) și a fost informată în mod expres cu privire la dreptul la rejudecarea cauzei sau la o cale de atac, în cadrul căreia are dreptul de a fi prezentă și care permite ca situația de fapt a cauzei, inclusiv dovezile noi, să fie reexaminată și care poate conduce la desființarea deciziei inițiale; și

persoana a declarat în mod expres că nu contestă decizia,

SAU

3.4. persoana nu a solicitat rejudecarea cauzei sau promovarea unei căi de atac în intervalul de timp corespunzător;

4. Dacă ați bifat caseta de la punctul 3.1b, 3.2 sau 3.3 de mai sus, vă rugăm să furnizați informații cu privire la modul în care a fost îndeplinită condiția relevantă:

(k) Conversia și transferul de bunuri

1. În cazul în care hotărârea de confiscare are ca obiect un bun specific, se indică dacă statul emitent autorizează statul executant să procedeze la confiscare sub forma unei obligații de plată a unei sume de bani care să corespundă valorii bunului.

da

nu

2. În cazul în care hotărârea de confiscare are ca obiect o sumă de bani, se indică dacă bunurile, altele decât banii obținuți ca urmare a executării hotărârii de confiscare, pot fi transferate statului emitent:

da

nu

(l) Măsuri alternative, inclusiv pedeapsa privativă de libertate

1. Se indică dacă statul emitent autorizează aplicarea măsurilor alternative de către statul executant în cazul în care executarea hotărârii de confiscare este imposibilă, în tot sau în parte:

da

nu

2. Dacă răspunsul este afirmativ, se va declara ce sancțiuni pot fi aplicate (natura sancțiunilor, nivelul maxim al sancțiunilor):

Detenție (durata maximă):

Activități în folosul comunității (sau o pedeapsă echivalentă) (durata maximă):

Alte sancțiuni (descriere):

(m) Alte împrejurări relevante cauzei (informații opționale): nu există

(n) Textul hotărârii de confiscare este anexat certificatului.
Semnătura autorității emitente și/sau a reprezentantului acesteia, care atestă exactitatea informațiilor cuprinse în certificat:
Nume: **Tribunalul București**
Funcție deținută (titlu/grad): **Ioan Popp**
Data: **01.02.2010**
Ștampila oficială (dacă există):

Certificatul transmis autorității din Austria trebuie completat după cum urmează:

CERTIFICAT	
(a)	Statul emitent și statul executant: Statul emitent: România Statul executant: Austria
(b)	Instanța judecătorească care a emis hotărârea de confiscare: Numele oficial: Tribunalul București Adresa: București, Boulevardul unirii 37 Numărul de referință al dosarului: 215/303/2010 Nr. tel. (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului): 021 - 408.36.00; 408.37.00 Nr. fax (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului): 021 - 408.36.00; 408.37.10 E-mail (dacă există): Limbile în care se poate comunica cu instanța judecătorească: română, engleză Detalii de contact ale persoanei (persoanelor) de contactat în cazul în care sunt necesare informații suplimentare pentru executarea hotărârii de confiscare sau, după caz, pentru coordonarea executării unei hotărâri de confiscare transmise către cel puțin două state executante sau în scopul transferului către statul emitent a unor sume sau bunuri care provin din executare (numele, titlul/gradul, numărul de telefon, numărul de fax și e-mail, dacă există): Judecător Ion Popp

(c)	Autoritatea competentă pentru executarea hotărârii de confiscare în statul emitent (în cazul în care această autoritate este diferită de instanța judecătorească indicată la litera (b)): Numele oficial: Adresa: Nr. tel. (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului): Nr. fax (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului): E-mail (dacă există): Limbile în care se poate comunica cu autoritatea competentă pentru executare Detalii de contact ale persoanei (persoanelor) de contactat în cazul în care sunt necesare informații suplimentare pentru executarea hotărârii de confiscare sau, după caz, pentru coordonarea executării unei hotărâri de confiscare transmise către cel puțin două state executante sau în scopul transferului către statul emitent a unor sume sau bunuri care provin din executare (numele, titlul/gradul, numărul de telefon, numărul de fax și e-mail, dacă există)
-----	--

(d)	În cazul desemnării unei autorități centrale pentru transmiterea din punct de vedere administrativ a deciziilor de impunere a sancțiunilor financiare în statul emitent: Numele autorității centrale: Ministerul Justiției Persoana de contact, după caz (titlu/grad și nume): Adresa: București, strada Apolodor 12 Numărul de referință al dosarului: Nr. tel.: (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului) +440.37.204-1085 Nr. fax: (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului) E-mail (după caz): mzainea@just.ro
(e)	Autoritatea sau autoritățile care poate (pot) fi contactată (contactate) (în cazul în care au fost completate

punctul (c) și/sau (d):

Autoritatea menționată la punctul (b)

Poate fi contactată pentru chestiuni privind:

Autoritatea menționată la punctul (c)

Poate fi contactată pentru chestiuni privind:

Autoritatea menționată la punctul (d)

Poate fi contactată pentru chestiuni privind:

(f) În cazul în care hotărârea de confiscare este emisă ca urmare a unui ordin de înghețare transmis statului executant în conformitate cu Decizia-cadru 2003/577/JAI a Consiliului din 22 iulie 2003 privind executarea în Uniunea Europeană a ordinelor de înghețare a bunurilor sau a probelor (1), se comunică informațiile relevante pentru identificarea ordinului de înghețare (datele emiterii și transmiterii ordinului de înghețare, autoritatea căreia i-a fost transmis, numărul de referință, dacă există):

Până acum nu a fost emisă o hotărâre de confiscare a contului bancar!

(g) În cazul în care hotărârea de confiscare a fost transmisă mai multor state executante, se comunică următoarele informații:

- Hotărârea de confiscare a fost transmisă următoarelor state executante (țară și autoritate):
- Hotărârea de confiscare a fost transmisă mai multor state executante din următorul motiv (a se bifa caseta corespunzătoare):

2.1. În cazul în care hotărârea de confiscare are ca obiect unul sau mai multe bunuri specifice:

Există motive pentru a considera că diferitele bunuri care fac obiectul hotărârii de confiscare se găsesc în state executante diferite.

Confiscarea unui bun specific implică acțiuni întreprinse în mai multe state executante.

Există motive pentru a considera că un bun specific care face obiectul hotărârii de confiscare se găsește în unul dintre statele executante indicate.

2. În cazul în care hotărârea de confiscare are ca obiect o sumă de bani:

X Bunul respectiv nu a făcut obiectul unui ordin de înghețare în temeiul Deciziei-cadru 2003/577/JAI din 22 iulie 2003 privind executarea în Uniunea Europeană a ordinelor de înghețare a bunurilor sau a probelor. Este probabil ca valoarea bunului care poate să fie confiscat în statul emitent și în orice stat executant în parte să nu fie suficientă pentru a executa suma totală prevăzută de hotărârea de confiscare.

Alt(e) motiv(e) (a se preciza):

(h) Informații privind persoana fizică sau juridică vizată de hotărârea de confiscare:

1. În cazul unei persoane fizice:

Nume: **Ivanov**

Prenume: **Ivan**

Numele înainte de căsătorie (după caz): **nu se aplică**

Alte nume, după caz: **nu se aplică**

Sex: **masculin**

Cetățenie: **bulgară**

Codul numeric personal sau numărul de asigurare socială (după caz):

Data nașterii: **1.7.1980**

Locul nașterii: **Plovdiv**.

Ultima adresă cunoscută: **8500 Sofia, Mainsquare**

îmbă (limbi) pe care persoana le înțelege (dacă se știe): **bulgară, engleză**

1.1. În cazul în care hotărârea de confiscare are ca obiect o sumă de bani:

Hotărârea de confiscare este transmisă statului executant deoarece (a se bifa caseta corespunzătoare):

X (a) Statul emitent are motive să creadă că persoana împotriva căreia a fost emisă hotărârea de confiscare posedă bunuri sau venituri în statul executant. A se adăuga următoarele informații:

Motive în baza cărora se consideră că persoana posedă bunuri/venituri: **Persoana condamnată, Ivan Ivanov, deține un cont bancar deschis la Bank Austria, 1010 Viena, Stephansplatz 5**

Descrierea bunurilor/sursei veniturilor persoanei: **1234 5678**

Localizarea bunurilor/sursei veniturilor persoanei (în cazul în care aceasta nu este cunoscută, ultima localizare cunoscută):

(b) nu există nici un motiv rezonabil, după cum se indică la litera (a), care să permită statului emitent să stabilească statul membru căruia îi poate fi trimisă hotărârea de confiscare, însă persoana împotriva căreia a

fost emisă hotărârea de confiscare își are reședința obișnuită în statul executant. A se adăuga următoarele informații:

Reședința obișnuită în statul executant:

1.2. În cazul în care hotărârea de confiscare are ca obiect unul sau mai multe bunuri specifice:

Hotărârea de confiscare este transmisă statului executant deoarece (a se bifa caseta corespunzătoare):

X (a) bunul (bunurile) specifice(e) se găsește (se găesc) în statul executant. (a se vedea punctul (i))

(b) statul emitent are motive să creadă că bunul (bunurile) vizat(e) de hotărârea de confiscare se găsește (se găesc) în tot sau în parte în statul executant. A se adăuga următoarele informații:

Motivele în baza cărora se consideră că bunul (bunurile) este (sunt) situat(e) în statul executant:

(c) nu există nici un motiv rezonabil, după cum se indică la litera (a), care să permită statului emitent să stabilească statul membru căruia îi poate fi trimisă hotărârea de confiscare, însă persoana împotriva căreia a fost emisă hotărârea de confiscare își are reședința obișnuită în statul executant. A se adăuga următoarele informații:

Reședința obișnuită în statul executant:

2. În cazul unei persoane juridice:

Nume:

Forma de persoană juridică:

Număr de înregistrare (dacă este disponibil) [1]:

Sediul social (în cazul în care informația este disponibilă) [1]:

Adresa persoanei juridice:

[1] În cazul în care o decizie este transmisă statului executant deoarece persoana juridică împotriva căreia a fost dată decizia are sediul social în acest stat, trebuie completate rubricile „numărul de înregistrare” și „sediul social”.

2.1. În cazul în care hotărârea de confiscare are ca obiect o sumă de bani:

Hotărârea de confiscare este transmisă statului executant deoarece (a se bifa caseta corespunzătoare):

(a) Statul emitent are motive să creadă că persoana juridică împotriva căreia a fost emisă hotărârea de confiscare posedă bunuri sau venituri în statul executant. A se adăuga următoarele informații:

Motive în baza cărora se consideră că persoana juridică deține bunuri/venituri:

Descrierea bunurilor/sursei veniturilor persoanei juridice:

Localizarea bunurilor/sursei veniturilor persoanei juridice (în cazul în care aceasta nu este cunoscută, ultima localizare cunoscută):

(b) nu există nici un motiv rezonabil, după cum se indică la litera (a), care să permită statului emitent să stabilească statul membru căruia îi poate fi trimisă hotărârea de confiscare, însă persoana juridică împotriva căreia a fost emisă hotărârea de confiscare își are sediul social în statul executant. A se adăuga următoarele informații:

Sediul social din statul executant:

2.2. În cazul în care hotărârea de confiscare are ca obiect unul sau mai multe bunuri specifice:

Hotărârea de confiscare este transmisă statului executant deoarece (a se bifa caseta corespunzătoare):

(a) bunul (bunurile) specifice(e) se găsește (se găesc) în statul executant. [a se vedea punctul (i)].

(b) statul emitent are motive să creadă că bunul (bunurile) vizat(e) de hotărârea de confiscare se găsește (se găesc) în tot sau în parte în statul executant. A se adăuga următoarele informații:

Motivele în baza cărora se consideră că bunul (bunurile) specific(e) este (sunt) situat(e) în statul executant:

(c) nu există nici un motiv rezonabil, astfel cum este menționat la litera (b), care să permită statului emitent să stabilească statul membru căruia îi poate fi trimisă hotărârea de confiscare, însă persoana juridică împotriva căreia a fost emisă hotărârea de confiscare își are sediul social în statul executant. A se adăuga următoarele informații:

Sediul social din statul executant:

(i) Hotărârea de confiscare

Hotărârea de confiscare a fost emisă la (data): **01.02.2010**

Hotărârea de confiscare a devenit definitivă la (data): **01.02.2010**

Număr de referință al hotărârii de confiscare (în cazul în care este disponibil): **215/303/2010**

1. Informații privind natura hotărârii de confiscare

1.1. A se indica [bifând caseta (casetele) corespunzătoare] în cazul în care hotărârea de confiscare are ca obiect:

X o sumă de bani

Suma care trebuie executată în statul executant, cu indicarea monedei (în cifre și litere):

Suma totală vizată de hotărârea de confiscare, cu indicarea monedei (în cifre și litere):

un (mai multe) bun(uri) specific(e)

Descrierea bunului (bunurilor) specific(e):

Localizarea bunului (bunurilor) specific(e) (în cazul în care aceasta nu este cunoscută, ultima localizare cunoscută):

În cazul în care confiscarea bunului (bunurilor) specific(e) implică acțiuni întreprinse în mai multe state executante,

descrierea acțiunii ce trebuie întreprinse:

1.2. Instanța judecătorească a stabilit că bunul [a se bifa caseta (casetele) corespunzătoare]:

X (i) reprezintă produsul unei infracțiuni sau corespunde total sau parțial valorii acestui produs,

(ii) constituie instrumentul unei astfel de infracțiuni,

(iii) este pasibil de confiscare ca urmare a aplicării, în statul emitent, a competențelor de confiscare extinse, menționate la punctele (a), (b) și (c). Decizia se bazează pe faptul că instanța judecătorească este convingă pe deplin, pe baza faptelor specifice, de faptul că bunurile respective provin:

1.(a) din activități criminale ale persoanei condamnate, în cursul unei perioade anterioare condamnării pentru infracțiunea prevăzută în cauză care este considerată rezonabilă de instanța judecătorească având în vedere circumstanțele cazului,

2.(b) din activități criminale ale persoanei condamnate, în cursul unei perioade anterioare condamnării pentru infracțiunea prevăzută în cauză care este considerată rezonabilă de instanța judecătorească având în vedere circumstanțele cazului, sau

3.(c) din activități criminale ale persoanei condamnate și s-a stabilit că valoarea bunurilor este disproporționată în raport cu venitul legal al acestei persoane.

(iv) este pasibil de confiscare în temeiul oricăror alte dispoziții privind competențele de confiscare extinse în temeiul dreptului statului emitent.

În cazul în care sunt vizate cel puțin două categorii de confiscare, se furnizează detalii privind bunurile confiscate pentru fiecare categorie:

2. Informații privind infracțiunea (infracțiunile) care a (au) condus la hotărârea de confiscare:

2.1. Rezumatul faptelor și descrierea circumstanțelor în care au fost săvârșite infracțiunea sau infracțiunile care au condus la hotărârea de confiscare, inclusiv ora și locul: **În perioada 01.07.2008 – 01.09.2009, Ivan Ivanov a falsificat monede în București, România. După 01.09.2009, tiparnița a fost dusă în Bulgaria.**

2.2. Natura și încadrarea juridică a infracțiunii sau infracțiunilor care au condus la hotărârea de confiscare și dispoziția legală sau codul aplicabil în baza căreia/căruia a fost emisă hotărârea: **Falsificarea de monede, conform articolului 282 din Codul penal al României.**

2.3. Se indică, după caz, una sau mai multe dintre infracțiunile următoare de care se leagă infracțiunea sau infracțiunile menționată(e) la punctul 2.2, în cazul în care infracțiunea sau infracțiunile este (sunt) sancționat(e) în statul emitent cu o pedeapsă privativă de libertate cu o durată maximă de cel puțin trei ani [a se bifa caseta (casetele) corespunzătoare]:

participarea la o organizație criminală;

terorism;

trafic de persoane;

exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă;

traficul ilicit de narcotice și substanțe psihotrope;

traficul ilicit de arme, muniții și explozivi;

corupție;

frauda, inclusiv fraudă care aduce atingere intereselor financiare ale Comunităților Europene, în sensul Convenției privind protejarea intereselor financiare ale Comunităților Europene din 26 iulie 1995;

spălarea produselor infracțiunii;

X falsificarea, inclusiv falsificarea monedei euro;

criminalitate informatică;

infracțiuni împotriva mediului, inclusiv traficul ilicit de specii animale pe cale de dispariție și traficul de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție;

complicitate la trecerea frauduloasă a frontierei și la ședere ilegală;

omucidere voluntară, vătămare corporală gravă;

trafic ilicit de organe și țesuturi umane;

răpire, sechestrare și luare de ostatici;

rasism și xenofobie;

furt organizat sau armat;

trafic ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă;
escrocherie;
înșelătorie și extorcare de fonduri;
contrafacerea și pirateria produselor;
falsificarea documentelor administrative și trafic de fals;
falsificarea mijloacelor de plată;
trafic ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere;
trafic ilicit de materiale nucleare sau radioactive;
trafic de vehicule furate;
viol;
incendiere;
infrațiuni de competența Curții Penale Internaționale;
deturnare de aeronave/nave;
sabotaj.

2.4. În măsura în care infracțiunea sau infracțiunile care a (au) condus la hotărârea de confiscare prevăzute la punctul 2.2 nu este (sunt) reglementată(e) de punctul 2.3, se face o descriere completă a infracțiunii sau infracțiunilor respectiv(e) (aceasta ar trebui să cuprindă activitățile criminale efective respective, de exemplu, prin opoziție față de clasificările legale):

(j) Proceduri care au condus la decizia de confiscare

Persoana respectivă s-a prezentat în persoană în cadrul procedurii care a dus la hotărârea de confiscare:

1. Da, Persoana respectivă s-a prezentat în persoană în cadrul procedurii care a dus la hotărârea de confiscare.

2. Nu, persoana nu a fost prezentă în persoană la procesul în urma căruia a fost emisă decizia de confiscare.

3. Dacă ați bifat căsuța de la punctul 2, vă rugăm să confirmați unul din următoarele aspecte:

3.1a. persoana a fost citată personal la ... (ziua/luna/anul) și, prin urmare, informată cu privire la data și locul stabilite pentru procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia de confiscare și a fost informată că poate fi pronunțată o decizie în cazul în care nu se prezintă la proces;
SAU

3.1b. persoana nu a fost citată personal, dar a primit efectiv prin alte mijloace o informare oficială cu privire la data și locul stabilite pentru procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia de confiscare, în așa fel încât s-a stabilit fără echivoc faptul că a avut cunoștință de procesul stabilit și a fost informată cu privire la faptul că poate fi pronunțată o decizie în cazul în care nu se prezintă la proces;
SAU

3.2. având cunoștință de procesul stabilit, a mandatat un avocat care a fost numit fie de către persoana în cauză, fie de către stat, pentru a o apăra la proces și a fost într-adevăr apărată de avocatul respectiv la proces;
SAU

3.3. persoanei i s-a înmănat personal hotărârea de confiscare la ... (ziua/luna/anul) și a fost informată în mod expres cu privire la dreptul la rejudecarea cauzei sau la o cale de atac, în cadrul căreia are dreptul de a fi prezentă și care permite ca situația de fapt a cauzei, inclusiv dovezile noi, să fie reexaminată și care poate conduce la desființarea deciziei inițiale; și
persoana a declarat în mod expres că nu contestă decizia,
SAU

3.4. persoana nu a solicitat rejudecarea cauzei sau promovarea unei căi de atac în intervalul de timp corespunzător;

4. Dacă ați bifat caseta de la punctul 3.1b, 3.2 sau 3.3 de mai sus, vă rugăm să furnizați informații cu privire la modul în care a fost îndeplinită condiția relevantă:

(k) Conversia și transferul de bunuri

1. În cazul în care hotărârea de confiscare are ca obiect un bun specific, se indică dacă statul emitent autorizează statul executant să procedeze la confiscare sub forma unei obligații de plată a unei sume de bani care să corespundă valorii bunului.

da

X nu

2. În cazul în care hotărârea de confiscare are ca obiect o sumă de bani, se indică dacă bunurile, altele decât

banii obținuți ca urmare a executării hotărârii de confiscare, pot fi transferate statului emitent:

- da
- nu

(l) Măsuri alternative, inclusiv pedeapsa privativă de libertate

1. Se indică dacă statul emitent autorizează aplicarea măsurilor alternative de către statul executant în cazul în care executarea hotărârii de confiscare este imposibilă, în tot sau în parte:

da

X nu

2. Dacă răspunsul este afirmativ, se va declara ce sancțiuni pot fi aplicate (natura sancțiunilor, nivelul maxim al sancțiunilor):

Detenție (durata maximă):

Activități în folosul comunității (sau o pedeapsă echivalentă) (durata maximă):

Alte sancțiuni (descriere):

(m) Alte împrejurări relevante cauzei (informații opționale): **nu există**

(n) Textul hotărârii de confiscare este anexat certificatului.

Semnătura autorității emitente și/sau a reprezentantului acesteia, care atestă exactitatea informațiilor cuprinse în certificat:

Nume: **Tribunalul București**

Funcție deținută (titlu/grad): **Ioan Popp**

Data: **01.02.2010**

Ștampila oficială (dacă există):

D. ORDINUL DE INDISPONIBILIZARE

I. Obiective generale

Principiul recunoașterii reciproce este piatra de temelie a cooperării judiciare între statele membre ale Uniunii Europene (UE), atât în materie civilă, cât și în materie penală. Principiul pleacă de la premisa că hotărârile care urmează să fie recunoscute și executate respectă întotdeauna principiul legalității, subsidiarității și proporționalității. Decizia-cadru privind executarea în Uniunea Europeană a ordinelor de indisponibilizare a bunurilor sau a probelor extinde principiul asupra hotărârilor anterioare fazei de judecată, prin care se indisponibilizează bunuri sau probe.

Recunoașterea reciprocă a hotărârilor judecătorești este procesul prin care o decizie, luată de obicei de o autoritate judiciară dintr-un stat membru al Uniunii Europene, este recunoscută și - când este cazul - executată de alte state membre. Recunoașterea reciprocă este un concept-cheie în sfera cooperării judiciare, deoarece ajută la depășirea dificultăților care apar din cauza diversității sistemelor judiciare din statele membre. În octombrie 1999, în cadrul reuniunii Consiliului de la Tampere, s-a stabilit că recunoașterea reciprocă este „piatra de temelie” a cooperării judiciare.

Îndeosebi concluziile **36** și **37** conțin linii directoare care trebuie aplicate prin prezenta decizie-cadru.

“36. Principiul recunoașterii reciproce ar trebui să se aplice hotărârilor anterioare fazei de judecată, în special celor care ar permite autorităților competente să acționeze rapid pentru a obține probe și a pune sub sechestru bunuri ușor de transferat, și că probele strânse în mod legal de autoritățile unui stat membru ar trebui să fie admisibile în fața instanțelor din alte state membre, luând în considerare standardele care se aplică în statele respective.

*37. Consiliul UE cere Consiliului și Comisiei să adopte, până în decembrie 2000, un program de măsuri de aplicare a principiului recunoașterii reciproce. În cadrul acestui program ar trebui să se înceapă lucrările la un Titlu Executoriu European și cu privire la acele aspecte de drept procesual în legătură cu care standardele minime comune sunt considerate necesare pentru facilitarea aplicării **principiului recunoașterii reciproce**, respectând principiile juridice fundamentale ale statelor membre.*

Pentru a pune în aplicare acest principiu, în ianuarie 2001 a fost adoptat un program de măsuri. Punerea în aplicare a acestui program este una dintre provocările majore pentru crearea unui spațiu comun al libertății, securității și justiției.

Cooperarea judiciară tradițională poate fi definită ca o relație interstatală în cadrul căreia un stat suveran transmite o cerere altui stat suveran, iar acesta din urmă decide dacă să execute sau nu cererea. Aceste relații sunt organizate prin diferite instrumente juridice asupra cărora se cade de acord fie bilateral, fie în cadrul unor organizații internaționale, cum ar fi ONU sau Consiliul Europei. Acest sistem este **lent și complex**. El nu mai corespunde realității spațiului european de astăzi, în care persoanele circulă cu ușurință, cu controale reduse sau chiar fără controale. Unei libere circulații a persoanelor îi va corespunde o liberă circulație a hotărârilor judecătorești. În această privință, principiul recunoașterii reciproce duce la o reală schimbare a întregii filozofii a cooperării judiciare. În principiu, aceasta înseamnă că fiecare autoritate judiciară națională ar trebui, ipso facto, să recunoască cererile înaintate de o autoritate judiciară din alt stat membru, cu un minim de formalități de îndeplinit.

O recunoaștere reciprocă consolidată va spori eficiența cooperării dintre autorități. Ea este bazată pe încrederea reciprocă pe care statele membre o au în alte sisteme și care este bazată pe respectarea comună a drepturilor și libertăților fundamentale, așa cum sunt specificate în Tratatul privind Uniunea Europeană.

În **ieulie 2000**, Comisia Europeană a prezentat o comunicare privind **recunoașterea reciprocă**. urmată de adoptarea de către Consiliu a unui **program** de 24 de măsuri. Punerea în aplicare a acestui program este unul dintre cele mai promițătoare domenii de evoluție în ceea ce privește cooperarea judiciară în Europa.

În ceea ce privește măsurile anterioare fazei de judecată, discutate în acest capitol, programul prevede următoarele:

“2.1. Hotărârile referitoare la păstrarea probelor și indisponibilizarea bunurilor

2.1.1. Hotărâri în scopul obținerii de probe

Obiectiv: Obiectivul este acela de a asigura admisibilitatea probelor, de a preveni dispariția lor și de a facilita executarea mandatelor de percheziție și de punere sub sechestru, astfel încât probele să poată fi asigurate rapid în cadrul unui proces penal (punctul 36 din concluziile reuniunii Consiliului de la Tampere). Trebuie să se țină cont de articolul 26 din Convenția europeană privind transferul de proceduri în materie penală din 15 mai 1972 și articolul 8 din Convenția de la Roma din 6 noiembrie 1990 privind transferul de proceduri în materie penală.

Măsura nr. 5: Căutarea unor metode fezabile de a:

- *asigura neinvocarea de către statele membre a rezervelor și declarațiilor stipulate în articolul 5 din Convenția Europeană de Asistență Judiciară din 1959, suplimentat de articolele 51 și 52 din Convenția de punere în aplicare a Acordurilor Schengen cu privire la măsurile represive, mai ales în ceea ce privește combaterea crimei organizate, spălarea produselor infracțiunii și infracțiunile financiare.*
- *asigura neinvocarea de către statele membre a temeiurilor de refuz al asistenței reciproce, stipulate în articolul 2 din Convenția din 1959, suplimentat de articolul 50 din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen.*

Măsura nr. 6: Stabilirea unui instrument de recunoaștere a deciziilor privind indisponibilizarea probelor, pentru a preveni pierderea probelor aflate pe teritoriul altui stat membru.”

Prima măsură care a fost adoptată pe baza principiului recunoașterii reciproce a fost Decizia-cadru privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre, care elimină extrădarea între statele membre. Aceasta este o mare realizare pentru facilitarea predării persoanelor a căror întoarcere este solicitată în vederea urmăririi penale sau executării unei pedepse privative de libertate. Această decizie-cadru trebuia transpusă în legislațiile naționale ale statelor membre până la 1 ianuarie 2004.

A doua măsură adoptată pe baza principiului recunoașterii reciproce a fost Decizia-cadru privind indisponibilizarea bunurilor și a probelor. Această decizie-cadru va permite autorității judiciare dintr-un stat membru să transmită un ordin către alt stat membru de indisponibilizare a bunurilor, cu scopul de a obține probe sau în vederea viitoarei confiscări a proprietății. Ordinul va fi executat rapid și fără alte formalități.

Principiul recunoașterii reciproce va fi și mai bine aplicat prin Decizia-cadru privind mandatul european de obținere a probelor în scopul obținerii de obiecte, documente și date în vederea utilizării acestora în cadrul procedurilor în materie penală (a se vedea capitolul K), recent adoptată.

Buna funcționare a principiului recunoașterii reciproce a hotărârilor judecătorești necesită un nivel ridicat de încredere reciprocă între statele membre. Încrederea este bazată pe respectul de către toate statele membre al drepturilor omului și a principiilor fundamentale, așa cum sunt specificate în Convenția Europeană pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

Prezenta decizie-cadru are drept obiectiv principal stabilirea normelor în temeiul cărora un stat membru recunoaște și execută pe teritoriul său un ordin de indisponibilizare a bunurilor sau a probelor emis de o autoritate judiciară a unui alt stat membru în cadrul unei proceduri penale. Decizia-cadru se bazează pe un sistem de recunoaștere reciprocă a hotărârilor judecătorești anterioare fazei de judecată, conform căruia un ordin de indisponibilizare este recunoscut fără alte formalități, motivele de refuz sunt strict limitate iar principiul dublei incriminări este parțial eliminat.

Prezenta decizie-cadru, precum și alte decizii cadru la care se face referire în acest compendiu, precum și dreptul UE în general pot fi accesate pe pagina de internet [HTTP://EUR-LEX.EUROPA.EU](http://eur-lex.europa.eu). Această pagină este disponibilă și în limba română, precum și în toate celelalte limbi oficiale ale statelor membre ale UE. EUR-Lex oferă acces gratuit la dreptul Uniunii Europene și la alte documente considerate de interes public. Pagina de internet conține informații nu numai despre legislația comunitară, ci și despre procedurile de adoptare a legislației și despre instituțiile UE:

Deciziile-cadru sunt publicate în Jurnalul Oficial al UE. Selectați „simple search [căutare simplă]” în stânga paginii, selectați „search by publication reference – Official Journal [căutare după referința publicării – Jurnalul Oficial]” și introduceți datele respectivei decizii-cadru.

Dacă doriți să căutați decizia-cadru discutată în acest capitol, parcurgeți următorii pași:

Jurnalul Oficial (JO) constă din seria L (legislație) și seria C (decizii, recomandări, linii directe și opțiuni/informări/acte preparatorii/notificări/anunțuri).

Apoi introduceți cel puțin anul publicării actului juridic (în acest caz 2003) în câmpul „publication date [data publicării]”. Din câmpul „Official Journal reference [referința Jurnalului Oficial]” trebuie să selectați „OJ series [Seria JO]” și apoi „L”. „OJ number [numărul JO]” este numărul 196. La final, introduceți în câmpul „page number [numărul paginii]” numărul 45. Rezultatul pe care-l veți obține va fi prezenta decizie-cadru, care poate fi accesată din nou în oricare dintre limbile afișate pe ecran.

II. Relația cu alte instrumente de asistență judiciară reciprocă

1. Relația cu Decizia-cadru 2008/978/JAI

Relația cu Decizia-cadru 2008/978/JAI a Consiliului din 18 decembrie 2008 privind mandatul european de obținere a probelor în scopul obținerii de obiecte, documente și date în vederea utilizării acestora în cadrul procedurilor în materie penală (JO L 350, 30.12.2008, pp. 72–92)

Prezenta Decizie-cadru privind executarea în Uniunea Europeană a ordinelor de indisponibilizare a bunurilor sau a probelor se adresează nevoii de recunoaștere reciprocă imediată a ordinelor cu scopul de a preveni distrugerea, transformarea, mutarea, transferul sau îndepărtarea probelor. Deoarece aceasta include doar o parte din spectrul cooperării judiciare în materie penală în ceea ce privește probele, iar transferul ulterior al probelor este în continuare abordat de procedurile de asistență reciprocă, s-a considerat că este necesară

îmbunătățirea cooperării judiciare prin aplicarea principiului recunoașterii reciproce a unei hotărâri judecătorești, sub forma unui **mandat european de obținere a probelor (MEP)** în scopul obținerii de obiecte, documente și date în vederea utilizării acestora în cadrul procedurilor în materie penală. MEP este reglementat prin Decizia-cadru a Consiliului 2008/978/JAI. Mandatul european de obținere a probelor poate fi utilizat în scopul obținerii de obiecte, documente și date în vederea utilizării acestora în cadrul procedurilor în materie penală.

Acestea pot cuprinde, de exemplu, obiecte, documente sau date provenite de la un terț, provenite în urma unei percheziții, inclusiv la domiciliul suspectului, date anterioare privind utilizarea oricărui servicii inclusiv tranzacții financiare, declarații, interogatorii și audieri sub forma înregistrărilor arhivate și alte documente, inclusiv rezultatele unor tehnici speciale de investigație. Capitolul K oferă o prezentare detaliată a deciziei-cadru mai sus menționate. Este important să menționăm că **MEP se aplică pentru cererile de asistență reciprocă începând cu 19 ianuarie 2011**. Cererile de asistență reciprocă primite înainte de această dată vor fi în continuare rezolvate conform instrumentelor juridice existente, inclusiv prezenta decizie-cadru.

2. Relația cu alte instrumente de asistență judiciară reciprocă

Decizia-cadru privind executarea în Uniunea Europeană a ordinelor de indisponibilizare a bunurilor sau a probelor, discutată în acest capitol, nu abrogă acordurile reciproce sau bilaterale deja în vigoare încheiate între statele membre ale UE. Fără a aduce atingere legislațiilor naționale din statele membre ale UE, autoritățile judiciare pot, în principiu, să decidă pe baza cărui temeii juridice își transmit cererile de asistență judiciară reciprocă. Totuși, Ungaria și Spania au adoptat recent practica de a admite doar cererile înaintate conform prezentei decizii-cadru.

III. Definiții (articolul 2)

În conformitate cu principiul recunoașterii reciproce, decizia-cadru reglementează executarea ordinelor străine de indisponibilizare a bunurilor sau probelor, emise de o autoritate judiciară din alt stat membru al UE. Astfel, autoritatea judiciară a statului membru care execută astfel de ordine nu trebuie să mai emită încă un ordin de indisponibilizare. În loc de asta, pentru a facilita procedura de executare a unui astfel de ordin, autoritatea judiciară competentă din statul de executare trebuie doar să confirme executarea.

Stat emitent (art. 2 alineatul a) înseamnă statul membru al UE în care o autoritate judiciară a luat, validat sau confirmat în orice mod un ordin de indisponibilizare în cadrul unei proceduri penale. Definiția autorității judiciare rămâne la latitudinea legislației statelor membre și, prin urmare, nu este stabilită prin prezenta decizie-cadru. Organele de urmărire penală și instanțele judecătorești pot fi considerate autorități judiciare în acest context, în conformitate cu legislațiile naționale ale statelor membre ale UE. Ordinele de indisponibilizare legate de proceduri administrative nu fac parte din domeniul de aplicare al prezentei decizii-cadru.

Stat executant (art. 2 alineatul b) înseamnă statul membru pe teritoriul căruia se găsește bunul sau elementul de probă. Astfel, prezenta decizie-cadru stabilește forum rei sitae ca fiind decisiv, astfel că autoritatea judiciară din statul emitent trebuie să identifice mai întâi unde se află bunurile sau probele. Deși este ușor în ceea ce privește bunurile imobiliare, stabilirea localizării actuale a bunurilor mobile ar putea pune probleme legate de competența statelor membre atunci când trebuie executate ordine de indisponibilizare.

Ordin de indisponibilizare (art. 2 alineatul c) înseamnă orice măsură luată de o autoritate judiciară competentă a statului emitent pentru a împiedica în mod provizoriu orice operație de distrugere, transformare, deplasare etc. a unui bun care poate face obiectul unei confiscări. Elementele de probă la care se referă decizia-cadru înseamnă obiectele, documentele sau datele care pot servi drept probe în cadrul unei proceduri penale. Premisele legale privind ordinele de indisponibilizare sunt considerate exclusiv în conformitate cu legislație statului emitent.

Definiția subliniază aspectul funcțional al „ordinului de indisponibilizare”, cu finalitatea că denominarea specifică legislațiilor naționale din statele membre nu este decisivă. Astfel, „ordinul de indisponibilizare”, conform definiției din art. 2 alineatul c, include orice măsură luată de o autoritate judiciară competentă pentru protejarea obiectivelor mai sus menționate.

Autoritate judiciară se referă în general la instanțele judecătorești și organele de urmărire penală, de vreme ce stabilirea acestor autorități rămâne în întregime la latitudinea legislațiilor naționale. În ceea ce privește reglementările din Austria, investigațiile preliminare sunt sarcina procurorilor, iar acest rol revine instanțelor în timpul proceselor penale. Astfel, în sensul deciziei-cadru discutate, „ordinele de indisponibilizare” pot fi ordine ale procurorilor, pronunțate în timpul procedurilor preliminare, sau ordine judecătorești pronunțate în timpul procesului, precum și în timpul procedurilor preliminare, în anumite circumstanțe, în conformitate cu Codul de procedură penală al Austriei. Totuși, ca urmare a principiului general al recunoașterii reciproce, statul executant nu poate pune la îndoială competența autorității emitente. Astfel, decizia-cadru interzice verificarea capacității procurorilor sau instanței de a emite un ordin de indisponibilizare în conformitate cu legislația națională din statul emitent. Merită menționat că, chiar și atunci când un ordin de indisponibilizare este emis de procurori în timpul procedurilor preliminare, instanța se va ocupa de executarea ulterioară a ordinelor de indisponibilizare, după rechizitoriu (a se vedea certificatul prevăzut la articolul 9 secțiunea a). Măsurile luate pentru a preveni infracțiuni ulterioare de același tip nu sunt considerate ordine de indisponibilizare în sensul prezentei decizii-cadru discutate în acest capitol. „Ordin de indisponibilizare”, în acest context, include doar confiscarea probelor sau produselor (bunuri) infracțiunii/infracțiunilor comise. Prin urmare, măsurile de precauție luate cu privire la infracțiunile ulterioare nu vor fi luate în considerare în prezenta decizie-cadru, dar în astfel de cazuri se pot aplica alte instrumente de asistență judiciară reciprocă.

Bun (art. 2 alin. d) înseamnă orice bun, indiferent de natura acestuia, corporal sau necorporal, mobil sau imobil, precum și actele juridice sau documentele care dovedesc un titlu sau un drept asupra acestui bun, despre care autoritatea judiciară competentă a statului emitent consideră că:

- constituie produsul unei infracțiuni menționate în articolul 3 sau corespunde în totalitate sau în parte valorii acestui produs sau
- constituie instrumentul sau obiectul unei asemenea infracțiuni;

Element de probă (art. 2 alin. e) înseamnă obiectele, documentele sau datele care pot servi drept probe în cadrul unei proceduri penale privind una dintre infracțiunile menționate în articolul 3.

Dispozițiile prezentei decizii-cadru nu au scopul de a iniția măsuri privind procedurile de investigație care implică obținerea probelor în timp real, cum ar fi interceptarea comunicațiilor și monitorizarea conturilor bancare. Regimul specific al cooperării în ceea ce privește interceptarea comunicațiilor a fost stabilit prin Convenția din 29 mai 2000 cu privire la asistența judiciară reciprocă în materie penală între statele membre ale Uniunii Europene

(JO C 197, 12.7.2000, p. 1.), iar regimul cooperării în ceea ce privește monitorizarea conturilor bancare a fost introdus în art. 3 al Actului Consiliului din 16 octombrie 2001 de elaborare, în conformitate cu art. 34 din Tratatul privind Uniunea Europeană, a Protocolului la Convenția cu privire la asistența judiciară reciprocă în materie penală între statele membre ale Uniunii Europene (JO C 326, 21.11.2001, p. 1.).

Nici acest act legislativ comunitar nu are ca scop obținerea de probe care pot fi doar rezultatul unor investigații sau analize suplimentare. Prin urmare, instrumentele de cooperare judiciară stabilite prin decizia-cadru discutată în acest capitol nu pot fi utilizate pentru a solicita o expertiză privind întocmirea unei comparații pe calculator a informațiilor, în scopul identificării unei persoane. Totuși, o cerere în conformitate cu prezenta decizie-cadru poate fi utilizată pentru obținerea unor obiecte, documente sau date care au fost deja obținute înainte de emiterea și transmiterea ordinului de indisponibilizare. În aceste circumstanțe, obținerea unor înregistrări existente ale comunicațiilor interceptate, măsurilor de supraveghere, interviurilor cu suspectii, declarațiilor martorilor și rezultatelor testelor ADN este posibilă pe baza dispozițiilor prezentei decizii-cadru.

Astfel, în cazul în care procesul penal intern necesită obținerea unor noi probe dintr-un stat membru al UE, trebuie utilizate alte instrumente de asistență judiciară reciprocă și cooperare.

IV. Infracțiuni

1. Hotărâri executate fără verificarea dublei incriminări

Articolul 3 al deciziei-cadru conține o listă de infracțiuni grave. Ele nu sunt supuse verificării dublei incriminări a faptei dacă în statul emitent se pedepsesc cu o pedeapsă privativă de libertate cu o durată maximă de cel puțin trei ani. Aceste infracțiuni sunt următoarele:

- participarea la o organizație criminală,
- terorismul,
- traficul de persoane,
- exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă,
- traficul ilicit de narcotice și substanțe psihotrope,
- traficul ilicit de arme, muniții și explozivi,
- corupția,
- fraudă, inclusiv cea care aduce atingere intereselor financiare ale Comunităților Europene în sensul Convenției din 26 iulie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene,
- spălarea produselor infracțiunii,
- falsificarea, inclusiv falsificarea monedei euro,
- delictul informatic,
- infracțiuni împotriva mediului, inclusiv traficul ilicit de specii animale pe cale de dispariție și traficul de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție,
- complicitatea la trecerea frauduloasă a frontierei și la ședere ilegală,
- omuciderea voluntară, vătămarea corporală gravă,

- traficul ilicit de organe și țesuturi umane,
- răpire, sechestrare și luare de ostatici,
- rasism și xenofobie,
- furt organizat sau armat,
- trafic ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă,
- înșelăciune,
- deturnarea de fonduri,
- contrafacerea și pirateria produselor,
- falsificare de acte oficiale și uz de fals,
- falsificarea mijloacelor de plată,
- trafic ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere,
- trafic ilicit de materiale nucleare sau radioactive,
- trafic de vehicule furate,
- viol,
- incendiere,
- infracțiuni de competența Curții Penale Internaționale,
- deturnare de aeronave/nave,
- sabotaj.

Lista nu este exhaustivă; Consiliul poate decide în orice moment să adauge alte categorii de infracțiuni. Comisia va întocmi un raport pe baza căruia Consiliul va decide dacă lista ar trebui mărită. Consiliul va hotărî în unanimitate, după consultarea Parlamentului European.

În capitolul B.V.1 se regăsește un rezumat cu titlu informativ al **infracțiunilor din dreptul penal român** care corespund celor din această listă.

Trebuie menționat că respectivele **liste de infracțiuni reglementate de deciziile-cadru** prezentate în acest manual **nu sunt identice**. Decizia-cadru privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce sancțiunilor pecuniare (a se vedea capitolul B) extinde principiul recunoașterii fără verificarea dublei incriminări (art. 3) asupra a încă șapte infracțiuni (a se vedea B.V.1.).

Armonizarea dreptului penal material din statele membre ale UE nu este inclusă în domeniul de reglementare al prezentei decizii-cadru. Denumirea infracțiunilor enumerate corespunde așadar diferitelor sisteme juridice ale statelor membre, nefiind astfel nevoie să corespundă cu termenul juridic exact folosind în legislația penală națională. Conform legislației penale austriece, exemplele de infracțiuni precum „escrocherie” și „fraudă” precum și „falsificarea banilor” și „falsificarea mijloacelor de plată” se referă cel puțin parțial la tipuri de infracțiuni similare. Mai mult, majoritatea infracțiunilor enumerate pot fi săvârșite și în cadrul unei organizații criminale sau teroriste, respectând astfel diversele infracțiuni menționate. Drept urmare, certificatele emise conform art. 9 din prezenta decizie-cadru trebuie să menționeze toate infracțiunile aplicabile acțiunii în cauză pentru a evita neînțelegerea de către autoritatea judiciară din statul executant, care ar putea astfel întârzia indisponibilizarea solicitată. Altfel,

autoritatea judiciară dintr-un stat executant poate considera că este necesar să primească mai multe informații de la statul emitent, conform art. 7 (1) a) (2) a).

Clasificarea stabilită în certificat este obligatorie pentru autoritatea judiciară din statul executant referitor la infracțiunile menționate în art. 3 (2), din cauza faptului că decizia-cadru stipulează clar că legea statului emitent trebuie să fie hotărâtoare. Verificarea conform prevederilor legii din statul executant nu este permisă. Reîncadrarea faptei în cauză este astfel exclusă din moment ce prezenta decizie-cadru nu se implică în nomenclatura infracțiunilor așa cum sunt reglementate de legislația națională a statelor membre. Doar greșelile evidente pot reprezenta un motiv ca statul executant să nu recunoască sau să nu execute cele stabilite în art. 7 (1) a).

2. Condiții pentru recunoașterea și executarea unei hotărâri în alte cazuri

Pentru **infracțiunile care nu sunt incluse în listă**, statul executant poate supune recunoașterea și aplicarea ordinului de indisponibilizare anumitor condiții:

- **obținerea dovezilor:** acțiunile pentru care ordinul a fost emis constituie o infracțiune conform legilor statului respectiv, indiferent de elementele constitutive sau de modul în care sunt descrise în legea statului emitent;
- **confiscarea proprietății:** acțiunile pentru care ordinul a fost emis trebuie să constituie o infracțiune care, conform legilor statului respectiv, permite o astfel de indisponibilizare, indiferent de elementele constitutive sau de modul în care sunt descrise în legea statului emitent.

V. Transmiterea ordinelor de indisponibilizare

1. Forma de transmitere

Art. 4 (1) impune ca orice ordin de indisponibilizare care trebuie executat conform dispozițiilor prezentei decizii-cadru să fie trimis împreună cu un certificat, conform celor menționate în art. 9. Transmiterea este posibilă prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă și în condiții care să permită statului executant să stabilească autenticitatea acesteia.

Trimiterea ordinelor de indisponibilizare prin e-mail sau fax va fi considerată suficientă și de preferat pentru a accelera procedurile în mod corespunzător. Pe de altă parte, experiența practică arată că autoritățile judiciare franceze cer în mod obligatoriu o copie oficială a respectivului ordin de indisponibilizare, respingând astfel orice document trimis doar pe e-mail sau fax. Totuși, se recomandă folosirea mijloacelor de comunicare electronice pentru a permite accelerarea acțiunii autorității judiciare din statul executant.

2. Stabilirea autorității competente din statul de executare

Art. 4 extinde principiul trimerii directe conform celor stabilite de Acordul Schengen, Decizia-cadru privind mandatul european de arestare și Convenția cu privire la asistența judiciară reciprocă în materie penală între statele membre ale Uniunii Europene, între autoritățile judiciare competente ale statului emitent și ale statului executant referitor la ordinele de indisponibilizare și certificate menționate în art. 9. Astfel, când se emite un ordin de indisponibilizare care trebuie executat într-un alt stat membru al UE, este esențial să se determine autoritatea judiciară competentă din statul executant. Până în prezent, câteva state membre au trimis listele cu autoritățile competente respective (așa cum se vede mai jos) care

trebuie contactate în scopul solicitării asistenței acestora pentru executarea ordinelor de indisponibilizare într-un alt stat membru al UE. Pentru a identifica autoritatea judiciară competentă, **atlasul judiciar european (www.ejn-crimjust.europa.eu)** oferă o șansă de a accesa datele necesare în mod facil. Deși instrumentul menționat este folosit pentru a oferi informații actualizate, datele disponibile pe această pagină de internet rămân oarecum în urmă. Pentru a obține informațiile necesare, alegeți „căutare atlas”(„search atlas”) și apoi dați click pe țara unde trebuie executată hotărârea de indisponibilizare. Fereastra următoare vă dă posibilitatea să alegeți între mai multe măsuri. Dacă fiind prezentă decizie-cadru, vor fi luate în considerare următoarele subiecte:

5 . Bunuri – sechestrare, confiscare și restituire

Sechestrarea bunurilor (501) [Indisponibilizarea conturilor bancare \(502 \)](#) [Restituire \(503 \)](#)
[Măsuri intermediare în vederea confiscării \(504 \)](#) [Confiscare \(505 \)](#)

După ce ați selectat în vederea găsirii autorității competente

Completați unul din următoarele trei câmpuri:

Zonă geografică	<input type="text" value="Choose..."/>	<input type="text" value="No areas"/>	<input type="text" value="No areas"/>
Cod poștal	<input type="text"/>		
Localități			

Va apărea autoritatea solicitată, inclusiv datele acesteia de contact.

Mai mult, atlasul judiciar european include formulare pentru ordinele de indisponibilizare în limbile oficiale ale câtorva state membre care au transpus deja decizia-cadru în legislația națională corespunzătoare, conform cerințelor din prezenta decizie-cadru. Dați click pe „FORMS” (FORMULARE) din pagina principală. Drept urmare, este disponibilă următoarea alegere:

Publicația Descrierea formularului privind ordinul de indisponibilizare

Formularele sunt disponibile în limbile statelor membre care au aplicat deja Decizia-cadru 2003/577/JAI din 22 iulie 2003 privind executarea în Uniunea Europeană a ordinelor de indisponibilizare a bunurilor sau a probelor – puteți găsi mai multe informații în RJE 2006/3 (disponibile în baza de date de documente).

Tip Formulare

Număr de identificare document

Documente disponibile spre a fi descărcate

Formularul poate fi imprimat	CS DA DE EN ES FI FR HU NL PL SK SV BG
Implementat în ceea ce privește indisponibilizarea proprietății (Cipru)	EL
Formularele pe care se poate da click includ certificate conform art. 9 din prezenta decizie-cadru în limbile menționate mai sus. Astfel, nu este necesar ca un certificat să fie tradus de către un interpret, doar părțile care trebuie completate individual trebuie să fie traduse.	

Lista privind implementarea prezentei decizii-cadru conform notificărilor Consiliului UE:

BELGIA	Parchetul
BULGARIA	Tribunalul din Sofia
REPUBLICA CEHĂ	Procurorul de la parchetul regional din regiunea în care se află bunurile specificate în ordinul de indisponibilizare
DANEMARCA	Șeful poliției locale sau procurorul local
GERMANIA	Parchetul
ESTONIA	Parchetul general
GRECIA	- - -
SPANIA	Judecătorul de instrucție („Juez de instrucción”) în jurisdicția căruia se află bunurile sau probele.
FRANȚA	procurorii, judecătorii de instrucție, judecătorii pentru libertăți și detenție conform normelor interne de competență și în funcție de scopul cererii
IRLANDA	Departamentul de Justiție
ITALIA	- - -
CIPRU	a) Ministerul Justiției și Ordinii Publice b) Unitatea pentru combaterea spălării banilor (MOKAS), Biroul Procurorului General (ordine de indisponibilizare a bunurilor)
LETONIA	Parchetul general
LITUANIA	Parchetul general
LUXEMBURG	- - -
UNGARIA	Ministerul Justiției Kossuth tér 4, 1055 Budapest tel. 36 (1) 441-3110, fax 36 (1) 441-3112 e-mail: IntlEU@mku.hu Biroul procurorului șef Marko' u. 16, 1055 Budapest tel. 36 (1) 354-5545, Fax 36 (1) 269-2662 e-mail: IntlEU@mku.hu
MALTA	Biroul Procurorului General
ȚĂRILE DE JOS	Centrele de asistență judiciară internațională (autorități competente): procurorii și judecătorii de instrucție
AUSTRIA	Tribunalul regional al landului („Landesgericht”)
POLONIA	— În faza de judecată: Tribunalul districtual („s ¹ d rejonowy”)

	– Anterior fazei de judecată: Biroul procurorului local („prokuratura okrêgowa”)
PORTUGALIA	- - -
SLOVENIA	Tribunalele districtuale
SLOVACIA	Procurorii districtuali
FINLANDA	Aceiași procurori ca și în cazul MEA
SUEDIA	Procurorii de la parchetele internaționale au competența, pentru regiunile lor de jurisdicție, să trateze cazuri de indisponibilizare. Procurorii de la Biroul Național Suedez pentru Infrafracțiuni Economice au și ei competență în jurisdicția lor. În afara orelor de program, astfel de cazuri sunt tratate de procurorii de serviciu.
REGATUL UNIT	Autoritatea Centrală a Regatului Unit pentru cererile de executare în Anglia și Țara Galilor, Biroul din Irlanda de Nord pentru cererile de executare în Irlanda de Nord și Biroul Coroanei pentru cererile de executare în Scoția

Următoarele state membre au trimis deja **listele detaliate** cu autoritățile competente către UE, care fac parte din notificările oficiale conform art. 4 din prezenta decizie-cadru. Indiferent de cât se schimbă cadrul juridic din statele membre UE după notificare, atlasul judiciar european - așa cum s-a menționat mai sus - oferă informații suplimentare, deși informațiile corecte nu sunt oferite întotdeauna în timp util. Întrucât autoritățile care nu sunt competente conform art. 4 alin. 4 sunt obligate să trimită ordinele de indisponibilizare autorităților competente, contactarea autorității corespunzătoare dintr-un stat executant este deosebit de importantă pentru a permite executarea unui ordin de indisponibilizare cât mai rapid.

Belgia (Notificarea din partea Consiliului UE din 23 octombrie 2006):

Autoritatea judiciară executivă competentă este judecătorul de instrucție. Certificatul, împreună cu ordinul de indisponibilizare, trebuie să fie trimis parchetului care are jurisdicție teritorială în locul unde se află bunurile sau probele. Parchetul corespunzător va trimite cazul judecătorului de instrucție, conform articolului 12 din legislația belgiană.

Dacă bunurile sau probele se găsesc în mai multe sectoare judiciare, dacă nu se știe siguranță unde se află acestea sau dacă autoritatea emitentă are îndoieli cu privire la sectorul judiciar care are jurisdicție teritorială, se poate contacta Biroul Central pentru Sechestru și Confiscare pentru a stabili ce autoritate are jurisdicție.

Pentru a stabili jurisdicția teritorială a celor 27 de parchete locale enumerate mai jos, se recomandă consultarea atlasului judiciar european, disponibil pe pagina de internet a Rețelei Judiciare Europene (<http://www.ejn-crimjust.eu.int/>).

În capitolul XXI puteți găsi o listă detaliată (**Anexă**).

Cehia (Notificarea din partea Consiliului UE din 20 iulie 2006):

În Cehia, autoritatea competentă care decide recunoașterea și executarea ulterioară a ordinului de indisponibilizare este procurorul de la parchetul regional din regiunea în care este situat bunul menționat în hotărârea de indisponibilizare. Mai jos puteți găsi adresele și alte detalii de contact ale parchetelor regionale din Cehia.

În capitolul XXI puteți găsi o listă detaliată (**Anexă**).

Ungaria (Notificarea din partea Consiliului UE din 7 septembrie 2005):

Ministerul Justiției și Biroul Procurorului Șef reprezintă autoritățile centrale împuternicite să primească ordine de indisponibilizare. Datele de contact detaliate conform notificării oficiale se pot găsi în capitolul XXI (**Anexă**).

Polonia (Notificarea din partea Consiliului UE din 10 martie 2006):

În faza de judecată, ordinele trebuie să fie trimise „s¹d rejonowy” (tribunal districtual, **anexa I** din lista detaliată dată, **capitolul XXI** [Anexa]), în timpul procedurilor de pregătire (etapa preliminară procesului), către „prokuratura okregowa” (organizarea judiciară a parchetelor dintr-o regiune; **anexa II** din lista detaliată din **capitolul XXI** [Anexa]). În cazul din urmă, conform articolului 232 din Regulamentul de procedură al parchetelor (Ordonanța Ministerului Justiției din 11 aprilie 1992 cu modificările ulterioare), ordinul poate fi executat de parchetul regional sau de parchetul districtual, sub supravegherea parchetului regional.

Letonia (Notificarea din partea Consiliului UE din 2 octombrie 2008)

Cererile trebuie să fie trimise următoarei autorități centrale:

Ģenerālprokuratūra (Parchetul General)

Kalpaka bulvāris 6, Riga,

LV-1801

Letonia

Nr. tel.: +371 67044400

Fax: +371 67044449

e-mail: GEN@LRP.GOV.LV

Lituania (Notificarea din partea Consiliului UE din 23 aprilie 2008):

Cererile trebuie transmise către următoarea autoritate centrală:

Parchetul General

Str. A. Smetonos 4, 01515, Vilnius, Lituania;

tel: +3705 266 2305; fax: +3705 266 2317

Finlanda (Notificarea din partea Consiliului UE din 7 septembrie 2005):

Autoritățile competente de îndeplinire a sarcinilor procurorilor referitor la executarea ordinelor de indisponibilizare sunt următoarele:

- (1) procurorul districtului judiciar Helsinki, unde se află bunul sau proba specificate în ordinul de indisponibilizare, în zona de jurisdicție a Curții de apel Helsinki sau Kuovola;
- (2) procurorul districtului judiciar Kuopio, unde se află bunul sau proba specificate în ordinul de indisponibilizare, în zona de jurisdicție a Curții de apel a Finlandei de Est;
- (3) procurorul districtului judiciar Oulo, unde se află bunul sau proba specificate în ordinul de indisponibilizare, în zona de jurisdicție a Curții de apel din Rovaniemi;
- (4) procurorul districtului judiciar Tampere, unde se află bunul sau proba specificate în ordinul de indisponibilizare, în zona de jurisdicție a Curții de apel Turku sau Vaasa;

În cazul proprietăților sau dovezilor situate în mai multe zone de jurisdicție menționate la punctele de mai sus de la (1) la (4), dacă nu se știe sigur unde se găsesc bunurile sau probele sau, dintr-un alt motiv anume, procurorul districtual de mai sus ar fi competent indiferent de jurisdicția curții de apel în care este situată proprietatea sau dovada menționată de ordinul de indisponibilizare.

Din motive speciale, procurorul competent poate fi și altul decât cei menționați în primul sau al doilea alineat.

În capitolul XXI puteți găsi o listă detaliată (**Anexă**).

Suedia (Notificarea din partea Consiliului UE din 27 aprilie 2006):

În Suedia, procurorii sunt responsabili pentru recunoașterea și executarea imediată a ordinului de indisponibilizare dintr-un alt stat membru. Procurorii sunt responsabili și pentru toate contactele cu autoritatea emitentă din statul emitent.

Toți procurorii din parchetele internaționale și câțiva procurori cu autorizație specială din cadrul Departamentului de Combateră a Criminalității Economice sunt competenți în cadrul regiunilor lor să trateze cazuri privind recunoașterea și executarea imediată a ordinelor de indisponibilizare în Suedia.

Procurorii cu autorizație specială din cadrul Departamentului de Combateră a Criminalității Economice se ocupă doar de cazurile referitoare la infracțiunile economice calificate. În afara programului de lucru, procurorii de serviciu și de rezervă au competența de a rezolva și cazuri privind recunoașterea și executarea imediată a ordinelor de indisponibilizare.

Dacă există îndoieli referitor la ce procuror este responsabil pentru primirea unui anumit ordin de indisponibilizare în Suedia, se pot solicita informații din Parchetului General sau printr-un punct de contact din cadrul Rețelei Judiciare Europene (RJE).

În capitolul XXI puteți găsi o listă detaliată (**Anexă**).

Marea Britanie (Notificarea din partea Consiliului UE din 12 ianuarie 2010):

Marea Britanie acceptă ordine de indisponibilizare împreună cu certificatul doar dacă sunt trimise următoarelor autorități centrale:

Pentru Anglia, Tara Galilor și Irlanda de Nord:

Autoritatea Centrală din Regatul Unit

Biroul Central

5th Floor Fry

2 Marsham Street

Londra

SW1P 4DF

Pentru Scoția:

Biroul pentru Cooperare Internațională

Biroul Coroanei

25 Chambers Street

Edinburgh

EH1 1LA

România (Notificarea din partea Consiliului UE din 1 decembrie 2008):

România delegă drept autoritate judiciară de executare competentă parchetele de pe lângă tribunale, pentru faza de urmărire penală și tribunalele (pentru faza de judecată) în circumscripția cărora se găsește bunul sau proba pentru care a fost emis ordinul de indisponibilizare. Când ordinele de indisponibilizare se referă la mai mult de un bun sau o probă, iar acestea se găsesc în circumscripția mai multor autorități judiciare, competența revine Parchetului de pe lângă Tribunalul București sau Tribunalului București, în funcție de etapa procedurală.

În capitolul XXI puteți găsi o listă detaliată (Anexă).

Olanda (Notificarea din partea Consiliului UE din 25 august 2005):

În capitolul XXI puteți găsi o listă detaliată (Anexă).

Slovenia (Notificarea din partea Consiliului UE din 23 aprilie 2008):

Există unsprezece tribunale districtuale în Slovenia, competente să primească ordine de indisponibilizare și certificate. În capitolul XXI puteți găsi o listă detaliată (Anexă).

Irlanda (Notificarea din partea Consiliului UE din 19 decembrie 2008):

Irlanda a declarat că ordinele de indisponibilizare, împreună cu certificatul, trebuie să fie trimise prin autoritatea centrală:

Divizia de Asistență Reciprocă și Extradare, Ministerul Justiției, Egalității și Reformei Legislative

Pinebrook House, 71-74 Harcourt Street. Dublin 2, Irlanda

Tel :- + 353 1 6028589, 6028535, 6028605

Fax:- + 353 1 6028606

Germania (Notificarea din partea Consiliului UE din 4 mai 2009):

Germania a informat că certificatele și ordinele de indisponibilizare ar trebui să fie trimise procurorului competent.

Procurorul competent care trebuie contactat poate fi căutat pe internet la adresa: http://www.bmj.bund.de/enid/Service/Gerichte_Staatsanwaltschaften_by.html

(disponibil doar în germană) per district sau cod poștal, putându-se găsi inclusiv datele de contact pentru fiecare parchet.

Austria:

Certificatele și ordinele de indisponibilizare trebuie să fie trimise tribunalelor de land („Landesgericht”) competente.

Pentru a găsi tribunalul de land căruia i se transmit solicitări într-un anumit caz, pagina de internet www.justiz.gv.at (disponibilă în limbile germană și engleză) permite căutarea instanței competente în funcție de district sau cod poștal.

De fiecare dată când informațiile oferite de notificări ale statelor membre sau date obținute din atlasul judiciar european nu sunt satisfăcătoare sau nu îndeplinesc cerințele unui anumit

caz specific, se pot obține informații suplimentare și printr-un punct de contact din Rețeaua Judiciară Europeană (**RJE**).

Ordinele de indisponibilizare primite de o autoritate judiciară care nu are competența să execute măsura cerută trebuie să fie trimise autorității competente. Autoritatea care nu are competență este obligată să informeze autoritatea care a emis ordinul de indisponibilizare. Aceste informații trebuie să identifice autoritatea către care a fost trimis ordinul de indisponibilizare, de preferat incluzând și datele de contact necesare.

VI. Recunoașterea și executarea imediată

Pentru a facilita asistența judiciară reciprocă, ordinele de indisponibilizare și certificatele conform art. 9 nu sunt supuse revizuirii de către autoritățile judiciare ale statului executant; în schimb, **principiul recunoașterii reciproce a hotărârilor judecătorești** impune autorităților respective să acționeze pe baza informațiilor primite, fără a le mai analiza. **Excepțiile** de la acest principiu sunt definite în **art. 7** (a se vedea capitolul VIII).

Formalitățile și procedurile dispuse în ordinul de indisponibilizare sau în certificatul transmis, care ar putea fi esențiale conform legislației naționale respective, trebuie să fie respectate de către autoritatea judiciară competentă a statului executant, cu excepția cazului în care aceste modalități contrazic principiile fundamentale de drept din statul executant, și anume să constituie o încălcare a *ordinii publice*.

Din moment ce ordinele de indisponibilizare necesită executarea fără întârziere, decizia-cadru impune luarea unei decizii în acest sens, în termen de 24 de ore de la primirea ordinului de indisponibilizare [art.5 (3)].

Prin urmare, ordinele de indisponibilizare primite trebuie rezolvate cât se poate de repede pentru a asigura îndeplinirea scopului măsurii.

În măsura în care nu sunt stabilite formalități sau proceduri speciale în ordinul de indisponibilizare, se vor lua măsuri de constrângere necesare pentru a executa ordinul de indisponibilizare, conform normelor de procedură aplicabile din statul executant [art.5 (2)].

VII. Durata indisponibilizării

Ordinele de indisponibilizare sunt măsuri preliminare cu scopul de a salvagarda confiscarea sau disponibilitatea proprietății în scopuri probatorii în cadrul procedurilor penale.

Drept urmare, indisponibilizarea în sine este temporară în așteptarea unei cereri ca proba să fie transferată statului emitent sau unei cereri de confiscare în temeiul unei hotărâri de confiscare pronunțate în statul emitent [art. 6(1), 10 (1)].

În cazul în care trebuie să se abroge ordinul de indisponibilizare înaintat statului executant, autoritatea judiciară competentă este obligată să informeze statul executant fără întârziere. Drept urmare, statul executant trebuie să anuleze cât se poate de repede măsurile luate pentru aplicarea ordinului de indisponibilizare [art.6 (3)].

Dacă autoritatea judiciară competentă din statul emitent a trimis deja un ordin de confiscare, trebuie să se înainteze o cerere de confiscare împreună cu ordinul de indisponibilizare și cu certificatul - care sunt totuși necesare - conform art. 9 [art.10 (1)]. În cazul înghețării în scopuri probatorii, trebuie să se trimită și o cerere ca probele să fie trimise statului emitent, dacă autoritatea judiciară competentă a statului emitent a pronunțat deja o hotărâre. De fiecare dată când aceste hotărâri menționate mai sus nu sunt pronunțate în momentul în care se

trimite o hotărâre de indisponibilizare, statul emitent va menționa în certificat data estimată pentru transmiterea unei astfel de solicitări [art.10 (1)].

Totuși, după consultarea statului emitent, statul executant, conform legislației și practicilor sale naționale, poate stabili condițiile necesare în lumina circumstanțelor cazului, pentru a limita perioada pentru care vor fi indisponibilizate bunurile. Dacă, în conformitate cu acele condiții, preconizează abrogarea acestei măsuri, va informa statul emitent, care va avea ocazia să trimită comentariile sale.

VIII. Temeiuri de nerecunoaștere sau de neexecutare

În **articolul 7** sunt enumerate circumstanțele speciale în care statul executant poate refuza recunoașterea sau executarea hotărârii de indisponibilizare. Autoritatea judiciară competentă poate să refuze în următoarele cazuri:

- certificatul nu este emis, este incomplet sau nu corespunde în mod clar ordinului de indisponibilizare;
- dreptul statului executant prevede o imunitate sau un privilegiu care face imposibilă executarea ordinului de indisponibilizare;
- din informațiile furnizate în certificat reiese imediat că rezolvarea unei cereri de asistență judiciară reciprocă ar contraveni **principiului ne bis in idem**;

Domeniul de aplicare a principiului menționat mai, așa cum este stabilit în **art. 54 din Acordul Schengen** (a se vedea capitolul B.V.2.), de când a fost adoptat în 1984, a fost promovat permanent de Curtea Europeană de Justiție. Curtea a hotărât recent că:

„Principiul ne bis in idem consacrat de articolul 54 din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen, al cărei obiectiv constă în a evita ca o persoană să fie urmărită penal pentru aceleași fapte pe teritoriul mai multor state contractante, în urma exercitării de către aceasta a dreptului său la libera circulație, nu este aplicabil unei decizii prin care, după examinarea pe fond a cauzei cu care este sesizat, un organ al unui stat contractant dispune încetarea urmăririi penale, într-un stadiu prealabil punerii în mișcare a acțiunii penale împotriva unei persoane bătute că ar fi comis o infracțiune, în cazul în care această decizie de încetare, potrivit dreptului național al acestui stat, nu stinge definitiv acțiunea penală și nu constituie astfel un impediment în calea unei noi urmăriri penale, pentru aceleași fapte, în acest stat.” (Cauza C-491/07; J.O. C 22, 26.01.2008)

Astfel, **criteriile de bază** pentru aplicarea principiului amintit sunt

- decizia autorității judiciare bazată pe **examinarea pe fond a cauzei** și
- efectul juridic al aceste decizii conform dispozițiilor legii naționale a statului unde este pronunțată decizia **face imposibilă urmărirea penală ulterioară pentru aceleași fapte**, în statul respectiv.

Referitor la conflictele dintre jurisdicții și principiul *ne bis in idem*, Comisia Europeană a lansat un proces vast cu scopul de a elimina procedurile paralele în materie penală și redefinind domeniul de aplicare a principiului amintit. **Cartea verde a Comisiei Europene (COM [2005] 696) menționează constatări remarcabile:**

„Odată cu creșterea infracționalității la scară internațională, justiția în materie penală din UE se confruntă din ce în ce mai mult cu situații în care mai multe state membre au jurisdicția de a urmări penal același caz.” Mai mult, este posibil să apară multiple urmăriri

penale ale aceleiași fapte sau conflicte de jurisdicție „pozitive” dat fiind că domeniul de aplicare al multor jurisdicții naționale penale a fost lărgit semnificativ în ultimii ani.

Urmăririle penale multiple afectează drepturile și interesele persoanelor și pot duce la dublarea activităților. Acuzații, victimele și martorii pot fi invitați la audieri în mai multe țări. De remarcat este că procedurile repetate implică creșterea limitărilor drepturilor și intereselor acestora, cum ar fi libera mișcare. Acestea cresc daunele psihologice, precum și costul și complexitatea reprezentării juridice. Într-un spațiu dezvoltat al libertății, securității și justiției, pare adecvat să se evite, pe cât posibil, aceste efecte dăunătoare; limitând cazurile de multiple urmăriri penale pentru aceleași fapte.

În prezent, autoritățile naționale sunt libere să instituie propriile urmăriri penale paralele pentru aceleași fapte. Singurul obstacol legal este principiul *ne bis in idem*, stabilit în articolele 54-58 ale Convenției privind implementarea Acordului Schengen (CIAS). Totuși, acest principiu nu previne conflictele de jurisdicție în cazul în care se desfășoară urmăriri penale multiple în două sau mai multe state membre; poate doar să fie aplicat, prevenind o a doua urmărire penală, dacă decizia care interzice o altă urmărire penală (*res iudicata*) a încheiat procedurile dintr-un stat membru.

Mai important este că, fără un sistem care să aloce cazurile jurisdicției corespunzătoare în timp ce procedurile sunt în desfășurare, *ne bis in idem* poate duce la rezultate accidentale sau chiar arbitrare: acordând prioritate jurisdicției ce poate lua prima decizia finală, efectele sale se rezumă la principiul „primul venit, primul servit”. Alegerea jurisdicției este în prezent lăsată la voia întâmplării și acesta pare să fie motivul pentru care principiul *ne bis in idem* încă este supus mai multor excepții.

Un răspuns adecvat la problema conflictelor (pozitive) de jurisdicție ar fi crearea unui mecanism pentru alocarea cazurilor către jurisdicția corespunzătoare. Acolo unde acușările sunt concentrate într-o singură jurisdicție, nu ar mai apărea o situație de *ne bis in idem*. Mai mult, un astfel de mecanism ar veni în completarea principiului recunoașterii reciproce, care prevede ca o decizie judiciară luată într-un stat membru să fie recunoscută și – dacă este cazul – să fie aplicată de alte state membre.

În această Carte verde, Comisia subliniază posibilitățile de creare a unui mecanism care ar facilita alegerea celei mai adecvate jurisdicții în procedurile penale și o posibilă revizuire a regulilor privind *ne bis in idem*. Vine ca răspuns la punctul 3.3 din Programul de la Haga și Programul de Recunoaștere Reciprocă din 29.11.2000 (mai exact, punctele 2.3 și măsurile 1 și 11 din cel din urmă). UE poate adopta măsuri relevante prin decizii-cadru, în baza articolului 31 (1) (d) din Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE), conform căruia acțiunea comună include prevenirea conflictelor de jurisdicție între statele membre. Dacă se consideră necesar, litera c din articolul 31(1) ar putea servi drept bază de completare în vederea asigurării compatibilității regulilor aplicabile în statele membre, necesară pentru a îmbunătăți cooperarea judiciară.

1. Crearea unui mecanism pentru alegerea jurisdicției

1.1. Premise obligatorii

Un mecanism pentru alocarea cazurilor unei jurisdicții corespunzătoare trebuie să evite birocrăția, garantând în același timp o abordare echilibrată, luând în considerare drepturile persoanelor implicate. Pentru a-l face să funcționeze, trebuie îndeplinite două premise obligatorii fundamentale.

În primul rând, autoritățile competente trebuie să cunoască procedurile și/sau deciziile adiacente din jurisdicția fiecăruia: ar trebui să li se permită, și poate chiar să fie obligate, să facă schimb de informații relevante.

În al doilea rând, odată ce sunt informate cu privire la procedurile din alte state membre, autoritățile de urmărire penală dintr-un alt stat membru trebuie să aibă capacitatea de a nu începe urmărirea penală sau de a încheia o urmărire penală în desfășurare, baza faptului că este în desfășurare urmărirea penală pentru aceleași fapte, în alt stat membru.

Nedeclanșarea urmăririi penale (sau încetarea celei în desfășurare) ar putea cauza probleme pentru ordinea judiciară a statelor membre care aderă la principiul legalității, unde autoritățile competente au datoria de a declanșa urmărirea penală pentru fiecare infracțiune ce intră în competența acestora. Aceasta ar putea cauza probleme mai exact atunci când se stipulează acest principiu într-o constituție națională. Drept urmare, s-ar putea prevedea o excepție de la aplicarea acestui principiu într-un instrument viitor. În acest sens, se poate argumenta în mod valabil că într-o spațiu comun al Libertății, Securității și Justiției, acest principiu este respectat când un alt stat membru desfășoară urmărirea penală pentru aceleași fapte.

1.2. Procedură

După ce au fost îndeplinite premisele obligatorii de mai sus, pașii procedurali următori ar putea face parte din mecanismul propus.

Pasul 1: identificarea și informarea „părților interesate”

La primă vedere pare util să se identifice și să se informeze statele membre care ar putea fi interesate să participe la procesul alegerii celei mai adecvate jurisdicții pentru un anumit caz. În acest sens, o normă UE ar putea dispune ca autoritățile naționale ale unui stat membru care **a început sau este pe cale să înceapă penală** („stat inițiator”) **într-un caz ce are legături semnificative cu un alt stat membru, trebuie să informeze** autoritățile competente ale celui alt stat membru, în timp util. O astfel de obligație s-ar putea aplica autorităților de urmărire penală și/sau altor autorități judiciare/anchetatoare sau de aplicare a legii, în funcție de caracteristicile sistemelor judiciare în materie penală ale statelor membre. La rândul lor, autoritățile informate și-ar putea manifesta interesul în a pune sub acuzare cazul respectiv. S-ar putea stabili și ca exprimarea interesului să aibă loc într-o perioadă fixă de timp. Totuși, sistemul ar putea permite și reacții ce depășesc termenul-limită dacă există un temei ce reprezintă o excepție. Dacă nici un stat membru nu își exprimă interesul, statul *inițiator* continuă urmărirea penală fără alte consultări – cu excepția cazului în care apar aspecte noi ce schimbă contextul.

Pasul 2: consultare/dezbatere

Când două sau mai multe state membre sunt interesate de urmărirea penală pentru aceeași faptă, autoritățile competente respective ar trebui să poată analiza împreună problema „celui mai bun loc” pentru începerea urmăririi penale. O variantă ar fi să se creeze o **obligație de a începe dezbateri** astfel încât să poată fi luate în considerare opțiunile tuturor statelor membre interesate. La această etapă, contactul direct între acestea pare să fie mijlocul cel mai eficient de discuție. Dacă va fi cazul, pot solicita asistența Eurojust și/sau a altor mecanisme de asistență ale Uniunii.

Pasul 2 ar putea duce adesea la un acord timpuriu privind alegerea celei mai adecvate jurisdicții pentru urmărirea penală a unei infracțiuni, situație ce poate pune problema conflictelor de jurisdicție. Drept urmare, câteva autorități naționale vor *înceta* sau *suspenda*

procedurile aflate în desfășurare, în mod voluntar (sau se vor abține de la începerea procedurilor), în timp ce alte autorități ar începe sau ar continua procedurile respective în aceeași cauză. Într-un astfel de caz, autoritățile naționale competente ar putea pur și simplu să procedeze conform legislației lor naționale. Astfel se pare că nu este nevoie de reguli obligatorii la nivelul UE pentru aceste aranjamente. În contextul mecanismului sugerat, aceste decizii interne ar putea fi revizuite de statele membre implicate dacă apar constatări noi care schimbă contextul. Totuși, în anumite cazuri, este posibil ca autoritățile locale să preferă să încheie un acord obligatoriu pentru a asigura o siguranță legală și a evita redeschiderea unei dezbateri. Dacă doresc să facă aceasta, ar putea folosi un **contract model UE**, care ar putea, *inter alia*, să ofere reguli comune pentru denunțarea acestor acorduri.

Pasul 3: rezolvarea disputelor/mediere

În cazul în care nu se poate ajunge cu ușurință la un acord, va fi nevoie de un mecanism pentru rezolvarea disputei. Acest pas ar trebui să ofere șansa unui dialog structurat între părțile interesate care ar putea permite luarea în considerare în mod obiectiv a intereselor implicate. În acest sens, pare să fie corect să se implice un organism de la nivelul UE pentru a acționa în calitate de **mediator**, ajutând statele membre implicate să ajungă la un acord voluntar prin folosirea criteriilor subliniate mai jos. Eurojust pare să fie foarte potrivit să își asume acest rol. Ar fi posibil să se creeze și un nou organism pentru rezolvarea disputelor, cum ar fi un consiliu sau un comitet format din procurori naționali cu experiență și/sau judecători.

Acest al treilea pas ar putea fi inițiat la cererea oricărui stat membru care și-a exprimat interesul de a începe urmărirea penală. Ar fi valabil să se susțină și că ar fi obligatorie introducerea unei proceduri de rezolvare a disputei după o perioadă de timp de la încheierea pasului 2, pentru a asigura că situațiile de neînțelegere sunt transferate imediat unui stadiu în care se oferă asistență/centralizare de către UE. Dacă se ajunge la un acord în pasul 3, autoritățile competente ar trebui să aibă astfel aceleași opțiuni ca și în pasul 2 (încetarea voluntară a procedurilor din anumite state membre în vederea începerii urmăririi penale în alt stat membru, sau încheierea unui acord obligatoriu).

O respectare clară a regulilor mecanismului propus format din trei pași, împreună cu un set de criterii pentru alegerea jurisdicției așa cum se specifică mai jos poate duce la un acord în multe cazuri, dacă nu în majoritatea cazurilor. Se poate stabili într-o perioadă scurtă de timp și poate fi considerat suficient, cu excepția cazului în care experiențele ulterioare prezintă nevoia de a lua alți pași. În absența unui acord, s-ar aplica „iar” principiul *ne bis in idem*.

Pas suplimentar posibil: decizie obligatorie a unui organism UE?

Pe termen lung, pentru cazurile în care nu se ajunge la rezolvarea disputei așa cum s-a sugerat mai sus, s-ar putea lua în considerare un pas suplimentar prin care un organism de la nivelul UE ar fi împuternicit să ia o decizie obligatorie referitor la jurisdicția adecvată. Acest pas adițional ar fi totuși foarte dificil de pus în practică dat fiind cadrul prezent al tratatului. Mai întâi, ar trebui să se înființeze un nou organism, din moment ce rolurile de mediator și autoritate ce ia decizii obligatorii nu par să fie compatibile. În al doilea rând, ar apărea aspecte dificile referitoare la revizuirea judiciară a unei decizii la nivelul UE, așa cum se menționează mai jos.

1.3. Rolul persoanelor și al analizei judiciare

În **faza preliminară procesului**, mecanismul propus se concentrează pe consultarea între autoritățile de urmărire penală competente. Dezbaterile aspectelor de jurisdicție cu persoanele implicate ar putea dezvălui adesea fapte ce ar putea pune în pericol urmărirea penală sau ar afecta drepturile și interesele victimelor și martorilor. Probabil că instanțele naționale sunt cele ce ar trebui să decidă dacă există sau nu un astfel de risc într-un anumit caz. Dacă nu se identifică un astfel de caz, autorităților competente li s-ar putea cere să informeze apărarea și victimele implicate privind decizia asupra jurisdicției adecvate. În orice caz, persoanele implicate vor trebui să fie informate referitor la motivele principale pentru alegerea unei anumite jurisdicții cel târziu atunci când instanța este sesizată prin rechizitoriu.

Spre deosebire de faza preliminară procesului când, în mod normal, rolul persoanelor implicate este destul de limitat, în **faza de judecată** (și/sau într-o etapă intermediară) o instanță națională sesizată prin rechizitoriu analizează de obicei dacă are jurisdicție să judece cazul. Este posibil și ca o prevedere UE să solicite jurisdicției alese prin folosirea mecanismului propus să analizeze dacă **există un forum corespunzător** pentru a trata cazul. Instanțele naționale par să fie în măsură să efectueze o astfel de analiză. O analiză detaliată a fiecărui aspect care ar putea juca un rol în alocare nu pare să fie nici fezabilă, nici necesară. Drept urmare, analiza judiciară ar putea duce la adjudecare dacă s-au respectat sau nu principiile **caracterului rezonabil** și ale **procesului echitabil**. Alegerea jurisdicției ar putea fi astfel anulată de o instanță competentă, dacă se constată că alegerea a fost făcută în mod arbitrar. Această analiză s-ar putea face în baza doctrinelor cunoscute ordinii legale naționale a statelor membre, precum „abuzul de drept”. Conform articolului 35 din TUE, aspectele legate de interpretarea normelor la nivelul întregii Uniuni privind mecanismul procedural și criteriile pentru alegerea jurisdicției ar putea fi prezentate Curții Europene de Justiție (CEJ) în vederea pronunțării hotărârii preliminare.

La cererea persoanelor implicate, pare să fie necesară o analiză judiciară a alocării jurisdicției cel puțin când un caz este alocat unei anumite jurisdicții printr-un acord obligatoriu. Motivul este că aceste acorduri obligatorii ar limita capacitatea statelor membre implicate să denunțe alocarea jurisdicției într-o etapă ulterioară. Decizia privind o eventuală disponibilitate a revizuirii judiciare în situațiile în care nu există acorduri obligatorii ar putea fi lăsată la latitudinea statelor membre și legislațiilor naționale (adică atunci când autoritățile din anumite state membre au încetat pur și simplu sau nu au început urmărirea penală, în vederea începerii urmăririi penale în alt stat membru).

Ar apărea probleme și mai complicate dacă, drept pas suplimentar, unui organism al UE i s-ar conferi puterea de a lua decizii. În acest caz, analiza judiciară ar fi indispensabilă. Totuși, atribuirea instanțelor naționale a sarcinii de a analiza deciziile unui organism UE nu este corespunzătoare și nici posibilă dat fiind contextul juridic actual. Pe de altă parte, tratatele actuale nu includ un temei legal pentru acordarea unei astfel de puteri de analiză CEJ. Tratatul care instituie Constituția Europeană prevede un temei legal pentru o astfel de analiză în articolul III-359. În cadrul stabilit de prezentul tratat, se poate lua în calcul și posibilitatea unei modificări comparative a tratatului.

1.4. Prioritatea urmăririi penale în statul membru „principal”

Pe lângă mecanismul de alocare, o dispoziție UE ar putea obliga statele membre să concentreze procedurile asupra aceluiași caz într-o jurisdicție „principală”. Începând cu o anumită etapă procedurală, celelalte state membre ar putea fi obligate să înceteze urmărirea penală și să se abțină de la începerea alteia. Aplicarea unei astfel de **reguli de prioritate** ar

trebui să aibă loc în paralel cu mecanismul menționat mai sus; în caz contrar, rezultatele ar depinde de șansă.

Din moment ce constatări noi pot adesea schimba imaginea despre ceea ce poate părea la prima vedere „cel mai bun loc” pentru urmărirea penală, poate să nu fie înțelept să se forțeze autoritățile competente să ia o decizie definitivă privind jurisdicția într-o etapă timpurie. Etapa cea mai potrivită pentru o normă care să impună concentrarea pe o singură jurisdicție a urmăririlor penale paralele pare să fie **momentul transmiterii unei acuzații** sau rechizitoriu în fața unei instanței naționale, din moment ce, la această etapă, informațiile necesare de care ar fi nevoie pentru o evaluare amănunțită a aspectelor de jurisdicție ar fi disponibilă autorităților competente. Mai mult, sarcinile principale ale persoanelor implicate deseori urmează după urmărirea penală și, astfel, se poate evita în mod semnificativ sporirea acestor sarcini dacă norma se aplică începând cu această etapă.

Pentru a evita o sustragere de la mecanismul procedural, nu trebuie să se permită sesizarea instanței prin rechizitoriu în timp ce are loc o consultare și/sau procedură de rezolvare a disputelor. Cu alte cuvinte, înainte ca autoritățile naționale să înainteze un rechizitoriu, vor trebui să își îndeplinească sarcinile de informare și consultare. În cazul în care nu au făcut acest lucru, ar trebui să înceteze procedurile în instanță la cererea unui alt stat membru.

Totuși, în nici un caz nu ar trebui o normă de prioritate să împiedice alte state membre să susțină *statul principal* prin aranjamentele existente ale UE și internaționale. Din contră, ar trebui să își acorde asistență chiar și pro-activ.

1.5. Criterii relevante

Împreună cu un mecanism procedural și o regulă de prioritate, trebuie să existe un al treilea element al unei strategii complete care să conștie într-o listă de criterii care trebuie să fie folosite de statele membre când aleg jurisdicția conducătoare, pentru a preveni și a rezolva conflictele de jurisdicție. Este fezabil să se definească un număr de criterii relevante care trebuie aplicate și cântărite printr-o abordare destul de flexibilă de la caz la caz, cum ar fi ca autoritățile competente ar trebui să dispună de destul de multă discreție.

Aceste criterii sau factori relevanți, care ar influența procesul de stabilire a jurisdicției corespunzătoare, ar trebui să fie obiective și enumerate într-un instrument viitor al UE. Mai exact, lista ar putea include la nivel *teritorial*, *criterii referitoare la interesele suspectilor sau acuzaților*, *victimelor*, *criterii referitoare la interesele statului și anumite alte criterii referitoare la eficiență și rapiditatea procedurilor*. Poate se pot identifica și anumiți factori ce *nu* ar trebui să fie relevanți.

Ca pas suplimentar, statele membre ar putea stabili de acord comun anumite principii de bază privind stabilirea priorităților și succesiunilor în cadrul listei de criterii, dacă aceasta se dovedește a fi necesar. Pe de altă parte, ar putea fi de preferat o abordare mai flexibilă. Indiferent dacă această stabilire a priorităților sau succesiunilor în rândul criteriilor relevante ar putea fi stabilite într-un instrument UE, pare să fie fezabil și necesar ca cel puțin să se stabilească de comun acord un principiu general de îndrumare pentru alocarea jurisdicției. De exemplu, un astfel de principiu s-ar putea referi la **caracterul rezonabil și/sau proces echitabil**. Cu alte cuvinte, autoritățile competente ar putea fi obligate să ia în considerare interesele persoanelor implicate. Etalonul, precum și întrebarea-cheie atunci când se pune problema efectuării unei posibile revizuirii judiciare trebuie să fie o administrare corectă a justiției, în temeiul luării în considerare a multor factori relevanți și cântărirea echilibrată a criteriilor relevante.

2. Principiul *ne bis in idem*

Articolele 54–58 din CIAS privind principiul *ne bis in idem* sunt în prezent obligatorii în spațiul Schengen, în cele zece state membre UE care au fost integrate în 2004, în Islanda și Norvegia și în Marea Britanie; ar trebui să fie inclusă și Irlanda în curând. Programul privind recunoașterea reciprocă din decembrie 2000 a solicitat o reanalizare a acestor prevederi, în special a excepțiilor de la principiu. Consiliul nu a putut ajunge la un acord asupra inițiativei asociate a Greciei de adoptare a unei decizii-cadru, J.O. C 100, 26.04.2003, p. 24, dar a subliniat că lucrările trebuie să continue, „în lumina publicării Comunicării Comisiei privind conflictele de jurisdicție, pentru a asigura că se poate atinge valoare adăugată demonstrată”.

Dacă se poate stabili un mecanism care ar duce la alegeri echilibrate ale jurisdicției, în loc să se acorde un efect exclusiv „cele mai rapide” urmăriri penale („primul venit, primul servit”), s-ar putea relansa discuțiile despre *ne bis in idem* cu șanse mari de succes. În acest context, trebuie abordate următoarele aspecte.

În primul rând, trebuie să se analizeze mai detaliat dacă există o nevoie de clarificare a anumitor elemente și definiții, cum ar fi referitor la tipuri de decizii ce pot avea un efect *ne bis in idem*, și/sau ce se poate înțelege prin *idem* sau „aceleași fapte”.

În al doilea rând, în cazul unei condamnări, principiul se aplică în prezent doar când pedeapsa impusă „a fost executată, este în curs de executare sau nu mai poate fi executată...”. Această condiție a fost justificată într-un sistem tradițional de asistență reciprocă, când s-a dovedit fi dificil să se execute o pedeapsă în alte state membre. Este discutabil dacă în mai este necesară într-un spațiu al libertății, securității și justiției, unde executarea transfrontalieră se face în prezent prin instrumentele de recunoaștere reciprocă ale UE.

În al treilea rând, este discutabil dacă posibilitățile curente de derogări de la principiul *ne bis in idem* încă sunt necesare. În prezent, articolul 55 CIAS permite statelor membre să stipuleze excepții, care sunt corelate cu interesele de urmărire penală a anumitor cazuri într-o anumită jurisdicție (precum teritorialitatea, infracțiuni contra securității naționale sau acțiuni ale oficialilor unui stat membru). Acele excepții pot deveni învechite odată cu crearea unui mecanism echilibrat pentru alegerea jurisdicției.

3. Consolidarea principiului recunoașterii reciproce

Măsurile recomandate i-ar putea permite Uniunii să reducă numărul de temeuri de neexecutare a hotărârilor judecătorești din alte state membre, prevăzute în prezent în instrumentele UE. Din cauza situației existente privind conflictele de jurisdicție în materie penală, unele din aceste temeuri de neexecutare pot fi considerate necesare. De exemplu, așa se întâmplă cu motivele bazate pe faptul că o faptă a fost comisă pe teritoriul statului executant, cum este cazul, de exemplu, al art. 4(7) (a) din Decizia-cadru privind mandatul european de arestare.

Astfel, domeniul tradițional de aplicare a principiului *ne bis in idem* este pe punctul de a fi extins, astfel încât procedurile penale paralele din state membre ale UE pentru aceeași acțiune per ansamblu să fie înlăturate, evitând astfel dubla incriminare.

Acțiunea pe care se bazează ordinul de indisponibilizare nu reprezintă o infracțiune conform legii statului executant. În acest caz se aplică două condiții:

- acțiunea nu trebuie să fie inclusă în lista de infracțiuni din articolul 3, pentru care executarea este automată (de exemplu, fără verificarea dublei incriminări);

- referitor la taxe sau contribuții, costuri de vamă și schimb, executarea ordinului de indisponibilizare nu poate fi refuzată pe motiv că legislația din statul executant nu impune același tip de taxe sau contribuții sau că nu conține o reglementare privind taxele, contribuțiile, costurile de vamă și schimb asemănătoare legislației din statul emitent.

De fiecare dată când certificatul lipsește sau este incomplet, așa cum s-a menționat mai sus, autoritatea judiciară competentă din statul executant are trei posibilități:

- Stabilirea unui termen-limită pentru ca statul emitent să înainteze un certificat conform condițiilor din prezenta decizie-cadru sau
- Acceptarea unui document echivalent sau
- Renunțarea la înaintarea unui certificat, dacă informațiile oferite deja sunt considerate suficiente.

Decizia de mai sus trebuie trimisă cât se poate de repede autorității judiciare care a dat ordinul de indisponibilizare. Se recomandă trimiterea prin fax sau e-mail pentru a evita întârzierile.

Dacă executarea ordinului de indisponibilizare este imposibilă de facto conform detaliilor din art. 7 (4), notificarea se va trimite în același mod.

IX. Motive de amânare a executării

Autoritatea judiciară competentă a statului executant poate amâna executarea unui ordin de indisponibilizare transmis când:

- executarea acestuia riscă să dăuneze unei anchete penale în curs;
- bunurile sau probele în cauză au făcut deja obiectul unui ordin de indisponibilizare în cadrul unei proceduri penale;
- acest bun face deja obiectul unei hotărâri pronunțate în cadrul altei proceduri în statul executant. Totuși, o astfel de hotărâre are prioritate față de ordinele de indisponibilizare naționale ulterioare în cadrul unei proceduri penale, în conformitate cu dreptul intern.

Amânarea executării este limitată la o perioadă de timp rezonabilă cu privire la ancheta în curs sau până la abrogarea respectivului ordin.

Amânarea și temeiurile pentru aceasta, precum și întreruperea obstacolului trebuie raportate autorității judiciare emitente conform capitolului D.VIII.

X. Regim lingvistic

În general, certificatul trebuie tradus în limba oficială sau într-una din limbile oficiale ale statului executant [art. 9 (2)].

Totuși, orice stat membru poate să indice într-o declarație depusă la Secretariatul General al Consiliului că va accepta traducerea în una sau mai multe alte limbi oficiale ale instituțiilor Comunităților Europene [art. 9 (3)].

Următoarele limbi sunt acceptate pentru certificate conform art. 9 (3):

BELGIA	Certificatul trebuie transmis autorităților belgiene în olandeză, franceză, germană sau engleză sau însoțit de o traducere în una din aceste patru limbi.
BULGARIA	Bulgară
REPUBLICA CEHĂ	Republica Cehă acceptă certificatul în limba cehă sau însoțit de o traducere în cehă. În relația cu Republica Slovacia, Republica Cehă va accepta certificatul în limba slovacă sau însoțit de o traducere în limba slovacă, iar în relația cu Austria, Republica Cehă va accepta certificatul în limba germană sau însoțit de o traducere în germană, cu condiția să existe o reciprocitate.
DANEMARCA	daneză
GERMANIA	germană, alte limbi pe baza reciprocității
ESTONIA	estonă, engleză
GRECIA	- - -
SPANIA	spaniolă
FRANȚA	franceză
IRLANDA	irlandeză, engleză
ITALIA	- - -
CIPRU	greacă, engleză
LETONIA	letonă, engleză
LITUANIA	lituaniană, engleză
LUXEMBURG	- - -
UNGARIA	ungară
MALTA	malteză, engleză
ȚĂRILE DE JOS	neerlandeză, engleză
AUSTRIA	germană, alte limbi pe baza reciprocității
POLONIA	poloneză
PORTUGALIA	- - -
ROMÂNIA	română
SLOVENIA	slovenă, engleză
SLOVACIA	slovacă
FINLANDA	Certificatul trebuie transmis în finlandeză, suedeză sau engleză sau se acceptă o traducere în una din aceste limbi. Procurorul competent poate accepta și un certificat redactat în altă limbă în afară de finlandeză, suedeză sau engleză, dacă nu există obstacole în calea acceptării.
SUEDIA	suedeză, daneză, norvegiană, engleză
REGATUL UNIT	engleză sau însoțit de o traducere în limba engleză

XI. Regimul ulterior al bunului indisponibilizat

Principiile din art. 10 au fost deja discutate în contextul art. 3 și 6 (a se vedea capitolele D.IV și D.VII).

Cererile transmise de statul emitent conform dispozițiilor art. 10 trebuie în general să respecte normele aplicabile asistenței judiciare reciproce în materie penală și normele aplicabile cooperării internaționale în materie de confiscare între statele membre, care sunt deja în vigoare [art. 10(2)]. Deciziile-cadru actuale nu prevăd cerințe suplimentare.

XII. Căi de atac

Statele membre iau toate măsurile necesare pentru a **garanta** că orice măsură de indisponibilizare poate face obiectul unei **căi de atac fără efect suspensiv** pentru orice persoană interesată, inclusiv terții de bună-credință.

Certificatul trebuie să includă descrierea căilor de atac de care dispun părțile interesate, inclusiv terții de bună-credință, în statul emitent. Statul emitent trebuie să informeze părțile menționate mai sus în acest sens.

Posibilitatea de a contesta temeiurile de fond pentru un ordin de indisponibilizare este limitată la căile de atac disponibile în statul emitent [art. 11 (2)], ceea ce înseamnă că nu se poate contesta un ordin de indisponibilizare în statul executant.

Dacă un ordin de indisponibilizare este contestat în statul executant, va fi informat statul emitent.

XIII. Rambursare

Statul executant poate de regulă să solicite rambursarea de către statul emitent a oricărei sume plătite cu titlul de despăgubiri pentru prejudiciul cauzat terțelor părți, inclusiv terțe părți de bună credință, pentru executarea unui ordin de indisponibilizare transmis acestui stat (art. 4) cu excepția cazului în care și în măsura în care prejudiciul, sau o parte a prejudiciului, se datorează în exclusivitate comportamentului statului executant. În afară de această dispoziție aplicabilă în relația dintre statele membre ale UE, nu se aduce atingere dispozițiilor naționale privind plata despăgubirilor.

XIV. Aplicare teritorială

1. Observații generale

Cooperarea polițienească și judiciară în materie penală (CPJ), inițial **justiția și afacerile interne**, era al treilea pilon al Uniunii Europene (UE), axat pe cooperarea în executarea legii și combaterea rasismului. Era bazat mai mult pe cooperarea interguvernamentală decât ceilalți piloni, adică se primeau puține informații din partea Comisiei, Parlamentului și instanțelor. Responsabilitatea în acest pilon cădea asupra politicilor care includeau și mandatul european de arestare. Al treilea pilon va fi inclus în Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (titlul V, capitolele 4 și 5) conform Tratatului de la Lisabona, ratificat recent. Deciziile-cadru utilizate acum vor dispărea și vor fi înlocuite de un catalog complet de acte instituționale al UE – regulamente, directive și decizii; totuși, se vor aplica în continuare deciziile-cadru deja

în vigoare. Astfel, deciziile-cadru menționate anterior rămân fără aplicabilitate directă; de aici rezultă că transpunerea în legislația națională – care lipsește în unele state membre, conform capitolului D.XVIII. - este încă necesară.

Deciziile-cadru conform regimului legislativ al Tratatului de la Amsterdam (înlocuit de Tratatul de la Lisabona) au fost utilizate pentru a apropia (alinia) legislațiile și normele din statele membre. Deciziile-cadru ale Consiliului sunt obligatorii pentru statele membre în ceea ce privește rezultatul care trebuie atins, lăsând autorităților naționale competența privind forma și mijloacele de realizare.

Decizia-cadru, ca act juridic emis de Consiliul Uniunii Europene, trebuie aplicată de toate cele 27 de state membre ale Uniunii Europene. Pentru stadiul actual al aplicării, a se vedea capitolul XVIII.

Conform statutului special al Gibraltarului în Regatul Unit și UE, art. 13 extinde în mod expres domeniul de aplicare al deciziilor-cadru asupra Gibraltarului.

XV. Punerea în aplicare

Art. 14 (1) obligă statele membre să adopte măsurile necesare pentru a se conforma dispozițiilor prezentei decizii-cadru înainte de 2 august 2005. Totuși, unele state membre nu au adoptat încă legi corespunzătoare (a se vedea capitolul XVIII).

XVI. Aplicarea în Austria

Legea austriacă privind cooperarea judiciară în materie penală cu statele membre ale UE („Bundesgesetz über die justizielle Zusammenarbeit in Strafsachen mit den Mitgliedsstaaten der Europäischen Union; EU-JZG”) prevede cadrul legal pentru a transpune decizia-cadru menționată în prezentul capitol. Tabelul de mai jos arată în detaliu articolele legii austriece menționate mai sus și articolele respective ale prezentei decizii-cadru astfel transpuse. Nu a fost nevoie de transpunerea specifică a definițiilor din art. 2 d) și e) deoarece se referă la înțelegerea comună a acestor termeni cu care Codul de procedură penală austriac este deja familiarizat.

Legea austriacă privind cooperarea judiciară în materie penală între statele membre ale UE	Decizia-cadru 2003/577/JAI
Art. 2 2, 6a, 7b	Art. 2 a) până la c)
Art. 14, 51 (1)	Art. 4
Art. 45 (1) până la (3)	Art. 3
Art. 45 (4)	Art. 7 (2), 9 (1)
Art. 46	Art. 5, 11
Art. 47	Art. 7 (1)
Art. 48	Art. 8 (1), (3)
Art. 49	Art. 6 (1), 10
Art. 50	Art. 5 (1) privind notificarea, 7 (3), (4), 8 (2), (3), 11 (3)
Art. 51 (2)	Art. 9 (2)

Dispozițiile relevante din **EU-JZG** (n. trad.: legea austriacă privind cooperarea judiciară în materie penală cu statele membre ale UE) sunt următoarele:

„I. Corpus

Prevederi generale

Domeniu de aplicabilitate

Art. 1. (1) Prezenta lege federală reglementează cooperarea dintre autoritățile judiciare ale Republicii Austria și cele ale celorlalte state membre ale Uniunii Europene privind urmărirea penală a persoanelor fizice și asociațiilor [articol 1 alin. 2 și 3 din Verbandsverantwortlichkeitsgesetzes – VbVG, BGBl. (n. trad. Legea cu privire la răspunderea asociațiilor din monitorul oficial federal) I Nr. 151/2005]. Această cooperare cuprinde

1. Recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești cu precădere prin intermediul

- a) ...
- b) indisponibilizării mijloacelor de probă și a bunurilor
- c) ...
- d) ...

Terminologie

Art. 2. În temeiul prezentei legi federale următorii termeni desemnează:

1.

2. „decizie de indisponibilizare” – toate măsurile luate de autoritățile judiciare competente ale unui stat membru în cadrul unui proces penal prin care orice distrugere, modificare, mutare, transfer sau înstrăinare a bunurilor trebuie să fie împiedicată, care servesc la asigurarea executării unei hotărâri judecătorești de poprire a veniturilor nelegale, care pot fi supuse măsurilor de indisponibilizare sau care pot constitui mijloace de probă;

...

6. „stat emitent” – statul

a) ale cărui autorități judiciare admit decizia de indisponibilizare, o declară executabilă sau o certifică printr-o altă modalitate,

...

7. „stat executant” – statul

a) ...

b) pe al cărui teritoriu se găsește bunul sau mijlocul de probă,

...

Jurisdicție austriacă

Art. 7. (1) Executarea unui mandat european de arestare este cu toate acestea inadmisibilă, dacă împotriva persoanei cercetate din țară se pronunță o hotărâre definitivă pentru aceeași faptă, care poate fi revocată numai în condițiile redeschiderii procedurilor legale și care contravine unei urmăriri penale ulterioare în statul emitent.

...

Proceduri

Art. 14.

(1) Procedurile privind executarea mandatului european de arestare se desfășoară direct între autoritățile emitente și cele executante.

(2) În cazul în care autoritatea judiciară executantă sau cea emitentă au nominalizat o autoritate intermediară în mandatul european de arestare, procedurile se vor desfășura prin intermediul acestei autorități. Ministrul Federal al Justiției va publica printr-un regulament lista unor astfel de autorități centrale de intermediere.

(3) Un mandat european de arestare precum și alte documente în conformitate cu prezenta lege se vor expedia prin poștă, fax, transfer electronic de date sau printr-un alt mijloc tehnic securizat, care să faciliteze întocmirea unui suport scris în condiții care să garanteze certificarea autenticității sale.

(4) În vederea constatării efectuate de autoritatea judiciară executantă se pot efectua anchete cu ajutorul Eurojust sau a punctelor de contact ale Rețelei Judiciare Europene.

(5) Transmiterea mandatului european de arestare și a altor documente se poate realiza prin implicarea Ministerului Federal de Justiție în cazul în care dificultățile privind transmiterea verificării autenticității documentelor care nu pot fi îndepărtate prin practici imediate conform alin. 1.

(6) În cazul în care o autoritate judiciară austriacă căreia i s-a transmis un mandat european de arestare pentru a cărui executare nu are competența necesară, aceasta o va transmite mai departe instanței competente, informând autoritatea judiciară emitentă de acest lucru.

Secțiunea a doua

Executarea deciziilor de indisponibilizare ale statelor membre

Premise

Art. 45.

(1) O decizie de indisponibilizare pentru mijloacele de plată se poate admite sau executa ca urmare a unor infracțiuni, care, conform dreptului statului emitent și sub rezerva dispoziției de la alin. 3, conform dreptului statului executant, sunt pasibile de pedeapsă legală.

(2) O decizie de indisponibilizare a bunurilor, care s-ar putea supune confiscării, popririi veniturilor nelegale sau sechestrului se poate admite sau executa ca urmare a infracțiunilor care, conform legislației statului emitent și statului executant potrivit alin. 3, facilitează o indisponibilizare.

(3) Pentru o decizie conform aliniatelor 1 și 2 nu se va verifica dubla incriminare dacă infracțiunea care stă la baza deciziei de indisponibilizare a fost catalogată de către autoritatea judiciară emitentă într-una din categoriile prezentate la anexa I și care este pasibilă de pedeapsă privativă de libertate conform dreptului statului emitent având un maxim de cel puțin trei ani.

(4) Decizia de indisponibilizare se va executa numai atunci când aceasta este însoțită de un certificat emis în forma indicată la anexa III (certificat în conformitate cu art. 9 din prezenta decizie-cadru). În cazul în care certificatul este incomplet sau nu corespunde în mod evident

deciziei de indisponibilizare, autorității judiciare emitente i poate stabili un termen în vederea completării sau rectificării acesteia, în condițiile în care documentele existente pentru decizia cu privire la executarea deciziei de indisponibilizare sunt insuficiente.

Competență și procedură

Art. 46.

(1) Tribunalul de primă instanță hotărăște asupra executării deciziei de indisponibilizare a unui alt stat membru, în a cărui sferă de acțiune se află bunul sau mijlocul de probă. Această hotărâre poate fi atacată de procurori și inculpați în termen de 14 zile, cererea fiind înaintată instanței superioare celei care a dat hotărârea. Calea de atac nu va avea un efect suspensiv. Autoritatea judiciară emitentă va fi informată cu privire la înaintarea cererii de atac precum și cu privire la începerea procedurii de judecare a acesteia.

(2) Procedura se stabilește conform prevederilor codului de procedură penală. Aceasta se va conforma totuși unei solicitări în vederea respectării anumitor prevederi formale și proceduri diferite, în cazul în care acestea sunt compatibile cu principiile de bază ale dreptului penal austriac.

(3) Instanța decide cât mai curând posibil asupra deciziei de indisponibilizare, în funcție de posibilități în termen de 24 de ore de la obținerea acesteia și comunică decizia autorității judiciare emitente.

Refuzul executării

Art. 47.

(1) Executarea unei decizii de indisponibilizare prin intermediul unei autorități judiciare austriece este inadmisibilă atunci când

1. nu există condițiile conform articolului 45,
2. există privilegii sau imunitate conform dreptului austriac, care fac imposibilă executarea deciziei de indisponibilizare, sau
3. reiese din certificat (art. 45 alin. 4) faptul că prin executarea unei decizii de sechestrul sau confiscare, principiul de bază menționat la art. 7 alin.1 ar fi încălcat.

(2) Executarea deciziei de indisponibilizare nu poate fi respinsă în cauzele penale legate de plata contribuțiilor, impozitelor, taxelor vamale și în devize pe baza motivației conform căreia în dreptul austriac nu există același tip de impozite sau taxe sau nu există dispoziții de același tip privitoare la impozite, taxe vamale sau plăți în devize de același tip, precum cele prevăzute în dreptul statului emitent.

Amânarea executării

Art. 48.

(1) Executarea unei decizii de indisponibilizare se poate amâna dacă bunul sau mijlocul de probă a fost confiscat deja în cursul unui proces pe rol din țară sau a fost indisponibilizat pe baza unei hotărâri judecătorești temporare.

(2) În cazul în care confiscarea sau indisponibilizarea este suspendată, se va decide fără întârziere asupra executării deciziei de indisponibilizare.

(3) Executarea unei decizii de indisponibilizare se poate amâna în condițiile în care cercetările aflate în curs ar putea fi periclitare prin aceasta.

Durata confiscării sau indisponibilizării

Art. 49.

Dacă în decizia de indisponibilizare nu există nici o solicitare privind predarea mijlocului de probă sau cu privire la executarea unei decizii de reținere sau de confiscare incluzând decizia ce trebuie să fie executată, confiscarea sau indisponibilizarea se va menține până la luarea deciziei cu privire la atacarea hotărârii referitoare la un mijloc de probă sau un bun. Acest lucru este valabil dacă există condițiile pentru confiscarea sau indisponibilizarea conform acestei secțiuni. În rest se va proceda conform art. 58, propoziția a treia, ARHG (n. trad., Austrian law on Extradition and Mutual Legal Assistance: legea austriacă cu privire la extrădare și asistență judiciară reciprocă).

Obligația de informare

Art. 50.

Dacă executarea unei decizii de indisponibilizare se dovedește a fi inadmisibilă, efectiv imposibilă sau dacă aceasta trebuie amânată, judecătorul de instrucție va informa fără întârziere autoritatea judiciară emitentă. Același lucru se aplică și în cadrul folosirii căii de atac împotriva executării și pentru executarea îndeplinită a deciziei de indisponibilizare.

Procedură și traducere

Art. 51.

(1) În ceea ce privește procedura executării unei decizii de indisponibilizare se va aplica art. 14 în mod corespunzător.

(2) Certificatul conform anexei III referitor la deciziile de indisponibilizare ale instanțelor interne se va traduce în limba oficială a statului membru, în care trebuie să se execute decizia de indisponibilizare în condițiile în care acesta nu a declarat că se poate accepta o traducere în limba germană sau în altă limbă.

Prevederea din legea austriacă cu privire la extrădare și asistență judiciară reciprocă la care se face referire la art. 49 din legea austriacă cu privire la cooperarea judiciară în materie penală cu statele membre ale Uniunii Europene (EU-JZG) stipulează următoarele:

Prevederi procedurale aplicabile

Art. 58.

O solicitare de asistență judiciară care necesită o procedură diferită față de cea a dreptului penal austriac poate fi admisă dacă aceasta este în conformitate cu procedurile în materie penală și principiile de bază ale acestuia potrivit dispozițiilor părții generale din codul de procedură penală. În cazul în care există asistență judiciară prin confiscare, informații despre conturi bancare sau tranzacții bancare sau printr-o măsură de anchetă reglementată la secțiunea 8 paragraful 4 sau 5 din codul de procedură penală, se va stabili un termen pentru aceasta, autoritatea solicitantă străină fiind înștiințată de procedura prevăzută.”

Articolele 45-51 menționate mai sus din legea austriacă privind colaborarea judiciară în materie penală cu statele membre ale UE reglementează execuția ordinelor de indisponibilizare emise de autoritățile judiciare din statele membre ale UE. Deși art. 51 alin. 2 stipulează în mod explicit doar ordinele de indisponibilizare emise de instanțele locale,

competența de a pronunța aceste decizii în timpul investigației preliminare revine procurorilor.

Deciziile care dispun indisponibilizarea bunurilor sau probelor poartă denumirea „Sicherstellungsanordnung” dacă sunt emise de procurori și „Beschlagnahmebeschluss” dacă sunt pronunțate de instanță.

În timpul procedurilor preliminare, și autoritatea judiciară care a emis un ordin de indisponibilizare trebuie să ofere și să trimită certificatul conform art. 9. În timpul procedurilor principale, competența menționată depinde de instanță.

Referitor la executarea ordinelor străine de indisponibilizare, art. 46 alin. 1 din legea austriacă privind cooperarea judiciară în materie penală cu statele membre ale UE determină competența tribunalelor de land („Landesgericht”). Drept urmare, parchetele din Austria nu sunt niciodată responsabile de executarea ordinului de indisponibilizare emis de autoritățile judiciare din alte state membre ale UE.

XVII. Aplicarea în România

România a transpus prezenta decizie-cadru prin Legea nr. 222 din 24 octombrie 2008 privind modificarea și completarea Legii nr. 302/2004 privind cooperarea juridică internațională în materie penală, publicată în partea întâi din Monitorul Oficial nr. 758 din 10 noiembrie 2008.

Prevederile legale referitoare la transpunerea Deciziei-cadru nr. 2003/577/JHA a Consiliului, din 22 iulie 2003, privind executarea mandatelor de indisponibilizare a bunurilor sau a mijloacelor de probă pe teritoriul Uniunii Europene intră în vigoare în termen de trei zile de la data publicării în Monitorul Oficial.

Articolele 187²⁰ până la 187³³ ale legii române sus-menționate aplică prezenta decizie-cadru.

Legea română nr. 222 din 24 octombrie 2008	Decizia-cadru 2003/577/JHA
Art. 187 ²⁰	Art. 2
Art. 187 ²¹	Art. 3 (1)
Art. 187 ²²	Art. 9
Art. 187 ²³	Competența de a emite sau executa ordine de înghețare, lăsată de decizia-cadru la latitudinea legislațiilor naționale (a se vedea articolele 2 (a) și 4)
Art. 187 ²⁴	Art. 3 (2), (4)
Art. 187 ²⁵ (1)	Reglementarea cerințelor pentru un ordin de înghețare rămâne la latitudinea legislațiilor naționale
Art. 187 ²⁵ (2)	Articolul 4 (1)
Art. 187 ²⁵ (3)	Art. 10 (1) (a), (b), 10 (2)
Art. 187 ²⁵ (4)	Art. 10 (1) (c)
Art. 187 ²⁵ (5)	Art. 4 (2)
Art. 187 ²⁵ (6)	Art. 4 (3)
Art. 187 ²⁵ (7)	Art. 6 (3)
Art. 187 ²⁵ (8)	Art. 12
Art. 187 ²⁶	Art. 5 (1), (2)
Art. 187 ²⁷ (1)	Art. 5 (3)
Art. 187 ²⁷ (2)	Art. 7 (1) a), 7 (2) (a)
Art. 187 ²⁷ (3)	Art. 4 (4), 7 (1) a), 7 (2) (a)
Art. 187 ²⁷ (4), (5)	---
Art. 187 ²⁸ , Art. 187 ²⁹	Art. 11; Proceduri privind căile de atac, lăsate de decizia-cadru

	la latitudinea legislațiilor naționale, conform art. 11 (1)
Art. 187 ³⁰ (1)	Art. 6 (1)
Art. 187 ³⁰ (2)	Art. 6 (2)
Art. 187 ³⁰ (3)	Art. 6 (3)
Art. 187 ³⁰ (4)	Art. 10 (2)
Art. 187 ³⁰ (5)	Art. 10 (3)
Art. 187 ³¹	Art. 7
Art. 187 ³²	Art. 8
Art. 187 ³³	Art. 12

XVIII. Aplicarea în alte state membre

La acest moment, 24 de state membre au aplicat deja în dreptul național decizia-cadru în discuție în prezentul capitol. Conform ultimului raport publicat, privind implementarea prezentei decizii, Comisia reține faptul că în dreptul național al unor țări se găsesc anumite omisiuni și interpretări greșite, iar unele dintre legile interne nu au făcut nici un fel de referire la decizia-cadru. Ca urmare, implementarea deciziei-cadru nu este considerată satisfăcătoare de către Comisie. Obiectivul deciziei-cadru și definițiile au fost în general implementate corespunzător de către statele membre. În mod similar, un număr mare de state membre au implementat lista de infracțiuni care nu fac obiectul verificării dublei incriminări.

În ceea ce privește procedura, este nevoie de o îmbunătățire a procedurii de transmitere directă a mandatelor de indisponibilizare între autoritățile judiciare. În prezent, în multe state membre se cere transmiterea prin intermediul unei autorități centrale. Cu toate acestea, aproape toate statele membre dispun de reglementări privind imediata executare a deciziilor, precum și privind termenele de indisponibilizare.

Este nevoie de o îmbunătățire semnificativă a implementării prevederilor privind motivele de nerecunoaștere și de neexecutare. Statele membre au transpus majoritatea motivelor, însă acestea au fost aplicate ca fiind motive obligatorii. În plus, 14 state membre au prevăzut motive suplimentare de refuz, ceea ce nu concordă cu direcția deciziei-cadru. În ceea ce privește motivele de amânare a executării, majoritatea statelor membre au implementat reglementările cel puțin parțial. Mai mult, măsurile procesuale sunt corespunzătoare în toate statele membre și de obicei măsurile prevăzute nu necesită un efect suspensiv.

Într-un raport din octombrie 2008, Comisia recomandă statelor membre să ia în considerare acest raport, să procedeze la acțiunile legislative necesare și să transmită toate informațiile relevante conform articolului 14 din decizia-cadru către Comisie și către Secretariatul General al Consiliului Uniunii Europene.

Articolul 1 - Obiectiv

Obiectivul deciziei-cadru este stabilirea de norme conform cărora un stat membru recunoaște și execută pe teritoriul său un ordin de indisponibilizare emis de o autoritate judiciară dintr-un alt stat membru în contextul unui proces penal. Unsprezece state membre (BE, BG, CZ, DK, EE, ES, FI, LV, SE, SK și, într-un mod neclar, SI) au transpus obiectivul în legislațiile naționale, în vreme ce legea de transpunere din opt state membre (AT, CY, FR, HU, LT, NL, PL, UK) nu conținea o asemenea dispoziție. Unele state au argumentat că această dispoziție reprezintă o regulă generală, prin urmare nu necesită transpunere.

Articolul 2 – Definiții

Decizia-cadru definește următorii termeni: „stat emitent”, „stat executant”, „ordin de indisponibilizare”, „bunuri” și „probe”. Legile de transpunere din statele membre cuprind mai mult sau mai puțin definițiile din decizia-cadru, însă unele dintre acestea conțin doar o parte din elementele cerute. Majoritatea statelor membre nu au considerat că este necesar să definească „stat emitent” și „stat executant”. Definiția ordinului de indisponibilizare a fost stipulată de majoritatea statelor membre, cu excepția LV și PL. BE și FR au invocat legislația națională cu privire la termenul „sechestr”, însă dispozițiile nu au fost anexate.

Articolul 3 – Infracțiuni

Dispoziția în cauză menționează o listă de infracțiuni pentru care verificările privind dubla incriminare se anulează.

Un număr mare de state membre (BG, DK, HU, ES, FI, PL, SK, NL, UK) au transpus lista din articolul 3 alineatul (2) în conformitate cu decizia-cadru (legislațiile AT, EE, LT și LV nu au fost anexate). Cu toate acestea, legislația BE prevede că avortul și eutanasia nu sunt incluse în categoria „crimă sau vătămare corporală gravă”. Aceasta contravine deciziei-cadru deoarece legea statului emitent și nu cea a statului executant stabilește dacă o anumită infracțiune se încadrează în listă. În ceea ce privește CY, CZ, SE și SI nu există nici o dispoziție de transpunere.

Articolul 4 – Transmiterea ordinelor de indisponibilizare

Articolul 4 alineatul (1) prevede că ordinul de indisponibilizare și certificatul trebuie transmise de către autoritatea judiciară care le-a emis direct autorității competente în vederea executării. Conform legislației din opt state membre (BG, CY, EE, HU, LT, LV, SI și UK), documentele trebuie să fie trimise prin intermediul unei autorități centrale, de regulă Ministerul Justiției sau Parchetul General. Alte state membre au făcut referire clară fie la o legătură „directă” între autoritățile judiciare (FR, SK, ES, NL, SE), fie la faptul că legătura directă rezultă din lista autorităților competente și nu există o autoritate centrală (PL). În ceea ce privește CZ, decizia este transmisă direct autorității judiciare competente, însă poate fi totodată transmisă prin intermediul Ministerului de Justiție sau al Parchetului General. BE prevede că deciziile privind indisponibilizarea trebuie să fie transmise prin intermediul procurorilor publici care nu trebuie considerați drept „o autoritate centrală”, fiindcă aceștia dețin doar o funcție formală în cadrul transmiterii notificărilor.

Articolul 5 – Recunoaștere și executare imediată

În general, aproape toate legile de transpunere prevăd executarea rapidă a solicitărilor de indisponibilizare.

• Executare „imediată” [articolul 5 alineatul (1)]

Statele membre prevăd diverse termene-limită, cum ar fi „executare neîntârziată” (PL, FI) sau „hotărâre trimisă în termen de 24 de ore de la pronunțarea deciziei de executare” (BG), „fără întârzieri nejustificate” (DK), „cu promptitudine” (CZ, HU), „cu promptitudine și dacă este posibil în decursul a 24 de ore” (SE). AT, ES și FR au citat decizia-cadru stipulând executarea „promptă”. BE a invocat dispozițiile naționale în această privință (dispoziții neanexate). Anumite state membre nu au prevăzut termene-limită. EE nu a transpus dispoziția, evidențiind multe obstacole formale întâmpinate la executare. Obstacolele în cauză se referă, printre altele, la faptul că „hotărârea” care constituie temeiul înghetării nu a intrat în vigoare, la

imparțialitatea curții de judecată, la statutul special al cetățenilor Estoniei. UK a prevăzut o dispoziție neclară și generală cu privire la transmiterea ordinului care trebuie executat.

- **Notificare în termen de 24 de ore [articolul 5 alineatul (3)]**

În majoritatea situațiilor, emiterea unei hotărâri de indisponibilizare este îndeplinită „imediat”. AT și DK au prevăzut termenul-limită stipulat în decizia-cadru („în cel mai scurt timp și, dacă este posibil, în 24 de ore”). Anumite state membre au prevăzut un termen-limită diferit, precum BE („24 de ore, cel mult 5 zile”), BG („cu promptitudine”), CZ („în termen de 24 de ore, în caz contrar, fără întârzieri nejustificate”), ES și NL („imediat, în termen de 24 de ore”), FR și LV („fără întârziere și, dacă este posibil, în termen de 24 de ore”), HU („cu promptitudine”), EE și LT („în termen de 24 de ore”), PL („imediat și, dacă este posibil, în termen de o zi de la primirea ordinului”), sau SK („în termen de 24 de ore și, dacă nu este posibil, în cel mai scurt timp”). Unele state nu au stipulat nici un termen-limită cu privire la emiterea unei decizii (FI, SE). SI nu a transpus sub nici o formă dispoziția în cauză. Anumite state membre au elaborat de asemenea o dispoziție prin care obligă autoritatea judiciară competentă să prezinte în scris motivele pentru care nu s-a pronunțat hotărârea până la termenul-limită menționat.

În ceea ce privește notificarea faptului că s-a emis decizia [articolul 5 alineatul (3)], în general, statele membre nu au stipulat termene-limită și nici notificarea în sine. Cu toate acestea, unele state membre au stabilit termene-limită, precum BE („imediat” către procurorul public, care trebuie să notifice statul membru emitent „fără întârziere”), CZ („cu promptitudine”), ES („fără întârziere, în termen de 24 de ore”), FI („fără întârziere și, dacă este posibil, în termen de 24 de ore”), LT („imediat”), SK („fără întârziere”).

Articolul 6 – Durata indisponibilizării

Articolul 6 alineatul (1) stipulează că *„indisponibilizarea bunului este menținută în statul executant până în momentul în care acesta a rezolvat definitiv cererea menționată în articolul 10 alineatul (1) litera (a) sau (b)”*. În conformitate cu alineatul (2), majoritatea statelor membre au prevăzut, de asemenea, posibilitatea de a limita perioada respectivă. Alineatul (3) stipulează că o decizie de ridicare a ordinului de înghețare pronunțat de autoritatea judiciară din statul membru emitent trebuie pusă în aplicare în cel mai scurt timp posibil.

În general, acest articol a fost transpus în mod corespunzător. Unele state membre nu au transpus alineatul (3) (AT, EE, SI, UK), unele nu au precizat un termen-limită iar altele au stipulat un termen-limită diferit (BE: „fără întârziere”, BG: „imediat”; DK: „fără întârzieri nejustificate”; ES: „fără întârziere”, HU și SE: „cu promptitudine”). CY a prevăzut doar că un ordin provenind dintr-o țară străină poate fi modificat sau revizuit doar de către o instanță sau de către orice altă autoritate competentă din țara care a emis ordinul.

Legea de punere în aplicare a AT cuprinde o prevedere generală în această privință, iar procedura stipulată în articolul 58 din legea privind extrădarea și asistența reciprocă (ARHG) nu este conformă cu dispozițiile deciziei-cadru. În plus, AT nu a transpus articolul 6 alineatul (3). SI a transpus doar dispozițiile cu privire la procedurile naționale și nu a menționat decizia statului emitent și notificarea în acest sens. SE a transpus doar alineatul (3). BG nu a stipulat nici un termen-limită în această privință. UK a transpus într-un mod neclar doar primul alineat.

Articolul 7 – Motive de nerecunoaștere sau de neexecutare

Articolul 7 din decizia-cadru prevede patru motive opționale pentru nerecunoașterea sau neexecutarea ordinului de indisponibilizare. În general, majoritatea acestor motive în temeiul cărora se poate exprima refuzul au fost transpuse, însă statele membre le-au transpus adeseori ca fiind motive obligatorii. Anumite state membre nu au prevăzut dispoziții de punere în aplicare, însă în privința acestora se va aplica Convenția Consiliului Europei privind spălarea, descoperirea, sechestrarea și confiscarea produselor infracțiunii [1990] (de ex. pentru CY).

Articolul 7 alineatul (2) se referă la posibilitatea de a stipula un termen-limită pentru prezentarea, finalizarea și corectarea certificatului sau a acceptării unui document echivalent, sau de a excepta autoritatea judiciară emitență de la această cerință dacă informațiile oferite sunt considerate suficiente. Acest alineat a fost transpus de majoritatea statelor membre (cu excepția BE, CY, DK, EE, SI și UK). Articolul 7 alineatul (3) privind refuzul de a recunoaște sau de a executa ordinul de indisponibilizare nu a fost transpus de către CY, EE, SI și UK (se aplică de asemenea Convenția Consiliului Europei [1990] privind spălarea, descoperirea, sechestrarea și confiscarea produselor infracțiunii). Articolul 7 alineatul (4) privind notificarea imposibilității practice de a executa ordinul de indisponibilizare a fost transpus parțial de către FI (doar în cazul în care nu se pot localiza bunurile), iar BG nu a prevăzut nici un termen-limită sau metode de notificare.

În plus față de motivele de nerecunoaștere sau neexecutare enumerate în decizia-cadru, paisprezece state membre (BE, BG, CY, CZ, DK, ES, FI, FR, HU, LT, NL, SE, SK, UK) au introdus în legislația națională motive suplimentare de refuz. În mod evident, aceasta nu este în conformitate cu decizia-cadru. Motivele suplimentare fac referire în special la drepturile omului (BE, DK, FR), la încălcarea principiilor generale ale statelor membre (CY, CZ), sau la situații când una dintre măsuri este interzisă prin legislația națională sau executarea acesteia este imposibilă potrivit legislației naționale (ES, HU, NL, UK). Există de asemenea motive referitoare la regimul lingvistic și la interesele naționale privind ordinea publică, securitatea și justiția. Din nefericire, statele membre au făcut deseori trimitere la dispozițiile naționale fără a le anexa.

Articolul 8 – Motive de amânare a executării

Articolul 8 litera (a) privind posibilitatea de a prejudicia o anchetă penală în curs de desfășurare a fost transpus de către majoritatea statelor membre (cu excepția CY, EE, SI). În ceea ce privește CY, se pune în aplicare Convenția Consiliului Europei.

Numeroase state membre au transpus motivul de amânare în cazul în care bunurile sau probele în cauză fac obiectul unui ordin de indisponibilizare în cadrul unei proceduri penale și anume până când se anulează ordinul de indisponibilizare (cu excepția: CY, DK, FI, SI). Cu toate acestea, doar câteva state membre (AT, BG, ES, FR, NL) au transpus motivul prevăzut la litera (c) (respectiv: bunuri deja înghețate în alt mod). FR și UK au adăugat motive suplimentare (respectiv: declasarea unui document sau a unui procedeu și imposibilitatea de a scoate probele din UK). Transpunerea globală a articolului 8 alineatele (2), (3), (4) este în mare măsură corespunzătoare (doar CY, SE, SI și UK nu le-au transpus).

Articolul 9 – Certificat

Articolul 9 alineatul (2) prevede că certificatul transmis trebuie să fie tradus în limba oficială sau într-una din limbile oficiale ale statului executant. Simultan sau ulterior, fiecare stat membru poate declara că acceptă traducerea într-una sau în mai multe limbi oficiale ale Uniunii Europene [articolul 9 alineatul (3)].

Majoritatea statelor membre (AT, BG, DK, ES, FR, HU, PL, UK) acceptă doar limba maternă ca limbă în care se poate redacta certificatul. Unele dintre acestea nu au oferit nici o informație cu privire la regimul lingvistic. Acest lucru presupune că, pentru moment, se vor recunoaște doar certificatele traduse în limba națională a statului membru în cauză (CY și SI). Unele dintre statele membre acceptă limba engleză alături de limba maternă (EE, LT, LV, NL). Unele state membre acceptă, de asemenea, limbi diferite de cea națională, pe bază de reciprocitate (CZ, SK).

BE acceptă certificate în limba franceză, olandeză, germană și engleză, SE în limba suedeză, daneză, norvegiană și engleză, iar FI în limba finlandeză, suedeză și engleză (de asemenea în alte limbi cu condiția ca procurorul competent să le probeze și să nu existe obstacole în aprobarea lor).

Articolul 10 – Regimul ulterior al bunului indisponibilizat

Acest articol face referire la aspectele ulterioare deciziei de indisponibilizare, și anume transmiterea solicitărilor de transfer al probelor sau al bunurilor confiscate.

AT, BE, BG, DK, FR, HU, LT, NL, PL și SK au transpus articolul în cauză. CZ, EE, ES, FI, LV, SE, SI, UK l-au implementat parțial. În alineatul (3), SK menționează doar probele, nu și bunurile. CY nu a transpus acest articol.

Articolul 11 – Căi de atac

Articolul 11 prevede că statele membre iau toate măsurile necesare pentru ca orice parte interesată (inclusiv terții de bună-credință) să aibă posibilitatea unei căi de atac fără efect suspensiv, în vederea menținerii încrederii legitime în statul emitent sau în statul executant. În același timp, temeiurile de fond pot fi contestate doar în statul emitent. Dacă acțiunea este deschisă în statul executant, statul emitent trebuie să fie informat în privința desfășurării și rezultatului acesteia.

Părțile interesate pot deschide o acțiune înaintea unei instanțe judecătorești împotriva executării unui ordin de indisponibilizare în toate statele membre. Unele state membre aplică legislația națională integral sau parțial în această privință și, prin urmare, unele dintre acestea au transpus articolul parțial (CY, DK, HU, LT, SI). Anumite state membre au fixat termene de prescripție pentru inițierea acțiunii.

În general, statele membre prevăd măsuri fără efect suspensiv (cu excepția BE și CZ în anumite cazuri). Alineatul (4) privind luarea măsurilor necesare pentru a facilita exercitarea dreptului de a introduce o cale de atac, în special furnizând informații părților interesate, nu a fost implementat de toate statele membre. Dispoziția privind posibilitatea de a contesta temeiurile de fond pentru un ordin de indisponibilizare exclusiv în statul emitent a fost transpusă doar de către BE, BG, CZ, ES, FI, LV, NL și SK.

Articolul 12 – Rambursare

Articolul 12 prevede rambursarea sumelor plătite de statul emitent statului membru executant cu titlu de despăgubiri pentru prejudiciul adus de executarea ordinului de înghețare. Excepția apare în cazul în care prejudiciul se datorează în exclusivitate comportamentului statului executant. Această dispoziție nu aduce nici o atingere legislației naționale privind cererile de despăgubire formulate de persoane fizice sau juridice.

Unele state membre nu au transpus această dispoziție (LV, SE, SI, UK), altele au considerat că nu este nevoie să o transpună deoarece în aceste situații statul în cauză ar trebui să încheie

un acord bilateral (FR, LT) sau deoarece dispoziția reprezintă o obligație a guvernului (BE). În ceea ce privește alte state membre, se vor aplica dispoziții naționale generale în această privință.

BG, DK, EE, ES, FI, PL și SK au transpus acest articol integral sau parțial. Unele state membre (CZ, ES, SK) au dispoziții diferite privind rambursarea în funcție de statutul de stat emitent sau executant.

Deși Comisia și-a exprimat critica marginală referitor la implementarea prezentei decizii-cadru în Austria, comentariile înaintate ulterior (a se vedea mai jos) a stabilit clar că legislația austriacă este consecventă cu prevederile deciziei-cadru. **Delegația austriacă a comentat asupra raportului Comisiei Europene** de mai sus, după cum urmează:

„Re articolul 1 din decizia-cadru (Obiectiv):

Prezenta prevedere a fost implementată prin secțiunea 1(1) din Legea federală privind cooperarea judiciară pe aspecte de materie penală cu statele membre din Uniunea Europeană [Legea UE privind cooperarea judiciară (EU-JZG)], care se referă tot la recunoașterea și aplicarea deciziilor judiciare privind indisponibilizarea dovezilor și proprietății.

Re articolul 2 din decizia-cadru (Definiții):

Trebuie menționat că termenii „stat emitent” și „stat executant”, așa cum sunt definiți în prezenta, au fost incluși în legislația de implementare austriacă. A se consulta secțiunea 2(6) și (7)(b) din Legea UE privind cooperarea judiciară.

Re articolul 3 din decizia-cadru (Infrațiuni):

Referitor la declarația din raportul Comisiei conform căreia Austria nu a anexat legislație referitor la lista, în articolul 3(2), cu infracțiunile ce nu necesită nici o verificare privind infracțiunea dublă, trebuie să se consulte secțiunea 45 (3) din Legea UE privind cooperarea judiciară în legătură cu Anexa I la prezentul.

Re articolul 4 din decizia-cadru (Trimiterea ordinelor de indisponibilizare: contactul direct între autorități):

Dat fiind că raportul Comisiei nu include în mod expres Austria printre statele membre cu prevedere pentru contactul direct între autorități, conform deciziei-cadru, trebuie să se consulte secțiunea 51(1) din Legea UE privind cooperarea judiciară, stipulând aplicarea mutatis mutandis a prevederilor din secțiunea 14 la prezenta, care include contactul direct între autorități conform legislației de implementare austriacă.

Re articolul 5 din decizia-cadru (Recunoaștere și execuție imediată):

Constatarea raportului Comisiei conform căreia, contrar cerinței articolului 5(3) din decizia-cadru privind notificarea luării unei decizii, majoritatea statelor membre nu au prevăzut un termen-limită sau nici măcar o notificare în sine care să se aplice în cazul Austriei.

A se consulta secțiunea 46(3) din Legea UE privind cooperarea judiciară, care stabilește și un termen-limită pentru luarea unei decizii și solicită curții cu jurisdicție să înștiințeze autoritatea emitentă de decizia sa.

Re articolul 6 din decizia-cadru (Durata înghețării):

Conform raportului Comisie, prevederea de implementare pentru Austria conține doar o declarație generală, în timp ce procedura conform secțiunii 58 din Legea privind extrădarea

și asistența reciprocă (ARHG), la care se referă acea prevedere, nu este consecventă cu decizia-cadru; iar Austria nu a implementat alineatul 3.

Avem de adus următoarele comentarii:

Articolul 6(1) din decizia-cadru, referitor la articolul 10(1)(a) și (b), a fost implementat prin secțiunea 49 din Legea UE privind cooperarea judiciară. Dacă un ordin de indisponibilizare este însoțit sau urmat de cereri menționate în primele prevederi, articolul 10(2) impune luarea unei decizii asupra acestora conform regulilor privind asistența reciprocă pe aspecte de materie penală (sau conform deciziei-cadru privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce a ordinelor de confiscare, sau legislației locale care le implementează).

Secțiunea 49 din Legea UE privind cooperarea judiciară stabilește în mod clar, conform articolului 6(1) din decizia-cadru, că indisponibilizarea se va aplica până la luarea unei decizii referitor la cererea de asistență reciprocă de către statul emitent privind dovezile sau proprietatea.

Austria nu poate vedea de ce privește Comisia acea prevedere doar ca pe „o declarație generală”.

Referirea la a treia frază [acum a doua frază; pașii ce s-au luat deja pentru rectificarea omisiunii de redactare] din secțiunea 58 a Legii privind extrădarea și asistența reciprocă abordează doar termenul-limită ce trebuie stabilit pentru asistența reciprocă prin sechestrul sau indisponibilizare, în legătură cu care trebuie notificată autoritatea străină solicitantă prin canalul specificat. Contrar părerii Comisiei, nu există inconsecvență cu decizia-cadru privind stabilirea unui termen-limită, așa cum ar stabili curtea cu jurisdicție astfel încât să coincidă cu o decizie privind solicitarea de asistență reciprocă din partea statului emitent referitor la dovezile sau proprietate (sau orice altă cerere de recunoaștere și aplicare a ordinului de confiscare conform deciziei-cadru privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce a ordinelor de confiscare).

Nu negăm că Austria, asemenea altor state membre, nu a implementat explicit articolul 6(3). Motivul pentru aceasta este că este de la sine înțeles faptul că indisponibilizarea impusă trebuie ridicată odată ce curtea cu jurisdicție a fost înștiințată de autoritatea judiciară a statului emitent referitor la retragerea ordinului de indisponibilizare.

Re articolul 9 din decizia-cadru (Certificate):

Referitor la constatarea din raportul Comisiei conform căreia majoritatea statelor membre, inclusiv Austria, vor accepta certificatele doar în limbile naționale, am dori să subliniem că Austria nu a făcut aceasta, ci mai degrabă, asemănător Cehiei și Slovaciei, în mod reciproc, acceptă certificate ce sunt și în altă limbă decât limba germană. Se poate observa aceasta din secțiunea 51(2) din Legea UE privind cooperarea judiciară, care se aplică *mutatis mutandis* și certificatelor pentru ordinele de indisponibilizare din partea autorităților judiciare străine.

Re articolul 12 din decizia-cadru (Rambursare):

Nu a existat nevoia implementării articolului 12 din decizia-cadru, dat fiind că răspunderea statului pentru comportament necorespunzător prin cei ce lucrează în numele său este guvernată în mod adecvat de legea austriacă privind daunele.

Conform secțiunii 1(1) din Legea răspunderii oficiale (AHG), entitățile juridice sunt răspunzătoare pentru orice daune provocate doar dacă cei care acționează în numele lor sunt vinovați. În orice caz, ar fi greșit să se împovăreze statul emitent cu responsabilitatea pentru comportamentul nepotrivit al unei agenții austriece. Pe de altă parte, dacă daunele au fost

provocate de statul emitent, nu ar putea fi vorba de răspundere; drept urmare, nu poate apărea nici o situație care să implice folosirea recursului din articolul 12 conform legii austriece privind răspunderea.”

XIX. Utilizarea certificatului

Părțile certificatului ce nu pot fi puse în aplicare într-un anumit caz trebuie eliminate, pentru a se clarifica faptul că acestea nu au fost omise în mod eronat. Cu toate acestea, este foarte important ca certificatul să nu se modifice în ceea ce privește forma și conținutul dat în prezent de decizia-cadru.

CERTIFICAT PREVĂZUT LA ARTICOLUL 9

(a) Autoritatea judiciară care a emis ordinul de indisponibilizare:

După cum s-a menționat deja, Codul de procedură penală al Austriei prevede că pe perioada actelor premergătoare mandatele de indisponibilizare pot fi emise atât de procuror, cât și de instanță, pe când în etapele procedurale principale, numai de către instanță.

Numele oficial:

Ex.: Parchetul Viena, Tribunalul pentru Cauze Penale Viena, Parchetul de pe lângă Tribunalul București, Tribunalul București.

Numele reprezentantului:

Trebuie să se menționeze numele procurorului sau al judecătorului care a emis mandatul de indisponibilizare.

Funcție deținută (titlu/grad):

ex: procuror, judecător

Numărul de referință al dosarului:

Adresa:

Nr. tel. (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului):

Nr. fax (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului):

E-mail:

Limbi în care este posibil să se comunice cu autoritatea judiciară emitentă.

În acest context, limba nu se referă la „limba” menționată în secțiunea 10 a prezentului manual. Pentru a se permite comunicarea directă, trebuie să se folosească orice limbă care să permită un schimb corespunzător de informații.

Detalii de contact (inclusiv limbile în care se poate comunica cu persoana (sau persoanele), a (ale) persoanei (sau persoanelor) de contact dacă sunt necesare informații suplimentare privind executarea ordinului sau pentru a lua măsurile practice necesare transferului probelor. (dacă este cazul):

A se observa că certificatul nu conține nici o secțiune referitoare la autoritățile judiciare ale statului executant al mandatului de indisponibilizare, iar certificatele trebuie trimise spre a fi executate. Așadar trebuie atașată o notă separată prin care să se aducă la cunoștință care este autoritatea destinată.

(b) Autoritatea competentă pentru executarea ordinului de indisponibilizare în statul emitent

(dacă autoritatea este diferită de autoritatea indicată la punctul (a)):

În general, Codul de procedura penală al Austriei prevede că mandatele de indisponibilizare sunt emise și puse în executare de aceeași autoritate judiciară. Așadar, ca regulă, autoritatea competentă nu va fi alta decât cea menționată în secțiunea a). Totuși, dacă pe parcursul etapei actelor premergătoare procurorul a emis un mandat de indisponibilizare, competența pentru punerea lui în executare după începerea urmăririi penale va reveni instanței corespunzătoare.

Numele oficial:

Numele reprezentantului:

Funcție deținută (titlu/grad):

Numărul de referință al dosarului:
Adresa:
Nr. tel. (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului):
Nr. fax (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului):
E-mail:
Limbi în care se poate comunica cu autoritatea competentă pentru executare:
Detalii de contact (inclusiv limbile în care se poate comunica cu persoana (sau persoanele), a (ale) persoanei (sau persoanelor) de contact dacă sunt necesare informații suplimentare privind executarea ordinului sau pentru a lua măsurile practice necesare transferului probelor (după caz):

(c) Dacă atât punctul a) cât și b) au fost completate, trebuie completat acest punct pentru a arăta care dintre cele două autorități trebuie contactată, sau ambele:
Autoritatea indicată la punctul (a)
Autoritatea indicată la punctul (b)

(d) În cazul desemnării unei autorități centrale pentru transmiterea și primirea din punct de vedere administrativ a ordinelor de indisponibilizare (se aplică doar Irlandei și Regatului Unit):

După cum s-a menționat în secțiunea 5.2., Regatul Unit acceptă mandatele de indisponibilizare trimise alături de certificat numai dacă acestea sunt trimise către următoarele autorități:

Pentru Anglia, Tara Galilor și Irlanda de Nord:

**Autoritatea Centrală Britanică, Home Office, et. 5 Fry, str. Marsham 2, Londra
SW1P 4DF**

Pentru Scotia:

**Departamentul de Cooperare Internațională, Crown Office, str. Chambers 25, Edinburgh
EH1 1LA**

Deși țările care au prevăzută o autoritate centrală sunt Irlanda și Regatul Unit, Letonia, Lituania și Ungaria au anunțat de asemenea autorități centrale (a se vedea secțiunile V.2. și XXI.)

Numele autorității centrale:

Persoana de contact, după caz (titlu/grad și nume):

Adresa:

Numărul de referință al dosarului:

Nr. tel. (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului):

Nr. fax: (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului):

E-mail:

(e) Ordinul de indisponibilizare:

Faptele prezentate în această secțiune trebuie să concorde cu conținutul mandatului de indisponibilizare transmis, având în vedere că unele state membre examinează cu atenție concordanța acestora. Astfel, este esențial să se indice cu exactitate mandatul de indisponibilizare corespunzător.

Ex.: Cetățeanul român Ion RADU este suspectat că ar fi obținut în mod fraudulos sume de bani în total de 250.000 euro bani în numerar, de la Heinz MAYER și Rosa MÜLLER, în perioada 1 martie - 5 mai 2009, la Viena, folosindu-se ulterior de banii câștigați în scop personal, pentru a se îmbogăți în mod ilegal. Heinz MAYER și Rosa MÜLLER au fost astfel prejudiciați cu suma menționată anterior.

Ion RADU are un imobil în proprietate în București (a se adăuga adresa exactă).

Pentru a se asigura confiscarea ulterioară a bunurilor rezultate din săvârșirea infracțiunii, Tribunalul Penal Viena a emis un mandat de indisponibilizare prin care se interzic înstrăinarea și grevarea cu vreo sarcină reală a imobilului sus-menționat.

1. Data și, după caz, numărul de referință: **2 ianuarie 2010, 123 HR 1/10y**

2. A se indica obiectul ordinului:

Asigurarea confiscării bunurilor obținute

2.1. Confiscare ulterioară **XX**

2.2. Constituirea probei

3. Descrierea formalităților și procedurilor care trebuie respectate la executarea unui ordin de indisponibilizare privind probele (după caz).

În cazul în care legislația din statul emitent prevede astfel de formalități sau proceduri, atunci trebuie dată o explicație exactă, mai ales dacă non-concordanța poate conduce la erori materiale cu privire la procedura penală în statul emitent.

(f) Informații privind bunurile sau probele care fac obiectul ordinului de înghețare în statul executant:

Cu cât informațiile privind proprietatea sau mijloacele de probă ce trebuie indisponibilizate sunt mai detaliate, cu atât mai mari vor fi șansele ca executarea să aibă loc rapid în statul executant. În ceea ce privește bunurile mobile, ar fi un avantaj să se precizeze cât mai exact cu puțință locul unde se găsesc. În ceea ce privește bunurile imobile, în cadrul acestei secțiuni trebuie indicate adresa sau alte circumstanțe. În măsura în care se cunosc date cadastrale din statul executant, acestea trebuie de asemenea specificate. Dacă mandatul de indisponibilizare se referă la bunuri corporale precum creanțe sau drepturi existente transferabile, pentru a se putea permite o executare imediată, atunci este nevoie de indicarea exactă a naturii juridice a acestora, precum și a instituției juridice.

Descrierea bunurilor sau a probelor și localizarea:

1. (a) Descrierea exactă a bunurilor și, după caz, suma maximă care se dorește recuperată (dacă această sumă maximă este indicată în ordinul privind valoarea produselor infracțiunii)

Bulevardul Barbu Văcărescu nr. 20, București 020276, România

(b) Descrierea exactă a probelor

2. Localizarea exactă a bunurilor sau a probelor (în cazul în care localizarea este necunoscută, ultima localizare cunoscută)

3. Persoana care este custodele bunurilor sau al probelor sau proprietarul cunoscut al bunurilor sau probelor în cazul în care nu este vorba despre o persoană suspectată de săvârșirea infracțiunii sau condamnată (dacă acest lucru se aplică în dreptul intern al statului emitent).

Ex: Un tablou valoros a fost capturat în cadrul unui furt comis prin violarea domiciliului și astfel tabloul se află pe amplasamentul unei societăți de transport.

(g) Informații privind identitatea persoanei (persoanelor) fizice (1) sau juridice (2) suspectate că a(u) săvârșit infracțiunea sau condamnate (dacă acest lucru se aplică în dreptul intern al statului emitent) și/sau identitatea persoanei (persoanelor) afectate de ordinul de înghețare (dacă informațiile sunt disponibile):

1. Persoane fizice:

Numele: **RADU**

Prenumele: **Ion**

Nume înainte de căsătorie, după caz:

Alte nume, după caz:

Sex: **masculin**

Cetățenie: **română**

Data nașterii: **2 martie 1978**

Locul nașterii: **Dorohoi**

Reședința și/sau adresa cunoscută (dacă nu este cunoscută, se va indica ultima adresă cunoscută):

În arest preventiv în penitenciarul Wien-Josefstadt, ultima adresă cunoscută este: strada George Enescu nr. 21, Dorohoi

Limba (limbile) pe care persoana o (le) înțelege (dacă este (sunt) cunoscută (cunoscute)):. **română, germană**

2. Persoane juridice:

Alte observații:

Ion RADU a înapoiat bunurile obținute în mod ilegal într-un cont bancar aparținând „Fritz RADU GesmbH”, deschis pe strada Föhrengasse 107, TULLN 3430, AUSTRIA. Fritz RADU GesmbH”, al cărei asociat unic este Ion RADU, a cumpărat ulterior imobilul sus-menționat situat în București.

Numele **Fritz RADU GesmbH**

Forma persoanei juridice: **societate cu răspundere limitată**

Număr de înregistrare: **FN 1234567x Tribunalul regional St. Pölten**

Sediul social: **Föhrengasse 107, 3430 TULLN, AUSTRIA**

În prezent, doar o parte a statelor membre ale UE au reglementat răspunderea penală a persoanei juridice.

Austria a pus în aplicare astfel de prevederi abia în 2005, prin legea privind răspunderea penală a

asociațiilor („Verbandsverantwortlichkeitsgesetz”), care a intrat în vigoare la 1 ianuarie 2006. Articolele 15¹, 21 al. 3, 37, 40 al. 2, 40¹, 40², 53¹, 53², 71¹ până la 71⁷, 72 al. 3, 76 al. 4, 78, 122 al. 1¹, 126 al. 1¹ și 2, 146, 166¹ ale Codului penal al României prevăd dispoziții asemănătoare. Din anul 2006, persoanele juridice pot fi declarate răspunzătoare pentru infracțiunile săvârșite în vederea desfășurării activității sale (Legea nr. 278/2006, publicată în Monitorul Oficial nr 601 din 12 iulie 2006). Prin Legea română nr. 286/2009 publicată în Monitorul Oficial, dar care încă nu a intrat în vigoare, răspunderea persoanei juridice va fi prevăzută la articolele 136 până la 152.

(h) Măsuri pe care trebuie să le ia statul executant după executarea ordinului de înghețare:

În capitolul 7 puteți găsi observații generale privind secțiunea h).

Confiscarea

1.1. Bunul trebuie păstrat în statul executant în vederea confiscării ulterioare **XX**

1.1.1. În anexă este inclusă o cerere privind executarea unui ordin de confiscare emis în statul emitent la (data)

1.1.2. În anexă este inclusă o cerere privind confiscarea în statul executant și executarea ulterioară a acestui ordin

1.1.3. Data probabilă de prezentare a cererii menționate la punctul 1.1.1 sau 1.1.2

sau

Constituirea probei

2.1. Bunul trebuie transferat statului emitent pentru a-i servi ca probă

2.1.1 În anexă este inclusă o cerere de transfer

sau

2.2. Bunul trebuie păstrat în statul executant pentru a servi ulterior drept probă în statul emitent.

2.2.2. Data probabilă de prezentare a cererii menționate la punctul 2.1.1.

(i) Infracțiune (infracțiuni):

Descrierea temeiurilor ordinului de înghețare și rezumatul faptelor cunoscute de autoritatea judiciară care emite ordinul de înghețare și certificatul:

De regulă, descrierea dată trebuie să cuprindă fapte relevante pentru speță, detaliate, însă nu exagerat. Referitor la exemplul dat, modul în care Heinz MAYER și Rosa MÜLLER au fost înșelați de către suspect pentru a obține bunuri, precum și alte informații necesare stabilirii elementelor infracțiunii ex. trebuie să se furnizeze informații despre cum au fost obținute bunurile, în ce fel sau prin ce mijloace a fost susținută ulterior legenda.

Natura și clasificarea juridică a infracțiunii sau infracțiunilor și dispoziția legală sau codul aplicabil în baza căreia/căruia a fost emis ordinul de înghețare:

În această secțiune infracțiunea trebuie să fie specificată și se vor furniza de asemenea și prevederile aplicabile ale legii statului emitent.

Făcând excepție de la faptul că prezenta decizie-cadru nu necesită citarea fragmentului exact din prevederile legale respective, experiența practică a autorităților austriece indică faptul că în anumite cazuri, în special autoritățile din Țările de Jos au solicitat modificarea certificatului în ceea ce privește respectivele prevederi legale.

În ceea ce privește exemplul menționat anterior, Ion RADU este suspectat de a fi săvârșit infracțiunea de înșelăciune cu consecințe deosebit de grave conform articolelor 146, 147 alin. 3 din Codul penal al Austriei.

Cu toate că mandatul de indisponibilizare trebuie să fie transmis împreună cu certificatul, datele cazului precum și calificarea legală a faptei trebuie să fie prezentate în mod obligatoriu în această secțiune.

Dacă este cazul, bifați una sau mai multe infracțiuni asociate celei (celor) identificate mai sus, dacă infracțiunea (sau infracțiunile) se pedepsește (pedepsesc) în statul emitent cu o pedeapsă privativă de libertate cu o durată maximă de cel puțin 3 ani:

După cum s-a menționat deja la capitolul 4 în mod detaliat, infracțiunea respectivă trebuie să fie bifată în această secțiune, în cazul în care aceasta este cuprinsă în lista de mai jos. Numai în cazul în care respectiva infracțiune este clasificată în mod expres ca fiind o infracțiune catalogată, se poate renunța la verificarea privind dubla incriminare potrivit articolului 3 (2).

Clasificarea infracțiunilor catalogate corespunde diferitelor sisteme ale statelor membre, astfel încât acestea nu au neapărat un termen juridic corespondent precis folosit în legislația penală națională.

CertIFICATELE emise conform art. 9 din prezenta decizie-cadru ar trebui astfel să cuprindă toate infracțiunile catalogate ca fiind aplicabile privind legea respectivă pentru a evita neînțelegeri din partea autorității judiciare în statul executant, ceea ce poate conduce la întârzierea mandatului de indisponibilizare solicitat.

În cazul în care inculpatul este suplimentar suspectat și de alte infracțiuni care nu sunt prezentate în catalog, acestea se vor specifica la secțiunea i./2./.

Conform legislației penale austriece, infracțiunile de „înșelăciune” și „delapidare” se referă la același tip de infracțiune. În ceea ce privește exemplul dat, atât „delapidarea”, cât și „înșelăciunea” ar trebui să fie bifate.

- participarea la o organizație criminală;
- terorism;
- trafic de persoane;
- exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă;
- traficul ilicit de narcotice și substanțe psihotrope;
- traficul ilicit de arme, muniții și explozivi;
- corupție;
- fraudă, inclusiv fraudă care aduce atingere intereselor financiare ale Comunităților Europene, în sensul Convenției privind protejarea intereselor financiare ale Comunităților Europene din 26 iulie 1995;
- spălarea produselor infracțiunii;
- falsificarea, inclusiv falsificarea monedei euro;
- criminalitate informatică;
- infracțiuni împotriva mediului, inclusiv traficul ilicit de specii animale pe cale de dispariție și traficul de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție;
- complicitate la trecerea frauduloasă a frontierei și la ședere ilegală;
- omucidere voluntară, vătămare corporală gravă;
- trafic ilicit de organe și țesuturi umane;
- răpire, sechestrare și luare de ostatici;
- rasism și xenofobie;
- furt organizat sau armat;
- trafic ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă;
- escrocherie;
- înșelătorie și extorcare de fonduri;
- contrafacerea și pirateria produselor;
- complicitate la trecerea frauduloasă a frontierei și la ședere ilegală;
- omucidere voluntară, vătămare corporală gravă;
- trafic ilicit de organe și țesuturi umane;
- răpire, sechestrare și luare de ostatici;
- rasism și xenofobie;
- furt organizat sau armat;
- trafic ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă;
- escrocherie;
- înșelătorie și extorcare de fonduri;
- contrafacerea și pirateria produselor;
- falsificarea documentelor administrative și trafic de fals;
- falsificarea mijloacelor de plată;

- trafic ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere;
- trafic ilicit de materiale nucleare sau radioactive;
- trafic de vehicule furate;
- viol;
- incendiere;
- infracțiuni de competența Curții Penale Internaționale;
- deturnare de aeronave/nave;
- sabotaj.

Descrierea completă a infracțiunii sau a infracțiunilor care nu se înscriu în cazurile menționate de mai sus:

.....

- (j) Căi de atac împotriva ordinului de înghețare pentru persoanele interesate, inclusiv terți de bună credință, deschise în statul emitent:

În această secțiune se vor indica măsurile legale admisibile împotriva mandatului de indisponibilizare transmis în statul emitent. Trebuie să se specifice persoanele care au dreptul de a ataca în instanță mandatul de indisponibilizare în termenul specificat și ce autoritate (instanță sau parchet) are competența legală de a lua aceste măsuri procesuale. Este necesar să se specifice informațiile menționate anterior conform prevederilor legale ale statului emitent deoarece autoritatea competentă din statul executant va oferi instrucțiuni legale părților interesate, incluzând terți de bună credință, în mod corespunzător.

Astfel, trebuie să se specifice persoana de contact din statul emitent pentru a permite contactele ulterioare necesare în vederea obținerii mai multor informații detaliate. Pentru a facilita comunicarea directă cu persoana de contact menționată, se vor adăuga limba sau limbile care se pot utiliza în scopul adresării persoanei de contact.

Legea statului emitent poate furniza măsuri procesuale împotriva mandatului de indisponibilizare, acestea neputând fi înaintate de către însăși partea interesată. În schimb este obligatoriu din punct de vedere legal ca aceasta să fie reprezentată de un avocat sau de un reprezentant legal.

Dacă însă în anumite circumstanțe o parte care atacă un mandat de indisponibilizare are dreptul de a avea un avocat a apărării sau un reprezentant numit, fără a fi obligat să suporte costurile aferente reprezentării, informațiile cu privire la cerințele legale respective trebuie să fie inserate aici.

Pentru a permite instrucțiunile legale suficiente în statul executant, ar trebui menționat adițional în această secțiune dacă numirea unui avocat sau a unui reprezentant are vreo consecință juridică privind termenele, cum ar fi repunerea în termen de la data emiterii mandatului de indisponibilizare până la data numirii avocatului sau reprezentantului, potrivit Codului de procedură penală din Austria.

Descrierea căilor de atac deschise, inclusiv a acțiunii de îndeplinit

Codul de procedură penală al Austriei, dacă este cazul, stipulează că părțile interesate pot contesta mandatul de indisponibilizare emis de instanță, în termen de 14 zile pentru a fi adus în fața instanței menționate, curții de apel competente sau parchetului. În schimb, în cazul în care „un mandat de indisponibilizare” în temeiul prezentei decizii-cadru este emis de parchet în cadrul audierilor preliminare, orice persoană care consideră că drepturile sale au fost încălcate, are așadar dreptul de a ataca hotărârea judecătorească, fără a exista un termen-limită. Această contestație trebuie să fie înaintată parchetului competent.

Instanța la care se poate introduce calea de atac

În ceea ce privește exemplul dat, contestația mandatului de indisponibilizare se va înainta Tribunalului Penal din Viena, Curții de Apel din Viena, sau Parchetului din Viena în termen de 14 zile de la comunicarea mandatului de indisponibilizare. Contestația poate fi înaintată fie în format scris, electronic sau pe cale verbală înregistrată în dosarele instanței. Ulterior, contestația împreună cu dosarele cazului se vor transmite Curții de Apel de la Viena pentru a se lua o hotărâre asupra lor.

Informații cu privire la persoanele care pot deschide acțiunea

Art. 87 alin. 1 din Codul de procedură penală din Austria stipulează că organele de urmărire penală, inculpatul, precum și orice persoană care a fost vizată de o hotărâre a curții în urma căreia se neagă un drept al acesteia sau se impun anumite obligații, poate contesta mandatul respectiv, acest lucru fiind judecat apoi de către curtea de apel.

Termenul pentru prezentarea căii de atac

Termenul de prezentare a căii de atac conform Codului de procedură penală din Austria (art. 88 alin. 1) este de 14 zile de la data comunicării. În cazul în care aceasta este transmisă prin poștă, data poștei se va considera data solicitării către destinatarul competent. Astfel, contestația este înaintată la timp, dacă este expediată în timp util. După cum s-a menționat anterior, nu numai instanța care dispune mandatul de indisponibilizare are competența de a primi o contestație, ci și curtea de apel care trebuie să hotărască în acest caz precum și parchetul care coordonează ancheta (art. 88 alin. 4).

Autoritatea din statul emitent care poate furniza informații suplimentare privind procedurile care trebuie urmate pentru a introduce o acțiune în statul emitent și privind posibilitatea de a dispune de asistență juridică sau servicii de traducere:

Numele

Persoana de contact (după caz):

Adresa:

Nr. Tel. (indicativul țării) (indicativul zonei sau al orașului):

Nr. Fax (indicativul țării) (indicativul zonei sau al orașului):

E-mail

(k) Alte circumstanțe relevante în speță (informații facultative):

Această secțiune este opțională. Aici se pot furniza informații suplimentare, dacă sunt considerate necesare pentru o mai bună clarificare.

(l) Textul ordinului de înghetare este anexat certificatului.

Semnătura autorității judiciare emitente și/sau a reprezentantului său care atestă exactitatea informațiilor cuprinse în certificat:

Este necesară autentificarea documentelor transmise în conformitate cu art. 4 (1) din prezenta decizie-cadru, precum și autentificarea conținutului acestora. Potrivit mențiunilor anterioare, principiul recunoașterii reciproce implică un nivel ridicat de încredere reciprocă. De aici, autenticitatea datelor unei informații transmise de către autoritatea emitentă stabilește pentru autoritatea executantă un punct de pornire privind în principiu, prelucrarea acestor date și informații fără a mai exista alte verificări.

Numele:.....

Funcția (titlul/gradul):

Data:

Ștampila oficială (dacă este cazul)

XX. Concluzii și critică

Prevederile din dreptul penal român și austriac au transpus decizia-cadru în mod satisfăcător, așa cum arată raportul Comisiei UE citat. Nu s-au observat până în prezent obstacole practice care se împiedică implementarea în ceea ce privește cooperarea autorităților judiciare austriece și române în domeniul în cauză al asistenței juridice reciproce.

Deși prezenta decizie-cadru a reprezentat un pas major spre lărgirea vastă a principiului recunoașterii reciproce, s-a adoptat deja următorul pas, mandatul european de obținere a probelor (MEP), și va facilita cu atât mai mult asistența judiciară reciprocă dintre statele membre ale UE.

În plus, merită să se observe că prevederile prezentei decizii-cadru impun o procedură complicată ce necesită nu doar completarea certificatului conform art. 9 într-un mod foarte detaliat, dar oferind și o traducere a ordinului de indisponibilizare. Ca o consecință, autoritățile judiciare din majoritatea statelor membre ale UE aplică până în prezent în principal instrumentele tradiționale ale asistenței juridice reciproce pentru a asigura dovezile

și proprietatea, în timp ce Spania și Ungaria acceptă doar ordinele de indisponibilizare înaintate conform prevederilor din prezenta decizie-cadru. Experiențele practice referitor la prezenta arată că prevederile decizie-cadru abordate în prezentul capitol nu au îndeplinit scopurile majore, deși au fost bine intenționate.

Încă din 2003, Comisia era deja conștientă de lipsurile semnificative ale aplicării practice a prezentei decizii-cadru. Ținând cont de nevoia de dezvoltare continuă a instrumentelor juridice în domeniul discutat în prezentul capitol, Comisia a lansat o propunere pentru o **decizie-cadru privind mandatul european de obținere a probelor (MEP) pentru obținerea obiectelor, documentelor și datelor spre a se folosi în proceduri pe aspecte de materie penală (COM [2003]688 finală din 14.11.2003)** tratată în capitolul K. Conform notei explicative a Comisiei referitor la obiectivele și spectrul deciziei-cadru propuse,

„28. Prezenta propunere de decizie-cadru completează Decizia-cadru privind ordinele de indisponibilizare aplicând principiul recunoașterii reciproce a ordinelor cu obiectivul specific de a obține obiecte, documente și date spre a se folosi în proceduri pe aspecte de materie penală. Mandatul european de obținere a probelor oferă un mecanism unic, rapid și eficient de a obține dovezi și a-l transfera statului emitent. Nu va fi necesar pentru un ordin de indisponibilizare emis anterior.

34. Propunerea Comisiei pentru un mandat european de obținere a probelor adoptă aceeași abordare a recunoașterii reciproce asemenea Deciziei-cadru privind mandatul european de obținere a probelor. Aceasta prezintă mai multe avantaje față de abordarea adoptată în Decizia-cadru privind ordinele de indisponibilizare.

35. Mai întâi, este mai practică. Un mandat european de obținere a probelor ar trebuie să ducă la o cooperare mai rapidă și mai eficientă decât un sistem de recunoaștere reciprocă bazat pe combinarea unui ordin național cu un certificat european. Mandatul european de obținere a probelor reprezintă un singur document tradus de autoritatea emitentă în limba oficială a statului executant. Nu mai este nevoie de altă traducere. În mod contrar, Decizia-cadru privind ordinele de indisponibilizare se bazează pe recunoașterea reciprocă a ordinelor naționale completate de un certificat european standard anexat Deciziei-cadru. Deși statul emitent trebuie să traducă doar certificatul într-o limbă oficială a statului executant, în practică multe state membre executante pot considera necesar să traducă și ordinul național original. Rezultatul acestei traduceri suplimentare poate duce la o cooperare mai încheată.

36. În al doilea rând, „ordinul de obținere de probe” are mai multe sensuri diferite în legile procedurale ale statelor membre. Poate varia de la o cerere a procurorului de a dezvălui probe pentru măsuri mai coercitive precum un ordin al instanței emis în scopul intrării și cercetării proprietăților private. Recunoașterea reciprocă a anumitor tipuri specifice de ordine naționale în vederea obținerii probelor ar putea astfel să ducă la situația solicitării statului executant să aplice o cercetare și sechestru în cazul în care ar folosi în mod normal mecanisme mai puțin invazive precum puterea generală a procurorului sau un ordin de producție.

37. În acest sens, propunerea unui mandat european de obținere a probelor permite statului emitent să specifice doar obiectivul ce trebuie atins (și anume, obținerea probelor respective) și lasă statul executant să obțină probele conform legii sale procedurale interne. Deși este obligatorie obținerea probelor conform mandatului european de obținere a probelor, statul executant este cel care determină, în lumina informațiilor oferite de statul emitent, modul cel mai adecvat de a obține probe conform legii sale procedurale interne.”

Totuși, mandatul european de obținere a probelor (MEP) existent trebuie privit doar ca un pas înainte spre un instrument unic de recunoaștere reciprocă care ar înlocui în timp întregul regim de asistență reciprocă existent. Un astfel de instrument consolidat ar înlocui în cadrul UE asistența juridică reciprocă în același mod în care mandatul european de arestare (MEA) a înlocuit extrădarea.

Astfel, implementând nevoia recunoscută în mod comun de a facilita în continuare și a intensifica modul de cooperare judiciară între statele membre ale UE, va fi nevoie în mod inevitabil de înlocuirea mozaicului existent al convențiilor UE internaționale ce guvernează colectarea transfrontalieră a probelor în cadrul UE printr-un singur organism juridic care încă nu este disponibil.

XXI. Anexă (Lista autorităților competente din fiecare țară, conform notificărilor oficiale transmise de statele membre)

Belgia:

1. Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (curtea de primă instanță din Antwerp)	Gerechtsgebouw Britselei, 55 2000 Antwerpen, Belgium Tel.: +32 (0)3 216 54 01, Fax: +32 (0)3 248 31 94
2. Tribunal de première instance d'Arlon (curtea de primă instanță din Arlon)	Palais de Justice Place Léopold 6700 Arlon, Belgium Tel.: +32 (0)63 21 44 40, Fax: +32 (0)63 21 83 42
3. Rechtbank van eerste aanleg te Brugge (curtea de primă instanță din Bruges)	Kazernevest, 3 8000 Brugge, Belgium Tel.: +32 (0)50 47 35 00, Fax : +32 (0)50 47 36 90-91
4. Tribunal de première instance de Bruxelles (curtea de primă instanță din Brussels)	Palais de Justice – Extension Rue Quatre Bras, 13 1000 Bruxelles, Belgium Tel.: +32 (0)2 508 71 11, Fax: +32 (0)2 508 70 97
5. Tribunal de première instance de Charleroi (curtea de primă instanță din Charleroi)	Palais de Justice Avenue Général Michel 6000 Charleroi, Belgium Tel.: +32 (0)71 23 66 99, Fax: +32 (0)71 23 65 47
6. Rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde (curtea de primă instanță din Dendermonde)	Gerechtsgebouw Justitieplein, 1 9200 Dendermonde, Belgium Tel.: +32 (0)52 26 07 11, Fax: +32 (0)52 20 00 35
7. Tribunal de première instance de Dinant (curtea de primă instanță din Dinant)	Palais de Justice 5500 Dinant, Belgium Tel.: +32 (0)82 22 32 25, Fax: +32 (0)82 22 42 55
8. Staatsanwaltschaft Eupen (parchetul din Eupen)	Rathausplatz, 8 4700 Eupen, Belgium Tel.: +32 (0)87 59 65 40, Fax: +32 (0)87 74 03 88
9. Rechtbank van eerste aanleg te Gent (curtea de primă instanță din Ghent)	Gerechtsgebouw Koophandelsplein, 23 9000 Gent, Belgium Tel.: +32 (0)9 267 41 11, Fax: +32 (0)9 267 43 84
10. Rechtbank van eerste aanleg te	Thonissenlaan, 75

Hasselt (curtea de primă instanță din Hasselt)	3500 Hasselt, Belgium Tel.: +32 (0)11 24 65 00, Tel.: +32 (0)11 24 66 12 Fax: +32 (0)11 24 66 18
11. Tribunal de première instance de Huy (curtea de primă instanță din Huy)	Nouveau Palais de Justice Quai d'Arona, 4 4500 Huy, Belgium Tel.: +32 (0)85 24 44 29, Fax: +32 (0)85 24 45 32
12. Rechtbank van eerste aanleg te Ieper (curtea de primă instanță din Ypres)	Gerechtsgebouw Grote Markt, 1 8900 Ieper, Belgium Tel.: +32 (0)57 22 49 60, Fax: +32 (0)57 20 36 74
13. Rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk (curtea de primă instanță din Kortrijk)	Gerechtsgebouw Burg. Nolfstraat, 10 A 8500 Kortrijk, Belgium Tel.: +32 (0)56 26 93 11, Fax: +32 (0)56 26 93 12
14. Rechtbank van eerste aanleg te Leuven (curtea de primă instanță din Louvain)	Gerechtsgebouw Smoldersplein, 5 3000 Leuven, Belgium Tel.: +32 (0)16 27 21 11, Fax: +32 (0)16 27 27 27
15. Tribunal de première instance de Liège (curtea de primă instanță din Liège)	Palais de Justice Place Saint-Lambert, 16 4000 Liège, Belgium Tel.: +32 (0)4 232 51 11, Fax: +32 (0)4 232 53 26
16. Tribunal de première instance de Marche-en-Famenne (curtea de primă instanță din Marche-en-Famenne)	Palais de Justice rue Victor Libert, 19 6900 Marche-en-Famenne, Belgium Tel.: +32 (0)84 31 09 00, Fax: +32 (0)84 31 09 01
17. Rechtbank van eerste aanleg te Mechelen (curtea de primă instanță din Mechelen)	Keizerstraat, 20 2800 Mechelen, Belgium Tel.: +32 (0)15 28 81 11, Fax: + 32 (0)15 28 82 22
18. Tribunal de première instance de Mons (curtea de primă instanță din Mons)	Palais de Justice rue de Nimy, 35 7000 Mons, Belgium Tel.: +32 (0)65 31 31 71, Fax: +32 (0)65 33 70 19
19. Tribunal de première instance de Namur (curtea de primă instanță din Namur)	Place du Palais de Justice 5000 Namur, Belgium Tel.: +32 (0)81 25 17 11, Fax: +32 (0)81 25 18 90
20. Tribunal de première instance de Neufchâteau (curtea de primă instanță din Neufchâteau)	Palais de Justice Place Charles Bergh, 1 6840 Neufchâteau, Belgium Tel.: +32 (0)61 27 53 31, Fax: +32 (0)61 27 53 33
21. Tribunal de première instance de Nivelles (curtea de primă instanță din Nivelles)	Palais de Justice Place Albert 1er 1400 Nivelles, Belgium Tel.: +32 (0)67 28 22 11, Fax: +32 (0)67 28 22 70
22. Rechtbank van eerste aanleg te Oudenaarde (curtea de primă instanță din Oudenaarde)	Gerechtsgebouw Bourgondiëstraat, 5 9700 Oudenaarde, Belgium Tel.: +32 (0)55 33 16 11, Fax: +32 (0)55 33 16 02
23. Rechtbank van eerste aanleg te Tongeren (curtea de primă instanță din Tongeren)	Gerechtsgebouw Kielenstraat, 24 bus 1 3700 Tongeren, Belgium Tel.: +32 (0)12 39 96 44, Fax: +32 (0)12 39 96 72
24. Tribunal de première instance de	Place du Palais de Justice

Tournai (curtea de primă instanță din Tournai)	7500 Tournai, Belgium Tel.: +32 (0)69 22 21 41-44, Fax: +32 (0)69 23 31 61
25. Rechtbank van eerste aanleg te Turnhout (curtea de primă instanță din Turnhout)	Gerechtsgebouw Kasteelstraat, 1 2300 Turnhout, Belgium Tel.: +32 (0)14 47 15 11, Fax: +32 (0)14 47 18 80
26. Tribunal de première instance de Verviers (curtea de primă instanță din Verviers)	Palais de Justice rue du Tribunal, 4 4800 Verviers, Belgium Tel.: +32 (0)87 32 37 76, Fax: +32 (0)87 32 37 78
27. Rechtbank van eerste aanleg te Veurne (curtea de primă instanță din Veurne)	Gerechtsgebouw P. Benoîtlaan, 2 8480 Veurne, Belgium Tel.: +32 (0)58 31 10 65, Fax: +32 (0)58 31 21 12

Detalii de contact ale Biroului central pentru sechestru și confiscare:

Rue Quatre Bras, 19

1000 Bruxelles

Belgium

Tel.: +32 (0)2 557 78 81

+32 (0)2 557 78 82

Fax: +32 (0)2 557 78 80

+32 (0)2 557 78 79

E-mail: ocsc@confiscaid.be

Website: [HTTP://WWW.CONFISCAID.BE](http://www.confiscaid.be)

Republica Cehă:

Parchetul din Praga (Městské státní zastupitelství v Praze)	Náměstí 14. října 2188/9 150 00, Praha 5 Tel: +420257111611, Fax:+420257111723 E-mail: PODATELNA@MSZ.PHA.JUSTICE.CZ
Parchetul regional din Praga (Krajské státní zastupitelství v Praze)	Husova 11 110 01 Praha Tel.: +420222111700, Fax: +420222220075 E-mail: podatelna@ksz.pha.justice.cz
Parchetul regional din Ěeské Budějovice (Krajské státní zastupitelství v Ěeských Budějovicích)	Goethova 2 370 70 Ěeské Budějovice Tel.: +420386798111, Fax: +420386798140 E-mail: posta@ksz.cbu.justice.cz
Parchetul regional din Plzeň (Krajské státní zastupitelství v Plzni)	Veleslavínova 38 306 36 Plzeň Tel.: +420377868511, Fax: +420377868512 E-mail: PODATELNA@KSZ.PLZ.JUSTICE.CZ
Parchetul regional din in Ústí nad Labem (Krajské státní zastupitelství v Ústí nad Labem)	tř. Národního odboje 1274 400 85 Ústí nad Labem Tel.: +420475531162, Fax: +420475532850 E-mail: POSTA@KSZ.UNL.JUSTICE.CZ
Parchetul regional din Hradec Králové (Krajské státní zastupitelství v Hradci Králové)	Zieglerova 189 500 39 Hradec Králové Tel.: +420495078111

	Fax: +420495512946 E-mail: KSZ@KSZ.HRK.JUSTICE.CZ
Parchetul regional din Brno (Krajské státní zastupitelství v Brně)	Mozartova 3 601 52 Brno Tel.: +420542427427, Fax: +420542215004 E-mail: PODATELNA@KSZ.BRN.JUSTICE.CZ
Parchetul regional din Ostrava (Krajské státní zastupitelství v Ostravě)	Na Hradbách 21 729 01 Ostrava 1 Tel: +420595131511, Fax: +420596118544 E-mail: podatelna@ksz.ova.justice.cz

Polonia:

Anexa I

Numele și sediul autorității	Adresa	Director	Telefoane		Fax
			Operator	președinte	
Curtea de apel din Białystok	ul. Mickiewicza 5 15-213 Białystok	085	-	743-04-70 732-70-13 732-80-82	732-90-01
Sistemul instanțelor din regiunea Białystok	ul. M.C.Skłodowskiej 1 15-950 Białystok	085	745-91-00 745-92-00	745-92-17	742-46-40
Tribunalul districtual din Białystok	ul. M.C.Skłodowskiej 1 15-950 Białystok	085	745-92-00 745-91-00	742-34-76	745-93-55
Tribunalul districtual din Bielsk Podlaski	ul. 3 Maja 7 17-100 Bielsk Podlaski	085	731-21-05	731-21-01	731-21-10
Tribunalul districtual din Sokółka	ul. Piłsudskiego 7 16-100 Sokółka	085	-	711-41-29	711-41-29
Sistemul instanțelor din regiunea în Łomża	ul. Dworna 16 18-400 Łomża	086	216-62-81	216-38-07	216-67-53
Tribunalul districtual din Grajewo	ul. Kolejowa 1 19-200 Grajewo	086	272-25-25 272-23-61 272-28-65	272-38-72	272-23-61
Tribunalul districtual din Łomża	ul. Połowa 1 18-400 Łomża	086	215-09-13	215-09-29	215-09-60
Tribunalul districtual din Wysokie Mazowieckie	ul. Ludowa 44 18-200 Wysokie Mazowieckie	086	477-02-30	-	477-02-30
Tribunalul districtual din Zambrów	ul. Wojska Polskiego 56 18-300 Zambrów	086	271-22-40	-	271-22-40
Sistemul instanțelor din regiunea Olsztyn	ul. Dąbrowszczaków 44 10-001 Olsztyn	089	523-02-30	523-01-85 527-30-48	527-76-95
Tribunalul districtual din Bartoszyce	ul. Warszawska 3 11-200 Bartoszyce	089	762-22-96	762-28-54	762-28-54
Tribunalul districtual din Biskupiec	ul. Sądowa 4 11-300 Biskupiec	089	715-27-91	715-22-18	715-46-86

Tribunalul districtual din Elk	ul. Małeckich 4 19-300 Elk	087	610-23-56	610-23-56	610-23-56
Tribunalul districtual din Giżycko	ul. Warszawska 28 11-500 Giżycko	087	429-82-10	429-82-14	429-82-11
Tribunalul districtual din Kętrzyn	ul. Sikorskiego 66 11-400 Kętrzyn	089	-	751-42-10	751-42-10
Tribunalul districtual din Lidzbark Warmiński	ul. Bartoszycka 4a 11-100 Lidzbark Warmiński	089	767-55-30	767-52-56 w. 34	767-55-30 w. 31
Tribunalul districtual din Mrągowo	ul. Królewiecka 55 11-700 Mrągowo	089	741-04-33	741-04-33 w. 42	741-04-33

Numele și sediul autorității	Adresa	Director	Telefoane		Fax
			Operator	Președinte	
Tribunalul districtual din Nidzica	ul. Kościuszki 15 13-100 Nidzica	089	625-24-09	625-24-09 extension 44	625-24-09
Tribunalul districtual din Olecko	ul. Sembrzyckiego 18 19-400 Olecko	087	-	520-44-90	520-44-90
Tribunalul districtual din Olsztyn	ul. Dąbrowszczaków 44 10-001 Olsztyn	089	523-02-30	523-02-13 523-01-37	527-28-96
Tribunalul districtual din Pisz	ul. Warszawska 47 12-200 Pisz	087	423-31-33	424-13-07	423-31-33
Tribunalul districtual din Szczytno	ul. Sienkiewicza 8 12-100 Szczytno	089	624-32-49	624-24-91	624-32-49
Sistemul instanțelor din regiunea Suwałki	ul. L. Waryńskiego 45 16-400 Suwałki	087	563-13-30	563-13-01	563-13-03
Tribunalul districtual din Augustów	ul. Młyńska 59 16-300 Augustów	087	-	643-21-31	643-21-31
Tribunalul districtual din Sejny	ul. Konarskiego 23 b 16-500 Sejny	087	517-38-30	517-38-31	517-38-32
Tribunalul districtual din Suwałki	ul. Waryńskiego 45 16-400 Suwałki	087	563-13-30	563-13-11	563-12-69
Curtea de Apel din Gdańsk	ul. Nowe Ogrody 28/29 80-803 Gdańsk	058	323-85-00	302-96-33	302-97-22 323-86-01
Sistemul instanțelor din regiunea	ul. Wały Jagiellońskie 2 85-128 Bydgoszcz	052	325-31-00	325-31-04	321-31-01
Tribunalul districtual din Bydgoszcz	ul. Wały Jagiellońskie 4 85-128 Bydgoszcz	052	325-31-00	325-33-00	348-66-88
Tribunalul districtual din Inowrocław	ul. Narutowicza 42 88-100 Inowrocław	052	357-20-51 up to 54	357-28-40	357-20-51 up to 54
Tribunalul districtual din Mogilno	ul. Sądowa 21 88-300 Mogilno	052	315-22-44 315-23-30	315-76-53	315-24-69

Tribunalul districtual din Nakło nad Notecią	ul. Sądowa 3 89-100 Nakło nad N.	052	386-00-68 386-00-29 386-01-53	386-00-29 386-00-68 386-01-53	386-01-53 386-00-29 386-00-68
Tribunalul districtual din Szubin	pl. Wolności 4 89-200 Szubin	052	384-26-38 up to 39	384-80-68	384-80-68
Tribunalul districtual din Świecie	ul. Sądowa 12 86-100 Świecie	052	331-65-47 up to 49	331-14-52	331-14-52
Tribunalul districtual din Tuchola	ul. Świecka 28 89-500 Tuchola	052	336-12-33 up	334-35-35	336-12-34 extension
Tribunalul districtual din Znin	Pl. Wolności 17 88-400 Znin	052	303-11-56 303-11-29	303-11-30	303-11-18

Numele și sediul unității	Adresa	Direc tor	Telefoane		Fax
			Operator	Președinte	
Sistemul instanțelor din regiunea	Pl. Konstytucji 1 82-300 Elbląg	055	611-22-00	611-22-07	611-22-15
Tribunalul districtual din Braniewo	ul. Sądowa 1 14-500 Braniewo	055	644-59-10	644-59-15	644-59-16
Tribunalul districtual din Działdowo	ul. Jagiełły 31 13-200 Działdowo	023	697-25-15	697-28-15	697-28-15 extension 33
Tribunalul districtual din Elbląg	Pl. Konstytucji 1 82-200 Elbląg	055	611-22-30	611-22-20	611-22-20
Tribunalul districtual din Iława	ul. Gen.Andersa 2 14-200 Iława	089	648-32-41	648-32-41	648-32-41
Tribunalul districtual din Nowe Miasto	ul. Grunwaldzka 28 13-300 Nowe Miasto	056	474-22-46	474-24-26	474-24-26
Tribunalul districtual din Ostróda	ul. Olsztyńska 1 14-100 Ostróda	089	646-22-47	646-22-47	646-22-47 extension
Sistemul instanțelor din regiunea	ul. Nowe Ogrody 30/34 80-803 Gdańsk	058	321-31-99	321-31-00 321-31-01	321-31-04
Tribunalul districtual din Gdańsk – Sud din	ul. Nowe Ogrody 30 80-803 Gdańsk	058	321-31-99	321-33-00	321-33-04
Tribunalul districtual din Gdańsk – Nord	ul. Piekarnicza 10 80-169 Gdańsk	058	321-36-60	321-36-00	321-36-03
Tribunalul districtual din Gdynia	pl. Konstytucji 5 81-969 Gdynia	058	699-61-00	699-61-04	661-21-55
Tribunalul districtual din Kartuzy	ul. Kościuszki 26 83-300 Kartuzy	058	681-11-63	681-21-62	681-21-62
Tribunalul districtual din Kościerzyna	ul. Dworcowa 2 83-400 Kościerzyna	058	686-32-22	680-13-48	680-13-48
Tribunalul districtual din Kwidzyn	Pl. Plebiscytowy 1 82-500 Kwidzyn	055	279-42-27 279-32-79	279-39-83	279-22-17

Tribunalul districtual din Malbork	ul. Poczty Gdańskiej 19 82-200 Malbork	055	647-37-01 up to 03	647-32-20	647-32-20
Tribunalul districtual din Sopot	ul. 1 Maja 10 81-967 Sopot	058	551-24-96 551-21-93	551-24-96	551-24-96 551-21-93
Tribunalul districtual din Starogard Gdański	ul. Kościuszki 30 83-200 Starogard Gdański	058	562-56-31	562-23-65	562-39-59
Tribunalul districtual din Tczew	ul. Kołłątaja 6 83-110 Tczew	058	531-11-89	531-07-93	531-27-66
Tribunalul districtual din Wejherowo	ul. Sobieskiego 302 84-200 Wejherowo	058	672-23-13 up to 14	672-21-65	672-95-54

Numele și sediul unității	Adresa	Director	Telefoane		Fax
			Operator	Președinte	
Sistemul instanțelor din regiunea Słupsk	ul. Zamenhofska 7 76-200 Słupsk	059	842-20-41 up to 44	842-83-25	842-83-01
Tribunalul districtual din Bytów	ul. Zamkowa 1 77-100 Bytów	059	822-24-14	822-24-14	822-35-56
Tribunalul districtual din Chojnice	ul. Młyńska 30 89-600 Chojnice	052	397-39-71	397-50-56	397-50-56
Tribunalul districtual din Człuchów	ul. Szczecińska 1 77-300 Człuchów	059	834-69-50	834-69-90 834-69-99	834-69-80
Tribunalul districtual din Lębork	ul. Przyzamicze 2 84-300 Lębork	059	862-14-25	863-36-11	863-36-11
Tribunalul districtual din Miastko	ul. Armii Krajowej 30 77-200 Miastko	059	857-36-39	857-36-39	857-36-39
Tribunalul districtual din Słupsk	ul. Szarych Szeregów 13 76-200 Słupsk	059	842-32-43	842-22-82	842-00-39
Sistemul instanțelor din regiunea Toruń	ul. Piekary 51 87-100 Toruń	056	610-56-00	610-56-04	655-57-06
Tribunalul districtual din Brodnica	ul. Sądowa 5 87-300 Brodnica	056	498-32-64	498-27-61	498-27-61
Tribunalul districtual din Chełmno	ul. Toruńska 3 86-200 Chełmno	056	677-02-00	677-02-01	677-02-25
Tribunalul districtual din Golub-Dobrzyń	ul. Kościelna 23 / 25 87-400 Golub-Dobrzyń	056	682-19-00	682-19-41	683-52-77
Tribunalul districtual din Grudziądz	ul. Gen.Sikorskiego 19/23 86-300 Grudziądz	056	461-36-66 up to 71	462-18-32	461-36-66
Tribunalul districtual din Toruń	ul. Fosa Staromiejska 12/14 87-100 Toruń	056	610-56-00	610-57-01 655-57-11	655-57-11
Tribunalul districtual din Wąbrzeźno	ul. Wolności 19 87-200 Wąbrzeźno	056	689-06-00	689-06-01	689-06-05

Sistemul instanțelor din regiunea in Włocławek	ul. Wojska Polskiego 22 87-800 Włocławek	054	422-25-00	422-25-08	411-62-05
Tribunalul districtual din Aleksandrów Kujawski	ul. Narutowicza 16 87-700 Aleksandrów Kujawski	054	282-24-24	282-41-19	282-24-24 282-53-69
Tribunalul districtual din Lipno	ul. J. Piłsudskiego 15/17 87-600 Lipno	054	287-22-05 up to 06	1287-33-19 287-22-05 extension 33	287-33-19
Tribunalul districtual din Radziejów	ul. Brzeska 20 88-200 Radziejów	054	285-36-21 up to 22	285-35-27	285-36-23
Tribunalul districtual din Rypin	ul. Warszawska 42 87-500 Rypin	054	280-24-50 280-24-58 up to 59	280-29-57 280-22-92	280-29-57
Tribunalul districtual din Włocławek	ul. Kilińskiego 20 87-800 Włocławek	054	422-26-00	411-68-87	411-68-00

Numele și sediul unității	Adresa	Director	Telefoane		Fax
			Operator	Președinte	
Curtea de apel din Katowice	Al. W. Korfańtego 117/119 40-156 Katowice	032	200-45-00	200-46-00 258-59-56	200-46-03
Sistemul instanțelor din regiunea Bielsko-Biala	ul. Cieszyńska 10 43-300 Bielsko-Biala	033	499-04-99	499-03-16 499-03-18	812-39-15
Tribunalul districtual din	ul. Mickiewicza 22 43-300 Bielsko-Biala	033	499-78-00	499-78-03	499-78-01
Tribunalul districtual din Cieszyn	ul. Garncarska 8 43-400 Cieszyn	033	852-11-16 851-19-39 852-11-45	852-11-18	852-11-16 852-11-18 851-19-39 852-11-45
Tribunalul districtual din Zywiec	ul. Kościuszki 39 34-300 Zywiec	033	861-26-26 861-29-91	861-90-18	861-42-36
Sistemul instanțelor din regiunea Częstochowa	ul. Dąbrowskiego 23/35 42-200 Częstochowa	034	324-50-15	324-16-80	324-16-80
Tribunalul districtual din	ul. Dąbrowskiego 23/35 42-200 Częstochowa	034	324-50-15	324-19-30	364-43-21
Tribunalul districtual din Lubliniec	ul. Sądowa 3 42-700 Lubliniec	034	356-30-60	356-30-60	356-24-47
Tribunalul districtual din Myszków	ul. Kwiatkowskiego 2 42-300 Myszków	034	313-51-75	315-90-42	315-90-42
Tribunalul districtual din Zawiercie	ul. Leśna 4 42-400 Zawiercie	032	672-11-18	672-19-81	672-19-81
Sistemul instanțelor din regiunea in Gliwice	ul. Kościuszki 15 44-100 Gliwice	032	338-02-00	338-01-01	338-01-02

Tribunalul districtual din Gliwice	ul. Powstańców Warszawy 23 44-100 Gliwice	032	238-20-81	231-25-74	231-25-74
Tribunalul Districtual din in Jastrzębie – Zdrój	ul. 1 Maja 32 44-330 Jastrzębie – Zdrój				
Tribunalul districtual din Racibórz	ul. Nowa 29 47-400 Racibórz	032	415-28-20	415-28-20	415-28-20
Tribunalul districtual din Ruda Śląska	ul. Daszyńskiego 6 55-300 Ruda Śląska	032	344-94-00	344-94-03 344-94-15	344-94-05

Numele și sediul unității	Adresa	Directory	Telefoane		Fax
			Operator	Președinte	
Tribunalul districtual din Rybnik	ul. Kopernika 2 44-200 Rybnik	032	426-00-15	426-00-24	426-00-12 426-00-14
Tribunalul Districtual din in Tarnowskie Góry	ul. Opolska 17 42-600 Tarnowskie Góry	032	381-83-10	381-83-11	381-83-35
Tribunalul Districtual din in Wodzisław Śląski	ul. Sądowa 3 44-300 Wodzisław Śląski	032	455-32-87	455-19-55	455-34-55
Tribunalul districtual din Zabrze	ul. 3 Maja 21 41-800 Zabrze	032	373-77-05	373-77-05	373-57-09
Tribunalul districtual din Zory	Al. Jana Pawła II 15 44-240 Zory	032	475-96-00	475-96-01	475-96-20
Sistemul instanțelor din regiunea	ul. Andrzeja 16/18 40-957 Katowice	032	-	607-02-00	607-01-99
Tribunalul Districtual din in Będzin	ul. Sa czewskiego 23 42-500 Będzin	032	368-81-00	368-81-20	368-81-45
Tribunalul Districtual din in Bytom	ul. Piekarska 1 41-902 Bytom	032		396-69-54	396-69-55
Tribunalul Districtual din in Chorzów	ul. Rostka 2 41-500 Chorzów	032	349-94-14 up to 15	349-94-14-	349-94-13
Tribunalul Districtual din in Dąbrowa Górnicza	ul. Graniczna 23 41-300 Dąbrowa Górnicza	032	295-94-00	295-94-00	295-94-83
Tribunalul Districtual din in Jaworzno	ul. Grunwaldzka 28 43-600 Jaworzno	032	616-33-47	616-33-35	616-33-35
Tribunalul Districtual din in Katowice	Pl. Wolności 10 40-078 Katowice	032	258-36-31 259-88-14	259-87-73	259-67-51

Tribunalul districtual din Mikołów	ul. Kard. St.Wyszyńskiego 12/14 43-190 Mikołów	032	226-25-60 226-27-25	226-27-05	226-41-86 226-41-79
Tribunalul Districtual din in Myslowice	ul. Krakowska 2 41-400 Myslowice	032	317-41-00	317-41-11	222-60-23
Tribunalul Districtual din in Pszczyna	ul. Bogedaina 14 43-200 Pszczyna	032	210-33-73 210-18-46	210-43-00	210-43-00
Tribunalul Districtual din in Sosnowiec	ul. 1 Maja 19 41-200 Sosnowiec	032	266-67-62 266-42-16	266-30-82	266-30-82
Tribunalul Districtual din in Tychy	ul. Budowlanych 33 43-100 Tychy	032	219-30-04	219-28-05	219-28-06

Numele și sediul unității	Adresa	Director	Telefoane		Fax
			Operator	Președinte	
Curtea de apel din Kraków	ul. Mogilska 17 31-542 Kraków	012	410-64-00	412-43-88	412-43-88
Sistemul instanțelor din regiunea in Kielce	ul. Seminaryjska 12 a 25-372 Kielce	041	340-23-00	344-59-45	344-49-23
Tribunalul districtual din Busko-Zdrój	ul. Kościuszki 5 28-100 Busko-Zdrój	041	370-18-15 up to 19	378-70-60	370-18-15 up to 19 extension 200
Tribunalul Districtual din in Jędrzejów	ul. 11 Listopada 74 28-300 Jędrzejów	041	386-14-41	386-15-56	386-15-56
Tribunalul Districtual din in Kazimierza Wielka	ul. T.Kościuszki 3 28-500 Kazimierza Wielka	041	-	352-27-36	352-23-01
Tribunalul districtual din Kielce	ul. Warszawska 44 25-312 Kielce	041	344-60-81 up to 82 344-10-41 up to 42	349-57-55	344-29-35
Tribunalul Districtual din in Końskie	ul. Iwo Odrowąża 5 26-200 Końskie	041	-	372-27-02 extension	372-27-02
Tribunalul Districtual din in Opatów	Pl. Obrońców Pokoju 16 27-500 Opatów	015	868-27-99	868-21-02	868-26-02
Tribunalul Districtual din in Ostrowiec Świętokrzyski	ul. Długa 10 27-400 Ostrowiec Świętokrzyski	041	262-82-41	262-82-41 extension 212	262-82-41
Tribunalul Districtual din in Pińczów	ul. 3 Maja 12 a 28-400 Pińczów	041	357-22-35 up to 36	357-26-56	357-26-56
Tribunalul Districtual din in Sandomierz	ul. Kościuszki 2a 27-600 Sandomierz	015	832-30-62 up to 64	832-36-12	832-36-12
Tribunalul Districtual din in Skarżysko – Kamienna	ul. Krasińskiego 11 27-600 Skarżysko - Kamienna	041	-	252-03-61	252-03-60 extension 42

Tribunalul Districtual din in Starachowice	ul. Staszica 12 27-200 Starachowice	041	-	274-63-29	274-63-29 extension 50
Tribunalul Districtual din in Staszów	ul. Opatowska 31 28-200 Staszów	015	864-40-52	864-28-46	864-28-46
Tribunalul Districtual din we Włoszczowa	ul. Partyzantów 14 29-100 Włoszczowa	041	-	394-31-07	394-31-07
Sistemul instanțelor din regiunea w Kraków	ul. Przy Rondzie 7 31-547 Kraków	012	619-50-00	619-58-00 619-58-22	619-57-77
Tribunalul Districtual din w Chrzanów	Al. Henryka 23 32-500 Chrzanów	032	-	623-96-80	623-50-80
Tribunalul Districtual din for dla Kraków-Krowodrze in Kraków	ul. Przy Rondzie 7 31-547 Kraków	012	619-50-00	619-53-10	619-50-30

Numele și sediul unității	Adresa	Director	Telefoane		Fax
			Operator	Președinte	
Tribunalul Districtual din for Kraków-Nowa Huta in Kraków	ul. Przy Rondzie 7 31-547 Kraków	012	619-50-00	619-55-10 619-50-37	619-50-37
Tribunalul Districtual din for Kraków-Podgórze in Kraków	ul. Przy Rondzie 7 31-547 Kraków	012	619-50-00	619-54-10	619-50-33
Tribunalul Districtual din for Kraków- Śródmieście in Kraków	ul. Przy Rondzie 7 31-547 Kraków	012	619-50-00	619-56-10	619-50-40
Tribunalul Districtual din in Miechów	Pl. Kościuszki 3a 32-200 Miechów	041	-	383-10-17	383-10-17
Tribunalul Districtual din in Myślenice	ul. Piłsudskiego 7A 32-400 Myślenice	012	272-06-60	272-06-15	272-06-15
Tribunalul Districtual din in Olkusz	ul. Króla Kazimierza Wlk. 45 32-300 Olkusz	032	643-15-57 643-15-50 643-13-48	643-15-57	643-15-57
Tribunalul Districtual din in Oświęcim	ul. Rynek Główny 14 32-600 Oświęcim	033	847-55-25 847-55-10 847-55-26	842-41-64	844-59-00
Tribunalul Districtual din in Sucha Beskidzka	ul. A.Mickiewicza 11 34-200 Sucha Beskidzka	033	874-24-40	874-24-17	877-05-48
Tribunalul Districtual din in Wadowice	ul. świrki i Wigury 9 34-100 Wadowice	033	823-37-41	823-33-45	823-33-45
Tribunalul Districtual din in Wieliczka	ul. Janieńska 25 32-020 Wieliczka	012	289-15-00	289-15-00	289-15-06

Sistemul instanțelor din regiunea în Nowy Sącz	ul. Pijarska 3 33-300 Nowy Sącz	018	443-89-00	443-89-22	443-81-14
Tribunalul districtual din Gorlice	ul. Biecka 5 38-300 Gorlice	018	355-11-10	355-11-17	355-11-18
Tribunalul districtual din Limanowa	ul. J.Marka 19 34-600 Limanowa	018	337-11-20 337-11-28 337-12-78 337-13-78	337-12-40	337-12-40
Tribunalul districtual din Muszyna	ul. Kity 18 33-370 Muszyna	018	471-40-88 471-40-56 471-41-10	471-40-88 extension 202	471-40-88 extension21
Tribunalul districtual din Nowy Sącz	ul. Pijarska 3 33-300 Nowy Sącz	018	443-89-68 440-06-70 440-06-75 448-52-00	443-72-10	443-72-10

Numele și sediul unității	Adresa	Director	Telefoane		Fax
			Operator	Președinte	
Tribunalul districtual din Nowy Targ	ul. Ludźmierska 29 34-400 Nowy Targ	018	261-26-00	261-26-12	266-30-27
Tribunalul districtual din Zakopane	ul. Gimnazjalna 13 34-500 Zakopane	018	202-46-01	202-46-11	202-46-02
Sistemul instanțelor din regiunea în Tarnów	ul. J. Dąbrowskiego 27 33-100 Tarnów	014	632-74-00 632-75-00	621-16-38 632-74-07	632-74-17
Tribunalul Districtual din în Bochnia	ul. Kościuszki 4 32-700 Bochnia	014	615-21-00 612-42-15	615-21-04	612-42-66
Tribunalul Districtual din în Brzesko	ul. Kościuszki 20 32-800 Brzesko	014	664-61-00	664-61-22	664-61-02 664-61-66
Tribunalul Districtual din în Dąbrowa Tarnowska	ul. Jakuba Bojki 2 33-200 Dąbrowa Tarnowska	014	644-41-00	644-42-18	644-42-22 644-43-44
Tribunalul Districtual din în Tarnów	ul. J.Dąbrowskiego 27 33-100 Tarnów	014	632-74-00	632-74-14 up to 15	632-74-66
Curtea de apel din Lublin	ul. Obrońców Pokoju 1 20-950 Lublin	081	-	532-70-55 534-82-55	532-66-49
Sistemul instanțelor din regiunea în Lublin	ul. Krakowskie Przedmieście 43 20-076 Lublin	081	535-91-00 up to 10	535-91-33 532-08-40	532-99-95
Tribunalul Districtual din în Biała Podlaska	ul.Brzeska 20 21-500 Biała Podlaska	083	342-08-80	343-63-14	343-63-14
Tribunalul districtual din Chełm	ul. T. Kościuszki 3 22-100 Chełm	082	-	565-37-45	565-37-47

Tribunalul districtual din Kraśnik	ul. Lubelska 81 23-200 Kraśnik	081	825-20-01 up to 03	825-23-78	825-23-78
Tribunalul districtual din Lubartów	ul. Lubelska 57 21-100 Lubartów	081	855-20-54 up to 57	855-24-47	855-24-47
Tribunalul districtual din Lublin	ul. Krakowskie Przedmieście 76 20-076 Lublin	081	535-91-00 up to 10	535-93-40 532-32-51	532-14-13
Tribunalul districtual din Łuków	ul. Staropijarska 1 21-400 Łuków	025	798-23-51	798-23-51	-
Tribunalul Districtual din in Opole Lubelskie	ul. Stary Rynek 46 24-300 Opole Lubelskie	081	-	827-28-25	827-28-25
Tribunalul districtual din Puławy	ul. Lubelska 7 24-100 Puławy	081	888-93-00	886-44-77	888-93-06
Tribunalul Districtual din in Radzyń Podlaski	ul. Jana Pawła II 2 21-300 Radzyń Podlaski	083	-	352-02-26	352-05-26

Numele și sediul unității	Adresa	Director	Telefoane		Fax
			Operator	Președinte	
Tribunalul districtual din Ryki	ul. Kościuszki 15 08-500 Ryki	081	865-36-37	-	865-36-40
Tribunalul districtual din Włodawa	ul. Sejmowa 7 22-200 Włodawa	082	-	572-15-24	572-11-15
Sistemul instanțelor din regiunea Radom	ul. Marszałka J. Piłsudskiego 10 26-600 Radom	048	368-02-00	368-03-00 368-03-01	368-03-03
Tribunalul districtual din Grójec	ul. Polskiej Organizacji Wojskowej 13 05-600 Grójec	048	-	664-21-06	664-17-58
Tribunalul districtual din Kozienice	ul. Konstytucji 3 Maja22 26-900 Kozienice	048	614-29-13 614-29-56 614-29-59	614-25-79	614-25-79
Tribunalul districtual din Lipsko	ul. Partyzantów 1 27-300 Lipsko	048	378-02-64 378-01-72 378-01-09	378-01-72 extension 11	378-01-49
Tribunalul districtual din w Przysucha	Al. Jana Pawła II 11 26-400 Przysucha	048	675-24-97 675-22-33 675-53-58	675-24-97 extension 11	675-23-59
Tribunalul districtual din w Radom	ul. Struga 63 26-600 Radom	048	368-04-00	368-04-02	360-04-10
Tribunalul districtual din w Szydłowic	Plac M. Konopnickiej 7 26-500 Szydłowic	048	617-16-49	617-87-10	617-16-91

Tribunalul districtual din w Zwoleń	ul. Moniuszki 6 26-700 Zwoleń	048	676-30-51 676-31-32 676-46-15	676-26-30 676-30-51 extension 103	676-25-03
Sistemul instanțelor din regiunea w Siedlce	ul. Sądowa 2 08-100 Siedlce	025	632-52-35 up to 39	633-56-80 632-62-11	633-56-81 632-61-98
Tribunalul districtual din w Garwolin	Al. Legionów 46 08-400 Garwolin	025	682-30-41 up to 42	684-30-13	684-30-13
Tribunalul districtual din Mińsk Mazowiecki	ul. Okrzei 14 05-300 Mińsk Mazowiecki	025	758-42-66 up to 68	758-41-54	758-41-54
Tribunalul districtual din Siedlce	ul. Biskupa Świrskiego 17 08-100 Siedlce	025	632-52-35 up to 39	632-60-73	632-23-27
Tribunalul districtual din Sokółów Podlaski	ul. Armii Krajowej 2 08-300 Sokółów Podlaski	025	-	787-23-94	787-23-94
Tribunalul districtual din Węgrów	ul. Przemysłowa 20 07-100 Węgrów	025	792-22-31	792-23-77	792-23-77

Numele și sediul unității	Adresa	Director	Telefoane		Fax
			Operator	Președinte	
Sistemul instanțelor din regiunea Zamość	ul. Akademicka 1 22-400 Zamość	084	-	638-48-13	639-33-59
Tribunalul districtual din Biłgoraj	ul. T.Kościuszki 29 23-400 Biłgoraj	084	-	686-28-14	686-28-14
Tribunalul districtual din Hrubieszów	ul. Mjr H. Dobrzańskiego Hubala 7 22-500 Hrubieszów	084	-	696-40-42	696-40-42
Tribunalul districtual din Janów Lubelski	ul. J.Zamojskiego 94 23-300 Janów Lubelski	015	872-00-50	872-04-16	872-04-06
Tribunalul districtual din Krasnystaw	ul. Poniatowskiego 31 22-300 Krasnystaw	082	576-28-01 up to 04	576-33-05	576-33-05
Tribunalul districtual din Tomaszów Lubelski	ul. Lwowska 55 22-600 Tomaszów Lubelski	084	-	664-22-20	664-22-20
Tribunalul districtual din Zamość	ul. Akademicka 1 22-400 Zamość	084	-	639-29-77	639-29-77
Curtea de apel din Łódź	Pl. Dąbrowskiego 5 90-921 Łódź	042	677-89-00	677-88-29	677-88-95
Sistemul instanțelor din regiunea in Kalisz	Al. Wolności 13 62-800 Kalisz	062	765-77-00	765-77-64 757-37-04 765-78-50	757-49-36
Tribunalul districtual din Jarocin	Al. Niepodległości 15 63-200 Jarocin	062	747-33-74 747-33-76	747-27-96	747-27-96

Tribunalul districtual din Kalisz	Al. Wolności 13 62-800 Kalisz	062	765-77-00	765-77-15 765-77-83	765-77-48
Tribunalul districtual din Kępno	Al. Marcinkowskiego 10 63-600 Kępno	062	782-72-50	782-72-67	782-72-67
Tribunalul districtual din Krotoszyn	ul. Sienkiewicza 11 63-700 Krotoszyn	062	725-32-28 up to 29	725-24-79	725-36-14
Tribunalul districtual din Ostrów Wielkopolski	ul. Sądowa 2 63-400 Ostrów Wielkopolski	062	592-83-03 592-83-06 up to 07	592-83-60	592-83-60
Tribunalul districtual din Ostrzeszów	ul. Zamkowa 9a 63-500 Ostrzeszów	062	730-35-10	732-27-10	732-27-13
Tribunalul districtual din Pleszew	ul. Malińska 21 63-300 Pleszew	062	712-06-99	742-06-56	742-06-66

Numele și sediul unității	Adresa	Director	Telefoane		Fax
			Operator	Președinte	
Sistemul instanțelor din regiunea Łódź	Pl. Dąbrowskiego 5 90-921 Łódź	042	677-89-00	677-89-90	677-89-91
Tribunalul districtual din Brzeziny	ul. Waryńskiego 22/24 95-060 Brzeziny	046	874-35-54	874-24-40	874-35-54
Tribunalul districtual din Kutno	ul. Spokojna 2 99-300 Kutno	024	254-24-05 253-39-39	253-38-12	253-38-12
Tribunalul districtual din Łęczyca	ul. M Konopnickiej 16 99-100 Łęczyca	024	-	721-27-79	721-27-79
Tribunalul districtual pentru Łódź-Śródmieście din Łódź	Al. Kościuszki 107/109 90-928 Łódź	042	664-09-00	664-07-21	644-07-23
Tribunalul districtual pentru Łódź-Widzew din Łódź	Al. Piłsudskiego 143 92 – 332 Łódź	042	677-46-00	677-47-27	677-47-30
Tribunalul districtual din Łowicz	ul. Kaliska 5 99-400 Łowicz	046	-	837-38-18	837-38-18
Tribunalul districtual din Pabianicach	ul. Warszawska 39 95-200 Pabianice	042	-	215-41-81	215-32-48
Tribunalul districtual din Rawa Mazowiecka	ul. Kościuszki 17 96-200 Rawa Mazowiecka	046	814-23-18	814-43-66	814-43-66
Tribunalul districtual din Skierniewice	ul. Reymonta 12/14 96-100 Skierniewice	046	833-39-66	833-31-28	833-39-66 extension 333
Tribunalul districtual din Zgierz	ul. Długa 43 a 95-100 Zgierz	042	-	716-39-11	717-40-77

Sistemul instanțelor din regiunea in Piotrków Trybunalski	ul. J. Słowackiego 5 97-300 Piotrków Trybunalski	044	-	647-21-94 649-64-14	647-89-19
Tribunalul districtual din Bełchatów	ul. Stefana Okrzei 4 97-400 Bełchatów	044	-	632-21-77	632-21-77
Tribunalul districtual din Opoczno	ul. Biernackiego 20 26-300 Opoczno	044	-	755-24-06	755-24-06
Tribunalul districtual din Piotrków Trybunalski	ul. J. Słowackiego 5 97-300 Piotrków Trybunalski	044	-	649-42-01 649-42-02	649-64-35
Tribunalul districtual din Radomsko	ul. Tysiąclecia 3 97-500 Radomsko	044	683-09-60	683-09-60	683-09-60
Tribunalul districtual din Tomaszów Mazowiecki	ul. Mościckiego 9 97-200 Tomaszów Mazowiecki	044	-	725-75-11	725-75-13
Sistemul instanțelor din regiunea in Sieradz	Al. Zwycięstwa 1 98-200 Sieradz	043	826-66-00	827-12-87	827-10-14 826-66-67
Tribunalul districtual din Łask	ul. Kolejowa 12 98-100 Łask	043	675-26-41 up to 42	675-26-41 Extension 513	675-26-41

Numele și sediul unității	Adresa	Director	Telefoane		Fax
			Operator	Președinte	
Tribunalul districtual din Sieradz	Al. Zwycięstwa 1 98-200 Sieradz	043	826-66-00	826-67-05	827-10-73
Tribunalul districtual din Wieluń	Pl. Jagielloński 1 98-300 Wieluń	043	886-92-00	843-83-09	843-95-83
Tribunalul districtual din Zduńska Wola	ul. St. Śeromskiego 19 98-220 Zduńska Wola	043	823-23-53 up to 55	823-22-57	823-22-57
Curtea de apel din Poznań	ul. Trójpole 21 61-693 Poznań	061	827-45-00	822-63-64 822-63-02	827-45-07 822-64-20
Sistemul instanțelor din regiunea Poznań	ul. Marcinkowskiego 32 60-967 Poznań	061	856-60-00	852-33-06	852-93-85
Tribunalul districtual din Chodzież	ul. Krasieńskiego 10 64-800 Chodzież	067	282-02-32	282-93-53	282-08-03
Tribunalul districtual din Gniezno	ul. Franciszkańska 9/10 62-200 Gniezno	061	426-46-76 426-47-94	426-10-34	426-10-34
Tribunalul districtual din Gostyń	ul. Sądowa 1 63-800 Gostyń	065	572-08-60	572-71-80	572-71-81
Tribunalul districtual din Grodzisk Wielkopolski	ul. Świrki i Wigury 3 62-065 Grodzisk Wielkopolski	061	444-59-34 444-59-44	444-57-82	444-59-34
Tribunalul districtual din Kościan	Pl. Niezłomnych 2 64-000 Kościan	065	512-09-15	512-03-50	512-03-50

Tribunalul districtual din Leszno	ul. Kasprowicza 1 64-100 Leszno	065	529-34-20 529-44-64	529-37-66	520-58-97
Tribunalul districtual din Nowy Tomyśl	pl. Niepodległości 31 64-300 Nowy Tomyśl	061	-	445-17-10	445-17-11
Tribunalul districtual din Oborniki	ul. Piłsudskiego 47 64-600 Oborniki	061	296-17-11	296-17-18	296-15-03
Tribunalul districtual din Piła	Al. Powstańców Wlkp 79 64-920 Piła	067	351-03-51	351-01-20	351-03-77
Tribunalul districtual din Poznań	ul. Młyńska 1 a 61-729 Poznań	061	856-60-00	852-63-10	852-65-88
Tribunalul districtual din Rawicz	ul. Ignacego Buszy 1 63-900 Rawicz	065	546-12-00 546-10-87	546-15-44	546-10-97
Tribunalul districtual din Szamotuły	Pl. Sienkiewicza 15 64-500 Szamotuły	061	292-57-35 292-19-13	292-00-02	292-00-02
Tribunalul districtual din Śrem	ul. Franciszkańska 4 63-100 Śrem	061	283-05-01 283-03-17	-	283-05-17
Tribunalul districtual din Środa Wielkopolska	ul. Stary Rynek 6 63-000 Środa Wielkopolska	061	285-80-16 up to 17	286-57-50	287-05-13

Numele și sediul unității	Adresa	Director	Telefoane		Fax
			Operator	Președinte	
Tribunalul districtual din Trzcianka	ul. St. Staszica 1 64-980 Trzcianka	067	216-20-02	216-25-11	216-25-11
Tribunalul districtual din Wągrowiec	ul. Kościuszki 18 62-100 Wągrowiec	067	262-19-26 262-50-25	262-03-83	262-12-05
Tribunalul districtual din Wolsztyn	ul. Mickiewicza 2 64-200 Wolsztyn	068	384-28-95 up to 96	347-36-07	347-36-08
Tribunalul districtual din we Września	ul. Jana Pawła II 10 62-300 Września	061	436-03-89	436-22-95	436-12-84
Tribunalul districtual din Złotów	Pl. Kościuszki 3 77-400 Złotów	067	263-29-16 263-25-45	263-29-91	263-29-91
Sistemul instanțelor din regiunea in Konin	ul. Energetyka 5 62-510 Konin	063	242-30-22	242-38-16	242-65-69
Tribunalul districtual din Koło	ul. Włocławska 4 62-600 Koło	063	272-15-14 272-15-01	272-08-52	272-08-52
Tribunalul districtual din Konin	ul. Wojska Polskiego 2 62-500 Konin	063	242-95-35	242-86-63	242-80-89
Tribunalul districtual din Słupca	ul. Armii Krajowej 2 62-400 Słupca	063	275-21-91 275-20-79	275-20-79	275-21-91

Tribunalul districtual din Turek	ul. Legionów Polskich 4 62-700 Turek	063	278-57-60	278-57-60	289-15-82
Sistemul instanțelor din regiunea Zielona Góra	Pl. Słowiański 1 65-958 Zielona Góra	068	-	322-01-40	322-01-41
Tribunalul districtual din Krosno Odrzańskie	ul. B.Chrobrego 18 66-600 Krosno Odrzańskie	068	-	383-99-17	383-99-85
Tribunalul districtual din Nowa Sól	ul. J. Piłsudskiego 24 67-100 Nowa Sól	068	-	356-97-01	356-97-02
Tribunalul districtual din Świebodzin	Park Chopina 3 66-200 Świebodzin	068	381-91-27	381-91-21	381-91-21
Tribunalul districtual din Wschowa	Pl. Kosynierów 1 c 67-400 Wschowa	065	-	540-15-27	540-15-23
Tribunalul districtual din Zielona Góra	Pl. Słowiański 2 65-958 Zielona Góra	068	-	322-03-15	322-03-17
Tribunalul districtual din Zagań	ul. Szprotawska 3 68-100 Zagań	068	-	367-11-01	367-11-01
Tribunalul districtual din Zary	ul. Podwale 2 68-200 Zary	068	-	363-63-08	363-66-66

Numele și sediul unității	Adresa	Director	Telefoane		Fax
			Operator	Președinte	
Curtea de Apel din Rzeszów	ul. J. Piłsudskiego 28 35-001 Rzeszów	017	858-02-00	858-02-03	858-02-05
Sistemul instanțelor din regiunea Krosno	ul. Sienkiewicza 12 38-400 Krosno	013	436-84-78	436-85-49	432-05-70
Tribunalul districtual din Brzozów	ul. 3 Maja 2a 36-200 Brzozów	013	434-12-67	434-09-18	434-09-19
Tribunalul districtual din Jasło	ul. Armii Krajowej 3 38-200 Jasło	013	446-20-80	446-22-85	446-70-62
Tribunalul districtual din Krosno	ul. Sienkiewicza 12 38-400 Krosno	013	436-84-78	432-13-19	432-13-19
Tribunalul districtual din Lesko	Pl. Konstytucji 3 Maja 9 38-600 Lesko	013	469-63-17	469-66-19	469-66-19
Tribunalul districtual din Sanok	ul. Kościuszki 5 38-500 Sanok	013	463-05-35	463-05-52	465-67-00
Sistemul instanțelor din regiunea Przemyśl	ul. Konarskiego 6 37-700 Przemyśl	016	678-83-31	676-24-48	678-24-48
Tribunalul districtual din Jarosław	ul. Jana Pawła II 11 37-500 Jarosław	016	621-40-24 up to 27	621-22-57	621-22-57
Tribunalul districtual din Lubaczów	ul. Mickiewicza 24 37-600 Lubaczów	016	632-11-38	632-14-35	632-14-35

Tribunalul districtual din Przemysł	ul. Mickiewicza 14 37-700 Przemysł	016	675-73-33	678-36-97	678-36-97
Tribunalul districtual din Przeworsk	ul. Lwowska 9 37-200 Przeworsk	016	648-74-68	648-78-58	648-78-58
Sistemul instanțelor din regiunea Rzeszów	Pl. Śreniawitów 3 35-959 Rzeszów	017	875-62-00	875-62-36	862-72-65
Tribunalul districtual din Dębica	ul. Słoneczna 3 39-200 Dębica	014	682-73-60 up to 63	682-73-64	682-73-60 extension 200
Tribunalul districtual din Leżajsk	ul. Mickiewicza 51 37-300 Leżajsk	017	242-63-39 242-68-88 242-70-75 242-89-22	242-82-93	242-64-42
Tribunalul districtual din Łańcut	ul. Grunwaldzka 10 37-100 Łańcut	017	225-26-01 up to 02 225-82-15 up to 16	225-29-71	225-26-01
Tribunalul districtual din Ropczyce	ul. Słowackiego 7 39-100 Ropczyce	017	221-86-26	221-83-59	221-83-59
Tribunalul districtual din Rzeszów	Pl. Śreniawitów 3 35-959 Rzeszów	017	875-62-00	862-54-78 875-62-35	862-54-78
Tribunalul districtual din Strzyżów	ul. 3 Maja 14 38-100 Strzyżów	017	276-11-26 276-11-68	276-10-26	276-11-70
Sistemul instanțelor din regiunea Tarnobrzeg	ul. Sienkiewicza 27 39-400 Tarnobrzeg	015	823-48-80 up to 81	823-49-20	823-05-51
Tribunalul districtual din Kolbuszowa	ul. Tyszkiewiczów 4 36-100 Kolbuszowa	017	227-17-44 227-43-71	227-17-71	227-17-71
Tribunalul districtual din Mielec	ul. Kościuszki 15 39-300 Mielec	017	582-04-00	582-04-36	582-04-30
Tribunalul districtual din Nisko	Pl. Wolności 14 37-400 Nisko	015	841-20-48 841-20-59	-	841-20-48

Numele și sediul unității	Adresa	Director	Telefoane		Fax
			Operator	Președinte	
Tribunalul districtual din Stalowa Wola	ul. Rozwadowska 12 37-464 Stalowa Wola	015	844-46-83	-	844-46-82 extension
Tribunalul districtual din Tarnobrzeg	ul. Sienkiewicza 27 39-400 Tarnobrzeg	015	823-49-56	822-22-55	823-40-80 extension
Curtea de apel din Szczecin	ul. Mickiewicza 163 71-165 Szczecin	091	484-94-01	484-94-09	484-94-08
Sistemul instanțelor din regiunea Gorzów Wielkopolski	ul. Mieszka I 33 66-400 Gorzów Wielkopolski	095	722-42-80 up to 85	720-28-07	720-28-07

Tribunalul districtual din Gorzów Wielkopolski	ul. Mieszka I 33 66-400 Gorzów Wielkopolski	095	722-42-80 up to 85	722-41-23	722-41-23
Tribunalul districtual din Międzyrzecz	ul. Wojska Polskiego 1 66-300 Międzyrzecz	095	741-20-42 up to 43	741-23-95	741-23-95
Tribunalul districtual din Słubice	ul. Jedności Robotniczej 15 69-100 Słubice	095	758-24-66	758-24-66	758-05-15
Tribunalul districtual din Strzelce Krajeńskie	ul. Rynek 2/3 66-500 Strzelce Krajeńskie	095	763-21-55 763-21-67	763-21-61	763-21-61
Tribunalul districtual din Sulęcín	ul. Kościuszki 30 69-200 Sulęcín	095	755-48-24	755-50-33	755-50-33
Sistemul instanțelor din regiunea Koszalin	ul. Waryńskiego 7 75-541 Koszalin	094	-	342-50-71	342-37-55 348-09-61
Tribunalul districtual din Białogard	ul. Lipowa 1 78-200 Białogard	094	312-01-10	312-01-20	312-01-20
Tribunalul districtual din Drawsk Pomorski	ul. Jasna 3 78-500 Drawsko Pomorskie	094	-	363-20-55	363-20-55
Tribunalul districtual din Kołobrzeg	ul. Katedralna 13 78-100 Kołobrzeg	094	357-51-11	357-51-32	352-26-20
Tribunalul districtual din Koszalin	ul. Andersa 34 75-950 Koszalin	094	-	342-86-46	342-29-07
Tribunalul districtual din Sławno	ul. I Pułku Ułanów 20 76-100 Sławno	059	-	810-70-96	810-70-96
Tribunalul districtual din Szczecinek	ul. Boh. Warszawy 42 78-400 Szczecinek	094	372-35-25 373-08-00	373-08-02	373-08-08
Tribunalul districtual din Wałcz	ul. Sądowa 2 78-600 Wałcz	067	258-44-06 up to 08	258-30-22	258-30-22

Numele și sediul unității	Adresa	Director	Telefoane		Fax
			Operator	Președinte	
Sistemul instanțelor din regiunea Szczecin	ul. Kaszubska 42 70-952 Szczecin	091	448-00-02	448-96-36	448-99-15
Tribunalul districtual din Choszczno	ul. Wolności 14 73-200 Choszczno	095	-	765-70-69	765-70-69
Tribunalul districtual din Goleniów	ul. Konstytucji 3 Maja 45 72-100 Goleniów	091	418-00-85	418-23-21	418-23-21
Tribunalul districtual din Gryfice	ul. Wysoka Brama 2 72-300 Gryfice	091	-	384-32-36	384-85-61

Tribunalul districtual din Gryfino	ul. Grunwaldzka 2 74-100 Gryfino	091	-	416-36-29	416-36-29
Tribunalul districtual din Kamień Pomorski	ul. Kościuszki 13 72-400 Kamień Pomorski	091	-	382-56-22	382-56-21
Tribunalul districtual din Łobez	ul. Niepodległości 15 73-300 Łobez	091	-	397-42-83	397-42-83
Tribunalul districtual din Myślibórz	ul. Niedziałkowskiego 6 74-300 Myślibórz	095	-	747-56-22	747-94-75
Tribunalul districtual din Stargard Szczeciński	ul. Wojska Polskiego 17-19 73-110 Stargard Szczeciński	091	-	578-74-31	578-74-78
Tribunalul districtual din Szczecin	ul. Kaszubska 42 70-952 Szczecin	091	448-00-02	433-37-03	433-35-28
Tribunalul districtual din Swinoujście	ul. Paderewskiego 6 72-600 Świnoujście	091	321-29-34	321-25-39 extension 30	327-98-57
Curtea de Apel din Warszawa	Pl. Krasińskich 2/4/6 00-207 Warszawa	022	530-80-00	530-87-01	530-90-57 530-90-70
Circuit Court in Ostrołęka	ul. Gomulickiego 5 i 5a 07-410 Ostrołęka	029	765-01-45	765-01-32 765-01-30	765-01-81
Tribunalul districtual din Ostrołęka	ul. Mazowiecka 3 07-400 Ostrołęka	029	764-26-91	764-57-33	764-57-33
Tribunalul districtual din Ostrołęka	ul. Mazowiecka 3 07-400 Ostrołęka	029	764-26-91	764-57-33	764-57-33
Tribunalul districtual din Ostrów Mazowiecka	ul. B.Prusa 2 07-300 Ostrów Mazowiecka	029	745-32-71	745-37-41	745-37-41

Numele și sediul unității	Adresa	Director	Telefoane		Fax
			Operator	Președinte	
Sistemul instanțelor din regiunea Płock	Pl. Narutowicza 4/6 09-404 Płock 6	024	262-52-44 268-85-84 268-85-79	262-25-26	262-25-26
Tribunalul districtual din Ciechanów	ul. Mikołajczyka 5/6 06-400 Ciechanów	023	674-16-01	674-16-03 674-16-02	674-16-28
Tribunalul districtual din Gostynin	ul. 3 Maja 43 09-500 Gostynin	024	-	235-49-93	235-49-93
Tribunalul districtual din Mława	ul. Reymonta 3 06-500 Mława	023	654-30-23	654-36-10	655-22-97
Tribunalul districtual din Płock	Pl. Narutowicza 6 09-404 Płock 6	024	262-52-44 268-85-84 268-85-79	262-63-38	262-63-38

Tribunalul districtual din Plońsk	ul. Plocka 39 09-100 Plońsk	023	-	662-20-10	662-20-10
Tribunalul districtual din Sierpc	ul. Wiosny Ludów 1 09-200 Sierpc	024	-	275-22-93	275-22-93
Tribunalul districtual din Sochaczew	ul. 1 Maja 7 96-500 Sochaczew	046	862-32-64 862-21-65	862-22-50	862-22-50
Tribunalul districtual din Zyrardów	ul. Partyzantów 3 96-300 Zyrardów	046	-	854-31-00	854-31-10
Sistemul instanțelor din regiunea Warszawa	Al. Solidarności 127 00-951 Warszawa	022	620-03-71	620-13-57	620-33-96
Tribunalul districtual din Grodzisk Mazowiecki	ul. Bartniaka 21/23 05-825 Grodzisk Mazowiecki	022	755-20-61 up to 64	755-57-63	755-57-63
Tribunalul districtual din Pruszków	ul. Kraszewskiego 22 05-800 Pruszków	022	758-60-43	758-78-85	758-78-85
Tribunalul districtual pentru Warszawa- Mokotów	Al. Solidarności 58 00-240 Warszawa ul. Ogrodowa 51 a	022	531-42-00 531-44-99	831-42-73 654-10-50	635-93-01
Tribunalul districtual din capitală, Warszawa	ul. Marszałkowska 82 00-517 Warszawa	022	553-90-90	620-37-34	620-37-23
Tribunalul districtual pentru Warszawa- Śródmieście	ul. Marszałkowska 82 00-517 Warszawa	022	553-90-00	553-91-90	553-91-97
Sistemul instanțelor din regiunea Warszawa-Praga	Al. Solidarności 127 00-898 Warszawa	022	620-03-71	654-22-81 440-80-25	654-22-81
Tribunalul districtual din Legionów	ul. Sobieskiego 47 05-118 Legionowo	022	784-69-44	784-69-44 extensions 20, 21	784-69-44 extension 22
Tribunalul districtual din Nowy Dwór Mazowiecki	ul. Słowackiego 19 05-100 Nowy Dwór Mazowiecki	022	775-22-96 up to 97	775-23-94	775-23-94

Numele și sediul unității	Adresa	Director	Telefoane		Fax
			Operator	Președinte	
Tribunalul districtual din Otwock	ul. Armii Krajowej 2 05-400 Otwock	022	779-30-93	779-51-43	779-51-43
Tribunalul districtual din Warszawa-Praga	Al. Solidarności 127 00-898 Warszawa	022	620-03-71	620-23-63	620-20- 92
Tribunalul districtual din Wołomin	ul. Prądzyńskiego 3 a 05-200 Wołomin	022	776-21-44	787-29-38	776-23-13
Curtea de Apel we Wrocław	ul. Energetyczna 4 53-330 Wrocław	071	361-20-21 up to 26	361-65-64	338-42-44

Sistemul instanțelor din regiunea Jelenia Góra	ul. Wojska Polskiego 56 58-500 Jelenia Góra	075	641-51-01 767-68-75	641-51-51	752-51-13
Tribunalul districtual din Bolesławiec	ul. Sądowa 1 59-700 Bolesławiec	075	646-95-00	646-95-02	646-95-34
Tribunalul districtual din Jelenia Góra	ul. Bankowa 18 58-500 Jelenia Góra	075	647-17-00 641-51-01	647-17-17	752-31-38
Tribunalul districtual din Kamienna Góra	Al. Wojska Polskiego 36 58-400 Kamienna Góra	075	646-94-00	646-94-03	646-94-25
Tribunalul districtual din Lubań	pl. 3 Maja 12 59-800 Lubań	075	646-46-12	646-46-10	646-46-11
Tribunalul districtual din Lwówek Śląski	ul. Jaśkiewicza 12 59-600 Lwówek Śląski	075	646-94-50	646-94-52	646-94-80
Tribunalul districtual din Zgorzelec	ul. Poniatowskiego 2 59-900 Zgorzelec	075	645-69-50	645-69-51	645-69-32
Sistemul instanțelor din regiunea Legnica	ul. Złotoryjska 40 59-220 Legnica	076	722-59-00	722-59-11	722-59-12
Tribunalul districtual din Głogów	ul. Kutrzeby 2 67-200 Głogów	076	833-44-17	833-37-13	833-37-13
Tribunalul districtual din Jawor	ul. Klasztorna 5 59-400 Jawor	076	870-30-64	870-29-04	870-28-85
Tribunalul districtual din Legnica	ul. Złotoryjska 19 59-220 Legnica	076	721-27-00	721-27-02	721-27-10
Tribunalul districtual din Lubin	ul. Wrocławska 3 59-300 Lubin	076	847-01-00	847-01-00	847-02-11
Tribunalul districtual din Złotoryja	ul. Kolejowa 3 59-500 Złotoryja	076	878-33-85	878-31-05	878-31-05
Sistemul instanțelor din regiunea Opole	pl. I. Daszyńskiego 1 45-064 Opole	077	541-81-00 541-81-01	541-81-12	541-81-09
Tribunalul districtual din Brzeg	ul. B.Chrobrego 31 49-300 Brzeg	077	444-23-00 444-23-10	444-23-12	444-23-26

Numele și sediul unității	Adresa	Director	Telefoane		Fax
			Operator	Președinte	
Tribunalul districtual din Głubczyce	ul. Kochanowskiego 1 48-100 Głubczyce	077	485-29-01 485-30-98 485-21-24	485-30-98	485-30-98
Tribunalul Districtual din in Kędzierzyn – Koźle	ul. Sądowa 6 47-200 Kędzierzyn – Koźle	077	472-52-60 up to 61 472-52-63	472-52-76	472-52-61

Tribunalul districtual din Kluczbork	ul. Katowicka 2 46-200 Kluczbork	077	418-12-07 418-15-19 447-16-72	418-24-33	447-16-73
Tribunalul districtual din Nysa	Pl. Kościelny 6 48-300 Nysa	077	433-29-57 433-49-47 433-36-30	433-29-57 extension 119	433-36-30
Tribunalul districtual din Olesno	ul. Sądowa 3 46-300 Olesno	034	358-24-16 358-24-49 358-20-58	358-20-58 extension 39	358-39-01
Tribunalul districtual din Opole	ul. Ozimska 60a 45-368 Opole	077	454-54-51 do 54 541-54-00 do 03	453-19-17	453-19-17
Tribunalul districtual din Prudnik	ul. Kościuszki 5 48-200 Prudnik	077	438-06-00 up to 01	438-06-20	438-06-02
Tribunalul Districtual din Strzelce Opolskie	ul. Opolska 11 47-100 Strzelce Opolskie	077	463-08-19 463-08-10 463-08-16	463-08-18	463-08-13
Sistemul instanțelor din regiunea Świdnica	Pl. Grunwaldzki 14 58-100 Świdnica	074	851-83-00	851-82-47	851-82-70
Tribunalul Districtual din in Dzierżoniów	ul. Świdnicka 51 58-200 Dzierżoniów	074	832-65-20	832-65-00	832-65-09
Tribunalul districtual din Kłodzko	ul. Bohaterów Getta 15 57-300 Kłodzko	074	865-13-00	865-13-80	865-13-01
Tribunalul districtual din Świdnica	ul. Różana 14 58-100 Świdnica	074	851-83-00	851-83-01	852-27-40
Tribunalul districtual din Wałbrzych	ul. Słowackiego 10 58-300 Wałbrzych	074	843-03-00	843-03-37	842-30-25
Tribunalul Districtual din Ząbkowice Śląskie	ul. Niepodległości 1 57-200 Ząbkowice Śląskie	074	815-18-57 815-26-40	810-04-15 810-04-01	815-62-52
Sistemul instanțelor din regiunea Wrocław	ul. Sądowa 1 50-950 Wrocław	071	370-42-00	370-42-01 343-64-75	344-49-59
Tribunalul districtual din Milicz	ul. Piłsudskiego 10 56-300 Milicz	071	380-90-43	383-16-60	380-90-43 extension 38
Tribunalul districtual din Oleśnica	ul. 3 Maja 48/49 56-400 Oleśnica	071	-	314-03-20	314-03-29

Numele și sediul unității	Adresa	Director	Telefoane		Fax
			Operator	Președinte	
Tribunalul districtual din Oława	ul. 11 Listopada 12 55-200 Oława	071	-	313-24-44	303-60-05
Tribunalul districtual din Strzelin	ul. Bolka I Świdnickiego 7 57-100 Strzelin	071	-	392-71-00	392-71-03

Tribunalul Districtual din Środa Śląska	ul. Daszyńskiego 6 55-300 Środa Śląska	071	396-02-08	396-02-20 317-32-93	317-51-17
Tribunalul districtual din Trzebnica	ul. Parkowa 4 55-100 Trzebnica	071	-	312-12-13	312-12-13
Tribunalul districtual din Wołów	ul. Reja 11 56-100 Wołów	071	-	380-81-02	380-81-39
Tribunalul Districtual pentru Wrocław-Fabryczna, din Wrocław	ul. Podwale 30 50-950 Wrocław	071	370-42-00 370-43-00	344-72-53	344-72-53
Tribunalul Districtual pentru Wrocław- Krzyków, din Wrocław	ul. Podwale 30 50-950 Wrocław	071	370-43-00	343-20-44	370-44-01
Tribunalul Districtual pentru Wrocław- Śródmieście, din Wrocław	ul. Podwale 30 50-950 Wrocław	071	370-42-00 370-43-00	343-35-64 370-43-51	343-96-32

Anexa II

Regiunea de apel Białystok

Numele și sediul unității	Adresa	Director	Telefoane		Fax
			Operator	Șef	
Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Białystok	ul. Mickiewicza 5 15-214 Białystok	085	-	743-06-80 732-78-73	732-79-13
Organizarea judiciară a Parchetelor din Białystok	ul. Kilińskiego 14 15-950 Białystok	085	748-71-00 732-81-28	732-56-60	742-25-45
Organizarea judiciară a Parchetelor din Łomża	ul. Szosa Zambrowska 1/27 18-400 Łomża	086	-	215-54-02	216-28-50
Organizarea judiciară a Parchetelor din Olsztyn	ul. Dąbrowszczaków 12 10-959 Olsztyn	089	521-54-57	521-54-00	521-54-01
Organizarea judiciară a Parchetelor din Suwałki	ul. Pułaskiego 26 16-400 Suwałki	087	562-86-00	562-86-07	567-78-88

Regiunea de Apel Gdańsk

Numele și sediul unității	Adresa	Director	Telefoane		Fax
			Operator	Șef	
Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Gdańsk	ul. Wały Jagiellońskie 38 80-853 Gdańsk	058	326-53-00	326-53-23	326-53-53

Organizarea judiciară a Parchetelor din Bydgoszcz	ul. Farna 6 85-101 Bydgoszcz	052	347-75-00	347-75-68	321-75-07
Organizarea judiciară a Parchetelor din Elbląg	ul. Bulwar Zygmunta Augusta 13 82-300 Elbląg	055	239-41-30	239-41-01	239-41-11
Organizarea judiciară a Parchetelor din Gdańsk	ul. Wały Jagiellońskie 36 80-853 Gdańsk	058	321-20-00	321-20-40	321-20-80
Organizarea judiciară a Parchetelor din Słupsk	ul. Leszczyńskiego 10 76-200 Słupsk	059	844-31-45 do 48	843-30-87	843-24-42
Organizarea judiciară a Parchetelor din Toruń	ul. Grudziądzka 45 87-100 Toruń	056	611-76-00 611-77-00	623-80-89	623-80-92
Organizarea judiciară a Parchetelor din Włocławek	ul. Orła 2 87-800 Włocławek	054	231-29-00	231-28-99	231-28-66

Ungaria:

Ministerul Justiției	Kossuth tér 4, 1055 Budapest. Tel: 36 (1) 441-3110, Fax: 36 (1) 441-3112 e-mail: nemzb@im.hu
Parchetul General	Markó u. 16, 1055 Budapest. Tel: 36 (1) 354-5545, Fax: 36 (1) 269-2662 e-mail: IntlEU@mku.hu

Finlanda:

Procurorii Districtului Judiciar Helsinki Parchetul Districtului Judiciar Helsinki	POB 318 00181 HELSINKI; Finlanda Tel. +358 10 3622100; Fax +358 10 36 22203 E-mail: helsinki.sy@om.fi Asistență în week-end 24 h la tel. + 358 10 362 2485
Procurorii Districtului Judiciar Kuopio Parchetul Districtului Judiciar Kuopio	POB 224 70101 KUOPIO; Finlanda Tel. + 358 10 3627800; Fax + 358 10 3627829 E-mail: kuopio.sy@om.fi
Parchetul Districtului Judiciar Varkaus	POB 192 78201 VARKAUS; Finlanda Tel. +358 10 3627303; Fax + 358 10 3627304 E-mail: varkaus.sy@om.fi
Parchetul Districtului Judiciar Ylä-Sav	POB 24 74101 IISALMI; Finlanda Tel. + 358 10 3627380; Fax + 358 10 3627399 E-mail: yla-savo.sy@om.fi Asistență în week-end 24 h la tel. +358 10366 2090 Procurorii Districtului Judiciar Oulu

	<p>Parchetul Districtului Judiciar Oulu POB 225 90101 OULU; Finlanda Tel. +358 10 3629000; Fax +358 10 3629001 E-mail: oulu.sy@om.fi Asistență în week-end 24 h la tel. +358 10366 2090</p>
<p>Procurorii Districtului Judiciar Tampere Parchetul Districtului Judiciar Tampere</p>	<p>POB 503 33101 TAMPERE; Finlanda Tel. +358 1036 24600; Fax + 358 1036 24624 E-mail: tampere.sy@om.fi</p>
<p>Parchetul Districtului Judiciar Ikaaline</p>	<p>POB 48 39501 IKAALINEN; Finlanda Tel. +358 10 36 23935; Fax + 358 10 36 23931 E-mail: ikaalinen.sy@om.fi</p>
<p>Parchetul Districtului Judiciar Valkeakoski</p>	<p>POB 38 37601 VALKEAKOSKI; Finlanda Tel. + 358 10 3623632; Fax + 358 10 36 233639 E-mail: valkeakoski.sy@om.fi 24-hour coverage at weekends tel. +358 10366 2090</p>

Parchetele internaționale din Suedia și regiunile geografice corespunzătoare:

<p>Parchetul Internațional Stockholm</p>	<p>Box 70296 107 22 STOCKHOLM Tel: + 46-8-762 10 00; Fax: + 46-8-762 16 99 E-mail: registrator.ak.int-stockholm@aklagare.se Județe: Stockholm, Gotland</p>
<p>Parchetul Internațional Uppsala</p>	<p>Box 1943 751 49 UPPSALA Tel: +46-18-710 00; Fax: +46-18-13 62 41 E-mail:registrator.ak.int-uppsala@aklagare.se Județe: Uppsala, Värmland, Örebro, Västmanland, Dalarna, Gävleborg</p>
<p>Parchetul Internațional Göteborg</p>	<p>Box 2565 403 17 Göteborg Tel: + 46-31-739 41 00; Fax: + 46-31-701 73 16 E-mail:registrator.ak.int-goteborg@aklagare.se Județe: Västra Götaland, Halland</p>
<p>Parchetul Internațional Malmö</p>	<p>Box 6202 200 11 MALMÖ Tel: +46-40-664 68 00; Fax: +46-40-10 33 85 E-mail:registrator.ak.int-malmo@aklagare.se Județe: Skåne, Blekinge</p>
<p>Parchetul Internațional Linköping</p>	<p>Box 4 581 02 LINKÖPING Tel: +46-13-24 13 00; Fax: +46-13-24 59 70 E-mail:registrator.ak.linkoping@aklagare.se Județe: Södermanland, Östergötland, Kalmar, Kronoberg, Jönköping</p>
<p>Parchetul Internațional Sundsvall</p>	<p>Box 721 851 21 SUNDSVALL</p>

	Tel: +46-60-18 59 00; Fax: +46-60-18 59 34 E-mail:registrator.ak.sundsvall@aklagare.se Județe: Norrbotten, Västerbotten, Jämtland, Västernorrland
--	---

Birourile de combatere a criminalității economice și zonele corespunzătoare de acoperire geografică:

Departamentul pentru Regiunea de Est al Biroului de Combatere a Criminalității Economice	Box 821 101 36 STOCKHOLM Tel: +46-8-762 00 00; Fax: +46-8-762 01 01 E-mail: registrator.ostra@ekobrottsmyndigheten.se Județe: Stockholm, Gotland
Departamentul pentru Regiunea de Vest al Biroului de Combatere a Criminalității Economice	Box 2333 403 15 GÖTEBORG Tel: +46-31-743 18 00; Fax: +46-31-743 19 50 E-mail: registrator.vastra@ekobrottsmyndigheten.se Județe: Västra Götaland, Halland
Departamentul pentru Regiunea de Sud al Biroului de Combatere a Criminalității Economice	Box 27 201 20 MALMÖ Tel: +46-40-662 28 00; Fax: +46-40-662 29 00 E-mail: registrator.sodra@aklagarmyndigheten.se Județe: Skåne, Blekinge

România:

Address	Cod	Telefon	Fax	E-mail
Parchetul de pe lângă Tribunalul Alba	cod 51011	40-258-813105 40-258-813107	40-0258-812203	pt_alba@mpublic.ro
Parchetul de pe Tribunalul Hunedoara	cod 330025	40-0254-212646 40-0254-217198	40-0254-213556	pt_hunedoara@mpublic.ro
Parchetul de pe lângă Tribunalul Sibiu	cod 550024	40-0269-211429	40-0269-213325	pt_sibiu@mpublic.ro
Parchetul de pe lângă Tribunalul Str. Mihai Eminescu nr. 2, judetul Bacău	cod 600258	40-0234-515080	40-0234-	pt_bacau@mpublic.ro
Parchetul de pe lângă Tribunalul Neamt	cod 610029	40-0233-211341 40-0233-211342 40-0233-211343	40-0233-215958	pt_neamt@mpublic.ro
Parchetul de pe lângă Tribunalul Braşov	cod 020921	40-0268-418306 40-0268-415604		pt_brasov@mpublic.ro
Parchetul de pe lângă Tribunalul Covasna	cod 520023	40-0267-311855 40-0267-31802	40-0267-312829	pt_covasna@mpublic.ro
Parchetul de pe lângă Tribunalul Bucureşti	cod 030243	40-021-3135524 40-021-3135523	40-021-3149200	pt_bucuresti@mpublic.ro
Parchetul de pe lângă Tribunalul Călăraşi	cod 910125	40-0242-311395 40-0242-311395	40-0242-316593	pt_calarasi@mpublic.ro
Parchetul de pe lângă Tribunalul Giurgiu	cod 080035	40-0246-215012 40-0246-213119	40-0246-213889	pt_ialomita@mpublic.ro
Parchetul de pe lângă Tribunalul Ialomita	cod 920064	40-0243-230623 40-0243-236623 40-0243-236622	40-0243-232890	pt_ialomita@mpublic.ro

Parchetul de pe lângă Tribunalul Teleorman	Alexandria, str. Gheorghe Doja nr. 41, Judetul Teleorman	cod 140045	40-0247-311290 40-0247-310066	40-0247-315184	pt_teleorman@mpublic.ro
Parchetul de pe lângă Tribunalul Tulcea	Str. Mircea cel Bătrân nr. 108, Judetul Tulcea, str. Frumosei nr. 8, judetul Tulcea	cod 900492 cod 82003	40-0241-616042 40-0240-512359 40-0240-517892	40-0241-516016	pt_constanta@mpublic.ro pt_tulcea@mpublic.ro
Parchetul de pe lângă Tribunalul Dolj	Str. Libertății nr. 9, Craiova	cod 200421	40-0251-414820 40-0251-415651	40-0251-412074 40-0251-	pt_dolj@mpublic.ro
Parchetul de pe lângă Tribunalul Gorj	Târgu Jiu, str. Geneva nr. 11, judetul Gorj	cod 210143	40-0253-218639 40-0253-218654	40-0253-217144	pt_gorj@mpublic.ro
Parchetul de pe lângă Tribunalul Mehedinți	Drobeta Tr. Severin, str. Theodor Costescu nr. 6, Judetul Mehedinți	cod 220234	40-0252-316102 40-0252-316367	40-0252-315983	pt_mehedinți@mpublic.ro
Parchetul de pe lângă Tribunalul Olt	Slatina, str. Mihai Eminescu nr. 50, judetul Olt	cod 230116	40-0249-411653 40-0249-437267	40-0249-433857	pt_olt@mpublic.ro
Parchetul de pe lângă Tribunalul Călărași	Calea Dorobanților nr. 2-4, Judetul Călărași	cod 400117	40-0264-431042 40-0264-431732	40-0264-431041	pt_călărași@mpublic.ro
Parchetul de pe lângă Tribunalul Maramureș	Baia Mare, str. 1 Mai nr. 8/A, jud. Maramureș	cod 430331	40-0262-211566 40-0262-211569	40-0262-215098	pt_maramureș@mpublic.ro
Parchetul de pe lângă Tribunalul Bistrița-Năsăud	Bistrita, str. Liviu Rebreanu nr. 1, judetul Bistrita. Năsăud	cod 420008	40-0263-231250 40-0260-613315	40-0263-231444 40-0260-612089	pt_bistrita_nasaud@mpublic.ro
Parchetul de pe lângă Tribunalul Sălaj	Zalău, str. Tudor Vladimirescu nr. 12, judetul Sălaj	cod 450067	40-0260-612120 40-0237-227781	40-0260-612120 40-0237-227780	pt_salaj@mpublic.ro
Parchetul de pe lângă Tribunalul Galați	Str. Basarabiei nr. 47, Judetul Galați	cod 800002	40-0236-411340 40-0239-612290	40-0236-411340 40-0239-	pt_galati@mpublic.ro
Parchetul de pe lângă Tribunalul Vrancea	Braila, Calea Calărășilor nr. 47, judetul Focșani, str. Cuza Vodă nr. 43, judetul Vrancea	cod 810017 cod 620034	40-0237-227781 40-0237-227780	40-0237-227781 227780	pt_braila@mpublic.ro pt_vrancea@mpublic.ro
Parchetul de pe lângă Tribunalul Iași	Str. V. Conta nr. 28, Judetul Iași	cod 700106	40-0232-212566	40-0232-	pt_iasi@mpublic.ro
Parchetul de pe lângă Tribunalul Vaslui	Vaslui, str. M. Kogălniceanu nr. 31, judetul Vaslui	cod 730104	40-0235-312562 40-0235-340771	40-0235-311684	pt_vaslui@mpublic.ro

Parchetul de pe lângă Tribunalul Bihor	Str. Aurel Lazăr nr. 12, Județul Bihor	410043	40-0259-412027	40-0259-412408	pt_bihor@mpublic.ro
Parchetul de pe lângă Tribunalul Satu Mare	Satu Mare, str. Mihai Viteaz nr. 8, județul Satu Mare	440037	40-0261-711138	40-0261-224044	pt_satu_mare@mpublic.ro
Parchetul de pe lângă Tribunalul Argeș	B-dul Eroilor nr. 47, Județul Argeș.	110416	40-0248-222990	40-0248-224044	pt_arges@mpublic.ro ptnb_arges@yahoo.com
Parchetul de pe lângă Tribunalul Râmnicu Vâlcea	Râmnicu Vâlcea, str. Carol I nr. 10, județul Râmnicu Vâlcea	240173	40-0250-738020	40-0250-02444	pt_vlcea@mpublic.ro
Parchetul de pe lângă Tribunalul Buzău	Str. Buna Vestire nr. 1 A, Județul Prahova Buzău, str. Unirii nr. 170, județul Buzău	100576 120236	40-0244-540451 40-0238-721653 40-0238-721654 40-0238-721654	40-0238-721653 40-0238-721654 40-0238-721654	pt_prahova@mpublic.ro pt_buzau@mpublic.ro
Parchetul de pe lângă Tribunalul Dâmbovița	Târgoviște, str. Justiției nr. 1, județul Buzău	130017	40-0245-612774 40-0245-611158	40-0245-612238	pt_dimbovita@mpublic.ro
Parchetul de pe lângă Tribunalul Botoșani	Str. Ștefan cel Mare nr. 29, Județul Suceava Botoșani, str. Maxim Gorki nr. 6-8, județul Botoșani	720062 710222	40-0230-207501 40-0231-512790- int. 102	40-0230-510154 40-0231-510154	pt_suceava@mpublic.ro pt_botosani@mpublic.ro
Parchetul de pe lângă Tribunalul Harghita	Miercurea Ciuc, str. Gheorghe Doja nr. 6, județul Harghita		40-0266-371170 40-0266-372322	40-0266-372188	pt_harghita@mpublic.ro, parcheth@r-astral.ro
Parchetul de pe lângă Tribunalul Mureș	Tângu Mureș, str. Justiției nr. 1, județul Mureș	540069	40-0265-264828 40-0721-332400	40-0265-264512	pt_mures@mpublic.ro
Parchetul de pe lângă Tribunalul Timiș	Str. Eugeniu de Savoya nr. 2 A, Județul Timiș	300055	40-0256-498230 40-0256-498371	40-0256-498070	pt_timis@mpublic.ro
Parchetul de pe lângă Tribunalul Arad	Arad, str. Nicolae Grigorescu nr. 8, județul Arad	310131	40-0257-235153 40-0257-235102 40-0257-235941	40-0257-234940	pt_arad@mpublic.ro
Parchetul de pe lângă Tribunalul Caraș Severin	Reșița, str. Horea nr. 2-4, județul Caraș Severin	320061	40-0255-212387 40-0255-215825	40-0255-213532	pt_caras_severin@mpublic.ro

	Adress	Cod	Telefon	Fax	E-mail
Tribunahul Alba	Alba Iulia str. Iuliu Maniu nr.24, Alba Iulia (Alba)	510111	+40 258811184	+40 258811184	aberghea@just.ro
Tribunahul Arad	Arad, B-dul Vasile Milea nr.2 - 4, Arad (Arad)	310131	+40 257228908	+40 257228908	diana.darabani@just.ro
Tribunahul Arges	Pitesti, Bd.Eroilor nr.3 - 5, Pitesti (Arges)	110416	+40 248216.599	+40 248212410	tribunahul-arges@just.ro tribunahul-arges-birni@just.ro
Tribunahul Bacau	Bacau, Str. Cuza Voda, nr. 1, Bacau (Bacau)	600274	+40 234207604	+40 234207601	tribunahul-bacau-info@just.ro
Tribunahul Bihor	Oradea, Parcul Traian, nr. 10, Oradea (Bihor)	410033	+40 259414896	+40 259414484	yberghet@just.ro
Tribunahul Bistrita-Nasaud	Bistrita str Alba Iulia nr.1, Bistrita (Bistrita-Nasaud)	420178	+40 263213528	+40 263231309	tribunahul-bistritanasaud- info@just.ro
Tribunahul Botosani	Botosani, str. Maxim Gorki nr.8, Botosani	710171	+40 231511739	+40 231531832	tribunahul-botosani@just.ro
Tribunahul Brasov	Brasov, Bd.15 Noiembrie nr. 45, Brasov (Brasov)	500097	+40 268413056	+40 268418054	tribrasov@just.ro
Tribunahul Braila	Braila, jud. Braila str. Calea Calarasilor nr. 47, Braila (Braila)	810650	+40 239613975	+40 239612608	tribunahul-braila@just.ro
Tribunahul Bucuresti	Bucuresti, bd. Unirii, nr. 37, sector 3, Bucuresti - Sector 3	030823	+40 213187700	+40 213187731	tribunahul-bucuresti@just.ro
Tribunahul Buzau	Buzau, Bd. N. Balcescu, nr. 8, Buzau (Buzau)	120187	+40 238717960	+40 238171959	tribunahul-buzau@just.ro
Tribunahul Calarasi	Calarasi, str. Viitor, nr. 69 , Calarasi (Calarasi)	910070	+40 242311947	+40 242316157	irc@just.ro
Tribunahul Caras-Severin	Resita, Str. Horea nr. 2 - 4, Resita (Caras-Severin)	320061	+40 255212800	+40 255211554	ddetesan@just.ro
Tribunahul Cluj	Cluj-Napoca, Str. Dorobantilor nr.2-4, Cluj-Napoca (Cluj)	400117	+40 264596110	+40 264595844	urs.petru@just.ro
Tribunahul Cluj - comercial	Cluj-Napoca, Str. Dorobantilor nr.2-4, Cluj-Napoca (Cluj)	400117	+40 264596110	+40 264595844	curteci@just.ro
Tribunahul Constanta	Constantia str. Traian nr. 31, Constantia (Constanta)	900725	+40 241606597	+40 241551343	abuzelean@just.ro
Tribunahul Covasna	Sf. Gheorghe, str. Kriza Janos nr. 2, Sfanta Gheorghe	520023	+40 267311606	+40 267316053	tribunahul-dambovitia- brei@just.ro
Tribunahul Dambovitia	Targoviste, B-dul Independentei nr.34, Targoviste (Dambovitia)	130105	+40 245612344	+40 245611893	tribunahul-dolj@just.ro
Tribunahul Dolj	Craiova, jud.Dolj, str. Brestei nr.12, Craiova (Dolj)	200420	+40 251418612	+40 254198512	tribunahul-dolj@just.ro
Tribunahul Galati	Galati, Jud. Galati, str. Brailei Nr.153, Galati (Galati)	800319	+40 236460331	+40 236460331	gabriela.gagu@just.ro mizoraru@just.ro
Tribunahul Giurgiu	Giurgiu, str. Fortuhui, nr. 13, Giurgiu (Giurgiu)	080015	+40 246212725	+40 246217492	tribunahul-giurgiu-info@just.ro
Tribunahul Gorj	Targu Jiu, jud. Gorj, str.Tudor Vladimirescu nr.34, Targu- Jiu	210132	+40 253212536	+40 253212536	tribunahul-gorj@just.ro
Tribunahul Harghita	Miercurea Ciuc, str. Gheorghe Doja nr.6, Miercurea-Ciuc (Harghita)	530132	+40 266371616	+40 266310145	nbleoju@just.ro

Tribunahul Hunedoara	Deva, b-dul 1 Decembrie, nr.35, Deva (Hunedoara)	330005	+40 254211574	+40 254216333	lbenta@just.ro lbntu@just.ro
Tribunahul Ialomita	Slobozia, bd. Cosminului, nr. 12, Slobozia (Ialomita)	920064	+40 243236952	+40 243231652	tribunahul-ialomita@just.ro
Tribunahul Iasi	str. Anastasiu Panu, nr. 25bis, Iasi (Iasi)	700024	+40 232260600	+40 232260411	tribunahul-iasi@just.ro
Tribunahul Maramures	Baia Mare, B-dul Republicii nr. 2A, Baia Mare (Maramures)	430264	+40 262218282	+40 262218209	tribunahulmm@just.ro
Tribunahul Mehedintii	B-dul Carol I, nr. 14, Drobeta-Turnu Severin (Mehedintii)	220106	+40 252311506	+40 252314666	cristiana.stoerescu@just.ro
Tribunahul Mures	Targu Mures, str. Bolyai nr. 30, Targu Mures (Mures)	540067	+40 265260323	+40 265267856	secretariat@just.ro
Tribunahul Neamt	Piatra Neamt, Str. Mihai Eminescu, Nr. 30, Piatra-Neamt (Neamt)	610029	+40 233212717	+40 233232363	tribunahul-neamt@just.ro
Tribunahul Olt	Slatina, jud. Olt, str. Manastirii nr. 2, Slatina (Olt)	230038	+40 249414989	+40 249435782	tribunahul-olt@just.ro
Tribunahul Prahova	Ploiesti, jud. Prahova, str. Gheorghe Lazar nr. 6, Ploiesti (Prahova)	100031	+40 244542408	+40 244542408	tribunahul.prahova@just.ro
Tribunahul Satu Mare	Satu Mare, Str. Mihai Viteazul nr. 8, Satu Mare (Satu Mare)	440037	+40 261716375	+40 261711085	tribunahul-satunmare@just.ro
Tribunahul Salaj	Str. Tudor Vladimirescu, nr. 12, Zalau (Salaj)	450067	+40 260611085	+40 260611551	tsj@just.ro
Tribunahul Sibiu	Sibiu, Bd. Victoriei, nr. 11, Sibiu (Sibiu)	550024	+40 269217104	+40 269217702	imitriceal@just.ro
Tribunahul Suceava	Suceava, str. Stefan cel Mare nr 62, Suceava (Suceava)	720062	+40 230214948	+40 230214874	mihaelaungureanu@just.ro nicolazettel@just.ro
Tribunahul Teleorman	Alexandria, str. Independentei nr.22, Alexandria (Teleorman)	140041	+40 247311323	+40 247311323	tribunahltr@just.ro
Tribunahul Timis	Timisoara, Piata Tepeș Voda nr. 2, Timisoara (Timis)	300055	+40 256498044	+40 256200040	tribunahul-timis@just.ro
Tribunahul Tulcea	Tulcea, str. Pacii nr. 83, Tulcea (Tulcea)	820048	+40 240512359	+40 240518544	tribunahul-tulcea@just.ro
Tribunahul Valcea	Ramnicu Valcea, str. Scuarul Revolutiei nr. 1, Ramnicu Valcea (Valcea)	240394	+40 250739120	+40 250732207	tribunahulvalcea@yahoo.com tribunahulvalcea@just.ro
Tribunahul Vaslui	Vaslui, str. Stefan cel Mare, nr. 18-20, Vaslui (Vaslui)	730138	+40 235311032	+40 235312432	mirela_dimu@just.ro

Tribunalul Vrancea	Focsani, jud. Vrancea, str. Cuza Voda nr. 8 Focsani (Vrancea)	620034	+40 237216000	+40 237612665	tribunalul-vrancea@just.ro
--------------------	--	--------	---------------	---------------	----------------------------

Tărilor de Jos:

De Officier van Justitie (= Procuror)
p/a IRC-Noord Oost Nederland
Postbus 346
9400 AH Assen; Tărilor de Jos
tel: +31 (0)592 - 38 30 30; fax: +31 (0)592 - 38 30 31
e-mail: ircnoord@drenthe.politie.nl
persoana de contact: Dl. W. van de Vrede
(IRC se va muta în Groningen în viitorul apropiat)

De Officier van Justitie
p/a IRC-Limburg
Postbus 133
6200 AC Maastricht; Tărilor de Jos
tel: +31 (0)45 - 400 56 80; fax: +31 (0)45 - 400 56 99
e-mail: maa-info-irc@maarr.drp.minjus.nl
persoana de contact: Dl. J. Arets
(IRC se va muta în IRC ZUID în viitorul apropiat)

De Officier van Justitie
p/a IRC-Rotterdam-Dordrecht
Postbus 70023
3000 LD Rotterdam; Tărilor de Jos
tel: +31 (0)10 - 274 79 50; fax: +31 (0)10- 275 02 75
e-mail: irc@easynet.nl
persoana de contact: Dl. M. Sprenger

De Officier van Justitie
p/a IRC-Amsterdam
Postbus 84500
1080 BN Amsterdam; Tărilor de Jos
tel: +31 (0)20 - 54 13 696; fax: +31 (0)20 -54 12 175
e-mail: ircamsterdam@amsarr.drp.minjus.nl
persoana de contact: Ms. L. Ang

De Officier van Justitie
p/a Landelijk IRC
Postbus 891
2700 AW Zoetermeer; Tărilor de Jos
tel: +31 (0)79 - 345 99 88; fax: +31 (0)79 - 345 99 80
e-mail: jessica.jansen@klpd.politie.nl
persoana de contact: Jessica Jansen

De Officier van Justitie
p/a IRC-Noordwest en Midden Nederland
Postbus 6079
2001 HB Haarlem; Tărilor de Jos
tel: +31 (0)23 - 8883000; fax: +31(0)23 - 8883197

e-mail: irchaarlem@haaarr.drp.minjus.nl
persoana de contact: Ms. M.T. Ford-Claasen

De Officier van Justitie
ioionp/a IRC-Den Haag
Postbus 264
2501 CG The Hague; Țările de Jos
tel: +31 (0)70 - 424 16 70; fax: +31 (0)70 - 424 16 71
e-mail: ircdenhaag@tiscali.nl
persoana de contact: Dl. L. Den Brabander

De Officier van Justitie
p/a IRC-Zuid
Geer 10
5501 LA Veldhoven; Țările de Jos
tel: +31 (0)40 - 233 18 50; fax: +31 (0)40 - 233 18 94
e-mail: mailto:betty.oosterveen@brabant-zo.politie.nl
persoana de contact: Mrs Oosterveen (temporar)

Slovenia:

Okrožno sodišèe v Celju
Prešernova 22
SLO-3000 Celje
Tel: (+386) 3 427 51 00; Fax: (+386) 3 427 51 73
Okrožno sodišèe v Kopru
Ferrarska 9
SLO-6000 Koper
Tel: (+386) 5 668 30 00; Fax: (+386) 5 639 52 47

Okrožno sodišèe v Novi Gorici
Kidrièeva 14
SLO-5000 Nova Gorica
Tel: (+386) 5 335 17 00; Fax: (+386) 5 335 16 97

Okrožno sodišèe v Kranju
Zoisova 2
SLO-4000 Kranj
Tel: (+386) 4 271 12 00; Fax: (+386) 4 271 12 03

Okrožno sodišèe v Krškem
Cesta krških žrtev 12
SLO-8270 Krško
Tel: (+386) 7 488 17 00; Fax: (+386) 7 488 17 68
8549/08 TK/np 3

Okrožno sodišèe v Ljubljani
Tavèarjeva 9
SLO-1000 Ljubljana
Tel: (+386) 1 366 44 44; Fax: (+386) 1 366 45 18

Okrožno sodišče v Novem mestu
Jerebova ulica 2
SLO-8000 Novo mesto
Tel: (+386) 7 338 11 00; Fax: (+386) 7 332 20 58

Okrožno sodišče na Ptuj
Krempljeva ulica 7
SLO-2250 Ptuj
Tel: (+386) 2 748 08 00; Fax: (+386) 2 748 08 10

Okrožno sodišče v Mariboru
Sodna ulica 14
SLO-2000 Maribor
Tel: (+386) 2 234 71 00; Fax: (+386) 2 234 73 06

Okrožno sodišče v Murski Soboti
Slomškova 21
SLO-9000 Murska Sobota
Tel: (+386) 2 535 29 00; Fax: (+386) 2 535 29 45
8549/08 TK/np 4

Okrožno sodišče v Slovenj Gradcu
Kidrièeva 1
SLO-2380 Slovenj Gradec
Tel: (+386) 2 884 69 08; Fax: (+386) 2 884 69 10

E. CONFISCAREA PRODUSELOR, A INSTRUMENTELOR ȘI A BUNURILOR AVÂND LEGĂTURĂ CU INFRAȚIUNEA

I. Obiectiv

Această decizie-cadru are ca obiectiv suplimentarea aranjamentelor prevăzute în decizia-cadru din 26 iunie 2001 privind spălarea banilor (a se vedea mai jos). Aceasta prevede că fiecare stat membru trebuie să ia măsurile necesare pentru a-i permite acestuia să confişte, în totalitate sau în parte, instrumentele și produsele care sunt rezultatul unei infraționii, care se pedepsesc cu o pedeapsă privativă de libertate cu o durată mai mare de un an, sau bunurile de o valoare corespunzătoare acestor produse.

În ceea ce privește încălcările de natură fiscală, statele membre pot recurge la alte proceduri decât cele penale pentru a-l depozita pe autor de produsele având legătură cu infraționea. Scopul deciziei-cadru menționate este de a garanta că toate statele membre dispun de norme eficiente în materie de confiscare a produselor infraționii, în special cu privire la sarcina probei în ceea ce privește sursa bunurilor deținute de o persoană condamnată pentru o infraționea având legătură cu criminalitatea organizată.

Prezenta decizie-cadru nu are în nici un caz ca efect modificarea obligației de respectare a drepturilor fundamentale și a principiilor fundamentale, inclusiv în ce privește prezumția de nevinovăție, astfel cum sunt consacrate la articolul 6 din Tratatul privind Uniunea Europeană.

Deoarece obiectivul deciziei-cadru discutate în acest capitol și cel al **Deciziei-cadru 2001/500/JAI din 25 iunie 2001 privind spălarea banilor, identificarea, urmărirea, indisponibilizarea, sechestrarea și confiscarea instrumentelor și produselor infraționii (Jurnalul Oficial L 182, 05.07.2001) sunt strâns legate unul de altul, merită să menționăm acest obiectiv:**

Obiectivul deciziei-cadru este consolidarea și completarea dispozițiilor Acțiunii Comune 98/699/JAI, în conformitate cu concluziile reuniunii Consiliului de la Tampere din 15 și 16 octombrie 1999. În conformitate cu această decizie-cadru, statele membre vor lua toate măsurile necesare pentru a evita exprimarea sau menținerea rezervelor privind articolele 2 și 6 din Convenția Consiliului Europei din 1990 privind spălarea banilor. Pedepsele privative de libertate pentru infraționile grave (în sensul articolului 6 din convenție) nu trebuie să aibă o durată mai mică de patru ani. Pentru că nu este mereu posibil să se confişte produsele infraționii, decizia-cadru prevede introducerea în legislația statelor membre a posibilității de a confisca bunuri de o valoare echivalentă cu cea a produselor infraționii, prin proceduri interne, inițiate la cererea altui stat membru, precum și posibilitatea de a transmite cereri de executare a hotărârii de confiscare emise în străinătate.

În plus, decizia-cadru prevede că cererile de cooperare prezentate de alte state membre trebuie tratate cu același grad de prioritate ca și procedurile interne.

În esență, decizia-cadru impune statelor membre să ia măsuri pentru a permite două tipuri de confiscare:

- confiscarea, în totalitate sau în parte, a instrumentelor și produselor care sunt rezultatul unei infraționii, care se pedepsește cu o pedeapsă privativă de libertate cu o durată mai mare de un an, sau a bunurilor de o valoare corespunzătoare acestor produse; și

- confiscarea, în totalitate sau în parte, a bunurilor deținute de o persoană condamnată pentru o infracțiune gravă, mai ales dacă acele bunuri au fost obținute în urma comiterii infracțiunii.

Adoptarea prezentei decizii-cadru înseamnă recunoașterea faptului că este esențial să se abordeze problema confiscării instrumentelor, produselor și bunurilor provenite în urma comiterii infracțiunii, **ca mijloc eficient de a combate criminalitatea organizată**, prin provarea infractorilor de resursele lor financiare, astfel restrângându-le șansele de a provoca daune și împiedicându-i să se bucure de bunurile de care se înconjoară pentru confortul propriu.

Confiscarea produselor infracțiunii a fost de mult timp considerată un mijloc eficient de a combate criminalitatea organizată. Planurile de acțiune ale Consiliului, concepute pentru a combate criminalitatea organizată, pun în mod invariabil accent pe necesitatea privării celor implicați în crima organizată de principala lor motivație, câștigurile financiare.

Strategia Uniunii Europene pentru începutul noului mileniu prevede că „*Consiliul European este hotărât să asigure adoptarea de măsuri concrete pentru identificarea, indisponibilizarea, sechestrarea și confiscarea produselor având legătură cu infracțiunea*”.

Uniunea Europeană a creat deja un pachet de măsuri coerente, care includ mai ales prezenta decizie-cadru. În plus, la 26 iunie 2001, Consiliul adoptase deja Decizia-cadru 2001/500/JAI privind spălarea banilor, identificarea, urmărirea, indisponibilizarea, sechestrarea și confiscarea instrumentelor și produselor infracțiunii. Această decizie-cadru facilitează înregistrarea unor progrese prin apropierea legislațiilor naționale privind confiscarea bunurilor având legătură cu crima organizată. Decizia-cadru 2003/577/JAI din 22 iulie 2003, discutată în capitolul D, permite executarea în Uniunea Europeană a ordinelor de indisponibilizare a bunurilor sau a probelor. Consiliul UE a adoptat și Decizia-cadru 2006/783/JAI din 6 octombrie 2006 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce pentru hotărârile de confiscare (a se vedea capitolul C).

II Definiții

În sensul prezentei decizii-cadru:

- „**Prodot**” înseamnă orice avantaj economic obținut din infracțiune. Acest avantaj poate consta din bunuri de orice natură, astfel cum sunt definite la liniuța următoare;
- „**bun**” înseamnă un bun de orice natură, corporal sau incorporeal, mobil sau imobil, precum și actele juridice sau documentele care atestă un titlu sau un drept asupra unui astfel de bun;
- „**instrument**” înseamnă orice obiect utilizat sau destinat a fi utilizat, în orice mod, în tot sau în parte, pentru săvârșirea uneia sau mai multor infracțiuni;
- „**confiscare**” înseamnă o pedeapsă sau o măsură dispusă de o instanță în urma unei proceduri în legătură cu o infracțiune sau infracțiuni, având ca rezultat deposedarea definitivă de bunul respectiv; Astfel, dispozițiile prezentei decizii-cadru se aplică doar hotărârilor definitive pronunțate de o instanță judecătorească;
- „**persoană juridică**” înseamnă o entitate având acest statut în temeiul dreptului intern aplicabil, cu excepția statelor sau altor entități publice în exercițiul prerogativelor lor de putere publică și a organizațiilor internaționale publice.

III Confiscare

Prezenta decizie-cadru prevede că fiecare stat membru trebuie să ia măsurile necesare pentru a-i permite acestuia să confiște, în totalitate sau în parte, instrumentele și produsele care sunt rezultatul unei infracțiuni, care se pedepsesc cu o pedeapsă privativă de libertate cu o durată mai mare de un an, sau bunurile de o valoare corespunzătoare acestor produse.

În ceea ce privește încălcările de natură fiscală, statele membre pot recurge la alte proceduri decât cele penale pentru a-l deposeda pe autor de produsele având legătură cu infracțiunea.

IV Atribuții de confiscare sporite

1. Generale

Articolul 3(1) prevede că fiecare stat membru trebuie să ia cel puțin măsurile necesare care să-i permită, în condițiile prevăzute la alineatul (2), să confiște în totalitate sau în parte bunurile deținute de o persoană condamnată pentru o infracțiune la care se face referire în articolul 3 (1) a) și b).

2. Infracțiunile la care se referă prezenta decizie-cadru

Infracțiunile la care se referă prezenta decizie-cadru trebuie să fie **fie**

- comise în cadrul unei organizații criminale și prevăzute de deciziile-cadru enumerate exhaustiv (a se vedea mai jos 2.1) **sau**
- prevăzute de Decizia-cadru privind combaterea terorismului (a se vedea mai jos punctul 2.2.).

În ambele cazuri, infracțiunea trebuie să se pedepsească cu o pedeapsă minimă (a se vedea 2.3. de mai jos) (astfel fiind excluse infracțiunile minore din domeniul de aplicare al prezentei decizii-cadru) și să fie de natură să genereze câștiguri financiare.

2.1. Organizații criminale și infracțiunile la care se face referire în deciziile-cadru enumerate

2.1.1. Organizație criminală

Organizația criminală, așa cum se face referire la aceasta în **articolul 3 alineatul 1 litera a**, va fi înțeleasă conform definiției sale din Acțiunea Comună 98/733/JAI din 21 decembrie 1998 privind incriminarea participării la o organizație criminală în statele membre ale Uniunii Europene (JO L 351, 29.12.1998, p. 1).

„Organizație criminală” înseamnă o asocierie structurată, a mai mult de două persoane, stabilită în timp, care acționează concertat în vederea comiterii de infracțiuni pasibile de o pedeapsă privativă de libertate sau de aplicarea unei măsuri de siguranță privative de libertate de maximum patru ani, sau de o pedeapsă mai severă, indiferent dacă aceste infracțiuni reprezintă un scop în sine sau un mijloc de obținere a unor avantaje materiale și, după caz, de influențare ilegală a funcționării autorităților publice (articolul 1 din Acțiunea comună menționată mai sus). În plus, o „organizație criminală” include orice asocierie care îndeplinește criteriile de mai sus, dacă are ca obiectiv comiterea unor infracțiuni menționate în articolul 2 din Convenția Europol și anexa la aceasta. Articolul 2 include infracțiunile comise sau care pot fi comise în cursul unor activități teroriste împotriva vieții, a integrității fizice, a

libertății personale și a bunurilor, traficul ilegal de droguri, spălarea banilor, traficul de substanțe nucleare și radioactive, contrabanda cu imigranți, traficul de ființe umane și traficul ilegal de autovehicule. Anexa la Convenția Europol include infracțiunile grave

- împotriva vieții, integrității corporale sau libertății personale, care sunt următoarele:
 - omuciderea, vătămarea corporală gravă
 - comerțul ilicit cu organe și țesuturi umane
 - răpirea, privarea ilegală de libertate și luarea de ostatici
 - rasismul și xenofobia
- împotriva patrimoniului sau a bunurilor de proprietate publică, inclusiv fraudă:
 - jaful organizat
 - trafic ilicit de bunuri de patrimoniu, inclusiv antichități și opere de artă
 - înșelăciunea și fraudă
 - activități mafioate și extorcare de fonduri
 - falsificarea și piratarea produselor
 - falsificarea documentelor administrative și uz de fals
 - falsificarea banilor și a altor mijloace de plată
 - criminalitatea informatică
 - corupția
- și comerțul ilicit și acțiunile dăunătoare pentru mediu, care sunt următoarele:
 - traficul ilicit de arme, muniții și explozivi
 - traficul ilegal de specii de animale pe cale de dispariție
 - și traficul ilicit de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție
 - infracțiuni împotriva mediului
 - trafic ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere.

2.1.2. Infracțiuni la care se face referire în anumite decizii-cadru

După cum am menționat mai sus (2.), doar **infracțiunile reglementate de deciziile-cadru enumerate exhaustiv** sunt incluse în domeniul de aplicare al deciziei-cadru discutate în acest capitol și doar dacă sunt comise în cadrul unei organizații criminale. Deciziile-cadru menționate mai sus sunt specificate mai jos în măsura în care sunt relevante pentru scopul deciziei-cadru discutate în acest capitol. Deoarece prezenta decizie-cadru definește infracțiunile care sunt incluse în domeniul său de aplicare prin referire la dispozițiile acestor decizii-cadru (articolul 3 alineatul 1), acestea trebuie menționate de asemenea.

Decizia-cadru 2000/383/JAI a Consiliului din 29 mai 2000 privind consolidarea, prin sancțiuni penale și de altă natură, a protecției împotriva falsificării, cu ocazia introducerii monedei euro (JO L 140, 14.06.2000, p. 1), care include următoarele dispoziții relevante:

Articolul 1

Definiții

În sensul prezentei decizii-cadru:

...

„monedă” înseamnă moneda fiduciară (inclusiv bancnotele) și moneda metalică, care circulă legal, inclusiv bancnotele și monedele metalice euro, a căror circulație este legal autorizată, în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 974/98,

....

Articolul 3

Infracțiuni generale

1. Fiecare stat membru adoptă măsurile necesare pentru a asigura sancționarea următoarelor acțiuni:
 - (a) orice acțiune frauduloasă de fabricare sau alterare de bancnote sau de monede euro, indiferent de mijlocul folosit pentru producerea rezultatului;
 - (b) punerea în circulație frauduloasă de bancnote sau monede false euro;
 - (c) importul, exportul, transportul, primirea sau procurarea de bancnote false sau de monede false euro, cu scopul de a le pune în circulație și știind că sunt false;
 - (d) fabricarea frauduloasă, primirea, procurarea sau posesia de:
 - instrumente, obiecte, programe de calculator și orice alt procedeu, destinate prin natura lor fabricării de bancnote false sau de monede euro false sau alterării bancnotelor și monedelor euro, sau
 - holograme sau alte elemente care servesc la protejarea bancnotelor și monedelor euro împotriva falsificării.
2. Fiecare stat membru adoptă măsurile necesare pentru a asigura pedepsirea participării sau incitării la acțiunile menționate la alineatul (1), precum și a tentativei de săvârșire a faptelor menționate la alineatul (1), literele (a)-(c).

Articolul 4

Infracțiuni suplimentare

Fiecare stat membru adoptă măsurile necesare pentru a asigura sancționarea acțiunilor menționate la articolul 3 și în cazul bancnotelor sau monedelor metalice fabricate prin utilizarea de instalații sau materiale legale, cu încălcarea drepturilor sau condițiilor în temeiul cărora autoritățile competente pot emite monedă, fără acordul acestor autorități. -{-}

Articolul 5

Moneda neemisă destinată punerii în circulație

Fiecare stat membru adoptă măsurile necesare pentru a asigura sancționarea acțiunilor menționate la articolele 3 și 4, în cazul în care acestea:

- (a) se referă la viitoarele bancnote și monede metalice euro și sunt săvârșite înainte de 1 ianuarie 2002;

- (b) *se referă la bancnote și monede metalice care, deși sunt destinate punerii în circulație, nu au fost încă emise și aparțin unui mijloc legal de plată.*

Decizia-cadru a Consiliului 2001/500/JAI din 26 iunie 2001 privind spălarea banilor, identificarea, urmărirea, indisponibilizarea, sechestrarea și confiscarea instrumentelor și produselor infracțiunii (JO L 182, 5.7.2001, p. 1) cu scopul de a intensifica acțiunile împotriva crimei organizate se referă la infracțiunile reglementate în Convenția Consiliului Europei din 1990 privind spălarea, descoperirea, sechestrarea și confiscarea produselor infracțiunii („Convenția din 1990”), care include următoarele dispoziții relevante:

Articolul 6 – Infracțiuni de spălare a banilor

1. *Fiecare parte adoptă măsurile legislative și măsurile care se dovedesc necesare pentru a conferi caracterul de infracțiune, conform dreptului său intern, următoarelor fapte, atunci când sunt comise cu intenție:*
 - (a) *transformarea sau transferul bunurilor de către o persoană care cunoaște că aceste bunuri constituie produse, în scopul de a disimula sau a ascunde originea ilicită a acestor bunuri ori de a ajuta orice persoană care este implicată în comiterea infracțiunii principale să se sustragă de la consecințele juridice ale faptelor sale;*
 - (b) *disimularea sau ascunderea naturii, originii, amplasării, dispunerii, mișcării ori a proprietății reale a bunurilor sau a drepturilor relative la acestea, despre care autorul știe că aceste bunuri constituie produse; și sub rezerva principiilor sale constituționale și a conceptelor fundamentale ale sistemului său juridic;*
 - (c) *achiziționarea, deținerea sau folosirea bunurilor despre care cel care le achiziționează, le deține sau le folosește știe, în momentul dobândirii lor, că acestea constituie produse;*
 - (d) *participarea la una dintre infracțiunile stabilite conform prezentului articol sau la orice formă de asociere, înțelegere, orice tentativă ori complicitate prin oferirea unei asistențe, unui ajutor sau sfaturi în vederea comiterii sale.*
2. *În scopul punerii în practică sau aplicării alin. 1 al prezentului articol:*
 - (a) *faptul că infracțiunea principală este sau nu de competența jurisdicției penale a statului parte nu are relevanță;*
 - (b) *se poate prevedea că infracțiunile enunțate în acest alineat nu se aplică autorilor infracțiunii principale;*
 - (c) *cunoașterea, intenția sau motivația necesară ca element al uneia dintre infracțiunile prevăzute în acest alineat se poate deduce din circumstanțele obiective ale faptei.*
3. *Fiecare parte poate să adopte măsurile pe care le consideră necesare pentru a conferi, în baza dreptului său intern, caracterul de infracțiune tuturor sau unei părți din faptele prevăzute la alin. 1 în unul sau în toate cazurile următoare, când autorul:*
 - (a) *trebuia să prezume că bunul constituie un produs al infracțiunii;*
 - (b) *a acționat în scop lucrativ (profitabil);*
 - (c) *a acționat pentru a facilita continuarea unei activități infracționale.*

4. ...

Decizia-cadru a Consiliului 2002/629/JAI din 19 iulie 2002 privind combaterea traficului de persoane (JO K 203, 1.8.2002, p. 1), care prevede următoarele:

Articolul 1

Infracțiuni legate de traficul de persoane în scopul exploatării muncii lor sau a exploatării sexuale

1. *Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a acționa astfel încât următoarele acțiuni să fie pasibile de pedeapsă:
racolarea, transportul, transferul, cazarea, primirea ulterioară a unei persoane, inclusiv trecerea sau transferul controlului exercitat asupra acesteia:
(a) atunci când se face uz de constrângere, de forță sau de amenințări, inclusiv răpirea,
sau
(b) atunci când se face uz de înșelăciune sau de fraudă, sau
(c) atunci când există abuz de autoritate sau de o situație de vulnerabilitate, astfel încât persoana nu are o altă alternativă reală și acceptabilă decât de a se supune acestui abuz, sau
(d) atunci când se oferă sau se primesc renumerații sau avantaje pentru a se obține consimțământul unei persoane care are autoritate asupra alteia, în scopul exploatării muncii sau serviciilor acestei persoane, inclusiv sub formă, cel puțin, de prestare de muncă sau de servicii forțate sau obligatorii, de sclavie sau de practici similare sclaviei sau de servitute sau în scopul exploatării prostituției altuia și a altor forme de exploatare sexuală, inclusiv pentru pornografie.*
2. *Consimțământul unei victime a traficului de persoane la exploatarea intenționată sau efectivă este irelevant atunci când a fost folosit oricare din mijloacele prevăzute la alineatul (1).*
3. *Când acțiunile prevăzute la alineatul (1) se referă la un copil, se pedepsesc ca o infracțiune de trafic de persoane, chiar dacă nu a fost folosit nici unul din mijloacele prevăzute la alineatul (1).*
4. *În sensul prezentei decizii-cadru, prin „copil” se înțelege orice persoană în vârstă de mai puțin de 18 ani.*

Articolul 2

Instigarea, participarea, complicitatea și tentativa

Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a pedepsi instigarea, participarea, complicitatea sau tentativa la infracțiunile prevăzute la articolul 1.

Decizia-cadru a Consiliului 2002/946/JAI din 28 noiembrie 2002 privind consolidarea cadrului penal pentru a preveni facilitarea intrării, tranzitului și șederii neautorizate (JO L 328, 5.12.2002, p. 1), care, în ceea ce privește infracțiunile incluse în domeniul său de aplicare, se referă la **Directiva 2002/90/CE a Consiliului, din 28 noiembrie 2002, de definire a facilitării intrării, tranzitului și șederii neautorizate, după cum urmează:**

Articolul 1

Sancțiuni

1. Fiecare stat membru adoptă sancțiuni adecvate aplicabile:
 - (a) oricărei persoane care ajută în mod conștient o persoană care nu este resortisantă a unui stat membru să intre pe teritoriul unui stat membru sau să tranziteze pe teritoriul respectiv, încălcând legislația statului în cauză cu privire la intrarea sau tranzitul străinilor;
 - (b) oricărei persoane care ajută în mod conștient, în scop lucrativ, o persoană care nu este resortisantă a unui stat membru să domicilieze pe teritoriul unui stat membru, încălcând legislația statului respectiv cu privire la șederea străinilor.
2. Fiecare stat membru poate decide să nu impună sancțiuni în cazul conduitei definite la alineatul (1) litera (a), aplicând propria legislație și practică internă, în cazul în care comportamentul respectiv are ca scop acordarea de ajutor umanitar persoanei în cauză.

Articolul 2

Instigarea, participarea și tentativa

Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a se asigura că sancțiunile prevăzute la articolul 1 se aplică, de asemenea, oricărei persoane care:

- (a) este instigatoare,
- (b) este complice, sau
- (c) comite o tentativă

la una dintre faptele ilicite menționate în articolul 1 alineatul (1) litera (a) sau (b).

Decizia-cadru 2004/68/JAI a Consiliului din 22 decembrie 2003 privind combaterea exploatării sexuale a copiilor și a pornografiei infantile (JO L 13, 20.1.2004, p. 44), care prevede următoarele:

Articolul 1

Definiții

În sensul prezentei decizii-cadru:

- (a) „copil” înseamnă orice persoană având o vârstă mai mică de 18 ani;
- (b) „pornografie infantilă” înseamnă orice material pornografic reprezentând în mod vizual:
 - (i) un copil care participă în mod real la un comportament sexual explicit sau se dedă la un asemenea comportament, inclusiv expunerea obscenă a părților genitale sau a regiunii pubiene a unui copil; sau
 - (ii) o persoană reală care pare a fi un copil și care participă sau se dedă la comportamentul prevăzut la punctul (i); sau
 - (iii) imagini realiste ale unui copil care nu există și care participă sau se dedă la comportamentul prevăzut la punctul (i);

- (c) „sistem informatic” înseamnă orice dispozitiv sau ansamblu de dispozitive interconectate sau asemănătoare, din care unul sau mai multe elemente asigură, prin executarea unui program, o prelucrare automată de date,
- (d)

Articolul 2

Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru ca următoarele acte deliberate să fie pedepsite:

- (a) constrângerea unui copil să practice prostituția sau să participe la spectacole pornografice sau de a obține un avantaj din aceasta sau de a profita sau a exploata un copil în orice alt fel în acest scop;
- (b) recrutarea unui copil pentru ca acesta să practice prostituția sau să participe la spectacole pornografice;
- (c) practicarea unor activități sexuale cu un copil, recurgând la unul din următoarele mijloace:
 - (i) oferind bani sau alte forme de remunerație sau de plată pentru activitățile sexuale pe care le practică copilul; sau
 - (ii) abuzând de o poziție recunoscută de încredere, de autoritate sau de influență asupra unui copil.

Articolul 3

Infracțiuni referitoare la pornografia infantilă

1. Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru ca următoarele acte deliberate, care implică sau nu folosirea unui sistem informatic, să fie pedepsite atunci când nu pot fi justificate:
 - (a) producerea de pornografie infantilă;
 - (b) distribuirea, difuzarea sau transmiterea de pornografie infantilă;
 - (c) faptul de a oferi sau de a pune la dispoziție pornografie infantilă;
 - (d) achiziționarea sau deținerea de pornografie infantilă.
2. Un stat membru poate exonera de răspundere penală actele având legătură cu pornografia infantilă:
 - (a) prevăzută la articolul 1 litera (b) punctul (ii), în care o persoană reală care părea a fi un copil are în realitate 18 ani sau mai mult la data reprezentării;
 - (b) prevăzută la articolul 1 litera (b) punctele (i) și (ii), în care, fiind vorba despre producere și deținere, imagini cu copii care au împlinit vârsta majoratului sexual sunt produse și deținute cu acordul lor și numai pentru uzul lor privat. Chiar și atunci când s-a stabilit existența consimțământului, acesta nu va fi recunoscut drept valabil dacă, de exemplu, autorul infracțiunii a profitat de vârsta sa superioară, de maturitatea, de poziția, de statutul, de experiența sau de starea de dependență în care se găsea victima față de el pentru a obține acest consimțământ.
 - (c) prevăzută la articolul 1 litera (b) punctul (iii), în cazul în care se stabilește că materialul pornografic este produs și deținut de producător numai pentru uzul

său privat, în măsura în care nici un material pornografic infantil prevăzut la articolul 1 litera (b) punctele (i) și (ii) nu a fost folosit în scopul producerii și cu condiția ca această acțiune să nu implice nici un risc al difuzării materialului.

Articolul 4

Instigarea, participarea, complicitatea și tentativa

1. Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a pedepsi instigarea sau complicitatea la săvârșirea uneia din infracțiunile prevăzute la articolele 2 și 3.
2. Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a pedepsi tentativa la săvârșirea uneia din infracțiunile prevăzute la articolul 2 și la articolul 3 alineatul (1) literele (a) și (b).

Decizia-cadru 2004/757/JAI a Consiliului din 25 octombrie 2004 de stabilire a dispozițiilor minime privind elementele constitutive ale infracțiunilor și sancțiunile aplicabile în domeniul traficului ilicit de droguri (JO L 335, 11.11.2004, p. 8), care include următoarele dispoziții relevante:

Articolul 1

Definiții

În sensul prezentei decizii-cadru:

1. „drog”: înseamnă oricare dintre substanțele reglementate de următoarele convenții ale Organizației Națiunilor Unite:
 - (a) Convenția unică privind stupefiantele din 1961 (astfel cum a fost modificată prin Protocolul din 1972);
 - (b) Convenția de la Viena din 1971 privind substanțele psihotrope. Sunt incluse, de asemenea, substanțele supuse controlului în conformitate cu Acțiunea Comună 97/396/JAI din 16 iunie 1997 privind schimbul de informații, evaluarea riscurilor și controlul noilor droguri sintetice (1);
2. „precursori”: înseamnă oricare dintre substanțele menționate de legislația comunitară ca punând în aplicare obligațiile care rezultă din articolul 12 din Convenția împotriva traficului ilicit de stupefiante și substanțe psihotrope din 20 decembrie 1988 a Organizației Națiunilor Unite;
3.

Articolul 2

Infracțiuni care au legătură cu traficul de droguri și de precursori

1. Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a garanta că următoarele fapte intenționate sunt pedepsite atunci când sunt săvârșite fără drept:
 - (a) producerea, fabricarea, extragerea, prepararea, oferirea, comercializarea, distribuirea, vânzarea, livrarea în orice condiții, intermedierea, expedierea, expedierea în regim de tranzit, transportul, importul sau exportul de droguri;
 - (b) cultivarea macului opiaceu, a arbustului de coca sau a canabisului;
 - (c) deținerea sau achiziția de droguri în vederea desfășurării uneia dintre activitățile menționate la litera (a);

- (d) *producerea, transportul sau distribuirea precursorilor, cunoscând faptul că aceștia urmează a fi utilizați la sau pentru producerea sau fabricarea ilicită de droguri.*
2. *Faptele menționate la alineatul (1) nu sunt incluse în domeniul de aplicare al prezentei decizii-cadru în cazul în care sunt săvârșite exclusiv pentru consumul personal al autorilor acestora, astfel cum este definit de legislația internă.*

Articolul 3

Instigarea, participarea, complicitatea și tentativa

1. *Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a fi considerate infracțiuni instigarea, complicitatea sau tentativa la săvârșirea uneia dintre infracțiunile menționate la articolul 2.*
2. *Un stat membru poate exonera de răspundere penală tentativa de oferire sau de preparare a drogurilor menționate la articolul 2 alineatul (1) litera (a) și tentativa de posesie de droguri menționată la articolul 2 alineatul (1) litera (c).*

2.2. Infracțiuni reglementate de Decizia-cadru privind combaterea terorismului

Decizia-cadru a Consiliului 2002/475/JAI din 13 iunie 2002 privind combaterea terorismului (JO L 164, 22.06.2002, p. 3) include următoarele dispoziții relevante privind infracțiunile incluse în domeniul său de aplicare:

Articolul 1

Infracțiuni teroriste și drepturi și principii fundamentale

1. *Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a fi considerate infracțiuni teroriste actele intenționate prevăzute la literele (a)-(i), astfel cum sunt definite ca infracțiuni în dreptul intern, care, prin natura sau contextul lor, pot aduce atingere gravă unei țări sau unei organizații internaționale, atunci când sunt săvârșite cu scopul:*
- *de a intimida grav o populație sau*
 - *de a constrânge nelegitim puterile publice sau o organizație internațională să îndeplinească sau să se abțină de la a îndeplini un act oarecare sau*
 - *de a destabiliza grav sau de a distruge structurile politice fundamentale, constituționale, economice sau sociale ale unei țări sau organizații internaționale:*
 - (a) *atingerile aduse vieții unei persoane care pot cauza moartea;*
 - (b) *atingerile grave ale integrității fizice a unei persoane;*
 - (c) *răpirea sau luarea de ostatici;*
 - (d) *faptul de a cauza distrugerii masive unei instalații guvernamentale sau publice, unui sistem de transport, unei infrastructuri, inclusiv unui sistem informatic, unei platforme fixe situate pe platoul continental, unui loc public sau unei proprietăți private, susceptibile să pună în pericol vieți umane sau să producă pierderi economice considerabile;*

- (e) *capturarea de aeronave și de nave sau de alte mijloace de transport colective de pasageri sau de mărfuri;*
- (f) *fabricarea, posesia, achiziționarea, transportul, furnizarea sau utilizarea de arme de foc, de explozibili, de arme nucleare, biologice și chimice, precum și, în ceea ce privește armele biologice și chimice, cercetarea și dezvoltarea;*
- (g) *eliberarea de substanțe periculoase sau provocarea de incendii, inundații sau explozii, care ar avea drept efect punerea în pericol a vieților umane;*
- (h) *perturbarea sau întreruperea aprovizionării cu apă, electricitate sau orice altă resursă naturală fundamentală, care ar avea drept efect punerea în pericol a vieților umane;*
- (i) *amenințarea de a înlăptui unul dintre comportamentele enumerate la literele (a)-(h).*

2.

Articolul 2

Infracțiuni referitoare la un grup terorist

1. *În înțelesul prezentei decizii-cadru, prin „grup terorist“ se înțelege: asocierea structurată a mai mult de două persoane, stabilită în timp și care acționează concertat în vederea săvârșirii de infracțiuni teroriste. Termenul „asociere structurată” desemnează o asociație care nu s-a constituit la întâmplare pentru a săvârși imediat o infracțiune și care nu are în mod necesar roluri formal definite pentru membrii săi, continuitate în compoziție sau structură elaborată.*
2. *Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a asigura pedepsirea următoarelor acte intenționate:*
 - (a) *conducerea unui grup terorist;*
 - (b) *participarea la activitățile unui grup terorist, inclusiv prin furnizarea de informații sau de mijloace materiale sau prin orice formă de finanțare a activităților sale, având cunoștință că această participare va contribui la activitățile criminale ale grupului terorist.*

Articolul 3

Infracțiuni în legătură cu activitățile teroriste

Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a asigura că următoarele fapte săvârșite cu intenție sunt incluse în categoria infracțiunilor în legătură cu activitățile teroriste:

- (a) *furt calificat săvârșit în vederea săvârșirii uneia dintre infracțiunile enumerate la articolul 1 alineatul (1);*
- (b) *șantaj în vederea comiterii uneia dintre infracțiunile enumerate la articolul 1 alineatul (1);*
- (c) *falsificarea documentelor administrative în vederea săvârșirii uneia dintre infracțiunile enumerate la articolul 1 alineatul (1) literele (a)-(h), precum și la articolul 2 alineatul (2) litera (b).*

Articolul 4

Instigare, complicitate, tentativă

1. *Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a asigura sancționarea complicității la săvârșirea unei infracțiuni prevăzute la articolul 1 alineatul (1) și la articolele 2 sau 3.-{}*
2. *Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a asigura sancționarea tentativei de săvârșire a unei infracțiuni prevăzute la articolul 1 alineatul (1) și la articolul 3 alineatul (2) literele (d)-(f), cu excepția posesiei prevăzute la articolul 1 alineatul (1) litera (f) și a infracțiunii prevăzute la articolul 1 alineatul (1) litera (i).*

2.3. Minimum al pedepselor reglementate de lege

Infracțiunile diferite de spălarea banilor sunt incluse în domeniul de aplicare al prezentei decizii-cadru doar dacă sunt pedepsite conform legislației statelor membre cu o pedeapsă maximă de cel puțin cinci, până la 10 ani de închisoare.

În cazul spălării banilor, acest quantum maxim al pedepsei este redus la cel puțin 4 ani de închisoare.

2.4. Câștigurile financiare

În orice caz, infracțiunile trebuie să fie de natură să ducă la obținerea unor câștiguri financiare, indiferent dacă se obțin sau nu produse financiare ale infracțiunii. Deoarece această dispoziție a deciziei-cadru nu distinge între beneficiarii unui posibil câștig financiar, acesta poate fi obținut de infractor sau de o terță persoană. Se va considera câștig financiar orice formă de sporire efectivă a bunurilor infractorului sau ale unei terțe părți.

3. Standardele legale minime pe care trebuie să le adopte statele membre

Statele membre sunt obligate să adopte standarde legislative minime pentru a permite confiscarea în cel puțin una din următoarele circumstanțe:

Art 3 (2)(a): în cazul în care o instanță națională este convinsă pe deplin, pe baza unor fapte specifice, că bunurile respective sunt rezultatul unor activități infracționale desfășurate de persoana condamnată în cursul unei perioade anterioare condamnării pentru infracțiunea prevăzută la alineatul (1) care este considerată rezonabilă de către instanță, având în vedere împrejurările cauzei, sau, alternativ,

Art 3 (2)(b): în cazul în care o instanță națională este convinsă pe deplin, pe baza unor fapte specifice, că bunurile respective sunt rezultatul unor activități infracționale desfășurate de persoana condamnată în cursul unei perioade anterioare condamnării pentru infracțiunea prevăzută la alineatul (1) care este considerată rezonabilă de către instanță, având în vedere împrejurările cauzei, sau, alternativ,

Art 3 (2)(c): (c) în cazul în care se stabilește că valoarea bunurilor este disproporționată în raport cu veniturile legale ale persoanei condamnate și o instanță națională este convinsă pe deplin, pe baza unor fapte specifice, că bunurile respective sunt rezultatul unor activități infracționale desfășurate de persoana condamnată.

În orice caz, confiscarea implică o convingere deplină că bunurile sau produsele sunt obținute în urma comiterii unei infracțiuni în sensul prezentei decizii-cadru. Inversarea sarcinii probei

în ceea ce privește sursa bunurilor sau produselor în cauză nu este necesară conform deciziei-cadru.

Pentru a spori domeniul de aplicare al confiscării în acest cazuri, decizia-cadru mai prevede și că fiecare stat membru trebuie să aibă în vedere luarea măsurilor necesare pentru a-i permite să confişte bunurile obținute de asociații persoanei respective și a bunurilor transferate unei persoane juridice asupra căreia persoana respectivă exercită, fie acționând de una singură, fie în colaborare cu asociații săi, o influență determinantă. Aceste dispoziții sunt valabile și în cazul în care persoana respectivă primește o parte importantă din veniturile persoanei juridice [articolul 3(3)]. Deși această dispoziție nu implică o obligație de aplicare a legislației, ea vizează măsuri legislative suplimentare care trebuie luate de statele membre.

Statele membre pot recurge și la alte proceduri decât cele penale pentru a-l depozeda pe autor de respectivele bunuri.

V Căi de atac

Fiecare stat membru va lua măsurile necesare pentru a asigura că părțile afectate au la dispoziție căi de atac eficiente pentru apărarea drepturilor lor (articolul 4). Această obligație impusă statelor membre este în conformitate cu articolul 13 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, care garantează tuturor persoanelor ale căror drepturi și libertăți acordate în sensul convenției sunt încălcate că au la dispoziție căi de atac eficiente în fața unei autorități naționale.

VI Garanții

Articolul 5 prevede că prezenta decizie-cadru nu are ca efect modificarea obligației de respectare a drepturilor fundamentale și a principiilor fundamentale, inclusiv în ce privește prezumția de nevinovăție, astfel cum sunt consacrate la articolul 6 din Tratatul privind Uniunea Europeană, care prevede că Uniunea Europeană este întemeiată pe baza principiilor libertății, democrației, respectării drepturilor omului și libertăților fundamentale și statului de drept. În principiu, prezenta decizie-cadru trebuie luată în considerare în cadrul drepturilor fundamentale garantate de Convenția Europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și protocoalele la această convenție.-{ }-

VII Punerea în aplicare

Articolul 6 prevede că statele membre trebuie să ia măsurile necesare aducerii la îndeplinire a prezentei decizii-cadru până la 15 martie 2007 și să transmită Secretariatului General al Consiliului și Comisiei, până la 15 martie 2007, textele dispozițiilor care transpun în dreptul intern obligațiile care decurg din prezenta decizie-cadru.

1. Aplicarea în Austria

Austria a transpus deja dispozițiile prezentei decizii-cadru în legislația națională.

Art. 2 este în conformitate cu art. 1 (a) din Decizia-cadru a **Consiliului 2001/500/JAI din 26 iunie 2001 privind spălarea banilor, identificarea, urmărirea, indisponibilizarea, sechestrarea și confiscarea instrumentelor și produselor infracțiunii, care a fost deja transpusă.**

Obligația care derivă din articolul 3 nu necesită luarea unor măsuri legislative, deoarece articolele 20 și 20b ale Codului penal al Austriei au îndeplinit deja dispozițiile acestui articol din decizia-cadru. Aceste dispoziții se referă la condițiile preliminare pentru confiscarea produselor infracțiunilor (art. 20) și confiscarea bunurilor aflate la dispoziția unei organizații criminale sau asociații teroriste sau care constituie un mijloc de finanțare a activităților teroriste (art. 20 b).

Confiscarea profiturilor

§ 20.

(1) *O persoană:*

1. *care a comis o faptă care este pedepsită conform legii, astfel obținând avantaje financiare, sau*
2. *care a primit avantaje financiare pentru comiterea unei fapte care se pedepsește conform legii*

va fi condamnată la plata unei sume egală cu avantajul obținut ilegal. Dacă nu se poate determina dimensiunea beneficiului financiar, sau dacă se poate determina doar cu eforturi neproporționale, instanța va stabili după propriile convingeri suma care urmează să fie confiscată.

(2) *Dacă:*

1. *un infractor a continuat să comită o infracțiune sau a comis infracțiunea respectivă în mod repetat (§ 17), obținând astfel avantaje financiare prin comiterea infracțiunii sau pentru comiterea infracțiunii și*
2. *persoana în cauză a acumulat beneficii financiare suplimentare în relație directă cu durata comiterii infracțiunii, astfel încât există motive să se creadă că aceste beneficii au fost obținute de pe urma comiterii mai multor infracțiuni de același tip iar persoana nu poate aduce instanței suficiente dovezi privind originea legală a beneficiului financiar,*

atunci acesta va fi luat în considerare la stabilirea sumei de confiscat. Un infractor care a acumulat beneficii financiare suplimentare în relație directă cu perioada de timp în care a fost membru/ă a/al unei organizații criminale (§ 278a) sau asocieri teroriste (§ 278b), despre care există motive să se creadă că au fost obținute de pe urma comiterii unor fapte pedepsite conform legii și nu se poate dovedi originea legală a acestor beneficii, atunci infractorul va fi condamnat la plata unei sume de bani care va fi stabilită de instanță.

- (4) *O persoană care s-a îmbogățit prin comiterea de către altă persoană a unei fapte pedepsite conform legii sau prin obținerea unui beneficiu financiar pentru comiterea acelei fapte va fi condamnată la plata unei sume egale cu beneficiul financiar astfel obținut. Dacă beneficiul financiar a revenit unei persoane juridice sau asociații, atunci aceasta va fi condamnată.*
- (5) *Dacă persoana care a obținut beneficiul financiar a decedat sau dacă persoana juridică sau asociația care a obținut beneficiul financiar nu mai există, atunci beneficiul va fi confiscat de la succesorul legal, dacă acest beneficiu mai exista încă la momentul succesiunii.*

- (6) *Dacă beneficiul financiar a venit mai multor persoane, atunci acestea vor fi condamnate în funcție de cota-parte care i-a venit fiecăreia. Dacă nu se poate stabili cota-parte, atunci va fi stabilită de instanța judecătorească.*

Confiscarea

§ 20b.

- (1) *Bunurile aflate la dispoziția unei organizații criminale (§ 278a) sau asociații teroriste (§ 278b), sau care au fost puse la dispoziția sau colectate pentru finanțarea actelor de terorism (§ 278d) vor fi declarate confiscate.*
- (2) *Bunurile care au rezultat în urma comiterii unei fapte care se pedepsește conform legii vor fi declarate confiscate dacă acea faptă în urma comiterii căreia au rezultat este pedepsită și conform legislației statului în care a fost comisă fapta, dar nu constituie o infracțiune conform § 62 - § 65 din Codul penal al Austriei.*

Infracțiunile menționate în art. 20 și 20b din Codul penal al Austriei se referă în principiu la Decizia-cadru privind combaterea terorismului (a se vedea IV.2.2.) și la Acțiunea Comună privind incriminarea participării la o organizație criminală (a se vedea IV.2.1.1.), ale cărei articole au fost transpuse, printre altele, prin articolele 278a, 278b și 278d din legislația austriacă.

Art. 4: Căile de atac împotriva hotărârilor de reținere sau confiscare a produselor infracțiunilor sunt stipulate în articolele 443 până la 445a din Codul penal al Austriei.

VIII Aplicarea în alte state membre

Ultimul raport publicat de Comisie, din 17 decembrie 2007, arată că prezenta decizie-cadru a fost aplicată în zece state membre (BE, CZ, DE, DK, EE, FI, FR, HU, NL, PL) aproape integral, cu excepția, în multe cazuri, a articolului 1 și în unele cazuri a anumitor dispoziții minore în comparație cu spiritul general al deciziei-cadru, iar șase state membre (BG, IE, LT, MT, RO, SE) au transpus parțial decizia-cadru. Cinci state membre (EL, IT, LV, LU, PT) au declarat că actele lor legislative respective sunt în curs de elaborare. În sfârșit, 6 state membre (AT, CY, ES, SK, SI, UK) nu au comunicat încă măsurile lor naționale Comisiei. În ceea ce privește Austria, legislația în vigoare trebuie considerată o transpunere suficientă a prezentei decizii-cadru (a se vedea VII.1.).

Articolul 1 – Definiții

Articolul 1 din decizia-cadru definește noțiunile de: „produs”, „bun”, „instrument”, „confiscare” și „persoană juridică”. Acești termeni sunt esențiali, deoarece aceștia constituie tot atâtea repere în textele transpuse care garantează faptul că se utilizează și sunt vizate noțiuni de aceeași natură și de același sens.

Anumite state membre (BG, CZ, FR, HU, LT, MT, SE) au furnizat elemente, câteodată parțiale, privind transpunerea acestui articol. Altele nu au semnalat nimic (DE, DK, EE, FI, NL, PL). Unele state membre au subliniat că nu este necesar să se țină seama de anumite definiții, deoarece, chiar dacă acestea nu figurează în legislația lor internă, acestea sunt cunoscute și nu pun probleme de ambiguitate (FR, HU, IE, MT). Din punctul de vedere al Comisiei, este important ca aceste definiții să fie introduse în legislația națională, acest lucru fiind foarte util pentru a clarifica modul în care aceste noțiuni sunt luate în considerare în legislația națională. În absența unor astfel de informații, este câteodată dificil, sau chiar

imposibil, pentru Comisie, de a avea certitudinea că aceste dispoziții din decizia-cadru au fost corect transpuse.

Articolul 2 – Confiscarea de bază

Articolul 2 constituie dispoziția de bază. Alineatul (1) introduce obligația pentru statele membre de a permite confiscarea, în totalitate sau în parte, a instrumentelor și a produselor care sunt rezultatul unor infracțiuni, care se pedepesc cu o pedeapsă privativă de libertate cu o durată mai mare de un an, sau a bunurilor de o valoare corespunzătoare acestor produse. Acest prag a fost deja menținut în Decizia-cadru 2001/500/JAI a Consiliului, citată anterior. Cu toate acestea, s-a eliminat posibilitatea de a menține rezerve în ceea ce privește confiscarea în cazul infracțiunilor fiscale.

Articolul 2 alineatul (1) este dispoziția care a întâmpinat cele mai puține dificultăți de punere în aplicare în statele membre. Se pare că anumite state membre nu prevedeau decât parțial confiscarea, în funcție de natura acesteia. Treisprezece state membre au transpus integral acest element (BE, BG, CZ, DE, DK, EE, FI, LU, LT, MT, NL, PL, SE).

IE pregătește măsuri pentru a se conforma în totalitate cu articolul 2 alineatul (1). Pentru aplicarea articolului 2, LT face referire la procedura privind indisponibilizarea activelor. FR a declarat că, în conformitate cu considerentul 11 (respectul principiilor fundamentale proprii unui stat membru), delictele de presă nu pot antrena măsuri de confiscare în Franța.

Se remarcă faptul că, în ceea ce privește nivelul pedepsei privative de libertate care determină pragul de la care confiscarea este obligatorie, statele membre (cel puțin BE, CZ, DE, DK, EE, LT, MT) nu prevăd un prag minim, aplicând măsura confiscării la toate infracțiunile.

În conformitate cu articolul 2 alineatul (2), anumite state membre prevăd pentru infracțiunile fiscale recursul la alte proceduri decât cele penale pentru a priva autorul de produsele infracțiunii (BE, BG, LT). Din textele transmise reiese că anumite state membre nu au transpus dispoziții în acest sens, pe baza deciziei-cadru. Cu toate acestea, acest lucru nu înseamnă că nu există alte tipuri de procedură în legislația națională a acestor state membre.

Articolul 3 – Confiscarea extinsă

Articolul 3 reprezintă adevărata valoare adăugată a acestei decizii-cadru, cu toate că a rămas sub nivelul ambițiilor propunerii inițiale. Într-adevăr, acesta vizează să garanteze că toate statele membre dispun, în materie de confiscare, de o reglementare în ceea ce privește originea activelor deținute de o persoană condamnată și recunoscută vinovată de o infracțiune legată de criminalitatea organizată. Acest articol introduce obligația statelor membre de a permite confiscarea, pe baza unuia dintre cele trei cazuri prevăzute la alineatul (2), în totalitate sau în parte, a bunurilor deținute, direct sau indirect, de către o persoană declarată vinovată de anumite infracțiuni.

Domeniul de aplicare – articolul 3 alineatul (1):

Pentru a lua în considerare cerințele de proporționalitate a pedepsei aplicate cu gravitatea infracțiunilor, decizia-cadru încadrează această obligație de a instaura posibilitatea unei confiscări extinse:

- pe de o parte, această obligație nu este prevăzută decât pentru o listă limitativă de infracțiuni armonizate, stabilită prin aplicarea a șase decizii-cadru (falsificarea monedei euro, spălarea de bani, traficul de persoane, imigrația ilicită, exploatarea sexuală și pornografia infantilă, traficul de droguri și terorismul) pentru care statele membre au

obligăția să prevadă pedepse privative de libertate maximele cu o durată de cel puțin de la 5 la 10 ani și cel puțin 4 ani în materie de spălare de bani;

- pe de altă parte, cu excepția faptelor de terorism, obligația de a prevedea posibilitatea confiscării extinse nu este impusă decât pentru infracțiunile comise în cadrul unei organizații criminale.

Trebuie precizat că obligația de a prevedea posibilitatea confiscării extinse nu există decât dacă infracțiunea este de natură a genera beneficii.

În general, statele membre prevăd dispoziții speciale de confiscare extinsă cel puțin în sfera celor șase decizii-cadru menționate anterior și a luptei împotriva terorismului. Într-adevăr, infracțiunile din aceste decizii-cadru sunt considerate, în general, ca suficient de grave pentru a justifica măsuri speciale. În ceea ce privește nivelul pedepsei care determină pragul obligatoriu de punere în aplicare a măsurii de confiscare, în legătură cu care se face distincția între faptele care constituie spălare de bani sau nu, se constată că majoritatea statelor membre nu operează această distincție. În cele din urmă, în ceea ce privește cerința ca decizia-cadru să se aplice cel puțin în cazul în care infracțiunile sunt de natură să genereze beneficii, se constată că foarte multe state membre nu au preluat această condiție, oferind o mai mare flexibilitate punerii în aplicare a deciziei-cadru.

Unele state membre aplică măsura confiscării extinse fără a fi necesar ca infracțiunile să aibă sistematic legătură cu cadrul unei organizații criminale (BG, DE, EE, FI, FR). Acesta pare să fie și cazul PL. Statele membre care au declarat că au transpus în totalitate acest domeniu de aplicare al deciziei-cadru sunt BE, BG, CZ, DK, FR. Din documentul furnizat de LT, nu rezultă măsuri care ar putea fi asimilate uneia dintre cele prevăzute în decizia-cadru. DE nu a transpus dispozițiile privind anumite infracțiuni legate de pornografia infantilă. Anumite state membre nu au transpus decât o parte a domeniului de aplicare a deciziei-cadru (EE, FI).

Măsuri necesare – articolul 3 alineatul (2)

Se pare că punerea în aplicare a articolului 3 alineatul (2) a ridicat cele mai multe dificultăți. Acestea sunt legate, în principal, de tradițiile juridice și de principiile fundamentale, în special legate de administrarea sarcinii probei, legătura care este în mod obișnuit impusă între infracțiunea care conduce la condamnare și ceea ce este confiscat, dreptul la un proces echitabil, dar și proporționalitatea între pedeapsă și faptele imputate. În același timp, anumite state membre depășesc cadrul deciziei, prevăzând posibilitatea instanțelor de a pronunța o pedeapsă de confiscare, în totalitate sau în parte, a bunurilor persoanei condamnate, fără a trebui să se demonstreze că acestea provin din activități infracționale.

Măsura confiscării extinse, care trebuie adoptată de statele membre, trebuie să fie cel puțin una dintre cele trei prevăzute la articolul 3 alineatul (2) literele (a), (b) și respectiv (c). În toate cazurile, aceasta permite confiscarea bunurilor provenind din activități infracționale care nu au legătură directă cu infracțiunea pentru care persoana este condamnată, mai exact, nu există o legătură între infracțiunea care conduce la condamnare și bunurile care sunt confiscate, nici în ceea ce privește natura bunurilor, nici în ceea ce privește valoarea acestora. Este vorba de un principiu al confiscării extinse a bunurilor condamnatului. Litera (a) vizează bunurile respective în cazul în care acestea provin din activități efectuate într-o perioadă anterioară condamnării, în timp ce litera (b) vizează bunurile care provin din activități „similare”. În ceea ce privește litera (c), aceasta vizează disproporția dintre valoarea bunurilor și nivelul venitului legal al persoanei condamnate.

Ținând seama de diversitatea măsurilor luate în statele membre, definite în funcție de sistemul lor juridic și caracterizate de construcții juridice care nu corespund întotdeauna aceleiași arhitecturi, este de multe ori dificil de a determina (cel puțin) cu care dintre aceste măsuri este conformă legislația fiecărui stat membru, cu excepția cazului în care statul a precizat acest lucru. Sintetizând:

- BG, DE, FI și PL acoperă, direct sau indirect, măsurile prevăzute la litera (a);
- EE acoperă, direct sau indirect, măsura prevăzută la litera (c);
- CZ, FR, DK și NL acoperă, direct sau indirect, măsurile prevăzute la literele (a), (b) și (c);
- BE, BG acoperă, direct sau indirect, măsurile prevăzute la literele (a) și (b).
- LU, IE și IT pregătesc o reformă care vizează introducerea unor atribuții sporite de confiscare. Cel puțin trei state membre (BG, CZ, FR) prevăd confiscarea bunurilor, în totalitate sau în parte, în temeiul unei pedepse, împotriva persoanei condamnate, indiferent de justificarea provenienței infracționale a bunurilor, pentru toate sau o parte a infracțiunilor din domeniul de aplicare al deciziei.

Domeniul de aplicare extins asupra terților – articolul 3 alineatul (3)

În ceea ce privește această dispoziție opțională, prevăzută de articolul 3 alineatul (3), rezultă că anumite state membre prevăd confiscarea bunurilor care pot „aparține” persoanei condamnate, dar a căror proprietate legală ar aparține unuia dintre asociații acestuia sau persoanei juridice asupra căreia acesta exercită o influență determinantă. Este vorba, în ceea ce privește integralitatea sau o parte a prevederilor, de cel puțin următoarele state membre: BE, BG, CZ, DK, EE, FI.

Procedura opțională de depozitare de bunuri, alta decât cea penală – articolul 3 alineatul (4)

Articolul 3 alineatul (4) prevede că statele membre pot recurge la alte proceduri decât cele penale pentru a-l depozita pe autor de bunuri. Acesta este cazul SE.

Din textele transmise rezultă că CZ, DE, BE, FR, EE, FI, BG, NL nu au prevăzut astfel de dispoziții. Acest lucru nu înseamnă că nu există alte tipuri de procedură în legislația națională a acestor state membre.

Articolele 4 și 5: Căi de atac și garanții

Drepturile persoanelor vizate de articolele 2 și 3 trebuie să fie protejate în statele membre prin căi de atac eficiente. Decizia-cadru nu poate afecta obligația de a respecta drepturile și principiile fundamentale.

Cele mai multe dintre statele membre nu au furnizat informații precise în legătură cu transpunerea obligațiilor care decurg din articolele 4 și 5. Prin urmare, Comisia nu poate aprecia măsura în care prevederile legislative naționale satisfac exigențele deciziei-cadru din acest punct de vedere. Având în vedere importanța căilor de atac în contextul respectării drepturilor și principiilor fundamentale, Comisia va continua să acorde o atenție deosebită transunerii acestor dispoziții în dreptul național.

IX Concluzii și critică

1. Generale

Pentru a descuraja activitățile de criminalitate organizată, este esențial ca infractorii să fie deposezați de produsele infracțiunii. Grupurile de criminalitate organizată construiesc rețele internaționale de mare anvergură și obțin profituri substanțiale din diferite activități cu caracter infracțional. Prin spălarea banilor, aceste produse sunt reinjectate în ciclul economic legal.

Eficacitatea sistemelor naționale de combatere a spălării banilor, precum și cooperarea internațională în acest domeniu sunt de maximă importanță. Cu toate acestea, chiar și în cazurile în care s-a reușit spălarea produselor infracțiunii, activele grupurilor de criminalitate organizată pot fi totuși identificate cu ajutorul informațiilor financiare furnizate de serviciile secrete și al investigațiilor, iar ulterior pot fi sechestrate și recuperate.

Confiscarea și recuperarea activelor deținute de infractori constituie un mod foarte eficient de a combate criminalitatea organizată, orientat în principal spre profit (Concluziile Consiliului pe probleme de justiție și afaceri interne din 12-13 iunie 2007, când Consiliul a invitat statele membre să *„intensifice eforturile cu privire la aspectele financiare ale investigațiilor și urmăririlor penale, de exemplu în ceea ce privește confiscarea activelor”*).

Confiscarea împiedică utilizarea averilor infractorilor ca sursă de finanțare pentru alte activități cu caracter infracțional, îndepărtează pericolul de a compromite încrederea în sistemele financiare și de a corupe societatea legitimă. Confiscarea are un caracter disuasiv deoarece întărește principiul potrivit căruia „criminalitatea nu aduce venituri”. (Un studiu privind comerțul ilicit de droguri realizat în 2007 de Ministerul de Interne al Marii Britanii a demonstrat că infractorii consideră confiscarea ca un serios factor disuasiv.). Aceasta ar putea ajuta la eliminarea modelelor negative oferite de infractori comunităților locale. În unele cazuri, măsurile de confiscare a produselor infracțiunii permit urmărirea factorilor de decizie din sânul organizațiilor criminale, care sunt rareori investigați și urmăriți penal.

2. Experiența practică

În prezent, cifra globală de cazuri de confiscare în Austria și în alte state membre ale UE este relativ mică, iar sumele recuperate din activitățile de criminalitate organizată sunt modeste, mai ales în comparație cu veniturile estimate ale grupurilor de criminalitate organizată. Confiscarea transfrontalieră este și mai restrânsă. Prin urmare, este indicată utilizarea mai intensă a procedurilor de confiscare.

3. Dificultățile curente ale cadrului judiciar comunitar

În prezent, la nivel național se aplică patru decizii-cadru comunitare în vederea asigurării unei abordări comune a confiscării. Trei dintre ele creează dificultăți în ceea ce privește punerea în aplicare.

3.1. Cadrul juridic existent și punerea în aplicare deficitară a acestuia

Decizia-cadru 2001/500/JAI din 25 iunie 2001 (Decizia-cadru a Consiliului 2001/500/JAI din 26 iunie 2001 privind spălarea banilor, identificarea, urmărirea, indisponibilizarea, sechestrarea și confiscarea instrumentelor și produselor infracțiunii, JO L 182, din 5.07.2001, p. 1) a armonizat reglementările din unele state membre cu privire la confiscare și pedepsele

penale pentru spălarea de bani. În general, această decizie este bine transpusă în majoritatea statelor membre.

Decizia-cadru 2003/577/JAI (Decizia-cadru 2003/577/JAI a Consiliului din 22 iulie 2003 privind executarea în Uniunea Europeană a ordinelor de indisponibilizare a bunurilor sau a probelor, JO L 196 din 2.08.2003, p. 45) aplică principiul recunoașterii reciproce a hotărârilor de indisponibilizare a bunurilor sau a probelor. În cazul acestei decizii-cadru, se înregistrează întârzieri semnificative în ceea ce privește transpunerea de către statele membre.

Există puține informații referitoare la aplicarea practică a dispozițiilor care ar trebui să asigure că bunurile sau probele localizate în statele membre pot fi înghețate pe baza unei hotărâri luate de o autoritate judiciară din alt stat membru și transmisă direct către autoritatea judiciară executantă printr-un certificat special. Se pare că certificatul care solicită executarea hotărârilor de indisponibilizare este destul de greu de completat și nu conține toate rubricile necesare. De aceea, autoritățile judiciare au tendința de a reveni la formularele standard de asistență judiciară reciprocă. Dacă această tendință continuă, înseamnă că decizia-cadru respectivă nu și-a atins pe deplin obiectivele.

Decizia-cadru 2005/212/JAI (Decizia-cadru a Consiliului 2005/212/JAI din 24 februarie 2005 privind confiscarea produselor, a instrumentelor și a bunurilor având legătură cu infracțiunea, JO L 68, 15.03.2005, p. 49) urmărește garantarea faptului că statele membre introduc norme eficiente privind confiscarea, inclusiv norme privind probațiunea în ceea ce privește sursa activelor în cauză. Raportul Comisiei privind punerea în aplicare din decembrie 2007 (în temeiul articolului 6 din Decizia-cadru a Consiliului din 24 februarie 2005 privind confiscarea produselor, a instrumentelor și a bunurilor având legătură cu infracțiunea [2005/212/JAI, COM (2007)805] a indicat că majoritatea statelor membre întârzie să instituie măsuri care să permită confiscarea la scară mai largă. Se pare că dispozițiile textului în cauză sunt neclare și duc la o transpunere fragmentară. Mai mult, decizia-cadru oferă criterii alternative pentru confiscarea extinsă. Este posibil ca aceasta să fi dus, de fapt, la restrângerea domeniului de aplicare al recunoașterii reciproce. Autoritățile naționale competente vor executa hotărâri de confiscare emise de alt stat membru numai dacă acestea au la bază același (aceleași) motiv(e) de confiscare ca cel(e) aplicate de statul membru care a primit hotărârea respectivă.

*Decizia-cadru 2006/783/JAI*⁸ (Decizia-cadru 2006/783/JAI din 6 octombrie 2006 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce pentru hotărârile de confiscare, JO L 328 din 24.11.2006, p. 59.) aplică principiul recunoașterii reciproce a hotărârilor de confiscare. Este necesară o mai bună coordonare între criteriile pentru confiscarea extinsă menționate anterior și dispozițiile privind recunoașterea reciprocă a hotărârilor de confiscare.

În temeiul acestor dispoziții, unul dintre motivele de nerecunoaștere sau de neexecutare a unei hotărâri de confiscare este acela că hotărârea nu intră sub incidența opțiunii (opțiunilor) menționate în Decizia-cadru 2005/212/JAI, adoptată de statul de executare în legislația sa națională.

Mai mult, Decizia-cadru 2006/783/JAI pare să fie aplicabilă numai hotărârilor de confiscare emise în cadrul unei acțiuni penale. Prin urmare, nu se aplică hotărârilor de indisponibilizare și confiscare care au la bază proceduri civile de confiscare sau proceduri bazate pe exercitarea extinsă a competențelor fiscale. Problema recunoașterii reciproce este foarte importantă, deoarece aceste proceduri sunt din ce în ce mai mult folosite, în special în țările common law, dovedindu-se instrumente foarte eficiente în combaterea produselor provenite din activități de criminalitate organizată. Este prematură o evaluare a întârzierilor în transpunerea acestei decizii-cadru în legislația națională.

În plus față de deciziile-cadru menționate anterior, *al doilea Protocol* (al doilea Protocol la Convenția privind protejarea intereselor financiare ale Comunităților Europene, încheiat în temeiul articolului K.3 din Tratatul privind Uniunea Europeană, JO C 221, 19.07.1997, p. 12) *la Convenția privind protejarea intereselor financiare ale Comunităților Europene*, care ar trebui să intre în vigoare până la sfârșitul anului 2008, prevede măsuri privind confiscarea, precum și cooperarea operațională dintre statele membre în lupta împotriva fraudei și a spălării banilor, inclusiv cooperarea privind confiscarea. *Propunerea de decizie-cadru privind mandatul european de obținere a probelor pentru strângerea de obiecte, documente și date în vederea utilizării lor în cadrul acțiunilor penale* [Propunere de decizie-cadru a Consiliului privind mandatul european de obținere a probelor pentru strângerea de obiecte, documente și date în vederea utilizării lor în cadrul acțiunilor penale, COM(2003) 688 final din 14.11.2003], care ar trebui adoptată formal până la sfârșitul anului 2008, prevede norme privind monitorizarea hotărârilor de indisponibilizare emise pe baza Deciziei-cadru 2003/577/JAI. Aceasta include, de asemenea, anumite dispoziții ale protocolului din 2001 la Convenția europeană cu privire la asistența judiciară reciprocă în materie penală (Actul Consiliului din 16 octombrie 2001 de elaborare, în temeiul articolului 34 din Tratatul privind Uniunea Europeană, a Convenției cu privire la asistența judiciară reciprocă în materie penală între statele membre ale Uniunii Europene, JO C 326, 21.11.2001).

3.2. Reformarea cadrului juridic comunitar

Raport al Comisiei în temeiul articolului 6 din Decizia-cadru a Consiliului din 24 februarie 2005 privind confiscarea produselor, a instrumentelor și a bunurilor având legătură cu infracțiunea (2005/212/JAI), COM (2007) 805. Unele dispoziții ale deciziilor-cadru nu sunt foarte clare, ceea ce are drept consecință transpunerea fragmentară în legislația națională. Lipsa de coordonare dintre criteriile pentru confiscarea extinsă, pe de o parte, și dispozițiile privind executarea hotărârilor de confiscare în alt stat membru, pe de altă parte, pot afecta în mod serios recunoașterea reciprocă. Există probleme serioase legate de recunoașterea reciprocă a hotărârilor de indisponibilizare și confiscare care au la bază proceduri civile de confiscare sau exercitarea extinsă a competențelor fiscale. [Propunere de decizie-cadru a Consiliului privind mandatul european de obținere a probelor pentru strângerea de obiecte, documente și date în vederea utilizării lor în cadrul acțiunilor penale, COM(2003) 688 final din 14.11.2003.] Având în vedere cele de mai sus, trebuie avută în vedere o reformare a cadrului juridic comunitar existent. O astfel de acțiune ar fi în conformitate cu politicile UE de simplificare și ameliorare a cadrului de reglementare și ar îmbunătăți claritatea și coerența textelor existente.

3.3. Argumente în favoarea unor dispoziții juridice suplimentare

Pe lângă reformarea cadrului juridic comunitar existent, Comisia va analiza posibilitatea de a extinde anumite concepte juridice și de a introduce noi norme, în vederea sporirii posibilităților de confiscare. Cu toate acestea, deoarece măsurile de confiscare (de exemplu, inversarea sarcinii probei) pot afecta drepturile fundamentale (cum ar fi dreptul de proprietate și dreptul la o cale de atac eficientă), este necesară o abordare echilibrată și trebuie asigurate măsuri de salvagardare corespunzătoare. Pe baza practicii din statele membre, ar putea fi luată în considerare analiza următoarelor idei.

3.3.1. Confiscare fără condamnare penală (confiscare civilă)

În majoritatea statelor membre, confiscarea este o sancțiune legată de o condamnare penală. Cu toate acestea, un nou instrument juridic ar putea prevedea cazuri în care se efectuează confiscarea fără să existe o condamnare penală anterioară, transpunând astfel Recomandarea 3 a GAFI (Recomandarea 3 din cele 40 de recomandări ale Grupului de acțiune financiară încurajează țările să ia în considerare luarea măsurilor de confiscare „fără a fi necesară o condamnare penală anterioară sau care impun autorului presupus al infracțiunii să demonstreze originea legală a bunurilor susceptibile de confiscare”) în legislația UE. De exemplu:

- (i) atunci când există suspiciunea că activele constituie produse ale unor infracțiuni grave, din cauza disproporției în raport cu veniturile declarate ale deținătorului și când acesta are în mod obișnuit contacte cu infractori cunoscuți. În această situație se poate iniția o acțiune în fața unei instanțe civile (care poate dispune confiscarea activelor) pe baza unei prezumții și a evaluării probabilităților ca activele să constituie produse ale infracțiunii. În aceste cazuri, sarcina probei se inversează, iar infractorul presupus trebuie să demonstreze originea legală a activelor;
- (ii) atunci când persoana suspectată de anumite infracțiuni grave a decedat, s-a sustras justiției o anumită perioadă de timp sau nu poate fi urmărită în justiție din alt motiv;
- (iii) în anumite cazuri, atunci când autoritățile vamale confiscă numerar, ca urmare a încălcării Regulamentului CE privind controlul numerarului la intrarea sau ieșirea din Comunitate [Regulamentul (CE) nr. 1889/2005 al Parlamentului European și al Consiliului privind controlul numerarului la intrarea sau ieșirea din Comunitate, JO L 309, 25.11.2005, p. 9]. O decizie administrativă poate permite autorităților să dețină sume mai mari de 10 000 de EUR, care nu au fost declarați la intrarea sau ieșirea din UE. Cu toate acestea, dacă sumele respective trebuie confiscate (de exemplu, ca produse din evaziune fiscală), în ultimă instanță este nevoie de o hotărâre judecătorească. Deoarece evaziunea fiscală nu face obiectul urmăririi în cadrul unei acțiuni penale în toate statele membre UE, acesta ar putea fi un alt caz de confiscare civilă.

3.3.2. Crearea unui nou tip de infracțiune pentru deținerea unor active „nejustificate”

În statele membre există sau coexistă diferite proceduri juridice (confiscare penală, confiscare civilă, exercitarea competențelor fiscale ale autorităților), toate având același obiectiv de a sechestra produsele infracțiunii. În anumite state membre, confiscarea nu se poate efectua în absența unei condamnări penale anterioare.

S-ar putea introduce un nou tip de infracțiune pentru deținerea unor active „nejustificate” pentru a combate produsele infracțiunii în cazurile în care activele nu sunt proporționale cu veniturile declarate ale deținătorului și când acesta are în mod obișnuit contacte cu infractori cunoscuți. Diferența față de situația de la punctul (i) de mai sus este aceea că acțiunea ar avea loc în fața unei instanțe penale, iar sarcina probei nu ar fi complet inversată. (Acest nou tip de infracțiune a fost introdus în Franța și se dovedește foarte eficient.)

3.3.3. Garantarea recunoașterii reciproce a hotărârilor de indisponibilizare și confiscare

O abordare alternativă constă în garantarea recunoașterii reciproce a hotărârilor străine de indisponibilizare și confiscare de către statele membre, chiar și atunci când aceste hotărâri au la bază proceduri care nu sunt aplicabile în statul membru de executare (de exemplu procedurile de confiscare civilă, procedurile bazate pe exercitarea extinsă a competențelor

fiscale). Cu toate acestea, trebuie admis faptul că astfel de cazuri de recunoaștere reciprocă pot necesita condiții suplimentare.

3.3.4. Extinderea sferei de aplicare a confiscării obligatorii

S-ar putea introduce confiscarea obligatorie după condamnare în cazul unor infracțiuni grave, de pe urma cărora grupurile de criminalitate organizată obțin profituri substanțiale.

Ca punct de plecare poate fi folosită lista infracțiunilor stabilită în decizia-cadru privind confiscarea extinsă, la care se pot adăuga și alte infracțiuni.

3.3.5. Garantarea îndeplinirii obligației de a furniza informații privind conturile bancare

O reformare ar putea oferi posibilitatea de a include în noul cadru juridic dispozițiile Protocolului 2001 deja menționat, care nu a fost încă ratificat de un număr suficient de țări și nu a intrat încă în vigoare. Protocolul stipulează că autoritățile statelor membre ar trebui să furnizeze detalii referitoare la conturile și operațiunile bancare ale persoanelor identificate și că nu pot invoca normele privind secretul bancar ca motiv de a refuza să coopereze în acest context. Aplicarea acestor dispoziții ar acorda un ajutor esențial urmăririi activelor în alte state membre. Înlocuirea protocolului în noul cadru juridic cu dispoziții privind confiscarea ar permite Comisiei să accelereze eforturile în vederea punerii în aplicare integrale a acestora.

4. Cooperarea între autoritățile naționale

Produsele infracțiunii sunt realizate din ce în ce mai mult în alte țări decât cele în care operează deja o organizație criminală sau în care are loc condamnarea penală. Aceasta face ca identificarea acestor produse și sechestrarea lor să fie mai dificile. Cooperarea dintre autoritățile naționale și un schimb rapid de informații sunt esențiale pentru a maximaliza posibilitățile de a confisca produsele infracțiunii.

4.1. Instituirea unor oficii naționale de recuperare a activelor

Oficiile de recuperare a activelor facilitează urmărirea activelor infractorilor, participă la procedurile de confiscare, asigură gestionarea adecvată a activelor sechestrate și au rolul de punct de contact central pentru activitățile de confiscare efectuate la nivel național.

În prezent, astfel de oficii nu există în toate statele membre ale UE [16 - veritabile oficii de recuperare a activelor există numai în Austria, Belgia, Estonia, Franța, Germania, Irlanda, Țările de Jos și Regatul Unit], iar unde există, diferă în mare măsură ca structură, competențe și practici. Cooperarea dintre autoritățile naționale în acest domeniu are loc în special prin intermediul rețelei CARIN (specialiști în aplicarea legii și experți judiciari în domeniul confiscării și recuperării activelor) (CARIN, sprijinită de Comisie și de Europol, are experți din 40 de țări, inclusiv 26 state membre ale UE). Obiectivele sale sunt schimbul de bune practici și îmbunătățirea cooperării dintre agenții cu privire la chestiunile transfrontaliere.

Pe baza succesului pe care l-a constituit CARIN, în decembrie 2007 a fost adoptată Decizia 2007/845/JAI a Consiliului privind cooperarea dintre oficiile de recuperare a creanțelor din statele membre (Decizia 2007/845/JAI a Consiliului din 6 decembrie 2007 privind cooperarea dintre oficiile de recuperare a creanțelor din statele membre în domeniul urmăririi și identificării produselor provenite din săvârșirea de infracțiuni sau a altor bunuri având legătură cu infracțiunile, JO L 332, 18.12.2007, p. 103). Obiectivul deciziei este să asigure că

fiecare stat membru înființează sau desemnează, până la 18 decembrie 2008, un oficiu național de recuperare a activelor care va avea rolul de punct de contact național pentru activitățile legate de confiscare. Prin intermediul unei cooperări consolidate, oficiile vor promova, în special, urmărirea cea mai rapidă a activelor rezultate din activități cu caracter infracțional pe teritoriul UE. În special oficiile de recuperare a activelor ar trebui să coopereze eficient cu serviciile secrete care furnizează informații financiare și cu autoritățile judiciare. În acest sens, ar trebui asigurată intensificarea formării destinate autorităților judiciare însărcinate cu urmărirea și confiscarea activelor.

4.2. Instituirea unor oficii eficiente de recuperare a activelor

Într-un interval scurt, statele membre ar trebui să decidă cele mai bune modalități practice de a institui oficii de recuperare a activelor la nivel național, competențele acestora de a urmări și îngheța eficient activele, precum și posibilitățile acestora de a face schimb de date.

Pentru a sprijini aceste eforturi, în martie 2008 a avut loc o conferință paneuropeană la nivel înalt referitoare la oficiile de recuperare a activelor (organizată de Europol și de guvernele Austriei și Belgiei și sprijinită de Comisia Europeană în cadrul programului de finanțare „Prevenirea și combaterea criminalității” [http://ec.europa.eu/justice_home/funding/isec/funding_isec_en.htm]).

Concluziile sale vor fi materializate prin promovarea schimbului celor mai bune practici și sprijinirea statelor membre la instituirea oficiilor de recuperare a activelor, în special prin organizarea, la cerere, a unor vizite la fața locului din partea unor experți omologi, în 2009 și 2010. Pe baza concluziilor și activității CARIN, cele mai relevante recomandări pentru instituirea unor oficii de recuperare a activelor eficiente sunt următoarele:

4.2.1. Structura oficiilor de recuperare a activelor

Oficiile de recuperare a activelor ar trebui să aibă o structură multidisciplinară, care să includă experții din domeniul aplicării legii, autoritățile judiciare, fiscale, de protecție socială, vamale și alte servicii relevante. Reprezentanții oficiilor ar trebui să-și poată exercita competențele obișnuite și să dezvăluie informații în cadrul oficiului fără să fie supuși obligației secretului profesional. Oficiile de recuperare a activelor ar trebui finanțate corespunzător și ar trebui să coordoneze, ca punct central, toate solicitările de asistență din partea altor țări. Ar trebui să centralizeze toate statisticile relevante privind indisponibilizarea și confiscarea activelor. În cazul în care oficiul de recuperare a activelor nu gestionează direct activele sechestrate, acesta ar trebui, cel puțin, să culegă informațiile privind activele confiscate de la autoritățile care le gestionează.

4.2.2. Schimbul de informații între oficiile de recuperare a activelor

Ar trebui ca oficiile să poată schimba rapid informații, dacă este posibil în termenele prevăzute în Decizia-cadru 2006/960/JAI (Decizia-cadru 2006/960/JAI a Consiliului din 18 decembrie 2006 privind simplificarea schimbului de informații și date operative între autoritățile de aplicare a legii ale statelor membre ale Uniunii Europene, JO L 386, 18.12.2006, p. 89). Posibilitățile juridice privind schimbul spontan de informații în cazul fiecărui oficiu vor face obiectul unei analize mai aprofundate. Ar trebui clarificat ce tip de informații pot fi obținute de la fiecare oficiu de recuperare a activelor, fără să se recurgă la procedurile de asistență judiciară reciprocă. Certificatele prin care se solicită executarea hotărârilor de indisponibilizare și a hotărârilor de confiscare în alt stat membru, precum și

formularele de asistență judiciară reciprocă trebuie revizuite pentru a fi mai simplu de utilizat. Ar trebui oferite informații detaliate privind modul de completare a acestora. Între oficiile de recuperare a activelor ar trebui instituit un canal standardizat de comunicare securizată.

4.2.3. Competențe care trebuie atribuite oficiilor de recuperare a activelor

Oficiile de recuperare a activelor ar trebui să aibă acces la toate bazele de date relevante (atât la baze de date publice, cât și restrânse, cum ar fi cadastrul, registrele comerciale, registrele de înmatriculare a vehiculelor, cazierul, precum și la bazele de date ale instituțiilor financiare, ale poliției, autorităților fiscale, agențiilor de protecție socială etc.) pentru identificarea și urmărirea activelor, inclusiv informații financiare (în mod ideal, să aibă acces la un registru de conturi al unei bănci centrale, la nivel național) și ar trebui să aibă competențe coercitive de a obține astfel de informații. Ar trebui să dispună de competența de a îngheța provizoriu activele (de exemplu, pentru cel puțin 72 de ore), pentru a putea împiedica dispariția produselor infracțiunii între momentul în care activele au fost identificate și executarea hotărârii de indisponibilizare sau confiscare dispuse de o instanță. De asemenea, oficiile ar trebui să poată efectua anchete comune, împreună cu alte autorități.

În statele membre există diferențe în ceea ce privește destinația activelor confiscate și recuperate (de exemplu, în Regatul Unit, activele se împart între autoritățile care au contribuit la recuperarea acestora, pe când în Italia, activele sunt adesea încredințate ONG-urilor, pentru utilizarea în scopuri sociale). Este preferabilă promovarea unor practici care s-au dovedit deja eficiente la nivel național.

4.3. Coordonarea dintre oficiile de recuperare a activelor – Rolul Europol și Eurojust

Nivelul de cooperare dintre oficiile de recuperare a activelor va determina executarea reușită a hotărârilor de indisponibilizare și confiscare. Odată ce toate statele membre înființează sau desemnează un oficiu de recuperare a activelor, activitățile acestora ar trebui sprijinite și coordonate pentru a facilita schimbul rapid de informații privind locația și identitatea proprietarilor activelor infractorilor.

Ar trebui luată în considerare încredințarea unui astfel de rol de coordonare Europolului, al cărui Birou privind activele provenite din activități infracționale s-a bucurat deja de un succes considerabil în ceea ce privește sprijinirea anchetatorilor financiari. În 2007, a sprijinit 133 de anchete de urmărire a produselor infracțiunii și a furnizat oficiilor de recuperare a activelor cunoștințe de specialitate. Autoritățile naționale ar trebui să implice mai mult Eurojust, pentru a facilita recunoașterea reciprocă a hotărârilor de indisponibilizare și de confiscare. În 2007, din peste 1.000 de cazuri de care s-a ocupat Eurojust, 30 aveau legătură cu acest domeniu.

5. Cooperare internațională – Chestiuni relative la țările terțe

Confiscarea produselor infracțiunii este o chestiune globală, deoarece infractorii continuă să dobândească active legale atât pe teritoriul UE, cât și în alte regiuni ale lumii. Ar trebui dezvoltată o strânsă cooperare internațională cu privire la chestiunile legate de confiscare nu numai în cadrul UE, ci și cu țările terțe.

Instrumentele juridice comunitare deja existente nu iau suficient în considerare aceste aspecte. Cu toate acestea, mai multe convenții internaționale conțin dispoziții privind confiscarea produselor infracțiunii, pentru a promova cooperarea internațională în ceea ce privește identificarea, urmărirea, indisponibilizarea și confiscarea activelor de origine criminală. Cele mai importante sunt Convenția ONU împotriva criminalității transnaționale organizate,

Convenția Națiunilor Unite împotriva corupției și convențiile Consiliului Europei privind spălarea banilor și confiscarea („convențiile de la Strasbourg”). Multe dintre dispozițiile importante ale acestor convenții nu sunt încă încorporate în legislația comunitară. Comisia își va continua eforturile pentru a garanta că UE și statele membre ratifică și pun în aplicare fără întârziere aceste convenții și încurajează țările terțe să facă la fel.

De asemenea, inițiative referitoare la recuperarea și confiscarea activelor sunt în curs de desfășurare în cadrul mai multor foruri internaționale, cum ar fi G8, Organizația Națiunilor Unite și Banca Mondială.

Cooperarea internațională în domeniul confiscării nu este întotdeauna satisfăcătoare, ca urmare a existenței unei disponibilități diferite în ceea ce privește cooperarea. Este necesară promovarea unei cooperări mai pro-active cu țările terțe, mai ales prin promovarea acordurilor privind partajarea activelor confiscate, inclusiv a acordurilor referitoare la confiscarea valorii în cauză, precum și prin diseminarea celor mai bune practici. Recomandarea 38 a GAFI și nota interpretativă a acesteia încurajează țările să prevadă modalități de coordonare a sechestrării și confiscării produselor, inclusiv partajarea activelor confiscate. Convenția Consiliului Europei din 2005 conține dispoziții similare. Comisia ar putea promova schimbul de bune practici între statele membre în acest domeniu.

6. Măsuri de însoțire non-legislative

6.1. Noi instrumente pentru identificarea mai eficientă a produselor infracțiunii

Pentru a facilita cererile legate de identificarea și urmărirea activelor, fiecare oficiu de recuperare a activelor ar trebui să aibă acces la registrele centralizate la nivel național. În cazul în care astfel de registre nu există, statele membre ar trebui încurajate să le creeze.

De asemenea, ar trebui analizate modalitățile de a îmbunătăți disponibilitatea informațiilor privind hotărârile de înghețare și confiscare nesoluționate în Uniune prin crearea unei liste. Aceasta ar permite o mai bună monitorizare a progreselor înregistrate în ceea ce privește procedurile de indisponibilizare și confiscare și elaborarea unor statistici privind timpul necesar executării unor astfel de hotărâri.

6.2. Consolidarea anchetelor financiare și a analizei financiare a criminalității

Acestea se situează în centrul luptei împotriva criminalității organizate și finanțării terorismului. Promovarea utilizării mai extinse a anchetei financiare și a analizei financiare a criminalității [Comisia a finanțat mai multe proiecte privind îmbunătățirea acestor tehnici între 2002 și 2005.] ca tehnică de aplicare a legii în toate statele membre ale UE va îmbunătăți identificarea și urmărirea produselor infracțiunii.

Comisia lucrează alături de Europol și mai multe state membre la un proiect care constă în stabilirea unui set comun de standarde de formare minime pentru anchetatorii financiari (care acoperă opt domenii de cunoștințe și aptitudini), un sistem de acreditare la nivel european, precum și în asigurarea formării în statele membre pornind de la aceste standarde. Câteva centre naționale de excelență elaborează pachetele de formare relevante. Primele pachete sunt preconizate pentru 2009.

6.3. Elaborarea unor statistici constante și comparabile privind confiscarea

Ar trebui să existe mai multe statistici, de o mai bună calitate, privind indisponibilizarea și confiscarea activelor. Datele disponibile în prezent sunt foarte limitate, provenind în principal de la bazele de date naționale sau din rapoartele de evaluare reciprocă referitoare la respectarea legislației privind spălarea banilor publicate de GAFI, Fondul Monetar Internațional și Comitetul Moneyval al Consiliului Europei.

În cadrul Planului de acțiune UE 2006-2010 referitor la statisticile privind criminalitatea, este în curs de elaborare o nouă metodologie de colectare a statisticilor privind spălarea banilor, comparabile între statele membre. Această metodologie prevede culegerea de informații privind activele rezultate din activități cu caracter infracțional, care au fost înghețate, confiscate și recuperate. Statisticile rezultate pot contribui, de asemenea, la evaluarea eficacității regimurilor de confiscare ale țărilor.

7. Concluzii – Zece priorități strategice

A lupta eficace împotriva criminalității înseamnă atacarea punctelor celor mai vulnerabile ale infractorilor. Confiscarea și recuperarea produselor infracțiunii vizează direct resursele acestora și fac parte din strategia financiară extinsă a UE privind criminalitatea.

Ar trebui să se facă mai mult pentru a evidenția rolul confiscării ca una dintre cele mai eficiente modalități de a combate criminalitatea organizată. Acțiunile de mai jos urmăresc să garanteze că UE va continua să mențină cele mai înalte standarde în acest domeniu:

O viitoare reformare a cadrului juridic comunitar existent ar ameliora claritatea și coerența acestuia, de asemenea, ar extinde conceptele juridice existente și ar introduce noi dispoziții.

- (1) Statele membre ar trebui să finalizeze transpunerea cadrului juridic existent și să pună în aplicare Decizia 2007/845/JAI a Consiliului, desemnând sau instituind oficii de recuperare a activelor care pot efectua rapid schimbul de informații, care au competențe adecvate și lucrează pe baza celor mai bune practici.
- (2) În statele membre ar trebui înlăturate obstacolele practice din calea procedurilor de confiscare. Comisia și statele membre vor discuta, pe baza studiului Comisiei privind eficacitatea practicilor existente în statele membre, la sfârșitul anului 2008, în vederea promovării practicilor care și-au dovedit eficacitatea la nivel național.
- (3) Oficiile UE de recuperare a activelor ar trebui să se reunească în mod regulat în cadrul unei platforme informale pentru a asigura schimbul eficient de informații, coordonarea și cooperarea.

Europol este încurajat să joace un rol de coordonare între oficiile naționale de recuperare a activelor.

- (4) Ar putea fi dezvoltat și pus în aplicare un sistem de evaluare a eficacității oficiilor UE de recuperare a activelor (cu posibilitatea de evaluare reciprocă).
- (5) Ar trebui acordat un rol important Eurojust, pentru facilitarea cooperării la nivel judiciar și promovarea recunoașterii reciproce în materie de confiscare, precum și pentru facilitarea interacțiunii dintre oficiile de recuperare a activelor și autoritățile judiciare.

- (6) Ca o prioritate, ar putea fi dezvoltat și pus în aplicare un program UE comun de formare pentru anchetatorii financiari. Statele membre ar trebui să aibă în vedere creșterea resurselor alocate analizei financiare a criminalității și anchetelor financiare la nivel național.
- (7) Statele membre ar putea dezvolta statistici mai exacte privind activele înghețate, confiscate și recuperate. Aceste date ar trebui să poată fi comparabile între țări. Statisticile vor ajuta la evaluarea eficacității sistemelor existente de confiscare.
- (8) Comisia și statele membre ar trebui să analizeze modalitatea de a pune la dispoziția oficiilor de recuperare a activelor din alt stat membru și din țările terțe informațiile necesare pentru a identifica și urmări activele pe teritoriul acestora, posibil prin crearea unor registre centralizate.
- (9) Europol, Eurojust și statele membre ar putea coopera pentru a îmbunătăți disponibilitatea informațiilor, inclusiv prin crearea unei liste privind hotărârile de înghețar și confiscare nesoluționate în Uniunea Europeană.

F. HOTĂRĂRILE PENALE DE CONDAMNARE PRONUNȚATE ÎN UNIUNEA EUROPEANĂ

I. Obiectivul și obiectul (articolul 1)

Pe lângă Convenția europeană din 28 mai 1970 privind valoarea internațională a hotărârilor represive, care are o importanță limitată din cauza aplicării sale marginale (doar 8 state membre), înainte de adoptarea prezentei decizii-cadru nu au existat aproape deloc reglementări internaționale privind luarea în considerare a condamnărilor în alte state.

Decizia-cadru stabilește standarde minime privind luarea în considerare a condamnărilor în alte state membre în cadrul proceselor penale inițiate de autoritățile judiciare din alt stat membru.

Acest subiect este strâns legat de problema recunoașterii reciproce a deciziilor în Uniunea Europeană. Consiliul (la 29 noiembrie 2000), în conformitate cu concluziile reuniunii Consiliului de la Tampere, a lansat un apel la „*adoptarea unuia sau a mai multor instrumente de stabilire a principiului conform căruia o instanță judecătorească dintr-un stat membru poate să ia în considerare hotărârile definitive luate de instanțe din alte state membre, în scopul evaluării cazierului penal al inculpatului, pentru a stabili o eventuală recidivă și pentru a determina tipul de sentință aplicabilă și măsurile necesare executării ei*” (OJ C 12, 15.01.2001, p. 1).

Deoarece decizia-cadru se referă la hotărârile penale definitive, ea nu se va aplica pentru hotărâri definitive ale autorităților administrative și nici pentru hotărârile luate în absența acuzatului. În ultima situație, acuzatul are în general dreptul să facă apel. De obicei, termenele-limită pentru apel sunt calculate începând cu data când verdictul a fost transmis acuzatului.

Scopul prezentei decizii-cadru este stabilirea unor standarde minime. Din acest motiv, prezenta decizie-cadru nu împiedică statele membre să ia în considerare, în conformitate cu dreptul intern și ori de câte ori au la dispoziție informații, de exemplu, hotărâri definitive ale autorităților administrative împotriva cărora se poate face apel înaintea instanțelor penale.

Conform deciziei-cadru, obligația de a lua în considerare condamnățile anterioare pronunțate în alte state membre există doar în măsura în care condamnățile pronunțate anterior la nivel național sunt luate în considerare în temeiul dreptului intern. Asta înseamnă că efectele unei condamnări pronunțate într-un alt stat membru ar trebui să fie echivalente cu efectele unei hotărâri pronunțate la nivel național în faza care precede procesul penal (de exemplu influența asupra normelor de procedură aplicabile, definiția infracțiunii și deciziile privind detenția temporară), în timpul procesului (de exemplu tipul de instanță care are jurisdicție și, mai frecvent, tipul și cuantumul pedepsei, cum ar fi excluderea sau aplicarea restrictivă a pedepselor cu suspendarea, creșterea cuantumului pedepsei aplicate, cumularea sau confundarea pedepselor anterioare) și la momentul executării sentinței (de exemplu la momentul stabilirii normelor care reglementează executarea).

Exemplu:

În majoritatea statelor membre ale UE, se consideră circumstanță agravantă atunci când acuzatul a mai fost condamnat pentru același tip de infracțiune. În conformitate cu decizia-cadru, ar trebuie să fie irelevant dacă respectiva condamnare anterioară a fost hotărâtă de o instanță națională sau una din alt stat membru.

X. a fost condamnat la doi ani de închisoare, pentru tâlhărie, de Tribunalul Regional din Viena. După un an și jumătate, a făcut cerere de eliberare condiționată. Deoarece senatul (completul) de judecători cunoștea extrasul din cazierul său penal din Germania, a putut stabili că X. mai fusese condamnat de trei ori pentru tâlhărie, de aceea cererea sa a fost refuzată.

În plus, ar trebui să se evite, pe cât posibil, ca persoana în cauză să fie tratată mai puțin favorabil decât dacă respectiva condamnare anterioară ar fi fost o condamnare pronunțată de o instanță națională. În ceea ce privește efectul condamnării anterioare la momentul executării, trebuie menționat că decizia-cadru nu se aplică pentru executarea în alt stat membru a hotărârii luate de autoritățile judecătorești dintr-un stat membru.

Prezenta decizie-cadru nu încearcă să armonizeze legislațiile naționale și nici să ducă la executarea în alt stat membru a hotărârilor judecătorești luate în alte state membre.

Este foarte important să se acorde atenție articolului 1, care stipulează: Scopul prezentei decizii-cadru îl constituie acela de a stabili condițiile în care sunt luate în considerare condamnările anterioare pronunțate împotriva unei persoane pentru fapte diferite săvârșite în alte state membre, în cursul unui proces penal desfășurat într-un stat membru împotriva respectivei persoane. În consecință, subiectul *ne bis in idem* este exclus.

În conformitate cu articolul 3 alineatul 1, „*fiecare stat membru se asigură că, în cadrul unui proces penal desfășurat împotriva unei persoane, condamnările anterioare pronunțate împotriva aceleiași persoane pentru fapte diferite săvârșite în alte state membre, în legătură cu care s-au obținut informații pe baza instrumentelor aplicabile disponibile cu privire la asistența juridică reciprocă sau la schimburile de informații extrase din cazierul judiciar, sunt luate în considerare în măsura în care condamnările anterioare la nivel național sunt luate în considerare și că acestor condamnări le sunt conferite efecte echivalente cu cele conferite condamnărilor anterioare la nivel național, în conformitate cu legislația națională.*”

Scopul nu este ca luarea în considerare a condamnărilor anterioare în cadrul unui nou proces penal să aibă efectul de a influența, de a revoca sau revizui condamnările anterioare sau orice hotărâri referitoare la executarea lor luate de către statul membru în care se desfășoară noul proces.

În cazul în care luarea în considerare a condamnării anterioare are efectul - în conformitate cu legislația națională a acelui stat membru - de a influența, de a revoca sau revizui condamnarea anterioară sau orice hotărâre referitoare la executarea sa, decizia-cadru nu se aplică (articolul 3 alineatul 4).

Exemplu:

În ianuarie 2010, o instanță austriacă îl acuză pe A. de furt. Judecătorul observă că A a mai fost condamnat, în martie 2009. Atunci, A a fost găsit vinovat de comiterea infracțiunii de furt de o instanță din Germania și condamnat la un an de închisoare, cu probațiune timp de trei ani.

Procurorul a solicitat revocarea eliberării condiționate, ceea ce ar însemna că A. va trebui să execute o pedeapsă de un an în închisoare.

Deoarece aceasta ar interfera cu sentința instanței din Germania, atunci nu va mai fi posibil, conform prevederilor deciziei-cadru.

În plus, articolul 3 alineatul 5 prevede că *„în cazul în care infracțiunea pentru care se desfășoară noul proces a fost săvârșită înainte de pronunțarea sau executarea în întregime a condamnării anterioare”,* luarea în considerare a condamnării anterioare *„nu reclamă statelor membre să aplice normele lor de drept intern la impunerea sentințelor, atunci când aplicarea acestor norme la condamnările din alte țări ar limita capacitatea judecătorului de a dispune o hotărâre în noul proces.”* (articolul 3 alineatul 5)

II. Definiții (articolul 2)

În sensul prezentei decizii-cadru, "condamnare" înseamnă orice hotărâre definitivă pronunțată de o instanță penală care stabilește săvârșirea cu vinovăție a unei fapte penale.

Din punctul de vedere al Austriei și Germaniei, se poate spune că hotărârile administrative și judecătorești pot fi atacate prin diferite modalități. În consecință, apelurile împotriva hotărârilor autorităților administrative trebuie înaintate instanțelor administrative, iar apelurile împotriva hotărârilor autorităților judiciare trebuie înaintate instanțelor penale (cum ar fi, în Austria, unui Tribunal Regional în cazul hotărârilor unui tribunal districtual, sau Curții de Apel și Curții Supreme, în cazul hotărârilor unui tribunal regional). În consecință, „condamnarea”, din punct de vedere austriac, înseamnă doar o hotărâre a unei instanțe penale.

Situația în România este destul de diferită, iar noțiunea de „condamnare” include și hotărârile bazate pe dreptul administrativ.

III. Relația cu alte instrumente juridice (articolul 4)

În conformitate cu articolul 4, această decizie-cadru înlocuiește articolul 56 din Convenția europeană de la Haga din 28 mai 1970 privind valoarea internațională a hotărârilor represive, în ceea ce privește luarea în considerare a hotărârilor represive de către statele membre semnatare ale convenției. Acest articol stipula că *„orice stat contractant ia măsurile legislative pe care le consideră potrivite pentru a permite instanțelor sale ca, la pronunțarea unei hotărâri, să ia în considerare orice hotărâre represivă europeană, pronunțată în contradictoriu anterior pentru o altă infracțiune, în scopul de a se adăuga acestei hotărâri, în totalitate sau în parte, efectele pe care legea sa le prevede pentru hotărârile pronunțate pe teritoriul său. El determină condițiile în care această hotărâre este luată în considerare”*.

IV. Punerea în aplicare (articolul 5)

Statele membre trebuie să pună în aplicare decizia-cadru până la 15 august 2010. După ce au transmis Secretariatului General al Consiliului și Comisiei legislația națională relevantă, Comisia va prezenta Parlamentului European și Consiliului, până la 15 august 2011, un raport privind aplicarea prezentei decizii-cadru.

V. Concluzii și critică

În ceea ce privește definiția din articolul 1, trebuie menționat că termenul „condamnare” include, pe baza definiției din articolul 1, doar hotărârile definitive ale unei instanțe penale. De aceea, decizia-cadru nu se aplică pentru hotărârile luate de instanțele administrative. În caz contrar, multe state membre ar trebui să adapteze reglementările privind cazierul judiciar.

Din cele menționate până acum, este clar că o autoritate judecătorească trebuie să cunoască hotărârile luate în alte state membre. În majoritatea cazurilor, aceste informații vor proveni dintr-un extras din cazierul penal, transmis de alte state membre. În multe cazuri, conținutul acelui extras va da naștere altei probleme, deoarece în mod normal vor fi stipulate doar secțiunile aplicabile din codul penal ale statului membru în cauză, dar nu și numele infracțiunii.

Deși au existat idei privind aplicarea unui sistem la nivelul întregii Uniuni privind cazierul penal, această idee a fost respinsă din motive economice, la fel ca și ideea de prelungire a cererii. Costurile proiectului mai sus menționat pur și simplu nu puteau fi evaluate la acel moment. Totuși, discuția privind cazierul penal la nivelul UE a fost doar întârziată.

Între timp, în iunie 2007, Consiliul a ajuns la un acord politic privind un proiect de directivă referitoare la organizarea și conținutul schimburilor dintre statele membre de informații din cazierul penal. La 27 mai 2008, Comisia a prezentat o propunere de decizie a Consiliului privind instituirea sistemului european de informații extrase din cazierele judiciare (ECRIS). La 9 octombrie 2008, Parlamentul European a adoptat raportul privind această propunere și a prezentat Comisiei modificările textului. Între timp, Consiliul adoptase deja, la 6 aprilie 2009, decizia privind instituirea sistemului european de informații extrase din cazierele judiciare (ECRIS) (JO L 93, 6 aprilie 2009, pp. 33–48). Această decizie va fi pusă în aplicare de statele membre până la 7 aprilie 2012. După aceea, nu vor mai exista probleme legate de înțelegerea conținutului informațiilor extrase din cazierele judiciare ale altor state membre, deoarece decizia furnizează o listă de infracțiuni, cu un cod care le corespunde și care trebuie marcate.

În prezent, cererile de asistență judiciară privind transmiterea de informații din cazierele judiciare sunt reglementate de articolele 13 și 22 din Convenția Europeană de asistență juridică în materie penală, din 1959, care a fost modificată prin articolul 4, Protocolul adițional la Convenția europeană de asistență juridică în materie penală, din 1978 și mai ales Decizia Consiliului din 21 noiembrie 2005 privind schimburile de informații extrase din cazierele judiciare (JO L 322, 15 decembrie 2005, pp. 33–37).

Înainte de intrarea în vigoare a prezentei decizii-cadru, Germania, Belgia, Spania și Franța încheiaseră deja un acord privind transmiterea condamnărilor către respectiva țară de origine a persoanei condamnate.

În ceea ce privește problema principiului *ne bis in idem*, în propunerea [COM (2005) 91] sa, Comisia a declarat că această temă va fi subiectul unui instrument separat.

G. LUPȚA ÎMPOTRIVA CRIMEI ORGANIZATE

I. Obiectiv

Lupta împotriva crimei organizate este de mult un obiectiv important al Uniunii Europene și al instituțiilor sale. În acest context, ar trebui să menționăm, de exemplu, următoarele:

- Acțiunea Comună din 21 decembrie 1998 (98/733/JAI);
- Planul de acțiune al Consiliului și Comisiei de aplicare a dispozițiilor Tratatului de la Amsterdam privind crearea unui spațiu al libertății, securității și justiției (JO C 19, 23.01.1999, pp. 1–15), care stabilea ca obiectiv al Uniunii intensificarea acțiunilor împotriva crimei organizate, în lumina posibilităților apărute în urma semnării Tratatului de la Amsterdam;
- Prevenirea și controlul crimei organizate: o strategie a Uniunii Europene pentru începutul noului mileniu (JO C 124, 03.05.2000, pp. 1–33), care determina Comisia să dezvolte impulsuri strategice pentru a lupta împotriva crimei organizate;
- Programul de la Haga – 10 priorități pentru următorii cinci ani (JO C 236 din 24.09.2005) și Comunicarea Comisiei către Consiliu și către Parlamentul European din 2 iunie 2005 [COM (2005) 232], în care au fost stabilite prioritățile strategice.

Consiliul Uniunii Europene, la 4/5 noiembrie 2004, a cerut, de exemplu, Parlamentului și Comisiei, în conformitate cu Programul de la Haga (JO C 053, 03.03.2005, pp. 1–14), să dezvolte un concept strategic de combatere a crimei organizate. În Comunicarea Comisiei către Consiliu și către Parlamentul European [COM (2005) 232] se menționa deja faptul că va fi necesară o armonizare și mai mare a legislației.

În consecință, scopul deciziei-cadru a Consiliului, menționată mai sus, este armonizarea legislației pentru a îmbunătăți capacitatea comună a Uniunii Europene și a statelor membre de a combate crima organizată transnațională. După cum se specifică și în Programul de la Haga (punctul 3.3.2), armonizarea dreptului penal material are ca scop facilitarea recunoașterii reciproce a hotărârilor judecătorești și a deciziilor judiciare și cooperarea polițienească și judiciară în materie penală.

Este necesară o atenție sporită în domeniul atinse de criminalitate deosebit de gravă, cu implicații transfrontaliere; de asemenea, trebuie acordată prioritate domeniilor menționate explicit în cadrul tratatelor.

Prin urmare, definiția infracțiunilor privitoare la participarea la o organizație criminală ar trebui armonizată în statele membre. În consecință, prezenta decizie-cadru ar trebui să privească infracțiunile comise de obicei în cadrul unei organizații criminale. De asemenea, pentru persoanele fizice sau juridice care au comis asemenea infracțiuni sau sunt responsabile de comiterea acestora, ar trebui prevăzute pedepse care să corespundă gravității infracțiunilor.

Este lăsat la latitudinea statelor membre să clasifice alte grupuri de persoane ca organizații criminale, de exemplu, grupuri al căror scop nu este de a aduce beneficii financiare sau materiale de nici un fel. Aceasta se aplică și pentru interpretarea termenului de "activități criminale" în sensul că acesta presupune realizarea de acte materiale.

Prezenta decizie-cadru nu are ca scop reducerea sau restricționarea normelor naționale privitoare la drepturile și libertățile fundamentale, cum ar fi dreptul la un proces echitabil, dreptul la gravă, libertatea de reuniune, de asociere, libertatea presei sau libertatea de

expresie, inclusiv dreptul oricărei persoane de a forma și de a se alătura sindicatelor pentru apărarea intereselor proprii, precum și dreptul conex la manifestații publice.

II. Definiții (articolul 1)

Este clar că lupta împotriva crimei organizate la nivelul Uniunii Europene este o sarcină foarte dificilă, deoarece noțiunile „crimă organizată” sau „organizație criminală” rămân complexe.

În înțelesul prezentei decizii-cadru:

- a. „organizație criminală” desemnează o asociație structurată, stabilită în timp, de mai mult de două persoane, care acționează concertat în vederea comiterii de infracțiuni pasibile de o pedeapsă privativă de libertate sau de aplicarea unei măsuri de siguranță privative de libertate cu o durată maximă de cel puțin patru ani, sau de o pedeapsă mai severă, pentru a obține, direct sau indirect, un beneficiu financiar sau de altă natură materială;

Această definiție se regăsește și în Acțiunea Comună din 21 decembrie 1998 (98/733/JAI).

- b. „asociație structurată” desemnează o asociație care nu este formată la întâmplare pentru comiterea imediată a unei infracțiuni și care nu prezintă în mod necesar roluri definite formal pentru membrii săi, continuitatea membrilor sau o structură dezvoltată.

În Austria, există două forme distincte de organizații criminale. Principalele diferențe dintre ele constau în numărul de membri și domeniul de aplicare al activităților criminale. Definițiile organizațiilor criminale sunt reglementate în secțiunea 278, paragraful 2 și secțiunea 278 din Codul penal austriac, după cum urmează:

„Asociere în scopuri criminale”, conform § 278.

(1) *Întemeierea unei organizații criminale sau participarea ca membru al unei organizații criminale se pedepsește cu închisoare de până la trei ani.*

(2) *O organizație criminală este o asociație formată din două sau mai multe persoane, stabilită pentru o perioadă mai lungă de timp, cu scopul ca unul sau mai mulți membri ai asociației să comită una sau mai multe infracțiuni, alte acte semnificative de forță împotriva vieții sau sănătății, în afară de distrugeri minore ale unor obiecte, furturi sau înșelăciune, sau infracțiuni în conformitate cu § 104 a [(trafic de persoane), § 165 (spălarea de bani), § 177 b (expunerea ilegală la materiale nucleare), § 233 până la 239 (infracțiuni referitoare la falsificarea banilor, acțiunilor, obligațiunilor și titlurilor de valoare etc.), § 241 a până la § 241 c, § 241 e, § 241 f (infracțiuni referitoare la modalitățile de plată prin virament), § 304 sau § 307 (luarea și darea de mită), sau în conformitate cu § 114 (2) (traficul de imigranți) sau § 116 (exploatarea străinilor) din Legea federală austriacă privind activitatea poliției pentru străini].*

(3) *O persoană participă ca membru al unei organizații criminale atunci când comite o faptă incriminată de lege în cadrul orientării criminale a organizației, sau atunci când participă la activitățile organizației prin furnizarea de informații sau active sau în alt mod, cunoscând faptul că astfel promovează organizația sau faptele incriminate de lege comise de aceasta.*

(4) *Dacă asocierea nu a avut ca rezultat comiterea cu intenție a unei fapte incriminate de lege, nu va fi pedepsit nici un membru, dacă asociația este dizolvată voluntar, sau dacă, din comportamentul membrilor, reiese că au renunțat la intențiile lor în mod voluntar. În plus,*

aceste persoane nu vor mai fi pedepsite pentru activitatea lor în cadrul organizației criminale dacă renunță voluntar la a fi membri ai organizației înainte de comiterea în mod intenționat sau de tentativa de a comite o faptă incriminată de lege; totuși, persoanele aflate la conducerea organizației vor cădea sub incidența acestei dispoziții doar prin înștiințarea autorităților în mod voluntar [(§ 151 (3)] sau prin altă modalitate ajută la îndepărtarea unui pericol apărut în urma asocierii.

Organizație criminală § 278a. „O persoană care întemeiază pentru o perioadă lungă de timp o asociație similară unei societăți comerciale, sau care participă ca membru într-o astfel de organizație [(§ 178 (3)]

(1) și care este orientată, dar nu exclusiv, pe comiterea, în mod repetat și intenționat, a unor infracțiuni grave care constituie o amenințare la adresa vieții, integrității corporale, libertății sau proprietății, sau comiterea unor infracțiuni grave în ceea ce privește exploatarea sexuală a persoanelor, traficul de persoane sau traficul ilicit cu arme, materiale nucleare și substanțe radioactive, deșeuri periculoase, bani falși sau droguri,

(2) care astfel încearcă să se îmbogățească sau să exercite o influență semnificativă asupra vieții politice și mediului de afaceri și

(3) care corupe sau intimidează alte persoane, sau încearcă prin metode speciale să se protejeze împotriva măsurilor luate în cadrul urmăririi penale va fi pedepsită cu închisoare de la șase luni la cinci ani. § 278 (4) se va aplica prin analogie.”

În Germania, reglementările privind organizațiile criminale sunt cuprinse în secțiunea 129 din Codul penal german. Spre deosebire de reglementările austriece, în acest caz nu este definită organizația criminală. În secțiunea 129 din Codul penal german este specificat că întemeierea, participarea la o asociație cu scopul comiterii de infracțiuni, precum și sprijinirea sa și recrutarea de noi membri se pedepsește cu închisoare de până la cinci ani. Totuși, sunt menționate câteva excepții, cum ar fi partidele politice care nu sunt considerate neconstituționale de către Curtea Constituțională Germană etc. În plus, există o multitudine de legi în care este definită organizația criminală.

III. Infracțiuni privitoare la participarea la o organizație criminală (articolul 2)

Definirea infracțiunilor privitoare la participarea la o organizație criminală din articolul 2 al deciziei-cadru se referă la aceeași definiție care este dată și în Acțiunea Comună din 21 decembrie 1998 (98/73/JAI). Ea este următoarea:

Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a se asigura că unul dintre următoarele tipuri de comportament legat de o organizație criminală sau ambele sunt considerate infracțiuni:

- (a.) comportamentul oricărei persoane care, în mod intenționat și în cunoștință de cauză privind fie scopul și activitatea generală a organizației criminale, fie intenția sa de a comite infracțiunile respective, ia parte în mod activ la activitățile criminale ale organizației, inclusiv prin furnizarea de informații și mijloace materiale, recrutarea de noi membri, precum și toate formele de finanțare ale activităților acesteia, cunoscând că această participare va contribui la realizarea activităților infracționale ale organizației;
- (b.) comportamentul oricărei persoane, constând în încheierea unui acord cu una sau mai multe persoane cu privire la exercitarea unei activități care, în cazul în care ar fi pusă în aplicare, ar echivala cu comiterea infracțiunilor menționate la articolul 1, chiar dacă persoana respectivă nu participă la executarea propriu-zisă a respectivei activități.

IV. Pedepsele (articolul 3)

Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a se asigura că infracțiunea menționată la articolul 2 litera (a) este pasibilă de o pedeapsă maximă privativă de libertate de cel puțin doi până la cinci ani și că infracțiunea menționată la articolul 2 litera (b) este pasibilă de același termen maxim de pedeapsă privativă de libertate ca infracțiunea în vederea căreia este încheiat acordul, sau de un termen maxim de pedeapsă de cel puțin doi până la cinci ani.

În plus, fiecare stat membru va garanta faptul că săvârșirea în cadrul unei organizații criminale a infracțiunilor menționate la articolul 2, astfel cum sunt ele definite de statul membru în chestiune, poate fi considerată ca circumstanță agravantă.

Din punctul de vedere al Austriei, se poate spune că, pe baza secțiunii 33 cifra 1 din Codul penal austriac, se consideră circumstanță agravantă atunci când acuzatul a comis diferite tipuri de infracțiuni (cum ar fi furtul și fraudă) sau dacă el/ea a comis mai multe infracțiuni de același tip pe parcursul unei lungi perioade de timp (20 de cazuri de furt în decursul a doi ani). În plus, există unele infracțiuni, cum ar fi furtul, care se referă la comiterea unui furt în cadrul unei organizații criminale, ca o circumstanță agravantă în sine.

Exemplu:

Secțiunea § 130 din Codul penal austriac prevede următoarele:

„O persoană care a comis infracțiunea de furt pentru a obține profit sau ca membru al unei organizații criminale, cu participarea (§ 12) altui membru al organizației, va fi pedepsită cu închisoare de la șase luni la cinci ani. [...]”

Conform celor menționate mai sus, acuzatul poate fi găsit vinovat de o instanță judecătorească austriacă și pentru participarea la o organizație criminală, întemeierea sau sprijinirea unei astfel de organizații.

În orice caz, trebuie observat faptul că se ia în considerare principiul inadmisibilității dublei urmăririi penale.

Exemplu:

A. este membru al unei organizații criminale. El a fost acuzat de participare la o organizație criminală și de comiterea mai multor infracțiuni de fraudă, împreună cu alți membri ai organizației criminale. În acest caz, A. și colegii săi sunt condamnați pentru toate capetele de acuzare. Instanța nu trebuie să considere participarea la o organizație criminală ca circumstanță agravantă, deoarece rezultatul ar fi dubla incriminare.

V. Circumstanțe speciale (articolul 4)

Scutirea de la ispășirea pedepsei, sau diminuarea pedepsei, conform articolului 3, pot fi aprobate de statele membre, dacă infractorul, de exemplu:

- a. renunță la activitățile infracționale; și
- b. furnizează autorităților administrative sau judiciare informații pe care acestea nu ar fi fost capabile să le obțină altfel și care le asistă pe acestea:
 - să prevină, să pună capăt sau să limiteze efectele infracțiunii; sau
 - să identifice și să îi defere justiției pe ceilalți infractori; sau

- să găsească dovezi; sau
- să priveze organizația criminală de resurse ilicite sau de beneficiile rezultate din activitățile sale infracționale; sau
- să împiedice ca alte infracțiuni descrise la articolul 2 să fie comise în viitor.

VI. Răspunderea persoanelor juridice (articolul 5)

În decizia-cadru (articolul 5 paragraful 4), termenul de „persoană juridică” desemnează orice entitate care beneficiază de personalitate juridică în virtutea legislației în vigoare, cu excepția statelor sau a organismelor publice aflate în exercițiul autorității publice, precum și a organizațiilor internaționale publice.

În multe cazuri, o entitate cu personalitate juridică va fi beneficiar al activității unei organizații criminale. Organizațiile criminale creează rețele complexe și extinse (de persoane juridice) și acumulează profituri de pe urma unor activități criminale. Veniturile rezultate în urma infracțiunilor sunt spălate și reintroduse în economia legală.

Din acest motiv, în articolul 5 este specificat că statele membre se vor asigura că persoanele juridice pot fi făcute responsabile pentru oricare dintre infracțiunile menționate la articolul 2, comise în beneficiul sau avantajul persoanei juridice în cauză de către orice persoană care a acționat pe cont propriu sau în numele persoanei juridice în cauză. În plus, acțiunile unei astfel de persoane necesită ca el/ea să dețină o poziție de conducere în cadrul persoanei juridice, bazată pe:

- puterea de a reprezenta persoana juridică; sau
- autoritatea de a lua decizii în numele persoanei juridice; sau
- autoritatea de a exercita controlul în cadrul persoanei juridice.

Exemplu:

A. este membru al unei organizații criminale specializate în furtul de autovehicule. În plus, el deține o societate prosperă, „The Trustworthy Car Ltd.”, care are ca obiect al activității vânzarea și repararea autoturismelor. Fiecare autoturism furat de membrii organizației criminale este adus la sediul societății, pentru schimbarea numerelor de înregistrare și falsificarea documentelor autoturismului și a contractelor de vânzare-cumpărare etc. Unele autoturisme sunt vândute de firma lui A., iar celelalte revin organizației criminale, care le transferă altor membri ai organizației. Majoritatea membrilor organizației criminale își repară autoturismele la societatea deținută de A.

În acest caz, Trustworthy Car Ltd. va fi privată de profiturile obținute de pe urma vânzării de autoturisme furate de membrii organizației criminale.

Această regulă se va aplica și în cazul în care lipsa de supraveghere sau control din partea unei persoane aflată sub autoritatea persoanei descrise mai sus a făcut posibilă comiterea oricăreia dintre infracțiunile menționate la articolul 2 în beneficiul persoanei juridice în cauză.

Exemplu:

A. este contabil și lucrează la banca B. În plus, este membru al organizației italiene Cosa Nostra și ajută organizația să spele banii obținuți în urma șantajului și comiterii altor infracțiuni. A. este administratorul conturilor diferitelor societăți despre care A. știe că sunt „deținute” de membrii organizației criminale. În plus, el știe că aceste societăți ascund originea de natură criminală a profiturilor. De aceea, el inventează sau ajută la inventarea unor explicații ale obiectului activității societăților, domeniului de activitate și activității în sine, pentru registrele băncii B. Banca B nu are suficiente mijloace de control, cum ar fi supravegherea de către superiorii lui A sau reguli specifice privind spălarea de bani etc. Oricum, banca B obține profituri mari de pe urma administrării conturilor și finanțării societăților deținute de organizația criminală.

Pe lângă această prevedere, există mai multe decizii-cadru care au ca scop privarea infractorilor de veniturile obținute de pe urma comiterii infracțiunilor. De vreme ce crima organizată are ca scop principal obținerea de profit, recuperarea și confiscarea activelor organizațiilor criminale este o modalitate foarte eficientă de a combate crima organizată.

În consecință, vom menționa doar câteva decizii-cadru, care constituie exemple care să ajute la formarea unei imagini generale:

1. Decizia-cadru 2001/500/JAI din 25 iunie 2001 privind spălarea banilor, identificarea, urmărirea, înghețarea, sechestrarea și confiscarea instrumentelor și produselor infracțiunii – a armonizat reglementările din unele state membre cu privire la confiscare și pedepsele penale pentru spălarea de bani (OJ L 182, 05.07.2001, pp. 0001–0002);
2. Decizia-cadru 2003/577/JAI din 22 iulie 2003 privind executarea în Uniunea Europeană a ordinelor de înghețare a bunurilor sau a probelor (conform capitolului D);
3. Decizia-cadru a Consiliului 2005/212/JAI in 24 februarie 2005 privind confiscarea produselor, a instrumentelor și a bunurilor având legătură cu infracțiunea (conform capitolelor E și C.2.);
4. Decizia-cadru 2006/783/JAI a Consiliului din 6 octombrie 2006 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce pentru hotărârile de confiscare (conform capitolului C);
5. Decizia-cadru 2008/978/JAI a Consiliului din 18 decembrie 2008 privind mandatul european de obținere a probelor în scopul obținerii de obiecte, documente și date în vederea utilizării acestora în cadrul procedurilor în materie penală (conform capitolului K).

În plus, Protocolul al doilea (JO C 221, 19.07.1997, p. 12) la Convenția privind protejarea intereselor financiare ale Comunităților Europene oferă măsurile de confiscare și de cooperare operațională între statele membre, în lupta împotriva fraudei și spălării de bani, inclusiv prin confiscare.

VII. Sancțiunile persoanelor juridice (articolul 6)

Ca rezultat al celor menționate mai sus, o persoană juridică declarată responsabilă în conformitate cu articolul 5 alineatul (1) este pasibilă de sancțiuni care includ amenzile penale sau nepenale și pot include alte sancțiuni. Ca exemple pentru cele din urmă, decizia-cadru menționează următoarele:

- a. anularea dreptului de a primi avantaje sau ajutor public;
- b. interdicția temporară sau permanentă de a exercita o activitate comercială;
- c. plasarea sub control judiciar;
- d. lichidarea judiciară;
- e. închiderea temporară sau permanentă a proprietăților care au fost folosite pentru comiterea infracțiunii.

Fiecare stat membru se va asigura că sancțiunile sau celelalte măsuri sunt eficiente, proporționate și disuasive.

În Austria, răspunderea persoanelor juridice este reglementată într-o lege specială care a intrat în vigoare la 1 ianuarie 2006. Ea include reguli materiale și de procedură și reglementează măsurile provizorii și amenzi în cazul în care o persoană juridică poate fi declarată responsabilă pentru infracțiuni, fie pentru că este beneficiarul infracțiunilor sau pentru că, la comiterea infracțiunii, au fost încălcate obligațiile legale și persoana juridică este responsabilă pentru îndeplinirea acelor obligații. [Dacă este disponibil în limba engleză, se va include și textul legii.]

Exemplu:

A. este angajat la firma „Clean Trash” care se ocupă de îndepărtarea deșeurilor. Firma are mai multe deponii, în funcție de tipul de deșuri care trebuie îndepărtate. Clienții acestei firme sunt în mod normal fabricile mari. În funcție de deșeurile pe care vor să le îndepărteze, ei trebuie să plătească tarife mai mici sau mai mari. Una dintre societăți are de îndepărtat chimicale periculoase, ceea ce ar costa foarte mult. Deoarece nu vor să plătească atât de mult, îi oferă bani lui A. ca să-ndepărteze chimicalele ilegal. Pentru aceasta, el a primit 300 euro. A. este de acord și în curând 50 de butoaie cu chimicale periculoase sunt depozitate pe amplasamentul firmei Clean Trash. Deși superiorul lui A. recunoaște butoaiele și etichetele de avertizare de pe acestea, el nu reacționează. Într-o zi, chimicalele se scurg din butoaie și ajung în pânza freatică. În consecință, mai multe persoane din satul din apropiere se îmbolnăvesc.

În ceea ce privește amenda, legea privind răspunderea persoanelor juridice prevede un sistem de rate zilnice care sunt înmulțite cu un anumit factor. Rata zilnică este evaluată și stabilită în funcție de profiturile persoanei juridice, în timp ce numărul de rate zilnice se stabilește în funcție de daunele provocate sau beneficiile obținute de persoana juridică de pe urma infracțiunii. În plus, se va lua în considerare dacă persoana juridică a compensat daunele provocate sau măcar a încercat să le compenseze, dacă infracțiunea a fost comisă de un angajat sau de un superior etc.

În plus, Codul penal austriac reglementează confiscarea profiturilor, în secțiunea 20, paragraful 4, după cum urmează:

„§ 20. (1) O persoană:

1. care a comis o faptă care este pedepsită conform legii, astfel obținând avantaje financiare, sau
2. care a primit avantaje financiare pentru comiterea unei fapte care se pedepsește conform legii va fi condamnată la plata unei sume egală cu avantajul obținut ilegal. Dacă nu se poate determina dimensiunea beneficiului financiar, sau dacă se poate

determina doar cu eforturi neproporționale, instanța va stabili după propriile convingeri suma care urmează să fie confiscată.

(2) Dacă:

1. un infractor a continuat să comită o infracțiune sau a comis infracțiunea respectivă în mod repetat (§ 17), obținând astfel avantaje financiare prin comiterea infracțiunii sau pentru comiterea infracțiunii și
2. persoana în cauză a acumulat beneficii financiare suplimentare în relație directă cu durata comiterii infracțiunii, astfel încât există motive să se creadă că aceste beneficii au fost obținute de pe urma comiterii mai multor infracțiuni de același tip iar persoana nu poate aduce instanței suficiente dovezi privind originea legală a beneficiului financiar, atunci acesta va fi luat în considerare la stabilirea sumei de confiscat.

(3) Un infractor care a acumulat beneficii financiare suplimentare în relație directă cu perioada de timp în care a fost membru/ă a/al unei organizații criminale (§ 278a) sau asocieri teroriste (§ 278b), despre care există motive să se creadă că au fost obținute de pe urma comiterii unor fapte pedepsite conform legii și nu se poate dovedi originea legală a acestor beneficii, atunci infractorul va fi condamnat la plata unei sume de bani care va fi stabilită de instanță.

(4) O persoană care s-a îmbogățit prin comiterea de către altă persoană a unei fapte pedepsite conform legii sau prin obținerea unui beneficiu financiar pentru comiterea acelei fapte va fi condamnată la plata unei sume egale cu beneficiul financiar astfel obținut. Dacă beneficiul financiar a revenit unei persoane juridice sau asociații, atunci aceasta va fi condamnată.

(5) Dacă persoana care a obținut beneficiul financiar a decedat sau dacă persoana juridică sau asociația care a obținut beneficiul financiar nu mai există, atunci beneficiul va fi confiscat de la succesorul legal, dacă acest beneficiu mai exista încă la momentul succesiunii.

(6) Dacă beneficiul financiar a revenit mai multor persoane, atunci acestea vor fi condamnate în funcție de cota-parte care i-a revenit fiecăreia. Dacă nu se poate stabili cota-parte, atunci va fi stabilită de instanța judecătorească.”

VIII. Jurisdicția și coordonarea acțiunilor de urmărire penală (articolul 7)

În ceea ce privește jurisdicția, articolul 7 din decizia-cadru prevede că statele membre se asigură că jurisdicția lor acoperă cel puțin cazurile în care au fost comise infracțiunile menționate la articolul 2:

- (a.) în întregime sau parțial pe teritoriul propriu, indiferent de locul unde este bazată organizația sau unde își desfășoară activitățile infracționale; sau
- (b.) de către unul dintre cetățenii statului respectiv; sau
- (c.) în beneficiul unei persoane juridice care își are sediul pe teritoriul aceluia stat membru.

Atunci când infracțiunile menționate la articolul 2 sunt comise în afara teritoriului propriu, un stat membru poate decide să nu aplice, sau să aplice numai în anumite cazuri sau circumstanțe, normele jurisdicționale stabilite la literele (b) și (c).

Din cauza caracterului transnațional al crimei organizate, vor apărea cu siguranță conflicte legate de jurisdicție. De aceea, articolul 7 (2) prevede că statele membre respective vor coopera pentru a decide care dintre ele va declanșa urmărirea.

Conform deciziei-cadru, scopul este de a centraliza procedurile într-un singur stat membru, dacă acest lucru este posibil. Se va ține cu precădere seama de următorii factori:

- a. statul membru pe teritoriul căruia s-au produs actele;
- b. statul membru unde făptașul este cetățean sau rezident;
- c. statul membru de origine al victimelor;
- d. statul membru pe teritoriul căruia a fost descoperit făptașul.

Un stat membru care nu îi extrădează sau predă pe cetățenii proprii (cum este, în majoritatea cazurilor, în Austria) ia măsurile necesare pentru a-și stabili jurisdicția asupra infracțiunii și, după caz, de a urmări penal pe făptași, atunci când infracțiunea este comisă de unul dintre cetățenii săi în afara teritoriului național.

Pentru coordonarea jurisdicțiilor și pentru urmărirea penală pot fi de ajutor mai multe instituții ale Uniunii Europene. Acesta este îndeosebi cazul Eurojust, la nivelul cooperării judiciare și Europol, la nivelul cooperării polițienești. În plus, Rețeaua Judiciară Europeană poate fi de ajutor într-un stadiu timpuriu al procedurii, de exemplu pentru a lua legătura cu procurorul competent sau cu judecătorul de instrucție/magistratul.

Decizia recentă a Consiliului [privind înființarea Oficiului European de Poliție (Europol) din 06.04.2009, JO L 121, 15.05.2009, pp. 37–66] întărește rolul Europol, fondat în 1995, prevedea încă o dată obiectivul prioritar al Europol, care *“constă în sprijinirea și consolidarea activității autorităților competente ale statelor membre și a cooperării reciproce a acestora în vederea prevenirii și a combaterii criminalității organizate, a terorismului și a altor forme grave de criminalitate care afectează două sau mai multe state membre.”*

Merită menționat și că Eurojust este dispusă nu numai să finanțeze reuniunile de coordonare (două persoane din fiecare stat, în majoritatea cazurilor un procuror și un judecător de instrucție sau polițistul responsabil pentru caz), dar și să transmită cunoștințe privind constituirea unei echipe comune de anchetă (JIT), care este o necesitate pentru combaterea crimei organizate. Cu cât mai devreme în timpul procesului sau anchetei penale se constituie o JIT, cu atât mai bine vor face statele membre schimb de informații și cu atât mai multe informații vor putea transmite.

Deși România nu a transpus încă decizia-cadru relevantă, ar trebui să facem un scurt rezumat al acestei cooperări judiciare. Conceptul de JIT își are originea în Convenția europeană de asistență judiciară reciprocă, din anul 2000 și în Decizia-cadru a Consiliului care i-a urmat, privind echipele comune de anchetă (JO L 162, 20.06.2002, pp. 1–3). Scopul unei JIT este de a îmbunătăți cooperarea dintre autoritățile judiciare, polițienești și vamale. Pentru a eficientiza procedurile, autoritățile competente din două sau mai multe state membre sau o organizație ca Europol pot face parte dintr-o JIT. Avantajul major al acestui instrument de cooperare judiciară este că toate dovezile acumulate de un membru al unei JIT pot fi folosite în cadrul procesului penal de către ceilalți membri ai JIT, fără a mai fi necesară înaintarea altor cereri de asistență judiciară reciprocă. În general, procurorul sau judecătorul/magistratul de instrucție, pe de o parte, și polițiștii responsabili, pe de altă parte, vor colabora îndeaproape pentru a face schimb de informații relevante.

Informații mai detaliate și substanțiale, precum și exemple de acorduri de constituire a JIT puteți găsi pe pagina de internet a Eurojust:

www.eurojust.europa.eu/jit_background_information.htm.

Pentru o urmărire penală eficientă, este absolut necesar ca, de exemplu, perchezițiile domiciliare și executarea mandatului de arestare să fie coordonate între autoritățile competente din statele membre. În majoritatea cazurilor, cererile de asistență judiciară reciprocă sunt înaintate după perchezițiile domiciliare sau după arestările efectuate într-un stat membru, ceea ce are ca rezultat faptul că alți membri ai organizației criminale, din alt stat membru, se sperie și nu mai rămâne nici o șansă de a-i găsi și nici de a găsi dovezi suplimentare, deoarece acestea vor fi distruse imediat.

IX. Absența obligației unei declarații sau acuzații din partea victimelor (articolul 8)

În articolul 8 este stipulat că statele membre se asigură că autoritățile pot, din oficiu, să se ocupe de investigarea și de urmărirea penală pentru infracțiuni de crimă organizată comise pe teritoriul respectivului stat membru. Începerea anchetei sau urmării penale pentru infracțiunile reglementate de articolul 2 nu vor depinde de o declarație sau acuzație formulată de o persoană, victimă a infracțiunii, cel puțin în ceea ce privește actele comise pe teritoriul statului membru.

X. Abrogarea dispozițiilor existente (articolul 9)

S-a menționat deja că decizia-cadru se referă la Acțiunea comună din 21 decembrie 1998 (98/733/JAI), care reglementează mai multe dintre dispozițiile de mai sus. Deoarece această decizie-cadru este mai cuprinzătoare, este stipulat că astfel se abrogă Acțiunea comună din 21 decembrie 1998 (98/733/JAI), iar trimerile la participarea la o organizație criminală în înțelesul Acțiunii comune menționate mai sus sunt interpretate ca referințe la participarea la o organizație criminală în înțelesul prezentei decizii-cadru.

XI. Punerea în aplicare

Conform deciziei-cadru, statele membre iau măsurile necesare pentru a respecta decizia-cadru până cel târziu la data de 11 mai 2010.

H. RECUNOAȘTEREA ȘI EXECUTAREA HOTĂRĂRILOR PENALE DE CONDAMNARE PRONUNȚATE ÎN UNIUNEA EUROPEANĂ

I. Obiectiv, domeniu de aplicare și scop

1. Reuniunea Consiliului Uniunii Europene de la Tampere, din 15 și 16 octombrie 1999, a evidențiat principiul recunoașterii reciproce ca piatră de temelie a cooperării judiciare în cadrul Uniunii Europene. Prin urmare, Consiliul a adoptat un program de măsuri pentru punerea în aplicare a principiului recunoașterii reciproce a hotărârilor judecătorești în materie penală, în care a solicitat o evaluare a necesității instituirii unor mecanisme moderne de recunoaștere reciprocă a sentințelor definitive care implică privarea de libertate și aplicarea extinsă a principiului transferării persoanelor condamnate, astfel încât să includă persoanele rezidente într-un stat membru. Filozofia care stă la bază este că cooperarea tradițională dintre statele membre ale UE ar trebui treptat înlocuită cu recunoașterea reciprocă în sensul unei cooperări între statele membre similare cu cea dintre autoritățile judiciare ale aceluiași stat. Acesta înseamnă că o hotărâre a unei autorități judiciare va trebuie executată de altă autoritate fără a mai fi necesare alte formalități.

1.1. Tot aceeași direcție este subliniată și în **Programul de la Haga** privind consolidarea libertății, securității și justiției în Uniunea Europeană (JO C 053, 3.03.2005), care cere statelor membre să finalizeze programul de măsuri, în special în domeniul executării pedepselor privative de libertate definitive.

1.2. În fine, trebuie menționat și că toate statele membre au ratificat **Convenția Consiliului Europei** din 21 martie 1983 **privind transferarea persoanelor condamnate**. În temeiul convenției în cauză, persoanele condamnate pot fi transferate, în scopul executării restului pedepsei, doar statului de cetățenie al acestora și doar cu consimțământul acestor persoane și al statelor implicate. Nici această convenție, nici protocolul adițional la convenția respectivă, din 18 decembrie 1997 (care nu a fost ratificat de către toate statele membre), care permite transferarea fără consimțământul persoanei, sub rezerva anumitor condiții, nu impun o obligație de principiu privind preluarea persoanelor condamnate în scopul executării pedepsei sau ordinului.

2. Scopul prezentei decizii-cadru este **extinderea principiului recunoașterii reciproce** între statele membre asupra hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate. Astfel se stabilește procedura de **recunoaștere și executare** a acestor **hotărâri judecătorești**, cu scopul de a **facilita reabilitarea socială** a persoanelor condamnate, dar se stabilesc și normele în temeiul cărora un stat membru este obligat să recunoască o hotărâre judecătorească luată în alt stat membru și să execute pedeapsa pe teritoriul și în jurisdicția sa.

3. Domeniul de aplicare a prezentei decizii-cadru va include toate cazurile în care persoana condamnată se află în „statul emitent” (definit ca statul membru în care a fost pronunțată o hotărâre judecătorească) sau în "statul de executare" (care înseamnă statul membru căruia i-a fost transmisă o hotărâre judecătorească în scopul recunoașterii sau executării acesteia). Totuși, prezenta decizie-cadru se aplică numai recunoașterii “hotărârilor judecătorești” și executării “pedepselor” (art. 3 paragraful 2, 3).

3.1. De asemenea, prezenta decizie-cadru se aplică, mutatis mutandis, executării sentințelor în cazurile din art. 4 paragraful 6 și art. 5 paragraful 3 din Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind **mandatul european de arestare și procedurile de**

predare între statele membre. Aceasta înseamnă, printre altele, că, fără să aducă atingere deciziei-cadru respective, statul de executare ar putea verifica existența motivelor de nerecunoaștere și neexecutare, astfel cum sunt prevăzute la articolul 9 din prezenta decizie-cadru, inclusiv verificarea dublei incriminări, în măsura în care statul de executare face o declarație în temeiul articolului 7 alineatul 4 din prezenta decizie-cadru, drept o condiție pentru recunoașterea și executarea hotărârii judecătorești în vederea stabilirii fie a predării persoanei, fie a executării pedepsei în cazurile în care se aplică articolul 4 alineatul 6 din Decizia-cadru privind mandatul european de arestare (Considerente, alineatul 12; a se vedea și pct. XXV)

3.2. Prezenta decizie-cadru nu ar trebui să împiedice nici un stat membru să aplice normele sale constituționale privind dreptul la un proces echitabil, respectarea libertății de asociere, a libertății presei și a libertății de exprimare în alte mijloace de informare. Decizia-cadru ar trebui să se aplice în conformitate cu dreptul cetățenilor Uniunii de liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre conferit de articolul 18 din Tratatul de instituire a Comunității Europene și în conformitate cu legislația comunitară în domeniu, în special Directiva 2003/86/CE a Consiliului, Directiva 2003/109/CE a Consiliului și Directiva 2004/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului (Considerente, alineatul 14, 15) și nu are ca efect modificarea obligației de respectare a drepturilor fundamentale și a principiilor juridice fundamentale, astfel cum sunt acestea consacrate de articolul 6 din **Tratatul privind Uniunea Europeană** (articolul 3, alineatul 4; a se vedea și pct.IV.2.5.2.).

4. În hotărârea din 16 iunie 2005, C – 105/03, Pupino, precum și în alte decizii, **Curtea Europeană de Justiție** a afirmat că **dreptul național trebuie interpretat în funcție de deciziile-cadru**, astfel îndeplinindu-și obligațiile derivate din decizia-cadru respectivă. Totuși, această interpretare nu trebuie să stabilească sau să extindă răspunderea penală.

II. Definiții (articolul 1)

Articolul 1 al deciziei-cadru conține mai multe definiții care diferă de utilizarea obișnuită a acestor termeni și care sunt esențiale pentru înțelegerea lor.

Astfel, "**hotărâre judecătorească**" înseamnă "o decizie sau un ordin definitiv pronunțate de către o instanță judecătorească din statul emitent prin care este condamnată o persoană fizică" (a). Hotărârea judecătorească trebuie să fie definitivă și executorie, de exemplu deoarece au fost epuizate toate căile de atac disponibile sau deoarece termenul de apel a expirat fără ca părțile să fi înaintat vreo cerere în acest sens. Aceasta nu exclude posibilitatea unei revizuiri ulterioare a hotărârii judecătorești, în lumina unor noi dovezi, așa cum se stipulează în articolul 19, alineatul 2. Hotărârile autorităților administrative, deși acestea au capacitatea de a impune pedepse privative de libertate, nu sunt incluse în această definiție.

"**Pedeapsă**", în conformitate cu articolul 1(b), înseamnă orice pedeapsă sau măsură (preventivă) privativă de libertate impusă pentru o perioadă de timp limitată sau nelimitată ca urmare a unei infracțiuni pe baza unui proces penal. În consecință, amenzile și sancțiunile alternative, cum ar fi munca în folosul comunității, precum și măsurile care nu implică privarea de libertate nu sunt incluse în definiția acestui concept. Expresia „pe baza unui proces penal” subliniază cerința ca hotărârea să fie luată de o instanță penală și ca procesul care a dus la luarea hotărârii să îndeplinească cerințele privind dreptul la un proces echitabil (articolul 6 CEDO).

"**Stat emitent**" înseamnă statul membru în care a fost pronunțată o hotărâre judecătorească (c).

"Stat de executare" înseamnă statul membru căruia i-a fost transmisă o hotărâre judecătorească în scopul recunoașterii sau executării acesteia (d).

Termenul „certIFICATE” nu este definit în acest articol. Aceste documente sunt formulare anexate deciziei-cadru, care servesc ca bază pentru executarea sentințelor date de instanța din statul emitent.

III. Stabilirea autorităților competente (articolul 2)

Art. 2 din decizia-cadru obligă fiecare stat membru să informeze Secretariatul General al Consiliului cu privire la autoritatea sau autoritățile care, în temeiul legislației sale naționale, sunt competente în conformitate cu prezenta decizie-cadru, atunci când acest stat membru este statul emitent sau statul de executare. Informațiile primite vor fi puse la dispoziția tuturor statelor membre și a Comisiei de către Secretariatul General al Consiliului.

IV. Criteriile de transmitere a unei hotărâri judecătorești și a unui certificat unui alt stat membru (art. 4)

1. Atunci când se pune problema transmiterii unei hotărâri judecătorești și a unui certificat, în vederea transmiterii executării unei sentințe în alt stat membru, autoritatea competentă din statul emitent trebuie să verifice dacă **persoana condamnată se găsește în statul emitent sau în statul de executare**.

Dacă este cazul și dacă respectiva persoană și-a dat **consimțământul** atunci când acesta i-a fost cerut în temeiul articolului 6 alineatul 1 (pentru cazurile în care nu este necesar, a se vedea art. 6 alineatul 2 al deciziei-cadru), atunci hotărârea judecătorească, însoțită de certificate, poate fi transmisă unuia din următoarele state membre (art. 4 alineatul 1):

1.1. Statului membru de cetățenie al persoanei condamnate, pe teritoriul căruia trăiește aceasta (a).

1.2. Statului membru de cetățenie, pe teritoriul căruia, deși nu este statul membru în care trăiește, va fi deportată persoana condamnată de îndată ce este exonerată de executarea pedepsei ca urmare a respectivei hotărâri, chiar dacă acest stat nu este cel în care persoana în cauză își are reședința. Nu contează dacă deportarea se va face în temeiul unui ordin de expulzare sau deportare inclus în hotărârea judecătorească sau într-o decizie administrativă sau în orice altă măsură luată ca urmare a respectivei hotărâri (b)).

1.3. Oricărui stat membru, altul decât statele membre menționate la pct. 1.1. și 1.2., cu condiția ca autoritatea competentă **din acest stat să fie de acord** cu transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului către statul membru respectiv (c)).

1.3.1. Acest articol conține o dispoziție discreționară care permite transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului, de exemplu, statului membru de cetățenie al persoanei condamnate, în alte cazuri decât cele prevăzute la alineatul (1) literele (a) și (b) sau statului membru în care locuiește persoana condamnată și în care aceasta a avut reședința legală în mod continuu pe o perioadă de cel puțin cinci ani și va păstra un drept de ședere permanentă în respectivul stat membru (a se vedea și pct. 2.5.1. și 2.5.2.).

2. **În al doilea rând, se va verifica dacă executarea pedepsei de către statul de executare ar servi scopului de a facilita reabilitarea socială a persoanei condamnate** (art. 4 alineatul 2).

2.1. Dacă este necesar, pentru a răspunde la această întrebare pot avea loc **consultări** între autoritățile competente din statul emitent și din statul de executare, fără a mai examina cazul.

2.2. Înainte de a transmite hotărârea judecătorească și certificatul, în afară de cerințele și procedurile menționate mai sus, autoritatea competentă din **statul emitent** poate **consulta**, prin orice mijloace adecvate, autoritatea competentă din statul de executare (art. 4 alineatul 3).

2.2.1. Consultarea este **obligatorie** dacă persoana condamnată **nici nu locuiește** în statul membru al cărui cetățean este și **nici nu va fi deportată** în acel stat membru după ce este exonerată de executarea pedepsei (pct. 1. 1. și 1. 2.).

În astfel de cazuri, autoritatea competentă din **statul de executare** trebuie să **informeze** în mod prompt statul emitent cu privire la **decizia** sa de a consimți sau nu la transmiterea hotărârii judecătorești (alineatul 3).

2.2.2. În timpul acestor consultări, autoritatea competentă a statului de executare poate prezenta un **aviz justificat** autorității competente a statului emitent, potrivit căruia executarea pedepsei în statul de executare **nu ar servi scopului de a facilita reabilitarea socială** și reintegrarea cu succes a persoanei condamnate în societate.

În cazurile în care **nu a existat o consultare**, un astfel de aviz (negativ) poate fi prezentat fără întârziere după transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului. Autoritatea competentă a statului emitent examinează acest aviz și decide să retragă sau nu certificatul (alineatul 4).

2.3. Luarea inițiativei legate de o astfel de transmitere nu este exclusiv de competența statului emitent. **Și statul de executare poate**, din proprie inițiativă, **să solicite** statului emitent să transmită hotărârea judecătorească însoțită de certificat. Chiar și **persoana condamnată** poate să solicite autorităților competente din statul emitent sau din statul de executare să inițieze o procedură pentru transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului. Trebuie, totuși, să menționăm că aceste cereri nu creează o obligație pentru statul emitent de a transmite aceste documente (alineatul 5).

2.4. Pentru a **facilita** deciziile autorităților lor competente de a consimți sau nu la transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului în situații în conformitate cu articolul 4 alineatul 1 (c), statele membre sunt obligate în conformitate cu prezenta decizie-cadru să adopte măsuri care constituie baza pentru deciziile autorităților lor competente (alineatul 6).

2.5. Pentru **îmbunătățirea și accelerarea** procedurilor de transmitere, în conformitate cu prezenta decizie-cadru, fiecare stat membru poate, la adoptarea prezentei decizii-cadru sau ulterior, să **notifice** Secretariatului General al Consiliului că, în relațiile sale cu alte state membre care au transmis aceeași notificare, **acordul său prealabil**, în temeiul punctului 1.3. de mai sus, **nu este necesar** pentru transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului

- dacă persoana condamnată trăiește și a avut reședința legală în mod continuu pe o perioadă de cel puțin cinci ani în statul de executare și își va păstra „dreptul de ședere permanentă” în respectivul stat; și/sau
- dacă persoana condamnată este un resortisant al statului de executare în alte cazuri decât cele prevăzute mai sus, la punctul 1.1 și 1.2.

2.5.1. „Drept de ședere permanentă” înseamnă că

- acest drept **se bazează pe legislația națională** de punere în aplicare a legislației comunitare adoptate în temeiul articolelor 18, 40, 44 și 52 din Tratatul de instituire a Comunității Europene; sau

- persoana în cauză deține un **permis de ședere valabil, ca rezident permanent sau pe termen lung**, în statul membru respectiv, în conformitate cu legislația națională de punere în aplicare a legislației comunitare adoptate în temeiul articolului 63 din tratatul mai sus menționat, în ceea ce privește statele membre cărora legislația comunitară respectivă le este aplicabilă, sau în conformitate cu legislația națională, în ceea ce privește statele membre cărora legislația comunitară în cauză nu le este aplicabilă (alineatul 7).

2.5.2. Termenul „**rezident pe termen lung**” se va interpreta în conformitate cu Directiva 2003/109/CE a Consiliului din **25 noiembrie 2003 privind statutul resortisanților țărilor terțe care sunt rezidenți pe termen lung** (articolele 4-7). Aceasta înseamnă că statutul de rezident pe termen lung va fi acordat fiecărei persoane care a avut reședința legală și fără întreruperi pe teritoriul statului membru în cauză timp de cinci ani înainte de a depune cererea în cauză (articolul 4 alineatul 1) și a îndeplinit **condițiile pentru dobândirea statutului de rezident pe termen lung enumerate în articolul 5** (resurse stabile, regulate și suficiente pentru a satisface nevoile proprii și pe cele ale membrilor familiei lor fără a recurge la sistemul de ajutor social al statului membru în cauză; în plus, o asigurare de sănătate pentru toate riscurile acoperite în mod obișnuit pentru propriii resortisanți în statul membru în cauză). Termenul „**rezident permanent**” va fi interpretat, în acest context, în sensul Directivei 2004/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului din **29 aprilie 2004 privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora. Art. 7 al acestei directive conferă dreptul de ședere pe teritoriul altui stat membru pentru o perioadă mai mare de trei luni, așa cum a fost acordat în conformitate cu articolul 4, tuturor cetățenilor Uniunii care sunt lucrători care desfășoară activități salariale sau activități independente în statul membru gazdă și dispun de suficiente resurse. Acest drept se extinde asupra membrilor de familie care nu au cetățenia unui stat membru, în cazul în care însoțesc ori se alătură cetățeanului Uniunii în statul membru gazdă.**

Și Directiva Consiliului 2003/86/CE privind dreptul la reîntregirea familiei are relevanță pentru înțelegerea prezentei decizii-cadru. Art. 3 alineatul 1 al directivei reglementează aplicarea directivei atunci când susținătorul reîntregirii este titularul unui permis de ședere eliberat de un stat membru pentru o perioadă de valabilitate mai mare sau egală cu un an, care are perspective întemeiate de a obține un drept de ședere permanent, dacă membrii familiei sale sunt resortisanți ai unei țări terțe, indiferent de statutul lor juridic.

V. Transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului (art. 5)

1. Obiectul transmiterii îl constituie o „hotărâre judecătorească” ce include o „pedeapsă” (a se vedea pct. II de mai sus) și un certificat. **Hotărârea judecătorească**, fie decizie, fie ordin pronunțate de către o instanță judecătorească, poate fi transmisă fie în original, fie se poate transmite o copie certificată a acesteia. Atașat hotărârii judecătorești se va transmite un **certificat** care este de fapt un formular ce conține informațiile esențiale privind executarea și care trebuie **tradus** într-o limbă acceptată de statul de executare. Certificatul trebuie semnat de către autoritatea competentă a statului emitent, iar acuratețea conținutului său certificată de către această autoritate.

2. Transmiterea se va face **direct** către **autoritatea competentă** din statul de executare. Trebuie menționat că statul emitent nu poate transmite cererea în același timp mai multor state de executare, ci **unui singur stat de executare o dată**.

2.1. Autoritățile competente din statul membru executant se pot găsi în atlasul de pe pagina de internet a Rețelei Judiciare Europene (<http://www.ejn-crimjust.europa.eu>) sau prin intermediul punctelor de contact de pe această pagină.

2.2. Conform art. 4 alineatul 5 și 6 din prezenta decizie-cadru, nu contează dacă cererea este transmisă unei autorități care **nu are competența necesară**. Această autoritate **transmite, din oficiu**, hotărârea judecătorească autorității competente din statul de executare și **informează** în consecință autoritatea competentă din statul emitent.

3. Transferul acestor documente se poate face prin orice mijloace care permit o înregistrare scrisă și în condiții care să îi permită statului de executare să stabilească autenticitatea documentelor. Aceasta se aplică pentru transmiterea prin poștă, e-mail, fax sau prin alte mijloace adecvate.

VI. Consimțământul, avizul și notificarea persoanei condamnate (art. 6)

1. În principiu, transmiterea documentelor mai sus menționate necesită **consimțământul persoanei condamnate**, în conformitate cu legislația statului emitent.

1.1. Totuși, consimțământul persoanei condamnate **nu este necesar** atunci când **statul de executare** este un stat membru al Uniunii

- al cărui cetățean este **persoana condamnată** sau în care **trăiește** aceasta;
- în care va fi **deportată** persoana condamnată după ce este exonerată de executarea pedepsei în temeiul unui ordin inclus în hotărârea judecătorească (adică în temeiul unui ordin de expulzare sau de deportare inclus în hotărârea judecătorească sau într-o decizie judecătorească sau administrativă sau în orice altă măsură luată ca urmare a respectivei hotărâri);
- în care a **fugit** persoana condamnată sau în care **s-a întors** din cauza procedurii penale care este în desfășurare împotriva sa în statul emitent sau ca urmare a condamnării în statul emitent.

Acestea sunt cazuri în care există o relație deosebit de strânsă între statul de executare și persoana condamnată, de aceea se poate presupune că aceasta și-a dat deja consimțământul.

1.2. Decizia-cadru include o **dispoziție specială** referitoare la **Polonia** (alineatul 5), atât ca stat emitent, cât și ca stat de executare în cazurile în care hotărârea judecătorească a fost emisă înainte de expirarea unui termen de cinci ani de la 5 decembrie 2011. Până la această dată, este necesar consimțământul persoanei condamnate în vederea transferului executării, chiar și în cazul în care această persoană este de cetățenie poloneză și trăiește în Polonia.

2. În toate cazurile în care persoana condamnată **se găsește încă în statul emitent**, acesteia i se dă posibilitatea de a își exprima **avizul** verbal sau în scris. Atunci când acest aviz este verbal, este necesară o înregistrare scrisă semnată de persoana în cauză.

3. În cazul în care statul emitent consideră că este necesar, din cauza **vârstei** persoanei condamnate sau a stării sale fizice sau mentale, această posibilitate îi va fi dată **reprezentantului său legal**.

Dacă nu există un reprezentant legal, autoritatea competentă din statul emitent va numi unul în conformitate cu legislația națională.

4. Avizul persoanei condamnate trebuie **luat în considerare** pentru a lua decizia privind transmiterea hotărârii judecătorești, însoțite de certificat. Atunci când persoana condamnată s-

a folosit de această posibilitate, avizul acesteia este transmis statului de executare. Dacă persoana condamnată și-a exprimat avizul verbal, statul emitent se asigură că înregistrarea scrisă a acestei declarații este pusă la dispoziția statului de executare.

5. Autoritatea competentă din statul emitent **informează persoana condamnată**, într-o limbă înțeleasă de aceasta, că **a decis să transmită** hotărârea judecătorească, însoțită de certificat, folosind **formularul standard** de notificare (anexa II).

6. Atunci când **persoana condamnată se găsește în statul de executare** în momentul luării deciziei în cauză, **formularul este transmis** statului de executare, care informează persoana condamnată în consecință.

VII. Dubla incriminare (art. 7)

1. În principiu, **dubla incriminare** este o cerință pentru transferul procedurilor și executării sentințelor între statele membre. Aceasta înseamnă că o anumită faptă se pedepsește conform legislației în materie penală din statul emitent și din statul de executare.

Decizia-cadru prevede în art. 7, alineatul 1 o serie de infracțiuni care duc la recunoașterea hotărârii judecătorești și la executarea sentinței pronunțate, **fără verificarea dublei incriminări** a faptei, în cazul în care sunt pedepsite în statul emitent cu o pedeapsă sau o măsură privativă de libertate cu o durată maximă **de cel puțin trei ani**. Pentru toate celelalte infracțiuni, statul de executare poate impune condiția ca acestea să constituie o infracțiune și în conformitate cu legislația sa, în vederea recunoașterii hotărârii judecătorești și executării sentinței.

Aceste 32 de infracțiuni sunt următoarele:

- participarea la o organizație criminală,
- terorismul,
- traficul de persoane,
- exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă,
- traficul ilicit de narcotice și substanțe psihotrope,
- traficul ilicit de arme, muniții și explozivi,
- corupția,
- fraudă, inclusiv cea care aduce atingere intereselor financiare ale Comunităților Europene în sensul Convenției din 26 iulie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene
- spălarea produselor infracțiunii
- falsificarea, inclusiv falsificarea monedei euro,
- delict informatice,
- infracțiuni împotriva mediului, inclusiv traficul ilicit de specii animale pe cale de dispariție și traficul de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție,
- complicitatea la trecerea frauduloasă a frontierei și la ședere ilegală

- omuciderea voluntară, vătămarea corporală gravă,
- traficul ilicit de organe și țesuturi umane,
- răpire, sechestrare și luare de ostatici,
- rasism și xenofobie,
- furt organizat sau armat,
- trafic ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă,
- escrocherie,
- înșelătorie și extorcare de fonduri,
- contrafacerea și pirateria produselor
- falsificarea documentelor administrative și trafic de fals,
- falsificarea mijloacelor de plată,
- trafic ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere,
- trafic ilicit de materiale nucleare sau radioactive,
- trafic de vehicule furate,
- viol,
- incendiere,
- infracțiuni de competența Curții Penale Internaționale,
- deturnare de aeronave/nave,
- sabotaj.

2.1. Această listă **corespunde** listei de 32 de infracțiuni stipulate în Decizia-cadru 2002/584/JAI privind **mandatul european de arestare** și trebuie considerată „esența” infracțiunilor care au un rol important și în ceea ce privește alte instrumente legale de recunoaștere reciprocă a actelor juridice. **Nu există explicații suplimentare** la infracțiunile mai sus-menționate, enumerate în decizia-cadru. Ele sunt doar numite, iar pe baza acestei denumiri utilizatorul poate deriva domeniul lor de aplicare. Aceasta poate da naștere unor probleme legate de principiul legalității incriminării și a pedepsei.

2.1.1. Curtea Europeană de Justiție a examinat îndeaproape dispozițiile Deciziei-cadru 2002/584/JAI privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre, din punctul de vedere al principiului legalității. În cauza C-303/05, Curtea Europeană de Justiție a hotărât că articolul 2 alineatul 2 din decizia-cadru, în măsura în care elimină verificarea dublei incriminări pentru infracțiunile menționate în această dispoziție, **nu este lipsit de validitate** ca urmare a unei încălcări a principiului legalității incriminării și a pedepsei.

3. În conformitate cu alineatul 2 al acestui articol, Consiliul poate decide să adauge în orice moment alte categorii de infracțiuni pe listă. Aceasta necesită acțiunea în unanimitate a Consiliului, în urma consultării Parlamentului European.

Baza acestor modificări va fi un raport transmis Comisiei până la 5 decembrie 2013, conform dispozițiilor art. 29 alineatul 5 din această decizie-cadru.

4. Pentru **alte infracțiuni decât cele aflate în lista mai sus menționată**, statul de executare poate condiționa recunoașterea hotărârii judecătorești și executarea pedepsei de faptul că hotărârea trebuie să se refere la fapte care **să reprezinte o infracțiune și în temeiul legislației statului de executare**, oricare ar fi elementele constitutive ale acesteia și oricum ar fi descrisă.

Statul emitent este cel care stabilește dacă o infracțiune comisă se încadrează în lista celor 32 de infracțiuni. Statul executant nu va putea verifica din nou. Acesta este efectul principiului recunoașterii reciproce.

5. În plus, **fiecare stat membru**, la adoptarea acestei decizii-cadru sau mai târziu, trebuie să **declare că nu va aplica alineatul 1 al articolului 7**. Această declarație trebuie transmisă Secretariatului General și poate fi retrasă oricând. Atât declarațiile, cât și retragerile de declarații se publică în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene.

VIII. Recunoașterea hotărârii judecătorești și executarea pedepsei (art. 8)

1. În principiu, statul de executare a sentinței **este obligat să recunoască** o hotărâre judecătorească transmisă în conformitate cu articolele 4 și 5 din prezenta decizie-cadru și să ia imediat toate măsurile necesare pentru executarea pedepsei.

2. În cazul în care pedeapsa este **incompatibilă** cu legislația statului de executare în ceea ce privește **durata** acesteia, autoritatea competentă din statul de executare poate decide **să adapteze** sancțiunea numai în măsura în care aceasta depășește pedeapsa maximă prevăzută în legislația națională pentru infracțiuni similare.

Sancțiunea adaptată nu poate fi mai puțin decât pedeapsa maximă prevăzută pentru infracțiuni similare în legislația statului de executare.

Exemplul 1:

A, cetățean austriac care trăiește în Austria, a fost găsit vinovat de omor deosebit de grav [art. 176 alineatul 2 (a) și (b) din Codul penal român], comis în timpul unei deplasări de afaceri în România și a fost condamnat de o instanță judecătorească română la 25 de ani de închisoare. România, ca stat emitent, a solicitat recunoașterea hotărârii judecătorești și executarea pedepsei. Autoritatea competentă din Austria care acceptă cererea trebuie să ia în considerare faptul că, în conformitate cu Codul penal austriac, pedepsele privative de libertate pot fi cuprinse între 1 zi și 20 de ani sau mai există și pedeapsa cu închisoare pe viață (secțiunea 18 alineatul 2 din Codul penal al Austriei), iar în conformitate cu secțiunea 75 omorul se pedepsește cu închisoare de la 10 la 20 de ani sau cu închisoare pe viață. Prin urmare, în acest caz autoritatea competentă din Austria trebuie să adapteze pedeapsa prevăzută de instanța română și să o reducă la pedeapsa maximă cu închisoarea, adică 20 de ani, în conformitate cu dispozițiile Codului penal al Austriei.

Exemplul 2:

B, cetățean român care trăiește în România, a fost găsit vinovat de uciderea mai multor persoane în Austria și condamnat de către o instanță austriacă la închisoare pe viață. Austria, ca stat emitent, a solicitat recunoașterea hotărârii judecătorești și executarea pedepsei. În acest caz, autoritatea competentă din România trebuie să adapteze pedeapsa prevăzută de instanța austriacă, deoarece art. 175 și 176 din Codul penal al României prevăd că pedeapsa maximă pentru omor este de 25 de ani de închisoare. De aceea, va transforma această pedeapsă într-o pedeapsă de 25 de ani de închisoare, conform dispozițiilor menționate mai sus din Codul penal al României.

3. În cazul în care pedeapsa este **incompatibilă** cu legislația statului de executare în ceea ce privește **natura** acesteia, autoritatea competentă din statul de executare poate decide **să o adapteze** la pedeapsa sau măsura prevăzută pentru infracțiuni similare în legislația sa. O astfel de pedeapsă adaptată de statul de executare trebuie să corespundă cât mai îndeaproape posibil sancțiunii pronunțate în statul emitent. Prin urmare, pedeapsa **nu poate fi transformată într-o sancțiune pecuniară**.

Exemplu:

C., cetățean italian care trăiește în București, a vizitat ca turist Viena și s-a încăierat cu alte persoane, rănind grav pe unele dintre acestea. Prin urmare, a fost găsit vinovat de vătămare corporală gravă și condamnat la 9 luni de închisoare. Deoarece în timpul procesului s-a dovedit că era dependent de droguri și că fusese sub influența drogurilor atunci când a comis infracțiunea și deoarece era de așteptat că va mai comite și alte infracțiuni grave aflându-se sub influența drogurilor, instanța a dispus internarea lui într-o instituție specială pentru infractorii dependenți, în conformitate cu secțiunea 22 alineatul 1 din Codul penal al Austriei. C. a solicitat ca autoritatea competentă din Austria să înceapă procedura de transmitere a hotărârii judecătorești și a certificatului, pe motiv că familia sa locuia în București. Atunci când a verificat dacă poate recunoaște hotărârea judecătorească și executa pedeapsa, conform cererii transmise de autoritatea din Austria, în calitate de stat emitent, autoritatea competentă din România, după ce a fost de acord cu transmiterea, ar putea, îndeplinind cererea transmisă de autoritatea din Austria, să adapteze această măsură transformând-o în obligarea persoanei condamnate să se prezinte regulat la tratament medical, în conformitate cu art. 113 din Codul penal al României, sau să se interneze într-un institut medical de specialitate, în conformitate cu art. 114 din Codul penal al României.

4. Pe de altă parte, trebuie menționat că sancțiunea adaptată **nu trebuie să fie**, prin natura sau durata sa, **mai dură** decât sancțiunea pronunțată în statul emitent. Aceasta este o consecință a principiului legalității.

IX. Temeiurile de nerecunoaștere și neexecutare (articolul 9) sunt următoarele:

1. Certificatul este incomplet sau nu corespunde hotărârii judecătorești.

Dacă certificatul anexat hotărârii judecătorești este incomplet sau, în mod vădit, nu corespunde hotărârii judecătorești, autoritatea competentă din statul de executare poate solicita corectarea sau completarea certificatului într-un termen rezonabil. Dacă statul emitent nu îndeplinește această cerere în termenul stabilit, autoritatea competentă din statul de executare **poate refuza** recunoașterea hotărârii judecătorești și executarea pedepsei.

2. Nu sunt îndeplinite criteriile de transmitere a unei hotărârii judecătorești și a unui certificat unui alt stat membru (a se vedea art. 4 alineatul 1 din decizia-cadru).

Exemplu:

A., cetățean austriac, a comis infracțiunea de furt în București și a fost condamnat la un an de închisoare de o instanță română. Totuși, el trăiește în Franța și nu și-a dat consimțământul la transferul executării pedepsei în Austria. Dacă autoritatea competentă din România solicită autorității competente din Austria să recunoască hotărârea judecătorească și să execute pedeapsa, aceasta din urmă poate refuza deoarece nu sunt îndeplinite cerințele din art. 4 alineatul 1 al deciziei-cadru.

3. Executarea pedepsei ar contraveni principiului *ne bis in idem* Refuzul recunoașterii hotărârii judecătorești și executării pedepsei este justificat și dacă îndeplinirea cererii statului emitent ar contraveni principiului *ne bis in idem*. Aceasta înseamnă că o hotărâre judecătorească dată de o instanță penală dintr-un stat membru în urma unui proces penal previne orice alt proces desfășurat în alt stat membru, precum și orice altă hotărâre judecătorească referitoare la **aceeași infracțiune**.

3.1. Art. 54 din Acordul Schengen din 14 iunie 1984 conține, în această privință, doar dispoziții generale și programatice. („*O persoană în privința căreia s-a pronunțat o hotărâre definitivă într-o Parte Contractantă, nu poate fi urmărită pentru aceleași fapte de o altă Parte Contractantă, cu condiția ca, în caz de condamnare, hotărârea să fi fost executată, să fie în curs de executare sau să nu mai poată fi executată potrivit legii Părții Contractante care a pronunțat condamnarea.*”)

3.2. Totuși, s-au adus câteva clarificări prin intermediul unor hotărâri ale **Curții Europene de Justiție**, care răspund unor întrebări adresate de statele membre prin hotărâri preliminare:

- a. „Aceași faptă penală” trebuie înțeleasă ca un complex de fapte care au legătură în ceea ce privește timpul, locul și scopul, indiferent de calificarea legală și interesele protejate (C 436/06; C-105/05; C-467/04; C-288/05).
- b. Hotărârea definitivă are acest efect doar în ceea ce privește persoanele la care se referă această decizie, nu și în ceea ce privește complicii lor (C-467/04).
- c. Pedepsele suspendate condiționat trebuie considerate, pe perioada de probațiune, „pedepse executate”, ceea ce face să se aplice **efectul de barieră** (C-288/05).
- d. Achitățile, atât din lipsă de probe, cât și din cauza prescrierii, vor fi considerate hotărâri judecătorești care generează efectul de barieră (C-467/04; C-150/05).
- e. Renunțarea la urmărirea penală de către autoritatea competentă, chiar și fără colaborarea instanței, poate de asemenea să genereze efectul de barieră dacă astfel se epuizează dreptul de punere sub acuzare (C-178/01). În Austria, această dispoziție se aplică, de exemplu, pentru măsurile de diversiune, dacă procurorul a renunțat la dreptul de continua urmărirea penală imediat după ce suspectul a îndeplinit condițiile ce i s-au impus, cum ar fi plata unei anumite sume de bani (secțiunile 90c, 90d din Codul de procedură penală al Austriei).

Decizia procurorului nu trebuie să fie bazată pe recunoașterea explicită sau implicită de către suspect a vinovăției sale și nu are efecte dezavantajoase pentru persoanele vătămate sau pentru pretențiile de drept civil ale altor persoane interesate.

- f. Nu se va produce efectul de barieră dacă procurorul renunță la caz fără a verifica chestiunea, pe motiv că s-a inițiat deja un proces penal referitor la aceleași fapte într-un alt stat membru (C-469/03).

4. Hotărârea judecătorească se referă la fapte care nu ar constitui o infracțiune în temeiul legislației statului de executare, cu unele excepții.

Aceasta se aplică în cazul la care se face referire în articolul 7 alineatul 3 și atunci când statul de executare a dat o declarație conform cu articolul 7 alineatul 4, într-unul din cazurile la care se face referire în articolul 7 alineatul 1. În acest caz, hotărârea judecătorească se referă la fapte care nu ar constitui o infracțiune în temeiul legislației statului de executare.

Exemplu:

M., cetățean austriac cu domiciliul în Viena, a fost invitat de Tribunalul Districtual din Trauenstein, Germania, să apară ca martor în cadrul unui proces și a depus mărturie falsă. Prin urmare, a fost acuzat de parchetul din Trauenstein și găsit vinovat de infracțiunea de depunere de mărturie falsă din neglijență, în conformitate cu secțiunea 163 alineatul 1 din Codul penal al Germaniei. Să presupunem că i s-a impus o pedeapsă de 6 luni de închisoare și hotărârea a devenit definitivă. Atunci când autoritatea competentă din Germania a transmis autorității din Austria o cerere de recunoaștere a hotărârii și de executare a pedepsei. În acest caz, autoritatea din Austria ar trebui să refuze cererea, deoarece depunerea de mărturie falso din neglijență nu se pedepsește conform legislației penale austriece, care prevede o pedeapsă penală doar mărturia falsă depusă cu intenție (a se vedea secțiunea 288 alineatul 1 coroborată cu secțiunea 7 alineatul 1 din Codul penal al Austriei).

Cu toate acestea, în privința infracțiunilor în materie de taxe sau impozite, de vamă și de schimb, executarea unei hotărâri judecătorești **nu poate fi refuzată** pe motivul că legislația statului de executare **nu impune același tip** de taxe sau impozite sau nu conține același tip de reglementări în materie de taxe sau impozite, de vamă sau de schimb ca legislația statului emitent.

5. Executarea pedepsei este prescrisă în conformitate cu legislația statului de executare

Deoarece reglementările privind prescripția executării pedepselor diferă de la un stat membru al altul, autoritatea competentă din statul de executare va trebui să verifice întotdeauna dacă hotărârea mai este executorie și în conformitate cu legislația statului de executare. Atunci când efectuează această verificare, trebuie să verifice și dacă termenul de prescripție trebuie prelungit sau întrerupt (a se vedea art. 59, 60 din Codul penal al Austriei; art. 125, 126 din Codul penal al României).

Exemplu:

D., cetățean român cu domiciliul în Sibiu, a vizitat Austria acum câțiva ani, în calitate de turist. El a comis o tentativă de tâlhărie în Viena și a fost condamnat de către o instanță vieneză la 8 luni de închisoare. Executarea pedepsei, în conformitate cu legislația austriacă, s-ar fi prescris în 10 ani de la data când hotărârea judecătorească a devenit definitivă (secț. 59 alin. 3 din Codul penal al Austriei). Dacă acum, după 7 ani de la data când hotărârea judecătorească a devenit definitivă, Austria, în calitate de stat emitent, solicită României să execute această pedeapsă, autoritatea competentă din România ar trebui să refuze executarea pedepsei, deoarece în conformitate cu art. 126 alin. 1(b) din Codul penal al României, în acest caz termenul de prescripție a executării pedepsei este de 5 ani, plus 8

luni, reprezentând durata pedepsei ce urmează a fi executată.

6. Legislația statului de executare prevede imunitatea

Este posibil ca legislația statului de executare să prevadă imunitatea, ceea ce face imposibilă executarea sentinței. Acesta ar putea fi cazul dacă, de exemplu, persoana condamnată este un membru ales al Parlamentului din statul de executare. În astfel de cazuri, autoritatea competentă din statul de executare ar putea, înainte de transmiterea unei decizii de refuz al executării, să verifice dacă legea prevede posibilitatea de suspendare a acestei imunități.

7. Persoana condamnată nu răspunde penal, în temeiul legislației statului de executare, datorită vârstei sale.

Dacă pedeapsa a fost aplicată unei persoane care, în temeiul legislației statului de executare, **datorită vârstei sale, nu putea răspunde penal** pentru faptele cu privire la care s-a emis hotărârea judecătorească, atunci se poate refuza transmiterea hotărârii și a certificatului. Această dispoziție ține cont de faptul că în statele membre pot exista reglementări diferite privind vârsta începând cu care persoanele răspund penal.

Exemplu:

Art. 99 alineatul 2 din Codul penal al României prevede că minorul care are vârsta între 14 și 16 ani răspunde penal, numai dacă se dovedește că a săvârșit fapta cu discernământ. Dacă un minor cu această vârstă, de cetățenie română, este condamnat de o instanță penală din alt stat membru pentru o infracțiune și i se impune o pedeapsă privativă de libertate (mai mare de 6 luni; a se vedea pct. 9 de mai jos), atunci autoritatea competentă din România, în calitate de stat de executare, va trebui să refuze recunoașterea hotărârii și executarea pedepsei dacă în certificat nu este specificat că s-a dovedit că minorul a comis infracțiunea respectivă cu discernământ.

8. În momentul în care autoritatea competentă a statului de executare primește hotărârea judecătorească, rămân de executat mai puțin de șase luni din pedeapsă.

Observație: Motivul pentru care a fost adoptată această dispoziție este că în aceste cazuri, după finalizarea procedurilor de recunoaștere și executare a hotărârii și după transferul persoanei condamnate, de obicei sunt îndeplinite cerințele pentru eliberarea condiționată și astfel executarea pedepsei în statul de executare devine irelevantă. Un alt motiv este că convenția este concepută ca un instrument de facilitare a reabilitării sociale a infractorului, obiectiv care poate fi urmărit doar dacă lungimea pedepsei care rămâne de executat este suficient de mare. În plus, un rol în acest sens îl are și eficiența costurilor sistemului: transferul unui prizonier este costisitoare, iar cheltuielile considerabile suportate de statele în cauză trebuie să fie proporționale cu obiectivul de realizat, ceea ce exclude recurgerea la transfer dacă persoana în cauză mai are de executat doar un timp foarte scurt din pedeapsă.

9. Persoana condamnată nu a compărut personal la procesul în urma căruia s-a pronunțat hotărârea judecătorească.

Aceasta înseamnă că dacă hotărârea judecătorească a fost pronunțată în contumacie este posibilă nerecunoașterea și neexecutarea pedepsei. Dar se aplică **următoarele excepții:**

9.1. În certificat este specificat că persoana condamnată fie a fost **citată personal** și, prin urmare, informată cu privire la data și locul stabilite pentru procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia, fie a primit efectiv, **prin alte mijloace, o informare oficială cu privire la data și locul** stabilite pentru respectivul proces, în așa fel încât s-a stabilit fără echivoc faptul că persoana în cauză a avut cunoștința de procesul stabilit și a fost informată că **poate fi pronunțată o decizie** în cazul în care nu se prezintă la proces.

9.2. În certificat se specifică faptul că persoana condamnată, având cunoștința de procesul stabilit, a mandatat un **avocat** care a fost numit fie de către persoana în cauză, fie de către stat, pentru a o apăra la proces **și a fost într-adevăr apărată** de avocatul respectiv la proces. Astfel încât, de exemplu, nu este suficient că a fost desemnat un avocat din oficiu, dacă persoana în cauză nu a fost informată în această privință.

9.3. În certificat se specifică faptul că persoana condamnată **a declarat** în mod expres că **nu contestă decizia, sau nu a solicitat rejudecarea cauzei sau promovarea unei căi de atac** în intervalul de timp corespunzător. Declarația trebuie dată **după** persoanei condamnate ce i s-a înmănat **decizia** și a fost **informată** în mod expres cu privire la dreptul la **rejudecarea cauzei sau la o cale de atac**, la care persoana are dreptul de a fi prezentă și care permite ca situația de fapt a cauzei, inclusiv dovezile noi, să fie reexaminată și care poate conduce la desființarea deciziei inițiale.

10. Statul emitent nu aprobă cererea statului de executare ca persoana în cauză să fie urmărită penal, condamnată sau sancționată cu o altă pedeapsă privativă de libertate în statul de executare, pentru o infracțiune comisă anterior transferării, alta decât cea pentru care persoana în cauză a fost transferată.

Statul de executare poate refuza recunoașterea și executarea pedepsei atunci când statul de executare face o cerere de a nu respecta principiul specialității, în temeiul articolului 18 alineatul (3), înainte de a se lua o hotărâre în conformitate cu articolul 12 alineatul (1), iar statul emitent nu consimte, în conformitate cu articolul 18 alineatul (2) litera (g), ca persoana în cauză să fie urmărită penal, condamnată sau sancționată cu o altă pedeapsă privativă de libertate în statul de executare, pentru o infracțiune comisă anterior transferării, alta decât cea pentru care persoana în cauză a fost transferată.

11. Sentința pronunțată include o măsură care constă în asistență psihiatrică sau medicală sau o altă măsură privativă de libertate care nu poate fi aplicată de statul de executare.

Dacă sentința pronunțată include o măsură care constă în asistență psihiatrică sau medicală sau o altă măsură privativă de libertate care, fără a aduce atingere posibilității de a o adapta în conformitate cu legislația națională (articolul 8 alineatul 3), nu poate fi aplicată de statul de executare în conformitate cu sistemul său juridic sau medical, atunci statul de executare poate refuza transmiterea hotărârii și a certificatului.

Exemplu:

Secțiunea 23 din Codul penal al Austriei prevede că instanța poate dispune, ca măsură preventivă, ca infractorii periculoși care recidivează să execute nu numai o pedeapsă privativă de libertate, ci și să fie internați într-o instituție specială pentru recidiviștii periculoși, după executarea pedepsei cu închisoarea și după ce a avut loc o examinare suplimentară de către instanță, din oficiu (secțiunea 24 alin. 2 din Codul penal al Austriei). Durata acestei măsuri nu este stabilită în hotărârea judecătorească, dar, în conformitate cu

dispozițiile legale, aceasta nu trebuie să depășească zece ani și este obligatoriu un control anual de către instanță. Legislația penală română nu prevede o astfel de măsură.

12. Infracțiunea a fost comisă pe teritoriul statului de executare

Aceasta înseamnă că hotărârea judecătorească se referă la infracțiuni care, în temeiul legislației **statului de executare**, sunt considerate a fi fost comise **în întregime, în majoritate sau într-o măsură esențială** pe teritoriul acestuia, sau într-un loc echivalent cu teritoriul acestuia.

Orice decizie luată în legătură cu infracțiuni comise parțial pe teritoriul statului de executare, sau într-un loc echivalent cu teritoriul acestuia (navă, aeronavă), este luată de către autoritatea competentă a statului de executare în condiții excepționale și de la caz la caz, luându-se în considerare **circumstanțele specifice** cauzei, în special faptul dacă faptele în cauză au avut loc sau nu în majoritate sau într-o măsură esențială în statul emitent.

Această dispoziție poate să aibă un rol important, printre altele, în cazurile penale în care infracțiunea a fost comisă în mai multe locuri, de exemplu în cazul traficului de droguri în mai multe state membre.

13. În cazurile menționate mai sus, la punctele 1, 2, 3, 8, 11 și 12, **înainte de a decide nerecunoașterea** hotărârii judecătorești și neexecutarea pedepsei, autoritatea competentă din statul **de executare consultă** autoritatea competentă din statul **emitent**, prin orice mijloace adecvate și, dacă este cazul, îi solicită să furnizeze, fără întârziere, orice informații suplimentare necesare.

X. Recunoașterea parțială și executarea (articolul 10)

1. În cazul în care autoritatea competentă a statului de executare **ar putea lua în considerare recunoașterea** (nu integrală ci) **parțială a hotărârii judecătorești** și executarea parțială a pedepsei, aceasta poate **consulta** autoritatea competentă a statului **emitent** în vederea găsirii unui acord, astfel cum se prevede la punctul 2, înainte de a decide să refuze recunoașterea hotărârii judecătorești și executarea pedepsei în întregime.

Exemplu:

Dacă ne referim la exemplul anterior privind art. IX alin. 5 din nou, cetățeanul austriac M., cu domiciliul în Viena, a fost condamnat de tribunalul districtual din Trauenstein, Germania, la un an de închisoare, nu doar pentru depunere de mărturie falsă din neglijență, ci și pentru infracțiunea de vătămare corporală, comisă cu ocazia unei vizite la *Oktobertfest* în München. Dacă, după ce hotărârea a devenit definitivă, Germania, ca stat emitent, a solicitat autorităților din Austria recunoașterea și executarea hotărârii, atunci autoritatea competentă din Austria, în calitate de stat de executare, ar fi putut lua în considerare recunoașterea parțială a hotărârii, mai precis a celei care se referă la infracțiunea de vătămare corporală. În acest caz, autoritatea competentă din Austria ar trebui să se consulte, conform celor menționate mai sus, cu autoritatea competentă din Germania, în calitate de stat emitent.

2. Autoritățile competente ale statului membru emitent și ale statului membru de executare **pot ajunge la un acord**, de la caz la caz, în ceea ce privește **recunoașterea și executarea parțială a unei pedepse**, în conformitate cu condițiile stabilite de respectivele autorități, cu condiția ca o astfel de recunoaștere și executare să nu aibă ca rezultat o prelungire a duratei pedepsei, deoarece aceasta ar constitui o încălcare a principiului legalității. Dacă autoritățile din cele două state **nu pot cădea de acord**, certificatul este **retras**.

3. Decizia-cadru **nu include reglementări explicite** privind cazurile de inadmisibilitate parțială a executării, dar prevede că în aceste cazuri autoritățile competente din statul emitent și statul executant trebuie să ajungă la un **acord**. Înainte de luarea deciziei privind inadmisibilitatea parțială, autoritatea competentă din statul de executare trebuie să **solicite** autorității competente din **statul emitent** să furnizeze **informații** referitoare la circumstanțele în care statul emitent va **admite** executarea parțială **sau** în care certificatul va fi **retras**.

3.1. În cazul în care autoritatea competentă din statul emitent **admite** cererea, aceasta va primi o solicitare de a furniza informații privind **acea parte** din pedeapsa sau măsura privativă de libertate care a fost impusă pentru acele infracțiuni la care se referă inadmisibilitatea. După obținerea acestor informații, autoritatea competentă din statul de executare **trebuie să comute** pedeapsa sau măsura privativă de libertate în mod corespunzător. Dacă autoritatea competentă din statul emitent răspunde că nu poate furniza astfel de informații, autoritatea competentă din statul de executare trebuie să ia o decizie **la aprecierea sa**.

XI. Amânarea recunoașterii hotărârii (articolul 11)

1. În cazul în care **certificatul** menționat la articolul 4 (nu este transmis sau) este **incomplet sau, în mod vădit, nu corespunde** hotărârii judecătorești, atunci autoritatea competentă din statul de executare poate stabili un **termen** rezonabil pentru transmiterea, completarea sau corectarea acestuia. **Până la expirarea acestui termen, autoritatea competentă din statul de executare poate amâna** recunoașterea hotărârii judecătorești.

2. Amânarea este posibilă și în cazul în care există motive să se considere că cererea de recunoaștere și executare a hotărârii **nu este admisibilă** (art. 9). Și în aceste cazuri, ar trebui să se solicite autorității competente din statul emitent să furnizeze documentele, completările și informațiile suplimentare necesare. Și în acest caz se va stabili un termen rezonabil, după a cărui expirare poate fi refuzată în totalitate sau parțial executarea.

XII. Hotărârea privind executarea pedepsei și termene (articolul 12)

1. Pentru a evita trecerea unei lungi perioade de timp între data la care hotărârea a devenit definitivă și executarea pedepsei privative de libertate – care este în detrimentul unei reabilitări sociale de succes a infractorului – prezenta decizie-cadru prevede în acest articol că autoritatea competentă din **statul de executare** trebuie să decidă **în cel mai scurt timp** dacă recunoaște hotărârea judecătorească și dispune executarea pedepsei și să **informeze** statul emitent cu privire la aceasta, inclusiv cu privire la orice decizie de adaptare a sancțiunii în conformitate cu articolul 8 alineatele 2 și 3.

2. Același scop îl are și dispoziția conform căreia **decizia finală** privind recunoașterea hotărârii judecătorești și executarea pedepsei se ia **în termen de 90 de zile** de la primirea hotărârii și a certificatului, cu excepția cazului în care există un temei pentru amânare în temeiul articolului 11 sau articolului 23 alineatul 3.

3. În situații excepționale în care autoritatea competentă din statul de executare **nu poate respecta termenul de 90 de zile**, aceasta informează autoritatea competentă a statului emitent, fără întârziere și prin orice mijloace, menționând motivele întârzierii și timpul preconizat a fi necesar pentru luarea deciziei finale.

4. Dacă executarea hotărârii a fost admisă de statul **executant**, autoritatea competentă din acest stat trebuie să **stabilească natura și durata pedepsei**, în conformitate cu hotărârea pronunțată de autoritatea competentă din statul emitent, și dacă este necesar, să o **adapteze** (a se vedea pct. VIII de mai sus).

XIII. Retragera certificatului (articolul 13)

Statul emitent poate să **retragă** certificatul de la statul de executare atât timp cât executarea pedepsei **nu a început încă** în statul de executare, dar justificând această retragere.

Astfel de **motive pot fi următoarele**:

1. Hotărârea prin care s-a impus o pedeapsă sau măsură privativă de libertate sau caracterul său executoriu au fost **anulate sau corectate ex post** sau **durata pedepsei** sau măsurii privative de libertate **s-a redus**. Aceasta se poate întâmpla dacă, de exemplu, este revizuită hotărârea judecătorească.

2. **Nu se mai solicită** executarea sentinței, de exemplu pentru că respectivele reglementări ale statului de executare prevăd deja posibilitatea eliberării condiționate a persoanei condamnate.

La retragerea certificatului, statul de executare nu mai dispune executarea pedepsei.

XIV. Arestul preventiv (articolul 14)

În cazul în care persoana condamnată se află în **statul de executare**, la cererea statului emitent, **anterior** sosirii hotărârii judecătorești și a certificatului sau înainte de a decide recunoașterea hotărârii judecătorești și executarea pedepsei, statul de executare poate **aresta** persoana condamnată **sau** poate lua orice **altă măsură** pentru a se asigura că persoana condamnată **nu părăsește** teritoriul acestuia, până în momentul în care se ia decizia cu privire la recunoașterea hotărârii judecătorești și executarea pedepsei.

Prin urmare, reglementările statului de executare privind arestul preventiv se vor aplica analog arestului preventiv reglementat în acest articol. Astfel încât condițiile preliminare pentru arestarea preventivă a unei persoane condamnate ar trebui să fie următoarele:

- executarea nu ar trebui să pară inadmisibilă a priori;
- ar trebui să existe o suspiciune că persoana condamnată va încerca să se sustragă de la executarea pedepsei sau măsurii impuse;
- nu este necesar consimțământul persoanei în cauză pentru transferul executării.

Prin „altă măsură” se va înțelege o privare mai indulgentă a persoanei în cauză de dreptul său fundamental la libertate, cum ar fi reținerea pașaportului, sau specificarea unor instrucțiuni adecvate, cum ar fi interdicția de a părăsi o anumită zonă, sau plata unei cauțiuni.

Durata pedepsei nu se prelungeste ca rezultat al timpului petrecut în arest în temeiul prezentei dispoziții.

XV. Transferarea persoanelor condamnate (articolul 15)

1. În cazul în care persoana condamnată **trăiește în statul emitent**, aceasta este transferată în statul de executare în momentul convenit de autoritățile competente din statul emitent și din statul de executare, în termen de **maximum 30 de zile** de la luarea deciziei finale privind recunoașterea hotărârii judecătorești și executarea pedepsei de către statul de executare.
2. În cazul în care circumstanțe neprevăzute **împiedică transferarea** persoanei condamnate în termenul stabilit, autoritățile competente ale statului de executare și ale statului emitent **se contactează reciproc fără întârziere**.

Transferarea se efectuează imediat ce respectivele circumstanțe încetează să mai existe. Autoritatea competentă a statului emitent informează imediat autoritatea competentă a statului de executare și convine împreună cu aceasta asupra unei noi date pentru transferare. În acest caz, transferarea se efectuează **în termen de 10 zile de la noua dată** astfel stabilită.

XVI. Tranzitul (articolul 16)

1. **Fiecare stat membru**, în conformitate cu legislația proprie, **trebuie să permită tranzitul** pe teritoriul său al unei persoane condamnate care este transferată în statul de executare. Totuși, condiția este ca statul emitent să-i transmită o **copie a certificatului** menționat la articolul 4, împreună cu **cererea de tranzit**. Cererea de tranzit și certificatul pot fi transmise prin orice mijloace care permit o înregistrare scrisă (poștă, e-mail și fax).

1.1. La **cererea** statului membru care urmează să permită tranzitul, statul emitent furnizează o **traducere a certificatului** în una dintre limbile acceptate de statul membru care urmează să permită tranzitul, care trebuie indicate în cerere.

2. În cazul în care primește o cerere de a permite tranzitul, statul membru căruia i se solicită să permită tranzitul **informează** statul emitent **dacă nu poate garanta că persoana condamnată nu va fi urmărită penal**, sau, cu excepția dispozițiilor alineatului (1), **reținută sau supusă în alt mod unei restrângeri a libertății** acesteia pe teritoriul său, pentru orice infracțiune comisă sau pedeapsă aplicată **anterior ieșirii persoanei în cauză de pe teritoriul statului emitent**. În acest caz, statul emitent își poate **retrage cererea**.

Observație: Tranzitul nu afectează dreptul statului căruia i s-a solicitat tranzitul de a începe urmărirea penală împotriva persoanei condamnate pentru o infracțiune care nu este reglementată de legislația statului emitent. Organele de urmărire penală din statul căruia i s-a solicitat tranzitul ar trebui, în acest caz, să verifice dacă tranzitul respectiv ar putea fi un motiv să solicite statului de executare predarea persoanei condamnate cu ajutorul unui mandat european de arestare sau să solicite transferul urmăririi penale sau executării pedepsei sau măsurii impuse în statul căruia i s-a solicitat tranzitul.

3. Statul membru căruia i se solicită să permită tranzitul notifică, urmând aceeași procedură, decizia sa, luată **în regim prioritar și nu mai târziu de o săptămână** de la primirea cererii.

Luarea deciziei **poate fi amânată** până în momentul în care traducerea solicitată este transmisă statului membru căruia i se solicită să permită tranzitul, atunci când este solicitată traducerea (a se vedea pct. 1.1.).

4. Statul membru căruia i se solicită să permită tranzitul poate **reține** persoana condamnată **în custodie** numai atât **cât este necesar pentru efectuarea tranzitului** pe teritoriul său.

Observație: În acest caz nu este necesară o hotărâre sau un ordin emis de statul căruia i se solicită să permită tranzitul, deoarece hotărârea statului emitent va fi executată direct.

5. Nu este necesară o cerere de tranzit în cazul transportului aerian fără escală programată. Cu toate acestea, în cazul unei aterizări neprevăzute, statul emitent furnizează informațiile menționate la alineatul (1) în termen de 72 de ore.

XVII. Legea care guvernează executarea (articolul 17)

1. Executarea unei pedepse este reglementată de **legea statului de executare**. În general, **doar** autoritățile statului de executare vor avea competența de a decide cu privire la **procedurile** de executare și de a **stabili** toate măsurile aferente, inclusiv cu privire la motivele eliberării înainte de termen sau condiționate.

În consecință, persoana condamnată poate uza de toate căile de atac împotriva executării pedepsei sau măsurii respective, care sunt reglementate de legislația statului de executare. Astfel, persoana în cauză poate înainta o cerere de amânare a sentinței pentru o anumită perioadă de timp, de exemplu conform prevederilor aplicabile în condiții speciale din Legea austriacă privind executarea pedepselor privative de libertate (secțiunile 5 și 6).

2. Totuși, autoritatea competentă a statului de executare **deduce** întreaga perioadă privativă de libertate **deja executată** în legătură cu pedeapsa în privința căreia s-a pronunțat hotărârea judecătorească din durata totală a pedepsei privative de libertate care trebuie executată. Această dispoziție s-ar aplica în cazul în care s-a impus arestul preventiv în timpul procesului penal.

3. La cerere, autoritatea competentă a statului de executare **informează** autoritatea competentă a statului emitent cu privire la **dispozițiile aplicabile în ceea ce privește posibilă eliberare înainte de termen sau condiționată**. Statul emitent poate fi **de acord** cu aplicarea acestor dispoziții **sau poate retrage certificatul** dacă este de părere că scopul sentinței nu ar fi realizat în aceste circumstanțe.

4. Statele membre pot prevedea ca orice **hotărâre** cu privire la eliberarea înainte de termen sau condiționată să poată **lua în considerare** acele dispoziții din **dreptul național** indicate de **statul emitent** în temeiul cărora persoana în cauză are dreptul la eliberare înainte de termen sau condiționată într-un anumit moment. Consecințele acestei proceduri pot, totuși, să ducă la unele dificultăți, cum ar fi, de exemplu, în Austria, dacă în statul de executare decizia privind eliberarea condiționată este pronunțată de instanțe independente.

XVIII. Principiul specialității (articolul 18)

1. De regulă, o **persoană transferată** în statul de executare în temeiul prezentei decizii-cadru **nu poate fi urmărită penal, condamnată sau sancționată** cu o altă pedeapsă privativă de libertate, pentru o infracțiune comisă **anterior** transferării sale, **alta** decât cea pentru care persoana în cauză a fost transferată.

2. Totuși, **dispoziția de mai sus nu se aplică** în următoarele cazuri:

2.1. când persoana care a avut posibilitatea de a **părăsi** teritoriul statului de executare nu a făcut acest lucru în termen de 45 de zile de la punerea definitivă în libertate, sau a **revenit** pe teritoriul respectiv după ce îl părăsise;

2.2. când infracțiunea **nu se pedepsește cu o pedeapsă privativă de libertate** sau cu un ordin de detenție;

2.3. când procedurile penale **nu au drept consecință aplicarea unei măsuri care limitează libertatea persoanei;**

2.4. când persoana condamnată ar putea fi pasibilă de o pedeapsă sau o măsură care nu implică privarea de libertate, în special o sancțiune pecuniară sau o măsură echivalentă, chiar și în cazul în care sancțiunea sau măsura pot duce la o limitare a libertății persoanei în cauză;

2.5. când persoana condamnată a **consimțit** să fie transferată;

2.6. când ulterior transferării, persoana condamnată a **renunțat** în mod expres la dreptul de a i se aplica principiul specialității în ceea ce privește anumite infracțiuni comise anterior transferării.

Renunțarea este declarată în fața autorităților judiciare competente din statul de executare și este **înregistrată** în conformitate cu legislația națională a statului respectiv. Declarația de renunțare este redactată astfel încât să reiasă clar că persoana în cauză a dat-o în mod **voluntar și în deplină cunoștință** de cauză referitor la consecințele acesteia. Persoana în cauză are dreptul la **consiliere juridică** în acest scop;

3. Principiul specialității nu se aplică în alte situații decât cele menționate mai sus, în cazul în care **statul emitent își dă acordul**.

O **cerere pentru acordul statului emitent** se depune pe lângă autoritatea competentă din **statul emitent**, însoțită de **informațiile** menționate la articolul 8 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584/JAI privind mandatul european de arestare și de **traducerea** prevăzută la articolul 8 alineatul 2.

Acordul se dă în cazul în care ar exista o **obligație de a preda** persoana în conformitate cu decizia-cadru menționată. Decizia se ia în **cel mult 30 de zile** de la primirea cererii.

În situațiile menționate la articolul 5 din decizia-cadru menționată, statul de executare furnizează **garanțiile** prevăzute în respectiva decizie-cadru.

XIX. Amnistia, grațierea și revizuirea hotărârii judecătorești (articolul 19)

1. **Amnistia și grațierea** pot fi acordate de **statul emitent**, precum și de **statul executant**. Prin urmare, fiecare decizie în acest sens a autorității competente din unul dintre state este obligatorie pentru autoritățile competente din celălalt stat.

Observație: Autoritatea competentă din statul emitent trebuie să ia întotdeauna în considerare legislația statului executant și practica din statul executant cu privire la amnistie și grațiere, dacă nu vrea să se confrunte cu eliberarea prematură înainte de termen care nu a fost intenția instanței din statul emitent la momentul pronunțării sentinței.

2. Totuși, statul emitent **decide în exclusivitate cu privire la cererile de revizuire a hotărârii judecătorești** prin care se aplică pedeapsa care urmează a fi executată în temeiul prezentei decizii-cadru. Deoarece doar statul emitent are competența de a examina starea de fapt, consecința este că doar acest stat are jurisdicție în ceea ce privește examinarea unei astfel de cereri, mai ales pentru că are o poziție care-i permite să obțină noi probe privind speța în cauză. Filozofia care stă la baza acestei dispoziții este că hotărârea pronunțată în statul emitent va constitui baza pentru executarea pedepsei impuse prin hotărârea pronunțată. O revizuire a hotărârii pronunțate de o autoritate din statul de executare ar submina principiul recunoașterii reciproce a hotărârilor judecătorești.

XX. Informații transmise de statul emitent (articolul 20)

1. Autoritatea competentă din statul **emitent** informează imediat autoritatea competentă din statul de executare cu privire la orice **decizie sau măsură** în urma cărora **pedeapsa încetează**, imediat sau într-un anumit termen, **să aibă un caracter executoriu**.
2. Autoritatea competentă din statul **de executare încetează executarea pedepsei** de îndată ce este informată de către autoritatea competentă a statului emitent cu privire la decizia sau măsura menționată mai sus.

XXI. Informații furnizate de statul de executare (articolul 21)

Autoritatea competentă a statului **de executare informează** fără întârziere autoritatea competentă a statului emitent, prin orice mijloace care permit o **înregistrare scrisă**:

- a. cu privire la **transmiterea** hotărârii judecătorești și a certificatului către autoritatea competentă responsabilă cu executarea acesteia, conform articolului 5 alineatul 5;
- b. cu privire la **imposibilitatea practică de a executa** pedeapsa, deoarece, după transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului către statul de executare, persoana condamnată nu poate fi găsită pe teritoriul statului de executare, caz în care statul de executare nu are **nicio obligație** de a asigura executarea pedepsei;
- c. cu privire la **decizia finală de a recunoaște** hotărârea judecătorească și de a dispune executarea pedepsei, inclusiv data deciziei;
- d. cu privire la **decizia de a nu recunoaște** hotărârea judecătorească și de a nu executa pedeapsa, în conformitate cu articolul 9, inclusiv motivarea deciziei;
- e. cu privire la **decizia de a adapta sancțiunea**, în conformitate cu articolul 8 alin. 2 sau 3, inclusiv motivarea deciziei;
- f. cu privire la **decizia de a nu executa** pedeapsa din motivele menționate la articolul 19 alineatul 1, inclusiv motivarea deciziei;
- g. cu privire la începutul și sfârșitul perioadei de **eliberare condiționată**, în cazul în care statul emitent indică acest lucru în certificat;
- h. cu privire la **evadarea** persoanei condamnate din custodie;
- i. cu privire la **executarea pedepsei**, de îndată ce a fost executată **în întregime**.

XXII. Consecințele transferării persoanei condamnate (articolul 22)

1. Statul emitent **nu poate proceda** la executarea pedepsei **după ce** executarea acesteia a **început** în statul de executare.
2. Dreptul de a executa sentința **revine** statului emitent din momentul în care este informat de către statul de executare cu privire la **neexecutarea parțială** a pedepsei (a se vedea pct. X).

XXIII. Regim lingvistic (articolul 23)

1. **Certificatul** se traduce în limba sau în **una dintre limbile oficiale** ale statului **de executare**. Orice stat membru poate să indice, la adoptarea prezentei decizii-cadru sau

ulterior, într-o declarație depusă la Secretariatul General al Consiliului, că va accepta traducerea în una sau mai multe alte limbi oficiale ale instituțiilor Uniunii Europene.

Până acum nici un stat membru nu a depus o astfel de declarație, dar se presupune că statele membre vor urma aceeași procedură ca și cea pe care au urmat-o cu privire la decizia-cadru privind mandatul european de arestare.

2. În principiu, nu se solicită traducerea hotărârii judecătorești.

3. Totuși, orice stat membru poate indica, la adoptarea prezentei decizii-cadru sau ulterior, printr-o declarație depusă la Secretariatul General al Consiliului, că poate solicita, în calitate de stat de executare, imediat după primirea hotărârii judecătorești și a certificatului și în cazul în care consideră conținutul certificatului insuficient pentru a lua o decizie privind executarea pedepsei, ca hotărârea judecătorească sau părți esențiale din aceasta să fie traduse în limba sau una dintre limbile oficiale ale statului de executare sau în una sau mai multe alte limbi oficiale ale instituțiilor Uniunii Europene.

O astfel de cerere se face, în cazul în care este necesar, **în urma consultărilor**, pentru a se indica părțile esențiale din hotărârea judecătorească ce urmează a fi traduse, între autoritățile competente ale statului emitent și ale statului de executare.

3.1. Decizia privind recunoașterea hotărârii judecătorești și executarea pedepsei pot fi **amânate** (a se vedea punctul X) până la transmiterea traducerii de către statul emitent statului de executare, sau, în cazul în care statul de executare decide să traducă hotărârea judecătorească pe cheltuiala sa, **până în momentul în care a fost obținută traducerea.**

XXIV. Cheltuieli (articolul 24)

Cheltuielile care rezultă din aplicarea prezentei decizii-cadru sunt **suportate de statul de executare, cu excepția costurilor aferente transferării** persoanei condamnate în statul de executare și a celor care apar exclusiv **pe teritoriul suveran al statului emitent.** Totuși, statul de executare nu este împiedicat să încerce să recupereze integral sau parțial cheltuielile aferente transferării persoanei condamnate.

XXV. Executarea sentințelor ca urmare a unui mandat european de arestare (articolul 25)

1. Decizia-cadru privind mandatul european de arestare, concepută pentru a înlocui sistemul anterior de extrădare prin impunerea fiecărei autorități judiciare naționale (autoritatea judiciară de executare) să recunoască, *ipso facto* și cu un minim de formalități hotărârile judecătorești pronunțate în alte state membre, prevede următoarele (în măsura în care este relevant în acest context):

1.1. “Mandatul european de arestare” este definit ca o decizie judiciară emisă de un stat membru în vederea arestării sau a predării de către un alt stat membru a unei persoane căutate cu scopul: **urmăririi penale, executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate**

1.2. Un mandat european de arestare poate fi emis pentru fapte pedepsite cu o pedeapsă sau o măsură de siguranță privative de libertate a căror durată maximă este de cel puțin un an sau, atunci când s-a dispus o condamnare la o pedeapsă sau s-a pronunțat o măsură de siguranță, pentru condamnări pronunțate cu o durată de cel puțin patru luni.

1.3. Următoarele infracțiuni, în cazul în care sunt pedepsite în statul membru emitent cu o pedeapsă sau o măsură de siguranță privative de libertate a căror durată maximă este de **cel puțin trei ani**, astfel cum sunt definite acestea de dreptul statului membru emitent, duc la predarea pe baza unui mandat european de arestare, în condițiile prezentei decizii-cadru și **fără verificarea dublei incriminări** a faptei: terorism, trafic de persoane, corupție, participarea la o organizație criminală, falsificarea monedei, omorul, rasismul și xenofobia, violul, traficul de vehicule furate și fraudă, inclusiv cea care aduce atingere intereselor financiare ale Comunităților Europene (pentru lista completă, a se vedea pct. VII 2 și 2.1.).

1.4. Pentru alte infracțiuni decât cele prevăzute mai sus, predarea poate fi subordonată condiției ca faptele pentru care a fost emis mandatul european de arestare să constituie o infracțiune, în conformitate cu dreptul statului membru de executare (**duba incriminare**).

1.5. De regulă, autoritatea emitentă transmite mandatul european de arestare direct către autoritatea judiciară de executare. Există o dispoziție referitoare la cooperarea cu Sistemul de Informații Schengen (SIS) și cu Interpol. În cazul în care autoritatea judiciară emitentă nu cunoaște autoritatea judiciară de executare competentă, aceasta va primi asistență prin intermediul Rețelei Judiciare Europene.

1.6. Persoana arestată poate **consimți la predarea sa**. Consimțământul este, în principiu, irevocabil și trebuie exprimat în mod liber și în deplină cunoștință a consecințelor acestuia. În acest caz, autoritatea judiciară de executare trebuie să ia o hotărâre definitivă privind executarea mandatului în decursul a zece zile după exprimarea consimțământului.

1.7. Fiecare stat membru poate să **revoce** consimțământul, dar cu anumite condiții. Pentru a face acest lucru, trebuie să fi dat o declarație care este atașată instrumentului de adoptare a deciziei-cadru, specificând procedurile de revocare a consimțământului.

1.8. În conformitate cu articolul 4 al deciziei-cadru privind mandatul european de arestare, **autoritatea judiciară de executare poate refuza executarea mandatului** din mai multe motive, printre altele în cazul în care mandatul european de arestare a fost emis în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate, atunci când persoana căutată rămâne în statul membru de executare, este resortisant sau rezident al acestuia, iar acest stat se angajează să execute această pedeapsă sau măsură de siguranță în conformitate cu dreptul său intern (alineatul 6);

1.9. În anumite circumstanțe, statul de executare poate **solicita garanții** pe care trebuie să le ofere statul membru emitent. Articolul 5 alineatul 3 al Deciziei-cadru privind mandatul european de arestare prevede că, atunci când persoana care face obiectul unui mandat european de arestare în scopul urmăririi penale este resortisant sau rezident al statului membru de executare, predarea poate fi supusă condiției ca persoana, după ce a fost audiată, să fie returnată în statul membru de executare pentru a executa acolo pedeapsa sau măsura de siguranță privative de libertate care au fost pronunțate împotriva sa în statul membru emitent.

2. Fără a aduce atingere Deciziei-cadru privind mandatul european de arestare, dispozițiile prezentei decizii-cadru se aplică mutatis mutandis, în măsura în care sunt compatibile cu dispozițiile deciziei-cadru respective, executării pedepselor, în situațiile în care un stat membru se angajează să execute pedeapsa în cazuri în conformitate cu articolul 4 alineatul 6 din decizia-cadru respectivă, sau în cazul în care, în temeiul articolului 5 alineatul 3 din decizia-cadru respectivă, acesta a impus condiția ca persoana să fie returnată pentru a executa pedeapsa în statul membru în cauză, cu scopul de a se evita impunitatea persoanei respective.

Aceasta înseamnă, printre altele, că statul de executare ar putea verifica existența motivelor de necunoaștere și neexecutare, astfel cum sunt prevăzute la articolul 9 din prezenta decizie-

cadru, inclusiv verificarea dublei incriminări, în măsura în care statul de executare face o declarație în temeiul articolului 7 alineatul 4 din prezenta decizie-cadru (neaplicarea alineatului 1 privind renunțarea la verificarea dublei incriminări a faptelor penale enumerate în această dispoziție), drept o condiție pentru recunoașterea și executarea hotărârii judecătorești în vederea stabilirii fie a predării persoanei, fie a executării pedepsei în cazurile în care se aplică articolul 4 alineatul 6 din Decizia-cadru privind mandatul european de arestare. Deși până acum nici un stat membru nu a transpus prezenta decizie-cadru în legislația națională, se estimează că mai multe state membre vor profita de ocazia de a da o astfel de declarație.

3. Nu se aplică acele dispoziții ale prezentei decizii-cadru care ar contrazice obiectivul Deciziei-cadru privind mandatul european de arestare. Aceasta se aplică mai ales pentru temeiurile de inadmisibilitate (art. 9 din decizia-cadru), deoarece refuzul executării deja aprobate nu este luat în considerare. Aceeași dispoziție se aplică și pentru cerințele legate de consimțământul persoanei condamnate și al statului de executare. Trebuie să fie clar că faptul că certificatul este completat sau corectat și astfel transmis după expirarea termenului admis de statul de executare nu constituie un temei de refuz al executării (deja aprobate).

XXVI. Raportul cu alte acorduri și înțelegeri

1. Cooperarea internațională în materie penală constă în:

- extrădare, exemplul tradițional de cooperare internațională prin care o persoană este transferată dintr-un stat în altul pentru a fi judecată sau în vederea executării unor sancțiuni în celălalt stat;
- asistența judiciară reciprocă, prin care se înțelege comunicarea informațiilor relevante și a probelor între două state.
- executarea într-un stat a hotărârilor judecătorești în materie penală pronunțate în alt stat;
- transferul de proceduri și delimitarea competențelor, prin care se încearcă organizarea mai eficientă a procedurilor în derulare sau planificate, astfel încât statul care are cea mai bună poziție conduce urmărirea penală și execută sancțiunea impusă.

2. **Practica actuală în domeniul cooperării în materie penală dintre statele membre se bazează pe următoarele convenții, în măsura în care au fost ratificate și transpuse în legislațiile naționale:**

- Convenția europeană privind valoarea internațională a hotărârilor represive din 28 mai 1970;
- Convenția europeană asupra transferării persoanelor condamnate din 21 martie 1983 precum și protocolul adițional la aceasta din 18 decembrie 1997;
- Titlul III, capitolul 5 din Convenția din 19 iunie 1990 de punere în aplicare a Convenției Schengen din 14 iunie 1985 privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele comune;
- Convenția dintre statele membre ale Comunităților Europene privind executarea hotărârilor judecătorești străine din 13 noiembrie 1991.

2.1. Convenția europeană privind valoarea internațională a hotărârilor represive

În conformitate cu prezenta convenție, fiecare stat contractant are competența să procedeze la executarea unei sancțiuni pronunțate într-unul din celelalte state contractante, ca urmare a unei cereri de executare, prezentată de celălalt stat contractant și dacă fapta pentru care s-a pronunțat sancțiunea ar fi constituit, în cazul în care a fost săvârșită în acest stat, o infracțiune și hotărârea statului solicitant este definitivă și executorie. Unul dintre cele mai importante obiective ale convenției este de a favoriza reabilitarea delincvenților. **Conceptul fundamental** care stă la baza convenției este asimilarea hotărârilor străine în hotărârile pronunțate de instanțele altui stat contractant. Conceptul este aplicat în trei domenii, mai precis **executarea hotărârilor represive, efectul ne bis in idem și luarea în considerare a hotărârilor străine**. El se bazează pe convingerea că:

- hotărârile în materie penală ale altor state ar trebui recunoscute la modul general;
- trebuie luată în considerare *in concreto* dubla răspundere penală;
- executarea sancțiunii nu trebuie împiedicată de trecerea timpului, conform legislației celor două state implicate;
- limitele temporale ale urmăririi penale din statul solicitant nu trebuie luate în considerare de statul solicitat;
- amnistia, în anumite condiții, împiedică recunoașterea unei hotărâri străine;
- procedurile din statul solicitant ar trebui să respecte dispozițiile Convenției Drepturilor Omului.

Convenția prevede următoarele **condiții generale de executare**:

- hotărârea trebuie să fi fost pronunțată respectând principiile fundamentale ale Convenției Drepturilor Omului, mai ales art. 6, care stabilește cerințele minime privind procedurile în instanță;
- fapta pentru care s-a pronunțat sancțiunea în statul de condamnare a constituit o infracțiune potrivit legii statului solicitat pentru executare;
- cu excepția hotărârilor pronunțate *in absentia* și *ordonnance pénale*, hotărârea trebuie să fie definitivă și executorie în statul de condamnare;
- trebuie înaintată o cerere validă de către statul de condamnare;
- statul solicitat poate refuza executarea doar invocând unul din temeiurile din lista exhaustivă din convenție (art. 6); și
- efectul *ne bis in idem*, așa cum este definit în prezenta convenție, reprezintă un obstacol în calea executării (a se vedea art. 7).

2.2. Convenția europeană asupra transferării persoanelor condamnate

2.2.1. Obiectivul acestei convenții a fost facilitarea transferării prizonierilor străini în statele lor de origine prin reglementarea unor proceduri simple, rapide și eficiente. În această privință, ea **are ca scop completarea Convenției europene privind valoarea internațională a hotărârilor represive**, din 28 mai 1970, care, deși permitea transferarea prizonierilor, avea două mari deficiențe: până acum a fost ratificată doar de un număr redus de state membre, iar procedura pe care o prevede nu duce la aplicarea sa în așa fel încât să asigure transferul rapid al prizonierilor străini.

În vederea depășirii ultimei dificultăți menționate, din cauza complexității administrative inevitabile a unui instrument atât de cuprinzător și detaliat cum este Convenția europeană privind valoarea internațională a hotărârilor repressive, Convenția europeană asupra transferării persoanelor condamnate a avut ca scop găsirea unui mecanism simplu, rapid și flexibil de repatriere a prizonierilor.

2.2.2. Convenția, care este de o importanță majoră pentru cooperarea în materie penală, se **distinge de Convenția europeană privind valoarea internațională a hotărârilor repressive** din patru puncte de vedere:

- În vederea facilitării transferării rapide a prizonierilor străini, ea prevede o **procedură simplificată** care, în aplicarea sa practică, este probabil mai puțin greoaie decât cea din Convenția europeană privind valoarea internațională a hotărârilor repressive.
- Transferarea poate fi solicitată nu doar de statul în care a fost pronunțată sentința („statul de condamnare”), ci și de statul al cărui cetățean este persoana condamnată („statul de executare”), astfel permițând celui din urmă să încerce repatrierea cetățenilor săi.
- Transferul trebuie să fie **consimțit de către persoana condamnată**.
- Convenția se limitează la reglementarea cadrului de procedură al transferării. Ea nu prevede o obligație a statelor contractante de a da curs cererii de transfer; din acest motiv, nu a fost necesar să se specifice temeiurile de refuz și nici să se impună statului solicitat să motiveze refuzul său de a consimți la transferul solicitat.

2.2.3. Condițiile transferării, în conformitate cu articolul 3, alineatul 1, sunt următoarele:

- condamnatul trebuie să fie resortisant al statului de executare;
- hotărârea trebuie să fie definitivă;
- durata condamnării care rămâne de executat să fie de cel puțin 6 luni la data primirii cererii sau
- la data primirii cererii de transferare, pedeapsa să fie nedeterminată
- transferul este consimțit de către persoana condamnată sau, dacă în raport cu vârsta sau cu starea fizică ori mintală a acesteia unul dintre cele două state consideră necesar, de către reprezentantul persoanei
- acțiunile sau omisiunile care au dat naștere condamnării trebuie să constituie o infracțiune în raport cu dreptul statului de executare sau ar trebui să constituie o astfel de infracțiune, dacă ar fi survenit pe teritoriul său și
- statul de condamnare și statul de executare trebuie să se pună de acord asupra acestei transferări.

2.2.4. În conformitate cu articolul 9 alineatul 1, statul de executare poate alege dintre două modalități de executare a sentinței: fie să **continue executarea condamnării** imediat sau în baza unei hotărâri judiciare sau administrative (în condițiile enunțate la art. 10), fie să **schimbe condamnarea**, printr-o hotărâre dată într-o procedură judiciară sau administrativă, înlocuind astfel sancțiunea aplicată în statul de condamnare printr-o sancțiune prevăzută de legislația statului de executare pentru aceeași infracțiune (în condițiile enunțate la art. 11). Totuși, trebuie menționat că, în conformitate cu articolul 3.3, statele contractante au posibilitatea de a exclude, la modul general, aplicarea uneia dintre aceste două proceduri.

Principala diferență dintre procedura de „continuare a executării” conform articolului 10 și „schimbarea condamnării” conform articolului 11 – denumită și „exequator” – este că, în cazul primei proceduri, statul de executare **continuă să execute** sancțiunea impusă în statul de condamnare (posibil adaptat datorită articolului 10, alineatul 2), în timp ce, în cazul celei de-a doua, **sancțiunea este schimbată** într-una a statului de executare, cu rezultatul că sentința executată nu mai este direct bazată pe condamnarea pronunțată în statul de condamnare. În ambele cazuri, **executarea este reglementată de legea statului de executare (alineatul 3)**. Referirea la legea statului de executare se va interpreta în sens larg; ea include, de exemplu, reglementările legate de eligibilitatea pentru eliberarea condiționată. Pentru a aduce clarificări suplimentare, alineatul 3 prevede că doar statul de executare va avea competența de lua decizii.

Dacă decide să **continue executarea**, statul de executare poate să adapteze această sancțiune la pedeapsa ori măsura prevăzută de propria sa lege pentru infracțiuni de aceeași natură, cu condiția ca această adaptare să nu agraveze prin natura sau durata sa sancțiunea pronunțată în statul de condamnare. Spre deosebire de procedura de schimbare reglementată în articolul 11, conform căreia statul de executare *schimbă condamnarea* pronunțată în statul de condamnare, procedura reglementată în articolul 10 alineatul 2 permite statului de executare doar să *adapteze* condamnarea la pedeapsa echivalentă prevăzută de propria sa lege pentru infracțiuni de aceeași natură, astfel încât sentința să fie executorie. Statul executant continuă astfel să aplice sentința impusă în statul în care s-a pronunțat sentința, dar face aceasta conform cerințelor propriului sistem penal.

Referitor la măsura **transpunerii sentinței** și a criteriilor aplicabile acesteia, articolul 11 alin. 1 prevede **patru condiții** ce trebuie respectate de către autoritatea competentă a statului executant:

- Autoritatea **trebuie să respecte constatările referitor la fapte** în măsura în care acestea apar – explicit sau implicit – din decizia pronunțată în statul care a pronunțat sentința a. Drept urmare, nu are libertatea de a evalua în mod diferit faptele pe care se bazează decizia; aceasta se aplică faptelor „obiective” referitor la săvârșirea actului și rezultatelor sale, precum și faptelor „subiective” referitor, de exemplu, la premeditare și la intenția persoanei condamnate. Motivul pentru această condiție este că înlocuirea cu o sancțiune de natură sau durată diferite nu implică nici o modificare a deciziei, ci pur și simplu deservește obținerii unei sentințe aplicabile în statul executant.
- O sancțiune ce implică **privarea de libertate nu poate fi transpusă într-o sancțiune pecuniară**. b. Această prevedere reliefează faptul că această convenție se aplică doar transferului persoanelor condamnate, „sentina” fiind definită în articolul 1. a ca pedeapsă sau măsură ce implică privarea de libertate. Totuși, nu împiedică transpunerea într-o sancțiune neprivativă de libertate alta decât una pecuniară.
- Orice perioadă de privare de libertate executată deja de o persoană condamnată trebuie să fie **scăzută din sentință** conform prevederilor din statul executant. c. Această prevedere se aplică oricărei părți de sentință deja executată în statul executant, precum și orice detenție provizorie executată în timpul arestării preventive înainte de condamnare sau orice altă detenție executată în acest interval.
- Poziția penală a persoanei condamnate **nu trebuie să fie agravată**. Această interdicție nu se referă doar la durata sentinței, ce nu trebuie să depășească durata impusă de statul executant, ci și la modul de sancțiune ce va fi aplicată: nu trebuie să fie mai aspră decât cea impusă în statul executant. Mai mult, alineatul 1.d prevede ca, referitor la durata

sentinței ce se va aplica, autoritatea ce transpune sentința nu trebuie să respecte un minim pe care îl poate impune propria lege pentru aceeași infracțiune, și anume, are dreptul să nu respecte minimul referitor la ce poate aplica sancțiunii impuse în statul executant chiar dacă este chiar mai puțin decât minimum stabilit în propria legislație.

2.2.5. Întrucât **statul executant** este singurul responsabil de **aplicarea** sentinței, inclusiv orice hotărâri în legătură cu aceasta (de ex., hotărârea de a suspenda sentința), **grătierea, amnistia sau comutarea sentinței se poate acorda fie de statul care a pronunțat sentința, fie de statul executant**, conform constituției sale sau celorlalte legi. Totuși, doar **statul care a pronunțat sentința** are dreptul de a lua decizii privind cererile **de revizuire** a hotărârii. Competența exclusivă a statului executant de a revizui hotărârea este justificată prin faptul că, din punct de vedere tehnic, procedurile de revizuire nu fac parte din aplicare, astfel că articolul 9.3 nu se aplică. Obiectul unei solicitări de revizuire este de a obține reexaminarea sentinței finale în lumina unor elemente noi doveditoare. Pronunțat fiind că statul executant este singurul competent să reexamineze materialitatea faptelor, este logic că doar statul executant are competența de a examina o astfel de solicitare, în special pentru că este într-o poziție mult mai bună de a obține dovezi noi despre tema discutată.

2.2.6. Articolul 16 alin. 1 impune o **obligație** statelor contractante de a acorda cereri de **tranzit**, în conformitate cu legislația națională a acestora, dar această obligație depinde de o condiție dublă: solicitarea de tranzit trebuie să fie făcută de către un alt stat contractant, iar statul trebuie să fi stabilit de acord comun cu un alt stat contractant sau cu un stat terț să transfere persoana condamnată. Condiția din urmă înseamnă că obligația de a accepta tranzitul devine aplicabilă doar când statul care a pronunțat sentința și statul executant au stabilit de comun acord asupra transferului persoanei condamnate.

2.3. Scopul **Protocolului adițional privind transferarea persoanelor condamnate** este de a oferi reguli aplicabile transferării executării sentințelor în două cazuri diferite, și anume:

- când persoana condamnată a fugit din statul executant pentru a merge în statul de a cărui naționalitate aparține, fiind astfel imposibil în majoritatea cazurilor ca statul executant să execute sentința pronunțată; și
- când persoana condamnată este supusă expulzării sau deportării ca urmare a sentinței.

2.3.1. Asemenea convenției, regulamentele sale nu stabilesc vreo obligație pentru statul care a pronunțat sentința sau pentru statul executant să agreeze asupra transferului. Acestea stabilesc cadrul în care statul implicat poate coopera, dacă dorește, și oferă o procedură în acest sens.

2.3.2. Întrucât **convenția** funcționează în baza unui **acord tripartit**, și anume statul care pronunță sentința, statul executant și persoana condamnată, **Protocolul adițional** acționează de la premisa că se poate prevedea ca respectiva convenție să funcționeze pe baza unui **acord bipartit**, și anume, atât acordul statului care pronunță sentința, cât și a statului executant, unde persoana implicată prin sentința pronunțată este supusă **deportării sau expulzării** din statul care a pronunțat sentința sau **a fugit** din statul executant de a cărui naționalitate aparține.

Pronunțat fiind că drepturile și interesele persoanei trebuie să fie protejate în mod contrar, se stabilesc prevederi care să includă aceste persoane pentru a beneficia de principiul specialității, precum și de cerința ca opinia persoanei să fie analizată și luată în considerare înainte de luarea oricărei decizii.

Drept urmare, alineatele 2 și respectiv 3 din articolul 3 impun ca opinia persoanei condamnate referitor la transferarea sa propusă să fie luată în considerare și, în acest scop, să fie inclusă într-o declarație oficială adresată de către statul care a pronunțat sentința statului executant. În continuare, trebuie să se aplice mutatis mutandis dispozițiile Convenției privind verificarea acordului (articolul 7) când se ia în considerare opinia persoanei.

O altă clauză de salvagardare poate fi că opinia persoanei trebuie să fie analizată și luată în considerare înainte de luarea vreunei decizii de către statul care a pronunțat sentința sau de către statul executant. Totuși, această cerință este scrisă *expressis verbis* în protocolul adițional doar referitor la statul executant.

2.4. Titlul III, capitolul 5 din Convenția din 19 iunie 1990 de aplicare a Acordului Schengen din 14 iunie 1985 privind eliminarea graduală a controalelor la frontierele comune.

2.4.1. Cooperare Schengen și extinderea zonei Schengen

După semnarea primului acord la 14 iunie 1985, a fost redactată și semnată o altă convenție la 19 iunie 1990. Când a intrat în vigoare în 1995, a eliminat verificările în cadrul granițelor interne ale statelor semnatare și a creat o singură graniță externă, unde au loc verificări de imigrare pentru spațiul Schengen în conformitate cu proceduri identice. Regulile comune privind vizele, dreptul la azil și verificările granițelor externe au fost adoptate pentru a permite libera mișcare a persoanelor din cadrul statelor semnatare fără a încălca legea și ordinea. În mod corespunzător, pentru a îmbina libertatea și securitatea, libertatea de mișcare a fost însoțită de așa-numitele măsuri „compensatorii”. Aceasta a implicat îmbunătățirea cooperării și coordonării dintre poliție și autoritățile judiciare pentru a proteja securitatea internă și, în special, pentru a combate crima organizată. În acest sens, s-a creat Sistemul de Informații Schengen (SIS).

2.4.2. Măsuri adoptate de către statele membre ca parte din cooperarea Schengen

Regulile-cheie adoptate din cadrul Schengen includ:

- eliminarea verificărilor persoanelor la granițele interne;
- un set comun de reguli ce se aplică persoanelor ce trec granițele externe ale statelor membre UE; armonizarea condițiilor de intrare și a regulilor privind vizele pentru șederi pe perioade scurte;
- cooperare crescută a poliției (inclusiv drepturile supravegherii și urmăririi transfrontaliere);
- **cooperare judiciară mai puternică** printr-un sistem mai rapid de extrădare și transfer privind aplicarea hotărârilor penale;
- stabilirea și dezvoltarea Sistemului de Informații Schengen (SIS).

2.4.3. Dispozițiile stabilite în titlul III (Poliția și securitatea), capitolul 5 (Transferul executării hotărârilor penale)

Articolul 67 prevede ca articolele 68 și 69 să se aplice între părțile contractante care reprezintă părți ale Convenției Consiliului Europei privind transferul persoanelor condamnate în scopul completării convenției respective.

Articolul 68 alin. 1 prevede ca partea contractantă **pe al cărei teritoriu s-a impus o pedeapsă** privativă de libertate sau un ordin de detenție printr-o sentință finală în privința unui resortisant al altei părți contractante care, prin refugierea în propria țară, a evitat

executarea acelei pedepse sau ordin de detenție, poate **cere** celei de-a doua părți contractante, dacă persoana care a fugit se află **pe teritoriul său, să preia sarcina aplicării** pedepsei sau ordinului de detenție.

Alineatul 2 al prezentului articol prevede ca partea contractantă care a primit solicitarea poate, la cererea părții contractante care face solicitarea, înainte de sosirea documentelor care sprijină cererea de preluare a răspunderii pentru aplicarea pedepsei sau ordinului de detenție sau a părții din acestea care a rămas de executat, și înainte de adoptarea unei decizii cu privire la această cerere, să plaseze persoana condamnată în **arestul poliției** sau să ia alte măsuri care să asigure că persoana rămâne pe teritoriul părții contractante care a primit solicitarea.

Articolul 69 determină ca **transferul aplicării** conform articolului 68 să **nu necesite consimțământul** persoanei împotriva căreia s-a pronunțat pedeapsa sau ordinul de detenție. Celelalte dispoziții ale Convenției Consiliului Europei cu privire la transferul persoanelor condamnate se aplică mutatis mutandis.

2.5. Dispozițiile Convenției dintre statele membre ale Comunităților Europene privind executarea hotărârilor judecătorești străine din 13 noiembrie 1991

Convenția completează dispozițiile Convenției europene privind valabilitatea internațională a hotărârilor penale. Nu se aplică doar deciziilor judecătorești, ci și deciziilor pronunțate de către o autoritate administrativă cu condiția ca individul în cauză să fi avut șansa să prezinte speța în fața curții. Mai mult, atât pedepsele privative de libertate, cât și pedepsele pecuniare includ termenul „sentință” (art. 1).

Conform articolului 3, transferul executării sentinței implicând pedepse privative de libertate poate fi solicitat în cazul în care persoana se află pe teritoriul statului executant și este membru al aceluși stat sau este rezident permanent pe teritoriul acestuia (a)) sau i s-a refuzat extrădarea, i s-ar refuza dacă ar solicita-o sau nu este posibil (b)) sau execută sau urmează să execute o pedeapsă privativă de libertate pe acest teritoriu (c)).

În ceea ce privește pedepsele privative de libertate, condiții pentru transferul executării sunt următoarele:

- hotărârea este finală și executorie;
- actul reprezintă o infracțiune conform legii statului executant sau ar reprezenta dacă ar fi comisă pe teritoriu său;
- executarea nu este prescrisă;
- nu a existat o cerere anterioară referitor la aceeași acțiune penală a persoanei condamnate;
- transferul aplicării nu ar contrazice principiul interzicerii pericolului dublu dacă s-a pronunțat o hotărâre finală împotriva persoanei privind aceleași acțiuni într-un stat terț.

Mijloacele de transmitere a cererii și a răspunsului sunt înscrise între ministerele de justiție respective, dar pot exista și alte modalități de comunicare în cazuri speciale (art. 6).

Art. 8 prevede pentru alegerea autorităților competente ale statului executant între **aplicare** (imediat și printr-un ordin judecătorec) și **transpunerea sentinței** într-o decizie a statului executant care să înlocuiască pedeapsa impusă cu o pedeapsă stabilită în legea statului executant. În aplicarea sentinței, statul executant este obligat prin natura legală și durata pedepsei așa cum sunt acestea stabilite de către statul care a pronunțat sentința. Dacă pedeapsa este prin natura sau durata sa incompatibilă cu legislația statului executant, trebuie să fie

adaptată în mod corespunzător (pgf. 4). Dacă statul executant alege posibilitatea transpunerii, este limitat de constatările privind faptele așa cum apar în mod explicit și implicit în hotărârea pronunțată de statul care a pronunțat sentința. Practic, poate transpune o pedeapsă privativă de libertate într-o pedeapsă pecuniară dacă aceasta din urmă nu depășește șase luni. În orice caz, poziția penală a persoanei condamnate nu trebuie să fie afectată. Pe de altă parte, curtea nu este limitată de nici o pedeapsă minimă așa cum se stipulează în legislația sa națională.

Prezenta convenție stipulează și că statul executant poate aresta persoana condamnată sau poate aplica măsuri provizorii dacă este permis conform legislației sale și dacă sunt motive care să susțină teama că persoana condamnată poate fugi.

Legea statului executant guvernează întreaga executare (art.11). Atât statul care a pronunțat sentința, cât și statul executant pot acorda amnistie, grațiere sau comutarea pedepsei, dar doar statul care a pronunțat sentința poate decide referitor la solicitarea unei revizii a hotărârii (art. 13).

3. Cele mai pertinente aspecte ale prezentei decizii-cadru (menționat mai jos: DC) diferite de cele ale convențiilor menționate mai sus la punctul 2.

- Doar executarea sentințelor privative de libertate și orice măsuri implicând privarea de libertate sunt reglementate.
- Se poate renunța la consimțământul persoanei condamnate în mai multe cazuri decât cele prevăzute în celelalte convenții (a se vedea punctul IV.1.3).
- Dacă este de acord și autoritatea competentă a statului care a pronunțat sentința, se poate accepta o cerere referitor la o persoană condamnată care nu este cetățean al statului respectiv (art. 4 alin. 1 (c)).
- Facilitarea reintegrării sociale a persoanei condamnate este unul din criteriile principale pentru transferul executării; se prevăd mai multe măsuri (art. 4 alin. 2).
- Statele membre au posibilitatea de a abandona cerința privind consimțământul anterior transferului.
- Contactul direct între autoritățile competente nu reprezintă o excepție, ci o regulă (art. 5).
- Consimțământul unei persoane condamnate nu este doar facultativ în caz de fugă sau o expulzare așteptată și deportare în statul care a pronunțat sentința, ci și dacă persoana este cetățean al statului din urmă și locuiește pe teritoriul acestuia (art. 6 alin. 2).
- DC conține o listă de infracțiuni ce nu susține verificarea criminalității duble ce se poate extinde în anumite circumstanțe (art. 7).
- Statul care a pronunțat sentința este obligat să aplice sentința străină fără posibilitatea transpunerii, ci doar a adaptării acesteia în cazul în care sentința nu este compatibilă cu legislația din punctul de vedere al duratei sau naturii sale într-un cadru specific.
- Practic, statul care a pronunțat sentința poate refuza o cerere de recunoaștere a hotărârii și executării sentinței dacă hotărârea a fost pronunțată în absența, dar există excepții dacă respectivele condiții clare din art. 9 alin. 1 (i) sunt îndeplinite.
- Statul care a pronunțat sentința poate refuza și o astfel de cerere dacă statul emitent a respins cererea statului care a pronunțat sentința de a acuza, condamna sau priva de

libertate într-un alt mod persoana condamnată pentru o infracțiune penală săvârșită înaintea transferului.

- Un alt motiv specific pentru refuzare este stabilit dacă sentința necesită îngrijiri psihiatrice sau de sănătate sau o altă măsură ce implică privarea de libertate pe care statul care a pronunțat sentința nu o poate asigura [art. 9 alin. 1 (k)].
- Se prevede o posibilitate de recunoaștere parțială a hotărârii și executării sentinței (art. 10).
- Principiul specialității este supus mai multor restricții (art.18).

4. Prezentă decizie-cadru înlocuiește, din 5 decembrie 2011, dispozițiile corespunzătoare ale **convențiilor menționate mai sus** la punctul 2, aplicabilă în relațiile dintre statele membre.

5. Decizia-cadru **lasă deschisă posibilitatea** statelor membre **să continue aplicarea** acordurilor sau înțelegerilor bilaterale sau multilaterale în vigoare după 27 noiembrie 2008, în măsura în care permit extinderea sau lărgirea obiectivelor prezentei decizii-cadru și ajută la simplificarea sau facilitarea altor proceduri pentru executarea sentințelor.

6. Statele membre pot încheia și acorduri sau înțelegeri bilaterale sau multilaterale după 5 decembrie 2008 în măsura în care aceste **acorduri sau înțelegeri** permit extinderea sau lărgirea obiectivelor prezentei decizii-cadru și ajută la simplificarea sau facilitarea altor proceduri pentru executarea sentințelor

7. Se prevede și faptul că, până la 5 martie 2009, statele membre vor înștiința Consiliul și Comisia referitor la acordurile și înțelegerile menționate în alineatul 2 pe care doresc să continue să le aplice. Statele membre vor înștiința Consiliul și Comisia și referitor la orice alt acord sau înțelegere nouă menționată în alin. 3, în decurs de trei luni de la semnarea sa.

7.1. Până în prezent, următoarele state membre au trimis notificări Consiliului și Comisiei:

Suedia a înștiințat că, referitor la relația cu Danemarca și Finlanda, intenționează să continue să aplice cooperarea Nordic privind aplicarea sentințelor privative de libertate, așa cum este stabilită în Suedia prin Legea (1963:193) privind cooperarea cu Danemarca, Finlanda, Islanda și Norvegia în executarea sentințelor etc., în măsura în care această cooperare permite extinderea sau lărgirea obiectivelor prezentei decizii-cadru și ajută la simplificarea sau facilitarea altor proceduri pentru executarea sentințelor privative de libertate. **Danemarca și Finlanda** au pronunțat declarații comune.

Mai mult, **Italia** a declarat că, referitor la relația cu **România**, intenționează să continue să aplice acordul bilateral existent privind cooperarea pentru transferul persoanelor condamnate cu sentințe privative de libertate; persoanele condamnate împotriva cărora s-a pronunțat măsura deportării sau însoțirii până la graniță, conform prevederilor legii italiene (...) în măsura în care această cooperare permite extinderea sau lărgirea obiectivelor prezentei decizii-cadru și ajută la simplificarea sau facilitarea altor proceduri pentru executarea sentințelor privative de libertate.

XXVII. Aplicare teritorială (articolul 27)

Prezentă decizie-cadru este obligatorie pentru toate cele 27 de state membre. Acest articol extinde aplicarea teritorială asupra **Gibraltarului**.

XXVIII. Dispoziție tranzitorie (articolul 28)

1. Cererile primite înainte de 5 decembrie 2011 continuă să fie reglementate în conformitate cu instrumentele juridice existente privind transferarea persoanelor condamnate. Cererile primite după data respectivă sunt reglementate de normele adoptate de către statele membre în conformitate cu prezenta decizie-cadru.

2. Cu toate acestea, orice stat membru poate, la adoptarea prezentei decizii-cadru, să facă o **declarație** conform căreia, în situațiile în care hotărârea definitivă a fost emisă înaintea datei specificate, va **continua**, în calitate de stat emitent și de executare, să **aplice** instrumentele juridice existente privind transferarea persoanelor condamnate, aplicabile înainte de 5 decembrie 2011.

În cazul formulării unei astfel de declarații, respectivele instrumente se aplică în situațiile menționate în raport cu **toate** celelalte state membre, indiferent dacă acestea au făcut sau nu aceeași declarație. Data respectivă nu poate fi mai târziu de 5 decembrie 2011. Atât declarațiile, cât și retragerile de declarații se publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*. Aceasta poate fi retrasă în orice moment.

2.1. Țările de Jos au declarat că, în cazurile în care hotărârea definitivă a fost pronunțată cu mai multe de trei ani anterior intrării în vigoare a deciziei-cadru, intenționează, atât ca stat emitent, cât și ca stat de executare, să continue să aplice aceleași instrumente juridice pentru transmiterea persoanelor condamnate.

XXIX. Punerea în aplicare

1. Statele membre **sunt obligate să adopte măsurile necesare** pentru a se conforma dispozițiilor prezentei decizii-cadru **până la 5 decembrie 2011**.

2. Statele membre **transmit** Secretariatului General al Consiliului și Comisiei **textul dispozițiilor** care transpun în legislația lor națională obligațiile care le revin în temeiul prezentei decizii-cadru. Pe baza unui raport întocmit de către Comisie cu ajutorul acestor informații, Consiliul, până la 5 decembrie 2012, evaluează măsura în care statele membre s-au conformat dispozițiilor prezentei decizii-cadru.

3. Secretariatul General al Consiliului notifică statelor membre și Comisiei notificările sau declarațiile făcute în temeiul articolului 4 alineatul 7 și articolul 23 alineatul 1 sau 3.

4. Fără a aduce atingere articolului 35 din Tratatul privind Uniunea Europeană, un stat membru care s-a confruntat în mod repetat cu dificultăți în aplicarea articolului 25 din prezenta decizie-cadru, care nu au fost rezolvate în urma consultărilor bilaterale, informează Consiliul și Comisia cu privire la respectivele dificultăți. Comisia, pe baza acestor informații și pe baza oricăror alte informații de care dispune, întocmește un raport, însoțit de orice inițiative pe care le consideră adecvate, în vederea rezolvării respectivelor dificultăți.

5. Până la 5 decembrie 2013, Comisia întocmește un raport pe baza informațiilor primite, însoțit de orice inițiative pe care le consideră adecvate. Consiliul, pe baza eventualelor rapoarte din partea Comisiei și pe baza eventualelor inițiative, analizează în special articolul 25 pentru a stabili dacă este cazul ca acesta să fie înlocuit cu dispoziții mai detaliate.

6. Până acum nici un stat membru nu a transpus reglementările cuprinse în prezenta decizie-cadru în legislația națională. În ceea ce privește Austria, au început deja pregătirile în acest sens.

XXX. Intrare în vigoare

Prezenta decizie-cadru a intrat în vigoare la **5 decembrie 2008**.

XXXI. Studii de caz

Studiu de caz 1

Ion **Varga**, cetățean român locuind în București și-a petrecut câteva zile în luna mai 2009 în Viena pentru a desfășura o activitate pentru firma la care era angajat. În timpul său liber, a participat și la câteva evenimente culturale din cadrul Festivalului Vienez care are loc în fiecare primăvară. După ce s-a bucurat de un concert în seara zilei de 11 mai, s-a gândit să meargă să joace la un cazinou. Din nefericire, și-a pierdut toți banii astfel că a rămas fără mijloacele necesare pentru a plăti factura de la hotel și zborul înapoi. A decis să se ajute câștigând banii înapoi de la un jucător câștigător. Când a văzut unul din oaspeții cazinoului, Franz Goldmann, dându-și jos de la mână ceasul să de aur „Rolex”, l-a înhățat și a încercat să fugă spre ieșire. Încercarea însă a eșuat pentru că posesorul ceasului și-a pronunțat seama imediat de lipsa ceasului, l-a urmărit pe Ion Varga și l-a reținut până a intervenit poliția. După ce Ion Varga a stat câteva zile în arest preventiv unde a fost interogată referitor la acțiunea sa de către instanță, a fost eliberat pe pronunțata de 20 mai și a revenit la București. Când a început procesul la 10 august 2009, Ion Varga, deși fusese somat legal în 8 iulie 2009 în persoană și obținuse toate informațiile necesare despre pronunțata și locul procesului precum și despre circumstanțele neprezentării în fața tribunalului, nu a ajuns la audierea principală. Din moment ce fusese somat în persoană și toate celelalte cerințe pentru un proces în absența acuzatului erau îndeplinite (secțiunea 427, alin. 1 din Codul austriac de procedură penală), *Landesgericht für Strafsachen Wien* (Tribunalul de land pentru cauze penale din Viena) a decis să desfășoare procesul în absența acestuia. Ion Varga a fost declarat vinovat de infracțiunea de furt conform secțiunilor 15 alin. 1; 127; 128 alin. 1 no. 4 din Codul penal austriac și condamnat la 8 luni de detenție. Nici acuzatul care a fost înștiințat conform legii de condamnarea sa, nici procurorul din oficiu nu au contestat această hotărâre, astfel că la 1.10.2009 aceasta a devenit definitivă după trecerea timpului pentru anunțarea unui apel.

Landesgericht für Strafsachen Wien, pentru a se asigura de executarea pedepsei impuse, trebuie să solicite acum autorităților competente din România să recunoască hotărârea și să aplice sentința. Astfel că trebuie să trimită o copie a hotărârii și certificatul înaintat traduse în română către autoritatea română competentă. **Certificatul** trebuie completat după cum urmează:

CERTIFICAT

menționat la articolul 4 din Decizia-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce a hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană¹

- (a) * Stat emitent: **Austria**
* Stat executant: **Romania**

- (b) Instanța care a pronunțat hotărârea definitivă de condamnare:
Denumirea oficială: **Landesgericht für Strafsachen Wien (Tribunalul de land pentru cauze penale din Viena)**
Hotărârea a fost pronunțată la (menționați data: zz-ll-aaaa): **10.08.2009**
Hotărârea a rămas definitivă la (menționați data: zz-ll-aaaa): **1.10. 2009**
Numărul de înregistrare al hotărârii (dacă este cazul): **12 EVr 385/09**

- (c) Informații privind autoritatea care poate fi contactată în cazul eventualelor întrebări referitoare la

certificat:

1. Tipul autorității: Vă rugăm să bifați căsuța potrivită:

Autoritate centrală:

X Instanță:

Altă autoritate

2. Date de contact ale autorității indicate la litera (c) 1:

Denumirea oficială: **Landesgericht für Strafsachen Wien (Tribunalul de land pentru cauze penale din Viena)**

Adresa: **1080 Wien, Landesgerichtsstraße 11, Austria**

Nr. tel.: (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului) **+43 1 40127 - 0**

Fax: (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului) **+43 1 4025904**

Adresă e-mail (dacă e disponibilă):

3. Limbile în care este posibil să se comunice cu autoritatea: **germană, engleză**

4. Datele de contact ale persoanei/persoanelor ce trebuie contactate în vederea obținerii de informații suplimentare în scopul executării hotărârii judecătorești sau obținerii unui acord privind procedurile de transferare (nume, titlu/grad, nr. tel, nr. fax, adresă e-mail), dacă diferă de cele de la nr. 2:
Judecător Mag. Christine Bauer, Tel.: +43 1 40127 – 3513, e-mail: christine.bauer@justiz.gv.at

(d) Informații privind persoana asupra căreia s-a pronunțat condamnarea:

Denumire: **Varga**

Prenume: **Ion**

Numele înainte de căsătorie, după caz:

Alte nume, după caz:

Sex: **masculin**

Cetățenie: **română**

Codul numeric personal sau numărul de asigurare socială (după caz):

Data nașterii: **8.04.1977**

Locul nașterii: **Brașov**

Ultimele adrese/reședințe cunoscute: **București, Corneliu Coposu 21, Bl.101, Sc. 3 Ap. 13**

Limbă (limbi) pe care persoana le înțelege (dacă se știe): **română, rusă, engleză**

Persoana condamnată este:

în statul emitent și urmează să fie transferată în statul de executare.

X în statul de executare, iar executarea urmează să aibă loc în acel stat.

Informații suplimentare de furnizat, dacă sunt disponibile și dacă este cazul:

1. Fotografia și amprentele persoanei și/sau date de contact ale persoanei care urmează a fi contactată în vederea obținerii respectivelor informații:
.....

2. Tipul și numărul cărții de identitate sau pașaportului persoanei condamnate:
.....

3. Tipul și numărul permisului de ședere al persoanei condamnate:
.....

4. Alte informații relevante privind familia persoanei condamnate și legăturile sociale sau profesionale cu statul de executare:
.....

(e) Cerere de arest preventiv formulată de statul emitent (în cazul în care persoana condamnată se află în statul de executare):

X Statul emitent solicită statului de executare să aresteze persoana condamnată sau să ia orice alte măsuri pentru a se asigura că persoana condamnată rămâne pe teritoriul său, până la pronunțarea hotărârii de recunoaștere și de executare a pedepsei.

Statul emitent a solicitat deja statului de executare să aresteze persoana condamnată sau să ia orice alte măsuri pentru a se asigura că persoana condamnată rămâne pe teritoriul său, până la pronunțarea hotărârii de recunoaștere și de executare a pedepsei. Vă rugăm să specificați numele autorității statului emitent care a luat decizia privind cererea de arestare a persoanei (dacă este cazul și dacă informația este disponibilă):
.....

(f) Legătura cu un mandat european de arestare (MEA) emis anterior:

A fost emis un mandat european de arestare în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate, iar statul membru de executare se angajează să execute pedeapsa sau

măsura de siguranță privativă de libertate [articolul 4 alineatul (6) din Decizia-cadru MEA].
Data emiterii MEA și numărul de înregistrare, dacă este cazul:

Numele autorității care a emis MEA:

Data deciziei de executare a pedepsei și numărul d înregistrare, dacă este cazul:

Numele autorității care a emis decizia de executare a pedepsei:

A fost emis un MEA în scopul urmăririi unei persoane care este resortisant sau rezident al statului de executare, iar statul de executare a predat respectiva persoană cu condiția ca persoana să fie returnată statului de executare pentru a executa pedeapsa sau măsura de siguranță privativă de libertate aplicată acesteia în statul membru emitent [articolul 5 alineatul (3) din Decizia-cadru MEA].

Data deciziei de predare a persoanei:

Numele autorității care a emis decizia de predare:

Numărul de înregistrare al hotărârii, dacă este disponibil:

Data predării persoanei, dacă este disponibil:

- (g) Motivele transmiterii hotărârii judecătorești și a certificatului [în cazul în care ați completat rubrica (f), nu este necesar să completați această rubrică]:

Hotărârea judecătorească și certificatul sunt transmise statului de executare deoarece autoritatea emitentă constată că executarea pedepsei de către statul de executare ar servi scopului de a facilita reabilitarea socială a persoanei condamnate și:

X (a) Statul de executare este statul de naționalitate al persoanei condamnate, în care aceasta locuiește.

(b) Statul de executare este statul de naționalitate al persoanei condamnate, în care persoana condamnată va fi deportată de îndată ce este exonerată de executarea pedepsei în temeiul unui ordin de expulzare sau de deportare inclus în hotărârea judecătorească sau într-o decizie judecătorească sau administrativă sau în orice altă măsură luată ca urmare a respectivei hotărâri. Dacă ordinul de expulzare sau de deportare nu este inclus în hotărârea judecătorească, vă rugăm să specificați numele autorității care a emis ordinul, data emiterii și numărul de înregistrare, dacă este disponibil:

(c) Statul de executare este un stat, altul decât cel menționat la litera (a) sau (b), a cărui autoritate competentă este de acord cu transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului către statul respectiv.

(d) Statul de executare a transmis o notificare conform articolului 4 alineatul (7) din decizia-cadru și: se confirmă că, după știința autorității competente a statului emitent, persoana condamnată trăiește și a avut reședința legală în mod continuu pe o perioadă de cel puțin cinci ani în statul de executare și va păstra dreptul de reședință permanentă în respectivul stat, sau se confirmă că persoana condamnată este un resortisant al statului de executare.

- (h) Hotărârea de condamnare:

1. Hotărârea se referă, în total, laI..... infracțiuni.

Rezumatul faptelor și o descriere a împrejurărilor în care a(u) fost comisă (comise) infracțiunea (infracțiunile), inclusiv data, ora și locul; precum și natura implicării persoanei condamnate:

Ion VARGA a comis infracțiunea de tentativă de furt calificat în Viena, pe 11 mai 2009, prin tentativa de a fura o brățară cu ceas de aur "Rolex" (în valoare de aprox. 15.000 €) de la Franz Goldmann, înhățându-l și fugind. Totuși, tentativa a eșuat deoarece proprietarul l-a urmărit imediat și l-a reținut până a sosit poliția.

Natura și încadrarea juridică a infracțiunii (infracțiunilor), precum și dispozițiile legale aplicabile pe baza cărora s-a pronunțat hotărârea judecătorească:

Secțiunea 127 din Codul penal austriac – Furtul: Alineatul (1): „Persoana care, cu intenția de a obține câștiguri pentru sine sau pentru o altă persoană în mod ilegal, ia un bun mobil care nu-i aparține de la altă persoană va fi condamnată cu închisoare de până la șase luni sau cu o amendă de până la 360 rate zilnice.”

Secțiunea 128 – Furtul calificat: Alineatul (1): „persoana care comite infracțiunea de furt (...) al unui bun cu o valoare de peste 3.000 € se pedepsește cu închisoare de până la trei ani”.

Secțiunea 15 – Răspunderea penală pentru tentativă:

Alineatul (1): „Sentințele pentru faptele comise cu intenție se aplică nu doar pentru comiterea infracțiunii, ci și pentru tentativă și pentru orice formă de participare la tentativă”.

Alineatul (2): Se consideră tentativă de comitere a unei infracțiuni din momentul în care infractorul face o acțiune pentru realizarea elementelor infracțiunii.”.....

2. În măsura în care infracțiunea (infracțiunile) identificată (identificate) la litera (h) subpunctul 1 reprezintă una sau mai multe din următoarele infracțiuni, astfel cum este prevăzut de dreptul intern al statului emitent, care sunt pedepsite în statul emitent cu o pedeapsă sau o măsură de siguranță privativă de libertate a căror durată maximă este de cel puțin trei ani, vă rugăm să confirmați prin bifarea căsuței (căsuțelor) corespunzătoare:
- participarea la o organizație criminală;
 - terorism;
 - trafic de persoane;
 - exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă;
 - traficul ilicit de narcotice și substanțe psihotrope;
 - traficul ilicit de arme, muniții și explozivi;
 - corupție;
 - frauda, inclusiv frauda care aduce atingere intereselor financiare ale Comunităților Europene, în sensul Convenției privind protejerea intereselor financiare ale Comunităților Europene din 26 iulie 1995;
 - spălarea produselor infracțiunii;
 - falsificarea, inclusiv falsificarea monedei euro;
 - delicte informatice;
 - infracțiuni împotriva mediului, inclusiv traficul ilicit de specii animale pe cale de dispariție și traficul de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție;
 - complicitate la trecerea frauduloasă a frontierei și la ședere ilegală;
 - omucidere voluntară, vătămare corporală gravă;
 - trafic ilicit de organe și țesuturi umane;
 - răpire, sechestrare și luare de ostatici;
 - rasism și xenofobie;
 - furt organizat sau armat;
 - trafic ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă;
 - escrocherie;
 - înșelătorie și extorcare de fonduri;
 - contrafacerea și pirateria produselor;
 - falsificarea documentelor administrative și trafic de fals;
 - falsificarea mijloacelor de plată;
 - trafic ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere;
 - trafic ilicit de materiale nucleare sau radioactive;
 - trafic de vehicule furate;
 - viol;
 - incendiere;
 - infracțiuni de competența Curții Penale Internaționale;
 - deturnare de aeronave/nave;
 - sabotaj.
3. În măsura în care infracțiunea (infracțiunile) identificată (identificate) la subpunctul 1 nu este (sunt) acoperită (acoperite) de subpunctul 2 sau dacă hotărârea și certificatul sunt transmise statului membru, care a declarat că va verifica dubla incriminare [articolul 7 alineatul (4) din decizia-cadru], vă rugăm să descrieți pe larg infracțiunea (infracțiunile) în cauză:
- a se vedea pct. 1**

(i)

1. A se menționa dacă persoana în cauză a compărut personal în procesul în urma căruia s-a luat hotărârea judecătorească:
 1. Da, persoana în cauză a compărut personal în procesul în urma căruia s-a pronunțat hotărârea judecătorească.
 2. Nu, persoana în cauză nu a compărut personal în procesul în urma căruia s-a pronunțat hotărârea judecătorească.
 3. Dacă ați bifat căsuța de la punctul 2, vă rugăm să confirmați unul din următoarele aspecte:
 - 3.1.a. persoana a primit o somație în data de **08.06.2009** (zi/lună/an) prin care era informată cu privire la data programată și locul de desfășurare a audierii în urma căreia s-a pronunțat hotărârea judecătorească, faptul că se poate lua o hotărâre chiar dacă nu compare la proces;

SAU

- 3.1.b. persoana în cauză a primit o înștiințare dar, prin alte mijloace, a primit informații oficiale privind data programată și locul de desfășurare a audierii în urma căreia s-a pronunțat hotărârea judecătorească, astfel încât s-a stabilit în mod neechivoc că el/ea cunoștea termenul de judecată și a fost informat(ă) că se poate lua o hotărâre chiar dacă nu compare la proces;

SAU

- 3.3. cunoscând data, ora și locul audierii, persoana în cauză a fost reprezentată de un consilier juridic, care fie a fost numit de persoana în cauză, fie de către stat, pentru a-l/ a o apăra în timpul procesului și acel consilier a fost într-adevăr avocatul apărării în cadrul procesului;

SAU

- 3.4. persoanei în cauză i s-a comunicat hotărârea în data de ... (zi/lună/an) și a fost informată în mod expres privind dreptul său de a solicita rejudecarea cauzei sau de a face apel, la care el/ea are dreptul de a participa și care permite reexaminarea cauzei, inclusiv prezentarea unor probe noi care ar putea duce la inversarea hotărârii inițiale, iar persoana în cauză a declarat în mod expres că nu contestă hotărârea, SAU persoana în cauză nu a solicitat rejudecarea cauzei sau nu a făcut apel în termenul aplicabil.

4. dacă ați bifat căsuța corespunzătoare punctelor 3.1b, 3.2 sau 3.3 de mai sus, vă rugăm să specificați cum a fost îndeplinită condiția relevantă:

.....
.....

2. Detalii privind durata pedepsei:

2.1. Durata totală a pedepsei (în zile): **240**

2.2. Perioada totală a pedepsei privative de libertate deja executate în raport cu pedeapsa în legătură cu care a fost emisă hotărârea judecătorească (în zile): ..9... la data de **10.07.2009** (specificați data pe baza căreia s-a făcut calculul: zz-ll-aaaa):

2.3. Numărul de zile care urmează să fie dedus din durata totală a pedepsei din alte motive decât cel menționat la punctul 2.2 (de exemplu, amnistii, grațieri sau măsuri de clemență etc., deja acordate în legătură cu pedeapsa): la data de (...) (specificați data pe baza căreia s-a făcut calculul: zz-ll-aaaa):

2.4. Data expirării pedepsei în statul emitent:

Nu se aplică, deoarece persoana nu este reținută în prezent

Persoana este reținută în prezent, iar pedeapsa, conform dreptului intern al statului emitent, va fi fost executată complet până la (specificați data: zz-ll-aaaa):

3. Tipul pedepsei:

pedeapsă privativă de libertate

măsură privativă de libertate (vă rugăm să specificați):

(j) Informații privind eliberarea înainte de termen sau condiționată:

1. Conform dreptului intern al statului emitent, persoana condamnată are dreptul să fie eliberată înainte de termen sau condiționat, după executarea:

a jumătate din pedeapsă

a două treimi din pedeapsă

a altei perioade din pedeapsă (vă rugăm să specificați):

2. Autoritatea competentă a statului emitent solicită să fie informată cu privire la:

dispozițiile aplicabile ale dreptului intern al statului de executare privind eliberarea înainte de termen sau condiționată a persoanei condamnate;

începutul și sfârșitul perioadei eliberării înainte de termen sau condiționate.

(k) Avizul persoanei condamnate:

1. Persoana condamnată nu a putut fi audiată deoarece se află deja în statul de executare.

2. Persoana condamnată se află în statul emitent și:

a. a solicitat transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului

a fost de acord cu transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului

nu a fost de acord cu transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului (specificați

natura sau durata sa, cu legislația statului respectiv. Sancțiunea adaptată nu trebuie, prin natura sau durata sa, să fie mai dură decât pedeapsa aplicată în **Austria** (statul emitent).

Studiul de caz 2:

Johann **Berger**, cetățean austriac în vârstă de 35 de ani, locuind în Linz, Austria de Sus, rezervase un tur de vizitare prin România pentru el și noua sa prietenă. Turul trebuia să dureze de pe 15 până pe 22 august 2008. Johann Berger și prietena sa ar fi trebuit să petreacă un timp plăcut împreună, dar călătoria s-a dovedit a fi îngrozitoare pentru tânără deoarece aproape în fiecare zi se certau din cauza geloziei complet nejustificate și excesive a lui Johann Berger. Când au cinat ultima pronunțată în pronunțata de 21 august într-un restaurant din București, lui Johann Berger i s-a părut că sesizează un flirt între ospătar și prietena sa. Cuprins tot mai mult de mânie, s-a repezit asupra ospătarului și l-a lovit cu o sticlă goală de vin. Ospătarul nu a suferit decât o fractură la nas, dar și-a pierdut și ochiul stâng. Johann Berger, dându-și seama ce făcuse, a fugit și a încercat să ia un avion spre Viena, dar a fost prins de poliție la aeroport și luat în arest. Ziua următoare, i s-a impus detenție preventivă.

Prin hotărârea din 12 octombrie 2008, Johann Berger a fost declarat vinovat de infracțiunea de vătămare corporală gravă conform art.182 alin. 2 din Codul penal român. Din moment ce, în cursul procedurilor procesului, cazierul judiciar al acestuia a arătat că mai existau 2 acțiuni din vătămări corporale grave intenționate împotriva altor persoane, tribunalul a pronunțat o pedeapsă de 6 ani de detenție. Johann Berger a contestat sentința, dar aceasta a fost confirmată de Curtea de Apel la 20 decembrie 2008. După hotărârea definitivă, acesta a fost transferat pentru a executa sentința într-un penitenciar din România.

În prezent, autoritatea competentă din România în calitate de stat emitent solicită autorității competente din Austria în calitate de stat care a pronunțat sentința să recunoască hotărârea și să aplice sentința în Austria. **Certificatul** trebuie să fie completat după cum urmează:

CERTIFICAT

menționat la articolul 4 din Decizia-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce a hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană¹

- (a) * Stat emitent: **România**
* Stat executant: **Austria**
- (b) Instanța care a pronunțat hotărârea definitivă de condamnare:
Denumirea oficială: **Tribunalul Bucuresti**
Hotărârea a fost pronunțată la (menționați data: zz-ll-aaaa): **12.10. 2008**
Hotărârea a rămas definitivă la (menționați data: zz-ll-aaaa): **20.12. 2008**
Numărul de înregistrare al hotărârii (dacă este cazul): **340/761/2008**
- (c) Informații privind autoritatea care poate fi contactată în cazul eventualelor întrebări referitoare la certificat:
1. Tipul autorității: Vă rugăm să bifați căsuța potrivită:
Autoritate centrală:
X Instanță:
Altă autoritate
 2. Date de contact ale autorității indicate la litera (c) 1:
Denumirea oficială: **Tribunalul București**
Adresa: **București, Bulevardul unirii nr 37, sector 3**
Nr. tel.: (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului) **+40 213 187 700**
Fax: (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului) **+40.213.187.731**
Adresă e-mail (dacă e disponibilă): **tribunalul-bucuresti@just.ro**

3. Limbile în care este posibil să se comunice cu autoritatea: română, engleză
4. Datele de contact ale persoanei/persoanelor ce trebuie contactate în vederea obținerii de informații suplimentare în scopul executării hotărârii judecătorești sau obținerii unui acord privind procedurile de transferare (nume, titlu/grad, nr. tel, nr. fax, adresă e-mail), dacă diferă de cele de la nr. 2: **Judecător dr Petre STANKU**

(d) Informații privind persoana asupra căreia s-a pronunțat condamnarea:

Nume: **Berger**

Prenume: **Johann**

Numele înainte de căsătorie, după caz:

Alte nume, după caz:

Sex: **masculin**

Cetățenie: **austriacă**

Codul numeric personal sau numărul de asigurare socială (după caz): **numărul de asigurare socială este 5423080673**

Data nașterii: **08.06.1973**

Locul nașterii: **Ried im Innkreis, Austria Superioară**

Ultimele adrese/reședințe cunoscute: **4020 Linz, Wiener Straße 53/8/13**

Limbă (limbi) pe care persoana le înțelege (dacă se știe): **germană**

Persoana condamnată este:

în statul emitent și urmează să fie transferată în statul de executare.

în statul de executare, iar executarea urmează să aibă loc în acel stat.

Informații suplimentare de furnizat, dacă sunt disponibile și dacă este cazul:

1. Fotografia și amprentele persoanei și/sau date de contact ale persoanei care urmează a fi contactată în vederea obținerii respectivelor informații:
.....

2. Tipul și numărul cărții de identitate sau pașaportului persoanei condamnate:
.....

3. Tipul și numărul permisului de ședere al persoanei condamnate:
.....

4. Alte informații relevante privind familia persoanei condamnate și legăturile sociale sau profesionale cu statul de executare:

Părinții și cei doi frați ai lui Johann Berger locuiesc în Linz

(e) Cerere de arest preventiv formulată de statul emitent (în cazul în care persoana condamnată se află în statul de executare):

Statul emitent solicită statului de executare să aresteze persoana condamnată sau să ia orice alte măsuri pentru a se asigura că persoana condamnată rămâne pe teritoriul său, până la pronunțarea hotărârii de recunoaștere și de executare a pedepsei.

Statul emitent a solicitat deja statului de executare să aresteze persoana condamnată sau să ia orice alte măsuri pentru a se asigura că persoana condamnată rămâne pe teritoriul său, până la pronunțarea hotărârii de recunoaștere și de executare a pedepsei. Vă rugăm să specificați numele autorității statului emitent care a luat decizia privind cererea de arestare a persoanei (dacă este cazul și dacă informația este disponibilă):
.....
.....

(f) Legătura cu un mandat european de arestare (MEA) emis anterior:

A fost emis un mandat european de arestare în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate, iar statul membru de executare se angajează să execute pedeapsa sau măsura de siguranță privativă de libertate [articolul 4 alineatul (6) din Decizia-cadru MEA].

Data emiterii MEA și numărul de înregistrare, dacă este cazul:
.....

Numele autorității care a emis MEA:

Data deciziei de executare a pedepsei și numărul de înregistrare, dacă este cazul:
.....

Numele autorității care a emis decizia de executare a pedepsei:
.....

A fost emis un MEA în scopul urmăririi unei persoane care este resortisant sau rezident al statului de executare, iar statul de executare a predat respectiva persoană cu condiția ca persoana să fie

returnată statului de executare pentru a executa pedeapsa sau măsura de siguranță privativă de libertate aplicată acesteia în statul membru emitent [articolul 5 alineatul (3) din Decizia-cadru MEA].

Data deciziei de predare a persoanei:

Numele autorității care a emis decizia de predare:

Numărul de înregistrare al hotărârii, dacă este disponibil:

Data predării persoanei, dacă este disponibil:

- (g) Motivele transmiterii hotărârii judecătorești și a certificatului [în cazul în care ați completat rubrica (f), nu este necesar să completați această rubrică]:

Hotărârea judecătorească și certificatul sunt transmise statului de executare deoarece autoritatea emitentă constată că executarea pedepsei de către statul de executare ar servi scopului de a facilita reabilitarea socială a persoanei condamnate și:

X (a) Statul de executare este statul de naționalitate al persoanei condamnate, în care aceasta locuiește.

(b) Statul de executare este statul de naționalitate al persoanei condamnate, în care persoana condamnată va fi deportată de îndată ce este exonerată de executarea pedepsei în temeiul unui ordin de expulzare sau de deportare inclus în hotărârea judecătorească sau într-o decizie judecătorească sau administrativă sau în orice altă măsură luată ca urmare a respectivei hotărâri. Dacă ordinul de expulzare sau de deportare nu este inclus în hotărârea judecătorească, vă rugăm să specificați numele autorității care a emis ordinul, data emiterii și numărul de înregistrare, dacă este disponibil:

(c) Statul de executare este un stat, altul decât cel menționat la litera (a) sau (b), a cărui autoritate competentă este de acord cu transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului către statul respectiv.

(d) Statul de executare a transmis o notificare conform articolului 4 alineatul (7) din decizia-cadru și:

se confirmă că, după știința autorității competente a statului emitent, persoana condamnată trăiește și a avut reședința legală în mod continuu pe o perioadă de cel puțin cinci ani în statul de executare și va păstra dreptul de reședință permanentă în respectivul stat, sau

se confirmă că persoana condamnată este un resortisant al statului de executare.

- (h) Hotărârea de condamnare:

1. Hotărârea se referă, în total, la1..... infracțiuni.

Rezumatul faptelor și o descriere a împrejurărilor în care a(u) fost comisă (comise) infracțiunea (infracțiunile), inclusiv data, ora și locul; precum și natura implicării persoanei condamnate:

Johann Berger a comis pe 21 august 2008 infracțiunea de vătămare corporală gravă în conformitate cu art. 182 alineatul 2 din Codul penal român, prin lovirea în față a altei persoane cu sticlă goală, astfel provocând pierderea unui ochi și fracturarea nasului persoanei rănite.

Natura și încadrarea juridică a infracțiunii (infracțiunilor), precum și dispozițiile legale aplicabile pe baza cărora s-a pronunțat hotărârea judecătorească:

“²Art. 182. (1) Fapta prin care s-a pricinuit integrității corporale sau sănătății o vătămare care necesită pentru vindecare îngrijiri medicale de mai mult de 60 de zile se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani.

(2) Fapta care a produs vreuna dintre următoarele consecințe: pierderea unui simț sau organ (...) se pedepsește cu închisoare de la 2 la 10 ani.”

2. În măsura în care infracțiunea (infracțiunile) identificată (identificate) la litera (h) subpunctul 1 reprezintă una sau mai multe din următoarele infracțiuni, astfel cum este prevăzut de dreptul intern al statului emitent, care sunt pedepsite în statul emitent cu o pedeapsă sau o măsură de siguranță privativă de libertate a căror durată maximă este de cel puțin trei ani, vă rugăm să confirmați prin bifarea căsuței (căsuțelor) corespunzătoare:

participarea la o organizație criminală;

terorism;

trafic de persoane;

exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă;

traficul ilicit de narcotice și substanțe psihotrope;

traficul ilicit de arme, muniții și explozivi;
corupție;
frauda, inclusiv frauda care aduce atingere intereselor financiare ale Comunităților Europene, în sensul Convenției privind protejarea intereselor financiare ale Comunităților Europene din 26 iulie 1995;
spălarea produselor infracțiunii;
falsificarea, inclusiv falsificarea monedei euro;
delicte informatice;
infracțiuni împotriva mediului, inclusiv traficul ilicit de specii animale pe cale de dispariție și traficul de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție;
complicitate la trecerea frauduloasă a frontierei și la ședere ilegală;

- X** omucidere voluntară, vătămare corporală gravă;
trafic ilicit de organe și țesuturi umane;
răpire, sechestrare și luare de ostatici;
rasism și xenofobie;
furt organizat sau armat;
trafic ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă;
escrocherie;
înșelătorie și extorcare de fonduri;
contrafacerea și pirateria produselor;
falsificarea documentelor administrative și trafic de fals;
falsificarea mijloacelor de plată;
trafic ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere;
trafic ilicit de materiale nucleare sau radioactive;
trafic de vehicule furate;
viol;
incendiere;
infracțiuni de competența Curții Penale Internaționale;
deturnare de aeronave/nave;
sabotaj.

3. În măsura în care infracțiunea (infracțiunile) identificată (identificate) la subpunctul 1 nu este (sunt) acoperită (acoperite) de subpunctul 2 sau dacă hotărârea și certificatul sunt transmise statului membru, care a declarat că va verifica dubla incriminare [articolul 7 alineatul (4) din decizia-cadru], vă rugăm să descrieți pe larg infracțiunea (infracțiunile) în cauză:

.....
.....

(i) Stadiul hotărârii de condamnare:

1. A se menționa dacă persoana în cauză a compărut personal în procesul în urma căruia s-a luat hotărârea judecătorească:

1. **X** Da, persoana în cauză a compărut personal în procesul în urma căruia s-a pronunțat hotărârea judecătorească.
2. Nu, persoana în cauză nu a compărut personal în procesul în urma căruia s-a pronunțat hotărârea judecătorească.
3. Dacă ați bifat căsuța de la punctul 2, vă rugăm să confirmați unul din următoarele aspecte:

3.1.a. persoana a primit o somație în data de (zi/lună/an) prin care era informată cu privire la data programată și locul de desfășurare a audierii în urma căreia s-a pronunțat hotărârea judecătorească, faptul că se poate lua o hotărâre chiar dacă nu compare la proces;

SAU

3.1.b. persoana în cauză a primit o înștiințare dar, prin alte mijloace, a primit informații oficiale privind data programată și locul de desfășurare a audierii în urma căreia s-a pronunțat hotărârea judecătorească, astfel încât s-a stabilit în mod neechivoc că el/ea cunoștea termenul de judecată și a fost informat(ă) că se poate lua o hotărâre chiar dacă nu compare la proces;

SAU

- 3.2. cunoscând data, ora și locul audierii, persoana în cauză a fost reprezentată de un

consilier juridic, care fie a fost numit de persoana în cauză, fie de către stat, pentru a-l/ a o apăra în timpul procesului și acel consilier a fost într-adevăr avocatul apărării în cadrul procesului;

SAU

- 3.3. persoanei în cauză i s-a comunicat hotărârea în data de ... (zi/lună/an) și a fost informată în mod expres privind dreptul său de a solicita rejudecarea cauzei sau de a face apel, la care el/ea are dreptul de a participa și care permite reexaminarea cauzei, inclusiv prezentarea unor probe noi care ar putea duce la inversarea hotărârii inițiale, iar persoana în cauză a declarat în mod expres că nu contestă hotărârea,

SAU

persoana în cauză nu a solicitat rejudecarea cauzei sau nu a făcut apel în termenul aplicabil.

4. dacă ați bifat căsuța corespunzătoare punctelor 3.1b, 3.2 sau 3.3 de mai sus, vă rugăm să specificați cum a fost îndeplinită condiția relevantă:
-
-

2. Detalii privind durata pedepsei:

2.1. Durata totală a pedepsei (în zile): **6 ani**

2.2. Perioada totală a pedepsei privative de libertate deja executate în raport cu pedeapsa în legătură cu care a fost emisă hotărârea judecătorească (în zile):

181 la data de **(20.12.2008)** (specificați data pe baza căreia s-a făcut calculul: zz-ll-aaaa):

2.3. Numărul de zile care urmează să fie dedus din durata totală a pedepsei din alte motive decât cel menționat la punctul 2.2 (de exemplu, amnistii, grațieri sau măsuri de clemență etc., deja acordate în legătură cu pedeapsa):

..... la data de (...) (specificați data pe baza căreia s-a făcut calculul: zz-ll-aaaa):

2.4. Data expirării pedepsei în statul emitent:

Nu se aplică, deoarece persoana nu este reținută în prezent

X Persoana este reținută în prezent, iar pedeapsa, conform dreptului intern al statului emitent, va fi fost executată complet până la (specificați data: zz-ll-aaaa)³: **20.8.2014**

3. Tipul pedepsei:

X pedeapsă privată de libertate

măsură privată de libertate (vă rugăm să specificați):

.....

(j) Informații privind eliberarea înainte de termen sau condiționată:

1. Conform dreptului intern al statului emitent, persoana condamnată are dreptul să fie eliberată înainte de termen sau condiționat, după executarea:

a jumătate din pedeapsă

X a două treimi din pedeapsă

a altei perioade din pedeapsă (vă rugăm să specificați):

2. Autoritatea competentă a statului emitent solicită să fie informată cu privire la:

X dispozițiile aplicabile ale dreptului intern al statului de executare privind eliberarea înainte de termen sau condiționată a persoanei condamnate;

X începutul și sfârșitul perioadei eliberării înainte de termen sau condiționate.

(k) Avizul persoanei condamnate:

1. Persoana condamnată nu a putut fi audiată deoarece se află deja în statul de executare.

2. **X** Persoana condamnată se află în statul emitent și:

a. a solicitat transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului

X a fost de acord cu transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului

nu a fost de acord cu transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului (specificați motivele evocate de persoana condamnată):

.....

.....

b. **X** Avizul persoanei condamnate se află în anexă.

Avizul persoanei condamnate a fost transmis statului de executare la (specificați data: zz-ll-aaaa):

.....

(l) Alte împrejurări relevante cauzei (informații opționale):

.....
.....

(m) Informații finale:

Textul hotărârii (hotărârilor) judecătorești se anexează la certificat⁴.

Semnătura autorității care emite certificatul și/sau a reprezentantului său care certifică

.....
Nume: **dr. Petre STANCU**

Funcție deținută (titlu/grad):

Data: **10. 01. 2009**

Ștampilă oficială (dacă este cazul)

- (1) Prezentul certificat trebuie să fie scris sau tradus într-una din limbile oficiale ale statului membru de executare sau în orice altă limbă acceptată de respectivul stat.
- (2) Reprodus cu modificările aduse de Legea 169/2002.
- (3) Vă rugăm să introduceți aici data până la care pedeapsa va fi fost executată în întregime (fără a lua în considerare posibilitățile de eliberare înainte de termen și/sau condiționată de orice natură) în cazul în care persoana s-ar afla în statul emitent.
- (4) Autoritatea competentă a statului emitent trebuie să anexeze cauzei toate hotărârile judecătorești care sunt necesare pentru a avea toate informațiile privind pedeapsa definitivă care urmează a fi executată. Se pot anexa, de asemenea, eventualele traduceri disponibile ale hotărârii (hotărârilor) judecătorești.

XXXII. Concluzii și critică

Decizia-cadru în cauză continuă eforturile atât ale Consiliului Europei și ale Uniunii Europene să creeze și să contureze un spațiu juridic consecvent în Europa. Una din măsurile cele mai eficace din acest domeniu este de a întări în continuare principiul recunoașterii reciproce ale hotărârilor juridice ale statelor membre și aplicarea sentințelor pronunțate de acestea din urmă cu proceduri și formalități suplimentare minime. Decizia-cadru, așa cum a fost modificată de Decizia-cadru 2009/299/JAI din 26 februarie 2009 a stipulat și „măsuri compensatorii” pentru a proteja drepturile persoanei condamnate. Așa cum s-a întâmplat în cazul altor norme legislative, și prezenta decizie-cadru contribuie la o armonizare a Legii penale fundamentale făcând o listă cu infracțiunile ce nu stau la baza verificării criminalității duble combinate cu ocazia oferită în prezenta decizie-cadru conform căreia infracțiunile grave pot fi adăugate pe această listă de către Consiliu, acționând în unanimitate după consultarea Parlamentului European și în anumite condiții sigure unde este cazul. Deși nu s-au luat pași semnificativi prin prezenta decizie, vine în întâmpinarea unor amendamente și a unei colecții actualizate a unui număr mare de regulamente prevăzute în mai multe convenții.

I. RECUNOAȘTEREA HOTĂRĂRILOR JUDECĂTOREȘTI ȘI A DECIZIILOR DE PROBAȚIUNE

I. Obiectiv

Uniunea Europeană și-a stabilit drept obiectiv realizarea unui spațiu de libertate, securitate și justiție. Acesta presupune din partea statelor membre o înțelegere a libertății, a securității și a justiției care este identică în elementele sale esențiale și care se bazează pe principiile libertății, democrației, respectării drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și ale statului de drept. Obiectivul cooperării polițienești și judiciare în cadrul Uniunii Europene este acela de a le oferi tuturor cetățenilor un nivel înalt de securitate. Unul dintre elementele esențiale ale acestei cooperări este principiul recunoașterii reciproce a hotărârilor judecătorești, consacrat în cadrul concluziilor reuniunii Consiliului European care a avut loc la Tampere la 15- 16 octombrie 1999 și reafirmat în Programul de la Haga din 4 - 5 noiembrie 2004 de consolidare a libertății, a securității și a justiției în Uniunea Europeană. În cadrul programului de măsuri din 29 noiembrie 2000 adoptat în scopul punerii în aplicare a principiului recunoașterii reciproce a hotărârilor în materie penală, Consiliul s-a pronunțat în favoarea cooperării în materie de condamnări cu suspendare și liberare condiționată.

Decizia-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană vizează recunoașterea reciproc și executarea pedepselor cu închisoarea și a măsurilor privative de libertate. Sunt necesare mai multe norme comune, în special în cazul în care unei persoane care nu își are reședința legală obișnuită în statul de condamnare i s-a aplicat o pedeapsă neprivativă de libertate care implică supravegherea măsurilor de probațiune și a sancțiunilor alternative. Convenția Consiliului Europei din 30 noiembrie 1964 privind supravegherea infractorilor condamnați condiționat sau liberați condiționat a fost ratificată numai de 12 state membre, în unele cazuri cu multe rezerve. Prezenta decizie-cadru furnizează un instrument mai eficace, întrucât se întemeiază pe principiul recunoașterii reciproce și implică participarea tuturor statelor membre.

Prezenta decizie-cadru respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute la articolul 6 din Tratatul privind Uniunea Europeană, care sunt exprimate și în Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, în special în capitolul VI.

Prezenta decizie-cadru nu ar trebui să împiedice un stat membru să aplice normele sale constituționale privind dreptul la un proces echitabil, libertatea de asociere, libertatea presei, libertatea de exprimare în alte mijloace de informare în masă și libertatea convingerilor religioase.

Dispozițiile prezentei decizii-cadru ar trebui să fie aplicate în conformitate cu dreptul cetățenilor Uniunii la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre, în conformitate cu articolul 18 din Tratatul de instituire a Comunității Europene.

(8) Recunoașterea reciprocă și supravegherea condamnărilor cu suspendare, a condamnărilor cu amânarea aplicării pedepsei, a sancțiunilor alternative și a deciziilor privind liberarea condiționată au drept scop sporirea șanselor de reintegrare socială a persoanei condamnate, permițându-i acesteia să își păstreze legăturile familiale, lingvistice, culturale și de altă natură, dar și îmbunătățirea monitorizării respectării măsurilor de probațiune și a sancțiunilor alternative, cu scopul de a preveni recidiva, acordând astfel o atenție cuvenită protecției victimelor și a publicului larg.

Există mai multe tipuri de măsuri de probațiune și sancțiuni alternative care sunt comune statelor membre și pe care toate aceste state membre sunt dispuse, în principiu, să le supravegheze. Supravegherea acestor tipuri de măsuri și sancțiuni ar trebui să fie obligatorie, cu anumite excepții prevăzute în prezenta decizie-cadru. Statele membre pot declara că, în plus, sunt dispuse să supravegheze alte tipuri de măsuri de probațiune sau/și alte tipuri de sancțiuni alternative. Măsurile de probațiune și sancțiunile alternative care sunt, în principiu, obligatorii de supravegheat, sunt enumerate ulterior.

Conform legislației și procedurilor naționale se pot utiliza și mijloace electronice de supraveghere.

Statul membru în care persoana în cauză a fost condamnată poate transmite statului membru unde persoana condamnată își are reședința legală obișnuită o hotărâre judecătorească și, după caz, o decizie de probațiune, în vederea recunoașterii acestora și a supravegherii măsurilor de probațiune sau a sancțiunilor alternative prevăzute de respectiva hotărâre sau decizie. Acestea pot fi transmise unui alt state membru decât statul membru de reședință a persoanei condamnate, dacă autoritatea competentă din statul executant își exprimă acordul, mai ales în vederea reabilitării sociale (contract de muncă, membrii familiei, studii sau formare, ...).

În vederea recunoașterii, statele membre vor aplica legislația și procedurile naționale. Un stat membru poate refuza să recunoască o hotărâre judecătorească sau o decizie de probațiune, dacă hotărârea în cauză a fost pronunțată împotriva unei persoane care nu a fost găsită vinovată, ca în cazul unei persoane suferind de o boală psihică, iar hotărârea judecătorească sau decizia de probațiune prevede un tratament medical/terapeutic pe care statul de executare nu îl poate supraveghea în temeiul legislației sale naționale

În cazul în care este vorba despre activități prestate în folosul comunității, statul de executare ar trebui să aibă dreptul de a refuza, dacă activitățile prestate în folosul comunității ar fi efectuate în mod normal în mai puțin de șase luni.

Certificatul (a se vedea cele ce urmează) trebuie tradus într-una din limbile oficiale ale statului executant.

În spiritul principiului recunoașterii reciproce, trebuie promovat contactul direct între autoritățile competente.

Persoanele condamnate trebuie să aibă la dispoziție căi de atac conform legislației naționale a statului de unde provin.

Toate deciziile ulterioare care rezultă în impunerea unei pedepse sau măsuri privative de libertate trebuie pronunțate de către o autoritate judiciară.

Se vor proteja datele personale.

Prezenta decizie-cadru are ca obiectiv facilitarea reabilitării sociale a persoanelor condamnate, îmbunătățirea protecției victimelor și a publicului larg, precum și facilitarea aplicării unor măsuri de probațiune și sancțiuni alternative adecvate în cazul infractorilor care nu locuiesc în statul de condamnare.

II. Domeniu de aplicare

Prezenta decizie-cadru se aplică numai în ceea ce privește:

- a. recunoașterea hotărârilor judecătorești și, după caz, a deciziilor de probațiune;
- b. transferul responsabilității supravegherii măsurilor de probațiune și a sancțiunilor

alternative;

c. toate celelalte decizii legate de cele de la literele (a) și (b),

Prezenta decizie-cadru nu se aplică în ceea ce privește:

- (a) executarea hotărârilor judecătorești în materie penală prin care sunt aplicate pedepse cu închisoarea sau măsuri privative de libertate care intră în domeniul de aplicare a Deciziei-cadru 2008/909/JAI;
- (b) recunoașterea și executarea sancțiunilor financiare și a ordinelor de confiscare care sunt reglementate de Decizia-cadru 2005/214/JAI a Consiliului din 24 februarie 2005 și de Decizia-cadru 2006/783/JAI a Consiliului din 6 octombrie 2006.

În înțelesul prezentei decizii-cadru:

- Hotărâre judecătorească înseamnă: orice hotărâre judecătorească definitivă sau ordin pronunțat de o instanță judecătorească din statul de condamnare, prin care se stabilește că o persoană fizică a comis o infracțiune și i se aplică o pedeapsă cu închisoarea sau orice măsură privativă de libertate (în cazul în care o decizie de liberare condiționată a fost pronunțată), o condamnare cu suspendare, o condamnare cu amânarea aplicării pedepsei sau o sancțiune alternativă.
- Condamnare cu suspendare înseamnă: o pedeapsă cu închisoarea sau o măsură privativă de libertate a cărei executare este suspendată condiționat, integral sau parțial, în momentul pronunțării sentinței, prin impunerea uneia sau a mai multor măsuri de probațiune.
- Condamnare cu amânarea executării pedepsei înseamnă: o hotărâre judecătorească conform căreia aplicarea unei pedepse a fost amânată condiționat, prin impunerea uneia sau a mai multor măsuri de probațiune, sau în care una sau mai multe măsuri de probațiune sunt impuse în locul unei pedepse cu închisoarea sau al unei măsuri privative de libertate.
- Sancțiune alternativă înseamnă: o sancțiune care nu constă într-o pedeapsă cu închisoarea, într-o măsură privativă de libertate sau într-o sancțiune financiară și care presupune o obligație sau o măsură de constrângere.
- Decizie de probațiune înseamnă: o hotărâre judecătorească sau o decizie definitivă a unei autorități competente a statului de condamnare, care acordă o liberare condiționată sau impune măsuri de probațiune.
- Liberare condiționată înseamnă: o decizie definitivă pronunțată de către o autoritate competentă privind liberarea înainte de termen a unei persoane condamnate după executarea parțială a pedepsei cu închisoarea sau a unei măsuri privative de libertate prin impunerea uneia sau a mai multor măsuri de probațiune.
- Măsuri de probațiune înseamnă: obligații și măsuri de constrângere impuse unei persoane fizice, în legătură cu o condamnare cu suspendare, o condamnare cu amânarea aplicării pedepsei sau o liberare condiționată.
- Statul emitent: statul membru în care este pronunțată o hotărâre judecătorească.
- Statul executant înseamnă: statul membru în care sunt supravegheate măsurile de probațiune și sancțiunile alternative.

Articolele și anexele din acest capitol sunt susținute de următoarele două exemple:

Exemplu A:

Cetățeanul român A este condamnat de Tribunalul regional pentru cauze penale din Viena, Austria, pentru amenințări periculoase și vătămare corporală a soției sale, la 31.10.2008 și i se impune o pedeapsă de 6 luni de închisoare, cu executare suspendată condiționat timp de 3 ani, iar prin măsurile de probațiune i se impune încetarea oricărui contact cu soția sa, absolvirea unui curs împotriva agresiunii și interzicerea consumului de alcool.

Exemplu B:

Cetățeanul român B. este condamnat de Tribunalul regional pentru cauze penale din Viena, Austria, la 18 luni de închisoare pentru violarea unei femei, în data de 2.01.2009. După ce a executat 12 luni din pedeapsă (de la începutul detenției), în data de 2.11.2009 este liberat condiționat înainte de termen. Decizia de probațiune este pronunțată de tribunalul regional din Graz, unde B a fost deținut. Decizia a fost pronunțată prin impunerea măsurilor de probațiune de compensare financiară a daunelor cauzate prin comiterea infracțiunii, de cooperare cu un ofițer de probațiune și exercitare a profesiei învățate (bucătar și chelner). Perioada de probațiune este de 3 ani.

OBSERVAȚIE: Exemplele din acest capitol au ca scop abordarea unor potențiale întrebări și chestiuni care pot apărea în practica zilnică. Toate întrebările și chestiunile se referă și se bazează pe cele două exemple de mai sus.

III. Desemnarea autorităților competente

Fiecare stat membru informează Secretariatul General al Consiliului despre autoritatea judiciară competentă (autoritățile judiciare competente), în conformitate cu dreptul intern. Se pot desemna și autorități altele decât cele judiciare, cu excepția deciziilor ulterioare care rezultă în impunerea unei pedepse sau măsuri privative de libertate (a se vedea pct. I. de mai sus). În acest caz, statele membre se vor asigura că - la cererea persoanei condamnate - o astfel de decizie poate fi revizuită de o instanță sau de un alt organism independent similar unei instanțe.

IV. Tipuri de măsuri de probațiune și sancțiuni alternative

- (a) obligația persoanei condamnate de a informa o anumită autoritate cu privire la orice schimbare a reședinței sau a locului de muncă;
- (b) obligația de a nu intra în anumite localități, locuri sau zone definite din statul de condamnare sau statul de executare;
- (c) obligația conținând limitări în ceea ce privește părăsirea teritoriului statului de executare;
- (d) dispoziții privind comportamentul, reședința, educația și formarea, activitățile din timpul liber sau conținând modalitățile de desfășurare a unei activități profesionale ori limitări în acest sens;
- (e) obligația de a se prezenta la date stabilite în fața unei anumite autorități;

- (f) obligația de a evita contactul cu anumite persoane;
- (g) obligația de a evita contactul cu anumite obiecte, care au fost utilizate sau sunt susceptibile de a fi utilizate de către persoana condamnată în scopul comiterii unei fapte penale;
- (h) obligația de a repara din punct de vedere financiar prejudiciul cauzat de infracțiune și/sau obligația de a furniza o dovadă a îndeplinirii acestei obligații;
- (i) obligația de a presta activități în folosul comunității;
- (j) obligația de a coopera cu un agent de supraveghere (consilier de probațiune) sau cu un reprezentant al unui serviciu social care are responsabilități în ceea ce privește persoanele condamnate;
- (k) obligația de a urma un tratament terapeutic sau de dezintoxicare.

Această listă nu este exhaustivă. Statele membre trebuie să notifice Secretariatul General al Consiliului cu privire la alte măsuri sau sancțiuni pe care le supraveghează.

V. Criterii pentru transmiterea unei hotărâri judecătorești și, după caz, a unei decizii de suspendare condiționată a executării pedepsei

Dacă persoana condamnată își are reședința legală obișnuită în statul de executare (după ce s-a întors sau și-a exprimat dorința de a se întoarce), se poate transmite hotărârea judecătorească sau decizia de probațiune. De asemenea, la cererea persoanei condamnate, statul emitent poate transmite hotărârea judecătorească sau decizia de probațiune unui alt stat membru (unde această persoană nu are reședința), dacă are consimțământul autorității competente din statul terț. La punerea în aplicare a acestei decizii-cadru, statele membre vor stabili condițiile în care se va transmite o astfel de declarație Secretariatului General al Consiliului.

Exemplu:

- A. dorește să revină în București.
- B. vrea să meargă în Germania, unde intenționează să lucreze la un restaurant.

VI. Procedura de transmitere a hotărârii judecătorești și, după caz, a deciziei de probațiune

La transmiterea unei hotărâri judecătorești și, după caz, a unei decizii de probațiune, statul emitent se va asigura că hotărârea judecătorească sau decizia de probațiune este însoțită de certificatul din anexa I. Transmiterea se va face direct către autoritatea competentă, prin orice mijloace care produc un înscris, în condiții care permit statului de executare să stabilească autenticitatea acestora (înregistrare scrisă). Se vor transmite originalele, dacă este cazul. Certificatul trebuie semnat, iar conținutul său se atestază pentru conformitate. Doar măsurile menționate la punctul IV. sau cele notificate de statul de executare pot fi incluse. Transmiterea se poate face doar către un singur stat de executare. Statul emitent va face toate investigațiile necesare pentru a obține informații privind autoritatea competentă din statul de executare (RJE!). Dacă totuși transmiterea se face către o autoritate care nu este cea competentă, aceasta din urmă trebuie să transmită hotărârea și certificatul autorității competente și să informeze statul emitent fără întârziere, prin orice mijloc care să permită o înregistrare scrisă.

VII. Consecințe pentru statul de condamnare

După recunoașterea hotărârii judecătorești sau a deciziei de probațiune și informarea statului de condamnare, acesta nu mai are competența pentru supraveghere sau luarea unor măsuri ulterioare. Competența poate să revină statului de condamnare dacă autoritatea competentă anunță retragerea certificatului (pct. IX), dacă statul de executare a declarat că refuză asumarea responsabilității în anumite cazuri speciale, specificate (pct. XIV) sau dacă persoana condamnată fuge din statul de executare sau nu mai are reședința legală obișnuită în statul respectiv sau în cazul în care în statul de condamnare se desfășoară noi proceduri penale cu privire la persoana respectivă (la cerere, pct. XX).

VIII. Decizia statului de executare

Statul de executare recunoaște hotărârea judecătorească sau decizia de probațiune transmisă și adoptă, de îndată, toate măsurile necesare pentru supraveghere, cu excepția cazului în care decide să invoce unul din motivele de refuz prevăzute la articolul 11. Statul de executare poate și să amâne decizia dacă certificatul este incomplet sau nu corespunde în mod evident hotărârii judecătorești sau deciziei de probațiune, până la stabilirea unui termen rezonabil.

IX. Adaptarea măsurilor de probațiune sau a pedepselor alternative

În cazul în care natura sau durata măsurii de probațiune sau sancțiunii alternative relevante, sau durata perioadei de probațiune sunt incompatibile cu legislația statului de executare, statul respectiv le poate adapta în așa fel încât să corespundă, pe cât posibil, celor stabilite în statul de condamnare. În cazul în care măsura de probațiune, sancțiunea alternativă sau termenul de încercare au fost adaptate deoarece durata acestora depășea durata maximă prevăzută de legea statului de executare, durata măsurii de probațiune adaptate, a sancțiunii alternative adaptate sau a termenului de încercare adaptat nu este inferioară duratei maxime prevăzute pentru infracțiuni echivalente de legea statului de executare. Măsura de probațiune adaptată, sancțiunea alternativă sau termenul de încercare nu sunt mai severe sau de o durată superioară în raport cu măsura de probațiune, sancțiunea alternativă sau termenul de încercare impus inițial. Și în această privință, la cererea statului de condamnare, statul de executare (bineînțeles, numai dacă are jurisdicție asupra deciziilor ulterioare) va informa fără întârziere statul de condamnare cu privire la durata maximă a pedepsei privative de libertate prevăzute de legislația națională pentru infracțiunea care a stat la baza hotărârii judecătorești și care ar putea fi impusă persoanei condamnate în cazul nerespectării măsurilor de probațiune sau sancțiunii alternative. În plus, statul de executare va informa fără întârziere statul de condamnare cu privire la adaptarea pedepsei și motivele care au stat la baza acestei decizii. În urma primirii acestor informații, statul de condamnare poate decide să retragă certificatul, cu condiția să nu fi început încă supravegherea. În astfel de cazuri, decizia este luată și este comunicată cât mai curând cu putință, în termen de zece zile de la primirea informațiilor.

X. Dubla incriminare

Următoarele infracțiuni, în cazul în care sunt pasibile, în statul de condamnare, de o pedeapsă cu închisoarea sau o măsură privativă de libertate cu o durată maximă de cel puțin trei ani, astfel cum sunt definite de legislația statului de condamnare, conduc, în termenii prezentei decizii-cadru și fără verificarea dublei incriminări a faptei, la recunoașterea hotărârii judecătorești și, după caz, a deciziei de probațiune și la supravegherea măsurilor de probațiune și a sancțiunilor alternative:

- participarea la o organizație criminală,
- terorismul,
- traficul de persoane,
- exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă,
- traficul ilicit de narcotice și substanțe psihotrope,
- traficul ilicit de arme, muniții și explozivi,
- corupția,
- fraudă, inclusiv fraudă care aduce atingere intereselor financiare ale Comunităților Europene, în sensul Convenției privind protejarea intereselor financiare ale Comunităților Europene din 26 iulie 1995;
- spălarea produselor infracțiunii,
- falsificarea, inclusiv falsificarea monedei euro,
- delictul informatic,
- infracțiuni împotriva mediului, inclusiv traficul ilicit de specii animale pe cale de dispariție și traficul de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție,
- complicitatea la trecerea frauduloasă a frontierei și la ședere ilegală,
- omuciderea voluntară, vătămarea corporală gravă,
- traficul ilicit de organe și țesuturi umane,
- răpire, sechestrare și luare de ostatici,
- rasism și xenofobie,
- furt organizat sau armat,
- trafic ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă,
- escrocherie,
- înșelătorie și extorcare de fonduri,
- contrafacerea și pirateria produselor,
- falsificarea documentelor administrative și trafic de fals,
- falsificarea mijloacelor de plată,
- trafic ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere,
- trafic ilicit de materiale nucleare sau radioactive,
- trafic de vehicule furate,
- viol,
- incendiere,
- infracțiuni de competența Curții Penale Internaționale,
- deturnare de aeronave/nave,

- sabotaj.

Consiliul poate decide să adauge alte categorii de infracțiuni pe listă, în urma consultării Parlamentului European.

Pentru alte infracțiuni decât cele incluse în listă, statul de executare poate supune recunoașterea condiției ca hotărârea să privească fapte care constituie infracțiuni și în temeiul legii statului de executare.

Fiecare stat membru poate să declare că nu va aplica lista menționată mai sus și poate oricând să retragă o astfel de declarație. Astfel de declarații sau retrageri de declarații se publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Exemplu:

În statul de condamnare (Austria), infracțiunile comise de A se pedepsesc cu maxim 1 an de închisoare.

În statul de condamnare (Austria), infracțiunile comise de B se pedepsesc cu cel puțin 6 luni până la maxim 5 ani de închisoare.

XI. Motive de refuz al recunoașterii și al supravegherii

După cum am menționat la pct. VIII, autoritatea competentă a statului de executare poate refuza recunoașterea hotărârii judecătorești sau a deciziei de probațiune și asumarea responsabilității de supraveghere a măsurilor de probațiune.

- dacă certificatul este incomplet sau nu corespunde în mod vădit hotărârii judecătorești sau deciziei de probațiune și nu a fost completat sau corectat într-un termen rezonabil stabilit de către autoritatea competentă a statului de executare;
- dacă statul de executare nu are competența necesară pentru că persoana condamnată nu are reședința legală obișnuită în acest stat sau pentru că un stat terț nu a dat o declarație prin care să-și exprime acordul de a supraveghea măsurile, conform solicitării persoanei condamnate (a se vedea pct. V) sau dacă măsurile și sancțiunile nu corespund listei de la pct. IV sau altor măsuri și sancțiuni notificate;
- dacă ar contraveni principiului *ne bis in idem*;
- dacă hotărârea judecătorească se referă la fapte care nu ar constitui o infracțiune în temeiul legislației statului de executare (a se vedea pct. X). În privința infracțiunilor în materie de taxe sau impozite, de vamă și de schimb, executarea nu poate fi refuzată pe motivul că legislația statului de executare nu impune același tip de taxe sau impozite sau nu conține același tip de reglementări în materie de taxe sau impozite, de vamă sau de schimb.
- dacă executarea pedepsei este prescrisă în conformitate cu legislația statului de executare;
- dacă legislația statului de executare conferă imunitate;
- dacă, în temeiul legii statului de executare, persoana condamnată nu răspunde penal din cauza vârstei sale

[decizia-cadru de modificare!];

- dacă persoana condamnată nu a fost prezentă personal la procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia, cu excepția cazului în care în certificat se menționează că persoana condamnată
 - 1) a) fie a fost citată personal și, prin urmare, informată cu privire la data și locul stabilite pentru procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia, fie a primit efectiv, prin alte mijloace, o informare oficială cu privire la data și locul stabilite pentru respectivul proces, în așa fel încât s-a stabilit fără echivoc faptul că persoana în cauză a avut cunoștința de procesul stabilit;

și

 - b) a fost informată că poate fi pronunțată o decizie în cazul în care persoana nu se prezintă la proces;

sau

 - 2) având cunoștința de procesul stabilit, a mandatat un avocat care a fost numit fie de către persoana în cauză, fie de către stat pentru a o apăra la proces și a fost într-adevăr apărată de avocatul respectiv la proces;

sau

 - 3) după ce i s-a înmănat decizia și a fost informată în mod expres cu privire la dreptul la rejudecarea cauzei sau la o cale de atac, în cadrul căreia persoana are dreptul de a fi prezentă și care permite ca situația de fapt a cauzei, inclusiv dovezile noi, să fie reexaminată și care poate conduce la desființarea deciziei inițiale:
 - a) a declarat în mod expres că nu contestă decizia;

sau

 - b) nu a solicitat rejudecarea cauzei sau promovarea unei căi de atac în intervalul de timp corespunzător.
 - hotărârea judecătorească sau, după caz, decizia de probațiune prevede un tratament medical/terapeutic pe care statul de executare nu îl poate supraveghea;
 - durata măsurii de probațiune sau a sancțiunii alternative este mai mică de șase luni;
 - hotărârea judecătorească se referă la infracțiuni care sunt considerate a fi fost comise în întregime sau parțial pe teritoriul statului de executare (sau într-un loc echivalent cu teritoriul acestuia).

Exemple:

- Germania nu a consimțit la transmiterea hotărârii judecătorești.
- A. a fost deja condamnat pentru aceleași infracțiuni în România.
- B. este ambasador și beneficiază de imunitate.
- B. are vârsta mai mică de 14 ani.
- Hotărârea judecătorească de condamnare a lui A. a fost pronunțată în absența sa și A. nu a fost informat cu privire la data stabilită pentru proces, avocatul său l-a informat cu privire la hotărârea judecătorească pronunțată, dar A. a declarat că nu contestă decizia.

- Autoritățile române nu pot supraveghea cursurile anti-agresiune pe care trebuie să le frecventeze A., sau supravegherea durează doar 5 luni.

Autoritatea competentă din statul de executare trebuie să ia legătura cu autoritatea competentă din statul emitent și să solicite, dacă este cazul, să i se furnizeze informații suplimentare fără întârziere, înainte de a decide să nu recunoască hotărârea judecătorească. În cazul în care hotărârea judecătorească se referă la fapte care nu constituie o infracțiune în temeiul legislației statului de executare (a se vedea pct. X), sau hotărârea judecătorească se referă la o infracțiune comisă în întregime sau parțial pe teritoriul statului de executare (sau într-un loc echivalent cu teritoriul acestuia), iar statul de executare decide să invoce aceste temeuri de refuz, se poate decide doar să supravegheze măsurile de probațiune sau sancțiunile alternative, fără să-și asume responsabilitatea pentru deciziile ulterioare (detaliate mai târziu, la pct. XIV).

XII. Termenul

Autoritatea competentă a statului de executare decide cât mai repede posibil și în termen de 60 de zile de la primirea hotărârii judecătorești sau a deciziei de probațiune, împreună cu certificatul, dacă recunoaște sau nu hotărârea judecătorească sau decizia de probațiune și dacă își asumă responsabilitatea de supraveghere a măsurilor de probațiune și informează în acest sens statul de condamnare. În cazul în care autoritatea competentă a statului de executare se află în imposibilitatea de a respecta termenul, aceasta informează de îndată autoritatea competentă a statului de condamnare, motivând întârzierea și precizând timpul estimat necesar în vederea luării unei decizii definitive.

XIII. Legea aplicabilă

Supravegherea și aplicarea măsurilor de probațiune și a sancțiunilor alternative sunt reglementate de legea statului de executare.

Exemplu:

Pe baza unei hotărâri judecătorești pronunțate în Austria, România solicită ca B să dovedească respectarea obligației de a compensa daunele provocate prin comiterea infracțiunii.

XIV. Competența privind toate deciziile ulterioare și legea aplicabilă

Statul de executare este competent să ia toate deciziile ulterioare cu privire la o condamnare cu suspendare, o liberare condiționată, o condamnare cu amânarea aplicării pedepsei sau o sancțiune alternativă, în special în situația nerespectării unei măsuri de probațiune sau a unei sancțiuni alternative sau dacă persoana condamnată comite o nouă infracțiune. Astfel de decizii sunt următoarele (lista nu este exhaustivă):

- modificarea obligațiilor sau a instrucțiunilor cuprinse în măsura de probațiune sau în sancțiunea alternativă, sau modificarea duratei de probațiune;
- revocarea deciziei privind liberarea condiționată;
- aplicarea unei pedepse cu închisoarea sau a unei măsuri privative de libertate în cazul unei pedepse alternative sau al unei condamnări cu amânarea executării pedepsei.

Exemple:

A. comite o altă infracțiune.

B. nu cooperează cu consilierul de probațiune. Se revocă suspendarea executării pedepsei impuse lui B. și i se impune o pedeapsă privativă de libertate.

Legislația statului de executare se va aplica pentru toate aceste decizii și consecințe ulterioare. Fiecare stat membru poate declara că va refuza asumarea responsabilității pentru revocare și impunere, în cazuri sau categorii de cazuri care urmează a fi prevăzute de statul membru respectiv, în special:

- în cazurile care privesc o sancțiune alternativă, atunci când hotărârea judecătorească nu implică o pedeapsă cu închisoarea sau o altă măsură privativă de libertate care trebuie executată în caz de nerespectare a obligațiilor sau a instrucțiunilor respective;
- în cazurile care privesc o condamnare cu amânarea aplicării pedepsei;
- în cazurile în care hotărârea judecătorească vizează fapte care nu constituie infracțiuni în conformitate cu legislația statului de executare.

În toate aceste cazuri, statul de executare transferă din nou jurisdicția statului de condamnare în cazul în care este necesar să se adopte o decizie ulterioară (cu excepția modificărilor). Obligația de a recunoaște hotărârea judecătorească sau decizia de probațiune, precum și obligația de a întreprinde fără întârziere măsurile necesare pentru supraveghere nu sunt afectate. Declarațiile menționate mai sus se fac sub forma unei notificări adresate Secretariatului General al Consiliului și pot fi retrase în orice moment.

XV. Consultări între autoritățile competente

Trebuie să aibă loc atunci când și ori de câte ori se consideră necesar.

XVI. Obligațiile autorităților care intervin în cazul în care competența pentru deciziile ulterioare revine statului de executare

Autoritatea competentă a statului de executare informează de îndată autoritatea competentă a statului de condamnare, prin orice mijloace care produc o înregistrare scrisă, cu privire la toate deciziile referitoare la:

- modificarea (măsurilor de probațiune sau sancțiunilor alternative);
- revocarea suspendării executării hotărârii judecătorești sau revocarea deciziei privind liberarea condiționată;
- executarea unei pedepse cu închisoarea sau a unei măsuri privative de libertate ca urmare a nerespectării unei măsuri de probațiune sau a unei pedepse alternative;
- prescrierea măsurilor de probațiune sau a sancțiunii alternative.

În cazul în care i se solicită acest lucru de către autoritatea competentă a statului de condamnare, autoritatea competentă a statului de executare o informează pe aceasta cu privire la durata maximă a privării de libertate prevăzută de legislația națională a statului de executare pentru infracțiunea cu privire la care s-a pronunțat hotărârea judecătorească și care ar putea fi impusă persoanei condamnate. Această informație este furnizată imediat după

primirea documentelor (a hotărârii judecătorești, a deciziei de probațiune, împreună cu certificatul). Statul de condamnare, pe de altă parte, informează statul de executare cu privire la orice circumstanțe care ar putea duce la modificare, revocare, executare sau prescriere (a se vedea mai sus).

XVII. Obligațiile autorităților care intervin în cazul în care competența pentru deciziile ulterioare revine statului de condamnare

În cazul în care statul de executare a declarat că nu-și asumă responsabilitatea pentru revocarea suspendării sau impunerea unei pedepse privative de libertate (sau alte cazuri notificate, a se vedea pct. XIV), acesta va informa imediat statul de condamnare cu privire la:

- orice constatare care poate duce la revocare;
- orice constatare care poate duce la aplicarea unei pedepse cu închisoarea sau a unei măsuri privative de libertate;
- toate faptele și împrejurările suplimentare care sunt esențiale pentru a-i permite statului de condamnare să adopte decizii ulterioare.

Atunci când un stat de executare decide să invoce un temei de refuz (a se vedea pct. XI), autoritatea competentă a statului respectiv informează autoritatea competentă a statului de condamnare în cazul nerespectării de către persoana condamnată a măsurii de probațiune sau a sancțiunii alternative. Notificarea acestor constatări se efectuează utilizând formularul standard prevăzut în anexa II. În cazul în care (în temeiul legislației statului de condamnare) persoanei condamnate trebuie să i se acorde dreptul la audiere în instanță înaintea pronunțării unei decizii, această cerință poate fi respectată prin utilizarea serviciilor de videoconferință pentru audierea persoanelor. Autoritatea competentă a statului de condamnare informează de îndată autoritatea competentă a statului de executare, cu privire la toate deciziile referitoare la revocare, executare, aplicarea unei pedepse sau măsuri privative de libertate sau prescriere.

XVIII. Informații transmise de statul de executare în toate situațiile

- privind transmiterea din oficiu a hotărârii judecătorești, deciziei de probațiune și certificatului către autoritatea competentă (a se vedea pct. VI);
- privind imposibilitatea practică de a supraveghea măsurile de probațiune sau sancțiunile alternative, din motivul că persoana condamnată nu poate fi găsită pe teritoriul statului de executare (caz în care statul de executare nu are nici o obligație de a supraveghea măsurile de probațiune sau sancțiunile alternative);
- privind decizia definitivă de recunoaștere a hotărârii judecătorești și după caz a deciziei de probațiune și de asumare a responsabilității pentru supravegherea măsurilor de probațiune sau a sancțiunilor alternative;
- privind orice decizie contrară, de a nu recunoaște hotărârea judecătorească și, după caz, decizia de probațiune și de a refuza asumarea responsabilității pentru supraveghere (cu referire la temeiurile de la pct. XI);
- privind orice decizie de adaptare (cu referire la temeiurile de la pct. IX);
- privind orice decizie de amnistie sau grațiere (cu referire la temeiurile de la pct. XIX).

XIX. Amnistia, grațierea, revizuirea hotărârii judecătorești

Amnistia, grațierea sau revizuirea hotărârii judecătorești pot fi acordate atât de statul de condamnare, cât și de statul de executare, dar numai statul de condamnare poate decide în ceea ce privește solicitările de revizuire a hotărârii judecătorești.

XX. Limitele competenței statului de executare

În cazul în care persoana condamnată fuge din statul de executare sau nu mai are reședința legală obișnuită în statul respectiv, autoritatea competentă a statului de executare poate transfera competența înapoi autorității competente din statul de condamnare, care la rândul său poate să transfere înapoi competența în ceea ce privește noile proceduri penale cu privire la persoana respectivă, desfășurate în statul de condamnare. În aceste cazuri, în vederea supravegherii ulterioare a măsurilor de probațiune sau a sancțiunilor alternative, autoritatea competentă a statului de condamnare ține seama de durata și de măsura în care au fost respectate măsurile de probațiune sau sancțiunile alternative în statul de executare, precum și de orice decizie de modificare, revocare, executare și prescriere (a se vedea pct. XVI).

Exemple:

A. fuge și nu mai are reședința în România. În Viena este pe rol un nou proces penal împotriva lui B. Ambii au respectat măsurile de probațiune timp de 4 luni. După cum am menționat anterior, România a revocat suspendarea.

XXI. Regim lingvistic

CertIFICATELE se traduc în limba oficială sau în limba oficială a (sau una dintre limbile oficiale ale) statului de executare; orice stat membru poate să declare că va accepta o traducere într-o altă limbă sau mai multe limbi oficiale ale Uniunii Europene.

XXII. Cheltuieli

Cheltuielile sunt suportate de către statul de executare, cu excepția cheltuielilor contractate exclusiv pe teritoriul statului de condamnare.

XXIII. Raportul cu alte acorduri și înțelegeri

Începând cu 6.12.2011, prezenta decizie-cadru înlocuiește dispozițiile corespunzătoare din Convenția Consiliului Europei din 30.11.1964 privind supravegherea persoanelor condamnate condiționat sau liberate condiționat. Statele membre pot continua să aplice acordurile sau înțelegerile multilaterale în vigoare după 6.12.2008, în măsura în care acestea permit extinderea sau lărgirea obiectivelor prezentei decizii-cadru și ajută la simplificarea sau facilitarea procedurilor. În aceleași condiții se pot încheia și acorduri sau înțelegeri bilaterale sau multilaterale. În toate aceste cazuri, este necesară informarea Consiliului și a Comisei, până la 6.03.2009, sau în termen de 3 luni de la încheierea noilor acorduri.

XXIV. Punerea în aplicare și reexaminarea

Punerea în aplicare și reexaminarea se vor face până la 6.12.2001! Statele membre transmit Secretariatului General al Consiliului și Comisei textul dispozițiilor care transpun în

legislația lor națională obligațiile care le revin în temeiul prezentei decizii-cadru. Până la 6 decembrie 2014, Comisia întocmește un raport pe baza informațiilor primite din partea statelor membre; pe baza acestui raport, Consiliul evaluează măsura în care statele membre au luat măsurile necesare pentru a se conforma prezentei decizii-cadru și aplicarea prezentei decizii-cadru.

În legislația austriacă a fost adoptată din 1979 Legea privind extrădarea și asistența judiciară reciprocă (*Auslieferungs- und Rechtshilfegesetz [ARHG]*), lege care a fost modificată de mai multe ori, ultima modificare fiind adusă în 2007.

Legea privind cooperarea judiciară în materie penală cu statele membre al Uniunii Europene (*Gesetz über die justizielle Zusammenarbeit in Strafsachen mit den Mitgliedstaaten der EU [EU-JZG]*) se aplică numai pentru pedepsele necondiționate, nu și pentru deciziile de probațiune. Prin această lege s-a transpus în legislația austriacă Decizia-cadru 2008/947/JAI din 27 noiembrie 2008.

XXV. Utilizarea certificatului anexat

ANEXA I

CERTIFICAT

menționat la articolul 6 din Decizia-cadru 2008/947/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești și al deciziilor de probațiune în vederea supravegherii măsurilor de probațiune și a sancțiunilor alternative

(a) Statul emitent: **Austria**

Statul executant înseamnă: **România**

(b) Instanța care a pronunțat hotărârea prin care se aplică o condamnare cu suspendare, o condamnare cu amânarea aplicării pedepsei sau o sancțiune alternativă:

Numele oficial: **Tribunalul Regional pentru Cauze Penale din Viena**

Vă rugăm să precizați dacă informațiile suplimentare cu privire la hotărârea judecătorească au fost obținute prin intermediul:

- o instanței sus-menționate
- o autorității centrale; în cazul în care ați bifat această casetă, vă rugăm să specificați denumirea respectivei autorități centrale:
- o altei autorități competente; în cazul în care ați bifat această casetă, vă rugăm să specificați denumirea oficială a respectivei autorități:

Datele de contact ale instanței/autorității centrale/altei autorități competente

Adresa: **A-1082 Vienna, Landesgerichtsstraße 11**

Nr. tel. (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului) **0043 1 40 127**

Fax (prefixul țării) (prefixul regiunii/localității) ---|| --- **3242**

Datele persoanei (persoanelor) de contact:

Numele: **Huber**

Prenume: **Helga**

Funcția (titlu/grad): **Mag., judecător**

Nr. tel. (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului):

(indicativul țării) (indicativul zonei/orașului).

E-mail (în cazul în care există): **helga.huber@justiz.gv.at**

Limbile care pot fi utilizate pentru comunicare: **germană, engleză**

(c) Autoritatea care a emis decizia de probațiune (după caz)

Numele oficial: **Tribunalul regional din Graz**

Vă rugăm să precizați dacă informațiile suplimentare cu privire la decizia de probațiune au fost obținute prin intermediul:

- o autoritatea sus-menționată
- o autorității centrale; în cazul în care ați bifat această casetă, vă rugăm să specificați denumirea oficială a respectivei autorități centrale în cazul în care această informație nu este prevăzută deja la

litera (b):

- o altei autorități competente; în cazul în care ați bifat această casetă, vă rugăm să specificați denumirea oficială a respectivei autorități:

Datele de contact ale autorității, ale autorității centrale sau ale altei autorități competente, în cazul în care această informație nu este prevăzută deja la litera (b)

Adresa: **A-8010 Graz, Conrad-von-Hötzendorf-Straße 41**

Nr. tel. (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului): **0043 316 80 47**

Fax (prefixul țării) (prefixul regiunii/localității) ---|| --- **5600**

Datele persoanei (persoanelor) de contact:

Numele: **Müller**

Prenume: **Max**

Funcția (titlu/grad): **Dr., judecător**

Nr. tel. (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului):

(indicativul țării) (indicativul zonei/orașului):

E-mail (în cazul în care există):

Limbile care pot fi utilizate pentru comunicare: **germană**

Prezentul certificat trebuie completat sau tradus în limba oficială sau în una dintre limbile oficiale ale statului membru de executare sau în orice altă limbă oficială a instituțiilor Uniunii Europene acceptată de respectivul stat.

- (d) Autoritatea competentă pentru supravegherea măsurilor de probațiune sau a sancțiunilor alternative
Autoritatea din statul de condamnare competentă pentru supravegherea măsurilor de probațiune sau a sancțiunilor alternative:

- o instanța/autoritatea menționată la litera (b) (*exemplul A*)
- o autoritatea menționată la litera (c) (*exemplul B*)
- o altă autoritate (vă rugăm să specificați denumirea oficială a acesteia):

Vă rugăm să indicați autoritatea care trebuie contactată pentru a obține informații suplimentare în scopul supravegherii măsurilor de probațiune sau a sancțiunilor alternative:

- o autoritatea sus-menționată
- o autoritatea centrală în cazul în care ați bifat această casetă, vă rugăm să specificați denumirea oficială a respectivei autorități centrale în cazul în care această informație nu este deja prevăzută la litera (b) sau (c):

Datele de contact ale autorității sau ale autorității centrale, în cazul în care această informație nu este prevăzută deja la litera (b) sau (c)

Adresa:

Nr. tel. (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului):

Fax (prefixul țării) (prefixul regiunii/localității):

Datele persoanei (persoanelor) de contact:

Numele:

Prenume:

Funcția (titlu/grad):

Nr. tel. (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului):

Fax (prefixul țării) (prefixul regiunii/localității):

E-mail (în cazul în care există):

Limbile care pot fi utilizate pentru comunicare:

- (e) Informații referitoare la persoana fizică cu privire la care a fost pronunțată o hotărâre judecătorească și, după caz, o decizie de probațiune

Numele: **A**

Prenume: **A**

Numele înainte de căsătorie, după caz:

Alte nume, după caz:

Sex: **masculin**

Cetățenie: **România**

Codul numeric personal sau numărul de asigurare socială (în cazul în care există): **xxxxx**

Data nașterii: **xx.x.xxxx**

Locul nașterii: **Timișoara**

Ultimele adrese/reședințe cunoscute (în cazul în care există): **xxx**

în statul de condamnare: **xxx**

în statul de executare: **xxx**

în alt stat: **xxx**

Limba (limbile) pe care o (le) înțelege (în cazul în care informația este disponibilă): **română, germană**
Vă rugăm să furnizați următoarele informații, în cazul în care acestea sunt disponibile:

- Tipul și numărul actului (actelor) de identitate al (ale) persoanei condamnate (carte de identitate, pașaport): **xxx**
- Tipul și numărul permisului de ședere al persoanei condamnate în statul de executare: **xxx**

(f) Informații privind statul membru căruia îi sunt transmise hotărârea judecătorească și, după caz, decizia de probațiune împreună cu certificatul

Hotărârea judecătorească și, după caz, decizia de probațiune împreună cu certificatul sunt transmise statului de executare indicat la litera (a) din următorul motiv:

- persoana condamnată își are reședința legală obișnuită în statul de executare și s-a întors sau intenționează să se întoarcă în acel stat
- persoana condamnată s-a mutat sau intenționează să se mute în statul de executare din următorul (următoarele) motiv (motive) (vă rugăm să bifați caseta corespunzătoare):
- persoanei condamnate i-a fost oferit un contract de muncă în statul de executare;
- persoana condamnată este unul dintre membrii familiei unui rezident legal obișnuit al statului de executare;
- persoana condamnată are intenția de a urma studii sau o formare profesională pe teritoriul statului de executare;
- altele motive (vă rugăm să le specificați):

(g) Precizări privind hotărârea judecătorească și, după caz, decizia de probațiune

- Hotărârea judecătorească a fost pronunțată la (data: ZZ-LL-AAAA): **31.10.2008 (A)**
- După caz, decizia de probațiune a fost emisă la (data: ZZ-LL-AAAA): **2.11.2009**
- Hotărârea judecătorească a devenit definitivă la (data: ZZ-LL-AAAA): **a se vedea mai sus**
- După caz, decizia de probațiune a devenit definitivă la (data: ZZ-LL-AAAA): **a se vedea mai sus**
- Executarea hotărârii judecătorești a început la (în cazul în care această dată este diferită de data la care hotărârea judecătorească a devenit definitivă) (data: ZZ-LL-AAAA):
- După caz, executarea deciziei de probațiune a început la (în cazul în care această dată este diferită de data la care hotărârea judecătorească a devenit definitivă) (data: ZZ-LL-AAAA):
- Numărul cauzei în care a fost pronunțată hotărârea judecătorească (în cazul în care este disponibil): **111 Hv 8/08 a**
- După caz, numărul cauzei în care a fost pronunțată decizia de probațiune (în cazul în care este disponibil): **39 Be 17/09 b**

1. Hotărârea judecătorească privește un număr total de: ... infracțiuni. **A: 2, B: 1**

Rezumatul faptelor și descrierea circumstanțelor în care a fost comisă (au fost comise) infracțiunea (infracțiunile), inclusiv data și locul comiterii infracțiunii și natura implicării persoanei condamnate:

A. și-a amenințat și bătut soția în data de 17.7.2008 în Viena, iar aceasta a fost rănită (nas part) și șocată; §§ 83 Alin. 1; 107 Alin. 1 StGB (Codul penal al Austriei)

Natura și caracterizarea juridică a infracțiunii (infracțiunilor) și dispozițiile legale aplicabile, în temeiul cărora a fost pronunțată hotărârea judecătorească:

2. În cazul în care infracțiunea (infracțiunile) menționată (menționate) la punctul 1 constituie una sau mai multe dintre următoarele infracțiuni, astfel cum sunt definite în legea statului de condamnare, care sunt pedepsite în statul de condamnare printr-o pedeapsă cu închisoarea sau printr-o măsură privativă de libertate cu durata maximă de cel puțin trei ani, vă rugăm să confirmați bifând caseta (casetele) corespunzătoare:
- participarea la o organizație criminală
 - terorismul
 - traficul de persoane
 - exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă
 - traficul ilicit de narcotice și substanțe psihotrope
 - traficul ilicit de arme, muniții și explozivi
 - corupția
 - fraudă, inclusiv cea care afectează interesele financiare ale Comunităților Europene în sensul Convenției din 26 iulie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene
 - spălarea produselor infracțiunii
 - falsificarea de bani, inclusiv falsificarea monedei euro
 - criminalitate informatică
 - infracțiuni împotriva mediului, inclusiv traficul ilicit de specii animale pe cale de dispariție și

- traficul de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție
 - complicitatea la trecerea frauduloasă a frontierei și la ședere ilegală
 - omuciderea voluntară, vătămarea corporală gravă
 - traficul ilicit de organe și țesuturi umane
 - răpire, sechestrare și luare de ostatici
 - rasism și xenofobie
 - furt organizat sau armat
 - trafic ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă
 - escrocherie
 - înșelătorie și extorcare de fonduri
 - contrafacerea și pirateria produselor
 - falsificarea documentelor administrative și trafic de fals
 - falsificarea mijloacelor de plată
 - trafic ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere
 - trafic ilicit de materiale nucleare sau radioactive
 - trafic de vehicule furate
 - viol (**exemplul B**)
 - incendiere
 - infracțiuni de competența Curții Penale Internaționale
 - deturnare de aeronave/nave
 - sabotaj
3. În măsura în care infracțiunea (infracțiunile) identificată (identificate) la punctul 1 nu este (sunt) enumerată (enumerată) la punctul 2 sau dacă hotărârea și, după caz, decizia de probațiune, precum și certificatul sunt transmise unui stat membru, care a declarat că va verifica dubla incriminare [articolul 10 alineatul (4) din decizia-cadru], vă rugăm să descrieți pe larg infracțiunea (infracțiunile) în cauză:
- (h)** A se menționa dacă persoana în cauză a compărut personal în procesul în urma căruia s-a luat hotărârea judecătorească:
1. Da, persoana în cauză a compărut personal în procesul în urma căruia s-a luat hotărârea judecătorească.
 2. Nu, persoana în cauză nu a compărut personal în procesul în urma căruia s-a pronunțat hotărârea judecătorească.
 3. Dacă ați bifat căsuța de la punctul 2, vă rugăm să confirmați unul din următoarele aspecte:
 - 3.1a. persoana a fost citată personal la ... (ziua/luna/anul) și, prin urmare, informată cu privire la data și locul stabilite pentru procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia și a fost informată că poate fi pronunțată o decizie în cazul în care nu se prezintă la proces;
SAU
 - 3.1b. persoana nu a fost citată personal, dar a primit efectiv prin alte mijloace o informare oficială cu privire la data și locul stabilite pentru procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia, în așa fel încât s-a stabilit fără echivoc faptul că a avut cunoștință de procesul stabilit și a fost informată cu privire la faptul că poate fi pronunțată o decizie în cazul în care nu se prezintă la proces;
SAU
 - 3.2. având cunoștință de procesul stabilit, a mandatat un avocat care a fost numit fie de către persoana în cauză, fie de către stat, pentru a o apăra la proces și a fost într-adevăr apărută de avocatul respectiv la proces;
SAU
 - 3.3. persoanei i s-a înmănat personal decizia la ... (ziua/luna/anul) și a fost informată în mod expres cu privire la dreptul la rejudecarea cauzei sau la o cale de atac, în cadrul căreia are dreptul de a fi prezentă și care permite ca situația de fapt a cauzei, inclusiv dovezile noi, să fie reexaminată și persoana a declarat în mod expres că nu contestă această decizie;
SAU
 - 3.4. persoana nu a solicitat rejudecarea cauzei sau promovarea unei căi de atac în intervalul de timp corespunzător.
 4. Dacă ați bifat caseta de la punctul 3.1b, 3.2 sau 3.3 de mai sus, vă rugăm să furnizați informații cu privire la modul în care a fost îndeplinită condiția relevantă
- (i)** Precizări privind natura pedepsei aplicate prin hotărârea judecătorească sau, după caz, prin decizia de probațiune
1. Acest certificat se referă la o:

- Condamnare cu suspendare (= o pedeapsă cu închisoarea sau o măsură privativă de libertate a cărei executare este suspendată condiționat, integral sau parțial, în momentul pronunțării sentinței)
 - Condamnare cu amânarea executării pedepsei: A
 - executarea unei pedepse a fost amânată condiționat, prin impunerea uneia sau a mai multor măsuri de probațiune
 - una sau mai multe măsuri de probațiune au fost impuse în locul unei pedepse cu închisoarea sau al unei măsuri privative de libertate
 - Pedeapsă alternativă:
 - hotărârea judecătorească implică o pedeapsă cu închisoarea sau o altă măsură privativă de libertate care trebuie executată în caz de nerespectare a obligației (obligațiilor) sau a instrucțiunii (instrucțiunilor) respective
 - hotărârea judecătorească nu implică o pedeapsă cu închisoarea sau o măsură privativă de libertate care trebuie executată în caz de nerespectare a obligației (obligațiilor) sau a instrucțiunii (instrucțiunilor) respective
 - Liberare condiționată (= eliberarea înainte de termen a unei persoane condamnate după ispășirea parțială a pedepsei cu închisoarea sau a unei măsuri privative de libertate)
2. Informații suplimentare
- 2.1. Persoana condamnată s-a aflat în detenție anterioară condamnării în următoarea perioadă: **B: 2.11.2008 – 2.01.2009**
- 2.2. Persoana a executat o pedeapsă cu închisoarea/măsură privativă de libertate în cursul următoarei perioade (se completează numai în cazul liberării condiționate): **2.01.2009 – 2.11.2009**
- 2.3. În cazul unei condamnări cu suspendare
- durata perioadei de detenție impuse care a fost suspendată condiționat: **A: 6 luni**
 - durata perioadei de suspendare: **A: 3 ani**
- 2.4. În cazul în care informația este disponibilă, durata privării de libertate care trebuie executată
- revocarea suspendării executării hotărârii judecătorești;
 - revocarea deciziei privind liberarea condiționată; sau
 - încălcarea sancțiunii alternative (în cazul în care hotărârea judecătorească implică o pedeapsă cu închisoarea sau o altă măsură privativă de libertate care trebuie executată în cazul de unei astfel de încălcări)
- (j) Precizări privind durata și natura măsurii (măsurilor) de probațiune sau ale sancțiunii (sancțiunilor) alternative
1. Durata totală a supravegherii măsurii (măsurilor) de probațiune sau a sancțiunii (sancțiunilor) alternative: *3 ani*
 2. După caz, durata fiecărei obligații individuale impuse în cadrul măsurii (măsurilor) de probațiune sau al sancțiunii (sancțiunilor) alternative:
 3. Durata întregului termen de încercare (în cazul în care diferă de durata indicată la punctul 1):
 4. Natura măsurii (măsurilor) de probațiune sau a sancțiunii (sancțiunilor) alternative (este posibilă bifarea mai multor casete):
 - obligația persoanei condamnate de a informa o anumită autoritate cu privire la orice schimbare a reședinței sau a locului de muncă
 - obligația de a nu intra în anumite localități, locuri sau zone definite din statul de condamnare sau statul de executare
 - obligația conținând limitări în ceea ce privește părăsirea teritoriului statului de executare
 - dispoziții privind comportamentul, reședința, educația și formarea, activitățile din timpul liber sau conținând modalitățile de desfășurare a unei activități profesionale ori limitări în acest sens;
 - obligația de a se prezenta la date stabilite în fața unei anumite autorități
 - obligația de a evita contactul cu anumite persoane;
 - obligația de a evita contactul cu anumite obiecte, care au fost utilizate sau sunt susceptibile de a fi utilizate de către persoana condamnată în scopul comiterii unei fapte penale;
 - obligația de a repara din punct de vedere financiar prejudiciul cauzat de infracțiune și/sau obligația de a furniza o dovadă a îndeplinirii acestei obligații
 - obligația de a presta activități în folosul comunității
 - obligația de a coopera cu un agent de supraveghere (consilier de probațiune) sau cu un reprezentant al unui serviciu social care are responsabilități în ceea ce privește persoanele

condamnate;

- o obligația de a urma un tratament terapeutic sau de dezintoxicare. A.
- o alte măsuri pe care statul de executare este pregătit să le supravegheze, în conformitate cu o notificare efectuată în temeiul articolului 4 alineatul (2) din decizia-cadru

5. Vă rugăm să furnizați o descriere detaliată a măsurii (măsurilor) de probațiune sau a sancțiunii (sancțiunilor) alternative menționate la punctul 4:

6. Vă rugăm să bifați următoarea casetă în cazul în care sunt disponibile rapoarte relevante privind măsurile de supraveghere:

În cazul în care ați bifat această casetă, vă rugăm să indicați în ce limbă au fost redactate rapoartele în cauză

(k) Alte circumstanțe relevante pentru cauză, inclusiv informații relevante cu privire la condamnările anterioare sau la motivele specifice care au determinat impunerea unei (unor) măsuri de probațiune sau a unei (unor) sancțiuni alternative (informații opționale):
 Textul hotărârii judecătorești și, după caz, al deciziei de probațiune sunt anexate certificatului.
 Semnătura autorității care emite certificatul și/sau semnătura reprezentantului acesteia pentru a confirma acuratețea conținutului certificatului:
 Denumire:
 Funcția (titlu/grad):
 Data:
 Numărul cauzei (în cazul în care există):
 Ștampilă oficială (după caz):
 Statul de condamnare nu este obligat să furnizeze traduceri ale rapoartelor respective.

XXVI. Utilizarea formularului anexat

ANEXA II

FORMULAR

menționat la articolul 17 din Decizia-cadru 2008/947/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești și al deciziilor de probațiune în vederea supravegherii măsurilor de probațiune și a sancțiunilor alternative

RAPORTAREA ÎNCĂLCĂRII UNEI MĂSURI DE PROBAȚIUNE, A UNEI SANȚIUNI ALTERNATIVE SAU A ORICĂROR ALTE CONSTATĂRI

(a) Detalii privind identitatea persoanei supuse supravegherii:
 Numele: **A**
 Prenume: **A**
 Numele înainte de căsătorie, după caz:
 Alte nume, după caz:
 Sex: **masculin**
 Cetățenie: **România**
 Codul numeric personal sau numărul de asigurare socială (în cazul în care există): **xxxxx**
 Data nașterii: **xx.x.xxxx**
 Locul nașterii: **Timișoara**
 Adresa: **xxxxx**
 Limba (limbile) pe care o (le) înțelege (în cazul în care informația este disponibilă): **română, germană**

(b) Date privind hotărârea judecătorească și, după caz, decizia referitoare la condamnarea cu suspendare la condamnarea cu amânarea aplicării pedepsei, la pedeapsa alternativă sau la eliberarea condiționată:
 Hotărâre judecătorească pronunțată la: **31.10.2008**
 Numărul cauzei (în cazul în care există): **111 Hv 8/08a**
 După caz, decizia de probațiune a fost emisă la: **2.11.2009**
 Numărul cauzei (în cazul în care există): **39 Be 17/09 b**
 Instanța care a emis hotărârea judecătorească
 Numele oficial: **Tribunalul Regional pentru Cauze Penale din Viena**

Adresa: **A-1082 Vienna, Landesgerichtsstraße 11**

După caz, autoritatea care a emis decizia de probațiune

Numele oficial: **Tribunalul regional din Graz**

Adresa: **A-8010 Graz, Conrad-von-Hötzendorf-Straße 41**

Certificat emis la data de: **xx.xx.xxxx**

Autoritatea care a emis certificatul: **Tribunalul Regional pentru Cauze Penale din Viena**

Numărul cauzei (în cazul în care există): **xxx / xx**

- (c) Date privind autoritatea responsabilă pentru supravegherea măsurii (măsurilor) de probațiune sau a sancțiunii (sancțiunilor) alternative:
Denumirea oficială a autorității:
Numele persoanei de contact:
Funcția (titlu/grad):
Adresa:
Nr. tel. (prefixul țării) (prefixul regiunii):
Fax (prefixul țării) (prefixul regiunii):
E-mail:
- (d) Măsură (măsurii) de probațiune sau sancțiune (sancțiuni) alternativă (alternative):
Persoana menționată la litera (a) încalcă următoarea (următoarele) obligație (obligații) sau instrucțiune (instrucțiuni):
- obligația persoanei condamnate de a informa o anumită autoritate cu privire la orice schimbare a reședinței sau a locului de muncă
 - obligația de a nu intra în anumite localități, locuri sau zone definite din statul de condamnare sau statul de executare
 - obligația conținând limitări în ceea ce privește părăsirea teritoriului statului de executare
 - dispoziții privind comportamentul, reședința, educația și formarea, activitățile din timpul liber sau conținând modalitățile de desfășurare a unei activități profesionale ori limitări în acest sens
 - obligația de a se prezenta la date stabilite în fața unei anumite autorități
 - obligația de a evita contactul cu anumite persoane **A**
 - obligația de a evita contactul cu anumite obiecte, care au fost utilizate sau sunt susceptibile de a fi utilizate de către persoana condamnată în scopul comiterii unei fapte penale
 - obligația de a repara din punct de vedere financiar prejudiciul cauzat de infracțiune și/sau obligația de a furniza o dovadă a îndeplinirii acestei obligații **B**
 - obligația de a presta activități în folosul comunității
 - obligația de a coopera cu un agent de supraveghere (consilier de probațiune) sau cu un reprezentant al unui serviciu social care are responsabilități în ceea ce privește persoanele condamnate **B**
 - obligația de a urma un tratament terapeutic sau de dezintoxicare
 - alte măsuri: **A**
- (e) Descrierea încălcării (încălcărilor) (locul, data și circumstanțele specifice):
A. a fost găsit beat în data de 17.03.2010 într-un bar din Cluj, încercând să ia legătura cu soția sa. El nu a participat nici la cursul anti-agresiune.
A. nu a luat legătura cu consilierul său de probațiune timp de 3 luni, nu a oferit compensația și nici dovada că are un loc de muncă stabil.
- (f) Alte constatări (în cazul în care există):
Descrierea constatărilor: **În Viena are loc un nou proces penal împotriva lui A.**
- (g) Datele persoanei de contact în cazul în care este necesară obținerea de informații suplimentare privind încălcarea:
Numele:
Prenume:
Adresa:
Nr. tel. (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului):
Fax (prefixul țării) (prefixul regiunii/localității):
E-mail (în cazul în care există):
Semnătura autorității care emite formularul și/sau semnătura reprezentantului acesteia pentru a confirma corectitudinea conținutului formularului:
Denumire:
Funcția (titlu/grad):

XXVII. Concluzii și critică privind supravegherea persoanelor condamnate sau a persoanelor eliberate condiționat

Prezenta decizie-cadru încurajează recunoașterea și supravegherea măsurilor de probațiune și a sancțiunilor alternative între statele membre. În plus, ea definește regulile pentru supravegherea condamnărilor cu suspendare, a sancțiunilor alternative și a deciziilor privind eliberarea condiționată, în vederea sporirii șanselor persoanei condamnate de reintegrare în societate, prevenirii recidivei și îmbunătățirii protecției victimelor.

Legea

Decizia-cadru a Consiliului 2008/947/JHA din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești și al deciziilor de probațiune în vederea supravegherii măsurilor de probațiune și a sancțiunilor alternative [A se vedea instrumentul (instrumentele) de modificare].

Rezumat

Această decizie-cadru extinde principiul recunoașterii reciproce a hotărârilor judecătorești asupra cooperării judiciare în materie penală asupra executării pedepselor care nu sunt privative de libertate. În plus, ea definește regulile care trebuie respectate de un stat membru la supravegherea măsurilor de probațiune și sancțiunilor alternative impuse de un alt stat membru.

Decizia-cadru încurajează cooperarea mai bună dintre statele membre, pentru a documenta supravegherea măsurilor și sancțiunilor în registrele naționale, precum și pentru a proteja datele cu caracter personal.

Domeniu de aplicare

Decizia-cadru se referă la recunoașterea hotărârilor judecătorești și supravegherea măsurilor de probațiune și sancțiunilor alternative. Ea nu se aplică pentru executarea hotărârilor judecătorești care impun pedepse sau măsuri privative de libertate și nici pentru recunoașterea și executarea sancțiunilor financiare și ordinelor de confiscare.

Statele membre pot încheia sau continua să aplice tratatele bi- sau multilaterale, dacă acestea facilitează supravegherea măsurilor de probațiune și sancțiunilor alternative, dar trebuie să informeze în această privință Consiliul și Comisia.

Măsuri de probațiune și sancțiuni alternative

Statele membre vor supraveghea executarea hotărârilor judecătorești care impun una sau mai multe din următoarele măsuri care obligă persoanele condamnate:

- să informeze autoritatea relevantă cu privire la orice schimbare a reședinței sau a locului de muncă;
- să nu intre în anumite localități, locuri sau zone;
- să nu părăsească teritoriul statului de executare;

- să respecte dispozițiile privind comportamentul, reședința, educația și formarea etc.;
- să se prezinte la date stabilite în fața autorității relevante;
- să evite contactul cu anumite persoane și obiecte;
- să compenseze daunele provocate prin comiterea infracțiunii;
- să presteze activități în folosul comunității;
- să coopereze cu un agent de supraveghere (consilier de probațiune) sau cu un reprezentant al unui serviciu social;
- să urmeze un tratament terapeutic sau de dezintoxicare.

Această listă nu este exhaustivă. Statele membre trebuie să notifice Secretariatul General al Consiliului cu privire la alte măsuri sau sancțiuni pe care le supraveghează.

Autoritățile competente

Statele membre trebuie să informeze Secretariatul General al Consiliului privind autoritățile competente să acționeze în temeiul acestei decizii-cadru. Acestea pot fi și autorități altele decât cele judiciare, dacă au competențe echivalente conform legislației naționale. Dacă o autoritate alta decât o instanță pronunță o decizie, această decizie trebuie să poată fi revizuită de o instanță sau o autoritate similară unei instanțe. Consiliul comunică informațiile privind autoritățile competente Comisiei și celorlalte state membre.

Adaptarea măsurilor de probațiune sau a pedepselor alternative

Atunci când natura sau durata măsurilor de probațiune sau sancțiunilor alternative nu corespund celor aplicate conform legislației naționale a statului de executare, acesta le poate adapta. Totuși, aceste măsuri trebuie să fie cât mai conforme cu cele impuse de statul de condamnare. În nici un caz, natura sau durata măsurilor nu trebuie să fie mai severe sau mai mari decât cele impuse de statul de condamnare. Statul de condamnare trebuie informat în scris cu privire la adaptări.

Dubla incriminare

Nu este necesară verificarea dublei incriminări pentru infracțiunile care se pedepsesc în statul de condamnare cu o pedeapsă privativă de libertate de cel puțin trei ani. Acestea includ: participarea la o organizație criminală, terorismul, traficul de persoane, pornografia infantilă, traficul ilegal de organe umane, droguri, arme, explozivi sau substanțe nucleare și radioactive, corupția, criminalitatea informatică, rasismul și xenofobia, infracțiunile împotriva mediului, răpirea, falsificarea și violul.

Pentru alte infracțiuni, statul de executare poate recunoaște hotărârea judecătorească și decizia de probațiune, precum și supravegherea măsurilor sau sancțiunilor, doar dacă acestea se referă la fapte care constituie o infracțiune și în temeiul legislației statului de executare.

Temeiuri de refuz, termenele și cheltuielile

Statul de executare poate să refuze recunoașterea unei hotărâri judecătorești sau măsuri de probațiune, sau supravegherea măsurilor sau sancțiunilor, dacă:

- certificatul este incomplet sau nu corespunde hotărârii judecătorești sau măsurii de probațiune;

- nu sunt îndeplinite criteriile de transmitere a hotărârii judecătorești sau măsurii de probațiune;
- recunoașterea sau supravegherea ar contraveni principiului ne bis in idem ;
- hotărârea judecătorească se referă la o faptă care nu constituie o infracțiune în temeiul legislației statului de executare, cu excepția cazurilor în care fapta se referă la taxe sau impozite, vamă sau schimb;
- infracțiunea este prescrisă conform legislației statului de executare;
- supravegherea este imposibilă din cauză că legislația statului de executare conferă imunitate;
- dacă, în temeiul legii statului de executare, persoana condamnată nu răspunde penal pentru infracțiunea care a stat la baza pronunțării hotărârii judecătorești, din cauza vârstei sale;
- dacă persoana în cauză nu a compărut personal în procesul în urma căruia s-a pronunțat hotărârea judecătorească, cu excepția cazului în care a fost citată personal și, a desemnat un reprezentant legal, sau a indicat că nu contestă hotărârea și nu a solicitat rejudecarea cauzei sau nu a făcut apel;
- hotărârea judecătorească sau, după caz, decizia de probațiune prevede un tratament medical pe care statul de executare nu îl poate supraveghea;
- durata măsurii sau a sancțiunii este mai mică de șase luni;
- în conformitate cu legislația statului de executare, infracțiunea a fost comisă pe teritoriul acestui stat.

Din momentul în care primește hotărârea judecătorească sau decizia de probațiune și certificatul, statul de executare are la dispoziție 60 de zile pentru a informa în scris statul de condamnare cu privire la recunoașterea sau nerecunoașterea hotărârii judecătorești sau deciziei de probațiune și asumarea responsabilității pentru supravegherea executării acesteia. Statul de condamnare sau statul de executare pot acorda amnistie; statul de executare va informa statul emitent în scris cu privire la o astfel de decizie.

Cheltuielile generate de aplicarea prezentei decizii-cadru sunt suportate de către statul de executare, cu excepția cheltuielilor contractate exclusiv pe teritoriul statului de condamnare.

Obligații referitoare la jurisdicție

Autoritatea competentă din statul de executare va informa în scris autoritatea competentă din statul emitent cu privire la orice decizie de modificare a măsurilor de probațiune sau sancțiunilor alternative, de revocare a suspendării executării hotărârii judecătorești sau deciziei de eliberare condiționată, de executare a pedepsei sau măsurii privative de libertate, precum și de prescriere a măsurilor de probațiune sau sancțiunilor alternative.

În toate aceste cazuri, statul de executare va informa statul de condamnare în scris dacă va trebuie să transmită hotărârea judecătorească sau decizia de probațiune împreună cu certificatul unei autorități responsabile pentru recunoaștere și supraveghere. În plus, statul de executare va informa statul de condamnare cu privire la imposibilitatea de a supraveghea măsurile de probațiune sau sancțiunile alternative, dacă persoana condamnată nu poate fi găsită pe teritoriul acestui stat.

Dacă statul de condamnare este cel competent pentru luarea deciziilor ulterioare, statul de executare va informa statul de condamnare cu privire la constatările care impun revocarea suspendării executării hotărârii judecătorești sau deciziei de eliberare condiționată, sau aplicarea unei pedepse sau măsuri privative de libertate. În plus, statul de executare va pune la dispoziția statului de condamnare toate informațiile esențiale solicitate. Statul de condamnare este obligat să pună la dispoziția statului de executare informații privind deciziile luate cu privire la revocarea suspendării executării hotărârii judecătorești sau deciziei de eliberare condiționată, executarea sau impunerea unei pedepse sau măsuri privative de libertate și prescrierea măsurilor de probațiune sau sancțiunilor alternative.

Dacă persoana condamnată fuge din statul de executare sau nu mai are reședința legală obișnuită în statul respectiv, autoritatea competentă din acel stat poate transfera jurisdicția autorității competente din statul de condamnare. Această dispoziție se aplică și în cazurile în care în statul de condamnare se desfășoară noi proceduri penale cu privire la persoana respectivă.

Această decizie-cadru înlocuiește dispozițiile corespunzătoare din Convenția Consiliului Europei din 30 noiembrie 1964 privind supravegherea persoanelor condamnate condiționat sau liberate condiționat.

Definiții-cheie

- Hotărâre judecătorească înseamnă: orice hotărâre judecătorească definitivă sau ordin pronunțat de o instanță judecătorească din statul de condamnare, prin care se stabilește că o persoană fizică a comis o infracțiune și i se aplică o pedeapsă cu închisoarea sau orice măsură privativă de libertate, o condamnare cu amânarea aplicării pedepsei sau o sancțiune alternativă.
- Condamnare cu suspendare înseamnă: o pedeapsă cu închisoarea sau o măsură privativă de libertate a cărei executare este suspendată condiționat, integral sau parțial, în momentul pronunțării sentinței, prin impunerea uneia sau a mai multor măsuri de probațiune.
- Condamnare cu amânarea executării pedepsei înseamnă: o hotărâre judecătorească conform căreia aplicarea unei pedepse a fost amânată condiționat, prin impunerea uneia sau a mai multor măsuri de probațiune, sau în care una sau mai multe măsuri de probațiune sunt impuse în locul unei pedepse cu închisoarea sau al unei măsuri privative de libertate.
- Sancțiune alternativă înseamnă: o sancțiune care nu constă într-o pedeapsă cu închisoarea, într-o măsură privativă de libertate sau într-o sancțiune financiară și care presupune o obligație sau o măsură de constrângere.
- Decizie de probațiune înseamnă: o hotărâre judecătorească sau o decizie definitivă a unei autorități competente a statului de condamnare, care acordă o liberare condiționată sau impune măsuri de probațiune.

Referințe

Instrumentul juridic	Data intrării în vigoare	Termen pentru transpunerea de către statele membre	Jurnalul Oficial
Decizia-cadru 2008/947/JHA	16.12.2008	6.12.2011	JO L 337 din 16.12.2008

Decizia-cadru 2009/299/JHA	28.3.2009	28.3.2011	JO L 81 din 27.3.2009
---	-----------	-----------	-----------------------

Urmează **Memorandumul explicativ pentru Directiva Parlamentului European și a Consiliului privind ordinul european de protecție, din ianuarie 2010**, care propune modificarea acestei decizii-cadru:

1. Fundalul

1.1. Motivare și obiective ale propunerii

Protecția victimelor este un obiectiv prioritar al unei politici penale avansate. Victimele infracțiunilor nu au doar dreptul la respect, compensarea daunelor cauzate și pedepsirea infractorului în urma unui proces echitabil care să garanteze drepturile tuturor părților, ci au și dreptul de a nu fi victime ale unei alte infracțiuni, mai ales comise de aceeași persoană. În acest scop, protecția victimelor înseamnă activarea unor mecanisme adecvate de prevenire a comiterii aceleiași infracțiuni sau a altei infracțiuni, poate chiar mai grave, de către același infractor, vizând aceeași victimă. Astfel de infracțiuni repetate împotriva acelorași victime sunt mai frecvente mai ales în cazurile legate de violența față de sexul opus, deși mai apar și în cazul altor forme de infracțiuni, cum ar fi traficul de persoane sau exploatarea sexuală a minorilor și, bineînțeles, pot rezulta din toate formele de infracțiuni. Toate statele membre ale Uniunii Europene (UE) aplică măsuri pentru a proteja viețile victimelor, integritatea lor fizică, mintală și sexuală și libertatea lor, dar în prezent aceste măsuri sunt eficiente doar pe teritoriul statului care le-a adoptat, iar victimele nu mai sunt protejate atunci când trec granițele statului respectiv. Protecția conferită de un stat membru victimelor infracțiunilor nu trebuie, prin urmare, să se limiteze la teritoriul aceluși stat, ci trebuie să fie garantată victimelor oriunde s-ar deplasa. Prin urmare, este necesar să se ofere un răspuns puternic și eficient la această necesitate, pentru prevenirea recidivelor împotriva victimelor, în statul în care acestea s-au deplasat, centrat pe protecția lor.

1.2. Fundal general

Într-o societate modernă, într-un spațiu în care există libertate de mișcare, așa cum este în UE, oamenii se deplasează permanent dintr-un stat în altul. Aceasta include, bineînțeles, victimele infracțiunilor, care se deplasează din aceleași motive ca și restul persoanelor, iar deseori chiar au un motiv suplimentar - să construiască o viață nouă, departe de situația și locul unde au fost victime ale unor infracțiuni. Pe baza statisticilor disponibile, doar pentru infracțiunile îndreptate împotriva sexului opus, se pare că mai mult de 100.000 de femei din UE se bucură de măsuri de protecție de diferite tipuri, adoptate de statele membre ca răspuns la violența împotriva sexului opus. Bineînțeles, cifrele pot fi multiplicat dacă includem victimele traficului de persoane și ale altor infracțiuni. Libertatea de mișcare a victimelor și ușurința cu care agresorii se pot deplasa în UE înseamnă că măsurile de protecție nu trebuie limitate la teritoriul statului membru în care au fost adoptate. Menținerea unei atitudini restrictive legate de protecție, prin limitarea acesteia la teritoriul statului ale cărei autorități judiciare a adoptat o astfel de măsură, ar duce fie la militarea libertății de mișcare a victimelor protejate, fie, dacă totuși acestea se deplasează, le-ar forța, în mod expres sau tacit, să renunțe la protecția conferită de stat, astfel expunându-le unui risc sporit.

1.3. Dispoziții existente în domeniul reglementat de această propunere

Prin Decizia 40/34 din 29 noiembrie 1985, Adunarea Generală a ONU a adoptat Declarația privind principiile fundamentale ale justiției pentru victimele infracțiunilor și abuzului de putere, prin care impunea statelor membre să adopte măsurile necesare pentru punerea în aplicare a dispozițiilor declarației, pentru a reduce numărul victimelor și să aplice politici specifice pentru a preveni infracțiunile și oferi asistență victimelor care au nevoie de ea, recunoscând dreptul acestora de a li se proteja siguranța fizică. În declarație, "victime" înseamnă persoanele care, fie individual, fie împreună cu alte persoane, au fost vătămate, ceea ce include vătămarea corporală sau mintală, suferința emoțională, pierderile economice sau încălcarea semnificativă a drepturilor lor fundamentale, prin fapte sau omisiuni care încalcă legislațiile penale din statele membre, inclusiv acele legi care interzic abuzul de putere, deoarece, în conformitate cu această declarație, o persoană poate fi considerată victimă indiferent dacă infractorul este identificat, prins, urmărit penal sau condamnat și indiferent de legăturile familiale dintre infractor și victimă. Declarația ONU privind eliminarea violenței împotriva femeilor, adoptată la 20 decembrie 1993, stipulează în articolul 4 că statele membre vor adopta și aplica prin toate mijloacele adecvate o politică de eliminare a violenței împotriva femeilor și, în acest scop, vor: (f) dezvolta, în mod cuprinzător, abordări preventive și toate măsurile de natură legală, politică, administrativă și culturală care promovează protecția femeilor împotriva oricărei forme de violență și se vor asigura că femeile nu vor redeveni victime din cauza legislației insensibile la considerații legate de diferențele între sexe, a practicilor de aplicare a legii sau a altor intervenții și (g) vor face eforturi pentru a adopta măsurile corespunzătoare pentru a promova siguranța femeilor. Convenția ONU din 18 decembrie 1979 privind eliminarea tuturor formelor de discriminare împotriva femeilor stipula că violența împotriva femeilor violează dreptul fundamental la viață, siguranță, libertate, demnitate și integritate corporală și emoțională. Campania UNiTE „Uniți pentru a opri violența asupra femeilor și fetelor” (2008-2015) include, printre obiectivele pe care își propune să le atingă până în 2015, următoarele: adoptarea și aplicarea unor legi naționale care să abordeze și să pedepsească orice formă de violență împotriva femeilor și fetelor, precum și adoptarea și aplicarea unor planuri naționale de acțiune multisectoriale, care să pună accentul pe prevenirea violenței împotriva femeilor. Recomandarea Consiliului Europei privind poziția victimei în cadrul dreptului penal și al procedurilor penale, adoptată de Comitetul Miniștrilor din Statele Membre la 28 iunie 1985, stipula că unul din rolurile fundamentale ale dreptului penal este să satisfacă nevoile și să garanteze protejarea intereselor victimelor; se recomanda statelor membre să revizuiască legislația și practicile naționale în conformitate cu principiile care includ protecția eficientă a victimei și a familiei sale împotriva intimidării și riscului de răzbunare a infractorului, atunci când este necesar și mai ales în cazurile de crimă organizată. De asemenea, Consiliul Europei a exprimat interesul comun al statelor membre de a preveni și combate violența împotriva femeilor și violența domestică prin diferite acte, unul dintre care este Recomandarea Rec(2002)5 a Comitetului Miniștrilor către statele membre privind protecția femeilor împotriva violenței, prin care se recomanda statelor membre să depună eforturile necesare pentru a preveni, investiga și pedepsi actele de violență, fie comise de reprezentanți ai statului, fie de indivizi și să protejeze victimele. Prin Rezoluția Parlamentului European din 16 septembrie 1997 privind necesitatea adoptării unei campanii la nivelul Uniunii Europene de „toleranță zero” față de violența împotriva femeilor, se solicită statelor membre să revizuiască administrarea procedurilor judiciare și să ia măsuri pentru îndepărtarea barierelor care împiedică femeile să obțină protecție legală; Parlamentul European a abordat din nou această chestiune în Rezoluția sa din 2 februarie 2006 privind situația actuală a combaterii violenței împotriva femeilor și acțiunile viitoare (2004/2220(INI)).

La 15 martie 2001, Consiliul Uniunii Europene a adoptat Decizia-cadru 2001/220/JAI privind statutul victimelor în cadrul procedurilor penale, cu scopul de a aborda problema drepturilor procesuale ale victimelor; această decizie-cadru a fost extinsă ulterior prin Directiva Consiliului 2004/80/CE privind despăgubirea victimelor infracționalității. În Comunicarea Comisiei către Consiliu și Parlamentul European de instituire pentru perioada 2007-2013 a unui Program-cadru privind drepturile fundamentale și justiția [COM(2005)0122], combaterea violenței împotriva femeilor, copiilor și tinerilor are un rol foarte important ca parte a eforturilor de a crea un spațiu al libertății, securității și justiției.

1.4. Concordanța cu alte politici și obiective ale Uniunii

Protecția victimelor a fost mereu unul din obiectivele principale ale UE în spațiul libertății, securității și justiției. Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE) marchează un nou stadiu în crearea unui spațiu al libertății, securității și justiției. Articolul 67(1) stipulează că „*Uniunea constituie un spațiu de libertate, securitate și justiție, cu respectarea drepturilor fundamentale și a diferitelor sisteme de drept și tradiții juridice ale statelor membre*”, iar articolul 68(3) prevede că „*Uniunea acționează pentru a asigura un înalt nivel de securitate prin măsuri de prevenire a criminalității, a rasismului și a xenofobiei, precum și de combatere a acestora, prin măsuri de coordonare și de cooperare între autoritățile polițienești și judiciare și alte autorități competente, precum și prin recunoașterea reciprocă a deciziilor judiciare în materie penală și, după caz, prin apropierea legislațiilor penale*”. Ca parte a noului efort, departe de a neglija situația și problemele victimelor infracțiunilor, articolul 82(2) din TFUE prevede că: „*2. În măsura în care este necesar pentru a facilita recunoașterea reciprocă a hotărârilor judecătorești și a deciziilor judiciare, precum și cooperarea polițienească și judiciară în materie penală cu dimensiune transfrontalieră, Parlamentul European și Consiliul, hotărând prin directive în conformitate cu procedura legislativă ordinară, pot stabili norme minime. Aceste norme minime iau în considerare diferențele existente între tradițiile juridice și sistemele de drept ale statelor membre. Acestea se referă la: (...) (c) drepturile victimelor criminalității; (...) Adoptarea normelor minime prevăzute la prezentul alineat nu împiedică statele membre să mențină sau să adopte un nivel mai ridicat de protecție a persoanelor.*” Continuând și reafirmând obiectivele de protecție a victimelor deja stabilite în programele de la Tampere și de la Haga, Programul de la Stockholm privind consolidarea libertății, securității și justiției în UE, aprobat de Consiliul UE în cadrul reuniunii sale din 10 și 11 decembrie 2009, prevede la punctul 2.3.4. privind „*victimele infracțiunilor, inclusiv ale terorismului*” că „*persoanele cele mai vulnerabile sau care se află în situații în care sunt expuse mai mult, cum ar fi persoanele supuse unor acte de violență repetate în relațiile apropiate, victimele violenței față de sexul opus, sau persoanele care sunt victime ale altor tipuri de infracțiuni într-un stat membru altul decât statul de cetățenie sau de reședință au nevoie de o susținere deosebită și de protecție legală.*” La același punct, Consiliul UE solicită Comisiei și statelor membre, printre altele, să examineze modul în care ar putea fi îmbunătățită legislația și măsurile practice de susținere, pentru protecția victimelor și pentru îmbunătățirea aplicării instrumentelor existente. În secțiunea Programului de la Stockholm referitoare la recunoașterea reciprocă, punctul 3.1.1, care se referă mai ales la dreptul penal, prevede că „*victimele infracțiunilor sau martorii care se află în pericol pot beneficia de măsuri speciale de protecție, care ar trebuie să fie eficiente în toată Uniunea Europeană*”. Combaterea oricărei forme de violență față de sexul opus a reprezentat o preocupare constantă a Parlamentului European, așa cum s-a demonstrat prin eforturile constante în acest sens și mai ales prin Rezoluția Parlamentului din 16 septembrie 1997 privind necesitatea adoptării unei campanii la nivelul Uniunii Europene de „toleranță zero” față de violența împotriva femeilor, precum și prin Rezoluția Parlamentului din 2

februarie 2006 privind situația actuală a combaterii violenței împotriva femeilor și acțiunile viitoare [2004/2220(INI)]. Am dori să facem referire și la poziția Comisiei din Comunicarea sa către Consiliu, Parlament, Comitetul Economic și Social și Comitetul Regiunilor - Foaie de parcurs pentru egalitatea de șanse între femei și bărbați 2006-2010 {SEC(2006) 275}, COM(2006)92 final. Obiectivul acelei propuneri este același cu cel din Comunicarea Comisiei către Consiliu și Parlamentul European de instituire pentru perioada 2007-2013 a unui Program-cadru privind drepturile fundamentale și justiția [COM(2005)0122]. Orice acțiuni ale Uniunii în acest domeniu trebuie să respecte drepturile fundamentale și principiile recunoscute îndeosebi prin Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene și Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Această propunere a fost prezentată după o verificare cuprinzătoare a respectării drepturilor omului de către dispozițiile sale. S-a acordat o atenție deosebită dreptului la demnitate, la viață, la integritate corporală și mintală și la o cale de atac eficientă, conform articolelor 1, 2(1), 3(1) și 47 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, care impune asigurarea siguranței victimelor și recunoașterea rolului sporit al victimei în cadrul procedurilor penale. Se va acorda o atenție sporită asigurării faptului că rolul sporit al victimei în cadrul procedurilor penale nu pune în pericol drepturile procesuale ale inculpatului, mai ales dreptul la un proces echitabil (articolul 47 din cartă UE) și dreptul la apărare (articolul 48 din Carta UE). Totuși, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a stabilit principii clare de reconciliere a respectivelor drepturi ale inculpatului și victimei. S-a acordat o atenție sporită pentru a se asigura că această propunere este compatibilă în întregime cu drepturile la apărare, prin adoptarea cu meticulozitate a unui instrument juridic, aceasta fiind baza pentru aplicarea corectă de către statele membre și nimic din această inițiativă nu contravine drepturilor procesuale ale acuzatului, ceea ce o face un mecanism eficient de protecție a victimelor la nivel european.

2. Consultări

2.1. Consultări cu statele membre

În vederea discutării acestei inițiative, a fost transmis un chestionar statelor membre la 23 septembrie 2009 (13577/09 COPEN 176), prin care se adresau mai multe întrebări și se solicita statelor membre să furnizeze statistici privind numărul de cazuri în care au impus măsuri de protecție a victimelor de tipul celor descrise în această propunere. Din cele 18 state membre care au răspuns (5002/10 COPEN 1), 13 au furnizat statistici; s-a ținut cont atât de răspunsurile la întrebări, cât și de informațiile factice oferite în declarația detaliată care însoțește propunerea. Din răspunsurile statelor membre rezultă că în toate statele există anumite măsuri de protecție a victimelor, care diferă în ceea ce privește tipul și încadrarea juridică și care pot fi adoptate în cadrul diferitelor sisteme de drept penal sau civil sau, în unele cazuri, prin hotărâri administrative. De asemenea, aceste răspunsuri evidențiază o deficiență legală în ceea ce privește protecția victimelor care se mută în alt stat membru, deficiență care trebuie eliminată, precum și faptul că un instrument juridic în acest scop ar putea doar să îmbunătățească situația victimelor. În plus, au avut loc mai multe reuniuni cu reprezentanții permanenți ai statelor membre, pentru a discuta această chestiune și a aborda întrebările de natură tehnică pe care le ridică această propunere.

2.2. Obținerea și utilizarea expertizei tehnice

Nu a fost nevoie de expertiză tehnică.

3. Evaluarea impactului

Au fost analizate mai multe opțiuni de politici, ca metodă de atingere a obiectivelor de prevenire și combatere a traficului de persoane mai eficient, precum și de a îmbunătăți protecția victimelor.

- Opțiunea de politică A: Fără măsuri suplimentare la nivel european.
- UE nu ar adopta nici o măsură de protecție a victimelor.
- Opțiunea de politică B: Măsuri non-legislative.
- Măsurile non-legislative ar putea fi adoptate în cadrul cooperării judiciare și schimbului de bune practici.
- Opțiunea de politică C: Propuneri legislative de modificare a Deciziei-cadru 2008/947/JAI din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești și al deciziilor de probațiune în vederea supravegherii măsurilor de probațiune și a sancțiunilor alternative și a Deciziei-cadru 2009/829/JAI a Consiliului din 23 octombrie 2009 privind aplicarea, între statele membre ale Uniunii Europene, a principiului recunoașterii reciproce în materia deciziilor privind măsurile de supraveghere judiciară ca alternativă la arestarea preventivă. O versiune modificată a acestor două decizii-cadru ar putea include un mecanism de protecție a victimelor, care să se aplice atunci când victima se mută în alt stat decât cel care a adoptat măsura inițială. Deciziile la care se face referire pornesc de la premisa că infractorul sau presupusul infractor este cel care trebuie să execute o măsură alternativă, o măsură de probațiune sau o măsură provizorie impusă de un stat membru, că infractorul s-a întors sau dorește să se întoarcă în statul membru de reședință și își exprimă în acest sens consimțământul sau dorește să se deplaseze în alt stat membru decât cel de reședință.
- Opțiunea de politică D: Propunere legislativă de text unic care să includă toate posibilitățile de extindere a protecției victimelor.

S-ar adopta o nouă directivă care să abordeze problema de rezolvat ex novo, centrată mai ales pe protecția victimelor. În urma studiului de impact, având în vedere repercusiunile pentru drepturile fundamentale și necesitatea existenței unui instrument eficient de protecție a victimelor la nivel european, opțiunile C și D prezintă cele mai bune metode de abordare a acestei chestiuni și ar putea duce la îndeplinirea în întregime a obiectivelor identificate. Opțiunea preferată ar fi D, în lumina consecințelor legislative ale instrumentelor existente, a necesității unei clarități la aplicarea noilor texte legislative și a utilității unui instrument juridic conceput special pentru o protecție transfrontalieră a victimelor.

4. Obiectivele ordinului european de protecție

Ordinul european de protecție este bazat pe următoarele premise:

- o persoană se află în pericol;
- pericolul este atât de mare, încât statul membru de reședință a persoanei respective trebuie să adopte o măsură de protecție în contextul procedurilor penale;
- persoana respectivă decide să se mute în alt stat membru;
- persoana se află în continuare în pericol pe teritoriul statului membru unde dorește să se mute.

Ordinul european de protecție este conceput pentru a continua protecția persoanelor care se află în această situație, asigurând acestor persoane, în statul membru în care se mută, un nivel de protecție identic sau echivalent cu protecția de care se bucurau în statul membru care a adoptat măsura de protecție. În plus, măsurile incluse în ordinul european de protecție, care conferă unei victime un nivel garantat de siguranță, nu reprezintă o noutate în ordinea judiciară a statului membru, deoarece ele sunt deja recunoscute în articolul 4 din Decizia-cadru a Consiliului 2008/947/JHA din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești și al deciziilor de probațiune în vederea supravegherii măsurilor de probațiune și a sancțiunilor alternative și în articolul 6 din Decizia-cadru 2009/829/JAI a Consiliului din 23 octombrie 2009 privind aplicarea, între statele membre ale Uniunii Europene, a principiului recunoașterii reciproce în materia deciziilor privind măsurile de supraveghere judiciară ca alternativă la arestarea preventivă.

Ordinul european de protecție implică un mecanism bazat pe recunoașterea reciprocă și, prin urmare, nu este un instrument de armonizare. Obiectivul său nu este să asigure uniformitatea în ceea ce privește măsurile de protecție pe care le poate adopta fiecare stat membru în viitor, conform legislației naționale, ci să elimine granițele existente din punctul de vedere al protecției victimelor.

Prin urmare, ordinul european de protecție are un obiectiv triplu:

1. să prevină recidiva infractorului sau presupusului infractor în statul în care se mută victima, adică statul de executare;
2. să garanteze victimei protecție în statul membru în care dorește să se mute, în mod similar cu cea conferită în statul membru care a adoptat măsura de protecție;
3. să prevină orice discriminare între victimele care se mută în statul de executare, în comparație cu victimele care beneficiază de măsuri de protecție dispuse de acel stat.

Prin urmare, ordinul european de protecție are ca scop, prin aplicarea unor măsuri de către statele membre, să ofere protecție victimelor în orice stat membru în care acestea se mută, prin prevenirea comiterii unei noi infracțiuni împotriva aceluiași victimă de către infractor sau de către persoana care reprezintă un pericol pentru victimă și prin garantarea faptului că victimele vor beneficia de un nivel de protecție similar cu cea conferită de statul membru a cărui autoritate judiciară a adoptat măsurile inițiale și echivalent cu cea conferită altor victime în statul de executare.

Pe scurt, obiectivul ordinului european de protecție este să includă victimele în spațiul în dezvoltare al libertății, securității și justiției, un spațiu care ar trebui să se extindă nu numai asupra infractorilor, ci și asupra victimelor.

5. Elementele juridice ale propunerii

5.1. Temeiul legal

Propunerea este destinată adaptării unui act legislativ în baza art. 82(1) (d), printre altele, din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE). Al doilea sub-alineat din art. 82(1) prevede că „*Parlamentul European și Consiliul, hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară, adoptă măsurile privind: (...) (d) facilitarea cooperării dintre autoritățile judiciare sau echivalente ale statelor membre în materie de urmărire penală și executare a deciziilor.*”

Propunerea prezentată este în conformitate cu art. 76(b) din TFUE, la inițiativa Regatului Belgiei, a Republicii Bulgaria, a Regatului Spaniei, a Republicii Estonia, a Regatului Spaniei,

a Republicii Franceze, a Republicii Italiene, a Republicii Ungare, a Republicii Polone, a Republicii Portugeze, a României, a Republicii Finlanda și a Regatului Suediei.

Ea este concepută pentru a atinge obiectivele stabilite în Programul de la Stockholm, de îmbunătățire a libertății, securității și justiției în UE (denumit în continuare „Programul de la Stockholm”), așa cum a fost aprobată de Consiliul UE în cadrul reuniunii sale din 10 și 11 decembrie 2009. Ea se referă mai ales la pct. 3.1.1, care prevede că „*victimele infracțiunilor sau martorii care se află în pericol pot beneficia de măsuri speciale de protecție, care ar trebui să fie eficiente în toată Uniunea Europeană*”.

Această directivă nu are forma unui instrument mai tradițional de cooperare judiciară, din cauza caracteristicilor speciale ale necesității pe care trebuie să o satisfacă; protecția unei persoane în alt stat decât cel care a adoptat măsura inițială de protecție necesită un mecanism dinamic și eficient care să nu includă procedura birocratică ce ar împiedica adoptarea de către statul executant a unui răspuns eficient, cât mai curând posibil.

Adoptarea unei proceduri clasice de recunoaștere reciprocă ar fi deci incompatibilă cu răspunsul imediat necesar unei victime aflate în pericol în statul de executare.

5.2. Rezumatul propunerii și explicația dispozițiilor sale

Articolul 1: Definiții

În acest articol sunt definiți termenii esențiali utilizați în acest instrument, specificând utilizarea și interpretarea lor. Este definit ordinul european de protecție, măsura de protecție (adică măsura care duce la emiterea unui ordin european de protecție), persoana protejată, persoana care reprezintă un pericol, statul emitent, statul de executare și statul de supraveghere; statul de supraveghere se referă la cazurile în care a fost transferată o măsură în conformitate cu Decizia-cadru a Consiliului 2008/947/JHA din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești și al deciziilor de probațiune în vederea supravegherii măsurilor de probațiune și a sancțiunilor alternative și cu Decizia-cadru 2009/829/JAI a Consiliului din 23 octombrie 2009 privind aplicarea, între statele membre ale Uniunii Europene, a principiului recunoașterii reciproce în materia deciziilor privind măsurile de supraveghere judiciară ca alternativă la arestarea preventivă.

Articolele 2 și 3: Domeniu de aplicare, recunoaștere

- Domeniu de aplicare obiectiv: Ca instrument de recunoaștere reciprocă în materie penală, ordinul european de protecție se referă la măsurile adoptate în cadrul procedurilor penale în sens larg, adică anterior fazei de judecată și în faza de judecată și în timpul executării hotărârilor judecătorești pronunțate în cadrul procesului penal; se mai referă și la măsurile adoptate de statele organisme de drept civil atunci când o încălcare a măsurii atrage după sine răspunderea penală sau înseamnă că infractorul poate fi privat de libertate în alt mod, iar ideea este să se extindă beneficiile acestui instrument asupra unui număr cât mai mare de victime, ținând cont de faptul că în acest domeniu sistemele statelor membre diferă.
- Pe de altă parte, protecția oferită de ordinul european de protecție poate deriva din impunerea unei pedepse principale sau suplimentare, a unei condamnări cu suspendare sau măsuri alternative, a unei măsuri de probațiune sau de siguranță, deoarece, în toate aceste cazuri, ceea ce determină emiterea unui ordin european de protecție este necesitatea protejării unei persoane aflate în pericol evident, și nu hotărârea judecătorească sau măsura adoptată pentru a preveni pericolul sau tipul de infracțiune

care a dus la declanșarea procesului; din acest motiv, ordinul european de protecție nu se bazează pe o listă de infracțiuni care au fost comise și au dus la emiterea sa.

- Domeniu de aplicare subiectiv: Obiectivul de recunoaștere reciprocă a ordinului european de protecție se bazează pe necesitatea de a proteja o persoană în alt stat membru. Prin urmare, el trebuie să includă toate victimele aflate în pericol, cum ar fi copiii aflați în pericol, femeile victime ale violenței față de sexul opus și, în general, orice victimă împotriva căreia s-ar putea îndrepta o altă infracțiune comisă de același infractor.
- Tipuri de măsuri: Ordinul european de protecție se aplică pentru măsurile care impun potențialului infractor o obligație de a nu-și stabili reședința acolo unde se află persoana protejată, adică o obligație de a evita persoana protejată și de a nu intra în anumite localități, locuri sau zone definite, unde își are reședința victima sau unde merge în vizită victima atunci când părăsește teritoriul aceluia stat sau o obligație de a rămâne într-un anumit loc pentru o anumită perioadă de timp.

Articolul 4: Autoritățile competente

Ordinul european de protecție este un instrument de recunoaștere reciprocă a hotărârilor judecătorești și, de principiu, este emis de autoritățile judiciare stabilite de statele membre. Totuși, având în vedere varietatea sistemelor judiciare din UE și referirea din art. 82 (1) (d) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene la autoritățile judiciare sau echivalente din statele membre, statele membre pot desemna orice autoritate competentă pentru emiterea unei astfel de decizii.

Articolul 5: Emiterea unui ordin european de protecție

Un ordin european de protecție este emis doar la cererea persoanei protejate atunci când aceasta a părăsit sau intenționează să părăsească teritoriul statului care a emis măsura de protecție, având două obiective: pe de o parte, evitarea transmiterii automate a acestui instrument și, pe de altă parte, pe lângă respectarea condițiilor necesare, ca ordinul să depindă de dorința victimei, care poate prefera, din motive personale, să nu solicite un astfel de mecanism deși a părăsit teritoriul statului în care beneficia de protecție. Există și un sistem de informare a victimelor, pentru a informa victimele cu privire la faptul că dispun de opțiunea de a solicita emiterea unui ordin de protecție când intenționează să părăsească teritoriul statului care a emis măsura inițială care le proteja și pentru a le recomanda să facă această cerere înainte de a părăsi statul respectiv, pentru a câștiga timp, deși pot face cererea și în statul în care se mută.

Articolul 6: Forma și conținutul ordinului european de protecție

Articolul 6 include un formular standard de ordin european de protecție, pentru a asigura uniformitatea conținutului la nivel european și pentru a facilita munca autorităților emitente. Conținutul include informațiile esențiale pentru buna funcționare a sistemului, precum și utilizarea oricăror instrumente tehnice oferite persoanei protejate.

Articolul 7: Transmiterea ordinului european de protecție

Referitor la transmitere, art. 7 oferă un sistem simplu și dinamic de comunicare directă între autorități.

Articolul 8: Rolul statului membru de executare: Măsurile adoptate de acel stat

Mecanismul ordinului european de protecție înseamnă că statul solicitat va lua măsurile disponibile conform legislației naționale într-un caz similar. Obiectivul este, mai presus de toate, asigurarea continuării protecției victimei și a faptului că victima nu este lipsită de o protecție echivalentă în acel stat deoarece măsura de protecție nu a fost adoptată inițial de acel stat. De asemenea, înseamnă și că protecția conferită nu trebuie să fie cea inițială, ci să aibă un nivel echivalent cu cel stabilit de statul care a emis ordinul european de protecție și să respecte legislația națională a statului în care se mută victima. Ideea de la baza acestui instrument nu este că statul executant trebuie să ofere un nivel de protecție pe care nu îl poate garanta cetățenilor săi conform legislației naționale, ci asigurarea aceluiași nivel de protecție a persoanei protejate pentru care s-a emis ordinul european de protecție, conform normelor interne ale statului de executare. Prin urmare, statul de executare nu trebuie să aplice măsuri care depășesc sistemul său național, ci să aleagă din cele stabilite de dreptul intern pe cele care sunt cel mai bine adaptate la măsura adoptată de statul emitent, în fiecare caz în parte, și în mod specific măsurile pe care le-ar fi adoptat conform legislației naționale într-un caz similar.

Articolul 9: Temeiuri de nerecunoaștere

Temeiurile de nerecunoaștere a unui ordin european de protecție sunt aceleași ca și cele pentru instrumentele UE de recunoaștere reciprocă, dar cu acele modificări necesare din cauza caracteristicilor specifice ale obiectivului de îndeplinit.

Articolul 10: Rolul statului emitent

Deoarece infractorul nu are reședința în statul de executare și ordinul european de protecție este un instrument de protecție a persoanelor care se mută în acel stat, statul de executare nu are jurisdicție pentru executarea pedepsei originale sau a măsurii care necesită protecția victimei; jurisdicția revine în continuare statului emitent. Prin urmare, ordinul european de protecție înseamnă doar că statul de executare aplică măsurile de protecție la care s-a făcut deja referire, cu consecințele stabilite de legislația statului de executare, dacă infractorul se deplasează pe teritoriul acestui stat și mai ales dacă infractorul încalcă ordinul.

Articolul 11: Temeiuri de revocare a recunoașterii unui ordin european de protecție

Ordinul european de protecție este revocat doar dacă persoana protejată a părăsit cu siguranță teritoriul statului de executare.

Articolul 12: Termenele

Sistemul ales este unul flexibil, dată fiind viteza cu care trebuie să se acționeze în anumite cazuri.

Articolul 13: Legislația aplicabilă în statul de executare

Pentru a îndepărta orice urmă de îndoială, este specificat că deciziile luate de autoritățile statului de executare vor fi reglementate de legislația națională a acestui stat.

Articolul 14: Obligațiile autorităților implicate

Acest articol se referă mai ales la informațiile care trebuie schimbate între autoritățile care intervin pentru executarea unui ordin european de protecție, îndeosebi atunci când măsura inițială de protecție este modificată, a expirat sau este revocată.

Articolele 15, 16, 17 și 18: Consultări între autoritățile competente; Regimul lingvistic; Costuri; Relația cu alte acorduri și înțelegeri

Aceste articole urmează aranjamentele stabilite în alte instrumente de recunoaștere reciprocă, cum ar fi Decizia-cadru a Consiliului 2008/947/JAI din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești și al deciziilor de probațiune în vederea supravegherii măsurilor de probațiune și a sancțiunilor alternative, Decizia-cadru 2009/829/JAI a Consiliului din 23 octombrie 2009 privind aplicarea, între statele membre ale Uniunii Europene, a principiului recunoașterii reciproce în materia deciziilor privind măsurile de supraveghere judiciară ca alternativă la arestarea preventivă și Decizia-cadru 2002/584/JAI din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre.

Articolele 19, 20 și 21: Punerea în aplicare; Reexaminarea; Intrarea în vigoare

Aceste dispoziții nu au un conținut diferit de cel al instrumentelor deja citate.

6. Principiul subsidiarității

În conformitate cu alineatele 1 și 3 din art. 5 al Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene, precum și cu art. 69 din TFUE și Protocolul 2 privind aplicarea principiilor proporționalității și subsidiarității, obiectivele propunerii nu pot fi îndeplinite în mod suficient de către statele membre care acționează pe cont propriu, din următoarele motive:

- Nu există alt instrument suficient pentru a rezolva problema pe care își propune să o rezolve această propunere de directivă;
- Este clar că statele membre nu pot stabili norme proprii pentru aplicarea și valabilitatea propriilor măsuri de protecție a victimelor în alt stat membru;
- Obiectivul unei recunoașteri uniforme de către fiecare stat membru a eficienței măsurilor adoptate de alt stat membru poate fi atins doar printr-o acțiune comună, în acest caz sub forma unei directive, în conformitate cu TFUE.

Prin urmare, această propunere este conformă cu principiul subsidiarității, în măsura în care obiectivele acțiunii propuse nu pot fi îndeplinite în mod suficient de statele membre, dar pot fi mai bine îndeplinite prin această propunere de directivă la nivelul întregii Uniuni, având în vedere natura transnațională a problemei de rezolvat, adică extinderea efectelor măsurii de protecție a victimelor dincolo de teritoriul statului membru care a adoptat măsura, pe teritoriul altui stat membru.

7. Principiul proporționalității

În conformitate cu alineatele 1 și 4 din art. 5 al Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene, precum și cu art. 69 din TFUE și Protocolul 2 privind aplicarea principiilor proporționalității și subsidiarității, această propunere de directivă respectă principiul proporționalității deoarece nu depășește minimul strict necesar pentru atingerea obiectivului său. În conformitate cu principiul proporționalității, această propunere de directivă nu implică armonizarea în statele membre a măsurilor la care se referă, deoarece armonizarea nu este necesară pentru a atinge obiectivul propunerii; în loc de armonizare, propunerea introduce un mecanism care să faciliteze extinderea protecției de care beneficiază o persoană într-un stat membru asupra altui stat membru, în care această persoană se deplasează, în conformitate cu legislația celui alt stat membru și respectând sistemul judiciar al acestui stat. Prin urmare,

această propunere respectă principiul proporționalității deoarece include doar acele dispoziții care sunt strict necesare pentru a-și atinge obiectivele și nu depășește minimul necesar pentru a atinge obiectivul stabilit în articolul 82(1) (d) din TFUE. Această propunere nu aduce atingere nici articolului 72 din TFUE, care prevede că „prezentul titlu (titlul V din TFUE, spațiul libertății, securității și justiției) nu aduce atingere exercitării responsabilităților care revin statelor membre pentru menținerea ordinii publice și pentru apărarea securității interne”.

8. Alegerea instrumentului

Instrumentul propus: directivă. Alte instrumente nu ar fi corespunzătoare.

Propunerea ia forma unei directive pe baza articolului 288 și articolului 296 din TFUE, coroborate cu articolul 82(1)(d) din TFUE, deoarece, pentru a atinge obiectivul dorit și ținând cont de principiile subsidiarității și proporționalității, statele membre vor fi obligate, în vederea rezultatului care trebuie îndeplinit, să adopte decizii pe teritoriul lor, de extindere a măsurii de protecție adoptate de alt stat membru, dar lăsând la latitudinea fiecărui stat să aleagă forma și metodele.

9. Implicații de natură bugetară

Această propunere de directivă nu are implicații pentru bugetul Comunității. Chestiunea implicațiilor de natură financiară va fi abordată într-un document separat. Totuși, trebuie să subliniem că această propunere de directivă nu va impune nici o cheltuială suplimentară semnificativă asupra bugetelor statelor membre, sau, după cum am menționat deja, asupra bugetului Uniunii Europene. Pe termen lung, cheltuielile pe care le-ar putea implica, legate în principal de traducerea ordinului european de protecție, vor reprezenta în multe cazuri economii, prin prevenirea comiterii altor infracțiuni împotriva victimei, acesta fiind obiectivul primordial al acestei propuneri.

10. Informații suplimentare

Adoptarea acestei propuneri nu va implica abrogarea sau modificarea instrumentelor juridice existente.

J. PROTECȚIA DATELOR CU CARACTER PERSONAL PRELUCRATE ÎN CADRUL JUDICIAR ÎN MATERIE PENALĂ

I. Obiective

Decizia-cadru 2008/977/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind protecția datelor cu caracter personal prelucrate în cadrul cooperării polițienești și judiciare în materie penală având în vedere Tratatul privind Uniunea Europeană, în special articolul 30, articolul 31 și articolul 34 alineatul (2) litera (b),

Articolul 30 al Tratatului Uniunii Europene stipulează faptul că acțiunea comună în domeniul cooperării polițienești va include cooperarea la nivel operațional între autoritățile competente incluzând poliția, autoritățile vamale sau alte servicii speciale de aplicare a legii din statele membre cu privire la prevenirea, descoperirea și investigarea infracțiunilor. Adicional, aceasta va include colectarea, depozitarea, prelucrarea analiza și schimbul de informații relevante incluzând informații deținute de servicii de aplicare a legii cu privire la rapoarte referitoare la tranzacții financiare suspecte în special prin intermediul Europol, care fac obiectul prevederilor corespunzătoare cu privire la protecția datelor personale. De asemenea, aceasta va include cooperarea și inițiativele comune referitoare la instruire, schimbul de cadre polițienești, folosirea de echipamente și cercetare criminalistică, precum și evaluarea comună a tehnicilor specifice de investigație legate de descoperirea unor forme grave de crimă organizată.

Consiliul va promova de asemenea cooperarea prin intermediul Europol și va susține Europol în ceea ce privește facilitarea și asistarea pregătirii, încurajării coordonării și executării acțiunilor specifice de investigație de către autoritățile competente ale statelor membre care includ acțiuni operative ale echipelor comune ce cuprind reprezentanți ai Europol; de asemenea, acesta va adopta măsuri pentru a permite Europol să solicite autorităților competente ale statelor membre să conducă și să coordoneze investigațiile acestora în cazuri specifice și să conceapă o expertiză specifică care să fie pusă la dispoziția statelor membre pentru a le asista în investigarea cazurilor de crimă organizată; va promova acordurile dintre autoritățile de urmărire judiciară și de investigație care sunt specializate în lupta împotriva crimei organizate în colaborare strânsă cu Europol.; va stabili o rețea de cercetare, documentare și statistică referitoare la infracțiunile transnaționale.

Articolul 31 al Tratatului Uniunii Europene stipulează faptul că acțiunea comună pe probleme de cooperare judiciară pe probleme penale va include următoarele: facilitarea și accelerarea cooperării între diferitele ministere competente și autorități judiciare sau cu competențe similare ale statelor membre incluzând, acolo unde este admisibil acest lucru, cooperarea cu Eurojust cu privire la procedurile și aplicarea soluțiilor; facilitarea extrădărilor dintre statele membre, asigurând compatibilitatea reglementărilor aplicabile în statele membre în vederea necesității de a îmbunătăți o astfel de cooperare; prevenirea conflictelor pe probleme de jurisdicție; adoptarea progresivă a măsurilor ce stabilesc reglementările minime legate de elementele constitutive ale faptelor penale și de pedepse în domeniul crimei organizate, a terorismului și a traficului ilicit de droguri. Adicional, Consiliul va încuraja cooperarea cu Eurojust prin următoarele acțiuni: susținerea Eurojust în vederea facilitării coordonării corespunzătoare dintre autoritățile de urmărire judiciară ale statelor membre; promovarea mijloacelor de asistență ale Eurojust în vederea investigațiilor penale în cazurile infracțiunilor transnaționale grave cu precădere în cazul crimei organizate, luând în considerare cu

precădere analizele efectuate de Europol; facilitarea cooperării strânse dintre Eurojust și Rețeaua Judiciară Europeană în special pentru a facilita executarea comisiilor rogatorii și aplicarea cererilor de extrădare. Articolul 34 paragraf 2 b stipulează faptul că Consiliul va lua măsuri și va promova cooperarea folosind forma și procedurile corespunzătoare și va activa în nume propriu contribuind la realizarea obiectivelor Uniunii. În vederea acestui lucru, activând în mod unanim la inițiativa oricărui stat membru sau al Comisiei, Consiliul poate adopta decizii-cadru în vederea apropiierii legilor și reglementărilor statelor membre. Deciziile-cadru vor avea caracter obligatoriu pentru statele membre în vederea rezultatului ce trebuie să fie obținut, lăsând însă la alegerea autorităților naționale forma și metodele de aplicare. Acestea nu vor avea efect direct.

Prevederile menționate anterior implică necesitatea de a prelucra informațiile relevante care pot constitui obiectul prevederilor corespunzătoare cu privire la protecția datelor cu caracter personal. Cooperarea în plan polițienesc și judiciar pe probleme penale referitoare la eficiența sa, precum și la legitimitatea și respectarea drepturilor fundamentale, cu precădere dreptul la viață privată și protecția datelor cu caracter personal se va îmbunătăți.

Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și cea a Consiliului din 24 octombrie 1995 cu privire la protecția indivizilor și referitoare la prelucrarea datelor cu caracter personal precum și libera circulație a unor astfel de date nu se vor aplica prelucrării datelor cu caracter personal în cursul unei activități care nu face obiectul dreptului comunitar, precum cele stipulate în titlul VI al Tratatului Uniunii Europene (Prevederi cu privire la cooperarea polițienească și judiciară pe probleme penale) nici în cazul operațiilor de prelucrare a informațiilor cu privire la siguranța publică, apărare, siguranța de stat sau alte activități ale statului în aria dreptului penal. Astfel, decizia-cadru se aplică numai datelor colectate sau prelucrate de autoritățile competente cu scopul prevenirii, investigării și descoperirii sau urmăririi judiciare a infracțiunilor sau executarea pedepselor penale. Obiectul deciziei-cadru se limitează la prelucrarea datelor cu caracter personal ce se transmit sau sunt disponibile între statele membre.

În ceea ce privește prelucrarea datelor la nivel național, decizia-cadru nu împiedică statele membre să ia măsuri de siguranță în vederea protecției datelor cu caracter personal mai stricte decât cele impuse în prezența deciziei-cadru. Decizia-cadru nu trebuie să se aplice în cazul datelor cu caracter personal pe care un stat membru le-a obținut în cadrul obiectului deciziei-cadru și care au provenit din statul membru respectiv.

Asigurarea unui nivel ridicat de protecție a datelor cu caracter personal ale indivizilor necesită prevederi comune pentru a determina caracterul legal și calitatea datelor prelucrate de către autorități competente în alt stat membru. Pe de altă parte, este necesar să se definească drepturile obiectului datelor pentru a asigura protecția datelor cu caracter personal fără a pune în pericol interesele investigațiilor penale. Astfel stabilirea autorităților de monitorizare în cadrul statelor membre ce își exercită funcțiile complet independent reprezintă o componentă esențială a protecției datelor personale prelucrate în cadrul cooperării polițienești și judiciare dintre statele membre. Adicional, este important să se rețină faptul că decizia-cadru respectă drepturile fundamentale și ia în considerare principiile recunoscute cu precădere de Carta Drepturilor Fundamentale ale Uniunii Europene. Decizia-cadru intenționează să asigure respectarea integrală a drepturilor la viață privată și protecția datelor cu caracter personal așa cum sunt prezentate în articolele 7 și 8 ale Cartei.

Desigur, statele membre dispun deja de prevederi în legislațiile naționale ale acestora care protejează datele cu caracter personal ale cetățenilor lor. România are Legea nr. 677 din 21 noiembrie 2001 cu privire la protecția persoanelor referitor la prelucrarea datelor cu caracter

personal și libera circulație a acestor date. De exemplu, Austria are Legea federală cu privire la protecția datelor cu caracter personal, iar Germania Legea federală cu privire la protecția datelor.

II. Obiectivul și domeniul de aplicare (articolul 1)

Obiectivul prezentei decizii-cadru îl constituie asigurarea unui înalt nivel de protecție a drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanelor fizice și în special a dreptului acestora la o viață privată, în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal în cadrul cooperării polițienești și judiciare în materie penală, prevăzute la titlul VI din Tratatul privind Uniunea Europeană, cu garantarea, în același timp, a unui înalt nivel de securitate publică. În conformitate cu prezenta decizie-cadru, statele membre protejează drepturile și libertățile fundamentale ale persoanelor fizice, și în special dreptul acestora la o viață privată în cazul în care, în scopul prevenirii, al cercetării, al descoperirii sau al urmăririi penale a infracțiunilor sau al executării pedepselor, datele cu caracter personal:

- a. sunt sau au fost transmise sau puse la dispoziție între statele membre;
- b. sunt sau au fost transmise sau puse la dispoziția autorităților sau a sistemelor informatice instituite în temeiul titlului VI din Tratatul privind Uniunea Europeană, de către statele membre; sau
- c. sunt sau au fost transmise sau puse la dispoziția autorităților competente din statele membre de către autoritățile sau a sistemelor informatice instituite în baza Tratatului privind Uniunea Europeană sau a Tratatului de instituire a Comunității Europene.

Prezenta decizie-cadru se aplică în cazul prelucrării, prin mijloace integral sau parțial automatizate, a datelor cu caracter personal, precum în cazul prelucrării cu alte mijloace decât cele automatizate a datelor cu caracter personal care fac parte dintr-un sistem de evidență sau sunt destinate să facă parte dintr-un sistem de evidență.

Aceasta nu aduce atingere intereselor naționale fundamentale în materie de securitate și nici activităților specifice ale serviciilor de informații în domeniul siguranței naționale și nu împiedică statele membre să asigure, pentru protecția datelor cu caracter personal colectate sau prelucrate la nivel național, măsuri de garantare la un nivel mai ridicat decât cel prevăzut prin prezenta decizie-cadru.

În conformitate cu articole 7 și 8 ale Cartei Drepturilor Fundamentale ale Uniunii Europene, Austria de exemplu a reglementat articolul 1 al Legii federale cu privire la protecția datelor cu caracter personal care este o prevedere constituțională conform căreia toate persoanele au dreptul la secretizarea datelor personale privitoare la propria persoană și cu precădere la viața sa privată și de familie atât timp cât persoana respectivă are un interes pentru a-și dori o asemenea protecție. Un astfel de interes este împiedicat atunci când datele nu pot face obiectul dreptului la secretizare ca urmare a disponibilității lor generale sau nu pot fi urmărite spre a descoperi persoana vizată. Atât timp cât datele nu sunt utilizate în interesul vital al persoanei vizate sau cu consimțământul acesteia, restricțiile la dreptul la confidențialitate sunt permise numai pentru a salvagarda interesele legitime ale altor persoane, și anume, în cazul unei intervenții din partea unei autorități publice, restricția va fi permisă numai în baza legilor necesare pentru motivele invocate la art. 8 paragraf 3 ale Convenției Europene a Drepturilor Omului.

Chiar și în cazul restricțiilor admise intervenției asupra dreptului fundamental se va efectua folosind numai metodele cele mai puțin invazive dintre cele eficiente. Toate persoanele vor

avea dreptul, atât timp cât datele sale personale sunt prelucrate automatizat sau manual de exemplu în sisteme de arhivare fără prelucrare automatizată conform legii, de a obține informații cu privire la cine prelucrează datele și ce date referitoare la persoana respectivă, de unde provin acestea, în ce scop sunt utilizate, precum și cui sunt transmise, precum și dreptul de rectificarea datelor incorecte și dreptul de a șterge datele prelucrate ilegal. Dreptul fundamental la protecția datelor cu excepția dreptului la informare va fi evaluat în fața instanțelor civile cu organizații care sunt stabilite conform dreptului civil atât cât acestea nu activează în domeniul executării legislației. În toate celelalte cazuri Comisia pentru Protecția Datelor va avea competența de a lua o decizie, cu excepția cazurilor care vizează Parlamentul sau o soluție judiciară.

De asemenea, prevederile din legislația română și germană sunt similare cu privire la obiectivul și obiectul deciziei-cadru. În legislația românească este reglementat faptul că scopul legii este de a garanta și proteja drepturile și libertățile fundamentale ale individului, cu precădere dreptul la viața personală, de familie și sfera privată, în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și că prezenta lege se aplică la prelucrarea datelor cu caracter personal integral sau parțial, prin mijloace automatizate, precum ale procesării, precum și prin alte mijloace altele decât cele automatizate care fac parte sau au rolul unui sistem de arhivare a datelor personale. Legea germană stipulează faptul că obiectivul legii este acela de a proteja indivizii împotriva încălcării dreptului acestora la viața privată ca urmare a prelucrării datelor lor personale și că această lege se va aplica privind colectarea, prelucrarea și folosirea datelor cu caracter personal de către instituții publice la nivel federal, instituții publice la nivel de land unde protecția datelor nu este acoperită de legislația landului și unde landurile aplică legea federală sau activează ca organe judiciare, nefiind implicate chestiuni administrative și organe private care colectează date în vederea folosirii sistemelor de prelucrare a datelor, folosesc astfel de sisteme pentru a prelucra sau folosi date, colectează date din sau în sisteme neautomatizate de arhivare, folosesc aceste sisteme pentru a prelucra sau folosi date, cu excepția cazurilor în care datele sunt colectate, prelucrate și folosite numai pentru activități personale sau casnice.

Exemplu:

„A” acuză încălcarea dreptului la viață intimă. Poliția a prelevat datele biometrice (amprente, fotografii) în cursul unei proceduri preliminare, deși „A” susține că nu era necesar să se facă acest lucru și că condițiile legale nu au fost respectate.

„A” a fost suspectat de a fi consumator de droguri de mulți ani. Acest lucru este un indiciu că obișnuia să consume droguri regulat. Faptul că avea de asemenea acces liber la cannabis pentru persoane tinere (incluzând propria sa persoană) a arătat că nu este interesat de valorile protejate legal din legea drogurilor. Acest lucru justifică tratamentul mai sus menționat al poliției.

III. Definiții (articolul 2)

În temeiul prezentei decizii-cadru:

- a. „date cu caracter personal” înseamnă orice informații privind o persoană fizică identificată sau identificabilă ("persoana vizată"); o persoană identificabilă este o persoană care poate fi identificată, direct sau indirect, în special prin referire la un cod

- numeric personal sau la unul sau mai multe elemente specifice, proprii identității sale fizice, fiziologice, psihice, economice, culturale sau sociale;
- b. „prelucrarea datelor cu caracter personal” și „prelucrare” înseamnă orice operațiune sau set de operațiuni efectuate asupra datelor cu caracter personal, cu sau fără utilizarea de mijloace automatizate, cum ar fi colectarea, înregistrarea, organizarea, stocarea, adaptarea sau modificarea, extragerea, consultarea, utilizarea, dezvăluirea prin transmitere, diseminare sau prin punerea la dispoziție în orice alt mod, alăturarea ori combinarea, blocarea, ștergerea sau distrugerea;
 - c. „blocare” înseamnă marcarea unor date cu caracter personal stocate în scopul limitării prelucrării pe viitor;
 - d. „sistem de evidență a datelor cu caracter personal” și „sistem de evidență” înseamnă orice serie structurată de date cu caracter personal accesibile conform unor criterii specifice, fie ele centralizate, descentralizate sau repartizate după criteriile funcționale sau geografice;
 - e. „operator de prelucrare” înseamnă orice organism care prelucrează date cu caracter personal în numele inspectorului;
 - f. „destinatar” înseamnă orice organism căruia îi sunt comunicate date;
 - g. „consimțământul persoanei vizate” înseamnă orice manifestare de voință, liberă, specifică și informată prin care persoana vizată acceptă să fie prelucrate datele cu caracter personal care o privesc;
 - h. „autorități competente” înseamnă agențiile sau organismele instituite în temeiul unor acte juridice adoptate de Consiliu, în conformitate cu titlul VI din Tratatul privind Uniunea Europeană, precum și autoritățile polițienești, vamale, judiciare și alte autorități competente din statele membre care sunt autorizate în cadrul legislației naționale să prelucreze date cu caracter personal, în temeiul prezentei decizii-cadru;
 - i. „inspector” înseamnă persoana fizică sau juridică, autoritatea publică, agenția sau oricare alt organism care individual sau în comun cu alte organisme stabilește scopurile și modalitățile prelucrării datelor cu caracter personal;
 - j. „atribuirea de referințe” înseamnă marcarea datelor cu caracter personal stocate, fără a avea ca scop limitarea prelucrării lor ulterioare;
 - k. prin „transformarea în date anonime” se înțelege modificarea datelor cu caracter personal, astfel încât detaliile privind circumstanțele personale sau materiale să nu mai permită atribuirea acestora unei persoane fizice identificate sau identificabile sau să permită atribuirea doar în condițiile unei investiții disproporționate de timp, costuri și forță de muncă.

IV. Principii de legalitate, proporționalitate și scop (articolul 3)

Datele cu caracter personal pot fi colectate de autoritățile competente numai în scopuri specifice, explicite și legitime în cadrul sarcinilor lor și pot fi prelucrate doar în scopurile pentru care au fost colectate. Prelucrarea datelor trebuie să fie legală și adecvată, relevantă și să nu fie excesivă în raport cu scopurile pentru care au fost colectate.

Astfel datele vor fi folosite corect și legal. Acestea vor fi utilizate atât timp cât acestea sunt esențiale pentru obiectivul folosirii datelor, și nu excesive cantitativ față de necesarul atingerii obiectivului. Adicional acestea vor fi utilizate astfel încât rezultatele să fie corecte din punct

de vedere factic cu privire la obiectivul folosirii. Datele trebuie să fie actualizate atunci când acest lucru este necesar și păstrate într-o formă care permite identificarea persoanelor vizate dacă acest lucru este necesar în vederea atingerii obiectivului pentru care aceste date au fost colectate.

Prelucrarea suplimentară pentru un alt scop este permisă în măsura în care este compatibilă cu scopul în care au fost colectate datele, autoritățile competente sunt autorizate să prelucreze astfel de date în acest alt scop, în conformitate cu dispozițiile legale aplicabile prelucrarea este necesară și proporțională în raport cu acest alt scop.

Autoritățile competente pot, de asemenea, să prelucreze suplimentar datele cu caracter personal transmise, în scopuri de cercetare istorică, statistice sau de cercetare științifică, sub rezerva furnizării de către statele membre a unor garanții corespunzătoare, cum ar fi cele privind transformarea în date anonime. Prevederile relevante din Austria privind prelucrarea suplimentară a datelor personale în scopuri istorice, statistice sau științifice sunt articolele 46 și 47 din Legea federală cu privire la protecția datelor cu caracter personal. Articolul 46 stipulează faptul că în cazul proiectelor de cercetare de natură științifică sau statistică al căror obiectiv nu este acela de a obține rezultate referitoare la persoane vizate specifice, inspectorul va avea dreptul să utilizeze datele care sunt accesibile în mod public, pe care acesta le-a colectat pentru alte proiecte de cercetare sau care au un caracter personal indirect pentru inspector. Alte date vor fi utilizate în următoarele condiții: În cazul utilizării datelor în scopuri de cercetare științifică sau statistică, acestea nu vor cădea sub incidența celor de mai sus; datele care nu sunt accesibile în mod public vor fi utilizate numai în conformitate cu prevederile legale, cu acordul persoanei vizate sau cu acordul Comisiei pentru Protecția Datelor. O autorizație din partea Comisiei pentru Protecția Datelor în vederea utilizării datelor în scopuri de cercetare științifică sau statistică va fi acordată dacă este imposibil să se obțină acordul persoanei vizate pentru că aceasta nu poate fi contactată sau efortul în acest sens ar fi nerezonabil și există un interes public pentru utilizarea datelor pentru care este solicitată o autorizație, iar aptitudinile profesionale ale solicitantului au fost demonstrate. În cazul în care se transmit date importante, trebuie să existe un mare interes public pentru cercetare; adițional trebuie să existe siguranța că odată ajunse la destinație datele vor fi utilizate numai de acele persoane care sunt obligate prin lege la confidențialitate și care au credibilitate în acest sens. Comisia pentru protecția datelor poate emite o autorizație care este supusă termenelor și condițiilor necesare pentru apărarea intereselor persoanelor vizate ce necesită protecție, în special în ceea ce privește datele cu un mare grad de importanță. Restricțiile legale cu privire la dreptul de utilizare a datelor pentru alte motive, cu precădere drepturi de autor, nu vor fi afectate. Chiar și în acele cazuri în care utilizarea datelor într-o formă care permite identificarea persoanelor vizate este legală în scopuri de cercetare științifică sau statistică, datele vor fi codate imediat astfel încât persoanele vizate să nu mai poată fi identificate dacă anumite faze ale proiectului științific sau statistic pot fi efectuate numai pe baza unor date personale indirecte. Cu excepția cazului în care există alte prevederi, datele prezentate într-un format care permite identificarea persoanelor vizate vor deveni neidentificabile imediat ce nu mai este necesar ca acestea să fie identificabile pentru proiectul științific și statistic. Articolul 47 reglementează că, în cazul în care nu există alte prevederi legale, transmiterea adreselor a unui anumit grup de persoane vizate pentru a fi informate sau interviuate va necesita acordul persoanelor vizate. Dacă este improbabil să existe o încălcare intereselor persoanei vizate privind confidențialitatea, având în vedere criteriile de selectare pentru categoria persoanelor vizate și obiectul informațiilor sau interviurilor, nu va fi necesar un acord dacă se vor folosi datele aceluiași inspector sau, în cazul intenției de transfer al datelor privind adrese către terți, există un interes public adițional privind informațiile sau interviuarea persoanei vizate,

acesta primind informațiile corespunzătoare pentru cauza și conținutul transferului și necontestând acest lucru într-un termen rezonabil. În cazul în care nu sunt îndeplinite condițiile respective iar obținerea acordului persoanelor vizate ar necesita un efort excepțional, transferul adreselor se va permite având un aviz din partea Comisiei de Protecție a Datelor, în cazul în care transferul către terți se va efectua în scopul informării sau interviului ca urmare a unui interes important în ceea ce privește persoana vizată însăși, există un mare interes public legat de informații sau interviuri sau pentru un interviu al persoanelor vizate pentru cercetări științifice sau statistice. Comisia de protecție a datelor va acorda autorizația pentru transmitere dacă inspectorul a demonstrat în mod satisfăcător că una dintre cerințele menționate anterior se aplică și nu există interese contradictorii din partea persoanelor vizate care pot fi obstacole în calea transmiterii. Comisia pentru protecția datelor poate emite o autorizație care se supune termenelor și condițiilor necesare pentru apărarea intereselor persoanelor vizate ce necesită protecție, în special în ceea ce privește datele cu un mare grad de importanță ca fiind un criteriu de selecție. Datele transmise referitoare la adresă vor fi utilizate numai în vederea scopului autorizat și vor fi șterse imediat ce acestea nu mai sunt necesare pentru informații sau interviuri.

Prevederea relevantă în Germania pentru prelucrare suplimentară a datelor personale pentru scopuri statistice sau științifice este articolul 40 al legii germane. Se stipulează faptul că datele personale colectate sau arhivate pentru proiecte de cercetare științifică pot fi prelucrate sau utilizate numai în aceste scopuri. Datele personale vor fi ținute sub anonim imediat ce scopul cercetării permite acest lucru. Până în acel moment caracteristicile ce facilitează atribuirea de informații cu privire la circumstanțele personale și materiale legate de o persoană identificabilă vor fi păstrate separat. Acestea se pot combina cu informația numai în măsura în care scopul cercetării necesită acest lucru. Organele care coordonează cercetarea pot publica date personale numai dacă persoana vizată și-a dat consimțământul iar acest lucru este esențial în prezentarea rezultatelor cercetării cu privire la evenimente ale istoriei contemporane.

Desigur, legislația românească are reglementări generale cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal. Articolul 4 al legislației române stipulează faptul că datele cu caracter personal destinate a face obiectul prelucrării trebuie să fie prelucrate cu bună-credință și în conformitate cu dispozițiile legale în vigoare; colectate în scopuri determinate, explicite și legitime; prelucrarea ulterioară a datelor cu caracter personal în scopuri statistice, de cercetare istorică sau științifică nu va fi considerată incompatibilă cu scopul colectării dacă se efectuează cu respectarea dispozițiilor prezentei legi, inclusiv a celor care privesc efectuarea notificării către autoritatea de supraveghere, precum și cu respectarea garanțiilor privind prelucrarea datelor cu caracter personal, prevăzute de normele care reglementează activitatea statistică ori cercetarea istorică sau științifică; adecvate, pertinente și neexcesive prin raportare la scopul în care sunt colectate și ulterior prelucrate; exacte și, dacă este cazul, actualizate; în acest scop se vor lua măsurile necesare pentru ca datele inexacte sau incomplete din punctul de vedere al scopului pentru care sunt colectate și pentru care vor fi ulterior prelucrate, să fie șterse sau rectificate; stocate într-o formă care să permită identificarea persoanelor vizate strict pe durata necesară realizării scopurilor în care datele sunt colectate și în care vor fi ulterior prelucrate; stocarea datelor pe o durata mai mare decât cea menționată, în scopuri statistice, de cercetare istorică sau științifică, se va face cu respectarea garanțiilor privind prelucrarea datelor cu caracter personal, prevăzute în normele care reglementează aceste domenii, și numai pentru perioada necesară realizării acestor scopuri. Inspectorii de date au obligația de a respecta prevederile menționate anterior și de a asigura aplicarea acestor prevederi de către persoana responsabilă cu prelucrarea datelor.

Exemplu:

Așa-numitul oficiu de poliție federală a solicitat în scopul unui anumit studiu un sistem de accesare a computerelor la scală națională, denumit PAD: (acesta este un sistem unde poliția înregistrează datele personale ale persoanelor suspecte). Scopul era ca evaluarea cantitativă a activității polițienești în zonă să ajute la predicția criminogenă.

Prelucrarea datelor a fost permisă numai pentru efectuarea unei cercetări în cadrul unei evaluări ne-personale, științifice și statistice, datele putând fi determinate fără a exista referințe personale.

V. Rectificarea, ștergerea și blocarea (articolul 4)

Datele cu caracter personal se rectifică dacă nu sunt exacte și, în cazul în care este posibil și necesar, se completează și se actualizează. Datele cu caracter personal se șterg sau se trec în anonim atunci când nu mai sunt necesare în scopurile în care au fost colectate în mod legal sau sunt, în mod legal, prelucrate suplimentar. Prezenta dispoziție nu afectează arhivarea acelor date într-un set separat de date pentru o perioadă de timp corespunzătoare, în conformitate cu dreptul intern. În loc să fie șterse, datele cu caracter personal se blochează atunci când există motive întemeiate să se considere că ștergerea lor ar putea afecta interesele legitime ale persoanei vizate. Datele blocate se prelucrează doar în scopul care a împiedicat ștergerea lor. În cazul în care datele cu caracter personal sunt conținute într-o hotărâre judecătorească sau într-un cazier judiciar referitor la emiterea unei hotărâri judecătorești, rectificarea, ștergerea sau blocarea sunt efectuate în conformitate cu reglementările naționale privind procedurile judiciare.

Legea germană stipulează faptul că datele cu caracter personal vor fi rectificate dacă acestea nu sunt corespunzătoare. În cazul în care datele cu caracter personal care nu au fost prelucrate în mod automatizat și nici nu au fost arhivate în sisteme de arhivare neautomatizate sunt considerate a fi necorespunzătoare sau dacă persoana vizată pune la îndoială acest lucru, va exista un proces de documentare corespunzător. Datele cu caracter personal în formă automatizată sau înregistrate în sisteme de arhivare neautomatizate vor fi șterse dacă acestea au fost înregistrate ilegal sau dacă inspectorul nu mai are nevoie de acestea pentru a-și duce la îndeplinire sarcinile pentru care este răspunzător. În loc să fie șterse, datele vor fi blocate dacă ștergerea acestora ar încălca perioadele de retenție stabilite prin lege sau contract și dacă există motive să se creadă că ștergerea ar avea un efect contrar intereselor legitime ale persoanelor vizate, dacă aceasta ar fi imposibilă sau ar implica un efort disproporționat ca urmare a cauzei speciale de înregistrare: Adițional datele cu caracter personal prelucrate într-o formă automatizată sau înregistrate într-un format neautomatizat de arhivare vor fi blocate dacă persoana vizată contrazice acuratețea lor iar acuratețea sau inacuratețea acestora nu poate fi verificată. Datele cu caracter personal nu vor putea fi colectate, prelucrate sau folosite pentru prelucrare într-un format automatizat sau în sisteme de arhivare neautomatizate dacă persoana vizată ridică obiecții cu privire la inspector iar examinarea indică faptul că interesele legitime ale persoanei vizate ca urmare a situației sale speciale contravin intereselor inspectorului cu privire la această colectare, prelucrare sau utilizare. Prima propoziție nu se va aplica în cazul în care colectarea, prelucrarea sau folosirea este solicitată de lege. Datele cu caracter personal care nu sunt nici prelucrate într-un format automatizat sau în sisteme de arhivare neautomatizate vor fi blocate dacă autoritățile descoperă într-un caz particular că în lipsa blocării, interesele legitime ale persoanei vizate ar fi afectate iar datele nu mai sunt

necesare autorității pentru a îndeplini sarcinile sale. Datele blocate pot fi transferate sau utilizate fără consimțământul persoanei vizate numai dacă acest lucru este vital pentru scopurile științifice, pentru a furniza dovezi necesare sau din orice alte motive ce contravin interesului inspectorului sau al unei terțe părți iar transferul sau folosirea datelor în acest scop ar fi permis dacă datele respective nu ar fi blocate. Organele cărora se transmit aceste date pentru înregistrare vor fi informate cu privire la rectificarea unor date necorespunzătoare, blocarea datelor disputate și ștergerea sau blocarea ca urmare a unei înregistrări ilegale dacă acest lucru nu implică un efort disproporționat și nu intră în conflict cu interesele legitime ale persoanei vizate.

Exemplu:

„A” reclamă o încălcare a dreptului de ștergere a datelor. Acesta a fost suspectat de comerț cu materiale pornografice și astfel au avut loc audieri preliminare. Acesta a fost audiat ca suspect, însă audierile au fost suspendate de procuror. Datele prelucrate prin intermediul acestei proceduri (nu a existat o coală de hârtie, ci una în formă electronică) nu ar mai fi fost necesar și ar fi trebuit să fie șters.

De asemenea, procedurile care au fost suspendate se pot relua ca urmare a dreptului penal. Deja este necesară o documentație a audierilor anterioare, astfel încât datele lui "A" nu au fost șterse.

Informații suplimentare: Codul de procedură penală în Austria stipulează că în cazul unei proceduri suspendate datele personale trebuie să fie șterse în cazul în care, datorită personalității celui vizat sau altor circumstanțe, nu există aprehensiunea că persoana respectivă ar putea comite o infracțiune gravă.

VI. Stabilirea de termene pentru ștergere și revizuire (articolul 5)

Se vor stabili termene corespunzătoare pentru ștergerea datelor cu caracter personal sau pentru o revizuire periodică a necesității de stocare a datelor. Respectarea acestor termene este asigurată prin instituirea unor măsuri procedurale.

VII. Prelucrarea unor categorii speciale de date (articolul 6)

Prelucrarea datelor cu caracter personal care dezvăluie originea rasială sau etnică, opiniile politice, confesiunea religioasă sau convingerile filozofice sau apartenența la syndicate și prelucrarea datelor privind sănătatea sau viața sexuală este permisă numai în cazul în care este strict necesară și când legislația națională prevede garanții corespunzătoare. Legea federală din Austria cu privire la protecția datelor cu caracter personal stipulează că utilizarea unor astfel de date nu încalcă interesele de confidențialitate numai dacă în mod exclusiv persoana vizată a publicat ea însăși datele respective, datele sunt folosite indirect sau obligația sau autorizația de a folosi datele este stipulată de lege, în cazul în care aceste date sunt de interes public sau inspectorul sectorului public folosește aceste date pentru a-și îndeplini obligațiile în vederea asistării autorităților, sunt utilizate numai acele date care vizează exercitarea unei funcții publice de către persoana vizată sau pentru care persoana vizată și-a exprimat clar consimțământul, acesta putând fi revocat oricând. Această revocare poate face utilizarea ulterioară a acestor date ilegală; un alt caz este atunci când prelucrarea și transmiterea acestor date este de interes vital pentru persoana vizată, iar acordul acesteia nu poate fi obținut în timp util, este în interesul vital al unei terțe părți sau folosirea acestora este necesară pentru stabilirea, exercitarea sau apărarea drepturilor legale ale inspectorului în fața unei autorități

publice, datele fiind colectate legitim în scopuri private sau pentru cercetări științifice sau statistice, în vederea informării sau interviului persoanei vizate. Acestea pot fi utilizate și în caz de catastrofe sau când utilizarea acestora este necesară în conformitate cu drepturile și obligațiile inspectorului în domeniul legii angajării și a reglementărilor serviciilor civile, fiind legitime conform prevederilor legale specifice; drepturile agențiilor de muncă cu privire la folosirea acestor date rămân neafectate; același lucru se aplică și în cazul datelor folosite pentru medicina profilactică, diagnostice medicale, acordarea de asigurări medicale, tratament sau managementul serviciilor de asigurări medicale folosirea acestor date fiind efectuată de personal medical sau alte persoane care se supun regulilor de confidențialitate. De asemenea, și organizațiile non-profit ce au un scop politic, filozofic, religios sau sindical prelucrează datele ce dezvăluie opinia politică, crezurile filozofice ale persoanelor fizice în decursul desfășurării activităților lor legitime, atât timp cât acestea sunt date ale membrilor, sponsorilor sau ale altor persoane care arată în mod regulat interes în atingerea obiectivelor organizației; aceste date nu vor fi dezvăluite terților fără consimțământul persoanelor vizate decât în cazul în care există alte prevederi legale.

Legea românească reglementează faptul că prelucrarea datelor cu caracter personal referitoare la originea etnică sau rasială, crezuri politice sau filozofice sau altele de natură similară, apartenența la un sindicat, precum și datele personale cu privire la starea de sănătate și viața sexuală sunt interzise. Prevederile menționate nu se aplică în următoarele situații: atunci când persoana vizată și-a dat în mod expres consimțământul în vederea prelucrării unor astfel de date; atunci când prelucrarea este necesară pentru a îndeplini obligațiile sau drepturile specifice ale inspectorului în domeniul legii muncii în conformitate cu garanțiile legale; o posibilă dezvăluire către terți a datelor prelucrate poate avea loc numai dacă inspectorului de date i se solicită legal acest lucru, sau dacă persoana vizată și-a dat în mod expres consimțământul privind această dezvăluire; atunci când prelucrarea este necesară pentru a proteja viața, integritatea fizică, sănătatea persoanei vizate sau pe cea a unei persoane care din punct de vedere legal sau fizic nu își poate exprima consimțământul; procesul de prelucrare este efectuat ca fiind parte a activităților legitime ale unei fundații, asociații sau a unei alte organizații non-profit cu un profil politic, filozofic, religios sau sindical, în cazul în care persoana vizată este membră a respectivei organizații sau are contacte în mod regulat cu aceasta în ceea ce privește profilul său de activitate, în condițiile în care datele nu vor fi dezvăluite unui terț fără acordul persoanei vizate; atunci când procesul de prelucrare se referă la datele făcute publice în mod expres și clar de către persoana vizată; procesul de prelucrare este necesar pentru a evalua, exercita sau apăra un drept în instanță; atunci când procesul de prelucrare este necesar pentru îngrijirea medicală profilactică, pentru stabilirea unui diagnostic medical, pentru acordarea de îngrijiri sau tratamente medicale, sau în vederea administrării serviciilor de sănătate care sunt în interesul persoanei vizate, cu condiția ca aceste date să fie prelucrate de personal medical, sau personal care se supune reglementărilor privind secretele profesionale aflându-se sub monitorizarea personalului medical sau sub supravegherea unei persoane similare obligată să respecte reglementările privind confidențialitatea; dacă există o prevedere legală specifică, cu privire la protejarea unui interes public important, cu condiția ca prelucrarea să se efectueze respectând drepturile persoanei vizate și alte garanții legale stipulate de prezenta lege. Prezentele prevederi nu încalcă textele de lege care guvernează obligația autorității publice de a respecta și proteja viața intimă, pe cea de familie și privată. Autoritatea de monitorizare poate decide, în baza unor motive întemeiate, interzicerea prelucrării datelor categoriilor menționate anterior chiar dacă persoana vizată și-a dat acordul în scris și neechivoc în acest sens, iar acesta nu a fost retras, cu condiția ca interdicția să nu fie eliminată de unul din cazurile menționate mai sus. Prelucrarea datelor personale cu privire la infracțiuni comise de persoana vizată sau cu privire

la condamnări penale, măsuri de securitate sau administrative, sancțiuni contravenționale aplicate persoanei vizate poate fi efectuată numai sub inspecția autorităților publice în limitele lor jurisdicționale și conform condițiilor stabilite de prevederile specifice în domeniul legal. Autoritatea de control poate stabili alte cazuri în care prelucrarea datelor se poate efectua numai cu condiția ca asigurările corespunzătoare să fie date pentru a respecta drepturile persoanei vizate. Sub controlul unei autorități publice se poate ține un raport al condamnărilor penale, în limitele atribuțiilor sale stipulate de lege.

Exemplu:

„A” reclamă faptul că „B” a încălcat dreptul său la viață intimă prin publicarea datelor cu caracter personal menționând datele cazului său, vârsta, numele, strada unde locuiește într-un ziar. Astfel vecinii au putut observa că acesta făcea obiectul unei anumite anchete polițienești ca urmare a suspiciunii de practicare pe ascuns a prostituției. Ca urmare a faptului că „A” este proprietara paginii de internet unde își face reclamă propriei persoane și profesiei sale de prostituată, menționând numele, adresa și având chiar și o fotografie afișată, nu este necesar să se protejeze dreptul său la viață intimă în acest caz concret.

VIII. Deciziile individuale bazate pe prelucrarea automatizată (articolul 7)

Deciziile care produc un efect juridic advers asupra persoanei vizate sau care o afectează în mod semnificativ și care sunt bazate exclusiv pe prelucrarea automatizată a datelor în scopul evaluării anumitor aspecte cu caracter personal referitoare la persoana vizată sunt permise numai dacă sunt permise de legislația care stabilește și măsuri pentru protecția persoanei vizate.

IX. Verificarea calității datelor transmise sau puse la dispoziție (articolul 8)

Autoritățile competente iau toate măsurile rezonabile pentru a se asigura că datele cu caracter personal care sunt inexacte, incomplete sau perimate nu sunt transmise sau puse la dispoziție. În acest scop, autoritățile competente verifică, în măsura în care este posibil, calitatea datelor cu caracter personal înainte ca acestea să fie transmise sau puse la dispoziție. În măsura în care acest lucru este posibil, în cadrul tuturor transmițerilor de date, se adaugă informații disponibile care să permită statului membru destinatar să evalueze gradul de exactitate, caracterul integral, gradul de actualitate și fiabilitate. În cazul transmițerii de date cu caracter personal care nu au fost solicitate, autoritatea destinatară verifică de îndată dacă datele respective sunt necesare în scopul în care au fost transmise. În cazul în care se constată transmiterea unor date inexacte sau transmiterea unor date în mod ilegal, acest lucru trebuie comunicat de îndată destinatarului. Datele trebuie să fie rectificate, șterse sau blocate fără întârziere în conformitate cu articolul 4.

X. Termenele (articolul 9)

După transmiterea sau la punerea la dispoziție a datelor, autoritatea care transmite datele poate să indice termenele pentru reținerea datelor, în conformitate cu legislația națională și cu articolele 4 și 5, iar după expirarea termenelor respective, destinatarul are obligația de a șterge

sau de a bloca datele sau să verifice dacă acestea mai sunt sau nu necesare. Această obligație nu se aplică dacă, la expirarea acestor termene, sunt necesare pentru o cercetare aflată în curs, urmărirea penală a infracțiunilor sau executarea pedepselor. În cazul în care autoritatea care transmite datele nu a indicat un termen în conformitate cu alineatul (1), se aplică termenele menționate la articolele 4 și 5 pentru reținerea datelor furnizate în conformitate cu legislația națională a statului membru destinat.

XI. Luarea în evidență și documentarea (articolul 10)

Orice transmitere de date cu caracter personal se ia în evidență sau se documentează pentru verificarea legalității prelucrării datelor, pentru monitorizare proprie și pentru asigurarea integrității și a securității corespunzătoare a datelor. Luarea în evidență sau documentarea se comunică la cerere autorității competente de supraveghere pentru controlul protecției datelor. Autoritatea competentă de supraveghere utilizează informațiile respective numai pentru controlul protecției datelor și pentru asigurarea prelucrării corespunzătoare a datelor, precum și integritatea și securitatea datelor.

XII. Prelucrarea datelor cu caracter personal primite sau puse la dispoziție de un alt stat membru (articolul 11)

Datele cu caracter personal primite de la autoritatea competentă a altui stat membru sau puse la dispoziție de către aceasta pot fi prelucrate suplimentar numai în următoarele scopuri, altele decât cele pentru care au fost transmise sau puse la dispoziție:

- a. prevenirea, cercetarea, descoperirea sau urmărirea penală a infracțiunilor sau executarea pedepselor, altele decât cele pentru care au fost transmise sau puse la dispoziție;
- b. alte proceduri judiciare sau administrative direct legate de prevenirea, cercetarea, descoperirea și urmărirea penală a infracțiunilor sau executarea pedepselor;
- c. prevenirea unui pericol iminent și grav la adresa securității publice; sau
- d. orice alt scop doar cu consimțământul prealabil al statului membru care transmite sau cu consimțământul persoanei vizate, în conformitate cu legislația națională.

XIII. Respectarea restricțiilor naționale privind prelucrarea (articolul 12)

Atunci când, în conformitate cu legislația statului membru care efectuează transmiterea datelor, se aplică, în anumite circumstanțe, restricții specifice privind prelucrarea schimburilor de date între autoritățile competente din statul membru respectiv, autoritatea care efectuează transmiterea informează destinatarul în privința acestor restricții. Destinatarul se asigură că aceste restricții privind prelucrarea sunt respectate. Atunci când aplică alineatul (1), statele membre nu aplică restricții în ceea ce privește transmiterea de date către alte state membre sau către agențiile sau organismele instituite în conformitate cu titlul VI din Tratatul privind Uniunea Europeană, altele decât cele aplicabile transmiterii similare de date la nivel național.

XIV. Transferul către autorități competente din state terțe sau către organisme internaționale (articolul 13)

Statele membre dispun ca datele cu caracter personal transmise sau puse la dispoziție de autoritățile competente ale unui alt stat membru să poată fi transferate către state terțe sau organisme internaționale numai dacă: se impune pentru prevenirea, cercetarea, descoperirea

sau urmărirea penală a infracțiunilor sau executarea pedepselor; autorității destinate din statul terț sau organismului internațional destinat să revină răspunderea pentru prevenirea, cercetarea, descoperirea și urmărirea penală a infracțiunilor sau pentru executarea pedepselor; statul membru de la care au fost obținute datele și-a dat acordul de a le transfera în conformitate cu legislația națională; statul terț sau organismul internațional în cauză asigură un nivel corespunzător de protecție pentru prelucrarea de date urmărită.

Transferul fără acordul prealabil este permis numai dacă transferul de date este esențial pentru prevenirea unui pericol iminent și grav la adresa securității publice a unui stat membru sau a unui stat terț sau a intereselor fundamentale ale unui stat membru, iar consimțământul prealabil nu poate fi dat în timp util. Autoritatea responsabilă de acordarea consimțământului este informată fără întârziere.

Dacă statul terț sau organul internațional vizat nu asigură un nivel corespunzător de protecție al prelucrării datelor, datele cu caracter personal se pot transfera în cazul în care: legislația națională a statului membru care transferă datele prevede acest lucru, având în vedere; interesele legitime specifice ale persoanei vizate; interesele legitime prioritare, în special interese publice importante; sau statul terț destinat sau organismul internațional destinat furnizează garanții considerate a fi corespunzătoare de către statul membru interesat, în conformitate cu legislația națională a acestuia.

Caracterul adecvat al nivelului de protecție menționat la alineatul (1) litera (d), este evaluat în lumina tuturor factorilor prezenți într-o operațiune sau într-un ansamblu de operațiuni de transfer de date. Se acordă o atenție deosebită tipului de date, scopului și duratei prelucrării sau a prelucrărilor propuse, statului de origine și statului sau organismului internațional de destinație finală a datelor, normelor de drept, atât generale, cât și sectoriale aplicabile statului terț sau organismului internațional în cauză, precum și normelor profesionale și măsurilor de securitate aplicabile.

De asemenea, Legea federală din Austria cu privire la protecția datelor personale conține o prevedere referitoare la transferul datelor cu caracter personal către autoritățile competente ale statelor terțe. Aceasta stipulează că transmiterea și încredințarea datelor către destinatari în state terțe nu necesită o autorizație din partea așa-numitei Comisii pentru Protecția Datelor în cazul în care statul terț dispune de un nivel corespunzător de protecție a datelor. Statele care dețin un nivel corespunzător de protecție a datelor vor fi enumerate în cadrul unei ordonanțe emise de Cancelarul Federal. Aspectele decisive care vor fi luate în considerare la momentul aprecierii caracterului corespunzător al protecției vor fi: aplicarea principiilor menționate deja la art. 3 din prezenta decizie-cadru în sistemul legal din străinătate, precum și existența unor garanții eficiente în vederea aplicării acestora. Adicional schimbul de date transfrontalier nu va necesita o autorizație dacă datele au fost publicate legitim în Austria sau se transferă și încredințează numai acele date care au un caracter personal indirect către destinatar; transmiterea și încredințarea la nivel transfrontalier este autorizată de reglementări care sunt echivalente cu statutul sistemului legal din Austria putând fi imediat aplicabile; se transmit date din cadrul unui proces de utilizare în scopuri private sau jurnalistice; persoana vizată și-a dat acordul fără echivoc cu privire la transmiterea și încredințarea transfrontalieră a datelor; există un contract încheiat între inspector și persoana vizată sau un terț care a fost încheiat clar în interesul persoanei vizate și care nu poate fi îndeplinit dacă datele nu sunt transmise transfrontalier; transmiterea este necesară în vederea stabilirii, exercitării sau apărării drepturilor legale în fața unei autorități străine iar datele au fost colectate legitim; transmiterea sau încredințarea de date este denumită în mod expres într-o ordonanță standard; schimbul de date este legat de misiuni și birouri ale guvernului austriac în țări străine; transmisiunile sau

încredințările sunt făcute recurgând la o aplicare a datelor care este scutită de notificări. Dacă transferul sau încredințarea de date transfrontalier în cazuri care nu sunt prevăzute în alineatele precedente este necesară pentru a salvarda un interes important de ordine publică sau pentru a salvarda un interes al unei persoane, iar cazul prezintă atâta urgență încât autorizația din partea Comisiei de Protecție a Datelor nu poate fi obținută în termen fără a risca interesele menționate anterior, acest lucru poate fi realizat fără autorizație, trebuind însă să fie trimisă imediat o notificare către Comisia de Protecție a Datelor. Legalitatea folosirii datelor în Austria reprezintă o condiție pentru fiecare transfer transfrontalier și pentru fiecare încredințare de date. Adicional, încredințarea transfrontalieră a datelor necesită un angajament scris al operatorului de prelucrare a datelor din străinătate către inspectorul din țară cu privire la respectarea obligațiilor de către operator. Acest lucru nu se aplică dacă procesul de prelucrare din străinătate se asigură în cadrul unor reglementări care sunt echivalente unei legi din sistemul legislativ austriac și care sunt aplicabile fără întârziere.

Legislația românească reglementează transferul în străinătate al datelor personale în capitolul VII. Transferul către un alt stat al datelor care fac obiectul procesului de prelucrare sau care trebuie să fie prelucrate în urma transferului poate avea loc numai dacă legea română nu este încălcată, iar statul destinatar asigură nivelul corespunzător de protecție. Nivelul de protecție ca fi evaluat de autoritatea de control luând în considerare toate circumstanțele în care transferul se va produce, cu precădere tipul de date ce urmează să fie transferate, scopul și perioada propusă pentru prelucrare, statul de origine și statul destinatar final, precum și legislația ultimului. În cazul în care autoritatea de control observă că nivelul de protecție oferit de statul destinatar este nesatisfăcător, acesta poate interzice transferul de date. Transferul de date către alt stat va face mereu obiectul unei notificări anterioare către autoritatea de control. Autoritatea de control poate autoriza transferul de date către alt stat care nu oferă cel puțin același nivel de protecție, precum cel oferit de legislația română, dacă inspectorul de date oferă garanții suficiente cu privire la protecția drepturilor individuale fundamentale. Aceste garanții trebuie să fie stabilite prin contracte semnate de către inspectorii de date și de persoanele fizice sau juridice care au oferit transferul. Prevederile nu se aplică în cazul în care transferul de date se bazează pe o lege specială sau un acord internațional ratificat de România și în special dacă transferul se efectuează cu scopul prevenirii, investigării sau reprimării unei infracțiuni. Prevederile prezentului articol nu se aplică în cazul în care datele au fost prelucrate în exclusivitate în scopuri jurnalistice, literare sau artistice, dacă acestea au fost făcute publice în mod expres de către persoana vizată sau sunt legate de calitatea publică a persoanei vizate sau de caracterul public al acțiunilor în care aceasta este implicată; persoana vizată și-a dat acordul în mod explicit în ceea ce privește transferul; dacă transferul de date este legat de datele prevăzute la articolele 7, 8 și 10 din legislația română acordul trebuie să fie dat în scris; atunci când este nevoie de acesta pentru a executa un contract semnat de persoana vizată și inspector, pentru a aplica unele măsuri precontractuale efectuate la cererea persoanei vizate; atunci când acest lucru este necesar pentru a îndeplini un contract încheiat sau care este pe cale să se încheie între inspector și un terț, în interesul persoanei vizate; dacă este necesar pentru realizarea unui interes public major, precum apărarea sau securitatea națională, desfășurarea corectă a unui proces penal sau a unei cercetări penale, exercitarea sau apărarea unui drept în instanță, cu condiția ca datele să fie prelucrate numai în acest scop și numai pe perioada necesară acestui lucru; când acest lucru se impune pentru a proteja viața, integritatea fizică sau sănătatea persoanei vizate; când este o urmare a unei solicitări anterioare pentru a avea acces la documente oficiale care sunt accesibile publicului sau a unei solicitări de informații care pot fi obținute din registre sau din alte documente publice.

XV. Transmiterea către entitățile private din statele membre (articolul 14)

Statele membre dispun că datele cu caracter personal primite de la autoritatea competentă dintr-un alt stat membru sau puse la dispoziție de către aceasta pot fi transmise entităților private numai dacă autoritatea competentă din statul membru din care datele au fost obținute și-a dat acordul pentru efectuarea transmiterii în conformitate cu legislația națională; nici un interes specific legitim al persoanei vizate nu împiedică transmiterea; și, în cazuri specifice, transferul este esențial pentru autoritatea competentă care transmite date unei entități private pentru îndeplinirea unei sarcini în mod legal atribuite acesteia; prevenirea, cercetarea, descoperirea sau urmărirea penală a infracțiunilor sau executarea pedepselor; prevenirea unui pericol iminent și grav la adresa securității publice sau prevenirea unei vătămări grave a drepturilor persoanei. Autoritatea competentă care transmite datele unei entități private o informează pe aceasta din urmă cu privire la scopurile pentru care, în mod exclusiv, pot fi utilizate datele.

XVI. Informații pentru persoana vizată (articolul 16)

Statele membre se asigură că persoana vizată este informată în legătură cu colectarea sau prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente, în conformitate cu legislația națională. Atunci când au fost transmise sau puse la dispoziție date cu caracter personal între state membre, fiecare stat membru poate, în conformitate cu prevederile legislației naționale să ceară celui alt stat membru să nu informeze persoana vizată. În acest caz, statul respectiv nu informează persoana vizată fără consimțământul prealabil al celui alt stat.

Austria s-a asigurat ca persoana vizată să fie informată cu privire la colectarea sau prelucrarea de date personale întrucât articolele 24 și 25 stipulează că inspectorul de date va informa persoanele vizate la momentul colectării datelor într-un mod corespunzător cu privire la scopul folosirii și colectării acestora și va face cunoscute numele și adresa inspectorului dacă aceste informații nu sunt disponibile direct pentru persoana vizată având în vedere circumstanțele particulare ale cazului. Se vor da informații ce depășesc obiectul respectiv dacă acest lucru este necesar în vederea unei prelucrări corecte și legale, cu precădere dacă persoana vizată are dreptul de a contesta intenția de a prelucra și transmite datele, acesteia nu îi este clar în ce circumstanțe legea îi impune să răspundă la întrebările puse, sau datele urmează să fie prelucrate într-un sistem comun de informații care nu este autorizat de lege. Dacă datele nu au fost colectate cu acordul persoanei vizate, ci prin transmiterea unui alt obiectiv de folosire din partea aceluiași inspector sau dintr-o aplicație de date a unui alt inspector, informațiile pot fi omise, dacă folosirea datelor este stipulată prin lege sau de o ordonanță, dacă este imposibil să se pună la dispoziție informațiile pentru că persoanele vizate nu pot fi contactate sau se ia în calcul imposibilitatea încălcării drepturilor persoanelor vizate iar cheltuielile efectuate în vederea contactării acestora ar reprezenta un efort excepțional în acest sens. Cu precădere, acest lucru se aplică în cazul în care datele sunt colectate pentru cercetări științifice, statistice sau adrese, iar solicitarea de a informa persoana vizată nu este stipulată în mod explicit. Cancelarul Federal poate hotărî prin ordonanță alte cazuri în care obligația de a acorda informații nu se aplică. Nu va exista nici o obligație de a acorda informații cu privire la astfel de utilizări de date care nu fac obiectul unei notificări. În cazul transferurilor și comunicărilor către persoane vizate, inspectorul își va dezvălui identitatea sa într-un mod corespunzător astfel încât persoanele vizate să își exercite drepturile. În cazul folosirii datelor care fac obiectul unei notificări, comunicările efectuate către persoanele vizate vor avea numărul de înregistrare al inspectorului. În cazurile în care datele sunt folosite

pentru a atinge obiectivele unei persoane alta decât inspectorul, această persoană având dreptul de a dispune de acestea și astfel statutul unui inspector, notificarea către persoana vizată va cuprinde identitatea acestei persoane, obiectivele pentru care sunt utilizate acestea, precum și identitatea inspectorului de la care provin aceste date. Dacă acest lucru se referă la utilizarea unor date care fac obiectul unei notificări, numărul de înregistrare al inspectorului va fi inclus în corespondență. Această obligație se aplică atât pentru inspector, cât și pentru persoana în al cărui nume se emite corespondența către persoana vizată.

XVII. Dreptul de acces (articolul 17)

Fiecare persoană vizată are dreptul, la cerere și la intervale rezonabile, să primească fără constrângere și fără întârzieri sau cheltuieli excesive cel puțin o confirmare din partea inspectorului sau a autorităților naționale de supraveghere privind transmiterea sau punerea la dispoziție a datelor care o privesc, sau lipsa acestor acțiuni, și informații cu privire la destinatarii sau categoriile de destinatari cărora li s-au dezvăluit datele și comunicarea datelor care fac obiectul prelucrării sau cel puțin o confirmare din partea autorității naționale de supraveghere că toate verificările necesare au fost efectuate. Statele membre pot adopta măsuri legislative care să restricționeze accesul la informații, în cazul în care o astfel de restricție, cu respectarea intereselor legitime ale persoanei vizate, reprezintă o măsură necesară și proporțională pentru a evita obstrucționarea anchetelor, cercetărilor sau procedurilor oficiale sau legale pentru a evita compromiterea prevenirii, a descoperirii, a cercetării și a urmăririi penale a infracțiunilor sau a executării pedepselor pentru a proteja securitatea publică, pentru a proteja siguranța națională pentru a proteja persoana vizată sau drepturile și a libertățile celorlalți. Orice refuz sau restricționare a accesului se comunică în scris persoanei vizate. În același timp, trebuie comunicate persoanei vizate și motivele de fapt sau de drept care au stat la baza deciziei. În cazul existenței unui motiv, comunicarea menționată poate lipsi. În toate aceste cazuri, persoana vizată este informată că poate înainta o plângere pe lângă autoritatea națională de supraveghere competentă, pe lângă o autoritate judiciară sau unei curți.

XVIII. Dreptul la rectificare, ștergere sau blocare (articolul 18)

Persoana vizată are dreptul de a pretinde inspectorului să își îndeplinească obligațiile în conformitate cu articolele 4, 8 și 9 cu privire la rectificarea, ștergerea sau blocarea de date cu caracter personal prevăzute de prezenta decizie-cadru. Statele membre pot să stabilească dacă persoana vizată poate exercita acest drept în mod direct împotriva inspectorului sau prin intermediul autorității naționale de supraveghere competente. În cazul în care inspectorul refuză rectificarea, ștergerea sau blocarea, refuzul trebuie comunicat în scris persoanei vizate, iar aceasta trebuie să fie informată în legătură cu posibilitățile prevăzute de legislația națională pentru depunerea unei plângeri sau exercitarea unei căi de atac. După examinarea plângerii sau a căii de atac, persoana vizată este informată dacă inspectorul a acționat sau nu corespunzător. Statele membre pot dispune, de asemenea, ca persoana vizată să fie informată de către autoritatea națională de supraveghere competentă în legătură cu efectuarea revizuirii. În cazul în care exactitatea unor date cu caracter personal este contestată de persoana vizată, iar exactitatea sau inexactitatea datelor respective nu se poate stabili cu certitudine, acestora li se pot atribui referințe.

XIX. Dreptul la compensație (articolul 19)

Orice persoană care a suferit prejudicii ca urmare a unei prelucrări nelegale sau a oricărei acțiuni incompatibile cu dispozițiile legislației naționale adoptate în temeiul prezentei decizii-cadru are dreptul să obțină despăgubiri pentru prejudiciul suferit de la inspector sau de la o altă autoritate competentă conform legislației naționale. În cazul în care o autoritate competentă dintr-un stat membru a transmis date cu caracter personal, destinatarul nu poate invoca inexactitatea datelor furnizate drept motiv pentru a se sustrage răspunderii care îi revine față de partea vătămată în conformitate cu legislația națională. cazul în care destinatarul plătește despăgubiri pentru prejudiciile create ca urmare a utilizării unor date inexacte furnizate, autoritatea competentă care a transmis datele rambursează în totalitate destinatarului suma plătită ca despăgubiri, ținând cont de orice eroare imputabilă destinatarului.

XX. Căile de atac (articolul 20)

Fără a aduce atingere nici unei căi de atac administrative care poate fi prevăzută anterior sesizării autorității judiciare, persoana vizată are dreptul la exercitarea unei căi de atac în cazul oricărei încălcări a drepturilor care îi sunt garantate prin legislația națională aplicabilă.

În Austria drepturile persoanelor vizate sunt reglementate după cum urmează:

Inspectorul va furniza persoanei vizate informații referitoare la datele ce urmează să fie prelucrate și își va dezvălui identitatea aducând dovezile de rigoare dacă persoana vizată solicită acest lucru în scris. Cererea de informații care face obiectul acordului se poate efectua verbal. Informațiile vor conține datele prelucrate, informații disponibile cu privire la sursa, destinatarii sau categoriile de destinatari ai transferurilor, scopul utilizării precum și baza legală a acestora într-o formă inteligibilă. La cererea persoanei vizate se vor dezvălui numele și adresele operatorilor de prelucrare a datelor în cazul în care aceștia sunt însărcinați cu prelucrarea de date care fac referire la aceasta. Având acordul persoanei vizate, informațiile pot fi furnizate verbal, existând adițional posibilitatea de a le verifica și de a face duplicate sau copii în loc de furnizarea acestora în scris. Nu se vor furniza informații dacă acest lucru este esențial pentru protejarea persoanei vizate din motive speciale sau în cazul în care se încalcă interesele legitime ale inspectorului sau al uni terț, în special drepturile publice, acest lucru reprezentând un obstacol contra furnizării de informații. Încălcarea intereselor publice poate rezulta ca urmare a necesității de a proteja instituțiile constituționale ale Republicii Austria sau pentru a proteja promptitudinea operațională a armatei federale, interesele vaste ale apărării naționale, pentru a proteja o politică externă importantă, interesele economice sau financiare ale Republicii Austria sau ale Uniunii Europene sau în vederea prevenirii și anchetării infracțiunilor. Dreptul de a refuza furnizarea de informații din motive menționate anterior va fi supus verificărilor de către Comisia de Protecție a Datelor, precum și în cadrul procedurilor speciale de depunere a plângerilor înaintate Comisiei de Protecție a Datelor.

În cadrul cercetărilor, persoana vizată trebuie să coopereze la procedura de informare într-o măsură corespunzătoare pentru a preveni un efort neautorizat și excepțional din partea inspectorului. În termen de opt săptămâni de la solicitare, informațiile se vor furniza sau se va furniza în scris un motiv pentru care informațiile nu au fost furnizate complet. Informațiile pot face obiectul unui refuz dacă persoana vizată nu a cooperat în cadrul procedurii sau nu a rambursat cheltuielile. În toate acele cazuri în care nu s-au furnizat informații – chiar și în acelea în care nu sunt folosite date, în locul comunicării unui motiv se va da o indicație conform căreia nu se folosesc nici un fel de date care fac obiectul dreptului la informare.

Legalitatea unei asemenea acțiuni va face obiectul unei verificări din partea Comisiei de Protecție a Datelor și a procedurilor de plângeri speciale înaintate Comisiei de Protecție a Datelor. Informațiile vor fi furnizate gratuit dacă acestea fac referire la dosare de date curente și dacă persoana vizată nu a depus încă o solicitare pentru informare către același inspector cu privire la același obiectiv al utilizării în cursul anului respectiv. În toate celelalte cazuri se poate imputa o taxă fixă de 18,89 euro; se acceptă deviații pentru a calcula cheltuielile mai mari care au fost imputate. Despăgubirile deja achitate se vor rambursa indiferent de orice daune-interese în cazul în care datele au fost folosite ilegal sau informațiile au condus la o rectificare. Din momentul în care inspectorul a luat la cunoștință solicitarea de informații, acesta nu va șterge datele cu privire la persoana vizată până la expirarea termenului de patru luni sau în cazul în care s-a depus o plângere la Comisia de Protecție a Datelor, până la încheierea procedurilor. În cazul în care datele sunt accesibile publicului spre a fi verificate conform legii, persoana vizată va avea dreptul la informare cu privire la dreptul la verificare. Reglementările legale ce stabilesc arhivele sau dosarele publice se vor aplica procedurilor de verificare. Fiecare inspector va rectifica sau va șterge pe cont propriu acele date care sunt incorecte sau care au fost prelucrate contrar prevederilor Legii federale imediat ce i se va aduce la cunoștință incorectitudinea sau inadmisibilitatea prelucrării pe baza unei bune documentări din partea persoanei vizate. Obligația de a rectifica datele se va aplica numai acelor date ale căror acuratețe este importantă pentru obiectivul folosirii datelor.

Caracterul incomplet al datelor va justifica o cerere de rectificare numai dacă lipsa de acuratețe afectează corectitudinea întregii informații în vederea obiectivului folosirii datelor. Imediat ce datele nu mai sunt necesare pentru obiectivul folosirii acestora, acestea vor fi considerate ca fiind date prelucrate ilegal și vor fi șterse în cazul în care arhivarea lor nu este permisă și dacă accesul la acestea nu este special securizat. Orice altă folosire în alte scopuri vor fi legitime numai dacă un transfer al datelor în vederea atingerii obiectivului este legitim. Inspectorul va avea obligația de a dovedi că datele sunt corecte – dacă nu există alte prevederi legale și dacă datele nu au fost colectate exclusiv pe baza declarațiilor date de persoana vizată. Rectificarea sau ștergerea de date este imposibilă dacă scopul documentării pentru folosirea datelor nu permite modificări ulterioare. În astfel de cazuri, rectificările necesare vor fi efectuate pe baza unor comentarii suplimentare. Cererea de rectificare sau ștergere se va efectua în termen de opt săptămâni de la primire, iar solicitantul va fi informat cu privire la acest lucru sau se va comunica în scris motivul pentru care ștergerea sau rectificarea solicitată nu a fost efectuată. Rectificarea sau ștergerea se va efectua dacă cererile persoanei vizate sunt justificate în opinia inspectorului. Informațiile solicitate se vor supune în toate cazurile unei verificări a dosarelor de date ale inspectorului cu privire la solicitările de rectificare sau ștergere. Legalitatea acestei acțiuni va face obiectul unei verificări din partea Comisiei de Protecție a Datelor și a procedurilor de plângeri speciale înaintate Comisiei de Protecție a Datelor.

În cazul în care ștergerea sau rectificarea de date care sunt păstrate numai pe suporturi de citire cu ajutorul unor sisteme de procesare automatizate se poate efectua numai la anumite intervale din motive economice, datele ce urmează să fie șterse nu vor fi accesibile, iar în ceea ce privește pe cele care trebuie să fie rectificate, acestora li se va anexa o observație de rectificare. În cazul în care se folosesc date a căror corectitudine este contestată de persoana vizată și dacă nu se poate stabili caracterul corect sau incorect al acestora, se va anexa o înregistrare cu privire la această dispută la cererea persoanei vizate.

Înregistrarea acestei dispute se va șterge numai cu acordul persoanei vizate în baza unei hotărâri date de instanța competentă sau de Comisia de Protecție a Datelor. În cazul în care datele care au fost rectificate sau șterse în termen au fost transmise înainte de a fi rectificate

sau șterse, inspectorul va informa destinatarul datelor prin mijloace corespunzătoare dacă acest lucru nu presupune un efort excepțional în special având în vedere un interes legitim legat de informații și care poate influența destinatarul. În cazul în care folosirea datelor nu este autorizată legal, fiecare persoană vizată va avea dreptul de a trimite o contestație inspectorului de date împotriva folosirii acestora ca urmare a unei încălcări a unui interes de confidențialitate ce trebuie protejat și care rezultă din situația sa specială. În cazul în care cerințele sunt îndeplinite, inspectorul va șterge datele referitoare la persoana vizată în termen de opt săptămâni și nu le va transfera. Dacă includerea unor date într-un sistem de arhivare care este accesibil verificărilor publice nu este autorizat legal, persoana vizată poate contesta oricând acest lucru fără a fi nevoie să prezinte motive pentru această solicitare. Datele se vor șterge în termen de opt săptămâni. Drepturile acordate și menționate anterior nu pot fi exercitate dacă se utilizează numai date cu caracter personal indirect.

Orice persoană va avea dreptul de a depune o cerere la Comisia de Protecție a Datelor ca urmare a unei presupuse încălcări a drepturilor și obligațiilor sale de către un inspector sau un operator de prelucrare date în conformitate cu legea federală. Reclamațiile depuse împotriva inspectorilor din sectorul public pentru încălcări ale dreptului la confidențialitate, rectificare sau ștergere se vor rezolva în instanțele civile. În cazul în care datele au fost folosite contrar prevederilor prezentei Legi federale, persoana vizată va avea dreptul de a acționa în instanță pentru a elimina această stare de ilegalitate. Pentru a putea garanta dreptul legal de a ieși dintr-o stare de ilegalitate, se poate emite o hotărâre de amânare. Acest lucru se aplică și la acele ordine pentru a face o înregistrare obiectul unui litigiu. Un inspector sau un operator care a folosit datele contrar prevederilor Legii federale va despăgubi persoana vizată conform prevederilor generale ale dreptului civil. Reclamația în vederea obținerii unei despăgubiri corespunzătoare ca urmare a calomniei suferite se va depune împotriva inspectorului datelor folosite. Inspectorul sau operatorul vor fi de asemenea răspunzători pentru daunele cauzate de personalul acestora, dacă acțiunile lor au fost cauza daunelor respective. Inspectorul nu va fi tras la răspundere dacă acesta poate dovedi că respectivele circumstanțe care au produs dauna nu pot fi imputate acestuia sau personalului. Acest lucru se aplică și în vederea excluderii răspunderii operatorului de date. Cererile, plângerile sau acțiunile legale și reclamațiile în vederea despăgubirilor se pot depune nu numai în baza unei presupuse încălcări a Legii federale, ci și în baza încălcării prevederilor cu privire la protecția datelor de către un alt stat membru al Uniunii Europene dacă aceste prevederi au aplicabilitate în Austria. În cazul în care o presupusă încălcare a dreptului persoanelor vizate la confidențialitate ce trebuie protejat este adjudecată în Austria aplicând prevederile naționale ale unui alt stat membru al Uniunii Europene, Comisia de Protecție a Datelor va cere asistență din partea autorităților externe de supraveghere competente. Comisia de Protecție a Datelor va acorda asistență autorităților independente de supraveghere ale statelor membre ale Uniunii Europene la solicitarea acestora.

În cadrul legii germane, persoana vizată dispune în particular de următoarele drepturi:

La cerere, persoanele vizate vor primi informații cu privire la datele înregistrate legate de acestea, incluzând informații cu privire la sursa datelor, destinatari sau categorii de destinatari către care se vor transmite datele, precum și scopul înregistrării acestora. Cererea ar trebui să specifice tipul de date cu caracter personal asupra cărora trebuie să se furnizeze informații. În cazul în care datele cu caracter personal nu sunt arhivate nici în sisteme automatizate, nici în cele neautomatizate, aceste informații ar trebui furnizate numai dacă persoana vizată oferă detalii care facilitează localizarea datelor și dacă efortul impus nu este excepțional față de interesul persoanei vizate de a obține acele informații. Inspectorul va folosi discreție cu privire la selectarea procedurii în vederea furnizării unor astfel de informații și cu precădere

forma sub care acestea vor fi furnizate. Acest lucru nu se va aplica datelor cu caracter personal arhivate ca urmare a imposibilității de a le șterge în conformitate cu prevederile de retenție statutare sau contractuale sau numai în scopul monitorizării protecției datelor sau salvagădării acestora, furnizarea de informații presupunând un efort excepțional. În cazul în care furnizarea de informații se referă la transferul de date cu caracter personal către autorități în vederea protecției constituției către Serviciile de Informații Federale, Serviciile Militare de Contrainformații și în ceea ce privește securitatea federației altor agenții ale Ministerului Federal al Apărării, o astfel de prevedere ar fi legală numai cu acordul acestor organizații. Nu se vor furniza informații dacă acestea ar pune în pericol executarea corespunzătoare a sarcinilor pentru care inspectorul este răspunzător, informația ar amenința siguranța sau ordinea publică, ar fi în detrimentul federației sau al unui land, datele sau înregistrarea acestora ca urmare a încălcării intereselor legitime ale unui terț trebuie păstrate confidențiale conform legii sau datorită naturii acestor date astfel încât interesul persoanei vizate de a obține informații nu va prevala față de acestea. Nu trebuie să se prezinte motive pentru refuzul de a furniza informații dacă declararea motivelor legale adevărate ar amenința scopul acestui refuz. În acest caz, persoanele vizate vor fi informate cu privire la posibilitatea de a contacta Comisarul Federal privind Protecția Datelor și Libertatea de Informare. Dacă nu se furnizează nici un fel de informații persoanei vizate, la cererea acesteia, aceste informații vor fi oferite de Comisarul Federal pentru Protecția Datelor și Libertatea de Informare dacă autoritatea federală supremă nu consideră că în acest caz particular securitatea federației sau a unui land ar fi pusă în pericol. Informațiile furnizate de Comisarul Federal persoanei vizate nu pot oferi indicații cu privire la informațiile pe care inspectorul le deține fără acordul acestuia. Informațiile se vor furniza gratuit. În cazul în care datele sunt colectate fără știința persoanei vizate, aceasta va fi notificată cu privire la acest lucru, identitatea inspectorului și scopul colectării, prelucrării sau folosirii lor. Persoana vizată va fi de asemenea notificată cu privire la destinatari sau categoriile de destinatari cu excepția locului unde se estimează să se efectueze transferul către astfel de destinatari. Dacă se planifică un transfer, notificarea se va furniza nu mai târziu față de primul transfer. Notificările nu vor fi necesare dacă persoana vizată deține deja aceste informații, notificarea persoanei vizate ar presupune un efort excepțional sau arhivarea sau transferul de date cu caracter personal este stabilit în mod expres de lege. Inspectorul va stipula în scris condițiile în care nu se va furniza nici o notificare. În cazul în care un inspector aduce atingere unei persoane vizate prin colectarea, prelucrarea sau folosirea datelor sale cu caracter personal ilegală sau neconformă cu prezenta lege sau alte prevederi privind protecția datelor, inspectorul sau organizația care îl asistă vor fi obligați să despăgubească persoana vizată pentru prejudiciul suferit. Se va renunța la dreptul la despăgubire dacă inspectorul și-a exercitat atribuțiile cu atenție în acest caz. În cazul în care o instituție publică aduce atingere unei persoane vizate prin colectarea, prelucrarea sau folosirea datelor sale cu caracter personal ilegală sau neconformă cu prezenta lege sau alte prevederi privind protecția datelor, organizația care o asistă va fi obligată să despăgubească persoana vizată pentru daunele provocate, indiferent de forma de vinovăție. În cazul încălcării grave a sferei private, persoana vizată va primi despăgubirile financiare corespunzătoare pentru prejudiciul moral suferit. Pretențiile se vor limita la o sumă totală de 130,000 euro. În cazul în care despăgubirea care depășește suma de 130,000 euro trebuie plătită mai multor persoane ca urmare a aceluiași incident, despăgubirea aferentă fiecărei persoane se va reduce proporțional cu suma totală maximă. Dacă, în cazul unei prelucrări automatizate, există mai multe organizații autorizate să înregistreze date, iar persoana prejudiciată nu poate găsi autoritatea care a efectuat acest lucru, toate organizațiile vor fi răspunzătoare. Limitarea acestor prevederi stipulate pentru prejudicii în Codul civil se va aplica corespunzător având în vedere limitele statutare.

Legea română reglementează drepturile persoanei vizate după cum urmează:

În cazul în care datele cu caracter personal sunt obținute direct de la persoana vizată, operatorul este obligat să furnizeze persoanei vizate cel puțin următoarele informații, cu excepția cazului în care această persoană posedă deja informațiile respective: identitatea operatorului și a reprezentantului acestuia, dacă este cazul; scopul în care se face prelucrarea datelor; destinatarii sau categoriile de destinatari ai datelor; dacă furnizarea tuturor datelor cerute este obligatorie și consecințele refuzului de a le furniza; existența drepturilor prevăzute de prezenta lege pentru persoana vizată, în special a dreptului de acces, de intervenție asupra datelor și de opoziție, precum și condițiile în care pot fi exercitate orice alte informații a căror furnizare este impusă prin dispoziție a autorității de supraveghere, ținând seama de specificul prelucrării. În cazul în care datele nu sunt obținute direct de la persoana vizată, operatorul este obligat ca, în momentul colectării datelor sau, dacă se intenționează dezvăluirea acestora către terți, cel mai târziu până în momentul primei dezvăluiri, să furnizeze persoanei vizate cel puțin următoarele informații, cu excepția cazului în care persoana vizată posedă deja informațiile respective: identitatea operatorului și a reprezentantului acestuia, dacă este cazul; scopul în care se face prelucrarea datelor; destinatarii sau categoriile de destinatari ai datelor; dacă furnizarea tuturor datelor cerute este obligatorie și consecințele refuzului de a le furniza; existența drepturilor prevăzute de prezenta lege pentru persoana vizată, în special a dreptului de acces, de intervenție asupra datelor și de opoziție, precum și condițiile în care pot fi exercitate orice alte informații a căror furnizare este impusă prin dispoziție a autorității de supraveghere, ținând seama de specificul prelucrării. Prevederile nu se aplică atunci când prelucrarea datelor se efectuează exclusiv în scopuri jurnalistice, literare sau artistice, dacă aplicarea acestora ar da indicii asupra surselor de informare. Prevederile nu se aplică în cazul în care prelucrarea datelor se face în scopuri statistice, de cercetare istorică sau științifică, ori în orice alte situații în care furnizarea unor asemenea informații se dovedește imposibilă sau ar implica un efort disproporționat față de interesul legitim care ar putea fi lezat, precum și în situațiile în care înregistrarea sau dezvăluirea datelor este expres prevăzută de lege.

Orice persoană vizată are dreptul de a obține de la operator, la cerere și în mod gratuit pentru o solicitare pe an, confirmarea faptului că datele care o privesc sunt sau nu sunt prelucrate de acesta. Operatorul este obligat, în situația în care prelucrează date cu caracter personal care privesc solicitantul, să comunice acestuia, împreună cu confirmarea, cel puțin următoarele: informații referitoare la scopurile prelucrării, categoriile de date avute în vedere și destinatarii sau categoriile de destinatari cărora le sunt dezvăluite datele; comunicarea într-o formă inteligibilă a datelor care fac obiectul prelucrării, precum și a oricărei informații disponibile cu privire la originea datelor; informații asupra principiilor de funcționare a mecanismului prin care se efectuează orice prelucrare automatizată a datelor care vizează persoana respectivă; informații privind existența dreptului de intervenție asupra datelor și a dreptului de opoziție, precum și condițiile în care pot fi exercitate; informații asupra posibilității de a consulta registrul de evidență a prelucrărilor de date cu caracter personal, de a înainta o plângere către autoritatea de supraveghere, precum și de a se adresa instanței pentru atacarea deciziilor operatorului, în conformitate cu dispozițiile prezentei legi. Persoana vizată poate solicita de la operator informațiile prevăzute la alineatul corespunzător, printr-o cerere întocmită în formă scrisă, datată și semnată. În cerere solicitantul poate arăta dacă dorește ca informațiile să îi fie comunicate la o anumită adresă, care poate fi și de poștă electronică, sau printr-un serviciu de corespondență care să asigure că predarea i se va face numai personal. Operatorul este obligat să comunice informațiile solicitate, în termen de 15 zile de la data primirii cererii, cu respectarea eventualei opțiuni a solicitantului. În cazul datelor cu caracter personal legate de starea de sănătate, cererea poate fi introdusă de persoana vizată fie direct,

fie prin intermediul unui cadru medical care va indica în cerere persoana în numele căreia este introdusă. La cererea operatorului sau a persoanei vizate comunicarea poate fi făcută prin intermediul unui cadru medical desemnat de persoana vizată. În cazul în care datele cu caracter personal legate de starea de sănătate sunt prelucrate în scop de cercetare științifică, dacă nu există, cel puțin aparent, riscul de a se aduce atingere drepturilor persoanei vizate și dacă datele nu sunt utilizate pentru a lua decizii sau măsuri față de o anumită persoană, comunicarea se poate face și într-un termen mai mare decât cel prevăzut, în măsura în care aceasta ar putea afecta bunul mers sau rezultatele cercetării, și nu mai târziu de momentul în care cercetarea este încheiată. În acest caz persoana vizată trebuie să își fi dat în mod expres și neechivoc consimțământul ca datele să fie prelucrate în scop de cercetare științifică, precum și asupra posibilei amânări a comunicării menționate. Aceste prevederi nu se aplică atunci când prelucrarea datelor cu caracter personal se efectuează exclusiv în scopuri jurnalistice, literare sau artistice, dacă aplicarea acestora ar da indicii asupra surselor de informare.

Orice persoană vizată are dreptul de a obține de la operator, la cerere și în mod gratuit: după caz, rectificarea, actualizarea, blocarea sau ștergerea datelor a căror prelucrare nu este conformă prezentei legi, în special a datelor incomplete sau inexacte; după caz, transformarea în date anonime a datelor a căror prelucrare nu este conformă prezentei legi; notificarea către terții cărora le-au fost dezvăluite datele oricărei operațiuni efectuate sau dacă această notificare nu se dovedește imposibilă sau nu presupune un efort disproporționat față de interesul legitim care ar putea fi lezat. Pentru exercitarea dreptului menționat persoana vizată va înainta operatorului o cerere întocmită în formă scrisă, datată și semnată. În cerere solicitantul poate declara dacă dorește ca informațiile să îi fie comunicate la o anumită adresă, care poate fi și de poștă electronică, sau printr-un serviciu de corespondență care să asigure că predarea i se va face numai personal. Operatorul este obligat să comunice măsurile luate precum și, dacă este cazul, numele terțului căruia i-au fost dezvăluite datele cu caracter personal referitoare la persoana vizată, în termen de 15 zile de la data primirii cererii, cu respectarea eventualei opțiuni a solicitantului. Persoana vizată are dreptul de a se opune în orice moment, din motive întemeiate și legitime legate de situația sa particulară, ca date care o vizează să facă obiectul unei prelucrări, cu excepția cazurilor în care există dispoziții legale contrare. În caz de opoziție justificată prelucrarea nu mai poate viza datele în cauză.

Persoana vizată are dreptul de a se opune în orice moment, în mod gratuit și fără nici o justificare, ca datele care o vizează să fie prelucrate în scop de marketing direct, în numele operatorului sau al unui terț, sau să fie dezvăluite unor terți într-un asemenea scop. În vederea exercitării drepturilor persoana vizată va înainta operatorului o cerere întocmită în formă scrisă, datată și semnată. În cerere solicitantul poate declara dacă dorește ca informațiile să îi fie comunicate la o anumită adresă, care poate fi și de poștă electronică, sau printr-un serviciu de corespondență care să asigure ca predarea i se va face numai personal. Operatorul este obligat să comunice măsurile luate, precum și, dacă este cazul, numele terțului căruia i-au fost dezvăluite datele cu caracter personal referitoare la persoana vizată, în termen de 15 zile de la data primirii cererii, cu respectarea eventualei opțiuni a solicitantului. Aceste prevederi nu se aplică în cazul activităților dacă prin aplicarea acestora este prejudiciată eficiența acțiunii sau obiectivul urmărit în îndeplinirea atribuțiilor legale ale autorității publice. Prevederile sunt aplicabile strict pentru perioada necesară atingerii obiectivului urmărit prin desfășurarea activităților. După încetarea situației care justifică aplicarea, operatorii care desfășoară activitățile vor lua măsurile necesare pentru a asigura respectarea drepturilor persoanelor vizate. Autoritățile publice țin evidența unor astfel de cazuri și informează periodic autoritatea de supraveghere despre modul de soluționare a lor. Orice persoană are dreptul de a cere și de a obține: retragerea sau anularea oricărei decizii care produce efecte juridice în privința sa,

adoptată exclusiv pe baza unei prelucrări de date cu caracter personal, efectuată prin mijloace automatizate, destinată să evalueze unele aspecte ale personalității sale, precum competența profesională, credibilitatea, comportamentul sau alte asemenea aspecte; reevaluarea oricărei alte decizii luate în privința sa, care o afectează în mod semnificativ, dacă decizia a fost adoptată exclusiv pe baza unei prelucrări de date care întrunește condițiile menționate. Respectându-se celelalte garanții prevăzute de prezenta lege, o persoană poate fi supusă unei decizii de natura celei menționate anterior numai în următoarele situații: decizia este luată în cadrul încheierii sau executării unui contract, cu condiția ca cererea de încheiere sau de executare a contractului, introdusă de persoana vizată, să fi fost satisfăcută sau ca unele măsuri adecvate, precum posibilitatea de a-și susține punctul de vedere, să garanteze apărarea propriului interes legitim; decizia este autorizată de o lege care precizează măsurile ce garantează apărarea interesului legitim al persoanei vizate. Fără a se aduce atingere posibilității de a se adresa cu plângere autorității de supraveghere, persoanele vizate au dreptul de a se adresa justiției pentru apărarea oricăror drepturi garantate de prezenta lege, care le-au fost încălcate. Orice persoană care a suferit un prejudiciu în urma unei prelucrări de date cu caracter personal, efectuată ilegal, se poate adresa instanței competente pentru repararea acestuia. Instanța competentă este cea în a cărei rază teritorială domiciliază reclamantul. Cererea de chemare în judecată este scutită de taxa de timbru.

Exemplu:

„A” a făcut o solicitare privind accesul în cadrul Ministerului de Interne al acelor date care au fost selectate în urma unei solicitări legale de agenția de asigurări sociale. Acesta a solicitat cu precădere informații despre prelucrarea suplimentară a datelor sale și baza legală corespunzătoare. Cererea nu a primit răspuns, dreptul său la acces fiind astfel încălcat.

Comisia de Protecție a Datelor a decis că Ministerul de Interne trebuie să îl informeze pe „A” cu privire la prelucrarea suplimentară a datelor. Ministerul de Interne s-a conformat acestei decizii. „A” a susținut că dreptul său la acces i-a fost încălcat ca urmare a obținerii întârziate a informațiilor. Comisia de Protecție a Datelor a decis că, deși informațiile suplimentare furnizate lui „A” au fost disponibile prea târziu, „A” nu a suferit un prejudiciu în ceea ce privește dreptul său la informare.

„A” a depus o cerere de ștergere la secția de poliție națională pentru Austria Inferioară cu privire la tot ceea ce avea legătură ancheta poliției referitoare la acesta (în special procese-verbale, instrumente de verificare și dosare) ca urmare a articolului 209 din Codul penal care a condus la o plângere adresată parchetului public (informații suplimentare: articolul 209 din Codul penal a fost eliminat de Curtea Constituțională).

Din cauza faptului că articolul 209 a fost eliminat, Secția națională de poliție pentru Austria Inferioară trebuie să șteargă datele cu privire la „A”.

XXI. Confidențialitatea prelucrării (articolul 21)

Desigur este important să se protejeze de asemenea confidențialitatea datelor.

Astfel decizia-cadru stipulează că orice persoană care are acces la datele cu caracter personal aparținând domeniului prezentei decizii-cadru poate prelucra datele respective numai dacă face parte sau dacă acționează potrivit dispozițiilor unei autorități competente, cu excepția

cazului în care există dispoziții legale în acest sens. Persoanele cărora li se solicită să lucreze pentru o autoritate competentă a unui stat membru au obligația de a respecta toate normele pentru protecția datelor care se aplică autorității competente în cauză.

De asemenea, și Legea federală austriacă cu privire la protecția datelor cu caracter personal stipulează protejarea confidențialității datelor. Inspectorii, operatorii de prelucrare a datelor și practicienii acestora – aceștia fiind angajații și colaboratorii acestora – vor păstra confidențialitatea datelor care li s-au pus la dispoziție sau la care au acces numai în scopuri profesionale, fără a aduce atingere altor obligații profesionale de confidențialitate, decât dacă există un motiv legitim pentru transferul datelor puse la dispoziție sau la care există acces (confidențialitatea datelor). Angajații vor transfera datele numai dacă angajatorul acestora ordonă acest lucru în mod expres. Inspectorii și operatorii de date își vor obliga angajații prin contract, în cazul în care aceștia nu sunt deja obligați prin lege, să transmită datele dacă li se ordonă acest lucru și să adere la principiul confidențialității datelor chiar și după încheierea relației lor profesionale cu inspectorul sau operatorul. Inspectorii și operatorii pot emite ordine în vederea transmiterii datelor dacă acest lucru este admis în conformitate cu prevederile Legii federale. Aceștia își vor informa angajații cărora li se impun aceste ordine cu privire la ordinele de transfer valabile și consecințele încălcării confidențialității datelor. Fără a aduce atingere unui drept constituțional de a emite restricții, un refuz de a executa un ordin de transfer de date nu va fi în detrimentul angajaților dacă acest ordin încalcă prevederile Legii federale.

Legea federală stipulează că persoanele angajate cu prelucrarea datelor nu vor colecta, prelucra sau folosi date personale fără autorizație (confidențialitate). În cazul în care sunt angajate de instituții particulare, astfel de persoane vor fi obligate să păstreze confidențialitatea atunci când își exercită atribuțiile. Obligația de confidențialitate va continua după încheierea perioadei de angajare.

Legislația română prevede că orice persoană care acționează sub autoritatea inspectorului sau operatorului de date, inclusiv a operatorului care are acces la date cu caracter personal, le poate prelucra numai conform instrucțiunilor specifice ale inspectorului, cu excepția cazului în care acțiunile persoanei menționate anterior sunt bazate pe o obligație legală.

XXII. Securitatea prelucrării (articolul 22)

Statele membre dispun aplicarea obligatorie de către autoritățile competente a unor măsuri tehnice și organizatorice adecvate pentru protecția datelor cu caracter personal împotriva distrugerii accidentale sau nelegale, pierderii accidentale, modificării, dezvăluirii sau accesului neautorizat, în special în cazul în care prelucrarea presupune transmiterea datelor într-o rețea sau punerea la dispoziție prin acordarea accesului direct automatizat, precum și împotriva oricărei alte forme de prelucrare nelegală, având în vedere riscurile speciale pe care le prezintă prelucrarea datelor pentru care este necesară protecția, precum și natura acestora. Având în vedere cele mai noi tehnici din sector și costurile punerii lor în aplicare, aceste măsuri trebuie să asigure un nivel de securitate corespunzător riscurilor pe care le prezintă prelucrarea datelor pentru care este necesară protecția, precum și natura acestor date. În ceea ce privește prelucrarea automatizată a datelor, fiecare stat membru pune în aplicare măsuri destinate:

- a. să împiedice accesul persoanelor neautorizate la echipamentele de prelucrare a datelor cu caracter personal (controlul accesului la echipamente);

- b. să împiedice citirea, copierea, modificarea sau eliminarea suportului de date în mod neautorizat (controlul suportului de date);
- c. să împiedice introducerea neautorizată de date și inspectarea, modificarea sau ștergerea neautorizată a datelor cu caracter personal (controlul stocării);
- d. să împiedice utilizarea sistemelor de prelucrare automatizată a datelor de către persoane neautorizate cu ajutorul echipamentelor de comunicare a datelor (controlul asupra utilizatorilor);
- e. să asigure că persoanele autorizate care utilizează un sistem de prelucrare automatizată a datelor au acces numai la datele pentru care au autorizare (controlul accesului la date);
- f. să asigure posibilitatea verificării sau stabilirii identității autorităților cărora li s-au transmis sau li se pot transmite sau li se pun la dispoziție date cu caracter personal cu ajutorul echipamentelor de comunicații pentru date (controlul asupra comunicațiilor);
- g. să asigure posibilitatea verificării sau stabilirii ulterioare a datelor cu caracter personal care au fost introduse în sisteme automatizate de prelucrarea datelor, precum și a datei și persoanei care a introdus datele (controlul asupra introducerii datelor);
- h. să împiedice citirea, copierea, modificarea sau ștergerea neautorizate de date cu caracter personal în timpul transferurilor de date cu caracter personal sau în timpul transportului suporturilor de date (control asupra transportului);
- i. să asigure posibilitatea repunerii în funcțiune a sistemelor instalate în cazul unei defecțiuni (recuperarea);
- j. să asigure funcționarea sistemului, raportarea incidenței oricăror erori ale funcțiilor (fiabilitate) și că nici o disfuncționalitate a sistemului nu poate duce la coruperea datelor stocate (integritate).

Statele membre dispun că operatorii de prelucrare pot fi desemnați numai în cazul în care aceștia garantează respectarea măsurilor tehnice și organizaționale și respectarea instrucțiunilor în temeiul articolului 21. Autoritatea competentă monitorizează operatorul de prelucrare în acest sens. Datele cu caracter personal pot fi prelucrate de un operator de prelucrare doar în temeiul unui act juridic sau a unui contract scris.

Securitatea prelucrării este aplicată în Austria după cum urmează: Măsurile în vederea garantării securității datelor vor fi luate de toate unitățile organizatorice ale unui inspector sau al unui operator care utilizează datele. În funcție de tipul de date folosite, precum și de cadrul și scopul utilizării și având în vedere posibilitățile tehnice și justețea economică, se vor lua măsuri astfel încât datele să fie protejate de distrugere sau pierdere accidentală sau premeditată, pentru a fi utilizate corespunzător și pentru a nu fi accesibile persoanelor neautorizate. Cu precădere se vor lua următoarele măsuri: Distribuirea funcțiilor între unitățile organizaționale, precum și între operatorii angajați cu privire la datele ce urmează să fie utilizate va fi stabilită în mod expres; folosirea datelor trebuie să fie însoțită de ordine valide ale unităților organizaționale sau operatorilor angajați; fiecare operator angajat va fi instruit cu privire la îndatoririle sale conform Legii federale și a reglementărilor interne cu privire la protecția datelor, incluzând reglementările de securizare a datelor; dreptul la acces pe proprietatea inspectorului de date sau a operatorului se va reglementa; dreptul la acces la date și programe se va reglementa, precum și dreptul la protecția mijloacelor de depozitare împotriva accesului și folosirii de către persoane juridice; dreptul de a opera echipamentul de prelucrare a datelor se va reglementa, iar fiecare dispozitiv va fi securizat împotriva operării neautorizate luându-se precauțiile necesare privind utilajele și programele folosite; vor exista

registre în vederea ținerii evidenței etapelor de prelucrare care au fost executate, în special modificări, consultări și transferuri, în măsura necesară, având în vedere admisibilitatea acestora; se va ține o documentație cu privire la măsurile menite să faciliteze verificarea și păstrarea mijloacelor de probă. Aceste măsuri, luând în considerare tehnologia de ultimă oră și costurile aferente executării acestora, garantează un nivel de protecție a datelor corespunzător cu privire la riscuri ce rezultă în urma folosirii datelor și tipului de date ce trebuie să fie protejate. Transferurile neînregistrate din aplicațiile de date care fac obiectul unei obligații de a oferi informații se vor înregistra astfel încât dreptul la informare să poată fi garantat persoanei vizate. Transferurile furnizate în ordonanțele standard și în modelul de ordonanță nu necesită să fie înregistrate. Registrele și datele de documentație nu pot fi folosite în scopuri incompatibile cu scopul colectării lor – monitorizarea legitimității folosirii dosarelor înregistrate și documentate. În special orice folosire suplimentară în vederea scopului de supraveghere a persoanelor vizate ale căror date sunt conținute în fișierele înregistrate în scopul monitorizării persoanelor care au accesat fișierele de date înregistrate sau în orice scop altul decât verificarea drepturilor de acces se va considera incompatibil. Excepție sunt datele care sunt folosite în scopul prevenirii și urmării penale a unei conform prevederilor articolului 278 a al Codului penal austriac (grupuri criminale organizate) sau o infracțiune ce se pedepsește cu sentința maximă de peste cinci ani de închisoare. În cazul în care nu există alte prevederi legale, registrele și datele de documentație vor fi păstrate trei ani. Excepțiile de la această regulă se vor permite în aceeași măsură în care datele înregistrate sau documentate pot și șterse în mod legitim mai devreme sau păstrate o perioadă mai lungă de timp. Reglementările cu privire la securitatea datelor se vor emite și se vor menține valabile într-o asemenea manieră astfel încât operatorii angajați să se poată informa oricând cu privire la reglementările la care se supun.

Legea germană reglementează faptul că organismele publice și private care colectează, prelucrează și folosesc date cu caracter personal pentru ele sau pentru alte persoane vor lua măsurile tehnice și organizaționale necesare pentru a asigura aplicarea prevederilor prezentei legi cu precădere cerințele enumerate în anexa prezentei legi. Măsurile vor fi necesare numai dacă efortul impus este rezonabil față de obiectivul de protecție. Pentru a îmbunătăți protecția și securizarea datelor, furnizorii de sisteme și programe de prelucrare a datelor, precum și organisme ce coordonează prelucrarea de date pot avea experți independenți și autorizați în vederea examinării strategiei acestora de protejare a datelor și a facilităților tehnice și pot publica rezultatele acestei examinări. Cerințele detaliate cu privire la examinare și evaluare, procedura, selecția și aprobarea experților se vor aborda într-o lege separată.

Legea română stipulează că operatorul este obligat să aplice măsurile tehnice și organizatorice adecvate pentru protejarea datelor cu caracter personal împotriva distrugerii accidentale sau ilegale, pierderii, modificării, dezvăluirii sau accesului neautorizat, în special dacă prelucrarea respectivă comportă transmisii de date în cadrul unei rețele, precum și împotriva oricărei alte forme de prelucrare ilegală. Aceste măsuri trebuie să asigure, potrivit stadiului tehnicii utilizate în procesul de prelucrare și de costuri, un nivel de securitate adecvat în ceea ce privește riscurile pe care le reprezintă prelucrarea, precum și în ceea ce privește natura datelor care trebuie protejate. Cerințele minime de securitate vor fi elaborate de autoritatea de supraveghere și vor fi actualizate periodic, corespunzător progresului tehnic și experienței acumulate. Operatorul, atunci când desemnează o persoană împuternicită, este obligat să aleagă o persoană care prezintă suficiente garanții în ceea ce privește măsurile de securitate tehnică și organizatorice cu privire la prelucrările ce vor fi efectuate, precum și să vegheze la respectarea acestor măsuri de către persoana desemnată. Autoritatea de supraveghere poate decide, în cazuri individuale, asupra obligării operatorului la adoptarea unor măsuri

suplimentare de securitate, cu excepția celor care privesc garantarea securității serviciilor de telecomunicații. Efectuarea prelucrărilor prin persoane împuternicite trebuie să se desfășoare în baza unui contract încheiat în formă scrisă, care va cuprinde în mod obligatoriu: obligația persoanei împuternicite de a acționa doar în baza instrucțiunilor primite de la operator; faptul că îndeplinirea obligațiilor revine și operatorului de date.

XXIII. Consultarea prealabilă (articolul 23)

Statele membre asigură că autoritățile naționale de supraveghere competente sunt consultate înainte de prelucrarea datelor cu caracter personal care vor face parte dintr-un nou sistem de evidență care urmează a fi creat, în cadrul căruia: urmează a fi prelucrate categorii speciale de date menționate la articolul 6, sau tipul de prelucrare, în special cel care implică utilizarea de noi tehnologii, mecanisme sau proceduri, prezintă în caz contrar riscuri specifice pentru drepturile și libertățile fundamentale ale persoanei vizate, și în special pentru viața privată a acesteia.

XXIV. Sancțiuni (articolul 24)

Statele membre adoptă măsurile corespunzătoare pentru a asigura aplicarea integrală a dispozițiilor prezentei decizii-cadru și, în special, stabilesc sancțiuni eficace, proporționale și disuasive, care urmează să fie aplicate în caz de încălcare a dispozițiilor adoptate în temeiul prezentei decizii-cadru.

Prevederile privind sancțiunile din Austria stipulează următoarele:

Orice persoană care folosește date cu caracter personal care i-au fost încredințate sau la care are acces ca urmare exclusivă a motivelor profesionale sau pe care le-a dobândit ilegal, pune aceste date la dispoziția altora sau publică astfel de date cu intenția de a obține profit sau de a răni alte persoane în ciuda interesului persoanei vizate privind confidențialitatea, va fi pedepsită de către instanță cu închisoare de până la un an cu condiția ca infracțiunea să nu facă obiectul unei pedepse mai severe ca urmare a unei alte prevederi. Făptuitorul va fi urmărit penal numai cu acordul părții vătămate.

Există de asemenea și sancțiuni contravenționale: În cazul în care legea nu prevede elementele legale ale unei infracțiuni penale care să facă obiectul jurisdicției instanțelor de judecată și nu face obiectul unor sancțiuni mai severe în conformitate cu alte prevederi administrative, o contravenție pasibilă de pedeapsă de o amendă de până la 18.890 euro este comisă de orice persoană care primește acces intenționat și ilegal la o aplicație de date încălcând drepturile la confidențialitate și în special orice persoană care folosește date care i se pun la dispoziție în alte scopuri sau le folosește nefurnizând informații, pentru a rectifica sau șterge date încălcând o soluție sau hotărâre finală judiciară, șterge cu premeditare date sau obține date prin solicitarea intenționată a unor date incorecte. În condițiile în care legea nu prezintă elementele legale ale unei infracțiuni penale care face obiectul jurisdicției instanțelor judiciare, o contravenție se pedepsește cu o amendă de până la 9.445 euro care este săvârșită de orice persoană care colectează, prelucrează și transferă date fără a-și fi îndeplinit obligația de notificare sau efectuează transferuri de date fără a avea autorizația necesară din partea Comisiei de Protecție a Datelor sau își încalcă obligațiile privind dezvăluirea și informarea, neglijează măsurile de securitate a datelor. Mijloacele media sau programele de date se pot confisca dacă acestea sunt legate de o contravenție. Autoritatea Administrativă de Sector localizată la domiciliul sau sediul inspectorilor (operatorilor) va fi autoritatea competentă

privind deciziile. Dacă nu există un domiciliu sau sediu în Austria, Autoritatea Administrativă de Sector cu sediul la Comisia pentru Protecția Datelor va fi autoritatea competentă.

Prevederile penale ale legii germane sunt: Orice infracțiune săvârșită voluntar, fie cu intenție sau prin neglijență, precum colectarea sau prelucrarea de date cu caracter personal care nu sunt general accesibile fără autorizație, punerea la dispoziție a datelor cu caracter personal, retragerea de date cu caracter personal care nu sunt general accesibile fără autorizație sau obținerea unor astfel de date în scop personal sau pentru alte persoane în urma unor operațiuni de prelucrare automatizate sau neautomatizate ale dosarelor fără autorizație, obținerea transferului de date cu caracter personal care nu sunt general accesibile prin furnizarea de informații false, în schimbul plății sau cu intenția de a obține câștiguri pentru sine sau altă persoană, vătămarea unei alte persoane sunt pasibile de închisoare de până la doi ani sau amendă. Astfel de infracțiuni vor fi urmărite penal dacă se înaintează o plângere. Plângerile trebuie să fie înaintate de către persoana vizată, inspector, Comisarul Federal pentru Protecția Datelor și Libertatea de Informare sau de autoritatea de supraveghere.

Prevederile penale ale legislației române sunt articolele 31 până la 35. Acestea stipulează că omisiunea de a efectua notificarea în condițiile art. 22 sau ale art. 29 alin. (3) în situațiile în care această notificare este obligatorie, precum și notificarea incompletă sau care conține informații false constituie contravenții, dacă nu sunt săvârșite în astfel de condiții încât să constituie infracțiuni, și se sancționează cu amendă de la 5 milioane la 100 milioane de ROL. Prelucrarea datelor cu caracter personal de către un operator sau de o persoană împuternicită de acesta, cu încălcarea prevederilor art. 4-10 sau cu nesocotirea drepturilor prevăzute la art. 12-15 sau la art. 17, constituie contravenție, dacă nu este săvârșită în astfel de condiții încât să constituie infracțiune, și se sancționează cu amenda de la 10 milioane la 250 de milioane ROL. Neîndeplinirea obligațiilor privind aplicarea măsurilor de securitate și de păstrare a confidențialității prelucrărilor, prevăzute la art. 19 și 20, constituie contravenție, dacă nu este săvârșită în astfel de condiții încât să constituie infracțiune, și se sancționează cu amenda de la 15 milioane lei la 500 milioane ROL. Refuzul de a furniza autorității de supraveghere informațiile sau documentele cerute de aceasta în exercitarea atribuțiilor de investigare prevăzute la art. 27 constituie contravenție, dacă nu este săvârșită în astfel de condiții încât să constituie infracțiune, și se sancționează cu amendă de la 10 milioane lei la 150 milioane ROL. Constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor se efectuează de către autoritatea de supraveghere, care poate delega aceste atribuții unor persoane recrutate din rândul personalului său, precum și de reprezentanți împuterniciți ai organelor cu atribuții de supraveghere și control, abilitate potrivit legii. Dispozițiile prezentei legi referitoare la contravenții se completează cu prevederile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, în măsura în care prezenta lege nu dispune altfel. Împotriva proceselor-verbale de constatare și sancționare se poate face plângere la secțiile de contencios administrativ ale tribunalelor.

XXV. Autoritățile naționale de supraveghere (articolul 25)

Fiecare stat membru dispune ca una sau mai multe dintre autoritățile publice să răspundă de informarea și monitorizarea punerii în aplicare pe teritoriul său a dispozițiilor adoptate de statele membre în conformitate cu decizia-cadru. Aceste autorități acționează în deplină independență în exercitarea funcțiilor încredințate lor. Fiecare autoritate este investită în special cu competențe de cercetare, competențe de acces la datele care fac obiectul unei prelucrări și competențe de colectare a tuturor informațiilor necesare pentru îndeplinirea atribuțiilor de supraveghere, competențe efective de intervenție, cum ar fi, de exemplu,

competența de a emite avize înainte ca operațiunile de prelucrare să fie efectuate și de a asigura publicarea corespunzătoare a acestor avize sau de a ordona blocarea, ștergerea sau distrugerea datelor, de a impune interdicția temporară sau definitivă de prelucrare, de a adresa inspectorului un avertisment sau o muștrare sau de a sesiza parlamentele naționale sau alte instituții politice, competența de a acționa în justiție, în cazul încălcării dispozițiilor legislației naționale adoptate în temeiul prezentei decizii-cadru sau de a sesiza autoritățile judecătorești cu privire la această încălcare. Deciziile autorităților de supraveghere care fac obiectul unor plângeri pot fi atacate în justiție. Fiecare autoritate de supraveghere poate fi sesizată de orice persoană printr-o plângere privind protecția drepturilor și libertăților sale în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal. Persoana vizată este informată asupra modului în care s-a soluționat plângerea. Statele membre prevăd obligația care revine membrilor și personalului autorității de supraveghere de a respecta dispozițiile privind protecția datelor cu caracter personal aplicabile respectivei autorități de supraveghere și faptul că, chiar și după încetarea activității acestora, acestora le revine obligația de a păstra secretul profesional în ceea ce privește informațiile confidențiale la care au acces.

Autoritatea națională de supervizare în Austria este așa-numita și Comisie de Protecție a Datelor care a fost deja foarte des menționată. Există și un al doilea organism de control, și anume Consiliul de Protecție a Datelor. Comisia de Protecție a Datelor și Consiliul de Protecție a Datelor vor garanta protecția datelor în conformitate cu reglementările prezentei Legi federale fără a aduce atingere competenței Cancelarului Federal și instanțelor judiciare. Comisia de Protecție a Datelor consistă din șase membri numiți de Președintele Federal la propunerea Guvernului federal pe o perioadă de cinci ani. Se permite repetarea numirii în funcție. Toți membrii vor avea competență juridică. Un membru va fi judecătorul. Propunerea Guvernului federal în vederea nominalizării membrilor Comisiei pentru Protecția Datelor va fi întocmită de către Cancelarul Federal. Cancelarul Federal va selecta dintre o propunere de trei candidați a Președintelui Curții Supreme pentru funcția de judecător, o propunere a statelor pentru doi membri, o propunere de trei candidați din partea Camerei Federale a Muncii pentru alegerea unui membru, o propunere de trei candidați din partea Camerei de Comerț Federale Austriece pentru un membru. Toate persoanele propuse trebuie să aibă experiență în domeniul protecției datelor. Un membru va fi propus din grupul oficialilor federali cu experiență juridică. Pentru fiecare membru se va numi un membru suplinitor. Membrul suplinitor va acționa în cazul în care membrul în funcție nu își va putea îndeplini sarcinile. Mandatul membrului suplinitor va expira la finalul mandatului membrului în funcție. Următoarele persoane nu pot fi membri ai Comisiei pentru Protecția Datelor: Membrii guvernului federal sau al unui guvern sau al unui guvern de stat sau secretari de stat; persoane care nu pot fi alese pentru Consiliul Național. Dacă un membru al Comisiei de Protecție a Datelor nu participă nejustificat la trei întâlniri consecutive sau dacă ulterior numirii sale apare o cauză pentru excluderea sa, Comisia de Protecție a Datelor va decide în această privință după audierea membrului în cauză. O astfel de decizie are ca rezultat pierderea calității de membru. În toate celelalte cazuri, un membru al Comisiei de Protecție a Datelor poate fi dat afară din funcție în temeiul unor motive serioase și ca urmare a deciziei Comisiei de Protecție a Datelor aprobată de cel puțin trei membri. Mandatul se va încheia atunci când membrul demisionează din funcție expediind o declarație scrisă Cancelarului Federal. În cazul în care calitatea de membru se încheie ca urmare a decesului, demisiei voluntare, membrul suplinitor va deveni membru permanent al Comisiei de Protecție a Datelor până la expirarea mandatului membrului pe care l-a înlocuit. Un nou membru suplinitor va fi numit pentru acea perioadă. În cazul în care un membru suplinitor părăsește postul înainte de termen, un nou membru suplinitor va fi numit fără întârziere. Membrii Comisiei de Protecție a Datelor vor fi independenți și nu vor avea instrucțiuni de urmat în

timpul exercitării datoriilor lor. Oficialii care lucrează în cadrul Comisiei de Protecție a Datelor vor ține cont numai de instrucțiunile președintelui și al membrului executiv al Comisiei de Protecție a Datelor cu privire la activitatea lor profesională. Comisia de Protecție a Datelor va fi audiată înainte de dispunerea unei ordonanțe pe baza prezentei Legi federale și care în alte condiții se referă la chestiuni importante privind protecția datelor. Comisia de Protecție a Datelor va întocmi un raport cu privire la activitățile sale cel puțin o dată la doi ani și îl va publica într-un mod corespunzător. Raportul va fi înaintat Cancelarului Federal. Comisia de Protecție a Datelor va putea lua decizii numai dacă toți cei șase membri sunt prezenți. Judecătorul va prezida. O decizie validă a Comisiei de Protecție a Datelor va necesita o majoritate de voturi. În caz de paritate de voturi, votul președintelui va fi decisiv asupra chestiunii. Abținerea de la vot nu este permisă. Deciziile Comisiei de Protecție a Datelor care sunt de importanță fundamentală pentru publicul general vor fi publicate corespunzător de către Comisia de Protecție a Datelor, luând în considerare cerințele de confidențialitate oficială. Hotărârile membrului executiv al Comisiei de Protecție a Datelor pot face obiectul unui apel. Un apel împotriva unei hotărâri va avea efect suspensiv. Nu se va permite adaptarea legii împotriva deciziilor Comisiei de Protecție a Datelor. Acestea nu vor face obiectul unui apel sau modificări de procedură administrativă. Părțile vor avea dreptul de a prezenta cazul Tribunalului de contencios administrativ. Acest lucru se aplică de asemenea și inspectorilor sectorului public care execută legile în acele cazuri unde aceștia au drepturile unei părți prezente la proceduri sau de fiecare dată când legea conferă dreptul de a înainta o plângere Tribunalului de contencios administrativ. Hotărârile ce permit transferul transfrontalier sau înregistrarea de date se vor anula dacă condițiile legale sau factice privind acordarea unor autorizații nu mai sunt valabile, în special când acest lucru este rezultatul unei promulgări din partea Cancelarului Federal. În cazul în care Comisia de Protecție a Datelor a stabilit că a avut loc o încălcare a prevederilor prezentei legi federale de către un inspector al sectorului public, inspectorul respectiv va constitui starea de fapt exprimată prin avizul legal al Comisiei de Protecție a Datelor folosind toate mijloacele aflate la dispoziția sa și acționând fără întârziere în acest sens. În cadrul Cancelariei Federale se va stabili un Consiliu de Protecție a Datelor. Consiliul de Protecție a Datelor va consilia guvernul federal și guvernele de stat cu privire la cereri pe chestiuni politice referitoare la protecția de date. În acest scop Consiliul de Protecție a Datelor poate delibera pe chestiuni de importanță fundamentală privind protecția datelor; Consiliul de Protecție a Datelor va avea ocazia de a redacta proiecte de legi pentru ministerele federale în cazul în care acestea sunt semnificative pentru protecția datelor. Inspectorii sectorului public își vor prezenta proiectele Consiliului de Protecție a Datelor în vederea evaluării în cazul în care acestea sunt importante pentru protecția datelor; Consiliul de Protecție a Datelor va avea dreptul de a solicita informații și documente de la inspectorii sectorului public în cazul în care acestea sunt necesare pentru evaluarea proiectelor cu un impact important asupra protecției datelor în Austria; Consiliul de Protecție a Datelor poate solicita inspectorilor sectorului privat sau reprezentanților acestora stabiliți legal să își dea avizul privind situațiile de importanță generală care prezintă motiv de îngrijorare sau necesită cel puțin atenție din perspectiva protecției datelor; Consiliul de Protecție a Datelor poate transmite observațiile opiniile și sugestiile sale de îmbunătățire cu privire la protecția datelor în Austria către guvernul federal și guvernele de stat, precum și organelor legislative prin aceste organisme. Consiliul de Protecție a Datelor va avea următorii membri: reprezentanți ai partidelor politice: partidul cu cea mai puternică reprezentare în comitetul general al Consiliului Național va delega patru reprezentanți, cel de-al doilea partid ca forță politică va delega trei membri iar celelalte partide reprezentate în comitetul general al Consiliului Național vor delega fiecare câte un membru. În cazul în care cele două partide care sunt reprezentate cel mai puternic în Consiliul Federal au un număr egal de locuri, fiecare

dintre partidele menționate va delega trei membri; câte un reprezentant din partea Camerei de Muncă Federale și din partea Camerei de Comerț Federale din Austria; doi reprezentanți ai statelor; câte un reprezentant al Asociației Municipalităților Austriece și al Asociației Orășenești a Austriei, precum și un membru al Federației numit de Cancelarul Federal. Un reprezentant suplinitor va fi numit pentru fiecare reprezentant în parte. Membrii guvernului federal, al guvernului de stat sau secretariatelor de stat, precum și persoane care nu pot fi alese în cadrul Consiliului Național nu vor fi membri ai Consiliului de Protecție a Datelor. Reprezentanții vor fi membri ai Consiliului de Protecție a Datelor până în momentul anunțării demisiei lor în scris către Cancelarul Federal sau, dacă demisia nu este anunțată, până în momentul în care organismul însărcinat cu nominalizarea va numi alt reprezentant Cancelarului Federal. Membrii Consiliului de Protecție a Datelor își vor desfășura activitatea în mod onorabil. Consiliul de Protecție a Datelor va decide asupra regulilor sale de procedură. Consiliul de Protecție a Datelor va alege un președinte și doi vicepreședinți. Mandatul președintelui și al vicepreședinților va avea cinci ani. Se permite repetarea numirii în funcție. Cancelaria Federală va fi responsabilă pentru activitatea Consiliului de Protecție a Datelor. Cancelarul Federal va furniza tot personalul necesar. În timpul lucrului pentru Consiliul de Protecție a Datelor, oficialii Cancelariei Federale trebuie să urmeze doar instrucțiunile președintelui Consiliului de Protecție a Datelor cu privire la activitatea profesională. Întâlnirile Consiliului de Protecție a Datelor vor fi convenite de către președinte de câte ori este necesar. În cazul în care un membru solicită stabilirea unei întâlniri, președintele o va stabili astfel încât aceasta să poată avea loc în patru săptămâni. Președintele poate aduce experți la întâlnire ori de câte ori este necesar. Deliberările și deciziile Consiliului de Protecție a Datelor va necesita prezența a cel puțin jumătate din membri. Deciziile se vor adopta cu majoritate simplă. În caz de paritate de voturi, votul președintelui va fi decisiv asupra chestiunii. Abținerea de la vot nu este permisă. Se poate exprima o opinie de disidență. Consiliul de Protecție a Datelor poate constitui grupuri de lucru permanente care pot fi însărcinate cu elaborarea, evaluarea și rezolvarea chestiunilor specifice. Un membru individual (raportor) poate fi însărcinat cu activitatea executivă, prima evaluare și rezolvare a chestiunilor specifice. Fiecare membru al Consiliului de Protecție a Datelor poate participa la întâlnirile Consiliului cu excepția cazului în care aceștia sunt împiedicați în mod justificat. Un membru care nu poate participa va informa membrul suplinitor fără întârziere. Membrii Comisiei de Protecție a Datelor care nu sunt membri ai Consiliului de Protecție a Datelor vor avea dreptul de a participa la întâlnirile Consiliului sau la grupurile de lucru ale acestuia. Aceștia nu vor avea drept de vot. Deliberările Consiliului de Protecție a Datelor vor fi confidențiale dacă acesta nu decide altfel. Membrii Consiliului de Protecție a Datelor, membrii Comisiei de Protecție a Datelor și experții aduși la întâlniri vor fi obligați să păstreze toate informațiile confidențiale pe care le-au aflat în decursul desfășurării activității lor pentru Consiliul de Protecție a Datelor în condițiile în care confidențialitatea este necesară pentru interesul public sau în interesul unei părți. Autoritatea națională de supraveghere în Germania este Comisarul Federal pentru Protecția Datelor și Libertatea de Informare. Orice persoană care consideră că drepturile i-au fost încălcate prin colectarea, prelucrarea, sau folosirea datelor sale cu caracter personal de către organisme publice ale federației se poate adresa Comisarului Federal pentru Protecția Datelor și Libertatea de Informare. Acest lucru se aplică și în ceea ce privește colectarea, prelucrarea sau folosirea de date de către instanțe federale numai în domeniile administrative unde acestea activează. La propunerea Guvernului federal, Bundestag-ul german va alege Comisarul Federal pentru Protecția Datelor și Libertatea de Informare cu mai mult de jumătate din numărul statutar al membrilor săi. Comisarul Federal trebuie să aibă cel puțin 35 de ani la momentul alegerilor. Persoana aleasă va fi numită în

funcție de către Președintele Federal. Comisarul Federal depune următorul jurământ înaintea Ministrului Federal al Internelor:

„Jur să fac tot ce îmi stă în putință pentru binele poporului german, să îi protejez de ce este rău și să apăr constituția și legile federative, să îmi îndeplinesc sarcinile cu conștiinciozitate și să fac dreptate în toate acțiunile mele, așa să-mi ajute Dumnezeu.”

Referința la Dumnezeu se poate omite din jurământ. Mandatul Comisarului Federal este de cinci ani. Acesta se poate reînnoi o dată. Comisarul Federal va avea un statut oficial federal conform dreptului public și în conformitate cu prezenta lege. Acesta își va îndeplini sarcinile complet independent și se va supune numai legii. Acesta se va supune supravegherii legale a guvernului federal. Comisarul Federal va avea sediul la Ministerul Federal de Interne. Acesta se va supune supravegherii administrative a Ministerului Federal de Interne. Comisarul Federal va avea la dispoziție resurse de personal și materiale necesare pentru îndeplinirea sarcinilor sale; aceste resurse vor fi prezentate într-un capitol separat al bugetului Ministerului Federal de Interne. Posturile vor fi ocupate în acord cu Comisarul Federal. Membrii personalului care nu sunt de acord cu măsura care urmează să se pună în aplicare pot fi transferați, puși în disponibil sau li se poate da altă sarcină cu acordul Comisarului Federal. În cazul în care Comisarul Federal nu își poate exercita funcția temporar, Ministrul Federal de Interne poate numi un adjunct pentru a efectua aceste sarcini. Comisarul Federal trebuie să fie consultat în ceea ce privește această numire. Mandatul Comisarului Federal pentru Protecția Datelor și Libertatea de Informare va începe odată cu livrarea certificatului de numire în funcție. Acesta se va încheia la expirarea mandatului sau în caz de eliberare din funcție. Președintele Federal îl va elibera din funcție pe Comisarul Federal la cererea ultimului sau la sugestia guvernului federal, în acest caz trebuind să se prezinte motivele pentru eliberarea din funcție în cazul unui judecător care are un post pe viață. În eventualitatea eliberării din funcție, Comisarul Federal va primi un document semnat de către președintele federal. Eliberarea din funcție va produce efecte juridice de la data livrării acestui document. La cererea Ministrului Federal de Interne, Comisarul Federal va fi obligat să își continue activitatea până când va fi numit un succesor. Comisarul Federal nu va deține o altă funcție remunerabilă și nici nu va încerca să aibă o activitate sau ocupație comercială pe lângă îndatoririle sale oficiale, nu va face parte din consiliul de supraveghere sau din comitetul executiv al unei societăți de profit și nici dintr-un guvern sau un organ legislativ al federației sau al unui land. Comisarul Federal nu va exprima opinii extrajudiciare contra unei remunerații. Comisarul Federal va informa Ministrul Federal de Interne cu privire la primirea oricăror daruri care au legătură cu funcția sa. Ministrul Federal va decide asupra modalității de folosire a acestora. Comisarul Federal va avea dreptul de a refuza să depună mărturie cu privire la persoane care i-au făcut dezvăluiri în funcția sa de Comisar Federal și cu privire la informația dezvăluită. Același lucru se aplică și în cazul personalului Comisarului Federal, cu condiția ca acesta să decidă asupra exercitării acestui drept. Având în vedere obiectul Comisarului Federal de a refuza să depună mărturie, acesta nu va fi obligat să depună sau să predea dosare sau alte documente. Chiar și după ce această numire s-a încheiat, Comisarul Federal va fi obligat să păstreze confidențialitatea cu privire la chestiuni pe care acesta le cunoaște ca urmare a sarcinilor sale. Acest lucru nu este valabil pentru comunicatele oficiale sau chestiuni care sunt general cunoscute sau care prin natura lor nu necesită confidențialitate. Chiar și după plecarea din funcție, Comisarul Federal nu va putea depune mărturie în sau în afara instanțelor sau să facă declarații cu privire la astfel de subiecte fără a avea acordul Ministrului Federal de Interne. Acest lucru nu va afecta obligația legală de a raporta infracțiuni sau de a susține ordinea liberă și democratică acolo unde aceasta este amenințată. În cazul în care Comisarul Federal consideră că prevederile privind protecția datelor au fost

încălcate, acesta va fi autorizat să raporteze acest lucru și să informeze corespunzător persoana vizată. Permisivitatea de a depune mărturie în calitate de martor se poate refuza numai dacă aceasta ar fi în detrimentul bunăstării federației sau landului, ar pune serios în pericol sau ar interveni în îndeplinirea îndatoririlor publice. Permisivitatea de a furniza un raport se poate refuza dacă acest lucru ar fi în detrimentul intereselor oficiale. Comisarul Federal pentru Protecția Datelor și Libertatea de Informare va monitoriza respectarea de către organismele publice ale federației a prevederilor prezentei legi, precum și a altor dispoziții cu privire la protecția datelor. Monitorizarea de către Comisarul Federal se va extinde și asupra datelor cu caracter personal obținute de la organisme publice ale federației cu privire la conținuturi și circumstanțe specifice referitoare la comunicări poștale și telecomunicații, precum și date cu caracter personal care fac obiectul secretelor profesionale sau special oficiale, cu precădere confidențialitatea fiscală stipulată la capitolul 30 a Codului fiscal german. Dreptul fundamental la corespondență și telecomunicații private de la articolul 10 al constituției va fi restricționat. Datele personale care fac obiectul monitorizării de către comisie stabilite la capitolul 15 al Legii cu privire la restricționarea sferei private privind corespondența și telecomunicațiile nu vor face obiectul monitorizării de către Comisarul Federal decât în cazul în care comisia solicită ca acesta să monitorizeze respectarea dispozițiilor cu privire la protecția datelor referitoare la anumite proceduri sau în domenii specifice pe care le va raporta în exclusivitate comisiei. Datele cu caracter personal cu privire la verificările de securitate nu vor face obiectul monitorizării de către Comisarul Federal dacă persoana vizată va înainta o contestație către acesta cu privire la monitorizarea datelor referitoare la persoana vizată într-un caz particular. Instanțele federale vor face obiectul monitorizării de către Comisarul Federal numai în domeniile administrative în care acestea activează. Organismele publice ale federației vor fi obligate să acorde asistență Comisarului Federal și colaboratorilor acestuia la îndeplinirea sarcinilor. În special, aceștia vor primi informații ca răspuns la întrebările lor, precum și ocazia de a examina toate documentele, cu precădere datele înregistrate și sistemele de prelucrare a datelor legate de monitorizarea menționată anterior și să aibă acces la sediul oficial în orice moment. Comisarul Federal va informa organismele publice cu privire la rezultatele monitorizării. Comisarul Federal poate include recomandări în vederea îmbunătățirii protecției datelor, în special pentru a remedia problemele descoperite în procesul de prelucrare și folosire a datelor cu caracter personal. În cazul în care Comisarul Federal pentru Protecția Datelor și Libertatea de Informare descoperă încălcări ale prevederilor prezentei legi, a altor dispoziții privind protecția datelor sau alte probleme referitoare la prelucrarea sau folosirea de date cu caracter personal, acesta va depune o plângere în cazul administrației la nivel federal: autorității supreme competente la nivel federal, în cazul Agenției Federale de Căi Ferate: președintelui acesteia, în cazul companiilor succesoare prin lege din cadrul fondului special "Deutsche Bundespost" în condițiile în care acestea dispun de un drept de exclusivitate conform legii poștale: comitetelor lor executive și directorilor, în cazul corporațiilor federative, instituțiilor și fundațiilor de drept public, precum și asociațiilor acestora: comitetelor lor executive și directorilor sau altor organisme autorizate să le reprezinte solicitându-le să răspundă într-o perioadă de timp stabilită de Comisarul Federal. Comisarul Federal se poate dispensa de o plângere sau un răspuns din partea organismului respectiv cu precădere dacă problemele sunt nesemnificative sau au fost remediate între timp. Răspunsul ar trebui de asemenea să conțină măsurile luate ca rezultat al plângerii Comisarului Federal. Comisarul Federal pentru Protecția Datelor și Libertatea de Informare va depune un raport de activitate către Bundestagul german la fiecare doi ani. Raportul va informa Bundestagul german și publicul asupra evoluțiilor importante din domeniul protecției datelor. La solicitarea Bundestagului german sau a guvernului federal, Comisarul Federal va redacta opinii ale experților și va furniza rapoarte. La cererea Bundestagului german, Comitetului de

Petiții, Comitetului Bundestagului pentru afaceri interne sau guvernului federal, Comisarul Federal va investiga de asemenea chestiuni privitoare la protecția datelor și incidentele legate de organismele publice ale federației. Comisarul Federal poate consulta oricând Bundestagul german. Comisarul Federal poate face recomandări guvernului federal pentru a îmbunătăți nivelul de protecție a datelor și îi poate consilia în această privință. Comisarul Federal va lucra și coopera cu organismele publice responsabile cu monitorizarea respectării prevederilor privind protecția datelor în landuri și cu autoritățile de supraveghere. Comisarul Federal va lucra și coopera cu organismele publice responsabile cu monitorizarea respectării prevederilor privind protecția datelor în landuri și cu autoritățile de supraveghere.

Autoritatea națională de supraveghere în România pentru prelucrarea datelor cu caracter personal este reglementată la articolele 21 până la 28 din legislația română. Acestea stipulează faptul că autoritatea de supraveghere în temeiul prezentei legi este Autoritatea Națională de Supraveghere pentru Prelucrarea Datelor cu Caracter Personal. Autoritatea de supraveghere își desfășoară activitatea în condiții de completă independență și imparțialitate. Autoritatea de supraveghere monitorizează și controlează sub aspectul legalității prelucrările de date cu caracter personal care cad sub incidența prezentei legi. În acest scop autoritatea de supraveghere exercită următoarele atribuții: elaborează formularele tipizate ale notificărilor și ale registrelor proprii; primește și analizează notificările privind prelucrarea datelor cu caracter personal, anunțând operatorului rezultatele controlului prealabil; autorizează prelucrările de date în situațiile prevăzute de lege; poate dispune, în cazul în care constată încălcarea dispozițiilor prezentei legi, suspendarea provizorie sau încetarea prelucrării datelor, ștergerea parțială ori integrală a datelor prelucrate și poate să sesizeze organele de urmărire penală sau să intenteze acțiuni în justiție; păstrează și pune la dispoziție publicului registrul de evidență a prelucrărilor de date cu caracter personal; primește și soluționează plângeri, sesizări sau cereri de la persoanele fizice și comunică soluția dată ori, după caz, diligențele depuse; efectuează investigații din oficiu sau la primirea unor plângeri ori sesizări; este consultată atunci când se elaborează proiecte de acte normative referitoare la protecția drepturilor și libertăților persoanelor, în privința prelucrării datelor cu caracter personal; poate face propuneri privind inițierea unor proiecte de acte normative sau modificarea actelor normative în vigoare în domenii legate de prelucrarea datelor cu caracter personal; cooperează cu autoritățile publice și cu organele administrației publice, centralizează și analizează rapoartele anuale de activitate ale acestora privind protecția persoanelor în privința prelucrării datelor cu caracter personal, formulează recomandări și avize asupra oricărei chestiuni legate de protecția drepturilor și libertăților fundamentale în privința prelucrării datelor cu caracter personal, la cererea oricărei persoane, inclusiv a autorităților publice și a organelor administrației publice; aceste recomandări și avize trebuie să facă mențiune despre temeiurile pe care se sprijină și se comunică în copie și Ministerului Justiției; atunci când recomandarea sau avizul este cerut de lege, se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I; cooperează cu autoritățile similare de peste hotare în vederea asistenței mutuale, precum și cu persoanele cu domiciliul sau cu sediul în străinătate, în scopul apărării drepturilor și libertăților fundamentale ce pot fi afectate prin prelucrarea datelor cu caracter personal; îndeplinește alte atribuții prevăzute de lege. Întregul personal al autorității de supraveghere are obligația de a păstra secretul profesional, cu excepțiile prevăzute de lege, pe termen nelimitat, asupra informațiilor confidențiale sau clasificate la care are sau a avut acces în exercitarea atribuțiilor de serviciu, inclusiv după încetarea raporturilor juridice cu autoritatea de supraveghere. Operatorul este obligat să notifice autorității de supraveghere, personal sau prin reprezentant, înainte de efectuarea oricărei prelucrări ori a oricărui ansamblu de prelucrări având același scop sau scopuri corelate. Notificarea nu este necesară în cazul în care prelucrarea are ca unic scop ținerea unui registru destinat prin lege informații publicului și deschis spre consultare

publicului în general sau oricărei persoane care probează un interes legitim, cu condiția ca prelucrarea să se limiteze la datele strict necesare ținerii registrului menționat. Notificarea va cuprinde cel puțin următoarele informații: numele sau denumirea și domiciliul ori sediul operatorului și ale reprezentantului desemnat al acestuia, dacă este cazul; scopul sau scopurile prelucrării; o descriere a categoriei sau a categoriilor de persoane vizate și a datelor ori a categoriilor de date ce vor fi prelucrate; destinatarii sau categoriile de destinatari cărora se intenționează să li se dezvăluie datele; garanțiile care însoțesc dezvăluirea datelor către terți; modul în care persoanele vizate sunt informate asupra drepturilor lor; data estimată pentru încheierea operațiunilor de prelucrare, precum și destinația ulterioară a datelor; transferuri de date care se intenționează să fie făcute către alte state; descriere generală care să permită aprecierea preliminară a măsurilor luate pentru asigurarea securității prelucrării; specificarea oricărui sistem de evidență a datelor cu caracter personal, care are legătură cu prelucrarea, precum și a eventualelor legături cu alte prelucrări de date sau cu alte sisteme de evidență a datelor cu caracter personal, indiferent dacă se efectuează, respectiv dacă sunt sau nu sunt situate pe teritoriul României; motivele care justifică aplicarea prevederilor art. 11, art. 12 alin. (3) sau (4) ori ale art. 13 alin. (5) sau (6), în situația în care prelucrarea datelor se face exclusiv în scopuri jurnalistice, literare sau artistice ori în scopuri statistice, de cercetare istorică sau științifică. Dacă notificarea este incompletă, autoritatea de supraveghere va solicita completarea acesteia. În limitele puterilor de investigare de care dispune, autoritatea de supraveghere poate solicita și alte informații, în special privind originea datelor, tehnologia de prelucrare automatizată utilizată și detalii referitoare la măsurile de securitate. Dispozițiile prezentului alineat nu se aplică în situația în care prelucrarea datelor se face exclusiv în scopuri jurnalistice, literare sau artistice. Dacă se intenționează ca datele care sunt prelucrate să fie transferate în străinătate, notificarea va cuprinde și următoarele elemente: categoriile de date care vor face obiectul transferului; notificarea este supusă unei taxe care trebuie plătită de operator autorității de supraveghere. Autoritățile publice care efectuează prelucrări de date cu caracter personal în legătură cu activitățile descrise la art. 2 alin. (5), în temeiul legii sau în îndeplinirea obligațiilor asumate prin acorduri internaționale ratificate, sunt scutite de taxa prevăzută la alin. (7). Notificarea se va transmite în termen de 15 zile de la intrarea în vigoare a actului normativ care instituie obligația respectivă și va cuprinde numai următoarele elemente: denumirea și sediul operatorului; scopul și temeiul legal al prelucrării; categoriile de date cu caracter personal supuse prelucrării. Autoritatea de supraveghere poate stabili și alte situații în care notificarea nu este necesară, în afara celei prevăzute la alin. (2), sau situații în care notificarea se poate efectua într-o formă simplificată, precum și conținutul acesteia, numai în unul dintre următoarele cazuri: atunci când, luând în considerare natura datelor destinate să fie prelucrate, prelucrarea nu poate afecta, cel puțin aparent, drepturile persoanelor vizate, cu condiția să precizeze expres scopurile în care se poate face o asemenea prelucrare, datele sau categoriile de date care pot fi prelucrate, categoria sau categoriile de persoane vizate, destinatarii sau categoriile de destinatari cărora datele le pot fi dezvăluite și perioada pentru care datele pot fi stocate; atunci când prelucrarea se efectuează în condițiile art. 7 alin. (2) lit. d). Autoritatea de supraveghere va stabili categoriile de operațiuni de prelucrare care sunt susceptibile de a prezenta riscuri speciale pentru drepturile și libertățile persoanelor. Dacă pe baza notificării autoritatea de supraveghere constată că prelucrarea se încadrează în una dintre categoriile menționate anterior, va dispune obligatoriu efectuarea unui control prealabil începerii prelucrării respective, cu anunțarea operatorului. Operatorii care nu au fost anunțați în termen de 5 zile de la data notificării despre efectuarea unui control prealabil pot începe prelucrarea. În situația prevăzută la alin. (2) autoritatea de supraveghere este obligată ca, în termen de cel mult 30 de zile de la data notificării, să aducă la cunoștința operatorului rezultatul controlului efectuat, precum și decizia emisă în urma acestuia.

Autoritatea de supraveghere păstrează un registru de evidență a prelucrărilor de date cu caracter personal, notificate în conformitate cu prevederile art. 22. Registrul va cuprinde toate informațiile prevăzute la art. 22 alin. (3). Fiecare operator primește un număr de înregistrare. Numărul de înregistrare trebuie menționat pe orice act prin care datele sunt colectate, stocate sau dezvăluite. Orice schimbare de natură să afecteze exactitatea informațiilor înregistrate va fi comunicată autorității de supraveghere în termen de 5 zile. Autoritatea de supraveghere va dispune de îndată efectuarea mențiunilor corespunzătoare în registru. Activitățile de prelucrare a datelor cu caracter personal, începute anterior intrării în vigoare a prezentei legi, vor fi notificate în vederea înregistrării în termen de 15 zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi. Registrul de evidență a prelucrărilor de date cu caracter personal este deschis spre consultare publicului. Modalitatea de consultare se stabilește de autoritatea de supraveghere. În vederea apărării drepturilor prevăzute de prezenta lege, persoanele ale căror date cu caracter personal fac obiectul unei prelucrări care cade sub incidența prezentei legi pot înainta plângere către autoritatea de supraveghere. Plângerea se poate face direct sau prin reprezentant. Persoana vizată poate împuternici o asociație sau o fundație să îi reprezinte interesele. Plângerea către autoritatea de supraveghere nu poate fi înaintată dacă o cerere în justiție, având același obiect și aceleași părți, a fost introdusă anterior. În afara cazurilor în care o întârziere ar cauza un prejudiciu iminent și ireparabil, plângerea către autoritatea de supraveghere nu poate fi înaintată mai devreme de 15 zile de la înaintarea unei plângeri cu același conținut către inspector. În vederea soluționării plângerii, dacă apreciază că este necesar, autoritatea de supraveghere poate audia persoana vizată, operatorul și, dacă este cazul, persoana împuternicită sau asociația ori fundația care reprezintă interesele persoanei vizate. Aceste persoane au dreptul de a înainta cereri, documente și memorii. Autoritatea de supraveghere poate dispune efectuarea de expertize. Dacă plângerea este găsită întemeiată, autoritatea de supraveghere poate decide oricare dintre măsurile prevăzute la art. 21 alin. (3) lit. d). Interdicția temporară a prelucrării poate fi instituită numai până la încetarea motivelor care au determinat luarea acestei măsuri. Decizia trebuie motivată și se comunica părților interesate în termen de 30 de zile de la data primirii plângerii. Autoritatea de supraveghere poate ordona, dacă apreciază necesar, suspendarea unora sau tuturor operațiunilor de prelucrare până la soluționarea plângerii în condițiile alin. (5). Autoritatea de supraveghere se poate adresa justiției pentru apărarea oricăror drepturi garantate de prezenta lege persoanelor vizate. Instanța competentă este Tribunalul Municipiului București (de a doua instanță). Cererea de chemare în judecată este scutită de taxa de timbru. La cererea persoanelor vizate, pentru motive întemeiate, instanța poate dispune suspendarea prelucrării până la soluționarea plângerii de către autoritatea de supraveghere. Prevederile alin. (4)-(9) se aplică în mod corespunzător și în situația în care autoritatea de supraveghere afla pe orice altă cale despre săvârșirea unei încălcări a drepturilor recunoscute de prezenta lege persoanelor vizate. Împotriva oricărei decizii emise de autoritatea de supraveghere în temeiul dispozițiilor prezentei legi operatorul sau persoana vizată poate formula contestație în termen de 15 zile de la comunicare, sub sancțiunea decăderii, la instanța de contencios administrativ competentă. Cererea se judecă de urgență, cu citarea părților. Soluția este definitivă și irevocabilă. Fac excepție de la prevederile alin. (1), precum și de la cele ale art. 23 și 25 prelucrările de date cu caracter personal, efectuate în cadrul activităților prevăzute la art. 2 alin. (5). Asociațiile profesionale au obligația de a elabora și de a supune spre avizare autorității de supraveghere coduri de conduită care să conțină norme adecvate pentru protecția drepturilor persoanelor ale căror date cu caracter personal pot fi prelucrate de către membrii acestora. Autoritatea de supraveghere nu își poate exercita funcția de investigare dacă o plângere a fost adresată anterior unei instanțe cu privire la aceeași încălcare și părți. În cursul exercitării funcțiilor sale de investigare, autoritatea de supraveghere poate solicita orice informații cu privire la

prelucrarea datelor de la inspectorul de date și poate verifica orice document sau dosar referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal. Secretul de stat și cel profesional nu pot fi invocate pentru a preveni exercitarea funcției autorității de supraveghere, stabilite prin prezenta lege. Atunci când se invocă protecția statului sau a secretului profesional, autoritatea de supraveghere are obligația de a păstra respectivul secret. Asociațiile profesionale au obligația de a elabora și de a supune spre avizare autorității de supraveghere coduri de conduită care să conțină norme adecvate pentru protecția drepturilor persoanelor ale căror date cu caracter personal pot fi prelucrate de către membrii acestora. Normele de conduită trebuie să prevadă măsuri și proceduri care să asigure un nivel satisfăcător de protecție, ținând seama de natura datelor ce pot fi prelucrate. Autoritatea de supraveghere poate dispune măsuri și proceduri specifice pentru perioada în care normele de conduită la care s-a făcut referire anterior nu sunt adoptate.

XXVI. Legătura cu acordurile încheiate cu state terțe (articolul 26)

Prezenta decizie-cadru nu aduce atingere nici unei obligații și nici unui angajament care revin statelor membre sau Uniunii în temeiul unor acorduri bilaterale și/sau multilaterale cu state terțe, existente în momentul adoptării deciziei-cadru. Pentru aplicarea acestor acorduri, transferul către un stat terț a datelor cu caracter personal obținute de la un alt stat membru se efectuează în conformitate cu articolul respectiv.

XXVII. Punerea în aplicare (articolul 29)

Statele membre iau măsurile necesare pentru a se conforma dispozițiilor prezentei decizii-cadru până la 27 noiembrie 2010. Statele membre comunică, până la aceeași dată, Secretariatului General al Consiliului și Comisiei textul dispozițiilor care transpun în legislațiile lor naționale obligațiile impuse prin prezenta decizie-cadru, precum și informații privind desemnarea autorităților de supraveghere prevăzute la articolul 25. Pe baza unui raport întocmit de Comisie în temeiul acestor informații, Consiliul evaluează până la 27 noiembrie 2011 modul în care statele membre au luat măsurile necesare pentru a se conforma prezentei decizii-cadru.

K. MANDATUL EUROPEAN DE OBȚINERE A PROBELOR

I. Obiectiv

Se poate pune întrebarea de ce UE a făcut pasul de a adopta prezenta decizie-cadru. Pe de-o parte granițele Uniunii Europene au dus la intensificarea criminalității transnaționale, iar statele membre au convenit că aceasta trebuie oprită. Pe de altă parte, atacurile teroriste din SUA în 2002, din Spania în 2004 și Regatul Unit în 2005 au dovedit necesitatea unei armonizări ulterioare și a îmbunătățirii mijloacelor de asistență judiciară reciprocă.

Cu toate acestea, decizia-cadru nu are ca obiectiv armonizarea legislației materiale a statelor membre, ceea ce va crea probleme care vor fi abordate pe viitor.

Decizia-cadru se bazează pe noțiunea de recunoaștere reciprocă a hotărârilor judecătorești, pe care Consiliul European reunit la Tampere în 1999 l-a considerat piatra de temelie a cooperării judiciare în materie penală în cadrul Uniunii Europene. Ideea și importanța recunoașterii reciproce a hotărârilor judiciare ca obiectiv major al Uniunii Europene și a statelor membre au fost reafirmate de Consiliu în "Programul de măsuri pentru punerea în aplicare a principiului recunoașterii reciproce a deciziilor în materie penală" (JO C 12, 15.01.2001, p.10).

În cele din urmă, în 2003, Comisia a prezentat o propunere de a crea un mandat european de obținere a probelor. Deja în această etapă, era clar că mandatul nu va acoperi obținerea probelor de la suspecti, martori, inculpați sau victime etc. A fost clar din primul moment că aplicarea prezentei decizii-cadru va fi un pas spre atingerea obiectivului de a înlocui procedurile de asistență judiciară reciprocă deja existente printr-o altă procedură bazată pe principiul recunoașterii reciproce a hotărârilor judecătorești.

În acest sens, Consiliul UE a declarat recent în Programul de la Stockholm că „ar trebui să se urmărească instituirea unui sistem cuprinzător pentru obținerea probelor în cazurile cu o dimensiune transfrontalieră, pe baza principiului recunoașterii reciproce”. În ultimul capitol se va preciza că, prin această afirmație, Consiliul UE a gândit la un scop mai important decât prezenta decizie-cadru. De fapt, este clar că această decizie-cadru nu va fi în vigoare pentru o lungă perioadă de timp dacă luăm în considerare planurile Consiliului pentru viitorul UE și cooperarea între statele membre. Oricum, ar putea fi interesant să vedem ce turnură vor lua lucrurile.

Revenind la istoria deciziei-cadru, trebuie menționat că, după propunerea din 2003 a Comisiei, în 2005 încă nu se ajunsese la o concluzie. În Programul de la Haga, Consiliul a reafirmat intenția de adoptare a deciziei-cadru privind mandatul european de obținere a probelor până la sfârșitul anului 2005 (JO C 53, 03.03.2005, p. 10). Chiar și așa a fost nevoie de încă trei ani până la adoptarea deciziei-cadru privind mandatul european de obținere a probelor de către Consiliul Uniunii Europene.

Cu toate acestea, ideea care stă la baza prezentei decizii-cadru este că mandatul european de obținere a probelor (MEP) este un ordin care ar fi eliberat de o autoritate judiciară dintr-un stat membru și a cărei decizie ar fi direct recunoscută și executată de către o autoritate judiciară într-un alt stat membru.

În consecință, acesta va înlocui procedura existentă de asistență judiciară reciprocă și va aduce avantajul unei executări rapide și garanții clare pentru emiterea și executarea unui mandat.

În conformitate cu decizia-cadru, MEP poate fi utilizat pentru obținerea oricăror obiecte, documente și date în vederea utilizării acestora în cadrul procedurilor în materie penală, dar numai în cazul în care obiectele, documentele sau datele în cauză ar putea fi obținute, într-un caz comparabil, în temeiul dreptului intern al statului emitent. În plus, obținerea obiectelor, documentelor sau datelor căutate trebuie să fie necesară și proporțională cu scopul procedurilor.

În ceea ce privește autoritățile judiciare de executare, statul de executare trebuie să utilizeze mijloace cât mai puțin intruzive pentru a obține probele în cauză, în timp ce date electronice care nu se află în statul de executare pot fi obținute dacă este posibil în temeiul legislației acestui stat.

Decizia-cadru prevede posibilități de a refuza recunoașterea sau executarea unui MEP, precum și temeuri de amânare a executării, deși acestea sunt limitate. Principiul dublei incriminări este menținut numai în măsura în care se solicită o percheziție sau un sechestrul. Prin urmare, executarea unui MEP care se bazează pe o faptă care nu constituie o infracțiune în temeiul legislației naționale a statului de executare nu este posibilă pentru anumite categorii de infracțiuni (cf. articolele 13, 14, 16).

În ceea ce privește relația cu alte decizii-cadru, trebuie să menționăm că mandatul european de obținere a probelor reprezintă o modificare majoră a Deciziei-cadru a Consiliului 2003/577/JAI din 22 iulie 2003 privind executarea în Uniunea Europeană a ordinelor de înghețare a bunurilor și a probelor. Acesta din urmă abordează necesitatea recunoașterii reciproce imediate a ordinelor cu scopul de a preveni distrugerea, transformarea, mutarea, transferul sau eliminarea probelor. Cu toate acestea, transferul ulterior al probelor era efectuat apelând la instrumentele existente de asistență judiciară reciprocă. Aceste proceduri vor fi înlocuite după intrarea în vigoare a deciziei-cadru privind mandatul european de obținere a probelor. Dacă analizăm secțiunea G. a formularului anexat, vom observa că s-a acordat o atenție specială ordinelor de înghețare anterioare. Din cele menționate anterior, este clar de ce s-a făcut această referire înainte de crearea formularului.

II. Definiții (articolele 1 și 2)

În articolul 1 este dată următoarea definiție a MEP: MEP este o hotărâre judecătorească emisă de către o autoritate competentă dintr-un stat membru în scopul obținerii de obiecte, documente și date dintr-un alt stat membru, în vederea utilizării acestora în cadrul procedurilor menționate la articolul 5.

În articolul 2 sunt date mai multe definiții, cum ar fi cea a „statului emitent”, care este statul membru în care a fost emis MEP, spre deosebire de „statul executant”, care este statul membru pe al cărui teritoriu se află obiectele, documentele sau datele sau, în cazul datelor electronice, statul membru pe teritoriul căruia acestea sunt direct accesibile în temeiul legislației statului executant.

„Autoritatea emitentă” poate fi doar un judecător, o instanță judecătorească, un judecător de instrucție, un procuror sau orice altă autoritate judiciară, astfel cum este definită de către statul emitent, care acționează, în cazul respectiv, în calitate de autoritate care conduce ancheta penală și care este competentă, conform dreptului intern, să dispună obținerea de probe în cazuri transfrontaliere.

„Autoritate executantă” înseamnă o autoritate care are, în temeiul legislației naționale de punere în aplicare a prezentei decizii-cadru, competența de a recunoaște sau de a executa un

MEP în conformitate cu prezenta decizie-cadru, cum ar fi un judecător (de instrucție) de la o anumită instanță sau un anumit parchet.

În Austria, autoritatea executantă va fi cel mai probabil parchetul local.

„Percheziție sau sechestru” include orice măsuri de procedură penală în urma cărora unei persoane juridice sau fizice i se impune, sub constrângere legală, să furnizeze sau să participe la furnizarea de obiecte, documente sau date, măsuri care, în caz de nerespectare, pot fi executorii fără consimțământul unei astfel de persoane sau pot duce la o sancțiune, cum ar fi confiscarea probelor, ordinul de obținere a probelor de către o autoritate publică, perchezițiile la domiciliu etc.

III. Desemnarea autorităților competente (articolul 3)

În conformitate cu articolul 3, fiecare stat membru informează Secretariatul General al Consiliului cu privire la autoritatea sau autoritățile care, în temeiul legislației sale naționale, sunt competente în cazul în care statul membru în cauză este stat emitent sau stat executant. În plus, se poate desemna o autoritate centrală care să fie deja cunoscută în cazurile de asistență judiciară reciprocă, extrădare și mandat european de arestare (MEA). După primirea acestor informații, Secretariatul General al Consiliului le pune la dispoziția tuturor statelor membre și a Comisiei.

Ar fi de apreciat dacă RJE ar pune la dispoziția statelor membre un atlas privind MEP, la fel cum a făcut în cazurile de asistență judiciară reciprocă sau extrădare pe baza unui MEA. Aceste informații pot fi accesate pe pagina de internet a RJE, la URL:

http://www.ejn-crimjust.europa.eu/atlas_advanced.aspx pentru cazurile de asistență judiciară reciprocă și

http://www.ejn-crimjust.europa.eu/EAW_atlas.aspx pentru găsirea autorității dintr-un stat membru care are competența de a primi și transmite MEA.

IV. Domeniul de aplicare al mandatului european de obținere a probelor (MEP) (articolul 4)

MEP poate fi emis doar în vederea obținerii, în statul executant, a obiectelor, documentelor sau datelor necesare în statul emitent pentru procedurile menționate la articolul 5 (conform capitolului K.VI de mai jos), indiferent dacă statul executant se află deja în posesia probelor solicitate sau nu. Singura condiție este ca probele să existe deja.

Din cele menționate anterior, se poate concluziona că un MEP nu poate fi utilizat pentru a solicita organizarea de interogatorii, luarea unor declarații sau audierea suspecților, martorilor, experților etc. și nici pentru analiza obiectelor, documentelor și datelor existente, deoarece aceste probe nu există încă, după cum am menționat și mai sus. Singura excepție de la această dispoziție o constituie luarea de declarații de la persoanele prezente în timpul executării MEP, care au legătură directă cu obiectul MEP.

În plus, MEP nu se emite pentru a solicita autorității executante să efectueze examinări corporale sau să preleveze material biologic sau date biometrice direct de pe corpul unei persoane, inclusiv eșantioane de ADN și amprente. Un MEP nu se poate emite nici pentru a obține informații în timp real și nici pentru a obține date de comunicații păstrate de către furnizorii de servicii de comunicații electronice publice sau de către o rețea de comunicații

publice. Prin urmare, interceptarea comunicațiilor, urmărirea sub acoperire sau monitorizarea conturilor bancare se vor solicita prin procedura generală de asistență judiciară reciprocă.

Motivul acestei constrângeri, printre altele, este că unele state membre ar putea avea norme de procedură privind dreptul unui martor de a refuza să răspundă la întrebări în timpul interogatoriului. Respectarea acestui drept nu poate fi evitată prin interceptarea comunicațiilor.

În ceea ce privește transmiterea extraselor din cazierul judiciar, prezenta decizie-cadru face referire la Decizia 2005/876/JAI a Consiliului din 21 noiembrie 2005 privind schimbul de informații extrase din cazierele judiciare. În statele membre care încă nu au pus în aplicare decizia-cadru mai sus menționată trebuie transmisă o cerere de asistență judiciară reciprocă.

Prezenta decizie-cadru tratează și problema descoperirii de către autoritatea executantă a altor probe decât cele solicitate și care sunt considerate de interes pentru procedurile desfășurate de autoritatea emitentă. În acest caz, probele suplimentare se vor transmite statului emitent fără a verifica dacă statul emitent a precizat în MEP că dorește să obțină alte obiecte, documente sau date relevante pentru procedurile desfășurate. Bineînțeles, condiția este ca circumstanțele cazului să fie prezentate în întregime.

V. Tipul de proceduri pentru care poate fi emis MEP (articolul 5)

Articolul 5 prevede următoarele:

MEP poate fi emis:

- (a) în ceea ce privește proceduri penale inițiate de către o autoritate judiciară sau care urmează să fie inițiate în fața unei autorități judiciare cu privire la o infracțiune în temeiul legislației naționale a statului emitent;
- (b) în cadrul procedurilor inițiate de autorități administrative cu privire la fapte care sunt pasibile de sancțiuni penale în temeiul legislației naționale a statului emitent deoarece constituie încălcări ale normelor de drept și în cazul în care decizia autorităților sus-menționate poate face obiectul unei căi de atac în fața unei instanțe judecătorești competente, în special, în materie penală;
- (c) în cadrul procedurilor inițiate de autorități judiciare cu privire la fapte care sunt pasibile de sancțiuni penale în temeiul legislației naționale a statului emitent deoarece constituie încălcări ale normelor de drept și în cazul în care decizia autorităților sus-menționate poate face obiectul unei căi de atac ulterioare în fața unei instanțe judecătorești competente, în special, în materie penală; și
- (d) în legătură cu proceduri menționate la literele (a), (b) și (c), care privesc fapte sau infracțiuni care pot angaja răspunderea unei persoane juridice sau pot conduce la aplicarea de sancțiuni penale unei persoane juridice în statul emitent.

Prin urmare, autoritățile polițienești nu pot emite un MEP.

VI. Conținutul și forma MEP (articolul 6)

Decizia-cadru include, în anexă, un formular. Acest formular va fi completat complet, va fi semnat și conținutul său se atestă pentru conformitate. Apoi, dacă nu este scris în limba oficială a statului executant, formularul se traduce de către statul emitent în limba oficială sau în una dintre limbile oficiale ale statului executant. Bineînțeles, tratatele bilaterale privind

posibilitatea de transmitere a unui MEP sau referitoare la alte cereri oficiale, precum și documente în limba statului emitent sau solicitant pot include dispoziții contrare. Austria, de exemplu, a încheiat tratate bilaterale cu Republica Cehă, Republica Slovacă și Ungaria, prin care cererile de asistență judiciară reciprocă și MEP pot fi transmise în limba statului solicitant/emitent.

VII. Condiții pentru emiterea MEP (articolul 7)

După cum am menționat mai sus, statul emitent se va asigura că MEP este emis doar dacă obținerea obiectelor, documentelor sau datelor căutate prin prezentul MEP este necesară și proporțională cu scopul procedurilor. În plus, se va sigura că probele pot fi obținute în temeiul legislației statului emitent în cadrul unei proceduri comparabile, în cazul în care ar fi disponibile pe teritoriul statului emitent, chiar dacă s-ar putea recurge la măsuri procedurale diferite.

Condițiile menționate mai sus se evaluează, în fiecare caz, numai în statul emitent. Prin urmare, autoritatea executantă nu poate refuza executarea sau recunoașterea unui MEP pentru că este de părere că sechestrarea probelor solicitate nu ar fi proporțională sau necesară scopului procedurilor.

VIII. Transmiterea MEP (articolul 8)

MEP va fi transmis autorității competente dintr-un stat membru pe al cărui teritoriu autoritatea competentă din statul emitent consideră sau are motive justificate să considere că se află probele solicitate sau, în cazul probelor electronice, că acestea sunt direct accesibile în temeiul legislației statului executant.

Este de la sine înțeles că un MEP trebuie transmis fără întârziere. Mandatul se poate transmite prin orice mijloace care permit o înregistrare scrisă și în condiții care să permită statului executant să stabilească autenticitatea acestuia. RJE ar putea fi de ajutor în identificarea autorității executante competente dintr-un stat membru.

Toate comunicările oficiale ulterioare legate de dificultăți de transmitere sau de autenticitatea unui document necesar pentru executarea MEP au loc direct între autoritatea emitent și autoritatea executantă, sau, dacă este cazul, prin implicarea autorității centrale. Trebuie menționat că unele state membre vor desemna o autoritate centrală care să fie responsabilă pentru transmiterea și primirea MEP.

În cazul în care autoritatea judiciară emitentă dorește acest lucru, transmiterea poate fi efectuată prin intermediul sistemului securizat de telecomunicații al Rețelei Judiciare Europene.

Articolul 8 mai prevede că, în cazul în care autoritatea din statul executant care primește un MEP nu are competența să îl recunoască și să ia măsurile necesare pentru executarea acestuia, aceasta transmite din oficiu MEP autorității executante. Autoritatea care a primit MEP va informa autoritatea emitentă cu privire la transmiterea MEP către autoritatea executantă competentă.

IX. MEP cu referire la un MEP anterior sau un ordin de înghețare (articolul 9)

Dacă analizăm anexa la decizia-cadru, mai ales secțiunea G, există un spațiu pentru informațiile cu privire la eventualitatea în care MEP face referire la un MEP anterior sau un ordin de înghețare.

Articolul 9 alineatul 2 mai include o dispoziție: „În cazul în care [...] autoritatea emitentă participă la executarea MEP în statul executant, aceasta poate adresa [...] un MEP care suplimentează MEP anterior direct autorității executante competente, pe durata prezenței sale pe teritoriul statului în cauză”, deși a fost desemnată o autoritate centrală.

X. Condiții de utilizare a datelor cu caracter personal (articolul 10)

Libertatea cetățenilor UE și protecția datelor în cadrul UE sunt foarte prețuite. Prin urmare, articolul 10 prevede cerințele legate de utilizarea datelor cu caracter personal. Mai întâi, statul emitent poate utiliza date personale obținute în conformitate cu prezenta decizie-cadru pentru procedurile pentru care poate fi emis MEP (cf. articolul 5), precum și pentru alte proceduri judiciare sau administrative direct legate de procedurile menționate anterior. În plus, se mai pot utiliza astfel de date pentru prevenirea unei amenințări grave și iminente la adresa securității publice. În orice alte scopuri, datele cu caracter personal obținute în temeiul prezentei decizii-cadru pot fi utilizate numai cu acordul prealabil al statului executant. În caz contrar, statul emitent va trebui să obțină acordul persoanei vizate.

Pentru urmăriri, autoritatea executantă poate, în conformitate cu articolul 10 alineatul 2, să solicite statului membru căruia i-au fost transmise datele cu caracter personal să furnizeze informații cu privire la utilizarea acestor date.

Totuși, dispozițiile articolului 10 nu se aplică datelor cu caracter personal obținute de un stat membru în temeiul prezentei decizii-cadru care provin de la statul membru în cauză.

Exemplu:

Datorită unui MEP eliberat de autoritățile române, parchetul din Viena efectuează percheziții la domiciliu în apartamentele acuzaților, care sunt cetățeni români. Mai multe documente referitoare la conturile lor bancare din România pot fi găsite de autoritățile polițienești austriece.

Datele obținute (conturi bancare românești) nu fac obiectul articolului 10 din decizia-cadru, deoarece provin din România. Autoritățile române pot folosi aceste informații pentru orice scop.

XI. Recunoașterea și executarea (articolul 11)

În general, articolul 11 prevede că autoritățile executante recunosc un MEP, transmis în conformitate cu articolul 8, fără a fi necesară nici o altă formalitate. Autoritățile executante iau, fără întârziere, măsurile necesare pentru executarea acestuia, în același mod în care o autoritate a statului executant ar obține probele într-o situație comparabilă, în conformitate cu legislația națională, cu excepția cazului în care autoritatea respectivă decide să invoce unul dintre temeiurile de nerecunoaștere sau de neexecutare prevăzute la articolul 13 sau unul dintre temeiurile de amânare prevăzute la articolul 16.

Autorității executante îi revine responsabilitatea de a alege măsurile care, în temeiul legislației sale naționale, asigură furnizarea probelor solicitate și de a decide dacă este necesară recurgerea la măsuri coercitive. Prin urmare, orice măsură care se impune pentru punere la dispoziție a probelor solicitate se ia în conformitate cu normele de procedură aplicabile în statul executant.

Prin urmare, fiecare stat membru se va asigura că măsurile disponibile într-un caz național similar, inclusiv percheziția sau sechestrul, sunt disponibile în vederea executării MEP, în cazul în care acesta se referă la una dintre infracțiunile prevăzute la articolul 14 alineatul 2. În ceea ce privește percheziția și sechestrul, în cazul în care autoritatea emitentă nu este un judecător, o instanță judecătorească, un judecător de instrucție sau un procuror sau MEP nu a fost validat de una dintre autoritățile menționate din statul emitent, autoritatea executantă poate să decidă că nu poate avea loc nici o percheziție sau sechestrul în scopul executării MEP. Înainte de a decide în acest sens, autoritatea executantă se consultă cu autoritatea competentă din statul emitent.

În cazul menționat mai sus, este foarte importantă dispoziția de la articolul 11 alineatul 5, care prevede următoarele: „Un stat membru poate face o declarație la momentul adoptării prezentei decizii-cadru sau poate adresa o notificare ulterioară Secretariatul General al Consiliului solicitând o astfel de validare în toate cazurile în care autoritatea emitentă nu este un judecător, o instanță judecătorească, un judecător de instrucție sau un procuror și atunci când, în temeiul legislației statului executant, într-un caz intern similar măsurile necesare executării MEP ar trebui să fie dispuse sau supervizate de către un judecător, o instanță judecătorească, un judecător de instrucție sau un procuror.”

În cazul Austriei și României, autoritatea emitentă va fi cel mai probabil un procuror. Dacă statele membre vor utiliza declarația mai sus menționată și care dintre ele o vor utiliza rămâne de văzut.

XII. Formalități care trebuie urmate în statul executant (articolul 12)

Unele state membre au norme specifice de procedură, care trebuie respectate conform legislației lor privind procedura penală. În caz contrar, nu se pot utiliza probele în cadrul procedurii penale.

Exemplu:

Există unele state membre care, de exemplu, au reglementări privind efectuarea perchezițiilor la domiciliu. Autoritatea emitentă poate dori să invite un martor imparțial, cum ar fi un vecin, pentru efectuarea unei percheziții domiciliare.

În Austria, este necesar să se invite un membru al baroului pentru efectuarea unei percheziții domiciliare în biroul unui avocat.

Articolul 12 tratează aceste formalități care trebuie îndeplinite conform legislației statului emitent. Prin urmare, „autoritatea executantă respectă formalitățile și procedurile indicate în mod expres de autoritatea emitentă, cu excepția cazului în care se prevede altfel prin prezenta decizie-cadru și cu condiția ca aceste formalități și proceduri să nu contravină principiilor fundamentale de drept ale statului executant”. Din contră, această dispoziție nu va crea o obligație de adoptare a unor măsuri coercitive.

XIII. Temeiuri de nerecunoaștere și neexecutare (articolul 13)

În articolul 13 sunt stipulate mai multe temeuri de nerecunoaștere sau neexecutare a MEP. Hotărârea de a refuza recunoașterea sau executarea va fi luată de un judecător, o instanță, un judecător de instrucție sau un procuror din statul executant.

În cazul în care autoritatea emitentă a fost o autoritate judiciară diferită de un judecător, o instanță, un judecător de instrucție sau un procuror, iar MEP nu a fost validat de una dintre aceste autorități, hotărârea de refuz poate fi luată și de altă autoritate judiciară din statul executant.

Referitor la temeurile menționate mai jos, (a), (g) și (h), autoritatea executantă va contacta autoritatea emitentă prin orice mijloace adecvate (mai ales Eurojust și punctele de contact ale RJE, precum și prin Interpol), pentru a primi informațiile suplimentare necesare pentru luarea unei hotărâri.

- (a) Dintre temeurile de nerecunoaștere și neexecutare, primul specificat este încălcarea principiului *ne bis in idem*.

Acest subiect este strâns legat de dispoziția din articolul 54 al Acordului Schengen, care prevede următoarele: „O persoană împotriva căreia a fost pronunțată o hotărâre definitivă într-un proces pe teritoriul unei părți contractante nu poate face obiectul urmăririi penale de către o altă parte contractantă pentru aceleași fapte, cu condiția ca, în situația în care a fost pronunțată o pedeapsă, aceasta să fi fost executată, să fie în curs de executare sau să nu mai poate fi executată conform legilor părții contractante care a pronunțat sentința.”

Aici ar trebui să rezumăm câteva cauze ale Curții de Justiție a Comunităților Europene care se referă la această dispoziție.

În cazul "Miraglia" (C-469/03), Curtea de Justiție a hotărât că principiul *ne bis in idem*, cuprins în articolul 54 din CIAS, nu poate fi aplicat cu privire la o decizie a autorităților judiciare dintr-un stat membru care declară închiderea unui caz, după ce procurorul public a decis încetarea urmăririi penale în baza faptului că proceduri similare au fost inițiate într-un alt stat membru, împotriva aceluiași inculpat și pentru aceleași fapte, fără pronunțarea unei hotărâri în fond cu privire la prezentul caz."

În ceea ce privește cauza "Gozütok și Brügge (C-385/01), procurorul a oferit acuzatului o „soluție extrajudiciară” în schimbul plății unei anumite sume de bani. Curtea de Justiție a declarat că în astfel de cazuri procurorul sancționează fapta ilicită, care se presupune că a fost săvârșită de acuzat. Prin urmare, „se aplică articolul 54 din Acordul Schengen procedurilor în cazul cărora continuarea urmăririi penale este prescrisă, cum ar fi procedurile din cadrul proceselor penale, în care procurorul încetează procedura penală inițiată în acel stat fără a implica instanța, după ce acuzatul a îndeplinit anumite condiții și mai ales după ce a plătit o anumită sumă de bani stabilită de procuror.”

În cauza "Bourquain" (C-297/07), un tribunal (militar) francez a pronunțat o sentință în lipsă inculpatului. Verdictul nu a putut fi comunicat inculpatului, dar, în temeiul legislației franceze, a devenit definitiv după cinci ani. Cu toate acestea, pedeapsa nu a fost niciodată executată. Ulterior, toate infracțiunile săvârșite în legătură cu războiul din Algeria – cum a fost în acest caz – au fost incluse într-un decret francez de amnistie. Din contră, în Republica Federală Germană a fost deschisă o anchetă în legătură cu domnul Bourquain cu privire la aceleași fapte și, în 1962, un mandat de arestare a fost trimis autorităților din fosta Republică Democrată Germană, care l-a respins. La

sfârșitul anului 2001, după ce s-a aflat unde trăia inculpatul, acesta a fost acuzat de crimă în fața instanței. Curtea de Justiție a afirmat în decizia sa că, în general, o condamnare în absența este de asemenea inclusă în domeniul de aplicare al articolului 54 din CAAS și prin urmare poate constitui un impediment procedural în calea începerii unei noi proceduri.

Curtea de Justiție a afirmat, de asemenea, că o condamnare în absența ar putea fi o hotărâre definitivă în sensul articolului 54 din Acordul Schengen. Problema care s-a pus în acest caz a fost dacă această condiție referitoare la punerea în aplicare a fost îndeplinită. Curtea de Justiție a declarat: "În aceste condiții, răspunsul la întrebarea adresată trebuie să fie că principiul *ne bis in idem* [...] este aplicabil unei proceduri penale declanșate într-un stat contractant împotriva unui acuzat care nu a mai fost judecat pentru faptele pentru care este urmărit penal, chiar dacă, în conformitate cu legislația statului în care a fost condamnat, pedeapsa care i-a fost impusă nu ar fi putut niciodată să fie executată direct, din cauza unor caracteristici procedurale specifice, cum ar fi cele la care se face referire în procesul penal."

În cel mai recent caz care a fost adus în fața Curții de Justiție a Comunităților Europene, „Turansky” (C-491/07) autoritățile de poliție ale Republicii Slovace au decis să renunțe la urmărirea penală pentru o infracțiune de furt, comisă în Austria.

Curtea de Justiție a afirmat că, pentru a fi considerată o renunțare definitivă la caz în sensul articolului 54 din Acordul Schengen, hotărârea trebuie să ducă la finalizarea procedurii penale și să excludă definitiv continuarea anchetei penale. În acest caz, legislația Republicii Slovace nu elimină posibilitatea de a iniția un nou proces penal pentru aceleași fapte.

- (b) În plus, dacă MEP se referă la fapte care nu sunt menționate la articolul 14 alineatul 2 și nu ar constitui o infracțiune în temeiul legislației statului executant, acesta din urmă poate refuza recunoașterea MEP.

Articolul 14 prevede că recunoașterea sau executarea MEP nu este supusă verificării dublei incriminări, cu excepția cazului în care este necesar să se efectueze o percheziție sau un sechestr. În cazul infracțiunilor menționate în articolul 14 (2) (cf. capitolul K.XIV), recunoașterea și executarea MEP nu va fi supusă verificării dublei incriminări.

Exemplu:

Cetățeanul român R. este interogat de un ofițer de poliție A. în Viena / Austria, în calitate de acuzat. În timpul interogatoriului, A. folosește un limbaj jignitor cu privire la R. Ajuns înapoi în România, R. depune o plângere privind acest incident, dar a uitat numele lui A. Procurorul competent român transmite un MEP parchetului din Viena, pentru a obține datele personale ale lui A. Deși infracțiunea nu este considerată o infracțiune în temeiul Codului penal al Austriei, autoritatea executantă va prezenta datele solicitate, deoarece principiul verificării dublei incriminări nu este aplicabil în acest caz.

- (c) Un alt temei de nerecunoaștere sau neexecutare a unui MEP poate fi cazul în care executarea MEP nu este posibilă prin mijloacele de care autoritatea executantă dispune în cazul respectiv, în conformitate cu articolul 11 alineatul (3).

Exemplu:

În timpul unei anchete penale care are loc România privind o fraudă comisă prin intermediul internetului (e-bay), soldată cu un prejudiciu de 1.000 €, - (= 4.000 RON), se descoperă că victima făcuse plata într-un cont bancar din Austria. Procurorul român emite un MEP pentru a obține datele titularului contului bancar respectiv.

În conformitate cu legislația austriacă, nu este posibil să deschidă conturi bancare în acest caz. Deschiderea de conturi bancare este permisă în cazul în care fie prejudiciul este mai mare de € 3.000 (= 12.000 RON) sau dacă se presupune că suspectul a săvârșit infracțiunea profesional, aceasta însemnând ca a comis fapta cel puțin pentru a-și câștiga existența din săvârșirea infracțiunilor de acest gen.

Autoritatea de executare din Austria, prin urmare, va refuza executarea MEP.

- (d) În plus, autoritatea executantă mai poate refuza recunoașterea sau executarea unui MEP în cazul în care legislația statului executant prevede o imunitate sau un privilegiu care face imposibilă executarea MEP.

Exemplu:

În timpul unui discurs politic susținut de Jörg Haider, el a afirmat că ar trebui să fie reinstalate camerele de gazare și că toți țiganii ar trebui trimiși acolo sau uciși în alt mod de către adeptii săi. În acest caz, executarea oricărui MEP emis pentru a obține probe ar trebui să fie refuzată deoarece Jörg Haider era politician și i s-a acordat imunitate, prin urmare, care poate fi suspendată numai de către organismul politic al cărui membru este.

- (e) Referitor la cerințele de natură formală, executarea/recunoașterea MEP poate fi refuzată dacă, în unul dintre cazurile menționate la articolul 11 alineatele (4) sau (5), MEP nu a fost validat.
- (f) Articolul 13 (1) (f) al deciziei-cadru prevede că recunoașterea/executarea unui MEP poate fi refuzată în cazul în care MEP se referă la infracțiuni care:
- (i) sunt considerate, în temeiul legislației statului executant, ca fiind săvârșite în întregime, în mare parte sau în principal pe teritoriul acestuia sau într-un loc echivalent cu teritoriul său; sau
 - (ii) au fost săvârșite în afara teritoriului statului emitent, iar legislația statului executant nu permite începerea unor proceduri judiciare în cazul unor astfel de infracțiuni, în cazul în care acestea sunt comise în afara teritoriului aceluși stat.

Exemplu:

A. zboară de la București la Amsterdam pentru a colecta 2 kg de canabis dintr-un anumit apartament. După sosirea sa în București, el vinde aproximativ 1,5 kg de canabis și este arestat în timp ce vindea canabis pe stradă. El face o mărturisire completă. Procurorul competent din România dorește să solicite autorităților competente din Țările de Jos să efectueze o percheziție domiciliară.

Deoarece o parte esențială a infracțiunii a fost comisă pe teritoriul României, este foarte probabil ca Țările de Jos să nu execute acest MEP.

Această scutire își are originea în obiecțiile ridicate de Țările de Jos, care se temeau că vor primi excesiv de multe MEP emise de alte state membre referitor la cumpărarea de droguri pe teritoriul Țărilor de Jos, care ulterior sunt transportate în alte state și vândute din nou.

Orice stat membru care intenționează să transpună temeiul pentru refuz menționat anterior în legislația sa națională va transmite în acest sens o notificare Secretarului General al Consiliului, printr-o declarație.

În plus, o decizie în temeiul literei (f) punctul (i) cu privire la infracțiunile comise în parte pe teritoriul statului executant (sau într-un loc echivalent cu teritoriul său) se ia de către un judecător, o instanță, un judecător de instrucție sau un procuror în circumstanțe excepționale și, de la caz la caz, ținându-se cont de circumstanțele specifice cazului și, în special, de faptul că o majoritatea sau partea esențială a infracțiunii în cauză a fost sau nu comisă în statul emitent, dacă MEP se referă sau nu la o faptă care nu reprezintă o infracțiune în temeiul legislației statului executant și dacă ar fi sau nu necesar să se efectueze o percheziție sau un sechestrul pentru executarea MEP.

Înainte de luarea unei astfel de hotărâri, autoritatea executantă va consulta Eurojust, în conformitate cu dispozițiile deciziei-cadru. În cazul în care o autoritate competentă nu este de acord cu avizul Eurojust, atunci această autoritate se asigură că își motivează decizia și Consiliul este informat.

- (g) Dacă recunoașterea/executarea unui MEP ar aduce atingere intereselor naționale fundamentale în materie de securitate, ar pune în pericol sursa informației sau ar implica utilizarea de informații clasificate cu privire la activități specifice ale serviciilor de informații, atunci un stat membru executant poate refuza recunoașterea/executarea MEP.

Exemplu:

Austria și Republica Cehă au încheiat tratate bilaterale de cooperare polițienească. În conformitate cu aceste tratate, un agent austriac sub acoperire este infiltrat într-o organizație criminală în Republica Cehă, care are ca scop transportarea drogurilor în cantități uriașe dincolo de granițe.

După arestarea majorității membrilor organizației, autoritățile judiciare din Republica Cehă vor să afle numele agentului sub acoperire, pentru a-l invita ca martor la proces.

În acest caz, autoritatea austriacă de executare ar refuza executarea MEP emis de autoritățile din Republica Cehă, pe motiv că sursa de informații este pusă în pericol.

Mai putem să ne gândim și la alte exemple în legătură cu protecția martorilor.

- (h) În fine, un MEP poate fi refuzat în cazul în care formularul prevăzut în anexă este incomplet sau în mod vădit incorect și nu a fost completat sau corectat într-un termen rezonabil stabilit de autoritatea executantă.

Exemplu:

Un procuror din Viena emite un MEP, dar nu declară care este instanța competentă de apel. Statul membru de executare care a primit acest MEP depune o cerere, solicitând autorităților emitente să completeze MEP în termen de două săptămâni. Această cerere nu a primit nici un răspuns de la procurorul competent.

Prin urmare, statul membru de executare va refuza recunoașterea.

XIV. Dubla incriminare (articolul 14)

După cum am menționat mai sus, principiul dublei incriminări se aplică doar în cazurile în care este necesar să se efectueze o percheziție sau un sechestrul pentru executarea sau recunoașterea MEP.

În plus, în privința infracțiunilor în materie de impozite sau taxe, vamă și schimb valutar, recunoașterea sau executarea nu poate fi refuzată din motivul că legislația statului executant nu impune același tip de taxe sau impozite sau nu cuprinde același tip de reglementare, în materie de taxe sau impozite, de vamă sau de schimb, ca legislația statului emitent.

În cazul infracțiunilor menționate în articolul 14 (2), recunoașterea sau executarea MEP transmis nu va fi supusă verificării dublei incriminări nici în cazul în care este necesară efectuarea unei percheziții sau a unui sechestrul pentru executarea MEP.

Articolul 14 (2) prevede o listă de infracțiuni care trebuie bifate în formular în cazul în care acestea se sancționează, în conformitate cu legislația statului emitent, cu o pedeapsă privativă de libertate sau cu un ordin de detenție, iar maximumul pedepsei este de cel puțin trei ani.

Lista menționată în articolul 14 (2) include următoarele infracțiuni:

- participarea la o organizație criminală,
- terorismul, L 350/78 EN Jurnalul Oficial al Uniunii Europene 30.12.2008,
- traficul de persoane,
- exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă,
- traficul ilicit de narcotice și substanțe psihotrope,
- traficul ilicit de arme, muniții și explozivi,
- corupția,
- fraudă, inclusiv fraudă care aduce atingere intereselor financiare ale Comunităților Europene, în sensul Convenției privind protejarea intereselor financiare ale Comunităților Europene din 26 iulie 1995 (1),
- spălarea produselor infracțiunii,
- falsificarea, inclusiv falsificarea monedei euro,
- delictul informatic,
- infracțiuni împotriva mediului, inclusiv traficul ilicit de specii animale pe cale de dispariție și traficul de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție,
- complicitatea la trecerea frauduloasă a frontierei și la ședere ilegală,
- omuciderea voluntară, vătămarea corporală gravă,
- traficul ilicit de organe și țesuturi umane,
- răpire, sechestrare și luare de ostatici,
- rasism și xenofobie,
- furt organizat sau armat,
- trafic ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă,

- escrocherie,
- înșelătorie și extorcare de fonduri,
- contrafacerea și pirateria produselor,
- falsificarea documentelor administrative și trafic de fals,
- falsificarea mijloacelor de plată,
- trafic ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere,
- trafic ilicit de materiale nucleare sau radioactive,
- trafic de vehicule furate,
- viol,
- incendiere,
- infracțiuni de competența Curții Penale Internaționale,
- deturnare de aeronave/nave,
- sabotaj.

Trebuie menționat că Germania a declarat că în cazul în care executarea unui MEP necesită efectuarea unei percheziții sau a unui sechestru, Germania își rezervă dreptul de a supune executarea verificării dublei incriminări în ceea ce privește infracțiunile de terorism, criminalitate informatică, rasism și xenofobie, sabotaj, înșelătorie și extorcare de fonduri și escrocherie, cu excepția cazului în care autoritatea emitentă a declarat că infracțiunea respectivă îndeplinește, în conformitate cu legislația statului emitent, următoarele criterii:

1. Terorism:

- un act care constituie o infracțiune în sensul și în conformitate cu definiția din Convenția internațională privind reprimarea actelor de terorism nuclear din 13 aprilie 2005, din Convenția internațională privind reprimarea finanțării terorismului din 9 decembrie 1999 sau în sensul unuia dintre tratatele enumerate în anexă sau
- un act care poate fi considerat drept infracțiune în temeiul Deciziei-cadru 2002/475/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind combaterea terorismului⁴ sau
- un act care poate fi interzis în temeiul Rezoluției 1624 (2005) a Consiliului de Securitate a Organizației Națiunilor Unite din 14 septembrie 2005.

2. Criminalitate informatică: Infracțiunile care intră în domeniul de aplicare al Deciziei-cadru 2005/222/JAI a Consiliului din 24 februarie 2005 privind atacurile împotriva sistemelor informatice⁵ sau al Convenției europene privind criminalitatea informatică din 23 noiembrie 2001, secțiunea I, titlul 1.

4 JO L 164, 22.6.2002, p. 3.

5 JO L 69, 16.3.2005, p. 67.

3. Rasism și xenofobie: Infracțiunile care intră în domeniul de aplicare al Acțiunii comune 96/443/JAI a Consiliului din 15 iulie 1996 privind acțiunea împotriva rasismului și a xenofobiei⁶.
4. Sabotaj: Toate acțiunile ilegale și intenționate care cauzează distrugerii masive unei structuri guvernamentale, altor structuri publice, sistemului public de transport sau unei alte infrastructuri, care atrage sau riscă să atragă pierderi economice considerabile.
5. Înșelătorie și extorcare de fonduri: Acțiunea de a cere prin amenințări, uz de forță sau prin orice alte mijloace de intimidare, bunuri, promisiuni, venituri sau semnarea de documente care conțin sau care au ca rezultat o obligație, o înstrăinare sau o scutire de obligații.
6. Escrocherie: Utilizarea de nume false sau de funcții false sau recurgerea la mijloace frauduloase pentru a abuza de încrederea sau buna-credință a unor persoane în scopul însușirii unor bunuri care nu le aparțin.

XV. Termene pentru recunoaștere, executare și transfer (articolul 15)

Articolul 15 prevede anumite termene. Autoritatea executantă va lua orice decizie privind neexecutarea/nerecunoașterea MEP cât mai curând posibil și în termen de cel mult 30 de zile de la primirea MEP. Este stabilit un termen de 60 de zile pentru ca autoritatea executantă să preia probele solicitate, dacă nu există un temei de amânare conform articolului 16.

În ambele cazuri, autoritatea executantă poate depăși termenele menționate doar atunci când, într-un caz particular, autoritatea executantă competentă nu poate respecta termenul. Autoritatea executantă competentă informează autoritatea competentă din statul emitent cu privire la această întârziere, indicând motivele amânării și timpul estimativ necesar pentru îndeplinirea acțiunii.

Exemplu:

La sfârșitul lunii iunie o autoritate emitentă competentă dintr-un stat membru transmite un MEP autorității de executare competente din Italia, pentru a obține documente aflate la sediul unei societăți comerciale.

Procurorul responsabil știe că societatea este închisă în timpul sezonului de vară, în perioada iulie - august.

Executarea MEP va fi amânată până în septembrie, iar autoritatea emitentă trebuie să fie informată cu privire la motivul întârzierii.

După preluarea probelor solicitate, autoritatea executantă transferă statului emitent, fără întârziere nejustificată, probele, cu excepția cazului în care o cale de atac este în curs de desfășurare, sau există temeiuri pentru amânare. În plus, autoritatea executantă indică dacă solicită ca probele transferate să fie înapoiate statului executant de îndată ce nu mai sunt necesare statului emitent.

6 JO L 185, 24.7.1996, p. 5.

Exemplu:

Deoarece a fost emis un MEP, autoritatea competentă din România transmite mai multe documente, spre a fi examinate în Austria. Autoritatea competentă din România a solicitat înapoierea documentelor după examinare. În consecință, autoritatea emitentă din Austria va transfera documentele originale după examinarea acestora.

XVI. Temeiuri pentru amânarea recunoașterii sau A executării (articolul 16)

Referitor la recunoașterea MEP, prezenta decizie-cadru prevede două temeiuiri pentru amânare:

- (a) formularul prevăzut în anexă este incomplet sau în mod vădit incorect, până în momentul în care formularul este completat sau corectat; sau
- (b) în unul dintre cazurile menționate la articolul 11 alineatele (4) sau (5), MEP nu a fost validat, până când se efectuează validarea.

Decizia-cadru mai prevede două temeiuiri în ceea ce privește executarea unui MEP:

- (a) executarea acestuia ar putea aduce atingere unei anchete penale sau unei urmăririi penale în curs, atât timp cât statul executant consideră necesar;

Exemplu:

Un procuror din Arad inițiază o anchetă privind infracțiunea de falsificare de monede sau alte valori. Ancheta indică faptul că bancnote de 50 de euro sunt falsificate într-o mare cantitate de către un grup infracțional organizat din România și transportate ulterior într-un loc din Viena unde sunt vândute.

Procurorul român emite un mandat de percheziție pentru adresa din Viena și depune un MEP autorităților competente ale organelor de urmărire penală din Viena. .

Investigațiile anterioare cu privire la aceleași fapte au fost inițiate în Viena în urma cărora cinci membri ai grupului infracțional au putut fi identificați în Viena. Procurorul a ordonat începerea filajului pentru a descoperi reședința acestora.

Procurorul austriac nu va executa mandatul de percheziție solicitat de procurorul român până când ceilalți membri vor fi depistați pentru ca toate arestările și perchezițiile să aibă loc concomitent.

- (b) sau obiectele, documentele sau datele vizate sunt deja utilizate în alte proceduri, până când acestea nu mai sunt necesare în acest scop.

Exemplu:

Discutați circumstanțele ultimului exemplu cu următoarele completări: în urma executării perchezițiilor s-au descoperit mai multe înscrisuri originale precum și bancnote care trebuie să fie examinate în Austria. Autoritățile române au solicitat înscrisurile originale, precum și bancnotele. Transferul acestora va fi posibil după examinarea lor în Austria.

Hotărârea de a amâna recunoașterea sau executarea va fi luată de un judecător, o instanță, un judecător de instrucție sau un procuror din statul executant.

XVII. Utilizarea formularului anexat

Scopul acestui capitol este să dea un exemplu de utilizare a formularului anexat și de completare corectă a acestui formular.

Exemplu:

Parchetul din București primește informația potrivit căreia un informator a confirmat poliției faptul că domnul Leonid TOLSTOJ, cetățean rus, domiciliat în București se ocupă cu trafic ilicit de droguri la nivel internațional. Pentru a organiza și facilita transportarea drogurilor, în cea mai mare parte heroină și cocaină din Țările de Jos, în România, acesta a înființat o societate de transport.

Drogurile sunt ascunse în tirurile societății pentru a le transporta în siguranță în România. Se presupune faptul că se transportă o mare cantitate de droguri.

Pe 10 octombrie 2009, un șofer de pe unul din tiruri este arestat pe un drum național din România pentru că autoritățile române au găsit 3 kg de heroină împachetată în pachete mici în urma unui control. Șoferul a mărturisit că i s-a ordonat să încarce un kg de heroină din Țările de Jos și să se întoarcă în România. Ca urmare a ordinelor sale, a făcut o oprire în Ungaria aproape de granița cu România, unde a livrat heroina, iar drogurile capturate pe care le-a primit le-a ascuns în roțile de rezervă ale tirului.

Locul unde s-a livrat marfa se află la următoarea adresă: 6500 Baja, Szentháromság tér 11.

Se crede că destinatarul amestecă drogurile cu fructoză sau substanțe similare, ambalând-o în pachete mai mici.

De la București acestea sunt predate mai departe traficantilor de droguri.

MANDATUL EUROPEAN DE OBȚINERE A PROBELOR

Prezentul MEP a fost emis de o autoritate judiciară competentă. Se solicită obținerea și transferul obiectelor, documentelor sau datelor specificate mai jos.

(A)

Statul emitent: **România**

Statul executant: **Ungaria**

(B)

Autoritatea judiciară s-a asigurat că:

- X (i) obținerea obiectelor, documentelor sau datelor căutate prin prezentul MEP este necesară și proporțională cu scopul procedurilor menționate mai jos;
- X (ii) obținerea obiectelor, documentelor sau datelor căutate prin prezentul MEP este necesară și proporțională cu scopul procedurilor menționate mai jos

(C)

Denumirea oficială: Parchetul din România

Numele reprezentantului: **James BOND**

Funcție deținută (titlu/grad): **Dr./procuror**

Bifați tipul de autoritate judiciară care a emis mandatul:

- (a) judecător
- (b) judecător de instrucție
- (c) un procuror
- (d) orice altă autoritate judiciară, astfel cum este definită de către statul emitent, care acționează, în cazul respectiv, în calitate de autoritate care conduce ancheta penală și care este competentă, conform dreptului intern, să dispună obținerea de probe în cazuri transfrontaliere
- Prezentul MEP a fost validat de un judecător sau de o instanță judecătorească, un judecător de instrucție sau un procuror (a se vedea secțiunile D și O).

Numărul de referință al dosarului: [numărul de referință al procesului]

Adresa: [adresa autorității emitente]

Nr. tel. (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului) [numărul de telefon al autorității emitente]

Nr. fax (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului) [numărul de fax al autorității emitente]

E-mail: **james.bond@just.ro**

Limba în care este posibil să se comunice cu autoritatea emitentă: **română**

Detalii de contact pentru persoana (persoanele) de contactat în cazul în care este nevoie de informații suplimentare în privința executării MEP sau în vederea luării măsurilor practice necesare pentru transferul obiectelor, documentelor sau datelor (după caz):

(D) AUTORITATEA JUDICIARĂ CARE A VALIDAT MEP (DUPĂ CAZ)

În cazul în care litera (d) de la secțiunea C a fost bifată și prezentul MEP este validat, bifați tipul de autoritate judiciară care a validat prezentul MEP: **NU EXISTĂ**

- (a) un judecător sau o instanță judecătorească
- (b) judecător de instrucție
- (c) un procuror

Denumirea oficială a autorității care a validat mandatul:

Numele reprezentantului:

Funcție deținută (titlu/grad):

Numărul de referință al dosarului:

Adresa:

Nr. tel.: (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului).

Nr. fax: (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului).

E-mail:

(E) ÎN CAZUL DESEMNĂRII UNEI AUTORITĂȚI CENTRALE PENTRU TRANSMITEREA ȘI PRIMIREA ADMINISTRATIVĂ A MEP ȘI, DUPĂ CAZ, PENTRU ORICE ALTE TIPURI DE CORESPONDENȚĂ OFICIALĂ AFERENTĂ

Denumirea autorității centrale: **NU EXISTĂ**

Persoana de contact, după caz (titlu/grad și nume):

Adresa:

Numărul de referință al dosarului:

Nr. tel.: (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului).

Nr. fax: (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului).

E-mail:

(F) AUTORITATEA SAU AUTORITĂȚILE CARE POT FI CONTACTATE (ÎN CAZUL ÎN CARE SECȚIUNILE D ȘI SAU E AU FOST COMPLETATE)

- Autoritatea vizată la secțiunea C
Poate fi contactată pentru chestiuni privind:
- Autoritatea vizată la secțiunea D
Poate fi contactată pentru chestiuni privind:
- Autoritatea vizată la secțiunea E
Poate fi contactată pentru chestiuni privind:

(G) LEGĂTURA CU UN EVENTUAL MEP ANTERIOR SAU CU UN EVENTUAL ORDIN DE ÎNGHEȚARE ANTERIOR

După caz, indicați dacă prezentul MEP completează un MEP anterior sau constituie rezultatul unui ordin de înghețare, iar, în acest caz, furnizați informațiile pertinente care permit identificarea MEP sau ordinului de înghețare anterior (data emiterii mandatului sau ordinului, autoritatea căreia i-a fost transmis și, după caz, data transmiterii MEP sau ordinului și numerele de referință date de autoritatea emitentă, respectiv de autoritatea executantă). **NU EXISTĂ**

(H) TIPUL DE PROCEDURĂ PENTRU CARE A FOST EMIS MEP

Bifați tipul de procedură pentru care este emis MEP:

- (a) în ceea ce privește proceduri penale inițiate de către o autoritate judiciară sau care urmează să fie inițiate în fața unei autorități judiciare cu privire la o infracțiune în temeiul legislației naționale a statului emitent; sau
- (b) în cadrul procedurilor inițiate de autorități administrative cu privire la fapte care sunt pasibile de sancțiuni penale în temeiul legislației naționale a statului emitent deoarece constituie încălcări ale normelor de drept și în cazul în care decizia autorităților sus-menționate poate face obiectul unei căi de atac în fața unei instanțe judecătorești competente, în special, în materie penală; sau
- (c) în cazul procedurilor inițiate de autorități judiciare privind fapte care se pedepsesc în conformitate cu dreptul intern al statului emitent deoarece constituie încălcări ale normelor de drept și în cazul în care decizia autorităților sus-menționate poate da naștere unei căi de atac ulterioare în fața unei instanțe competente, în special, în materie penală.

(I) MOTIVELE EMITERII MEP

1. Un rezumat al faptelor și o descriere a împrejurărilor în care infracțiunea sau infracțiunile care stă (stau) la baza MEP a (au) fost săvârșită (săvârșite), inclusiv data și locul, după cum sunt cunoscute de autoritatea judiciară emitentă:

În luna mai 2009 autoritățile polițienești din București au primit informația conform căreia Leonid Tolstoj se ocupă cu traficul ilicit de droguri folosind tirurile din cadrul societății sale de transport (ROMTRANS) pentru a transporta heroină și cocaină din Țările de Jos în România.

Pentru a putea verifica această suspiciune s-a efectuat o interceptare telefonică al cărei rezultat a fost că 3 kg de heroină ambalate în pachete mici au putut fi capturate în unul din tirurile care se aflau în drum spre România la 10 octombrie 2009.

Șoferul a fost arestat imediat și a mărturisit că domnul Tolstoj i-a ordonat să preia 1 kg de heroină din Țările de Jos, livrarea constând de asemenea din 300 de lalele roșii, galbene și albastre. Acestuia i s-a ordonat să ascundă marfa într-una din roțile de rezervă ale tirului. După acest lucru, i s-a ordonat să conducă înapoi spre România și să facă o oprire în Ungaria la adresa 6500 Baja, Szentháromság tér 11, aproape de granița cu România, pentru a descărca heroina și pentru a prelua marfa care a fost capturată și pe care o primise la schimb. Aceasta a fost ascunsă de asemenea în roțile de rezervă ale tirului.

Acesta a mai mărturisit că în ultimele patru luni domnul Tolstoj i-a ordonat în cinci împrejurări diferite să preia o cantitate de 6 kg de heroină și 5 kg de cocaină. Pentru fiecare livrare acesta a primit suma de 1.000,- LEI.

Natura și încadrarea juridică a infracțiunii (infracțiunilor) care rezultă din MEP și dispozițiile legale sau codul aplicabil:

[denumirea infracțiunii conform Codului penal al României]

2. După caz, bifați una sau mai multe dintre următoarele infracțiuni, care sunt sancționate în statul emitent cu o pedeapsă sau cu un ordin de detenție a căror durată maximă este de cel puțin trei ani, astfel cum sunt definite acestea de legislația statului emitent:

- participarea la o organizație criminală;
- terorism⁴;
- trafic de persoane;
- exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă;
- traficul ilicit de narcotice și substanțe psihotrope;
- traficul ilicit de arme, muniții și explozivi;
- corupție;
- fraudă, inclusiv fraudă care aduce atingere intereselor financiare ale Comunităților Europene, în sensul Convenției privind protejarea intereselor financiare ale Comunităților Europene din 26 iulie 1995;
- spălarea produselor infracțiunii;
- falsificarea, inclusiv falsificarea monedei euro;

- delict informatice;
- infracțiuni împotriva mediului, inclusiv traficul ilicit de specii animale pe cale de dispariție și traficul de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție;
- complicitate la trecerea frauduloasă a frontierei și la ședere ilegală;
- omucidere voluntară, vătămare corporală gravă;
- trafic ilicit de organe și țesuturi umane;
- răpire, sechestrare și luare de ostatici;
- rasism și xenofobie⁴;
- furt organizat sau armat;
- trafic ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă;
- escrocherie⁴;
- înșelătorie și estorcare de fonduri⁴;
- contrafacerea și pirateria produselor;
- falsificarea documentelor administrative și trafic de fals;
- falsificarea mijloacelor de plată;
- trafic ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere;
- trafic ilicit de materiale nucleare sau radioactive;
- trafic de vehicule furate;
- viol;
- incendiere;
- infracțiuni de competența Curții Penale Internaționale;
- deturnare de aeronave/nave;
- sabotaj*.

(*) În cazul în care MEP se adresează Germaniei și conform declarației făcute de Germania în conformitate cu articolul 23 alineatul (4) din Decizia-cadru 2008/978/JAI a Consiliului din 18 decembrie 2008 privind mandatul european de obținere a probelor în scopul obținerii de obiecte, documente și date în vederea utilizării acestora în cadrul procedurilor în materie penală, autoritatea emitentă poate să completeze, de asemenea, caseta nr. 1 pentru a confirma faptul că infracțiunea (infracțiunile) în cauză intră sub incidența criteriilor precizate de către Germania pentru tipul respectiv de infracțiune.

3. Descrierea completă a infracțiunii sau a infracțiunilor care nu sunt menționate la punctul 2, în temeiul cărora a fost emis MEP: NU EXISTĂ

(J) IDENTITATEA PERSOANELOR ÎN CAUZĂ

Informații privind identitatea (i) persoanei (persoanelor) fizice sau (ii) juridice împotriva cărora au fost introduse/pot fi introduse acțiunile în justiție:

(i) În cazul persoanelor fizice

Denumire: **Leonid**

Prenume: **TOLSTOJ**

Numele înainte de căsătorie, după caz: **NU EXISTĂ**

Alte nume, după caz: **NU EXISTĂ**

Sex: **MASCULIN**

Cetățenie: **RUSĂ**

Codul numeric personal sau numărul de asigurare socială (după caz)

Data nașterii: **24 decembrie 1972**

Locul nașterii: **Sankt Petersburg**

Domiciliul și/sau adresa de reședință; în cazul în care nu se cunoaște adresa, menționați ultima adresă cunoscută: **Str. Pompiliu Eliade nr. 2, sector 1, București, România**

Limbă (limbi) pe care persoana le înțelege (dacă se știe): **germană, engleză, română, rusă**

(ii) În cazul persoanelor juridice

Denumire: **ROMTRANSPORT**

Forma de persoană juridică: **societate cu răspundere limitată**

Denumirea prescurtată, denumiri utilizate frecvent sau alte denumiri comerciale, după caz:

Sediul social (după caz): **București**

Număr de înregistrare (după caz):

Adresa persoanei juridice: **Str. Pompiliu Eliade nr. 2, sector 1, București, România**

K) OBIECTE, DOCUMENTE SAU DATE CĂUTATE PRIN INTERMEDIUL MEP

1. Descrierea elementelor căutate prin intermediul MEP (bifați și completați casetele corespunzătoare):

Obiecte (detalii): heroină, cocaină sau alte droguri, cântare, ambalaje

Documente (detalii):

.....

.....

Date (detalii):

.....

.....

2. Locul în care se găsesc obiectele, documentele sau datele (dacă nu este cunoscut, ultimul loc cunoscut):

6500 Baja, Szentháromság tér 11

3. În cazul altor persoane decât cele menționate la secțiunea J punctul (i) sau (ii), informații privind identitatea (i) persoanei (persoanelor) fizice sau (ii) juridice, care se presupune că ar deține obiectele, documente sau datele în cauză: NU EXISTĂ

(i) În cazul persoanelor fizice:

Denumire:

Prenume:

Numele înainte de căsătorie, după caz:

Alte nume, după caz:

Sex:

Cetățenie:

Codul numeric personal sau numărul de asigurare socială (după caz)

Data nașterii:

Locul nașterii:

Domiciliul și/sau adresa de reședință; în cazul în care nu se cunoaște adresa, menționați ultima adresă cunoscută:

Limbă (limbi) pe care persoana le înțelege (dacă se știe):

(ii) În cazul persoanelor juridice:

Denumire:

Forma de persoană juridică:

Denumirea prescurtată, denumiri utilizate frecvent sau alte denumiri comerciale, după caz:

Sediul social (după caz):

Număr de înregistrare (după caz):

Adresa persoanei juridice:

Altă (alte) adresă (adrese) unde își desfășoară activitatea:

(L) EXECUTAREA MEP

1. Termenele pentru executarea MEP sunt stabilite în Decizia-cadru 2008/978/JAI* a Consiliului (1). Cu toate acestea, în cazul în care cererea este urgentă, vă rugăm să indicați, prin bifarea casetei respective, termenul devansat și motivarea acestuia: NU EXISTĂ

Termen devansat: (zz/ll/aaaa)

Motivare:

[] termene procedurale

[] alte circumstanțe speciale de urgență (a se preciza): ...

2. Bifați și completați, după caz

Autoritatea executantă trebuie să respecte următoarele formalități și proceduri**

.....

.....

X MEP cuprinde, de asemenea, orice obiecte, documente sau date pe care autoritatea executantă le descoperă pe parcursul executării prezentului MEP și pe care le consideră relevante, fără alte investigații, pentru procedurile în scopul cărora a fost emis prezentul MEP.

Autoritatea executantă va lua declarații de la persoanele prezente pe durata executării prezentului MEP și care au legătură directă cu subiectul prezentului MEP.

* JO L 350, 30.12.2008, p. 72

** Se presupune că autoritatea executantă se va conforma formalităților și procedurilor indicate de către

autoritatea emitentă, cu excepția cazului în care acestea contravin principiilor fundamentale ale legislației statului executant. Totuși, aceasta nu creează obligația de a adopta măsuri coercitive.

(M) CĂI DE ATAC

1. Descrierea căilor de atac de care dispun părțile interesate, inclusiv terții de bună-credință, în statul emitent, inclusiv a măsurilor necesare care trebuie luate:

[descrierea completă a căilor de atac împotriva perchezițiilor la domiciliu, conform codului de procedură penală al României]

2. Instanța judecătorească în fața căreia poate fi introdusă acțiunea

[denumirea instanței în fața căreia poate fi introdusă acțiunea]

3. Informații privind persoanele care pot formula o acțiune:

4. Termenul pentru introducerea acțiunii:

[termenul pentru introducerea acțiunii împotriva unei percheziții domiciliare conform Codului de procedură penală al României]

5. Autoritatea din statul emitent care poate furniza informații suplimentare cu privire la procedurile pentru introducerea unei acțiuni în statul emitent și care poate preciza dacă serviciile de asistență juridică, interpretare și traducere sunt disponibile:

[ar putea fi un judecător, un procuror responsabil etc.]

Denumire:

Persoana de contact (după caz):

Adresa:

Nr. tel.: (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului).

Nr. fax: (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului).

E-mail:

(N) DISPOZIȚII FINALE ȘI SEMNĂTURA

1. Informații opționale, care se aplică numai în privința Germaniei:

Se declară faptul că a (infracțiunile) vizată (vizate) în temeiul legislației statului emitent intră sub incidența criteriilor precizate de către Germania în declarația (1) făcută de aceasta în conformitate cu articolul 23 alineatul (4) din Decizia-cadru 2008/978/JAI.

2. Alte informații relevante pentru caz, în cazul în care acestea există:

.....

3. Modalitățile de transfer solicitate pentru obiecte, documente sau date:

prin e-mail:

prin fax:

X în original prin poștă

alte modalități de transfer (vă rugăm să specificați):

4. Semnătura autorității emitente și/sau a reprezentatului acesteia atestând exactitatea conținutului MEP:

.....

Denumire: **James BOND**

Funcție deținută (titlu/grad): **Dr./procuror**

Data: **1 aprilie 2010**

Ștampila oficială (după caz):

(O) ÎN CAZUL ÎN CARE S-A COMPLETAT SECȚIUNEA D, SEMNĂTURA ȘI DETALIILE AUTORITĂȚII CARE A VALIDAT MANDATUL

Denumire:

Funcție deținută (titlu/grad):

Data:

Ștampila oficială (după caz):

XVIII. Punerea în aplicare (articolul 23)

În conformitate cu prezenta decizie-cadru, statele membre o vor pune în aplicare în legislațiile naționale până la 19 ianuarie 2011. După această dată, statele membre vor transmite textul de lege Secretarului General al Consiliului și Comisiei.

XIX. Concluzii și critică

Există multe avantaje și dezavantaje ale MEP:

Pe de o parte, ideea de bază a prezentei decizii-cadru a fost, bineînțeles, să eficientizeze procedurile de asistență judiciară reciprocă.

În primul rând, temeiurile de refuz al recunoașterii unei cereri de sechestrare a probelor sunt mai limitate decât erau înainte. Din cauza posibilităților limitate de nerecunoaștere și refuz al executării, MEP limitează prin natura sa suveranitatea statelor membre. Totuși, Consiliul UE, în urma reuniunii de la Stockholm, a considerat că trebuie limitate și mai mult, mai precis cât mai mult posibil, temeiurile de refuz sau nerecunoaștere.

În al doilea rând, procedurile de asistență judiciară reciprocă sunt eficientizate și mai mult datorită termenului redus, de 30 sau 60 de zile. Se va pune problema dacă toate autoritățile executante vor respecta aceste termene. Bineînțeles, decizia-cadru nu prevede consecințele în cazul în care o autoritate executantă depășește termenele. Totuși, decizia-cadru prevede noi mijloace de asistență judiciară reciprocă, pentru a asigura renunțarea la cazuri din cauza lipsei de probe.

Pe de altă parte, un dezavantaj major al MEP este că nu include luarea de declarații. Cererile de luare a unor declarații constituie o mare parte din procedurile de asistență judiciară reciprocă. Această circumstanță ar putea scădea importanța în practică a MEP.

O mare problemă, pe care am menționat-o deja, este lipsa armonizării legislației în UE. Aceasta se aplică atât pentru dreptul material, cât și pentru cel de procedură. Acesta ar putea fi unul din motivele pentru care Consiliul UE, în cadrul reuniunii de la Stockholm, a invitat Comisia „să analizeze dacă nivelul de apropiere este suficient în raport cu deciziile-cadru adoptate și să raporteze cu privire la necesitatea stabilirii unor definiții și a unor sancțiuni comune, precum și să aibă în vedere prezentarea unor noi propuneri legislative acolo unde este necesară o apropiere suplimentară”.

Din punctul de vedere al acuzatului și al terțelor părți, de exemplu, se poate afirma că decizia-cadru nu prevede căi de atac unitare împotriva unui MEP. Terțele părți și acuzații trebuie să respecte diferențele legislației naționale. Prin urmare, Germania a solicitat adoptarea unei alte decizii-cadru, pentru a stabili standarde de procedură referitor la drepturile acuzatului și la controlul efectiv de către instanță. În Comunicarea Comisiei către Parlamentul European și Consiliu (COM (2009) 262 final), s-a subliniat deja faptul că „drepturile la apărare vor trebui să fie consolidate”. Această evoluție a fost considerată și de Comisie de interes vital și ca fiind necesară nu numai pentru a garanta respectarea drepturilor individuale, ci și pentru a menține încrederea reciprocă între statele membre și încrederea cetățenilor în UE.

În plus, referitor la lipsa armonizării dreptului material din statele membre, nu se poate nega faptul că lista de infracțiuni la care se face referire în articolul 14 dă naștere unor probleme similare. În afară de „participarea la o organizație criminală” și definițiile acestei infracțiuni (conform capitolului G), nu a mai existat o armonizare suplimentară a dreptului penal în UE. Prin urmare, înțelegerea și sancționarea infracțiunilor diferă de la un stat membru la altul. Dacă ne uităm la termenii „corupție”, „delicte informatice”, „terorism” și „sabotaj” – ca să

menționăm doar câțiva –, se înțelege de la sine că fiecare stat membru va avea reglementări proprii în această privință, care pot varia de la un stat membru al UE la altul. Din cauza acestei probleme, Germania a dat declarația (capitolul K.XIV) menționată mai sus.

Consiliul UE, în cadrul reuniunii de la Stockholm, a fost conștient de această problemă și de aceea a invitat Comisia să raporteze către Consiliu cu privire la relația dintre apropierea suplimentară a infracțiunilor sau definiției acestora și principiul dublei incriminări.

În conformitate cu programul de la Stockholm, "dispozițiile în materie de drept penal ar trebui introduse atunci când sunt considerate esențiale pentru protejarea intereselor și, de regulă, utilizate numai ca o ultimă alternativă". Totuși, pot fi de asemenea stabilite norme minime cu privire, de exemplu, la definirea infracțiunilor și a sancțiunilor, atunci când apropierea dreptului penal și a reglementărilor statelor membre se dovedește a fi esențială pentru punerea în aplicare eficientă a unei politici a Uniunii care a făcut obiectul unor măsuri de armonizare.

Din discuțiile referitoare la prezenta decizie-cadru și aplicarea sa în proiecte viitoare ale UE se poate concluziona că nu poate fi evitată această armonizare suplimentară. Aceasta se aplică mai ales pentru anumite infracțiuni, de exemplu cele enumerate în articolul 14, precum și pentru căile de atac și drepturile acuzatului sau ale terțelor părți.

În plus, decizia-cadru a fost criticată de Germania, deoarece nu prevede nerecunoașterea pe motivul încălcării articolului 6 al Tratatului privind Uniunea Europeană (Tratatul de la Lisabona) și a drepturilor fundamentale și principiilor generale de drept menționate în acest tratat.

În general, MEP și mijloacele existente de asistență judiciară reciprocă au fost considerate un regim fragmentar de Consiliul UE reunit la Stockholm. Prin urmare, Consiliul UE a invitat Comisia să introducă noi modele pe baza principiului recunoașterii reciproce și a flexibilității sistemului tradițional de asistență judiciară reciprocă. Aceste modele ar trebui să includă cât mai multe tipuri de probe posibil și să aibă un domeniu de aplicare mai larg. Din punctul de vedere al Comisiei, se va stabili un „mandat european de obținere a probelor real”, care va înlocui toate celelalte instrumente de asistență judiciară reciprocă. Acesta va fi automat recunoscut și se va aplica în toate statele membre ale Uniunii Europene.

Tipar, DTP, Design și Corectură

WWW.EUROSTANDARD.RO

București – România

2010

Titlul programului:	„Continuarea asistenței în domeniul cooperării judiciare în materie civilă, comercială și penală”
Cod contract	RO2007/19343.07.01 RO 2007/IB/JH-09 TL
Editorul materialului:	Ministerul Justiției
Data publicării:	Iunie 2010
Disclaimer:	Conținutul acestui material nu reprezintă în mod necesar poziția oficială a Uniunii Europene
Pentru eventuale informații și sesizări:	cfcu.phare@mfinante.ro

ISBN 978-606-92009-4-0

5 948490 060065